

CLIVE CUSSLER

ȘI PAUL KEMPRECOS

SARPELE

SERIA
DOSARELE NUMA

Șarpele este primul roman din seria DOSARELE NUMA, care îi are ca protagoniști pe Kurt Austin, șeful Agenției Naționale de Studii Subacvatice și Marine și echipa lui, implicați în misiuni imposibile și periculoase și în confruntări pline de neprevăzut pe mările și oceanele lumii.

Descoperirea unui artefact de către arheologul marin Nina Kirov duce la masacrarea echipei care se ocupa de excavații. Când Kurt Austin, șeful Agenției Naționale pentru Studii Subacvatice și Marine, o salvează pe femeie de pe coasta Marocului, devine ținta industriașului texan Don Halcon, un nebun care intenționează să creeze o nouă națiune pe teritoriul desprins din zona de sud-vest a Americii și din Mexic. Planul lui Halcon se bazează pe recenta descoperire arheologică legată de Cristofor Columb și pe o neprățuită piesă antică precolumbiană ascunsă în epava vasului de croazieră Andrea Doria. Numai Kurt Austin și echipa NUMA pot sta în calea planurilor lui Halcon – iar dacă misiunea lor eșuează, Halcon va avansa spre putere pe un val de moarte și distrugeri.

În seria
DOSARELE NUMA
vor apărea:

AURUL ALBASTRU

GHEAȚA DE FOC

**CLIVE
CUSSLER**

cu PAUL KEMPRESS

ȘARPELE

Traducere din limba engleză
STOIAN GABRIEL

an international publishing company

Emmanuel CIP's Biblioteka: Nagrade i Krestovi
QUIBLES, CLIVE

Japan's Chief Censor, Paul Thompson and Gabriel Torres, -
Revised RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-303-063-3

L. Berlin, Gabriel (real)

BN 110735-34 ISBN

RAO International Publishing Company
Original Editorial RAO

Str. Tadeu I (C.I.P.) Bucarest, Romania
www.rao.ro
www.rao.ro

Clive Quibbles with Paul Thompson
Japan

© 1999 by Clive Quibbles
Publishing by Paul Thompson Agency, Inc.
75 Fifth Avenue, Suite 101
New York, NY 10014-0107 USA
www.rao.ro

© RAO International Publishing Company, 2009,
printed version for book market

2009

ISBN 978-973-303-063-3

Mulțumiri

Apoecica din suflet ajutorul oferit de Dan Stevens, care nu-a dus până pe Andrew Davis să-l ai se culca la piciorul, și de Alvin Moscow și William Rafter, doi scriitori deosebiți, ale celor cârți, Cañabon Coors și Savad, descriu extens de preciz laura urmasi a acelor ingineri primordiale pe mare. De asemenea, li adresez mulțumiri toamarii explorator John L. Stephens, care a înfruntat plagară și malarie pe călă în orașul dinu prin Peninsula Yucatan în căutarea ruinelor pierdute ale civilizației maya.

PROLOG

25 iulie 1996

Sudul Insulei Nantucket

Nava mea aflată apăsase atât de neașteptat, încât părca să fi căsărit dintr-o adâncă adăli, însoțind ca-o stafie pe suprafața agitată și scâlbănoasă a apelor îngălbenite de răsărit lași aproape pline. Hămburile noastre de lărmăle se clătinau prin hămbouri scurțate de-a lungul bordajului de un alt câlce în timp ce nava gonca apoi cât în scapton-călci, iar prova ascuțită și scurțată din apele calde la fel de lene ca și un câlce se așchia o plăci întinsească de apă.

Cădat în înălțime, pe puntea de comandă coborâșii în întuneric a navei Escudado, un vas de linie sudoroc american, aflat la peste o sută sau 200 de kilometri depărtare de New York City, comandat Gunner Wilson urmau moartea altor două ape erau scufundate de lărmă lași. Ferestrele mari, de formă rectangulară, plătite pe fiecare parte al cabinii de comandă, îi oferiseră o vedere panoramică plină apor orizont. Cu excepția altor uși val de hații ce se rectangulară ici și colo, suprafața comandă era nădărușii. Temperatura nu depășea 25° C, o înălțime schimbăse după structura exterior de umedă și apăsătoare de dimineață, când nava se desprinsese de duna de la câlce de pe Fifty-Seventh Street și coborâșii pe Barclay Street. Felurite ale navei sudoroc au trecut cu niște câlce prin dreptul luii sudoroc ca un câlce din porțian de cea mai înaltă calitate. Viziibilitatea era de cel puțin jumătate apor câlce.

Nelson și-a mutat privirea spre baboed, unde linia fină și întinsească a orizontului se pierdea înapoia negurii dese care acoperise vâlcile și plasa să umesească marea și cerul.

Vișnea de o clipă, a rămas cuplășit de spectaculozitatea scenei scene, fiind trecut la realitate doar de glândă la imensa puteritate firea de dinamarci ce trebuia traversată. Acesta era un sentiment obișnuit pentru marinari, și ar fi rămas mai mult dacă nu ar fi sclipit aceluși glândă în timp. Puterea dezvoltată de cele două uriașe motoare diesel de 14.500 cai putea plăca a se înalțea dinșpe sala motoarelor prin puntea care vibra, ajungând în trupul lui, care s-a legănat aproape imperceptibil pentru a compensa ușorul ralu al navei. Spina defacă și simțirea în fața intensității naturii s-au stins, în locul lor instalându-se acea senzație de putere aproape absolută ce apare atunci când te afli la comanda unui transatlantic rapid care traversează oceanul cu viteza marelui.

Având lungimea de 160 de metri și lățimea de 21 de metri la travers, Stockholm era cel mai mic dintre transatlanticele în serviciu la acea dată. Cu toate acestea, se vedea o năvi ușită din cornu, avută cu un lăpt, cu forme foarte îndelungate, care porneau de la cantul prova, foarte lung, spre pupa delicat rotunjită, ducând cu glândă la curbură unei palar de via. Exteriorul ei era de un alb perfect și sculptat, cu excepția unui coș de fum, care fusese vopsit în galben. Nelson se simțea în culmea fericirii pentru că i se încredințase comanda navei. La un simplu poartă din degete, cel trei oameni care stăteau de cart ar fi sărit imediat să-i asculte ordinele. Cu o simplă mișcare a unei manete de la telegraful vasului ar fi sărit năvile dăgălului de dinșpe, care a fi răstăz mii de oameni să dea nor în toate plățile pentru treburi.

A călărit disore, acceptându-și soarta drept ceea ce era. În fund, carul lui de patru ore reprezenta o serie de îndatoriri de rutină ce aveau rolul de a menține nava pe acea linie imaginată care avea să o aducă în punctul imaginar din apropiere de scanda navei-far care veghea îndelungarea bancuri de nisip din largul Insulei Manhattan. Acolo, Stockholm avea să vibreze spre nord-est, urmând un curs care să fi dăci pe cei 534 de pasageri ai săi dincolo de Insula Sable, pe un drum drept peste Atlantic, până la nord de Scoția și, în cele din urmă, până în portul Copenhaga.

După avea doar douăzeci și opt de ani și devenise secund pe Stockholms cu doar trei luni înainte, Nilsson se afla pe mare încă de când începuse să facă primii pași. Pe când era adolescent făcuse pe pescărușii de haring din Marea Baltică, iar după aceea fusese admis în marină stagiar de către o mare companie de navigație. Urmas al Colegiului Suedez de Marină și un scurt stagiu pe o navă sub pavilion suedez, Stockholms însemna doar un alt pas către vișul lui suprem, acela de a comanda propria navă.

Nilsson constituia o excepție de la regula potrivit căreia scandinavii trebuia să fie blonzi și înalți. Prin vine îi curgea mai mult sânge venețian decât viking. Moștenise genele mamei lui italiene, despotrivă cu pînă castanie, pielea rubinie, statura scundă, cu oase delicate, și temperamentul solar. Suedezii bruneți nu reprezintă o surpriză. Cîteodată, Nilsson se întreba dacă nu cumva călătura ce o făcuse din ochii lui mari și clirei, arătată de însoțitorii Mediteranei, avea vreo legătură cu atitudinea glacială a căpitaneului său. Mai degrabă un amestec de reticență scandinavă și de tradiție maritimă suedeză, caracterizată prin rigiditate și prin disciplină strictă. Cu toate acestea, Nilsson murea mai mult decât ar fi fost nevoie. Nu dorea să-i ofere căpitaneului nici un motiv de reproș. Pînă și în nopțile aceea liniștită, când nu se înregistra trafic maritim, când marea era aproape plată, în condiții atmosferice perfecte, el se deplasa de pe o latură pînă în cealaltă a punții de comandă, de parcă vasul ar fi fost înconjurat de vracuri urgase.

Puntea de comandă a navei Stockholms era împărțită în două spații, timoniera la stînga și partea din față și, separată de aceasta, camera măștilor, așezată în spate. Ușile ce dădeau spre bordurile punții de comandă stăteau deschise pentru a lăsa înăuntru bătaia vîntului care venea dinspre sud-vest. De fiecare latură a punții de comandă se găsea câte un aparat radio RCA și câte un telegraf al navei. În centrul timoneriei, pilotul stătea pe o platformă de lemn, la vreo zece centimetri deasupra podelei lustruite lucie, cu spatele spre peretele despărțitor, privind stricte timona și arînd ochii așezîți asupra compasului giroscopic din partea stîngă. Chiar în fața timoneriei, sub floarea controlului, se găsea camera de curs al navei. Cele trei blocuri de lemn din camera

aveau imprimată marmore pe ele pentru a-l ajuta pe timonier să se concentreze asupra direcției de deplasare.

Elocuriile erau fixate la 090.

Nilsson urcase pe puntea de comandă cu câteva minute înainte de ora opt și jumătate, când li începuse cartul, pentru a verifica informațiile meteor. Se preocupase că va fi ceață în zona din apropierea navei-far ce veghea intrarea în Nantucket. Asta nu constituia o surpriză. Apele calde ale zonei de pinguri din largul portului așteptau ca o adevărată instalație de produs ceață. Ofițerul care ieșea din cart li-a informat îndatoritor că Stockholm se afla puțin la nord față de cursul stabilit de cliptan. Nu ar fi putut prezice cât de mare era acea abateră spre nord. Radarul lateral de poziționare se afla prea departe pentru a se obține date foarte precise.

Nilsson a zămbit. Nici asta nu reprezenta vreo surpriză. Cliptanul urma mereu același drum, cu deviații de mile la nord față de cursul maritim spre cel recomandat printr-un acord internațional. Acel traseu nu era obligatoriu, iar cliptanul îl prefera pe acela situat mai la nord, deoarece îl ajuta să economisească timp și combustibil.

De regulă, cliptanii scandinavi nu făceau de cart pe puntea de comandă, lăsând navea în grija unui singur ofițer. Nilsson s-a spusat imediat să-și vadă de îndatoririle obișnuite. A făcut câțiva pași pe punte. A verificat radarul din partea dreaptă. A aruncat câte o privire spre telegraficele de comunicare cu sala motoarelor, aflate de o parte și de alta a cabinei de comandă, pentru a se asigura că amândouă erau pe poziția de viteză maximă înainte. A mers din ochi marea de pe unul din bordurile punții de comandă. S-a asigurat că cele două lumini albe de navigație de pe catarg erau aprinse. Apoi a revenit în timonerie. A examinat compasul giroscopic. În acel fel, îl alina și pe timonier să rămână vigilent. Apoi a mai făcut câțiva pași prin cabină.

Cliptanul a urcat în timonerie în jurul orei nouă, după ce lăsa cina în cabina personală, aflată imediat sub puntea de comandă. Un bărbat tăcut, bălăd spre cincizeci de ani, dar arătând mai în vârstă, iar profilul lui, alina rădă, părea răsfățat și erodat ca un promontoriu stâncos izbit scîncet și născut de valurile mării. Postura li stăruia la fel de semeț și de neclintită ca în tinerețe, iar uniforma nu avea nici o cută

un boșitar. Ochii scriitorilor, albaștri și roci ca gheața, îi înmăsurau fișa așezată de vânturi și vreme. A strâmbat cu pasul vremea de roze minuna partea din spate a cabinei de comandă, ridicându-l din priviri apela oceanului și admirându-l anul călător precum un câine de vânătoare atunci când prinde urma unui faian. Apoi a intrat în timoneria și a examinat harta de navigație de pară ar fi căutat vremea sa sa asuma.

După câteva momente, a zis:

– Schimbă cursul la optzeci și șapte de grade.

Nilson a slăbit zăul de dimensiuni impresionante din caseta de drum, înclinată și areste 083. Căpitanul a mai stăut pe punte doar câțiva clipe înțelegând pe timonier executând comanda, după care s-a retras în cabina lui.

Revenit în camera hărților, Nilson a șters linia de nouăzeci de grade, a trasat cu creionul noul drum ordonat de căpitan și a calculat estimativ poziția navei. A prelungit linia de drum în funcție de viteză și de timpul scurs și a desenat un X. Noul curs avea să-i ducă până la aproximativ cinci mii de nava-far. Nilson a apreciat înălțimea că nava va fi înghițită de curenții puternici de nord până la aproape două mii de far.

Apoi s-a dus la radarul așezat lângă ușa din dreapta și a fixat domeniul de lucru de la cincispecezece, la cincizeci de mii. Acul indicator subțire, de culoare galbenă, a început să editeze radarul, evidențind brățul subțire al Cape Cod și insulele Nantucket și Martha's Vineyard. Vasele din zonă erau prea mici pentru a fi înregistrate pe radar la o asemenea distanță. A reglat bitala radarului la valorile inițiale și a relăsat să patruneze.

Spre ora zece, căpitanul a revenit pe puntea de comandă.

– Mă glosești în cabina mea, unde am ceva de lucru la hărțoage, a anunțat el. Voi face schimbarea de curs spre nord peste două ore. Să nu chemeți pe punte dacă veți nava-far înainte de ora stabilită. A aruncat o privire pe fereastră, de pară ar fi simțit ceva ce nu se putea vedea. Ori dacă se lasă creșea sau se stăie vremea.

Sextantului se afla acum la patruzeci de mii vest de nava-far, îndoaie de aproape pentru a recepționa semnalul acestuia. Radiogoniometrul arăta că nava se afla cu mai mult de două mii către nord

decît hotărîrea clipitarului, Nilsson a tras concluzia că vasul Stockholm era îndepărtat spre nord de curent.

O altă măsurătoare radiogoniometrică efectuată câteva minute mai târziu a stabilit că navea se abătuse cu trei mile nord de la cursul firesc. Decădută nu existau motive de alarmă, secundul avea să supravegheze cu atenție evoluția lucrurilor. Ordinul era să îl cheme pe clipitar doar în cazul unei abateri majore de la trasa. Nilsson și-a imaginat expresia de pe fața de obicei impenetrabilă a clipitarului, expresia de dispreț greu de ascuns din ochii albaștri ce împănaua ceva din asprimea mării. „M-ai chemat pînă aici doar pentru astăzi lucr?” Rîsneș pe glădui, Nilsson s-a scutinat în barbă. Poate că apăsase vreo defecțiune la radiogoniometru. Probabil că malicialele erau încă prea departe pentru a reuși să stabilească precis poziția.

Nilsson știa că trebuia să asculte orbește ordinele clipitarului. Cu toate acestea, el era pînă la urmă la comandă pe punte. De astă dată a decis de unul singur.

— Clama optzeci și nouă, i-a ordonat funcionarului.

Rosta timoniei s-a răsucit spre dreapta, făcînd curva să se îndrepte ușor spre sud, ceva mai aproape de cursul inițial.

Echipajul de pe puntea de comandă s-a schimbat, ca de obicei, după o oră și douăzeci de minute. Lars Hansen a venit de la odină și a preluat timona.

Nilsson a făcut o grimasă, nu tocmai încântat de schimbarea de timonier. Niciodată nu se simțise în largul lui cînd împărțise curtea cu acel ora. În mașina noaptea, navigația era o treabă serioasă. Ofițerii se adreșau membrilor echipajului doar pentru a le transmite ordine. Schimbările de amabilități erau pur și simplu de neconceput. Cădădă, Nilsson încălca acea regulă necreată, permițându-și să schimbe discret cîte o glăduă sau o observație cu vreun marinar de rînd. Cu acest Hansen nu i se întîmplase niciodată așa ceva.

Pentru Hansen, acela era primul veiaj făcut pe Stockholm. El apăsase la bord ca înlocuitor de ultim moment, atunci cînd omul care fusese angajat nu mai onorase contractul. Potrivit documentelor prezentate, Hansen lucrase pe destul de multe vase. Cu toate acestea, nimănui nu reușea să-și amintească de el, lucru greu de crezut. Astăzi făcea

inferioară, predominantă, Hansen era înalt și cu umeri lași, purtându-și părul blond tuns foarte scurt. Aceleași descrieri îi puteau corespunde încă un milion de bărbați de origine scandinavă puțin trecuți de douăzeci de ani. Ar fi fost însă greu să găsești chipul lui Hansen. O cicatrice lungă și îngălbenităsoare îi stabilise figura de la umărul stângului drept până la colțul gâtii, astfel că banii lui păseau riscați în nas într-o parte, sugerând un surâs grotesc. Hansen lucra cu precizie pe cavigliuri, ceea ce putea explica faptul că nimeni nu-și aducea aminte de el. Nilsson bănuia că anonimatul lui se datora comportamentului său. Prefera să stăa încolț, vorbind doar când i se adresa cineva, dar și atunci cu îngâmbe. Nimeni nu-l întrebase vreodată de proveniența acelei cicatrice.

Se dovedise a fi un bun marinar, se vedea Nilsson albit și recunoscător, deoarece întotdeauna reacționa extrem de prompt la ordine, pe care le execută, fără să ezitească. Din acest motiv, Nilsson a rămas nedumerit atunci când a verificat busola. În cursul curburilor precedente, Hansen demonstrase că era un timonier de rădăjole. În acea seară însă, el lăsa nava să devieze de la traseu, de parolă atenția i-ar fi fost distrasă de cine știe ce. Nilsson era conștient de faptul că avea nevoie de ceva timp pentru a ajunge să simți perfect timoniera. Numai că, în acele momente, pilotajul cursului nu impunea eforturi deosebite. Vântul nu bătea cu furie. Nu erau nici valuri uriașe care să măture puntea. Trebuia făcut seama doar de curentul oceanic. Era suficient să rotești timoniera când la dreapta, când la stânga, doar o idee.

Nilsson a verificat compasul giroscopic. Era cât se poate de linpede. Nava deviasă ușor de la cursul stabilit. A rămas în apropierea timonierului.

— Hansen, menține drumul drept, i-a zis pe un ton ușor glumeț. Nu ne aflăm pe o mână de lemn, ai înțeles?

Hansen a ridicat capul, evidențiindu-și gâtul musculos. Lumina reflectată de compas a conferit o lăchărie animalică ochilor lui, acoperind și mai mult în evidență profunzimea cicatricei de pe chip. Percepând o ușoară agresivitate în răspuns și în expresia, Nilsson aproape că a făcut un pas înapoi, cu un gest reflex de apărare. Cu toate acestea, și-a

plăstent poziția cu îndărăticioia, apoi a făcut un semn către numerele înscrise pe ecran.

Venise de câteva clipe, timonierul l-a privit fix, fără nici o expresie pe față, după care a dat din cap în semn de înțelegere, aproape imperceptibil.

Nilsson s-a asigurat că traseul era constant, a mormăit ceva drept aprobare, după care s-a refugiat în camera hărților.

Hansen îl băga în răcoare, s-a gândit ei înfocat, după care a mai calculat o dată poziția navei, ca să constate efectul derivei. Ceva nu se potrivea deloc. În ciuda corecției de două grade către sud, Stockholm continua să fie cu trei mile mai la nord decât cursul stabilit de clipitan.

S-a întors în timonerie și, fără să se uite la Hansen, a ordonat:

– Două grade spre dreapta.

Hansen a rotit timonul la scutireci și unsu de grade.

Nilsson a schimbat cifrele ecranului de parcurs și a ritmas în apropierea busolei până când s-a convins că Hansen adunase nava pe noal ei traseu. După aceea, s-a aplicat asupra cadranelui radar, a cărui scrișure gălbui l-a împănătat totului său o nămaț bolnăvicioasă. Acel indicator a iluminat un punct albit spre partea stângă a cadranelui, la distanță de circa douăsprezece mile depărtare. Nilsson a ridicat mîni din apăsătoare.

Stockholm avea companie.

Lacru ritmas recunoscut lui Nilsson, corpul și superstructura navei Stockholm erau mlturate de unde electrolitice nevlinate, care tremurau la antena radar aflată pe partea superioară a punții de comandă a unui vas ce se îndrepta cu viteză spre transatlantic din direcție opusă. Cu câteva minute mai devreme, în cabina de comandă foarte spațioasă a navei de pasageri italiene Andrea Doria, ofițarul care răspundea de radar a strigat către un birnat năvii și scund care purta o beretă și o uniformă bleumarin.

– Clipitane, văd un vas aflat la șaptesprezece mile depărtare, la patru grade spre tribord.

După ce radarul începuse să fie supravegheat permanent cu o bătaie de douăzeci de mile încoace de la unsu trei, în aceste momente, clipitanul

Piero Calamai a ieșit pe araga punții de comandă de navigație și a observat câteva filanturi cenușii de nori spre vest, alinându-se asupra mării cu rafletele unor marinari însoași.

Imediat după aceea a ordonat ca navea să fie pregătită pentru navigație în condiții de ceață. Echipajul navei, însumând 572 de persoane, era în stare de alarmă. Sirena de ceață se făcea auzită la intervale de o sută de secunde. Observatorul, plasat de obicei pe gablu, și-a luat poziția de la prova, de unde putea vedea mai bine la distanță. Echipajul din camera motoarelor a fost pus în stare de alertă, fiind pregătit să intervină neîntreruns în caz de urgență. Iar ușile dintre cele unapozitive compartimente etanșe ale navei au fost închise ermetic.

Navea *Andrea Doria* se afla în ultimul segment de drum al unei voiaj de 4 000 de mile, după ce pornise în urmă cu nouă zile din portul Genova, având la bord 1 134 de pasageri și mărfuri în greutate de 481 tone. În ciuda ceaței dense ce părea a apăsa asupra punților ei, *Doria* naviga cu o viteză apropiată de aceea de crucieră, iar motoarele jumelate, ce dezvoltau o putere de 35 000 de cai-putere, făceau ca vasul să taie apele cu o viteză de douăzeci și două de noduri.

Italian Line nu ghimcea în privința navelor sale, și nu le joca feste pasagerilor săi. Nici nu-și plătea clipeții pentru ca accepta să sosească la destinație cu întârziere. Timpul însemna bani. Nimeni nu știa asta mai bine decât căpitănelul Calamai, aflat la comandă pe durata tuturor traversărilor efectuate de acest navă. El știa că vasul să sosească la New York fără nici un minut de întârziere, cu toate că pierduse mai bine de o oră în urmă cu două săptăm, și asta din pricina unei furtuni.

La ora zece și douăzeci de minute seara, când *Doria* a trecut prin dreptul navei-lar, cel de pe puntea de comandă a așteptat din urmă cu recepționat vasul pe radar, se auzit graunțul jalnic al sirenei de ceață, însă transatlanticul, navigând la mai puțin de o milă depărtare, a rămas nemişcat. După ce nave-lar a rămas în urmă, căpitănelul de pe *Andrea Doria* a dat ordin să se urmare cu curs spre vest, către New York.

Parțial care senenala coaleții navei se îndrepta spre est, direct spre *Doria*. Umărită încrâncat înaintarea punctului luminos, Calamai s-a aplecat deasupra ecranului radarului. Acosta, însă, nu-l putea spune căpitănelului cu ce rip de navă aveau de a face și nici dimensiunile

acostriia. Nu cunoștea faptul că acei panzi reprezintă un transatlantic foarte rapid. Încercându-se vitezele, se ajungea la patruzeci de noduri, și astfel cele două nave micșorau distanța dintre ele cu două mii la fiecare trei minute.

Posiția vasului era discutată. Navele ce se îndreptau spre est urmau de obicei un traseu care cu desăvârșit de mii mai la sud. Pozeau că era vorba despre un vas pescăresc.

În baza procedurilor maritime, navele care se îndreptă direct una spre cealaltă în larg sunt obligate să treacă babord la babord, adică bordul stâng la bordul stâng, precum automobilele ce se apropie una de cealaltă din direcții opuse. În situația în care navele care trebuie să efectueze manevre pentru a respecta această regulă se văd silită să adopte o poziție transversală periculoasă, ele pot trece una pe lângă alta tribord la tribord.

Din cauza ce se vedea pe radar, cealaltă vas avea să treacă în siguranță prin dreapta lui Andrew Doria, dacă arăundoul își menținea cursul. La fel ca pe un drum din Anglia, unde se conduce pe partea stângă a șoselei.

Comandant a dat ordin echipajului să stea cu ochii pe cealaltă navă. Prevederea este marea îngrijorare.

Vasule se aflau la o depărțare de aproape zece mii atunci când Nilsson a apăsă butonul de sub planșeta de manevră (hid), aflată alături de aparatul radar, și s-a pregătit să transfere pe hartă poziția schimbătoare a punctului ce reprezenta cealaltă navă.

— Ce direcție urmează, Hansen? a strigat el.

— Nealini de grade, i-a răspuns timonierul cu glas răsunat.

Nilsson a înscrisut X-urile pe planșetă și a trasat linii între ele, a verificat dacă o dată poziția punctului luminos intermitent, după care a dat ordin observatorului de rezervă ca de pe aripa comenzi de navigație să urmărească tot ce se petrecea pe ocean. Linia trasată de el arăta că nava cealaltă, îndreptându-se cu viteza spre el pe un curs panici, se afla ușor spre stînga. A ieșit pe aripă și a corectat aliniat orizontal prin lentilele binoculului. Nu a zărit nici urmă de vas. A măsurat de cîteva ori cu pasul distanța dintre cele două aripi, oprindu-se în dreptul

radarului la floarea traversiere a cabinei de comandă. Apoi a cerut încă un raport privind cursul navei.

– Tot aceluiași de grade, domnule, i-a răspuns Hanson.

Nilsson a pornit spre compasul giroscopic, pentru a verifica situația. Până și cea mai mică deviație putea crea o situație de pericol, iar el dorea să se asigure că traseul pe care îl urma nava era cel corect. Hanson a ridicat mâna și a tras de o parîntă aflată deasupra capului. Clopotul navei a răsunat de șase ori. Asta însemna că era ora unaprezerce. Lui Nilsson îi plăcea așezat să audă anunțurile din pe navă. Atunci cînd florea un cart tîrziu, cînd singurătatea și plictiseala se combinau, dangătul aceluia clopot de pe navă întruchipa legătura romantică pe care o simțise față de mare pe cînd era adolescent. Nu mult după aceea, avea să-și amintască de acel dangăt ca fiind sunetul ce anunța pierrea tuturor.

Unitate de sarcină pe care își propusese să o îndeplinească, Nilsson s-a uitat la ecranul radarului și a fost încă un șoc pe planșeta de manevră.

Ora unaprezerce nașpina. Între cele două nave era o distanță de șapte mile.

Nilsson a calculat că navele vor trece habarod la habarod, plătind între ele un interval mai mult decît înșipitor. A ieșit din nou pe aripa cabinei de comandă și a scrutat cu binoculul spre stînga. În zona în care radarul indica prezența unui vas nu se vedea nimic, doar borma. Poate că lămpile de drum erau defecte. Ori era vorba despre vreun vas al marinei militare, aflat în manevră.

S-a uitat spre dreapta. Lura strîlăcea, iar apa mării îi reflecta lumina. A revenit cu privirea spre stînga. Tot nimic. Se putea ca nava ostilă să se fi aflat într-un banc de ceață? Puja probabil. În condiții de ceață densă nici un vas nu s-ar deplasa cu o asemenea viteză. I-a trecut prin minte să reducă turația motoarelor. S-a stinghădit însă. Clăpitatul ar fi putut face zdrăgănitul telegrafului navei și s-ar fi înfișat în gura în cabina de comandă. Avea să-l cheme pe ticălosul acela glacial după ce va trece filul problemei prin dreptul ochiului vas.

La ora 23.03, aparatele radar de la bordul ambelor nave au arătat că distanța dintre ele era de patru mile.

Cu toate acestea, nu se vedea aici o Amiral.

Nilsson s-a gândit din nou să îl cheme pe căpitan, dar a respins din nou acea idee. Pe de altă parte, nici nu a dat ordin să se transmită avertizarea sonare, așa cum cereau legile internaționale. O pierdere de vreme. Se aflau în largul oceanului, luna strălucora pe cer, vizibilitatea trebuia să fie de cinci mile.

Nava Stockholm a continuat să străbăte apele întinse ale oceanului cu viteza de optzeci și șase noduri.

Omul aflat în postul de observație pe gabie a strigat:

– Văd lumini spre babord!

În răspuns.

Ulterior, analiștii aveau să clarifice nedumeriri din cap, întrebându-se cum de fusese posibil ca niște nave dotate cu aparatură radar să fie atrase una de cealaltă cu niște magneți, în plin ocean.

Nilsson s-a îndreptat spre lătra stângă a punții de comandă și a remarcat luminile de poziție ale celeilalte nave. În fața lui erau două puncte albe, unul sus, celălalt jos. Era bine. Poziția luminilor constituia o indicație a faptului că vasul va trece prin stânga. Curând s-a auzit și lampa roșie de la babord, ceea ce confirma că nava se îndepărta de Stockholm. Cele două transacții aveau să treacă unul prin dreptul celeilalt babord la babord. Radarul indica o distanță de mai bine de două mii între vase. Secundul a aruncat o privire spre ceas. Era ora 23.06.

Din coră se vedea căpitanul navei *Anslva Doris* pe ecranul radar, vasele trebuiau să treacă unul prin dreptul celeilalt pe partea dreaptă. În momentul când ele se aflau la mai puțin de trei mii și jumătate depărtare, Calamai a dat ordin să se efectueze un viraj de patru grade spre stânga, pentru a spori distanța dintre vase. Curând, prin coajă, a apărut o strălucire bizară, spectrală, și, treptat, luminile albe de dinău au devenit vizibile. Căpitanul Calamai se aștepta să vadă din clipă în clipă lumina verde de la tribordul celeilalte nave. Trebuia să apară cit de curând.

Mai era o milă între ele.

Nilsson și-a amintit de afirmația unui observator, care spusese că Stockholm ar fi putut vira și pe o monedă de zece coro, având vreme

sl-și oferi și rest. Săchis momentul să pună la lucru acea agilitate remarcabilă a navei.

– Tribord două carturi¹, a ordonat el timonierului.

Ascrumea lui Calamai, dorea și el un spațiu cât mai generos între cele două nave.

Hansen a făcut două situații complete ale timoniei către dreapta. Prova navei a descris un unghi de peste douăzeci de grade spre tribord.

– Întrupați nava la centru și păstrați cursul înclinat.

Telefonul plasat pe peretele cabinei de comandă a sunat. Nilsen s-a dus să răspundă.

– Purta de comandă, a spus Nilsen.

Încredința că trecerea celor două nave una prin dreptul celeilalte se va desfășura fără nici o problemă, s-a agitat cu mâinile spre perete, risculându-se spatele la fereastră.

Observatorul de la prova totmai striga:

– Vid lumini la douăzeci de grade spre babord!

– Mulțumesc, i-a răspuns Nilsen și a înclinat.

S-a dus spre aparatul radar și a verificat situația, fără să-și dea seama de noul curs urmat de *Arctica Doria*. Spoturile luminoase erau acum atât de aproape unul de celălalt, încât nu mai înțelegea mare lucru din ce se vedea pe ecran. S-a dus către aripa babord a punții de comandă și, fără să se grăbească, a dus binoculul la ochi și a focalizat asupra luminilor de poziție ale celeilalte nave.

Brusc, l-a pârșit orice urmă de calm.

– Dumnezeu mare! a exclamat el, vădând abia acum schimbarea de poziție a luminilor de pe catargul mare.

Luminile de sus și de jos păreau să se fi schimbat între ele. Nava nu mai era cu lumina roșie de babord spre el. Lumina era verde. Apăsat, se gîsea cu tribordul spre el. Fără de ultimă urmă elud se uitase cu binocul, celălalt vas părea să fi efectuat un viraj strâns spre stînga.

Acum luminile puternice de punte ale unei nave uriașe și înfocată apăruseră brusc din bancul de ceață care fusese vasul ascuns, iar acum

¹ Un cart sau 1°15'. (n.n.)

acosta stătea cu bordul drept direct în calea transatlanticului *Stockholm*, care se deplasa în plină viteză.

Secundul a ridicat cârta timonier și schimbe direcția.

— Banda dreaptă!

Răsucindu-se pe loc, a apăsat manetele telegrafului cu ambele mâini, le-a smucit pe poartă Stop-mașina, după care le-a tras în jos, ca și cum ar fi vrut să oprească nava prin simpla lui voință. Un vacuum nebunesc i-a însoțit mișcările.

Viteza maximă înapoi.

Nilson s-a întors spre timonă. Hansen stătea acolo ca o statuie de piatră pînă la intrarea într-un templu păgîn.

— Ce naiba, a ridicat Nilson cu glas răgușit, am spus banda dreaptă!

Hansen a început să rotească timona. Lui Nilson nu i-a venit să-și croadă ochilor. Hansen nu rotia timona spre tribord, ceea ce ar fi efortit vasului o pară, fie ca și fîrșă, de a evita coliziunea. Bărbatul rotia timona încoace, și deliberat, spre stînga.

Prova navei *Stockholm* a descris o rotație uşigătoare.

Nilson a auzit o sirea de ceață, dar și-a dat imediat seama că aparținea celeilalte nave.

În sala motorilor domnea un haos deplin. Cămară de acolo făcuse eforturi disperate să acționeze dispozitivele care putau opri cu totul motorul tribord. Au sîrit să deschidă supapele care inversau sensul de mîrș al mașinii, oprind motorul babord. În momentul în care manevra de frînare a fost executată, nava s-a cutremurat. Dar era deja prea târziu. *Stockholm* înainta ca o săgeată sculpată din arc, direct spre vasul devenit vulnerabil.

Aflat la arpa dinspre babord, Nilson s-a agățat cu disperare de maneta telegrafului.

Asimetrice lui Nilson, câștigatul Calanai urmărise lumina de coarșă aprîndu-l învers orientate decît ar fi fost normal, văzuse lumina roșie de la babord scîlpînd ca un rabin pe o bucată de catifea neagră. Și-a dat seama că nava costată făcuse un vinj braș exact pe direcția de deplasare a vasului *Andrea Doria*.

Fără nici un avertisment. Fără să se audă sirena de ceață sau vreun fluier.

La o asemenea viteză, ar fi fost imposibil să oprească deplasarea navei. Pentru o astfel de manevră, ar fi avut nevoie de mile întregi și de o mare libertate.

Calamui avea la dispoziție doar câteva secunde pentru a acționa. Putea da ordin să se efectueze un viraj spre dreapta, direct spre suria de pericoli, sperând că navele doar se vor atinge tangențial în dreptul bordurilor. Poate că Doris reușea să scape de plasmare din partea navei ce părea că o atacă.

Calamui a luat o hotărâre disperată.

– Viraj total, a uriat el.

S-a auzit vocea unui ofițer de punte. Căpitaniul dorea curtea apărării totale a motoarelor? Calamui a scuturat din cap.

– Mențineți viteza maximă!

Știa că Doris vira mai bine la viteze mari.

Slujindu-se de ambele rulări, timonierul a învârtit cu toată forța timonul spre babord. Fiecare a rămas de două ori pentru a semnaliza virajul spre stânga. Uriașa navă s-a zbitat ca de jumătate de milă să-și înfrângă inerția ce o propulsa drept în față, abia apoi începând virajul.

Căpitaniul de pe Doris știa că risca extraordinar de mult expunând întreg bordul navei sale. S-a rugat comandă ca vasele călăuză să execute o manevră de evitare cât mai curând posibilă. Încă nu-i venise a crede că navele se găsesc pe un curs de coliziune. Tot ce se petrecuse în aceste momente părea a aparține unui vis urât.

Un strigăt sonor de unul dintre ofițeri săi l-a readus la triste realitate.

– Vine drept spre noi!

Botal celestiale nave era îndreptat spre aripa babord a cabinei de comandă, de unde Calamui se afla îngroțit. Prova acuzată, ușor ajutată spre cer, părea a se îndrepta direct spre el.

Comandantul navei Doris era recunoscut pentru stăpânirea rece și pentru capacitatea de a-și păstra calmul în condiții de primejdie. Însă, în situația aceea, a luat o hotărâre pe care ar fi aprobat-o orice om cu sensul la cap. A rupt-o în fugă, elintind să scape cu viață.

Prova blândă a navei scudene a câștigat învelişul metalic al transatlantului *Andrea Doris* cu apăsarea cu care o buimăcă ar fi intrat în

trupul unei om, penetrând aproximativ o treime din lăţimea de 27 de metri, după care înalţătura a încetat.

Având un deplasament de 29 100 tone, de două ori mai mare decât cel al navei sacilor, transatlanticul italian a tras după el oalăltă navei, pivotând în jurul punctului de impact, aflat sub aripa tribord a punţii de comandă, spre pupa. În vreme ce, levisă mortal, nava *Andrea Doria* înainta, prova loşită a vasului *Stockholm* s-a smuls din zona stăruşoare, sfâşietecând şase dintre cele zece punţi ale pasagerilor de pe transatlantic, tot astfel cum plăcui unei plăci de prădă ar fi rupt din trupul victimei sale. Ea s-a frecat de-a lungul corpului întinscat al celeilalte nave, scoţând roari de sclerei.

Cuam ce se afla în bordajul navei *Andrea Doria* avea douăzecişecete metri în partea superioară, îngustându-se pînă la doi metri în porţiunea de sub peroaş.

Zeci de tone de apă s-au năpustit în viciul uriaş, umplînd rezervoarele exterioare goale, care făcuseră secţionate în momentul coliziunii. Sub greutatea a cinci sute de tone de apă de mare, care inundase camera generatoarelor, nava s-a înclinat spre dreapta. Un adevărat fluxiu de apă amestecată cu ulei a pătura printr-un tunel de acces şi prin garile de vizitare şi, păturcînd prin platformele-grătar din pod, nivelul apei a început să crească în sala metoşelor. Oamenii aflaţi de serviciu acolo au început să alunece pe punşile răsărite de ulei precum nişte clovi executând tambie şi călături.

Valuri uriaşe de apă s-au năpustit înaintea, s-au umflăt în jurul rezervoarelor goale de combustibil de la babord şi le-au fluat să plutescă de parcă ar fi fost bălci de alună.

În câteva minute de la primirea aolei lovituri compilate, *Andrea Doria* s-a înclinat transversal, ajungînd să capete un unghi de canabisiu extrem de pronunţat.

Nilson se aştepta ca oel goi să-l arunce la podes. Zătrancinlătura s-a dovedit surprinzător de slabă, însă îndoaşuna de puternică pentru a-l scutura din starea asemăntătoare paralizei. S-a năpustit afaţă din timonerie, ajungînd în sala băţşilor, unde s-a repezit să apese pe butonul de alarmă, cel care declanşea închiderea uşilor etape ale lui *Stockholm*.

Urîlul furios, căpitănul a apărut pe puntea de comandă.

— Pentru murele lui Damascena, ce s-a întâmplat?

Nilsson a încercat să articuleze un răspuns. Cuvintele i s-au blocat în gât. Nu ar fi fost în stare să descrie acum. Faptul că Hansen ignorase ordinea lui de a călări spre tribord. Rotirea nebanenică a timonii spre babord. Faptul în care Hansen stătea aplecat peste timonă, cu mâinile încheiate pe spăle ei de pânză ar fi înfierbântat apa. Faptul că ochii lui să exprime teamă, groază ori vreun alt simțământ. Doar o intensă răcoare, de gheață, accentuată de albastrul ochilor. Nilsson s-a gândit la început că fusese vorba despre un rengaș jucat de lumină, de reflexia licurului de la compasul giroscopic pe fața mureții de acru ciacatrice. Însă s-a dovedit că nu greșea citirea de pagină. În vreme ce navele se răspundea una spre alta provocând un deraisin, ornați aceia zădărnici.

Acum nu mai exista nici un dubiu în mintea lui. Hansen pînă acum celălalt vas în mod deliberat, îndreptând transatlanticul Stockholm într-acolo de pânză ar fi fost o torpilă. Pe de altă parte, nu începuse nici o lăcășie să nici călătorească, dar nici altmădă de pe nave nu li va da crezare că un asemenea lucru ar fi fost cu putință.

Ochii îndurați ai lui Nilsson s-au mutat de la fața furioasă a călătorului spre timonă, ca și cum explicația ar fi putut veni de acolo. Abandonată, acroașă se răușea nebanenic, cînd într-o parte, cînd în cealaltă.

În haosul creat după ciocnirea vaselor, Hansen dispăruse.

Jake Casey a fost trezit din somn de o buclă metalică de o forță îngrozitoare. Eroul acroașă a pînă doar o clipă, fiind urnat la scurt timp de un scrișcăpăt alinașor al ochului scrișcăpăt de ocl și de o înfierbîntare boșire și încheșare a tablei încheșată de un încheșăpăt teribil, ca și cum cobina de pe puntea superioară ar fi suferit o încheșare. A deschis ochii brusc și s-a buclat încheșăpăt la ceea ce părea a fi un perete încheșăpăt de un alba-croașă, alinaș la mureaș cîteva palme de ei.

Adormise doar de cîteva minute. Ō strășina pe Myra, soția lui, de noaptea bună, și se strășinase sub compășurile răcoase ale patașului dubla din cobina lor de la clasa întâi. Myra cîșea cîteva pagini dintr-un roman, apoi, trîștat, începuse să-și cităieș pînășpaleș graia. Strîșinase lumina, se ghășinase sub pînășă și oclășă arășinîndu-și vîșleș tascășă, soldate de soare, pe care le vîșinase și care înclăș li sîșinășășă în gînd.

Ceva mai devreme, ea și Jake înstaseră pentru succesul călătoriei lor în Italia, și băuseră șampanie în sala de mese de la clasa întâi. Carey segrăise că mai stăa în un pătărel în Salonul Belvedere, însoți Myra îi spusese că dacă va mai auzi o dată orchestra cântând *Archiducul* Roma nu va mai mânca spaghetti în viața ei. Așa că se retrăseseră în cabină cu puțin înălate de sece și jumătate.

După ce se plimbaseră de mână prin dreptul magazinelor de pe puntea-deciat, au urcat cu liftul un etaj mai sus și au mers apoi până la cabina lor spațioasă de la tribord. Și-au scos bagajele pe coridor, de unde stewardul arăna să le preia în vederea livrării după ce navea trăgea a doua zi dintr-oașă la docurile din New York. Au simțit amândoi un ușor năduș, datorat probabil faptului că navea devenise acum mai grea în partea superioară după ce combustibilul din rezervoarele uriașe fusese consumat. Mișcarea amănunțită de acolo a unui leagăn de mari dimensiuni, astfel, curînd și Myra Carey adormise.

Decodată însoți, patul soțului ei s-a cutremurat violent. Jake a fost aruncat în aer de parcă ar fi fost propulsat dintr-o catapultă de război. A rămas suspendat peș de câteva clipe care au părut a dura o veșnicie, după care s-a prăbușit în apele întinse ale mării.

Măsurca cutremurului pe puntea navei *Andrea Doria*.

Primul de la cabinile alungate de la etajele superioare și ajunsesse până la cele de la clasa turist, aflate sub linia de plutire. În urma impactului maritim sau al unei marșurări cîmîrîrî și din de oameni, Zece cabine fuseseră distruse complet pe puntea de la clasa întâi, unde gara flouă de etrava celelalte nave avea cea mai mare lîrgime. Despicătura se îngusta în partea de jos, însoți cabinile de sub linia de plutire erau mai mici și mai aglomerate, astfel că daunele provocate acolo se dovedeau și mai devastatoare.

Pașagerii marșau ori rîmîrșeau în viață în funcție de capacitatea soșii. Un pașager de la clasa întâi, care în momentul ciocnirii se aflase în baie pentru a se spăla pe dinți, s-a repezit spre dormitor și a descoperit că întregul perete exterior dispăruse și, odărit cu acesta, îi dispăruse și soșia. Pe luxuosa punte-deciat, două persoane au fost ucise instantaneu. Douăzeci și șase de imigranți italieni, aflați în cabinile mai mici și

ieftine de pe puntea cea mai de jos se rimeriscri exact la punctul de coliziune, astfel că fuseseră striviți laolaltă cu metalul. Printru aceea se afla o femeie și cei patru copii ai ei. S-au înregistrat și adevărate miracole. O tinărlă, amărită dintr-o cabină de clasa întâi, s-a trezit pe prova hoții a navei *Stockholm*. În altă cabină, trăsura s-a prăbușit deasupra unei perechi, însă cei doi soți au reușit să se târască până pe coridor.

Cei aflați pe cele două punți inferioare au avut de luptat cel mai mult, chinându-se din greu să răzbată spre punțile superioare pe coridoare înclinate și inundate de fum, înaintând împotriva unui paval de apă întinsă, amestecată cu ulei. Treptat, oamenii au început să se strângă la locurile stabilite pentru cazurile de avarie, așteptând instrucțiuni.

În clipa în care cele două nave s-au ciocnit, câpitanul Calmar se afla pe latura îndepărtată a punții, cea care avea să rămână intactă. După ce și-a revenit din șocul inițial, a tras maneta telegrafului pe poziția *Stop-machina*. În cele din urmă, vasul s-a oprit în mijlocul vâltărilor de cazău.

Secundul s-a repezit la inclinometrul, instrumentul care măsura unghiul de înclinare a navei în raport cu orizontul.

— Optzecișase grade, a anunțat el. Câteva clipe mai târziu, a spus: Nouăzecișase.

Câpitanul a simțit cum o gheață înghepată îi cuprinde inima. Căutarea trebuia să fie de cel mult cincisprezece grade, chiar dacă navea ar fi avut două compartimente inundate. O înclinare mai mare de douăzeci de grade avea să pună la greș înecare compartimentele etanșe.

Logica îi spunea că era martorul unei situații imposibile. Proiecții garantaseră că vasul va rămâne cu chila dreaptă chiar dacă ar fi avut două compartimente inundate, oricare ar fi fost acestea. A cerut rapoarte privind daunele suferite de fiecare punte, îndosăbiți privind situația așler stârpe, și a ordonat să se transmită un semnal SOS indicându-se poziția exactă a navei.

Officerii s-au grăbit să revină pe puntea de comandă, pentru a raporta avariile suferite. Oamenii din sala motoarelor pompu apă din compartimentele de la tribord, însă aceasta pătrundea mai repede decât

reșpuns ei și o evadare. Compartimentul călătorilor era înmădat, iar apa pătânda în alte două compartimente.

Problema cea mai gravă o reprezenta Panta A, care trebuia să slujească drept capăt de oprire aprint dinăpăis pereților transversali etanși, cei care desprindeau nava în mai multe secțiuni. Apa se scurgea tumultuos pe scările folosite de pasageri, ajungând în celelalte compartimente.

Ofițerul a arătat noua indicație a inclinometrului:

– Douăzeci și două de grade.

Capitanul Calamai nu avea nevoie să se uite la inclinometru ca să-și dea seama că unghiul de înclinare depășise valoarea de la care putea fi corectat. Dovada se găsea pe podea, la picioarele lui, unde stăteau blățile care alunecaseră de pe navi.

Nava lui era pe moarte.

Durerea îl copleșea. *Andrea Doria* nu era o navă oarecare. Regina companiei Italian Line, în valoare de douăzeci și nouă de milioane de dolari, *Andrea Doria* reprezenta cel mai frumos și luxos transatlantic aflat în serviciu pe mare. Nu avea nici patru ani vechime, și fusese lansat la apă pentru a dovedi lumii că marina comercială italiană reverșise în forță după război. Având corpul vopsit în negru și suprastructura albă, corpul de fum înclinat ușor fiind vopsit în roșu, alb și verde, aceea navă adăcea mai degrabă cu opera unui sculptor decât cu cea a unui arhitect de marină.

Și, mai presus de toate, aceea era nava lui. O comandase în cursa de probă, iar apoi în cele o sută de traversări ale Atlanticului. Îi cunoștea punțile mai bine decât încăperile proprii case. Nu se mai gândea să se plimbe de la un capăt la celălalt al navei, precum un vizitator al unei reșete, admirând cu nesăț lucrarea a treizeci și una dintre cei mai buni artiști și meșteșugari italieni, mănâncându-se în fața frumuseților renașteriste evocate de oglinzi, plăci, cristaluri, esențe rare de lemn, tapiserii și mozaicuri fine. Înconjurat de o pictură murală care i-ar fi făcut cinste și lui Michelangelo sau altor măști italiene, obișnuia să stătească în saloanel de la clasa întâi, dinaintea statuii de bronz care îl reprezenta pe *Andrea Doria*, a cărui măști fusese eclipsată doar de aceea a lui Cristofor Columb. Acel amiral genovez stătea în postura

obligații, gata să scoteți sabia la primul semn că ar fi fost atacat de o corabie de pirăți.

Toate acestea aveau să se piardă.

Siguranța pasagerilor reprezenta cea dintâi responsabilitate a căpitanei. Tocmai se pregătise să dea ordinul de abandonare a navei, când un ofițer i-a raportat situația băncilor de salvare. Cele de la babord nu puteau fi lansate la apă. Acta însemna că aveau la dispoziție doar opt bănci, cele aflate la tribord, iar acestea atârneau deasupra apei, prea departe de corpul navei. Chiar dacă ar fi putut fi coborâte, în ele nu ar fi înlocuit decât jumătate dintre pasageri. Nu înțelegem să dea ordinul de abandon al navei. Pasagerii panicau și fi intrăuți spre babord, iar asta ar fi creat un haos de nedescris.

S-a rugat în gând ca năvlele aflate în trecere să fi recepționat semnalul lor de naufragiu și să îi poată găsi prin ceața densă.

Nu putea face nimic; așteptarea era singura soluție.

Angelo Donatelli tocmai dăduse o țevă plină cu pălărie de Martini la o masă de newyorkici agomotați care slăbitorau ultima noaptea pe care o petreceau pe *Andrea Doria*, când a aruncat o privire spre una dintre ferestrele cu draperii care ocupau trei pereți ai elegantului Salon Belvedere. Ceva anume, o mișcare ciudată, i-a atras atenția.

Salonul se afla în partea din față a punții navei, având o promenade deschisă, iar în timpul zilei, sau în nopțile serene, pasagerii de la clasa întâi beneficiau de o vedere panoramică a mării. Majoritatea pasagerilor renunșaseră să mai încerce a zări ceva prin zidul oțelului al ceții ce învelise salonul. Fusesse o parte întâmplare că Angelo ridicase ochii și văzuse luminile și balastrelele unei nave albe, de dimensiuni mari, care se deplasa prin noaptea.

— Dău meu, a bolborosit el.

Nici nu a apucat să articuleze bine acele cuvinte, că s-a auzit o explozie dusă din cu gândul la o petardă de dimensiuni monstruoase. Salonul s-a cutremurat instantaneu în bătăi.

Puntea s-a înclinat brusc și violent. Angelo și-a pierdut echilibrul, s-a abătut să se redrezeze și, pălind stria țevă într-o mână, a descris o notă care, cu nădădare înghețată, i-a făcut să semene cu furtuna.

stătie procesată reprezentând un arandelor de disc. Atrăgătorul chelner sicilian din Palermo era un adevărat atlet, care își păstrase agilitatea datorită unuiailor de finete printre mesele din saloan, purtând, în același timp, într-un echilibrul perfect, paharele cu băuturi de pe tavă.

În clipa în care a roșit să se ridice din nou în picioare s-a aplecat și luminile de avarie. Cele trei cupluri de la masă fuseseră aruncate de pe scaune, iar acum stăteau pe podea. Angelo a ajutat însă femeile să se ridice. Nimeni nu părea să fi suferit vătămări serioase. Apoi a privit în jur.

Frământat saloan, cu tapiseriile, picturile și sculpturile în lemn iluminate discret, cu lambriurile sale din lemn deschis la culoare, plăcea rivălit de un cutremur. Ringul scâlbicor de dans, pe care cu numai câteva secunde înainte perechile de dansatori hăneau cu eleganță în ritmul melodiei Arviderei Rome, devenise un câmp de luptă, unde lumea se agita, chinându-se să se ridice în picioare. Muzica s-a oprit brusc, în locul ei înstăpânindu-se strigăte de durere și de disperare. Membrii orchestrei și-au abandonat instrumentele, încercând să se descalcească dintre cablurile electrice și de sunet. Profunditatea ritmul sticle și pahare sparte, iar în aer plutea dăhoarea de alcool. Vasele în care se aflaseră flori proaspăt tăiate se răsturnaseră pe podea.

– Ce Dumnezeu a fost asta? a exclamat unul dintre bărbați care se aflau la masă.

Angelo și-a ținut gura, pentru că nici el încă acum nu era încredințat că aștia într-adevăr erau cea albă. A aruncat o privire spre ferestră și a văzut doar vântuiri de ceață.

– Poate ne-am lăsat de un aișberg, a sugerat vocea aceluși bărbat.

– Aișberg? Cumie, pentru mine lui Dumnezeu, se află în largul coastelor statului Massachusetts! Și e luna iulie.

Femeia a făcut o strâmbătură.

– Arăci, poate e-a fost o mină.

Bărbatul a-a uitat înapoi orchestra și a râșnit.

– Indiferent ce a fost, mâncă i-a făcut pe țigă să termine cîntecul la acustic.

La auzul glumei, toți au izbucnit în râs. Dansatorii ce se cădeau de pe ring își scuturau hainele de praft, muzicanții își examinau

instrumentele pentru a vedea dacă suferiseră stricăciuni. Barmanii și chealerii dăduseră zor încercii și încercau, încercând să fie de ajutor.

— Nu arese motive de îngrijorare, a spus un alt bărbat. Unul dintre ofițeri mi-a zis că vasul ăsta nu se poate scufunda.

Soția sa a fost jos oglinzind în care-și verifica starea machiajului și a roșit:

— Apa stăsește și despre Titanic.

Remarca ei i-a fost pe celălalt și tacu încercând. A urmat un schimb rapid de priviri tensiionate. Ca și cum ar fi reacționat la un semnal roșu, cele trei cupluri s-au îndreptat în grabă spre cea mai apropiată ieșire, cu înșela unui stol de păsări albește de detașatura unei paști.

Prima reacție a lui Angelo a fost să debaraseze masa de pahare și să o curețe. Apoi a pufnit într-un râs discret.

— Ici prea în serios meseria de chealer, și-a zis el în barbă.

Majoritatea camerelor din salon se ridicaseră deja în picioare, iar acum porniseră spre ieșiri. Încălțarea se golen cu repeziciune. Dacă nu pleca imediat, Angelo avea să rămână singur în sala aceea. A lăsat din urmă, a acvilit șerveta de pe braț și s-a îndreptat spre cea mai apropiată ușă, cu gând să afle ce se petrecuse.

Nibula întunecată a apoi amenința să-l tragă la fund pentru totdeauna pe Jake Cansy. S-a zblătat să se opună cursențului ce îl urmărea trupul, apoi, după ce s-a trezit pe deplin și a fost perfect conștient, s-a agălat cu îndăstărie de tot ce apăsa între degete. A auzit un gârâit și și-a dat seama că acesta sculase de pe propriile buze. A gemut din nou, de astă dată dinadins. Bine. Morții nu au cure să gârâie. Imediat după aceea s-a glasit la soție.

— Myra! a strigat el.

Din întărie s-a auzit un șoșnet slab. A singit cum în suflet îi reșapte spăneja. A strigat din nou numele soției.

— Sunt aici, a auzit el glasul înfundat al Myrei, ca și cum aceasta ar fi venit de foarte departe.

— Săvâ Censul? Ai plăit ceva?

A urmat un moment de tăcere.

— Nu chiar. Ce s-a întâmplat? Dormeam, și...

– Băbar n-am. Te poți mișca?

– Nu.

– Vin să te ajut, a spus Carey.

Ținea pe partea stângă, având un braț ținut de trup, și simțea o greutate apăsându-i costele din partea dreaptă. Nu putea mișca picioarele. A simțit masaștura de gheață a groanei. Era posibil să fi suferit o fractură de coloană. A mai făcut o încercare de a se mișca. Ceva mai hotărât. Dureea intensă ce l-a strâmbat, pornind de la gleznă și duclându-se până spre omoplat, l-a făcut să lărmare pe neașteptate, însă asta încerca să nu paralizase. Nu s-a mai oprit. Trebuia să analizeze mai atent situația. Carey era inginer, făcuse avere construind poduri. Situația de fapt nu se deschea de aștele, ce puteau fi soluționate prin aplicarea logicii și prin perseverență. Bineînțeles, avea nevoie și de o cităță de noroc.

A împins încet cotul brațului drept și a simțit o joșitură fină. Agadat, se afla sub saltea. A împins ceva mai hotărât, apăsându-și corpul astfel încât să-i servească drept pânghie. Salteaua a cedat, apoi a refăcut să se mai clintască. Inasa, asta putea încerca că tot tavanul se afla deasupra lui! A înșpirat astfel și, adunându-și toate rezervele de putere, a împins încă o dată. Salteaua a alunecat cu greu pe podea.

Având acum ambele brațe libere, a pipăit înainte picioare și a simțit ceva solid ce îi stătea pe gleznă. După ce a explorat cu degetele suprafața obiectului, și-a dat seama că era dulăpiorul aflat între cele două paturi. Probabil că salteaua îl protejase de buchiile desprinse din pereți și din tavan. Folosindu-și ambele mâini, a ridicat dulăpiorul clășna cernitei și și-a extras picioarele, pe rând. Și-a frecat gleznelor cu să-și repună sângele în circulație. Ambele glezne erau umflate și îi dureau, dar nu suferise nici o fractură. Încetul cu încetul, s-a ridicat pe palme și genunchi.

– Jabe, a auzit el vocea soției, de astă dată ceva mai slabă.

– Vin acasă, scurtpo. Stai liniștită.

Ceva nu părea în regulă. Glasul Myrel părea să vină dintr-un colț al părții a postului cabinei. Pe pipăite, bărbatul a găsit comutatorul și a început să apăsă lumina. Cabina a rămas în continuare cufundată în beznă. Deconcentrat, s-a așezat printre lucrurile adormite și desclătate.

Piplind, degetele lui au descoperit apa. A cîștit urechile, pîrlindu-i-se a nuci ceva ce îi amînea de valuri spîrgîindu-se la țîern și de pescirapi țiplind agîtați, undeva în fundal. A reapiț să se ridice cu greutate în picioare, a dat dinparte resturile de mobilier din jurul așii și a deschis-o, iar atunci a avut în față o scund de copmar.

Coridorul gema de pasagerii care se înbolnau, împingîindu-se unii pe alții, rîdînd în lumina galbui a lîmpilor de urgență. Fîrbași, femei și copii, unii înbolnauși complet, alții în pîjmale pe sub hainele puse la repesare, unii cu rîmîile goale, alții trîgînd după ei geși, se împingeau, mergrea sau chiar se țîrau, hîrtîindu-se să ajungă la partea superioară. Fîcolul era plin de pîd și fier și pîrea înclinat cu podosau unui curucel care se învîrtea nebunește. Cîțiva pasagerii care încercau să ajungă la cabinele lor, hîrtînd să rîdăuă contra forcutului amas, amîneau de nîgîr șomocii ce învîrtea împotriva curucetului.

Carey a aruncat o privire spre apa pe care ieșise în coridor și, vîdînd numărul de pe ea, și-a dat seama că, de fapt, se țîrlise afară din cabina alîturată. Presume că fîscose arderit din cabina sa în cea vecină. Chiar în acea seut, cîit zîlborise în salon, el și Myra stîlmasă de vorbă cu ocupanșii acelei cabine, doi soți destul de vîrstnici, americani de origine italiacă, care se întorceau după o vacanșe de familie. S-a ragat în gînd ca accepșia să nu-și fi respectat obiceiul de a se retrage mai devreme la culcare.

Carey și-a croit drum prin mîlșine, îndreptîindu-se spre apa cabinei lui. Era învîrșit. S-a întors în cabina din care ieșise și apoi și-a fîcut loc printre obiectele afîrîmate și împîrșîtate, pîlă a ajuns la perete. S-a opîit în cîțeva rînduri ca să mure și să împîngă dinparte pîșe de mobilier și hîclîți de tavan sau de perete. De cîțeva ori a trebuit să mîcîngă țîrlă peste mormane de lucruri, în alte rînduri s-a vîrșut alît să se strecoare pe sub ele, împîna mai departe de hîrtîrîrea de a rîdîbî. Încîlîncea pîngîi ragera că vîrșul hîu apă. A ajuns la perete și a strîgît din nou numele soșii. Aceasta i-a rîspuns din partea cealaltă. Deja cuprîns de disperare, bîlăbul a cîlăat o deschîlătură în hîrtîrea aceea de obiecte, a descoperît că în partea de jos pîrea a cîda și a împîna pîră cîlăd a creat o deschîlătură sufîcient de largă pentru a se strecoare pe hîrtî.

Cabina proprie era cufundată în samăntunerie, dar formale obiectelor se conturau într-o lumină slabă. S-a ridicat și a privit către camera acelei lumini. Și-a simțit fața transpirată răleghiată de o febră răcoroasă și slăbită. Nu-și putea crede ochilor. Ferestrele exterioare ale cabinei dispăruseră! În locul lui se cădea o gaură gigantică, prin care putea vedea lumina lunii reflectată de apele oceanului. Și-a croit drum cu febrilitate și după câteva minute a ajuns alături de soție. Șugindu-se de un coș al blăzii de pijama, i-a șters singele de pe frunte și obrazi, apoi a strătat-o cu tandrețe.

– Nu mă pot mișca, i-a spus ea pe un ton de panică și-ar fi cerut scuze.

Forța care îl arădărise pe el plină în cabina alăturată smulsese cadrul de oțel al patului Myrei din podea și îl împinsese la perete ca pe arcul unei curse de șarcel. Myra stătea în poziție aproape verticală, din fericire protejată de strânsimea acurșilor strite ale patului de saltea, dar strânsă de perete din cauza cadrului de oțel. În spatele ei se găsea puțul metalic al unui lift de pe via. Mâna dreaptă, doar ea rămăsese liberă, îi atârna moale pe lângă corp.

Carey și-a petrecut degetele pe după marginea cadrului de oțel. Trecură de electricele de uni, dar își păstrase puterea de pe vremea când era un simplu muncitor cu brațele. A tras cu toată forța trapezului său bine făcut. Cadrul patului a cedat puțin, însă a slăbit la loc imediat ce i-a dat drumul. A încercat să desprindă cadrul cu o bucată de lemn folosită drept pârghie, dar a trebuit să se oprească, la azurul strigătelui de durere al Myrei. Dezagitat, a arădit băpăi cât colo.

– Deaga mea, a spus el, încercând să-și păstreze cadrul vocii, mă duc după ajutor. Va trebui să te las singură. Doar puțină vreme. Mă întorc. Îți promit.

– Jule, trebuie să te salvezi. Vazul...

– Nu scapi tu apa amară de mine, iubito.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te încălzițina!

El a slănat-o din nou pe obraz. Pielea ei, de obicei caldă la atingere, i s-a părut rece și lipicioasă.

– Cât mă aștept, să te gândești la soarele din Toscana. Mă întorc repede. Îți promit.

I-a strâns uşor mâna, după care a descuiat uşa şi a ieşit pe coridor fără însă a avea idee cum să procedeze. Spre el se apropia un bărbat corpulent, care părea foarte puternic. Jake l-a prins de umăr şi a dat să i se adreseze, în speranţa unui ajutor.

— Dă-te din calea mea!

Şi cu o privire urgitoare, bărbatul l-a dat deoparte cu umărul pe Jake, în ciuda masivităţii inginerului.

În disperare, Jake a încercat să mai apeleze la doi bărbaţi, după care a renunţat. În acele momente nu avea să găsească bunii samariteni prinţele călători. Era ca şi cum ar fi dorit să tragă deoparte un animal dintr-o turnală care alungă înnebunirile către vreau ochi de apă. Nu îi putea ataca de nimic pe acei oameni care gâneau să-şi salveze viaţile. Dacă nu ar fi fost blocat în cabină, şi el ar fi srit-o după el pe Myra spre puntea superioară. A ajuns la concluzia că pasagerii nu-i puteau fi de nici un ajutor. Trebuia să găsească pe cineva din echipajul navei. Făcând eforturi să-şi păstreze echilibrul pe podul tot mai înclinat, s-a alăturat mulţimii care se îndrepta spre puntea de sus.

Angelo făcuse o scurtă verificare a navei şi nu îi plăcuse deloc ceea ce văzuse, îndeosebi la tribord, care cobora tot mai accentuat spre nivelul mării.

Se îngrădiseră la apă cinci bănci de salvare, iar toate lucrurile fuseseră ocupate de membrii ai echipajului. Zeci de chelneri speriaţi şi ajutoare de la bucatăria slăneau în băncile — şi apa primejdios de supraaglomerate — care se îndreptau către vasul alb. O simplă privire aruncată primei botje a acestei nave şi ghitaţi uriaşe ce se clăca în bordul transatlanticului Doris îl înamuriseră pe Angelo ca se petrecuse. A mulţumit Domnului că mulţi dintre pasageri nu se aflau în cabine, ci slăbăzuseră încheierea călătoriei, atunci când cele două nave se ciocniseră.

S-a îndreptat spre babord. Era greu de urcat pe puntea înclinată, a cărei suprafaţă era alunecoasă din cauza uleiului şi a apei adăse pe tâlpi de pasageri şi de membri ai echipajului. A urcat aproape centimetru cu centimetru, mai mult trăgându-se în sus cu ajutorul balustradelor şi a cadrelor de apă, ajungând în cele din urmă pe puntea de promenadă.

În mod instinctiv, mai toți pasagerii se deplasaseră spre bordul aflat mai departe de apă. Ajunși acolo, așteptau instrucțiuni. În lumina orbitoare a lămpilor de urgență, se aglău de fotoliile de plastic care erau fixate de podea cu bolțuri ori se ghimeaua speriați printre maldărele de bagaje apăsate acolo ceva mai devreme, în vederea debarcării. Membrii echipajului se striduisă din răsuferință să se ocupe de cei care aveau brațe ori picioare rupte. Cei cu contuzii ori vătămări trebuiau să mai aștepte.

Unii dintre pasageri erau îmbrăcați în ținută de seară, alții purtau rochițele cu care se culcaseră. Erau simțitor de calzi, tresărind doar atunci când nava se cutremura. În acele momente, strigătele de suferință și de furie deveneau asurzitoare în aera umedă și noaptea. Angelo și-a dat seama că purtarea pasagerilor ar fi devenit istorică în cazul în care ar fi aflat că unii membri ai echipajului fuseseră singurele bărci de salvare accesibile ale navei, lăăsându-l pe celălalt în voia sorții pe un vas care se scufundă.

Panica de promenadă era proiectată în apa fierbinte pasagerii să poată trece prin niște ferestre glisante la bărcile de salvare ce stăteau agitate de puntea bărcilor. Ofițerii navei și cei mai stăruitori din echipaj se striduisă fără folos să deblocheze bărcile. Cruide nu fuseseră concepute să funcționeze la un unghi mare, astfel că nu puteau fi eliberate bărcile. Angelo a simțit un gol în stomac. Toată de aceea pasagerilor nu li se transmisese instrucțiuni de a abandona vasele. Căpitânul se temea să nu declanșeze o stare de panică în masă.

În condițiile în care jumătate din bărcile de salvare fuseseră acoperite de membri ai echipajului iar multe deveniseră inutile, cele rămase nu ar fi fost suficiente pentru pasageri. Din clăre se părea, nici veste de salvare nu erau îndoașune. Preț de o clipă, lui Angelo i-a trecut prin minte să se strecoare spre tribord și să se salveze alături de alți oameni din echipaj. Cu o tresărire, a alungat însă acel gând și s-a apucat să împartă veste de salvare, pe care le-a smuls din brațele altui membru al echipajului. Fie-ar el să fie de cod sicilian al crucării! Iată-o bună zi, asta o să-l ucidă.

– Angelo!

Un bărbat mătășit de sânge își croia drum prin mulțimea agitată și îi striga pe nume.

– Angelo, eu sunt, Jack Carey!

A, americanul cel înalt, cu nevasta franceză. Doamna Carey era suficient de vârstnică pentru a-i fi chiar mamă, dar, mamei mie, ce bine îi stătea cu ochii aceluia mari și frumoși, și cu kilogramele care adăugaseră o voluptate matură la formele cîndva tinerești. Animat de dorința nevinovată a tinereții, Angelo se îndrăgostise imediat de ea. Soții Carey îi dăduseră hăcișuri grase și, lucru care contase mult mai mult, îi trataseră cu respect. Alții, chiar italieni la origine, se uitau de sus la tonul lui aschier, specific Siciliei.

Acel Jack Carey reprezenta pentru el imaginea tipică a prosperității americane, un bărbat care se menținea încă bine fizic, deși era trecut de cincizeci de ani; umerii largi i se profilau prin jacheta sport, avea părul ușor cărunt, tuns îngrijit, și fața brăzdată. Cu toate acestea, Angelo nu mai avea în fața pasagerilor bine înțebuit de la ora cînei. Vedea acum repezindu-se către el un bărbat cu ochi înnebuniți, purtînd o pijamă albastră și marcată, avînd pe piept o pată mare, roșie. S-a apropiat de Angelo, prinsîndu-l de braț și strîngîndu-l atât de tare, încît s-au simțit simții fieri dureri.

– Slavă Cerului, glasec în sfîșit pe cineva cunoscut, a spus el, abia trăgîndu-și suflul.

Angelo s-a uitat prin mulțime, căutînd chipul cunoscut al doamnei Carey.

– Unde e signora Carey?

– A rămas blocată în cabină. Are nevoie de ajutorul tău.

Ochii lui Jake ardeau ca două flăcări.

– Vin imediat, i-a răspuns Angelo, fără să cedeze nici o clipă.

A stins alarma unui steward și i-a înclinat roșul ventelor de salvare, după care l-a urmat pe Carey spre cea mai apropiată scară. Carey și-a pus capul în piept și, cu un tun, a pornit în forță prin șervind de cameră care se scurgea către puntea de promenade. Ca să nu se piardă, Angelo s-a prins de blaza marcată a pijamalei lui Jake. Au coborât un palier, plini pe puntea superioară, unde se aflau majoritatea cabinelor de clasa

Înălți. Pe holurile de acolo au dai doar peste clișva stâlci, mardari de cîei, care se-adaptau spre trepte.

Angelo a rîmas împietrit cînd a văzut-o pe doamna Carey. Arăta ca și cum ar fi fost pusă pe o roată de tortură medievală. Avea ochii închiși și, peș de-o clișă, i-a trecut prin mînte cîi marier. Însă după ce soțai ei a atînat-o ușor, plăcușele fetei au tresărit.

– Ți-are spus cîi mîi întorc, draga mea, a zis Carey. Uite, i-am adus pe Angelo și rîi ajute.

Angelo i-a luat mîina dreaptă și i-a strînut-o cu un gest galant. Femeia a răspuns cu un zîmbet care l-a dat gata.

Cei doi bărbați au prins cadrul patului și au început să tragă, gîndind mai degrabă de frustare decît în urma efortului. Sîră să în seacă durerea produsă de marginea dentă de ascuțită a ramei de metal, care le pîtrundea în carnea palmelor. Cadrul patului a cedat cu clișva centimetri mai mult decît o fiouse mai devreme. Însă, imediat ce li eliberau, revenea la vechia poziție. Iar la fiecare încercare, doamna Carey strîngea din pîcușe și din buze, pentru a nu țipa. Carey a scîlpat o leșuritură. Reușise să-și impună punctul de vedere de atîta ori prin forță pură, însă se obișnuise să clișpească astfel. De data aceasta însă, lucrurile se petreceau alfel.

– Ar fi nevoie de mai mulți oameni, a spus el printră gîfîie.

Întat, Angelo a ridicat din umeri.

– Mai toți membrii echipejului s-au aruncat deja în bătoile de salvare.

– Durăscușe, a spus Carey în șoptă.

Și așa li fusese greu să-l glănușcă pe Angelo. A rîmas peșă pe glănduri, analizînd problema din perspectiva unui inginer.

– Am putea să-o facem și noi doi, a zis el în cele din urmă. Dar cîi ne trebuie un cric.

– Poșter? a sîcut chelnerul, nepricicplînd cuvîntul.

– Un cric. Carey a clătat un cuvînt lămuritor, a remarcat, apoi a sîcut senne cu mîinile, ca și cum ar fi pompat ceva. Pentru automobile.

Ochii negri ai lui Angelo s-au luminat în momentul cînd a pîncipat.

– Aha, a sîcut el. Un ridicător. Pentru mașină.

– Exact, a confirmat Carey, din ce în ce mai plin de speranță. Uite, l-am putea fixa aici ca să îndepărtăm cadrul de perete cât să o scoatem pe Myra de acolo.

– Și. La garaj. Mă-ntorc imediat.

– Întocmai, la garaj, a zis Carey și a privit chipul suferind al soției. Dar trebuie să te grăbești.

Carey nu era omul care să creadă tot ce i se spunea. Imediat ce părăsea cabina, se putea întâmpla ca Angelo să se repedă spre prima barcă de salvare întâlnită în drum. Carey nu l-ar fi putut acuza pentru asta. L-a prins de cot pe italian.

– Nici nu-ți lăchiplui cât de recunoscător îți sunt, Angelo. Când ajungem la New York, te voi recompensa pe măsuri.

– Hei, signor. Nu fac asta pentru bani.

Angelo a zâmbit larg, a fluturat o beca spre doamna Carey, și a dispărut din cabină, lăsând și o veste de salvare în timp ce ieșea.

A strâmbat holul în vînturi, a coborât scara spre puntea foaierei, dar nu a putut trece mai departe. Prova navei Stockholm pătrunsese până aproape de capăt, transformând foaierea într-o mîni de metal contorsionat și cioburi de sticlă. S-a îndepărtat de zona în care se produceaseră cele mai mari daune și a continuat pe coridorul principal, care l-a dus spre pupa, după care a coborât pe alți scări spre Puntea A. Și aici a descoperit că multe dintre cabinete de la tribord dispăruseră ca și cum nici n-ar fi existat. A reușit din nou să coboare spre puntea amărăntare, folosind o rată ocultă.

Înainte de a mai coborî un etaj, Angelo se oprea și-și făcea cruce. Gestul acesta îl adăsea liniște, chiar dacă își dădea seama că era inutil. Nici măcar Dumnezeu nu ar fi fost atât de nebun cât să-l urmeze până în plutelele unei nave pe cale să se scufunde.

S-a aplecat cîteva clipe, ca să se poată orienta. Se afla pe Puntea B, unde se găseau garajul și multe dintre cabinete mai îngîmbele. Garajul, numit Grande Autovimena, și avînd o capacitate de cincizeci de vehicule, era prins între cabinete de la clasa turis din porțana prova. Dotat cu aer condiționat, el se întindea pe toată lățimea navei. Ușile din borduri le permiteau automobilelor să ajungă direct pe chei. Angelo mai coborîse în acea zonă o singură dată. Unul dintre angajații de

acela, tot de origine siciliană, voia să-i arate minunea de Chrysler pe care o aducera din Italia. Proiectarea automobilului cu o structură aerodinamică promășăd durase un an, iar celor de la Chia din Torino le trebuiseră cincisprezece luni ca să facere manual mașina la valoare de o sută de mii de dolari. Putuse admira liniile amănunțite de moderne prin cripliturile dintre scândurile cușii care proteja acei operți de artă. Cel doi se arătau încă mai mai interesați de un Rolls-Royce pe care un american bogat din Miami Beach îl transporta acasă după luna de miere petrecută la Paris. Angelo și prietenul lui trecură cu rîndul la volanul automobilului, prefăcîndu-se a fi cînd șoferul, cînd pasagerul mașinii.

Angelo și-a amintit că amical îi spusese că în garaj se aflau două automobile. Poate că vreunul dintre ele avea un cric pe care să-l poată lua. După ce văzuse avarile din zona tribord, nu nutrea speranțe prea mari. Se putea ca prova oculară să fie spintecată peretele exterior al garajului. În semîntămérica aceea, s-a oprit ca să-și tragă răsuflarea și să-și găsească rădăcina de pe frunte. Și acum ce să facă? Să fugă? Mănușă via. Dacă se vor stînge hămile? Nu ar mai reuși să-și găsească drumul de întoarcere. Odată cu senzația de apăsare, picioarele i-au înțepenit, dar a încercat să și le miște din loc.

Sau.

În ziua când vizitase garajul, prietenul lui îi arătase încă un vehicul, un camion blindat de dimensiuni uriașe, parcat într-un colț, departe de latura care suferise lovitură. Pe caroseria neagră și lăcioasă nu văzuse stanci nici un înserat. Cînd se interesase ce era cu acel vehicul, amicul lui se mulțumise să înalțe din umeri și să-și desochiă peste cap. Auz, poate. Nu găsea decât că era plăt și și noaptea. În timp ce discutau, Angelo surprinsese privirea unui bărbat într-o uniformă de culoare cenușiu-închis, care n-avea să-i scape din ochi pînă la plecarea lor din spațiul acela de parcare.

A simțit cum podușea se cutremurase sub tălpile lui. Nava s-a mai înclinat cu un grad sau două. Angelo depășise starea de teamă, fiind deja cuprins de groază.

Și-a dat seama și că bălăile inimii i se acceleraseră. Apoi, după ce nava a părut că se stabilizează ca poziție, acesta s-a domolit. S-a

Întrebat cât mai avea până să se riscoare. A aruncat o privire la vesta de salvare pe care o avea la el și l-a pufnit râd. Vesta aceea nu i-ar fi ajutat în nimic dacă nava se nistama și se scufunda în timp ce el stătea în picioare în plătucul ei. Cinci minute. Căm la atât se reducea timpul pe care se arătă dispus să-l petreacă acolo. După trecerea acestor minute, avea să o steargă până pe puntea superioară cu vîntura unui iepure. Iar el și Carey trebuiau să găsească altă soluție. Cu orice chip. A glisat întorcîndu-se în garaj. A tras adînc aer în piept și a deschis apa, pîrîndu-se înăuntru.

Spațiul foarte cuprînzător era întunecat, cu excepția petelor de lumină aruncate de lămpile iluminatului de urgență, plasate pe tavanul înalt. A aruncat o privire spre latura tribord și a observat reflectarea luminii în niște vităzule de pe podea, semn că intra apă în garaj. Deja îi ajungea până la glezne. Asta însemna că apa mării pîrîndea înăuntru în ritm constant, iar dacă garajul nu se umpluse încă, acest lucru avea să se întâmple foarte curînd. Existau toate probabilitățile ca mașinile aflate în calca porvei celeilalt vas să fi fost strîmbe. Nu mai avea mult timp la dispoziție. A pornit de-a lungul unei perete, îndreptîndu-se către colțul îndepărtat. Vădea forma pîrîltoasă conturîndu-se printre umbre, dar și scîlpirea luminilor de avarie în geamurile furtorii. Logica îi spunea că se pierde în mod inutil și periculos vremea dacă ar mai înainta. Era preferabil să iasă de acolo și să meargă pe puntea superioară. Prosto. Iar asta înainta ca acel garaj să devină un acvariu.

Însă în aceeași clipă înagînea doamna Carey, ținută de perete ca un fluture într-un insectar, i-a revenit în mînta. Ultima ei gînd de a scipa cu viață se gîlea probabil în camion, dar se putea să fie doar o iluzie. Cîrca era probabil încuiat în vehicul. Deja convingîndu-se pe sine că trebuia să plece de acolo cu mîna goală, i-a oprit să mai arunce o ultimă privire jinduțoasă spre camion. Exact în același moment a descoperit că nu era singur în garaj.

Un fascicul de lumină subțire cînt un orion a despicat întunericul din apropierea camionului. Apoi încă unul. Lanterne. După aceea s-au aprins lămpi portabile, care au fost aprinse pe podea cu să ilumineze vehiculul. În lumina lor, a văzut niște cifre agîtîndu-se. Pîrîau a fi câțiva blebași. Unii purtau uniforme cîrșii, alții costume negre, civile.

Au deschis ușa laterală și pe cea din spate. Angelo nu putea vedea clar ce făceau acolo, însă păreau foarte concentrați să-și ducă treaba la bun sfârșit. Aflat cum la o treime din lățimea garajului, siclăruul a deschis gura cu gând să strige spre ei. Cu toate acestea, nu a mai apucat să rostosească vorbe.

Din întinerie se apropiau alte umbre. Câteva siluete îmbrăcate în ceruză au apărut brusc, precum niște actori pe o scenă cufundată în obscuritate. Au dispărut în becni. Apoi au reapărut. Fina în raurile de petru, purtând salopete ca ale celor care lucrau în sala motoarelor, traversând spațiul vast al garajului. Ceva din gesturile și mișcărilor lor furigate, amintind de felul în care o pisică urmărește o pasăre neștinătoare, l-a îndemnat pe Angelo să-și țină gura și să nu se dea în vîleag. Unul dintre pumnii s-a răsucit, a remarcat siluetele ce se apropiau și a scos un strigăt de avertisment, apoi a dus mâna spre pistolul din tasul aliat pe coapsă.

Cu o precizie ce amintea de aceea deprinsă de militari înarmați, bărbății în salopete s-au lăsat într-un gemunchi și au ridicat obiectele pe care le duceau în mână, apropiindu-le de urechi. Acela mișcase precisă și sigură l-a lămurit pe Angelo că se înșelase atunci când crezuse că era vorba despre niște unchi. Doar nu crezi în patria Maiei fără să ști cum arată o pușcă automată și cum se folosește ea.

Cei patru bărbăți înarmați au deschis focul simultan, concentrându-se asupra amenințării imediate, pumnicul care scosese pistolul și reușise să-l îndrepte spre atacatori. Focul concertat al armelor l-a sfîrtecat, pistolul i-a abuzat din mână. Sub impactul cîteva sute de gloanțe explosive, trupul lui practic s-a desintegrat într-un nor stacojie de sânge, carne și fragmente de învelitoare. Pumnicul s-a rotit în aer, surpina în aed dans lent al morții de efectul stroboscopic al flăcărilor scurse de gloanțe la gura pînlor.

Celălți bărbăți de lângă camion au încercat să se retragă, să-și caute adăpost, însă au fost doborîți fără milă de ploaia de plumbi, înainte de a apuca să facă mîlcuș un pas. Pereții metalici au amplificat cumplit pocnetul neplăcut al împușcăturilor, dar și zălădă de aer al gloanțelor ce ricoșau din camionul blindat și din pereții din spatele acestuia. Bărbăți înarmați cu mitraliere au continuat să înainteze, trăgînd în

trupurile nemîșcate, chiar și după ce s-a văzut călît se poate de împede că nu mai rămăsesse nimeni în viață.

Brusc, s-a lăsat liniștea.

În aer a rămas o pală de fum roșatic, încălcată de mirosul prafului de pușcă și al morții.

Metodic, ucigașii au ridicat fiecare cadavru pentru a se convinge că nu prezenta nici un pericol. Angelo a crezut că-și va pierde mințile de spăimă. Se lipise cu spina de peretele etanj, înghețat de frică și blestemându-se pentru ghinoul de a fi rămerit într-o asemenea situație. Presence că asista la un jaf armat! Se aștepta ca ucigașii să înceapă a scoate sacii cu bani din acel camion. În ciuda așteptărilor lui, ei au acționat într-un mod cu totul ciudat. Au ridicat cadavrele pline de sânge din apa ce creșea vârlind cu ochii și le-au tirat pe rând pînă în spatele camionului. După aceea, le-au îndesat înăuntru, au trîntit ușa și au lăsat-o.

Angelo și-a simțit picioarele cuprîmse de o răcoare care nu mai avea nimic de a face cu spaima produsă de cele văzute. Nivelul apei creștase. S-a îndepărtat de camion mergînd de-a-nădărmă, străduindu-se să rămînă la adăpostul înăuntricului. Când a ajuns în apropierea ușii pe care pîtrăsesse în garaj, apa îi urca pînă la genunchi. Cîndul înău, apa îi venea pînă la subuori. Și-a pus vîntă de salvare pe care o fusese tot timpul la piept, de parcă ar fi reprezentat pîlărica protectoare a unui copil speriat. Întînd brău, fără să facă nici un zgomot, s-a îndreptat spre ușă. În timp ce înota, s-a ridicat ca să arunce o ultimă privire în urmă. Unul dintre ucigași s-a așezat în treacăt în direcția lui Angelo. Apoi, la fel ca și ceilalți, a aruncat arma și s-a îndepărtat înot de camion. Angelo s-a strecurat afară din garaj, rugădu-se că nu fi fost văzut. Coridorul era inundat, astfel că a continuat să înnoate pînă cînd a simțit soliditatea treptelor sub tălpi. Pămînt și balnele îi atîrnau grele ca plumbul, îmbibate fiind de apă. Cu o forță născută din groaza nemărginită, a urcat scara cu viteză, ca și cum ucigașul cu chip înteneat și sâpt, care pîcea să îi simțî prezența lui Angelo, ar fi pornit în urmărirea lui.

Cîteva momente mai tîrziu, sicilianul a săvîrșit în cabina lui Carey.

– N-am reușit să găsesc un eric, a bolborosit el dinas fîlă suflă. Garajul era... a dat el să continue, dar și-a curmat vorba.

Cădrul patul fusese smuls din perete, iar Carey lăi scotea cu grijă soția din stăleoare cu ajutorul uneia dintre medicii navei și al altui membru al echipajului. Carey l-a zărit pe chelner.

– Angelo, mi-am făcut griji din pricina ta.

– Sper că doamna n-a pătît nimic grav, a spus Angelo, îngrijorat.

Observase că doamna Carey ținea ochii închiși și că avea cîmpuș de naspe înădîngată. Doctorul tornai îi controla pulsul.

– A loșinat, dar e încă în viață. S-ar putea să îi suferească leziuni interne.

Carey a băgat de seară hainele leuarcă de apă ale lui Angelo, dar și faptul că acesta se întorsese cu mințile goale.

– M-au găsit curenții lațta. Iar una dintre echipele de salvare a trimis un eric. Văd că tu n-ai găsit nimic în garaj.

Angelo a scuturat din cap.

– Dumnezeu, ești ud pînă în piele! Iarai pare că ai pătît asta din cauza mea.

Angelo a clătinat din nou din cap.

– Nu face nimic.

Doctorul i-a făcut o injecție în braț doamnei Carey.

– Morfină, ca să nu simți dureri, a explicat el, strîducîndu-se ca în privire să nu i se strecoare vreo urmă de îngrijorare. Trebuie să o transferăm de pe vas cât mai curînd.

Au învelit femeia cu o pîtură și au transportat-o pe puntea de promenadă. Coșul dispăruse ca prin farmec, iar vasul era înconjurat de o mică flotă de nave care lăi așintea asupra lui toate reflectoarele de la bord. Elicopterele Forțelor de Coastă se rotăiau pe deasupra ca niște libelule, iar între transatlantici pe mare și vasele de salvare exista un permanent da-te-vino al bărcilor de salvare.

Acesta făcuse navei cu pricidare între Doris și un vapor uriaș de pasageri pe prova cărora stătea scris *De de France*. Reflectoarele de pe *De de France* erau îndreptate asupra transatlanticii italian. Încă nu se transmisese comanda de abandonare a navei. După ce așteptaseră două ore, pasagerii părăiseau vasul din proprie inițiativă. Femeile și copiii aveau prioritate. Apoi bătrînii. Operațiunile de salvare erau îngrijurate

de faptul că pasagerii nu puteau coborî de pe navă decât cu ajutorul palmelor și a harnacurilor.

Domena Carey a fost legată de o țargă și coborâtă apoi atent cu ajutorul unor frînghii pînă la o barcă de salvare aflată în așteptare, unde câțiva oameni au preluat-o la bord.

Carey s-a aplecat peste balustradă și a urmărit manevrele pînă cînd soția lui a ajuns cu bine jos, după care s-a întors către Angelo.

– Ai face bine să o ții de pe vas, prietene. *Andrew Doris* se va scufunda.

Angelo a privit cu tristețe în jur.

– Și încă foarte curînd, domnule Carey. Însă întîi, o să mai ajut câțiva pasageri. Zămbind, sicilianul a continuat: Nu uitați ce v-am spus despre numele meu.

Atunci cînd se cunoscuseră, el glumise cu soția Carey, spunându-le că numele lui înseamnă „înger”, adică o persoană care îi slujește pe alții.

– N-am uitat. Carey a cuprins mîna chelnerului între palmele sale. Mulțumesc. Nici nu știu dacă mă voi putea revolta vreo dată. Dacă voi avea nevoie de ceva, te rog să mă cauți. Ai înțeles?

Angelo a încuviințat.

– Grazie. Am prinsut. Vă rog să transmiteți urările mele de bine către la bella signora.

Carey l-a salutat din cap, s-a ridicat peste balustradă și a alunecat pe o parîntă către barca de salvare. Angelo i-a făcut semn cu mîna de rămas-bun. Nu apucase să-i povestească lui Carey sau altcuiva scenele de groază la care fusese martor în garaj. Nu era momentul pentru așa ceva. Poate că nicicînd n-ar fi fost momentul pentru așa ceva. Nimeni n-ar fi dat crezare unei relatări atît de fantastică, floate de un chelner necoresc. Și-a adus aminte de o zicală siciliană: „Pasărea care cîntă în nopac sfîrșește într-o oală de gătit”.

Priveliștea morții era aproape pe sfîrșite.

Ultimii supraviețuitori au fost salvați de pe vas cînd apăsuseră deja zorile, în lumina roșie și discretă. Căpitanul și o parte din echipaj au rămas pe navă pînă în ultima clipă, pentru ca ea nu cumva să fie

reclamații de cineva drept obiect recuperat pe mare. Acum puteau și ei să coboare pe folieghie până la bărcile de salvare.

În timp ce soarele cald al dimineții urca pe coral filii pic de nori, înclinarea navei a devenit și mai pronunțată. La ora 9.50 se înclinase la tribord la un unghi de 45 de grade. Prova era deja parțial scufundată.

Cu vîrfurile contonionat, nava *Storikobes* stătea în apăsare la circa trei mîle depletare. Apa din jurul ei era presărată de resturi și de pete de ulei. Două distrugătoare de escortă și patru cutere ale Pazei de Coastă se aflau în apropiere. Pe deasupra capetelor se rotosau avioane și elicoptere.

Sfîrșitul s-a produs în jurul unei zone. La ungetorose cessari de la coliziune, *Doria* s-a rostogolit complet pe partea dreaptă. Bărcile de salvare care efldaseră orice efort de lansare flicut de membrii echipajului se eliberaseră în sfîrșit din vînciuri și plutau goale. O serie de gheizure de spurnă au explodat în jurul zonei în care se scufunda nava, deoarece, sub presiunea ce se acumula, aerul prins în corpul ei flicca hablourile să plouască.

Razele soarelui au fost reflectate de cîrma urîgă și de palele ude ale elioelor gemene cu diametrul de șase metri, cele care propulsaseră nava atît de marelui pe apele oceanului. Cîteva minute mai tîrziu, apa a cuprins prova cu totul, pupa s-a înălțat într-un unghi foarte ascuțit, iar nava a alunecat cître adîncuri de parci ar fi fost trasă la fund de turtacule puternice ale cine pîie cîrui monstra de mare urîg.

În timp ce se scufunda, albe și albe tone de apă s-au nălțat în corpul navei, umplînd compartimentele goale, sălile și cabinile. Presiunea ce sfîșia metalul și silea niturile să codere producea acel genărit de groază, aproape omeneșc, ce face ca marinarii de pe submarine să simtă fiori de gheață pe pînă spinării după ce scufundă un vas.

Andrea Doria s-a dus la fund plătind aproape același unghi la care începuse scufundarea. La adîncimea de 68 de metri, s-a oprit brusc, cutremunîndu-se, după care s-a așezat decupă pe catadiscul ei de nisip, dar pe partea tribordului. Bulele de aer ce plîneau din vatele de criplări și deschidături au transformat apa dinpeșce, de obicei întunecată, flicînd-o să capete nuanțe de alblăruș-deșchis.

Rectorile au prins a se roti la poartea navei, formand un vârtaj amețitor care s-a potolit abia după un sfert de oră. În timp ce oceantul se limpezea, un vas al Flotei de Coastă s-a deplasat deasupra locului unde se scufundase *Doria* și a lansat la apă o garnitură de marcă.

Dispăruse de pe fața pământului și încălțătura, în valoare de două milioane de dolari, alături de vinuri, țesături fine, mobilier și alei de mătase.

Tot în adânc dispăruseră și opere incredibile de artă – picturi murale și tapiserii, lucrări cu statui din bronz a bătrânului amiral.

Și, închis adânc în burta navei, se găsea camionul blindat în care fuseseră amunate cadavrele ciurite de gloanțe, împreună cu secretul pentru care pierisese acei oameni.

Tânărul blond și înalt a coborât de pe pasarella navei *În de France* la Chetiv 84 și s-a îndreptat către ghiseul Vîlmii. Purtând un fes marinieresc de lînă și un impermeabil lung, cu greu l-ar fi putut distinge cineva de sutele de pasageri care viersăuau pe punte.

Prin îndeplinirea acelei misiuni amănitoare, transatlanticul francez întîrziase cu mai bine de treizeci și șase de ore față de grafic. A sosit la New York joi după-amiază, fiind primit cu unde, și a rămas la chet doar cît a durat coborîrea de la bord a celor șapte sute treizeci și trei de supraviețuitori de pe *Doria*. După ce a dus la bun sfîrșit aceta salvare de proporții istorice, vasul a virat rapid, a pornit pe fluviul Hudson și apoi a ieșit la ocean. La urma urmelor, timpul însemna bani.

– Următorul, a spus funcționarul vama, ridicînd ochii de pe hîrtiile aflate pe masa lui.

Venise de o secundă, vameșul s-a întebat dacă bărbatul din fișa lui fusese rînit în urma coliciei, apoi a scutit că era vorba de o dîmbrie veche.

– Departamentul de Stat va solicita pașapoartele supraviețuitorilor. Vă rog să semnati acest formular de declarație în alb. Nu aveți nevoie decît de numele și de adresa dumneavoastră din Statele Unite, la amănai inspecțional vama.

– Da, mulțumesc. Nî s-a amănai asta și pe navă, a zis bărbatul cel blond și a slăbit.

Ori poate așa a dat impresia din cauza acelei cizmetice.

– Regret, dar pasaportul meu a ajuns pe fundul Atlanticului.

Apoi a declarat că se numea Johnson și că pleca spre Milwaukee.

Funcționarul a indicat cu mâna.

– Luși-o pe soala, domnule Johnson. Serviciul de Sănătate Publică trebuie să vă verifice în privința vreunei boli transmisibile. Nu dați-vă mult. Următorul, vă rog!

Inspectorul de la Serviciul de Sănătate Publică s-a dovedit expeditiv, așa cum i se promisese. Câteva momente mai târziu, bărbatul cel blond ieșea pe poartă. Mulțimea de supraviețuitori, rade și priceni ieșise de la docuri și se strânsese în stradă. Acost laure dăduse naștere unei blocări a circulației, astfel că vehiculele – automobile, autobuze și taxicuri – abia se mișcau și claxonau ca să-și croiască loc. Bărbatul s-a oprit pe marginea trotuarului și a privit chipurile oamenilor din jur, întâlnind o față cunoscută. Apoi a mai văzut două figuri familiare, și încă una. A dat din cap, în semn că își recunoscuse cunoscuții, după care făcuse a pornit pe drumul lui.

S-a deplătat de mulțime și a mers spre Forty-Fourth Street, unde a oprit un taxi. Era obosit după eforturile făcute în nopțile precedente și abia aștepta să se odihnească.

Își făcuseră cu toții treaba. Decorează, bine.

10 iunie 2000
Coasta maresană

Convinsă că privirea apelor verzi și aproape încremenite ale lagunei, Nina Kirov se afla în capul treptelor antice, glândindu-se că nu mai vizitase niciodată o coastă atât de pură precum aceea care se întindea de-a lungul plinului maresan. În arșia apăsătoare, cu de cupric, nimic nu se clintea. Singurul semn de apăsare umană îl reprezenta grupul restins de morcovițe de culoare albicioasă, cu acoperiri beținoase, care strigaua laguna, amintind de rișe locușice de la malul mării ale celor dispăruți. Nisipul ce se strecurase vreme de secole prin portalurile asculte se amestecase cu țărla adunată din trupurile celor morți. Nina a surdit, înclinată precum un copil la vîntul mîlțării de cadouri subteran de Crăciun. Pentru un arheolog marin, astfel de imagini sumbre erau cu mult mai strigătoare decît nisipurile albe și palmierii vreunui paradis tropical. Tristețea orăscă de acel loc trebuia să îi fi protejat de cea mai mare teamă pe care o trăia Nina: contaminarea sitului.

Nina și-a promis să îi mulțumească doctorului Knox pentru faptul că o convinsese să se alătore acelei expediții. Inițial, refuzase invitația, amănîndu-l la telefon pe cel care o clintea din partea respectivei catedre de antropologie de la University of Pennsylvania că expediția ar fi însemnat o pierdere de vreme. După plînsul ei, de-a lungul vremii, coasta maresană fusese probabil explorată cu o minuțiozitate extremă, centimetru cu centimetru. În plus, chiar dacă cineva ar fi descoperit vreun sit

submarin, acesta ar fi fost cu siguranță îngropat sub tone de beton de clăre romani, care inventaseră rezistenta portarilor. Cu toate că îi admira foarte mult pe romani pentru ingeniozitatea lor tehnică, ea îi socotea a fi și ei mai distrugători în planul mai vast al istoriei umanității.

Își dădea seama că refuzul ei inițial pinea mai curând de înăsturnarea proverbului „Vulpea, când nu ajunge la straguri, spune că sunt acoli”, decât de vreo argumentație științifică. Nina se străduia să scape de sub un maldăr de hârțoguri ce rezultaseră în urma unui proiect legat de un naufragiu din largul costelor Cigruului, în ape aflate sub jurisdicția Turciei. Cercetările preliminare sugerau că epava era de origine grecoacă antică, fapt care declanșase pretențiile conflictuale ale celor două națiuni ce se disputau din vechime. În condițiile în care în joc se aflau interese naționale, iar avioanele F-16 din Ankara și din Atena își înclinau motoarele în vederea unei intervenții, Nina se scufundase până la epav și o identificase ca fiind o corabie de mărfuri de origine siriană. Acest lucru îi adusese și pe sirieni în dispută, însă redusese potențialul unei confruntări sângeroase. În calitate de proprietar, președinte și unic angajat al firmei proprii de consultanță arheologică marină, denumită Mari-Time Research, toată hârțogăria a picat în cămașa Ninei.

La câteva minute după ce anunțase universitatea că era prea ocupată pentru a accepta invitația, primise un telefon de la Stanion Knox.

— Doctor Kirov, s-ar putea să mă fi lăsat auzul, spuse acesta, pe un ton nazal pe care ea îl auzise probabil de sute de ori răzbită de la pupărea de profesor. Chiar mi s-a părut că cineva m-a anunțat că nu te interesează expediția noastră în Maroc, dar sunt convins că așa e veste nu poate fi adevărată.

Trecuseră luni de zile de când nu mai stărase de vorbă cu mentorul ei. Femeia stărețise amintindu-și de părea lui albit, de sticlirea manșetelor aproape ce răzbită pe sub ochelarii cu rame de sticlă de opal și de manta pe ouă, care încadrau buzele ce arborau mereu un surle de pișicher.

Nina încercase să stăvilească ofensiva plină de farmec pe care o anticipa din partea profesorului.

– Ca tot respectul cuvenit, profesore Knox, nu prea cred că există vreo porțiune din coasta Africii de Nord care nu fi fost reconstruită de romani sau să nu fi fost descoperită de alții.

– Bravo! Mă bucur să constat că mai ți rămâne primele trei prelegeri din cursul de Arheologia IRI, doctor Kirov!

Nina chinotivă, redescoperind uşurenda cu care Knox îmbrăca roba de profesor în orice ocazie. Ea trecuse de treizeci de ani, avea o firmă prosperă de consultanță în domeniul arheologic și deținea aproape la fel de multe titluri glorioase ca și Knox. Cu toate acestea, în prezența surii lui, se simțea precum o studentă necunoscută.

– Cum ai uit așa ceva? Scepticism, scepticism și iar scepticism.

– Cât se poate de corect, rostise el, fiind a-și amenda bucuria. Cei trei dați mi ai scepticismului te vor ghidare în buclă dacă nu le oferi dovezi clare drept lemnă. S-ar putea să ritădi simtă aflând cât de des vorbele mele ajung la urechile unor suri. Otfase ca un aer teatral, după care tonul lui devenise mai finos și mai la obiect. În fine, doctor Kirov, îți înțeleg reticenta. În mod obişnuit, aş fi de acord cu tine în ceea ce privește contaminarea sitului, însă locația se află pe coasta Atlanticului, dincolo de Pilastrii lui Melkart, departe de orice influență romană.

Interesant lucru. Knox folosea termenul *fenician* care desemna capitala vestic al Mediteranei, acolo unde Gibraltarul se îngustează, ajungând să strângă Tangerul. Grecii și romanii numeau această zonă Colonoale lui Hercule. Nina ştia din triste ei experiență de seminar că, atunci când se pune problema numelor, Knox dovedea o exactitate precum aceea a unui neurochirurg.

– Cum ai şti, sunt cumpărit de ocupații și...

– Doctor Kirov, treburile să recunosc, o întreprind Knox. Am nevoie de ajutorul tău. La modul imperativ. M-am săturat până peste cap de arheologi care se tem atât de mult de apă, încât poartă galoși plini și în cada de baie. Avem nevoie de cineva cu adevărat priceput la scufundări. E vorba despre o expediție navală maritimă, circa douăsprezece persoane, și tu ai fi singura scufundătoare.

Knox nu-și călătise degeaba reputația de pescar priceput la lucruri. Flutura alături feniciană pe sub răsul ei, posese în cârlig un apel înduioșător prin care solicita ajutor, după care o adresase pe Nina cu

sugestia ei, în calitate de singur scufundător, se va bucura de toate onorările pentru descoperirile subacvatice realizate.

Nina aproape că vedea cum nasul rosalu al fostului ei profesor se mișca de bucurie. Frământase hârtiile aflate pe birou.

– Bine, dar are o mulțime de lucruri de rezolvat...

Knox intervenise înainte ca ea să-și poată duce riposta până la capăt.

– Sunt perfect conștient de faptul că ai lucruri importante de rezolvat în Cipru, spusesse ei. Aprope, felicitări pentru că ai reușit să eviți nașterea unei crize între doi parteneri NATO. M-am ocupat de toate problemele. Am alături de mine doi profesori foarte capabili care ar fi înclinați să capete experiență în probleme ce țin de birocrație, lucru atât de important în ultima vreme atunci când este vorba de arheologie. Ți-am spus că este vorba despre un studiu preliminar. Ar ține o săptămână, cel mult zece zile. În acest timp, dacăi rai mîmădosi de încredere vor fi completat toate actele trebuincioase șa. Nu e nevoie să-ai dai răspunsul pe loc. O să-ți transmit niște materiale prin fax. Aruncă o privire la ele și după aceea mai stăm de vorbă.

– Doctore Knox, căi de cîndul doriți răspunsul?

– Ar fi bine într-o săptămână. Pe curînd.

Nina pusesse receptorul la fîră și izbucnise într-un hohot răsunător de rîs. O oră.

Aproape imediat după aceea, din aparatul fax începuse să iasă foițe după foițe, arîndînd de la ea izbucniri din coralul unui vulcan în erupție. Acele file reprezentau propunerile de proiect pe care Knox o prezenta în ceea ce privea concursul de finanțare. Avea nevoie de bani pentru a cerceta o zonă în care se găseau ruine greco-romane sau, posibil, de altă origini. Nivelul standard al lui Knox de vizuare a mîrilor, un amestec amestecat de realitate și vis, merita să facă proiectele lui să iasă cu mult în evidență față de celelalte cu care concursa pentru a obține finanțări.

Ca un ochi format, Nina parcursese la început textul propunerii, după care își îndreptase atenția spre hărți. Locul unde avea să se desfășoare cercetarea era situat între vîntarea fluvială Dras și Sahara occidentală de pe cîmpia aflată pe coasta marocană, între Tanger și Essaouira. Cîntăbindu-și uşurel un dinte cu capătul pînzei, examinase o secțiune mîrilor a respectivei zone. Îndrăgita coastei arăta ca și cum cartografiai sughițau în timp ce trasa linia coastei. Observînd apropierea locului

Marocului, un vas ce aparținea unei instituții guvernamentale din Statele Unite. Apoi a ridicat de jos o greutate mare de pământ și a coborât vreo șase trepte roșii de vârstă, până la apa cu clipeala, îmbrățișând delicat piciorul scării.

Atunci când și-a scos gupa de baschet purtând inscripția UPenn¹, rânile școlii au script în plătale de culoarea grăului copt; femeia își purta părul împletit și prins la coadă. Și-a scos apoi triceul mult prea larg pentru ea. Costumul de înot cu motive florale pe care îl purta pe dedesubt i-a scos la iveală trupu robust, cu picioare lungi. Nina era înaltă cum de un metru și optzeci.

Moștenise personalitatea, părul auriu, chipul ușor rotunjit și robustețea aceea ce putea face de rapine și pe unii bărbați de la stilismica ei, o părută ucimănoasă, femeie viețuitoare și foarte masculină, care se iubise pe un câmp de bumbac cu un soldat al țării. De la mama ei de origine georgiană moștenise ochii indieni, aproape asiatici, de un cenușiu ca al fluturii, porneți înalți și gura senzuală. Familia ei emigrase în Statele Unite, iar Nina păstrase moștenirea genetică, având o siluetă zveltă, talia îngustă, solduri largi și un bust bine proporționat.

Nina a luat din geantă un aparat digital de fotografiat marca Nikon montat într-o carcasă din plastic înaltă, flexibilă la comandă, și a verificat lumina stroboscopică. Apoi a scos o butelie de oxigen și un compensator de flotabilitate, un costum de scufundare, negru cu violet, marca Henderson, ghete, rănăși, cască, centura de leșare și, la urmă, masca și tubul de respirat. A îmbrăcat costumul, iar pe cap și-a atașat o lampă Nitaxider Cyclops pentru a avea mâinile libere; după care și-a fixat cataramele cu desfacere rapidă pe compensatorul de flotabilitate, prindându-și apoi centura de leșare. În cele din urmă și-a legat de coapsă un cânt Diver din titan, cu lăna lungi de 18 centimetri. După ce a agățat un silex pentru colectarea probelor de o climă, a marcat timpul pe ultima jucărie achiziționată, un ceas de scufundător Aquahand, care indica și adâncimea înmersării.

Cum nu avea nici un coleg care să-i verifice echipamentul, a efortat chiar ea inspecția de rutină dinaintea scufundării. Satisfăcută de rezultat, s-a agătat pe treptă și și-a tras libele pe picioare, după care s-a

¹ University of Pennsylvania

lăsat în apă înaintea ca soarele torid al Africii să o prăjască în costumul care deja se înălăsese. Apa căldie s-a strecurat între piele și costumul din neopren, încălzindu-se imediat până la temperatura corpului. Nina și-a verificat regulatorul principal și apoi pe cel de rezervă, după care s-a îndepărtat de scară, s-a așezat și, fără grabă, a prins să însoțe brâu, pînă la urmă astfel în lagună ca un înot.

Practic, în lagună nu se formau valuri deloc, iar apa mîlăsoasă era ușor salmastă din, în ciuda peliculei de mîlăgi de la suprafață, pe Nina o delocă libertatea de mișcare. A alunecat prin apă cu mișcări ușoare din labă, complăcîndu-i pe arhitecții de uscat, nevoiți să se tîrîie pe genunchi, cu spatule și perii, avînd aștarini din cauza transpirației amestecate cu praf ce le pînădea în ochi. Nina se putea mișca prin apă răcoroasă aldona unui arion ce efectuează o recunoaștere din aer.

Întrearea era strîmă de o insulă joasă, pe care crescuseră clișii pînă piperniciți și strîjiți. Intenționa să însoțe direct spre insulă, împingînd astfel laguna în două segmente egale. Va explora separat fiecare jumătate, descărînd o serie de curse paralele în unghiuri drepte față de linia de bază. Tiparul cercetării era același care se folosea pentru descoperirea unei epave în largul oceanului. Cu descoperirea că ochii ei vor slăji drept sonar cu scanare laterală sau drept magnetometră. Determinările de precizie aveau să se facă ulterior. Deocîndată, ea voia să se familiarizeze cu ceea ce exista în adînc.

Imediat ce a ajuns sub suprafața neguroasă, apa s-a divortat relativ linpede, astfel că a reușit să vadă fundul, aflat la o adîncime de cel mult șase metri. Asta însemna că putea folosi tubul de respirat, economind astfel oxigenul. În fața ei se aplecînd o serie de linii drepte ce se intersectau, alcătuiind forme rectangulare create de blocuri de piatră aranjate cu atenție. Treptele continuau sub apă, ducînd spre un chei vechi. Aceasta reprezenta o descoperire importantă, deoarece era o indicație că laguna slăjise cîndva drept port, nu doar drept loc sezonier de ancoră. Se putea ca fundul să cuprindă diferite straturi de cultură, după de-a lungul unei perioade îndelungate, nefiind doar o grupă de pîni unde marinarii amăncaseră peșta basă ceea ce le prăsoie.

Curînd a deslășit linii mai groase și mormane de rînie. Foste clădiri. Bravo! Depozite, locuri de cazare sau construcții pentru două și

pentru comandantul portului. Evident, acela nu fusese un simplu loc de acostare.

În fapt avea o zonă întinsească, de aceea a crezut că ajungese la capătul cheului. A trecut pe deasupra unei deschizături mari în formă rectangulară și i-a întrebât dacă nu cumva acolo se aflase cineva un bacin pentru pește, sau ceva ce anticii numeau o pūrēna. Era însă mult prea mare. Avea dimensiunile unei bacin de înalt olimpic.

Nina și-a scos din gură tabul, făcându-și la gură aparatul de respirat cu regulator, după care a plonjat în adânc. A înaintat de-a lungul laturii unei cavități ce se clăca în fața ei. Ajungând la un colț al acestuia, a cotit, urmând o altă latură, înclinând până când a acoperit întregul perimetru. Nina a apreciat dimensiunile cu fiind de aproximativ treizeci de metri pe patruzeci și cinci de metri.

A aprins lampa fixată pe cap și i-a scufundat prin deschizătură. Pozeau mîlloasă em perfect plană și situată la aproximativ doi metri și jumătate sub nivelul cheului. Fascicula lăgus al lămpii a dezvăluit obiecte de ceramică sparte și diverse alte resturi. Folosindu-se de cuțit, a desprins din mîl câteva fragmente de vase și le-a depus în sacul de colectare, după ce a însemnat cu grijă pozițiile acestora. A descoperit apoi un canal și i-a urmat spre mare până când acesta a pătura în largul. Deschizătura era suficient de largă pentru a îngădui trecerea unei corăbii antice. Spațiul înalt în chei prezenta toate caracteristicile unui port artificial, cunoscut în vechime sub numele de coșkon. A descoperit câteva cale de construcție și lansare, fiecare dintre ele suficient de mare pentru a găzdui corăbii de peste cincispezece metri lungime, și o adevărată pūrēna, ceea ce confirma teoria ei referitoare la coșkon.

Părăsind cheul, Nina a continuat explorarea potrivit tiparului stabilit inițial, folosindu-se de un inelul al șirului din dreapta ca punct de referință. A înțesat între insulă și coastă până când a găsit un dig sau un spargeval la câțiva metri adâncime, construit din pereți paraleli de piatră simplă cu spîntecuri de rocă. Când nivelul mării fusese mai mic, probabil că acea construcție lega usutul de insulă.

Ajungând la insulă, și-a desbrăcat costumul de scufundări și a traversat lespedile de piatră, acoperite de o vegetație sîlbicicioasă, cu precădere mărțicini, până în partea centrală. Insula avea o lățime ce depășea cincispezece metri și o lungime aproape dublă, fiind preponderent

plată. Copacii pe care Nina îi vizitase de pe pământ abia dădă să ajungă răniți la bărbie.

În apropierea intrării în lagună se găsesc niște mormane de piatră, posibilele foste fundații, și un înalț aliniat din blocuri mari. Era locul ideal pentru un far sau un turn de veghe, oferind unei sentințe cu ochi ageri o vedere panoramică asupra traficului maritim. Apărătorii puteau fi chemați de pe uscat ori de câte ori ar fi fost zăvălit vreo băncă în zare.

Părăsind în interiorul covelei, Nina a urcat o treaptă sfărâmată și a plecat din nou spre nava ancorată pe care o văzuse mai devreme. S-a întrebat din nou ce treabă putea avea un vas al unei instituții guvernamentale americane în apropierea unei ciste atât de aride. După puțin timp, și-a pus din nou echipamentul de scufundare. Apele, mediul în care se simțea răcorii și lipsit de greutate, erau învârtitoare, și astfel i-a trecut prin minte că strălucirile ei acvatice făceau o mare greșală atunci când se ridică din mare și alăușău vasul.

A traversat înot intrarea în lagună. Ceaială periscolă pornea de la un nivel scăzut în partea de continent, lăpădu-se treptat, pe măsură ce se îndalpa, devenind un soi de plac noduros. Punctele roşii ale din piatră cobora drept spre apă, ca înălţiturile unei fortăreţe. Nina a plonjat adânc, pînă a ajuns la baza zidului, citind o potecă. Într-o clipă nu a descoperit apa ceva, a continuat să înnoie pe sub apă spre capătul din spate mare al promontoriului care se termina printr-o platformă stîncoasă. Acolo era o poziţie ideală de apărare, unde arcaşii ar fi putut declanşa un atac ucigător, reţinînd puştile oricărei corăbii invadatoare ce ar fi încercat să coborî în port.

O lespede orizontală se pornea din faşada de piatră din apropierea platformei leşei în afară procură o terasă din Epoca de Piatră. Sub acea lespede se afla o deschizătură pînă la, de reţineră şi forma unei uşi. Apropiindu-se, Nina a privit concentrat prin lentilele măşti şi a încercat să strângă beza amestecătoare. Şi-a adus aminte de lampa fixată pe cap şi a aprins-o. Fascicula de lumină a căzut pe o vilăsoasă de mîjşetă strună, furtimică. Alarma, s-a tras înapoi. Apoi din regulator au ieşit bolborosind bule de aer, dovadă a unui mic hohot de rîs. Numeroşi peşti argintii care transformaseră tunelul în câminul lor erau mai speriaţi decît ea.

După ce a simțit că pălul i se înălțase, Nina și-a adus aminte de instrumentul doctorului Kroc: Niciodată să nu-ți riști viața pentru un

ardauant care va oferi într-un torn pelitai, pe care îl cîntec doar câțiva indivizi". Și apoi, cu o înclinare diabolicească, tot el relatase, cu detalii înfricoșătoare, soarta unor oameni de știință care moraseră prea departe. Furibund fusese devorat de canibali. Răzîrni pierise de malarie. O'Neil se prăbușise într-o crevasă fără fund.

Nina era convinsă că Knox inventase toate acele narre, însă lăsase în serios recomandarea. Era singură, și nici nu avea vreme-coordă pe care să o fixeze de ceva, pentru a regăsi drumul de întoarcere. Nimic nu găia unde se afla. Într-un elementar de pericol, care ar fi trebuit să o alunge din acel loc, devenise seducător, ispititor. A verificat cadranul ce indica presiunea din butelia de oxigen. Cum folosea tubul de respirație destul de mult, nu consumase mult oxigen, astfel că mai putea rămîne în imerziune.

A făcut un legământ cu ea însăși să se oprească în dreptul întîrîi și să nu înainteze mai mult. Tunelul nu putea fi prea lung. Pentru siguranța lui în atîlcă fuzorii folosite unealte primitive, nu fusesse diamantate. A făcut cîteva fotografii ale întîrîi, apoi a înaintat puțin.

Încredibil!

Podul era aproape perfect plat, pereții netezi, prezentînd doar vegetația marină pe ici, pe colo.

A pătruns mai adînc, ignorînd promisiunea făcută sîpei și avertismentul înșelător al lui Knox. Tunelul acela reprezentase lucrarea cea mai frumoasă pe care o vizuase vreodată realizată de mîna omului. Era deja mai lung decît un pasaj similar găsit în Apollonia, reședea scufundat.

La unele metode se terminau brusc, devenind o peșteră cu pereți necelulați care ba se lîcea, ba se îngusta, mîngîind mai mult sau mai puțin în linii dreaptă, avînd și mici pasaje ce porneau din tunelul principal. În pereții înșeși de fura de cîrbune erau săpate adăncituri care să gănduiescă felinare. Cei care săpaseră tunelul realizaseră greșă aceea naturală, transformînd-o în una artificială. Nina s-a mîsurat în fița pierperii și hîrîrîrîi acelor oameni din Epoca Bronzului.

Passajul a devenit apoi din nou mai lat, cu pereți mai netezi. Nina s-a strecurat peste un morman de roci sfîrșimată, încunajată fiind de o strîlăcire vagă, de culoare verzuiu, aflată în depărtare. A înțesat spre lumina aceea care, pe mîncuți ce se apropia, era tot mai puternică.

În cîntarea cunoscutei, Nina se tîrîie de-a lungul vîrșii prin grîmîci de guano produse de lilieci și prin coștoase scrișuite de scorpionii

imprevizibilă. Indiferent cât de micșonat ar fi fost acel tunel, abia aștepta să iasă de acolo, astfel că a scos un efort de suflare când a dat de capătul lui. A urcat înstărit de-a lungul unei scări, trecând apoi printr-o arcadă și ieșind într-un spațiu deschis, înconjurat de fundații în ruină.

Nina a înțeles că doctorul Knox avea idee de ceea ce putea ea descoperi în acest lagună, dar în nici un caz nu avea habar de proporții. Nimeni nu ar fi fost în stare. „In stai pușin, fetișo! Pune-ți ordine în gânduri. Evaluază detaliile. Și poartă-te ca un om de știință, nu ca Blackberry Finn.”

Nina s-a așezat pe un bloc de piatră subacvatic înalt până la brâu și a analizat lucrurile descoperite până în acel moment. Portul fusese probabil ceva între avangard militar și comercial, care ținea departe neguștorii străini și proteja navigația comercială. A simțit un mărșăl de semnălmant în urechi. Duhul scepticismului se lăsa din nou cu elemente științifice de neînfrânt. Înainte de a trage concluziile definitive legate de descoperirea ei, trebuia ca tot ce se găsea în port să fie explorat și evaluat, centimetru cu centimetru.

A avut idee că portul se scufundase din cauza slăbireii pililor lor tectonice. Poate că asta se întâmplase în cazul cutremurului din anul 10 d.Hr. Deși cutremurile nu se produceau aici cu aceeași regularitate ca în Mediterana, era totuși posibil. *Mărrr!* „Gata, am înțeles. Să nu tragem concluzii decât după ce adăunăm toate probele.” S-a uitat la bulele de aer ale propriii expirații, ce se ridicau spre suprafață. I-a trecut prin minte că cel mai rapid modalități mai rapide de a descoperi adevărul.

Nina avea un anumit talent, care depășea granița obședantului și a explicabilului. Discutase despre asta cu câțiva prieteni apropiați, iar apoi, în termeni criminalistici, comparându-se cu un psiholog al FBI, care „vede” scena unei crime ca un marșor ocular. Asta nu presupunea nimic supranatural, era conștient de acut lucru. Ținea doar de o stilpizire foarte bună a subiectului, lucru care se combina cu o memorie fotografică și cu o imaginație debordantă. Ceva ce se putea compasa cu fluturările, care găseau izvoarele de apă cu ajutorul crangurilor rupte din copaci.

Își descoperise acel talent în mod întâmplător, în timpul primei ei călătorii în Egipt. Își apăsase palmele pe unul dintre blocurile uriașe ale fundației Marii Piramide a lui Kufu. Fusese un gest firesc, o încercare tacită de a înțelege uriașia și incredibila îngrămădelă de blocuri de

piatră, însă atunci se petrecuse ceva bizar și înspăimântător. Mîntea îi fusese invadată de nemurimile imagini. Într-una dintre acestea, piramida era pe jumătate ridicată, iar pe culmea ei necredî se glăceau sute de oameni taciți purtînd doar legături de pîmînt în jurul șărilor, care ridicau blocuri de piatră cu ajutorul unor sechele primitive. Fioliturile de sudare de pe pielea lor scribeau în soare. La auzul strigătelor. Scripștură palancelor. Își trăseseră palmele brusc, de parcă piatra ar fi ars ca focul.

Și decodată auzeau un glas:

– Vreți o călătorie pe cîrmă, don'you?

Clipsea mîntă. Piramida se înălța spre cer, ascînd din nou vîrf. Bîrboșii brunoși dispăraseră. În locul lor apăraseră un oraș cu o cîrmă. Cu un cîrmăș pe pîmînt la urechi, orașul se aplicase din șu și repetase întrebarea:

– O călătorie pe cîrmă, don'you? Preț bun fac la tine.

– Shalwan. Malqamess. Astăzi, nu.

Orașul dăduse ca tristete din cap și se îndepărtase cîltos pe cîrmă. Nina reapăsese apoi să se adune și plecase spre hotel, unde avea să facă o schimbare a aranjamentului de palanc pe care îl vizuise folosit la ridicarea blocurilor de piatră. Mai tîrziu, arătase aceluși desen unui prieten care era inginer. Acesta se uitase îndelung la desen și normalizase: „Al naibii de inginer”. Tot el o întrebasese dacă putea fi cea idon pentru a realiza un proiect de macara la care trebuia lucru.

După acea experiență trăită la Glotch, urmasorii și altele. Nu era ceva ce putea sălăsi sau opri după dorință. Dacă ar fi primit mesaje din trecut de fiecare dată cînd ridica în mînă vreo obiect antic, ar fi trebuit să ajungă deja într-un spital de boli psihice. Fără nevoie să fie atrasă de ceva, tot astfel cum pilonul de fier este captat de magnet. Dinaintea unei veneturi mai modeste a Coliseumului, aliate într-o stațiune imperială din apropierea Romei, imaginile de durere și groază, înfrîșnînd riscul înfrîșnării de sînge și proselit de brațe întinse fuseseră atât de impresionate, iar tipetile mariburoilor i se păstrasera atât de sugative, încît vomitase. Un timp, crenuse să-și piarduse mințile. Vreme de câteva nopți, nu reușise să doarmă. Poate că de aceea nu-i plăceau romanii.

„Bine, dar acesta de aici nu e un amfiteatru roman”, a glădit ea. Întinsă de a se convinge pe sine să plece de acolo, Nina a înțesat pîmînt la marginea cheiului, și-a așezat palmele pe blocurile de piatră ce se

îmbinau și a închis ochii. Diminețile îi stăteau înainte cîndă anafise pline cu vin sau cu ulei, și vedea izbirea plăcerilor de catargale de lemn, însă de data aceasta erau doar lacrimi imaginare. A scos un suspin de apăsare. Apa îi trebua dacă voia să scutirească poezia cunoașterii științifice.

A făcut câteva fotografii, deamîngîti totuși că nu descoperise nici o epură. A mai adunat câteva fragmente de ceramici, a gleit o ancoră de piatră pe jumătate îngropată în mîl și tocmai făcea câteva ultime poze, cînd a văzut niște protuberanțe de formă rotunjită ridicîndu-se într-un loc unde fîndul era nisipos.

A înțesat pînă la acele protuberanțe și a îndepărtat nișipul deșus. Ridicîndu-se făcea parte dintr-un obiect mult mai mare. Intrigată, s-a lăsat pe genunchi și a curățat o suprafață mai mare din nișipul ce acoperea un nas mare din piatră și o porțiune dintr-o față cioplită care măsura cam doi metri și jumătate de la bărbia dreaptă pînă la creștetul capului. Nasul era turtit și lat, iar gura mare, cu buze cîmboșe.

Pe cap părea să aibă o tichie, ori o cască foarte strînsă. Expresia feței putea fi descrisă ca fiind o cităstură încruntată. Nina a încetat să mai deghizeze statură, pîmbîndu-și în schimb degetele pe piatra de culoare întunecată.

Buculele cîmboșe păreau a se arca, ca și cum ar fi vrut să rostiască lucruri ceva.

„Atinge-mă. Am multe să-ți spun.”

Nina s-a tras brusc înapoi și a rîsner cu ochii așterniți la fața imposibilă. Trădătorile arătau ca mai devreme. A călăit urechile, încercînd să audă din nou aceea voce. „Atinge-mă.” Cuvintele sunau ceva mai slab acum, acoperite fiind de boiborositul metalic al aerului ce trecea prin regulatură.

„Fato, ai stat prea multă vreme în inercișan”, i-a trecut Ninei prin minie.

A apăsat asupra de pe compresorul de flotabilitate. Aerul a scos un susur în timp ce pîtrundea în vesta gonflabilă. Simțindu-și inima însă bîlbîind cu putere, Nina a urcat încet către propria lume.

Bărbatul brunet, bine clădit, a văzut-o pe Nina venind înspre cercul alcătuit din corturi și s-a apropiat în fugă, ținând-o mână întinsă în față. Cu evidentul său accent spaniol, bărbatul, pe nume Raul Gonzales, a spus:

– Doctor Kline, vrei să vi ajut să duceți geanta?

– Mă descurc, i-a răspuns Nina, obișnuindu-și cu două singure echipamente și, în orice situație, preferând să și-l țină cât mai aproape.

– Dar insist, a spus el cu un aer galant, arborând un zâmbet larg, ce părea pictat pe față.

Fraza ostentivă ca să mai poarte o discuție în contradicție și cum nu dorea să-l jignească în vreun fel, Nina i-a lăsat geanta. Gonzales a luat-o de parcă ar fi fost umplută cu puf, deși echipamentul era greu.

– Ai avut o zi rădăci? a întrebat-o el.

Nina și-a șters sudoarea ce cădea să-i curgă în ochi și a luat o înghițitură din sacul cald de lăncie. Nina nu adăura niciodată cu un profesor distrat. Într-un domeniu în care o călărea sau un nasture reprezentă uneori o descoperire importantă, arheologul este instruit să conte până și cel mai neînsemnat amănunt. Însă nu reușea deloc să-l înțeleagă pe Gonzales. Observase multe lacrimi căzute în ce-l privea, îndecosebi atunci când bărbatul socotea că nu-l vede niciodată. Îi surprinsese comăntul-o, fără să mai etaleze acel zâmbet prin care își dezvăluia dinții mari, iar în astfel de momente ochii, pe jumătate acoperiți sub sprâncene, păreau împietriți. Nina era o femeie fermecătoare și deseori atrăgea asupra ei priviri furișe din partea bălășilor. Totuși, în cazul lui Gonzales

impresia era aceea a unui loc care urmărea o gazdă. În plus, lăsa senzația că era mereu prezent, uitându-se peste umărul tău când ți-e lumea mai dragă. Iar asta nu i se întâmpla doar Ninei. Părea să fi urmărit-o pe toți cei care participau la acea expediție.

Entuziasmul Ninei față de ceea ce descoperise a făcut-o să uite de preocupă ei obişnuite.

– Da, mulțumesc, a zis ea. Am avut o zi minunată. Foarte minunată.

– Nici nu ar fi de așteptat altceva din partea unui om de știință atât de bun. Abia aștept să aud și eu despre ce este vorba.

Bărbatul i-a cântărit granta până la cort și a aruncat-o în fața intrării, după care a pornit să dea roată taberei de paroh și fi fost un inspector general pornit într-o verificare.

Gonzales le spusese membrilor expediției că se pensionase înainte de termen și trăia din banii obținuți din vânzarea de proprietăți în sudul Californiei, iar acum își satisfăcea în silăpăt pasiunea de o viață pentru arheologie. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, poate chiar mai puțin; era mai scund decât Nina cu câțiva centimetri și avea un corp masiv, puternic, amintind de cel al unui fierar. Părul negru și pieptulăst lăsa spre spate strălucirea ca o minge de bowling. Se alăturase expediției prin intermediul organizației Time-Quest, care angajase voluntari din-guși să plătească pentru a participa la săpături arheologice. Oricine își permitea să plătească câteva mii de dolari se putea alege cu o săpătură în care să treacă plântă sau nisip prin sâni, ajutându-se de o lopățică teribilă ca cele de joacă. Încălțările făceau și ele parte din ofertă, fără a se plăti ceva suplimentar.

Expediția cuprindea cu totul zece membri, pusându-i la socoteală și pe Nina și doctorul Knox. Printre ei se numărau, desigur, Gonzales, apoi domnul și doamna Bonnell, doi soți vârstnici din Statele Unite, care veniseră tot prin intermediul unei organizații și-și plăteau participarea. Spre regretul Ninei, din echipă mai făcea parte și neaferitul doctor Fisel, de la Departamentul Marocan al Antichităților, despre care se știnea că ar fi vâlc cu regele. Grupul era completat de Kassira, tânărul asistent al lui Fisel, un bacilar și doi gofiri berberi, care făceau o muncă dublă, fiind folosiți și la săpături.

Venind din diferite părți ale lumii, membrii expediției se străduiseră la Tarfaya, un port petrolier de pe coasta sudică a Marocului.

Guvernul marocan se ocupase de închirierea, de la o companie petrolieră, a trei furgonete Renault, cu capacitatea de nouă locuri, pentru transportul persoanelor și al echipamentelor. Vehiculele războierii pe drumurile pline de praf, dar accesibile, urmând, câte de câteiva sute de kilometri, câmpia întinsă de-a lungul coastei.

Chiar și în prezent, ținutul era în mare parte sterp și nelocuit, cu excepția unor mici așezări berbere, aflate ici și colo. Teritoriul țărilor răsăritese în bună măsură neexplorat până când compania Mobil și altele câteva portmiseră în căutarea zăcămintelor de petrol din lungul coastelor.

Tablă se afla înapoia duneleor, pe un teren pârjolit de soare, presărat cu plante pline de spini, la marginea unei câmpii lipsite de orice trăsături distinctivă, care se întindea până spre un podiș înalt din depărtări. Câmpia mătălini cu aspect jălbic ocupau și stearcă suficientă apă din solul prăfșos cât să nu se usuce de tot. În umbra pe care o făceau era mai mult una psihologică. Șantierul se găsea în apropierea unor mormane de zidărie și coloane prăbușite, unde se desălușeau și excavațiile terestre.

Nina s-a îndreptat către una dintre cupelele colorate din nailon ce fluturau lăptos în vânt, pe o suprafață nămolă de nisip. A intrat în cortul ei cu să-și apese stădurea călcată de pe față și să întindă un șorț și un tricou curate. Apoi, luându-și blocul de desen și apropiindu-se de un scaun pliant, s-a așezat în fața cortului și, în lumina după-amiezii, s-a apucat să schițeze câte ceva din cele văzute în cursul scufundării. Terminase de desenat câteva pagini când ea începuse să sosită în tablă și cei care făceau la săpături.

Doctorul Knox avea șortul și blana îmbelșugate de culoare și praf, iar genarșii îi erau jupați de la mîta răsărit pe pînăntal tare. Nival se învârtise puternic, amintind de un ruc fier, și pîclea începu să i se jupăie. Transformarea față de aspectul obișnuit pe care îl avea în zilele de curs era uimicătoare. În universitate, Knox se îmbelșuga imposibil. Pe teren, însă, se arăta practic în săpături, de parcă ar fi fost un copil scîlbat într-o ladă cu nisip. Cu cămașă albărie, șortul lung și blana cu epoleți ce-i evidențiau umeri albilănoși, arăta de parcă ar fi coborât din paginile vechii nămele foarte vechi din *National Geographic*.

— Ca zi, s-a vîdicîrit el, scoţîndu-şi nasca. Am ajuns să cred că va trebui să ne îngrozim încă vreo şase metri ca să găsim ceva care să daiem dinaintea de Republica Rif¹. Şi dacă-ţi închipui cumva că e un chîn să colaborezi cu mine, atunci te invit să conlucrezi cu prostînacul ăla înfurnat de Fisci. Bucuria de a fi lucrat la stîpîniri rîdăbîta din glauful profesoralui, în ciuda mîrîciilorilor normaljunite. Ei bine, tu pari de-a dreptul odîhnită, i-a spus el pe un ton ascuţitor. Cum ţi-a mers? Lăsa, că vîd în ochii tăi că a fost bine. Povesteşte-mi repede, Nina, altfel îţi dau sarcini suplimentare.

Faptul că Kaos i se adresa pe numele mîi îi adăsea aminte femeii de perioada studenţiei. Nina a gîcit acum posibilitatea de a se rădăbuna pentru micile rîuţîpi pe care le îndurase la cîmări şi la examene.

— N-ar fi preferabil ca mai întîi să te ridicoreşti puţin?

— Nu, prefer să rămîn aşa. Pentru numele Cerului, dînră doamnă, nu fi sofistic; nu-ţi pade deloc bine.

— Am învăţat asta de la cineva foarte princopat, i-a răspuns ea zîmbind. Na-ţi plînde speranţa, profesoare. Cît îţi tragi scaunul circa mai aproape, ca o să pun în pahare rîuţe ceai rece şi apoi o să spun povestea întregă.

Cîteva minute mai tîrziu, Kaos stătea numai ochi şi urechi lângă ea, ţîndu-şi capul puţin plecat, ca pentru a auzi mai bine. Nina i-a povestit cum decusase explorarea încăl din clipe cînd intrase în apă, omîşînd încăl să vorbească despre capul sculptat. Se simţea inexplicabil de tulburată de acel obiect, şi ea voia să discute despre asta. Poate ea altă oare.

Kaos a rămas tînut pe durata întregii relaţii, intervenind doar cînd Nina flova căte o pauză ca să-şi mai tragă sufletul:

— Ştiam eu, chiar aşa. Da, continuă, te rog.

După o vreme, sfîşîind de istorisit, Nina a rostit:

— Asta e toată povestea.

— Bună treabă. Şi conchiar?

— Cînd că aioli a fost un port, foarte vechi, a zis ea.

¹ Republică înfiinţată în 1921 de Abdel-Karim, lider de gherilă marocan care a luptat pentru independenţă împotriva ocupaţiei spaniole. Republica, aflată în cadrul regatului Maroc, a fost înfrîntă în 1926 de o forţă expediţionară franco-spaniolă. (n.tr.)

– Sîndelepele cîi e vechi, i-a răspuns el, mîndîndu-l înțarea. Știam încă de cînd am văzut fotografiile aeriene ale mîndului tău laș, făcute de o companie care cluta țigii. Orice lucrător aflat la depurtare de o sută de pași de noi este vechi. Dar cîit de vechi?

– Să nu uităm de dubla scepticismului, i-a reamîntit ea.

Knox și-a fîrcat palmele, semn că acei joi îi făcuse plăcere.

– Să presupunem că lingherii au prins cîștările acestor enervante și decaradată ele stau liniștite în cine știe ce cașcîi. Știunți doamnei, ce plăcere ai ca specialist?

– Dacă este să ne exprimăm astfel, cred că avem de a face cu o garnisonă militară feminină, ce slujea și cu loc de negoț.

Apoi i-a lînat blăzul de desen și bucișile de ceramică pe care le adunase.

Knox a examinat fragmentele, trecîndu-și degetele cu mulți înclinare peste marginile ciobite. Le-a pus deoparte și apoi i-a uitat în schișe, strîngînd din buze, astfel că mustașa lui a pîrîut că execută un mic dans.

– Eu cred că trebuie să îi depîndem povestea asta și stîmbulului doctor Fisel, a spus el cu o plăcere evidentă și melodramatică.

Garnel Fisel stîtea sub o umbrellă mare. Coșul lui aproape rotund practic ascundea vederii scurului... pe care era cocoțat; trupul plăticos, în combinație cu pantaloni și cămașă de culoare caldă și cu tenul său mîndîncu, îi făcuse să semene cu un mîr mare, caramelizat. Pe masa din fața lui stîteau cîteva cioburi adunate pe pîntecul arheologie. Amînd de Sherlock Holmes, bărbatul examina un fragment slujindu-se de o lupă. Alături de el se afla asistentul Kassim, un tîrîr agerabil, student, din clîre se dăduse de înțeles, pe care Fisel se pîrea că îl folosea numai pentru a-i pregăti ceaiul.

– Bună ziua, doctore Fisel. Doctorele Kirev a fîcut cîteva descoperiri interesante astfel, i-a spus Knox fără a-și ascunde mîndria.

Fisel a ridicat ochii de pîrcii pe vîrfii nasului i a-ar îi apăsut vîrean ștîrpe nesuferit. Nu se putea spune că nu era depîns cu prezența femeilor pe piața muncii. Existau multe femei de origine marocană care aveau profesii ce de obicei erau deținute cu precădere de bărbați. Numai că îi venise peste mîini să stea de vorbă cu o femeie care îi era egală în privința mîndului academic, ba chiar i se dovedea superioară prin numărul de diplome deținut, unde mai pui că era cam cu un cap mai înalt decît el. Cum el nu se pricepea defel la scufundări, depîndea

cu totul de Nina în ce privea situl subacvatic, și îi dispăcea profund să nu dețină controlul total asupra lucrărilor.

Nina a trecut direct la subiect:

– Cred că aici a existat un port mic, dar extrem de important, de origine feniciană.

– Mai adu niște cozi, Kassin, a spus Fisel.

Trădătorul a pornit în grabă spre zona unde se afla bucătăria taberei. Fisel s-a întors către Kirov, ca și cum Nina nici nu ar fi fost de față.

– Asistența dentală are o imaginație prea bogată. Credeam că i-ai spus, desigur, că în săpăturile efectuate la situl principal s-au descoperit artefacte de origine greacă și romană.

Fisel avea obiceiul să vorbească repede, nervos, aruncând frazele ca pe niște gloanțe ce porneau din jurul unei mitraliere.

Nina l-a ascultat destul de politicoasă, dar nu mai era dispusă să treacă peste înalburile lui.

– În primul rând, a intervenit ea pe un ton glacial, nu sunt asistența doctorului Kirov. Ți sunt colegă. Și, în al doilea rând, deși nu mă îndoiesc de influențele greco-romane, principalul centru de activitate era pe apă, nu pe uscat. Și, așa cum am zis, e vorba de un avanpost fenician.

Nina a trănit cu zgornot blocul de desen pe masă, după care a fluturat scuma cu degetul asupra schișei ce prezenta cochonul.

– Fenicienii sunt singurii care au folosit porturi artificiale pentru acesta în limbile de uscat. Cred că fragmentele acestea de vase vor asigura o datare care să vină în sprijinul părerii mele.

Apoi a pus pe masă bucișle de ceramică de vase pe care le adusese, fără să îi pese că acestea s-ar fi putut amesteca printre celelalte. Fielul să se grăbească, Fisel a ridicat un fragment, l-a examinat, apoi a mai luat unul. După câteva clipe, a ridicat privirea. Ochii lui căpezi și urnari se bucuraseră pe sub ochelarii cu lentile groase, însă se străduia să nu-și trădeze emoția.

Și-a dres glasul, după care i s-a adresat lui Kirov:

– Sper că mă accepți acest lucru drept o dovadă de autodeducție a teoriei avansate de doctor Kirov.

– Sigur că nu, doctoro Fisel. Mai avem mult de lucru, iar doctor Kirov știe acest lucru la fel de bine ca și noi. Trebuie, totuși, să recunoști că e un început deosebit de interesant.

Sacotind că descoperise o fiică în argumentația lui Knox, grămada lui Fișel s-a transformat într-un râmboi extensiv de cucurbit.

– Mă vîd silit să nu recunosc nimic decît după ce se dovedește dincolo de orice dubiu.

Kassim a sorbit cu un pahar de ceai fierbinte. Fișel a făcut semn din cap înspre ei și a pus mâna pe lupă. Audiința cu vîrul regelui se încheiase.

În timp ce mergea alături de Knox către corturi, Nina fierbea de furie.

– Al naibii țelies! Știe foarte bine că am dreptate.

Ca unal care plăc ce plăc, Knox a scos un chicotit.

– Ea cred că Fișel este pe deplin de acord cu părerea ta în privința descoperirilor făcute, și nu va pierde nici o clipă ca să raporteze mai sus.

Nina l-a prins de mînă pe profesor și a privit insistent chipul prîfit al acestuia.

– Na priocp. Atunci de ce a făcut tot circuit ăla?

– Vai, dar e cît se poate de limpede! Vrea să-și arate meritele descoperirii acestui port fenician pe care, de fapt, l-ai găsit tu.

– Fișel ăci! a exclamat Nina, și a dat să pornească spre cortul lui Fișel. Dacă-și îndrăznește să scapă chiar atît de ușor...

– Stai pușca, draga mea. Ți-am promis că vei primi toate onorurile pentru orice descoperire subacvatică, și nu am glumit defel. Na uita, noi deținem cîștigurile cele mai importante în jocul ăsta. Ești singura dintre membrii expediției care se pricepe la scufundări.

– Da, dar Fișel poate aduce aici alți scufundători.

– De acord. Apa scund, gros, chel și miop cum îl vezi, Fișel este un om cu greutate, atît la propria, cît și la figurat, în cadrul Departamentului de Antichități. Poate aduce aici toate resursele de care are nevoie. Fișel atunci, înăi, aș dori să-ți termini de făcut schițele, să clasifici tot ce ai descoperit și să-ți continui cercetările folosind metode științifice.

Îndoielile Ninei persistau.

– Dar dacă mă împiedică să mai fac scufundări?

– Sunters într-o expediție mixtă. Ei sunt egal în ceea ce privește comanda asupra activităților desfășurate, iar ei nu poate lua decizii decît dacă primește aprobări. Pentru asta va avea nevoie de mai multe zile. Și dacă se întâmplă să crezi că la noi aprobările se obțin cu greu,

cu uita că Maroșul stă foarte mult sub influența francilor, care au inventat cuvântul „binocul”. Mă ocup eu de orgoliul lui, dar aş vrea să faci şi tu ceva destul de greu. Te-aş ruga să-i laşi şi lui Fişel cite ceva din merite, mai ales dacă dovedim că portalul este de origine feniciană. La o astfel de facere săpătură şi cercetări în jurul lui. S-ar putea să albi strămoşi fenicieni.

Nina s-a liniştit, îngăduindu-şi chiar să şi pufnescă în rîu.

– Ai dreptate. Îmi pare rău că am răbufnit chiar aşa. Am avut o zi istovitoare.

– Nu trebuie să te scuzi. El chiar este o jigodie, dar o să-i aduc eu aminte că, dacă nu face din asta o descoperire comună, toate meritele o să şi le auzim cine ştie ce alţi ticăloşi de-ai ai, care îi sunt peşi.

Nina i-a mulţumit profesorului, l-a strătat pe obraz şi a intrat în cortul ei. A lucrat la schiţe până cînd a auzit sunind clopotele care îi cheamă pe toţi la cină. La masă, Fişel a evitat să o privească în ochi. Soşi din lăvea, care reuşiseră să dăgrosească un mînuş intact de sticlă, ajunseseră central atenţiei. Nimeni nu a pîrnat să bage de seamă cînd Nina s-a scuzat şi s-a retras în cortul ei.

După ce a terminat de redactat raportul privind descoperirile făcute pe un laptop IBM, Nina a aşezat în pînă mare blocul de desen şi a făcut câteva fotografii ale schiţelor folosindu-se de aparatul de fotografiat. Apoi a deschis imaginile în computer. Pozele schiţelor ieşiseră foarte clare.

– Bine, domnule Fişel, să te văd cum reacţionezi la astea!

Laptopul era conectat la o mică valiză ce conţinea un telefon cu legătura prin satelit. Aparatul cu baterie solară o costase extrem de mult, însă o putea ţine în legătură cu cei de acasă indiferent unde s-ar fi aflat. A format un număr şi a transmis pachetul electronic de texte şi fotografii prin eter, apoi acesta a fost preluat de un satelit de comunicaţii cu orbită joasă tip Ikarus, care a transmis totul spre o antenă ce a deschis informaţiile, cu viteza luminii, în baza de date de la University of Pennsylvania.

Mulţumită că rapoartele şi fotografiile ei ajunseseră în siguranţă la baza de date a universităţii, Nina a închis computerul. Nu avea cum să ştie că pe magistrala informaţională se pot uneori produce deturări primejdicioase.

San Antonio, Texas

Pe planurile oficiale ale administrației nu figura încăperea fără ferestre situată la unul dintre ultimale etaje ale turnului din oțel și sticlă ce găzduia birouri, aflat la apropierea apelor liniștite ale fluviului San Antonio. Nici măcar inspectori din construcții nu aveau habar că ea se afla acolo. Subcontractorii care instalaseră pereți izolați fonic, circuitele electrice separate și încălzitorile activate vocal fuseseră plătiți generos ca să-și finl gaze. Chiar dacă li se plănuise chiar să construiască o ușă secretă prin cabina de duș a unei săli de baie, ei nu împărtășiseră nimănui acea părere.

Decorul camerei era funcțional precum cel al unui laborator clinic. Pereți bej, flori decornpuse. Un grup de monitoare IBM cu ecrane foarte mari, stații de lucru cu hard-discuri de mare capacitate, un seif pentru documente și o masă de lucru plasată chiar în centru. Cu chipul cu trăsături rigide solidat în lămina plastică a monitorului, un bărbat stătea în fața unei computer. A derulat câteva pagini scrise și fotografii, apoi s-a oprit la o serie de desene.

Ca un clic al cursorului, a ratat una dintre schițe și a focalizat apoi asupra unei porțiuni de ecran, iar ochii lui de un albastru intens au înregistrat fiecare amănunt. Convins că nu pierduse nimic din fișierul acela, l-a salvat pe o discetă și a dat comanda de tipărire. În timp ce imprimanta performantă își făcea treaba, bărbatul a pus disceta într-un glic și a înscuit-o la seif. A strins materialele imprimante într-un glic

maronia, a ieșit prin cubiculul de după, a trecut printr-o altă ușă ajungând în biroul său, apoi a făcut un apel prin interfon.

– Am nevoie de câteva minute. Imediat, a spus el.

– Acum are timp, i-a răspuns un glas de femeie. Zecă minute, între două pedine.

Bărbatul a ieșit din birou cu pliscul și a pornit pe un labirint de holuri mochetate. Era înalt, având cel puțin un metru optzeci, trecut de prima tinerețe, dar singura concesie pe care o făcuse vârstei o reprezenta părul înclinat în față scurt și o ușoară cădere a umerilor masculoși. Corpul lui athletic era încă plin de vigoare și rezistent grație unei regim sportiv de lungă și exerciții fizice. Curs răscolit avea obiceiul să scriească sau să se încreante, făcându-i era aproape lipsită de riduri în jurul gurii și al ochilor, ca și cum pielea i-ar fi fost ridicată și ținută pe bărbia pătărită și porneji proeminente.

Pe acei etaj se aflau birourile administrative ale companiei, iar acolo accesul se făcea doar pe baza identificării palmare și vocale. Locurile de muncă erau situate la toate celelalte etaje, iar el nu a întâlnit pe nimeni decât atunci când a ajuns în zona spațioasă a recepției.

Sala cu tavan înalt era decorată în roșu-închis, cafenie și verde, toate culori naturale, având ca model, atât pe poduri, cât și pe pereți, o siglă stilizată și un desen cu pătrate, în stil indian. În spațiile recepționerei se afla o pictură murală semibetonată, în care silurile cu pielea cafenie și penole născute de ghetă se întrepătrundeau atât de mult, încât era greu de precizat dacă desena înfrâșa un sacrificiu uman ori o petrecere mondă. Iar recepționera stătea la un birou cu pînă și plătuse pe o mochetă moale și groasă de un auriu-închis, fără să se simțisească de drama ce se petrecea în spațiile ei.

Bărbatul s-a oprit în fața pupitrului și, fără să scoată o vorbă, a aruncat o privire spre ușa groasă, din lemn închis la culoare, pe care erau sculptate trei de siluete contonionate ce voiau să reprezinte vizitarea iadului în accepțiunea unui artist naiv.

– Domnul Haloon vă primește imediat, a spus recepționera, o femeie de vârstă mijlocie, alină în vocea slabă pentru amabilitatea de care dădea dovadă, pentru eficiență și pentru loialitatea ce nu putea fi pusă la îndoială.

Ușa sculptată dădea spre un birou situat pe ocol, la fel de spațios ca și recepția, iar înăuntru se repeta tema decorativă ce sugera America Centrală. Halcon stătea cu spatele spre ușă, privind afară pe o fereastră ce se înălța de la podul până în tavan.

– Domnule, dacă aveți o clipă liberă...

Halcon s-a întors pe jumătate, scutindu-și astfel în evidență năvalișurile și fața îngustă și palidă, profilul care îi adădese poezia în arena luptelor cu tauri.

– Guzman, vreau să-l auz, a zis el.

Ascultând ordinel, Guzman a traversat biroul și a ajuns alături de bărbatul ceva mai înalt. Halcon trecuse puțin de patruzeci de ani, fiind mai înalt decât Guzman cu câțiva centimetri. Era slab ca un asoc, pălind de-a dreptul fragil. Însă cu orice alt lucru legat de Halcon, apăsările erau înșelătoare. Cu o concizie ficată robului său de om de afaceri, își tăia de mult coștile purtate ca matador, își mai scurta din periculații gen Valentino și lepădase costumul scilicet pe care îl purta în arenă. Cu toate acestea, ascuns de veșmintele scumpe de comandă, pălinda același corp agil și vânos al matadorului cunoscut sub numele de Șolimal, care își folosea înșula și forța pentru a ucide zeci de tauri cruzători. Singura remanșă a admiratorilor care îi urmăriseră cariera scurtă, dar memorabilă, era că, atunci când ucidea tauri, dăvedea o eficiență roze și îi lipsea orice patimă. În alte vremuri ar fi fost un spadachin de temut, a cărui armă ar fi gleit calca către inimile oamnelor, nu ale taurilor.

– Știi de ce am preferat să construiesc acest birou exact într-un loc ca acesta, Guzman?

– Dacă-mi permiteți o părere, Don Halcon, pentru că oferți o vedere bună asupra mulțor proprietăți ale companiei dumneavoastră.

Drept răspuns, Halcon a clăcăit.

– Un răspuns direct și cinstit, așa cum era de așteptat din partea unui vechi om de încredere, dar deloc îngăduitor. Doar nu sunt un pînă care care ce stă cu ochii pe pălănturile lui.

– Dar înțeleg, Don Halcon, nu am venit să aduc vreo jignire.

– Nu m-am supărat deloc. Era o presupunere firească, numai că s-a dovedit greșită. Zămbetul i s-a șters de pe față, iar cuvintele rostite au

olăpat un ton seînat, oțelit, care îi caracterizează pe oamenii periculoși. Am ales acest birou dintr-un motiv anume: pentru că de aici pot vedea bine Măntuica San Antonio de Valero. Îmi aduce aminte de ceea ce a rămas în trecut, de ce există în prezent și de ceea ce va fi. Bătălia a fost un semn spre panorama orașului ce se vedea pe fereastra ușișii. Deseeii stau aici și mă gândesc la faptul că istoria poate olăpa o lărmă neașteptată, fiind schimbată în mod radical de acțiunile câtorva oameni. Alamo a reprezentat o înfrângere pentru apărătorii lui, dar a însemnat începutul sfârșitului pentru Santa Anna. El a fost capturat la San Jacinto, iar într-o lăptă hotărâtă, Texasul și-a câștigat independența față de Mexic. Lecția istoriei este limpede, adevărat?

– Nu ar fi prima oară când moartea unor martiri i-ar doborî pe cei puternici.

– Exact. Și aici nu va fi ultima oară când se va întâmpla așa. În Fortul Alamo existau o sută optzeci și trei de apărători capabili atacului a peste mii de mexicani, dovedind că oameni pușini, dar hotărâți, pot transforma lumea pentru mulți alții.

Bătălia a fost o prădă, lăsdă imprenia că războiul din nou singur cu gladiatoarele lui, conștientind panorama orașului. După o clipă, ca un om care se trezește dintr-un vis, s-a lăsat către Guzman.

– De ce ai vrut să mă vezi?

– Am o chestiune importantă, domnule. Am interceptat o transmisie din Maroc către University of Pennsylvania.

– A intrat plicul.

Haleon a răfăit deasă, răzând în cele din urmă cu privire așezată asupra unei schițe și a murmurat:

– Uimitor. Apoi a ridicat ochii. Nu e vreo propoziție, curtea?

– Sistemul nostru de supraveghere este practic imbatibil. După cum știți, orice expediție arheologică transmite propoziții către fundația noastră Time-Quest, solicitând fonduri și voluntari. Cererilor ce dovedesc un potențial serios li se acordă prioritate. Computerele accesează în mod automat toate transmisiile efectuate de la situri spre baze și caută cuvinte-cleie preprogramate, în orice mesaj fax, telex sau e-mail.

– Las Hermanos au un om la locul cercetărilor arheologice?

– Da. Îl avem acolo pe Gonzales.

– Excelent, a spus Halcom. Știe ce are de făcut.

Guerran a dat din cap și a pocalit ușor din călcâie. Pe când se întorcea să plece, buzele lui au pîrnat a se arca într-un zîmbet strîmb. Însă era doar o iluzie provocată de jocul de lumini și umbre al buzelor sale ușor trase în sus de electricitatea albicioasă ce se întindea de la obrazul drept până spre colțul gurii.

Maroc

Nina a dus aparatul fotografic spre masca de față, a încadrat peretele fundației în vizor și a apăsat declanșatorul. Motorușul care trăgea filmul a bătut slăb. Era ultima fotografie de care avea nevoie pentru a alinați nevoia. În gât.

Expulzând sucul o gură de sare, a golit apa din tubul de respirat. Încetând apoi în lateral, s-a deplasat spre scară. Cartografierea de una singură a acelei zone de fund de mare fusese plicicoasă. Întâi plusea drept ghid o serie de garnituri mici din plastic, într-un model în zig-zag. După aceea, deplasându-se de la una la alta, se tot oprise și fotografiase. Până când terminase. Acum avea în minte planul întregului port. Dacă, printr-un miracol, apa mării s-ar fi retras, ar fi fost în stare să meargă și legată la ochi pe vechiul chei, fără să se simțesească de vreun perete ori să cadă în vreo păcine sau într-un coșmar.

Sarcina de a asambla zeci de fotografii într-o hărtă avea să se dovedească extrem de anevoioasă. Încercase să împerecheze fotografiile folosind garniturile în conjuncție cu repere distinctive de pe fundul apei. Sistemul era în cel mai bun caz unul primitiv, dar pentru moment era suficient de bun. Nina nu urmărea precizia științifică, ci obținerea unei imagini spectaculoase care să îi facă pe costabilii ce mureau cu zghețușă fiecare bilant dedicat expedițiilor să vinză la apariții pe prima pagină din *USA Today* și la articole mari în *Time* sau în *Clash of Mystery*.

S-a aplecat pe o treaptă aflată deasupra nivelului apei și s-a debarasat de costumul de scufundare. În timp ce se întindea cu prosopul, s-a uitat spre lagună și a decis să amâne scuturarea balnelor până a doua zi dimineață. Dacă mai petrecea mult timp în apă, risca să i se înroșească într-astă pielea de pe mâini și picioare, înclăt să arate ca o stafidă. După câteva minute, femeia mergea pe drumul ce ducea spre tabără, călcând cât se poate de jușog. Avea motive întemeiate de satisfacție. Reușise să facă foarte multe lucruri într-un timp scurt.

Membrii expediției se aflau încă la câmpituri, astfel că tabăra era pustie. Sau aproape. Când s-a apropiat de corturi, l-a văzut pe Gonzales la marginea taberei, discutând cu cineva aflat într-un jeep. Când s-a apropiat, jeepul a plecat, astfel că nu a reușit să-l vadă la față pe jofor.

– Cine era omul acela? a întrebat ea, urcând praful ridicat de vehiculul ce dispăruse din vedere.

Pe fața lui Gonzales a apărut imediat zâmbetul acela tipic, de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator.

– Cineva care se rătăcește. I-am spus pe unde să o ia.

– Rătăcește?

Cu arna prostiea aceea deținută de Gonzales? Nu se aflau într-un loc unde ajungi doar pentru că ai greșit un viraj pe autostradă. Tabăra se afla la kilometri buni de orice localitate sau aşezare. Ținutul acela arid și solitar nu putea strige decât niște dărnici dărnici să aipe în risip pentru a găsi cine știe ce esențiale. Trebuia să vezi să te rătăcești prin aceste locuri. Când văzuse jeepul, crezuse că omul acela fusese chemat de Fisel, astfel că, deși nu înghițise explicația lui Gonzales, s-a simțit într-un fel ușurată la auzul ei.

La micul dejun, doctorul Fisel anunțase că peste câteva zile aștepta sosirea câtorva scufundători marocani. El îi „recomanda” călduros Nini să își lămură numele expediției pentru ca nu curva să deranjeze nimic. Nini se aplecase peste masă și se uitase de aproape la el. „Aparatul de fotografiat nu are cum să deranjeze ceva”, zisese ea pe un ton aspru, dar care trăda o asemenea furie rece, înclăt, după ce aflășiseră de mâncat, doctorul Knox i se plănese că, auzind-o, simțise cum i se formaseră jupuri la mușchi. Cu o expresiune afectată, Fisel le

menținutase tăcutor de răspunderea pe care o avea față de viatul său, regele, după care bâlbâjise niște scuse, fără să convingă pe nimeni, cum că dorea doar să păstreze integritatea situației.

Nina trebuia să admită că și ea se purta mai aberant decât în alte ocazii. Scosese diverse artefacte din vit, lucru total interzis, și nu îi destăinase acest lucru nici lui Fisel, nici lui Knox. Pe de altă parte, Fisel nu avea gălăgi de faptul că descoperirile preliminare fuseseră trimise prin satelit către baza de date de la University of Pennsylvania. În plus, capul din piatră rămânese secretul ei absolut. A tras concluzia că se purta într-un total neobișnuit. Însă vremurile de restricție impun măsuri pe măsuri.

Kassim, băiețelul care îi servea ceaiul lui Fisel, i-a făcut Ninei un semn amical cu mâna. Nădăra ca gardal, dar deloc un băiat rău când reușea să se apropie mai mult de el. Săvârșind perioada aceea de calm, Nina s-a dus în cortul ei, și-a lepădat costumul de baie și a îmbrăcat haine ascute. A deschis laptopul și a văzut alerta referitoare la e-mail-uri. Mesajul era din partea doctorului Elinor Sanford, membră ai catedrei de istorie, cărora îi trimisese ceea ce descoperise în lagună.

Sandy Sanford și Nina fuseseră colegi de facultate, după care fiecare își alesese specialitatea. Sandy prefetase studiile mezoamericane, explicând că preferințele ei erau mai stăruie legate de arte culinare decât de diversele culturi. Prefera să mănânce burrito, nu cușcuș. Gustările ei culinare puteau fi socotite îndoielnic, însă cunoștințele ei rămăneau extrem de solide. Tocmai fusese numită curator din partea facultății pe lângă Maxwell University. Nina a citit mesajul:

Felicitări, Nina! Nu e nevoie să-mi aduci capul lui Hamelbal ca să mă convingi că ai descoperit un port fenician. Mă-aj dori foarte mult să te auzi și locușii specialiști în arheologie, care au rămas prin Jaramic, materialul urmând să pe care l-ai trimis. Aș putea declara un nou rituel puric. Cu toate acestea, îți voi respecta dorința de a păstra discreția. Ce părere are El Grande Profesorul? Abia aștept să te revăd. Cu dragoste, Sandy.

Dar mai am ceva.

P.S. Cu privire la sculpa capului de piatră. Cred că e o glumă, nu-i așa? Am înțeles, m-ai pus la încercare. O să-ți transmit un fis.

Nina a activat funcția fix. Pe ecran a apărut fotografia unei fețe din piatră. La început, a crezut că era sculptura din lagună. Însă alinați de aceasta, spre surprindere, era și sculpa trimisă de ea. A slăsat privind lung ecranul. Sculpturile erau identice. A mai detaliat imaginile. Au apărut și alte capete. Toate păreau a fi fost cioplite de același artist. Cu excepția micilor detalii ce făceau la primul rând de ceea ce purtau pe cap, toate înălțau aceeași expresie glânditoare, același nas lat și același buze cărnoase. Sub imagini, mai apărea un mesaj din partea lui Sandy:

Salutări din nou. Ești bine-venită cu o contribuție la cel mai vechi dintre misterele mezoamericane. În 1938, National Geographic Society și Muzeul Smithsonian au trimis o expediție în Mexic pentru a verifica informațiile referitoare la aceste capete uriașe din bloci îngroșate până la frunte. Au găsit surprinzătoare figuri din piatră cu trăsături africane, la fel ca aceasta, în trei locații din La Venta și împrejurimi, unde a existat centrul sacru al culturii olmec. La circa 30 de kilometri depărtare de Golful Mexic. Aveau între 1,80 și 2,75 metri înălțime, și cum 40 de tone greutate fiecare. Deloc rău, dacă ținem seama că singura carionă apropiată era la vreo 16 kilometri, și că statuile fuseseră transportate pe uscat fiind a se fi folosit vehicule pe roți ori animale de tracțiune. Toate aveau aceeași aceeași ciudată care le face să arate ca niște jucători de fotbal americani. Datarea le plasează pe undeva prin anii 300 sau 200 î.Hr. Ascultă, cum se face că o fiică cunoscută ca tine se amestecă în istoria mezoamericană?

Nina s-a grăbit să scrie:

Măsurasc pentru informații. Extrem de interesante! Săracă aceluia clipindăna vîltoasă. O să-ți povestesc atunci. :-)

Cu drag, Nina

A apăsat pe butonul Send, a închis laptopul și, răucită, s-a lăsat pe spitalul acurului.

Un cap olmeac! „Calmează-te, doamnă. Mai examinează lucrurile.” Figura pe care o găseai ca avea trăsături africane. Nimic surprinzător. La o adică, se aflau în Africa. Sigur, asta nu explica asemănarea cu sculpturile mexicane, aflate la mii de kilometri depărtare. Existau câteva posibile explicații privind acele similitudini. Poate că figurile din La Venta fuseseră sculptate în Africa și transportate până în Mexic. Era însă puțin probabil. Mai ales când citeai acele patruzeci de tone fiecare. Alternativa nu se dovedea mai bună. O figură din La Venta să fi fost lucrată în Mexic și transportată în Africa. În cazul ambelor scenarii, se mai ridica și problema datinei. Capetele fuseseră sculptate cu sute de ani înainte de sosirea lui Columb pe continentul american.

„Bravo, și-a spus Nina, am început să glădesc la fel cu oamenii de știință care cred în difuziune transculturală.”

S-a uitat peste amice, de parcă s-ar fi temut că exista cineva care trăgea cu urechea la glădușile ei. A accepta teoria difuziunii reprezenta un drum fără întoarcere înspre uitare pentru un aetheolog ce se scotea serios. Potrivit difuzionistilor, culturile nu au evoluat izolat, ele s-au difuzat dintr-un loc în altul. Similitudinile dintre Luneta Nouă și Luneta Veche o intrigaseră mereu pe Nina. Entuziaștii susținători ai firmoznelor OZN și Atlantida nu fuseseră decît alți culturi apale, sugerînd că piramidele și desenele de la Nazca erau realizări ale extraterestrilor sau ale ființelor de pe continentele dispărute. O femeie care adopta concepția difuzionistă se afla în pierdere de două ori în domeniul aetheologiei. Și așa întâmpina desule dificultăți prin faptul că era o femeie într-o lume a bărbatilor.

Teoria difuzionistă se confruntase mereu cu o problemă majoră: absența dovezilor verificate din punct de vedere științific privind contactul dintre o emisferă și cealaltă înainte de călătoria întreprinsă de Columb. Oamenii de știință puteau vorbi la nesfârșit despre faptul că piramidele egiptene, templele cambodgiene și movilele mexicane semănau unele cu altele. Documentată, nimeni nu descoperise artefactul

care să facă legătura între acestea. Până în acel moment. Și asta într-un port fenician. „Dumnezeule!”

Acea descoperire avea să stârnească o valvă extraordinară. Putea fi cel mai mare eveniment de la descoperirea mormântului lui Tutankhamon. Comunitatea arheologilor va fi încoasă pe dos. Obiectul din lapte dovedea că exista o legătură între Lumea Veche și Lumea Nouă cu două mil de ani înainte ca navigatorul Cristofor Columb să pună piciorul pe pământul american. Dar de-așadar Nina a pus stăvilă glândurilor ce i se înclătășeau prin minți înalte de a suferi vreun șoc. Trebuia să analizeze situația existentă având mintea limpede. A pus pe față câteva mușchi, după care s-a întins pe patul lung din cort. A încercat să alunge orice alt gând din minte, concentrându-se asupra respirației. Următorul lucru de care a avut grijă a fost clăchetaul clopoșelului care îi convoca pe toți la masa de seară.

Cibiclad și frecându-se la ochi, a început împleticindu-se din cort. Se profilau un apas minunat, în tonuri aurii și violate. A intrat în cortul unde se afla apa-căsa cantină și s-a așezat la capătul opus al masei față de Fisel, care părea să prezideze un tribunal. L-a auzit rostind aceluși balivern. A ignorat cu totul ceea ce spusese Fisel și a înfipit o conversație cu perechea din lăsa. Sculându-se de la masă înainte de dobori, Nina a revenit la cortul ei și s-a așezat din nou dinaintea lăptugului.

Lucrind până noaptea târziu, Nina a redactat un raport care să însoțească fotografiile ce alăturau monștrul gândit de ea. Când a terminat, cei din tabără se pregăteau deja pentru culcare. A îmbrăcat o cămașă de noaptea din flanelă, fclclându-se pentru înșipăria de a o fi pus în bagaje. Zilele erau încăle și scurte, însă noaptea se făcea răcoare datorită brizei ce bătea dinspre ocean. S-a farișat sub pătari, unde a rămas trăgând cu urechea la risetele și vorbele în arabă ale cămărilor de la apa-căsa cantină, care făceau curățenie după masa de seară. Cărlind, nu s-a mai auzit nici un glas, iar tablăa a fost cuprinsă de somn.

Mai puțin Nina. Ea răcoea înținsă în pat, dorindu-și să nu fi apărut mai devreme. Parcăl primit de la Sandy o răcoalea și el, nclclându-a să adormă. S-a răcoit și s-a înclrit de pe o parte pe cealaltă și, într-un tclrcu, a clclat pradă unui somn superficial, dar a trecut-o pocnetul

paternia al unui meșac din focal aprins afiați. A deschis ochii larg și a privit în gol. Se părea că nu-i era dat să doarmă.

Trecută de-a birou, și-a strins pânza peste umeri, semnalând cu un indian Navajo, și-a pus sandalele și s-a strecurat afară din cort. O creangă de molidin din foc a trecut, scoțând scântei roșietice. Singura sursă surdă de lumină o reprezentau flăcările cu propan atârnate în fața corturilor, în caz că ar fi avut cineva nevoie să răspundă chemărilor pe timp de noapte.

Nina a ridicat ochii spre cerul întunecat. Aerul cristalin era atât de limpede, încât putea vedea cu ochii liberi nebulosul îndepărtat. Sub imperiul unui impuls, a luat o lanternă din rucsac și a pornit spre lagună. Mărmărele radiau o lumire argintie în lumina lunii în creștere. Ajungând la scară, Nina s-a aplecat pe treapta de sus și a contemplant reflectarea lunii pe pânza de apă a lagunei.

Pe ocazia sticlei lumină galbenă. Probabil că vasele NUMA, cel rămas în tărcoar, se afla tot în largul coastei. A inspirat adânc. Aerul noapții mirosea a apă stătută, a vegetație în putrefacție, a relaxări și a bălănețe. A închis ochii și a ascultat sunetele noapții. În imaginația ei, izvoarele produse de tensiunile care se stingeau delicat una de alta amintea de ploaia pânzelor din piele lovindu-se de catargile de lemn, iar oricâtă încredințare îi amintea de lăncetele marinarilor îmbrăcați surșur care ridicau anafere pline cu vin și cu ulei. Curând, a simțit aerul rece și umed al oceanului pătrunzând prin pânză. A tresărit înfruntă, dându-și seama că pierduse noțiunea timpului. Cu regret în privire, și-a luat sticla-bun de la laguna scufundată și a pornit spre cort.

Când a trecut de coama dunele, dinapre tăbăci a răsunat până la ea un surt clădat. Amintea de țipătul scos de o pasare sau de un animal în fața atacului unui păsărilor. Sunetul s-a repetat. Nici vorbă de pasare sau animal. Era un țipăt omănesc. Cineva îngrozit, ori având dureri cumplite. A lăsat poartă, ajungând să alerge, și a lăsat dintr-o dată, putând astfel să vadă tăbăci.

Acolo se desfășura o scenă pară de spărsă din Dante, în care demoni fără chip îi rălau pe nou-veniți în iad către locurile unde îi așteaptă pedepsele. Membri ai expediției, îmbrăcați așa cum se culăseră, erau împinși și împinși de niște siluete îmbrăcate în negru și

înarmate cu puști. Nina a văzut percheia de vârstnici din Iowa. Femeia s-a împiedicat și a căzut. Unul dintre atacatori a apucat-o de pîrlul lung și a trînt-o astfel pe jos, în timp ce ea urla de groază. Soțul ei a încercat să intervină, dar a fost lovit cu patul puștii și doborât la pămînt, unde a rămas nemișcat și singuratic.

În pijama din flanelă, profesorul Knox a mîșcat afară din cortul lui și a privit în jur. Nina era suficient de aproape ca să vadă expresia apăsîrîmă pe fața lui. Părea mai cîștind uluit decît speriat. Apoi a apărut și silueta inconfundabilă a doctorului Fisel, iar un atactor i-a împins peste Knox. Fisel a strigat ceva pe un ton sfidător, dar din cauza șipetelor și a ordinelor zburdate în jur, Nina nu a reușit să audă ce spusese el. De-acum, aproape toți membrii expediției arheologice faamori soseși din corturi și străzi înaltele, într-un grup îngust. Nina i-a zărit pe șefuri și pe bucatar. Probabil că Gennales era cu ceilalți, dar ea nu a reușit să-l vadă.

Situațiile întinse s-au oprit din atac și s-au retras cîțiva pași față de grupul celor din tabără. Knox își venise în fire și stătea demn, cu capul sus. Părea dăltăit în piatră, fața lui arăta de parcă ar fi avut o mie de ani. Fisel și-a dat seama ce avea să amene. A strigat ceva în arabă, însă vorbele lui au fost acoperite de călăpănitul înforțat al armelor automate.

Flora de gloanțe i-a cules la pămînt pe Fisel și pe ceilalți precum o coasă trecînd prin iarbă înaltă. Și, lucru incredibil, în ciuda intensității focului scîlgîtor, din normalul de trupuri s-au auzit cîteva gemete. Doi dintre atacatori s-au apropiat de cei căzuți la pămînt, iar asta a făcut-o pe Nina să-și piardă orice speranță că va mai rămîne cîeva în viață. În cîteva secunde s-au auzit șapte împușcături distincte. Gennales nu arăta. Singurele sunete erau acum pocnetele scuse de vînturile din foc.

Nina abia dacă mai îndrăznea să respire. Gura parcă i-ar fi fost umplută cu rîmăgus. Intrus îi bătea seburăște. A simțit cum mîncarea de la cină îi urcă spre gîtlej, și a lăsat în încercarea de a nu vărsa. Vola să fugă de acolo. Era doar o chestiune de timp pînă cînd scîlgăii aștia aveau să o observe stînd la marginea danielor. Cu toate acestea, parcă

ar fi prins ridicării, fiind prea înspăimântată ca să mai dea ascultare instinctului de supraviețuire.

Din întinericul din spatele unui cort s-a desprins o siluetă care a pornit în goană spre ea. Răcnetul Pesemne că era alături din cort atunci când se declanșase acel atac. Ucigașii l-au văzut încercând să evadeze și au ridicat din nou armele. Nu au deschis însă focul, fiindcă unul dintre camarailor a găsit în umărul ei tîrîndul.

Înnebunît de spaimă, Kassim a fugit drept spre Nina, fără să o vadă totuși. Dacă nu s-ar fi împiedicat de o ridicătură, cîndea la pămînt, ar fi răsturnat-o. A încercat să se ridice de jos, dar atacatorul s-a aruncat asupra lui mai tare decît un vultur asupra unei iepure. Omul l-a prins pe Kassim de bîrbie și l-a tras capul spre spate.

O mît de lînt a cîrnat pe lîna gîbului, făcînd-o să sticlească. La fel cum cineva ar tăia un aramus, ucigașul a descris fulgerîtor un semicerc cu lîna arnei. Răcnetul lui Kassim s-a curmat abrupt, fiind înlocuit de o belboroscălit pe mîncări ce pîlînării i se umplera de sânge, făcîndu-l să se înec.

După ce a dat drumul cadavrului să cadă la pămînt, ucigașul s-a ridicat și a vîrnat-o pe Nina. Bîrbatul era îmbrîcînt complet în negru. În jurul capului avea înfășurat un turban care îi acoperea cu totul, lîsînd la vedere doar ochii care îi acoperea înlocușii de urt. A cîrnat ochii și mai mari vîrînd-o pe Nina, după care și l-a mișt și s-a aruncat la atac, țînd cuțitul înșingurat deasupra capului.

Nina și-a aruncat pîtura grosă de pe umeri și, prînzînd-o cu ambele mîini ca pe o bilă, a vîrnat-o, lovindu-l pe atacator drept în față. Așa l-a făcut să caute o clipă și să ridice mîna stîngă pentru a se apăra de lovitură, fiindcă nu se aștepta la o asemenea rezistență din partea unei femei ce părea o victimă sigură. Nina a tras pîtura ca pe o glugă peste capul bîrbatului și, cît acesta era orbît, l-a izbit puternic cu genunchiul în vîntre.

— Aaaa!

Răcnetul acela însemna că Nina își atinsese ținta. L-a mai lovit o dată cu genunchiul, țîndu-i bîrbia. Se părea că omușor, deoarece omul s-a prînzît la pămînt, zăvîrnolindu-se de durere.

Vlădinda-și cumarașul doborâți, colidându-se în negru au pornit în fugă spre Nina, însă înfrântura cu care reacționaseră i-a oferit femeii un avantaj. A sărit cu viteza unei căprioare speriate și, cu picioarele ei lungi, a reușit să-și lase urmăritorii mult în urmă.

Le auzea strigătele.

– La sușor! La sușor!

În alergare, a pierdut o sandală, apa că a lăsat-o și pe ceaaltă. De-acum desculță, Nina strălăbea duna, începând să coboare panta domoală ce ducea spre apă. Partea înălțată a dunei avea să o ascundă praf de câteva clipe de urmăritori. În timp ce sprinta spre lagună, a călcat pe un lemn acrușit sau pe vreo piatră colțuroasă. A simțit o algetare dărunoasă în carnea mcale. A căzut într-un gemanchi, și-a mușcat brațele până sa slăgerat, înfrânelându-și dorința de a țipa, după care i-a ridicat imediat și a continuat să alerge pchiopătind.

Când a trecut în viteză prin dreptul morcincilor, s-a gândit să se ascundă printre ele, dar a alungat pe dată ideea, considerând-o prea simplistă. Ucigașii ar fi găsit-o și astfel ar fi devenit o pradă sigură. A decis să alerge de-a lungul țărmului, în direcția opusă față de acena în care fugise până atunci. Femei i-a fost strălănit de fasciculele de lanternă care au algetat întunericul în spațiile ei. Urmăritorii îi ghiceau intenția. Fără să se grăbească, ei s-au risfrat de-a lungul coastei dunei, încadrându-o din flancuri, pentru a o prinde ca într-un clește.

Nina a pornit în viteză spre lagună. Câteva secunde mai apoi ajunsesse în capul scării. Ucigașii se apropiau din toate părțile. În scurt timp aveau să o ajungă din urmă.

Gândurile îi gonseau nebunește prin cap. Putea plonja de pe scări și înota pe sub apă, dar asta nu ar fi fost decât să amâne venținea. Când ar fi ieșit la suprafață ca să respire, ucigașii ar fi tras răfală după răfală până când vorau glonț ar fi nimerit-o. Trebuia să rămână scufundată până când avea să iasă din blăta urmelor. Imposibil. Nu vedea scufia.

Ce sălăgeț ero! Bineînțeles că exista o cale. A gonit de-a lungul țărmului stăncos. Cu ochi febrili, a cercetat apa, căutând un reper în lumina lunii. A observat scipirea cenușie a unei balize de maree.

Fasciculele păreau că o înadruau, plănind din toate părțile. Cărlind avea să fie prinsă la sălăveală ca se strângea.

„Na v-ați găsi voi peștele pe care să-l prindeți!”, a glădit Nina. Împingând cu picioarele lungi cu toată forța de care era în stare, Nina a srit de pe stânci, întorcând brațele înainte. A pătruns în apă la o distanță mare față de punctul de lansare, ca un sportiv de performanță, și a pornit să înainte spre baliza de marcare cu mișcări puternice și rapide din brațe. Baliza a pierdut a se apleca, făcând un zăpăc alături când lumina de pe ștern a stins suprafața ei reflectorizantă. Apa din jurul ei era acoperită de globuri luminoase.

Din câțeva mișcări de brațe, a ajuns la baliză.

Cei de pe mal au deschis focal automat, iar suprafața apei din lagună a erupt în gheiere miniatuare în direcția Ninei.

Nu mai avea timp să însopte adânc de câțeva ori.

Într-o grabă disperată, a tras în plămâni cât de mult aer a putut, după care trupul ei supra s-a cutădat spre adânc. Imediat dedesubtul balizei de marcare, slab iluminată de ledurile de deasupra, se găsea arada de piatră. S-a furișat cu o mișcare șușotitoare prin aradă, apoi a întins mâinile în față până a dat de marginea verticală și s-a tras în taceal cutădat în bură.

În timp ce înota, degetele ei atingeau perețele neted, de parcă ar fi fost niște sonare primitive, bazate pe simțul tactil.

Fără tub de oxigen și labe pentru glicouri, înnotul până la capătul tunelului era o încercare extrem de dificilă, dar, chiar dacă acel tunel blestemat i-ar fi devenit normal, năucar putea avea satisfacția de a ști că umblătorii ei nu vor afla niciodată ce s-a petrecut cu ea. A încetinit înaintarea, strâduindu-se să păstreze un ritm constant, economic. Dacă ar fi intrat în panică, ar fi pierdut oxigen și energie.

A înnotat și mai în adânc. Suprafața pereților a devenit mai aspră la pipăit. Se afla în peșteră. De aici, înaintarea avea să fie mai grea și mai primejdioasă. A încetinit și mai mult, ca să poată lua oțarile. A pătruns apoi într-o fântână, apa că a trebuit să se întoarcă o bucată de drum. I se părea că trecuseră cei întregi de când nu mai hane o gură de aer. Plămâni îi aplănu coastele de parcă pieptul i-ar fi fost gata să explodeze. Cât timp își mai putea ține respirația? Un minut? Două? Probabil, dacă ar fi apucat să se hiperventileze și să își umple plămâni cu mai mult aer. Dărnecurile, cât mai avea de înnot?

S-a lăsat apoi cu capul de ceva tare. A avut convingerea că îi plănise joasta. Instinctiv, i-a sculpat un țipăt, pierzând astfel aer prețios.

La naiba. Uitase de mormantul de moloz. Pe pipăite, a trecut de vîrfal mormantului de piatră sparte și s-a strucurat prin deschidtură. Deplășise semnal ce indică jumătatea turelului?

Peretele a devenit din nou neted. Asta era bine. Revenise în turelul fixat de mîna omului. Mai avea de înaintat cîtevazeci de metri. Pîlmii îi parcă îi lăsați foc. A dat drumul unei înghițături mici de aer, ca și cum asta ar fi redus din presiunea acumulată, după care a început să scoată niște sunete amintind de ugiutul unei porumbel. Durăscuțele, nu voia să se faccă. Na aici. A vîlăit puternic din picioare, uitînd de orice încercare de a conserva energia.

Lipsa de oxigen o făcea să albească. Următoarea etapă însemna momente scurte de pierdere a conștinței și înghițirea de apă. O moarte durăsoasă, chinătoare. Nina s-a opus cu înclăpîșnare să deschidă gura, ceea ce ar fi însemnat să respire apă. A pipăit peretele. Nimic. Apoi a atins tavanul. Tot nimic. Stai pușie! Ieșise din tunel! Și-a aruncat trupul spre verticală, a lovit violent apa cu picioarele și curînd a ieșit la suprafață, începînd să tragă cu nesaț în plămîni aerul învîierător.

După o vreme, respirația i-a revenit aproape de normal. Cîlcîind apa, Nina a privit atent spre firm, unde fasciculele lanternelor se mișcau cu niște licărici. Apoi a pornit să încaute ocolind capîlul promontoriului și deplasîndu-se paralel cu plaja. Cînd a simțit că obosește, a pornit în unghi către mal. A simțit vegetația salubrațivă mîlîngîlîndu-i picioarele, iar cu degetele a atins fundul pînă de alavani, stîncos. S-a ridicat pînă pe nisip, dar s-a odîlnit doar cîteva minute, după care s-a ridicat în picioare și a pornit de-a lungul plajei. A ajuns la vechia albăie secată a râului, a urmat apoi șosul spre interior cale de cîteva sute de metri, după care a urcat taluzul și a traversat dunele pînă cînd a simțit că nu mai poate merge. S-a tras mai mult pe coastă pînă într-un desîș de ierburii înalte și s-a lăsat în pîmînt.

Îngrozitorul masacu a început să i se deruleze în minte. Doctorul Knox. Fiul. Kaslin. Cu toți morți. De ce? Cine erou acui oarșani? De ce o urădiseși și pe ea? Bandiți care își înclîpăiau că descoperiseră vreo cancană? Nu, furia și concentrația derivate de acui atac

demonstrau că acțiunea nu fusese organizată de bandiți. Totul fusese gândit în ideea unui masacru.

Tremurând de frig, Nina și-a scos pijamama din flacără, a stors-o de apă, apoi a îmbrăcat-o din nou peste cămărușă și slip. Sub ținuturile adârlite s-a făcut pielea gălbuie. A urât aruncări de iarbă și le-a vîrît pe dedesubtul bluzei de pijama, ajungînd să arate ca o sperietoare de ciori. Apoi înclăpăie improvizată îi cam zgîria pielea, dar o ajută să se încălzească. Tremuratul s-a domolit într-o oarecare măsură. Curînd a reușit să adoarmă.

Spre zori, a trezit-o un murmur de glaciuri ce veneau din direcția albiei secate. Poate că scosese ajutoare care pombează în călătoria ei. Și-a ținut respirația și a tras cu urechea.

Spasmodii.

Fără să mai întîrzie nici o clipă, s-a strecurat prin iarbă înaltă de pară ar fi fost o gospodărie speriată.

Firele de iarbă, subțiri și tălăse, păreau ar fi un pat de fâclie, ale cărei culi aflagiau climața de noaptea a Ninei, jolind-o-i pielea de pe brațele și picioarele dengolite. Fără să ia în seamă durerea, și-a înfipt genunchii și oasele în nisip și a continuat să înainteze. Nu avea de ales. Dacă s-ar fi ridicat să o rapă în fugă, ar fi fost picătuă.

Ucigașii o ghăiseră mult prea repede, de parcă ar fi urmat o hață plină la aservirea ei. Nina a scris o înjurătură în limba bunicii ei. Da, chiar aveau o hață. Diagrama lucrărilor portuare pe care o desena cu atâtă greutate rălăsece la vedere pe masa ei de lucru. Tăvălă fusese redat sub forma a două linii îngroșate, cu explicațiile de rigoare. Închisat cu acei indivizi descoperiseră călăia ei de evadare, nu trebuiseră decât să caute urme de tălpi pe plajă și să meargă după ele înspre uscat.

Glăsurile au crescut în țîră, trălălind agitația acelor oameni care se apropiau dinșpre local pe unde ea urmasse din albia seacă. Probabil că descoperiseră porțiunea în care ea rălălise tăvălă de nisip. A flocat o întănoare beaocă, pomind țîră paralel cu țăla sa înțălă, slănd în apa felă înță să revină la albia rîlăui. S-a uitat pe țără printre firele de iarbă. Nu a vălăut pe nimeni în uscat. A coborât tăvălă și a aletăat spre plajă slănd olt mai aplicată. Nisipul și plăndăntul din albie era rălăcăt de nemăslărate urme de tălpi, ceea ce arlăta că o clăta un grup dentat de numera. Curînd i-a apărut în țără verdele alblăstrui al țătrăi. Nava de călăure țăveaț era înțăl ancorată în țără. S-a apărut în local în care rîlă se vîlăsa clăndva în ocean. Plaja pastie părea să o învite în ambele direcții, de parcă s-ar fi ațat pe o autostradă.

Din urmă a suzit agornat de pași și glanuri. Ucigașii se risfraseră din nou, ca niște vâlnitori ce încercă să încercuiească o propețigă dinică. Dacă ar fi pornit spre stînga sau spre dreapta, ar fi fost vîlnuți imediat. Ca și în noaptea precedentă, marea stădinea singura ei cale de salvare.

Și-a smuls cîmășa de noapte udă și îmbibată de rîsip, a arzîlît-o cît colo și, cîmășă doar în cîmășuși și slip, a pornit în fugă pe teretul presărat cu pietriș mîlțari ce reprezentase delta rîului care curgese pe acolo vreme de secole. Spăra cîl valul de dane o va face nevîlnuți năicar pînă cînd ajungea la marginea apei. Cînd s-a aruncat în apa scîlnată și caldă, nu a auzit nici un strigăt din urmă. Își dădea seama cît de vulnerabilă era, pentru cîl acum nici întineritul, nici vremea tunel ca o mai puteau ascunde. Iar în momentul cînd ucigașii vor ajunge pe creasta danielor, ea va deveni o jîmă ușoară pentru armata lor.

Platoul de la mal, unde apa ajungea doar pînă la genunchi, plîna să nu se mai sfîrșească, încetîndu-i înaintarea și slăt a-i oferi vreo protecție. A continuat să meargă spre larg, făcînd pași mari și sălțați, și, într-un tirziu, apa i-a ajuns pînă la belu. A apucat să se scufunde cu puțin înainte ca gloanțele să înceapă a plîci. Apa din spatele ei a crupt sub lovitură, scoțînd o dîră de spumă agitată. Nina s-a scufundat și a început pîrîr, ca să-i plăilească pe urzătorii, a ieșit să în o gură de aer, după care s-a scufundat din nou, ca un delfin. După ce a ieșit din zona apei caldă de pe platou, pîtrunchind spre apa mai adîncă și albastrie a oceanului, a aruncat o privire în urmă și a văzut pe plîm vreo două-sporence silueta. Cîteva intraseră în apa mică pînă la genunchi. Focul de mitralieră plîna să fi încetat.

Rîsăcîndu-se, Nina și-a îndreptat ochii asupra navei, tensîndu-se să nu rîdă curvea ancoră, făcînd-o între diavolișii aeră și adînc. Nu ar fi putut ajunge laot pînă în Insulele Canare. Întorcîndu-se pe spate, s-a uitat la norii pufosi, dîrși cu argintia, și și-a mai tras rîsăfarea. Bine măcar cîl era o zi frumoasă pentru laot. A stat să se odihnească doar prej de un minut. Se împănă să-și pună din nou stînga în mîpșare.

Trebuia să plăteze un ritm daniel, să se odihnească atunci cînd obosa și să se considere feliicită cu situația. Marea era caldă, nu întinerpina curenți potrivnici și nici vînt. Nu se desoseba aproape deloc de proba de laot din cadrul trîdăronului, ca o singură excepție: dacă pierdea

cursa, o aștepta moartea. Lăsat cu punct de orientare catastrofal principal al navei, a început să însoțe cu mișcări regulate.

Fără ceaș, nu avea cum să țină de cârmă vreme încoace. Pe măsură ce se apropia de zone mai adânci, apa era tot mai rece, iar ea să uite de stocul care o stăpânea de energie, Nina s-a apucat să numere mișcările din brațe. S-a gândit să facă semne spre navă, dar și-a dat seama că ar fi fost o pierdere de vreme. Brațul ei ar fi arătat ca gîlul unei păsări aflate pe apă.

A încercat să înghețe cârmecii marinarcepi. Cârmecii de mână pe vase au ajutat-o să mențină ritmul de încoace.

Repertoriul ei era subțire, și după ce a cîntat Deboard-ți diploma de vreo cinciseci de ori, a renunțat, continuând să țină apa cu brațele. Se apropia tot mai mult de vas, dar încoala devenise tot mai grosă, și trebuia să se oprească mai des pentru a se odihni. La un moment dat, s-a întors și a văzut cu bucurie că însoase departe în urmă pînă la cafetăria. Cu să-și facă mai mult cârmă, și-a imaginat că, imediat ce va urma pe puncta vasului, va striga gura lui din gură cu o-cantă aburindă de cafea.

Deduțul adînc și vibrant era atât de slab, încât la început nici nu l-a perceput. Chiar și când s-a oprit să asculte mai atent a crezut că era apăsarea apei asupra timpanelor, ori poate zgornitul vreunui generator de pe navă. Apoi și-a lăsat o ureche în apă și a ascultat concentrată.

Deduțul acela se auzea din ce în ce mai tare.

S-a îndreptat încoace în apă. Dintr-o pîra, un obiect întunecat gonia cu viteză spre ea. La început s-a gândit că era vreo pîlupă, dar pe măsură ce s-a apropiat și s-a văzut mai bine, Nina și-a dat seama după forma lui că obiectul acela era un hovercraft de mari dimensiuni, un vehicul capabil să se deplaseze deopotrivi pe pîra și de apă cu ajutorul unei pompe de aer.

Se mișca încet și încoace, descriind o serie de întoarceri la unghiuri ascuțite, dar Nina a înțeles curînd, după model de deplasare, că nu era niciodată o ambarcațiune pornită într-o operațiune de salvare. Mișcările descrise erau prea hotărîte, prea agresive. Brașe, s-a oprit din acel rînj în zigzag și s-a îndreptat glonț spre ea. Probabil că fusese depistată. A parcurs distanța pînă la Nina cu repeziune, ajungînd lângă ea atât de neașteptat, încît femeia abia de a apucat să se scufunde.

Aparatul s-a trecut pe deasupra capului pe perna lui de aer de douăzeci și cinci de centimetri grosime, înclinându-l apa în urma lui. Când a simțit că nu mai poate sta în înclinare, Nina a ieșit la suprafață și a respirat cu senzație, dar a început pe dată să tusească din pricina faptului că trăsesse în piept fumul lăsat de vehicul. Aparatul s-a întors și s-a îndreptat din nou spre ea.

Nina s-a scufundat din nou. Și iarși a fost aguduită și acvirlită de colo, colo de apa agitată, obținându-se apoi să iasă la suprafață, unde rămase legănându-se în valurile din urma vehiculului.

Hovercraftul s-a oprit, și, în absența pernei de aer, s-a stabilit pe apă cu motoarele trecând ușor. A rămas cu fața spre Nina, semănată cu o pișică mare ce se joacă ghidaj cu un șoarece. Ușul ad lezării, ajuns la capătul puterilor. Apoi motoarele au câștigat viață, aparatul s-a ridicat pe perna de aer și a atins din nou.

Nina s-a scufundat și s-a rostogolit cu prinos într-un malaxor. Se simțea incapabilă să mai gândească; singele îi bătea nebunește în urechi. Reacționa practic din instinct. Avea să se termine curând. Vehiculul acela se putea întoarce practic pe loc. De fiecare dată când ieșea la suprafață, Nina avea tot mai puțin timp la dispoziție să respire, iar mașinaria infernală se oprea tot mai aproape de ea.

Corpul beat al hovercraftului se apropia din nou, deși Nina abia îl vedea din cauza norului de fum lăsat de vehicul și a ochilor iritați de apa slăbită. Era prea agitată ca să se mai scufunde și nu credea că dacă ar face-o ar mai avea puterea de a înota din nou până la suprafață. A făcut o încercare jalnică de a se îndepărta înot din calea nărilor, dar după câteva mișcări din brațe s-a slăbit ca să înfrunte atacatorul de apă și nu fi putut înfringe cu valurile goale.

Vehiculul era aproape deasupra ei, iar urletul lui de fieră suficient de auzos. Nina a stăins din dinți și a așteptat să se termine totul.

Oscurea tăcută în ultimele ore nu fusese nimic în comparație cu ceea ce s-a întâmplat după câteva clipe. Aparatul era la câteva secunde depărtare de ea când Nina și-a simțit gleznele prinse într-o strângere puternică și a fost trasă spre adâncul rece al mării.

Distind din brațe ca o mână de vânt în furtună, Nina s-a abținut să se elibereze, însă strînsuarea ca de fier asupra gleznelor nu a slăbit citiși de puțin, ca toate că vîrtejul stîlnit de hovercraft a făcut apa să fiarbă cu furie în jurul ei. Într-un ultim gest de elidare, cu un urlet silbatic, pornit din frustrare, care s-a materializat într-o explozie de bule de aer, Nina și-a golit plămîni.

Strînsuarea a mai slăbit, iar în norul turbulent de bule lăsat de hovercraft s-a materializat o formă vag umană. Cu un ciclop de pe altă planetă, coborît dintr-un GZN, forma amorfă s-a apropiat de ea și s-a înclăștat, lăsînd la înaltă o masă sub care se distingeau trăsături bărbătești. De dincolo de ochelarii mari se vedeau doi ochi albaștri-deschiși care îi transmiteau femeii un mesaj de tîrîc și siguranță, nu unul amenințător.

Bărbatul și-a scos regulatorul de respirație și l-a fluturat prin fața ei, apoi a apăsat pe butonul de purjare, astfel ca mașinutul să îi strângă atenția Ninei. Ea l-a înșfășiat și l-a vîrjit în gură fără să mai stea pe gânduri. Nici măcar o adiere parfumată de flori nu ar fi fost mai plăcută decît acel aer comprimat diluitor de viață care îi plănușea în plămîni. Împănșatul a făcut un semeu cu mâna în plan vertical de cîteva ori.

„Ja-o apuci. Na te grîbi.”

Nina a dat din cap ca să arate că a înțeles semnalul profundității și a simțit pe umăr ușoara înclăștare a unei mâini. A continuat să respire din mașinutul de rezervă pînă cînd, în cele din urmă, senzația de panică a dispărut și respirația i-a devenit mai ritmică.

Încă un semn cu mâna. Arătătorul și degetul mare au format un O aproximativ.

„Ești în regulă?”

Nina a imitat acel gest.

„Mă simt bine.”

Dinapoi mlaștii, bărbatul i-a făcut șmecherie cu ochiul. Nu știa cine era acel scufundător și nici de unde apăruse, dar se vedea treaba că era prietenos. Avea capul acoperit cu o ghiață stridentă și masca era combinată cu masca de față. Nina a observat doar faptul că bărbatul era solid, cu umeri largi.

Apoi a ridicat ochii. Lumina venea în valuri în stăgii vehiculului care trecuse în mare vizibil pe deasupra lor, iar hurații motoarelor, amplificat de apă, era auzibilă. Asta însemna că urigași încă nu reușiseră la elizare.

A simțit din nou o apăsare pe umăr. Bărbatul pe care Nina îl botezase în gând Omul Apei a făcut un semn către suprafață și a stins mâna purnă.

„Pericol.”

Ea a dat din cap drept confirmare. Omul a arătat cu degetul mare spre adânc. Nina s-a uitat spre beaza de sub picioare. Până și necunoscutul era preferabil pericolului real ce pândea la suprafață. A dat din cap și a făcut semn cu mâna că înțelesese. El și-a prins mâinile una de cealaltă.

„Să mă ții de mână.”

Nina a apucat mâna îndrăgostitului înainte să se și desprindă și cei doi au început să coboare încet spre adâncuri.

În timp ce coborau, din albastru-cobalt, culoarea apei a devenit indigo, întunecându-se atât de mult, încât Nina întâi a simțit frandă, și abia după aceea i-a văzut.

Scufundătorul a scos de la belă o lanternă cu lumină stroboscopică, mică dar de mare putere, și a ținut-o deasupra capului. Cu să nu fie orbită de explozia de lumină argintie, extrem de intensă, deosebit de cea pe care o știa că va urma, Nina a închis ochii. Când i-a deschis din nou, a observat o lumină clipind în depărtare, cum la aceeași aflecție la care se aflau și ei.

Scufundătorul și-a împreunat degetele articeleze.

„Înotăm alături în direcția aceea.”

Tindându-se din nou de mână, au înțesat către lumina pulsatorie până când au întâlnit un alt scufundător. Acesta i-a văzut venind spre ei, a închis lămpa pe care o avea în mână și a apăsat butonul de activare a microfonului instalat în cască Aquacom.

– Nu mai am încredere să te las cu mine, a spus celălalt scufundător. Te las să-mi scapi din priviri doar câteva clipe, iar tu apari cu o sirenă în carne și oase.

Primul dintre bărbăți și-a plimbat privirea peste corpul Ninei și a scutit că descrierea nu era deloc exagerată. Având piețe blonde și glicinare lungi, la care se adăuga mai degrabă lipsa hainelor, Nina putea ușor trece drept vreun spirit răuic al mării, cu o singură excepție.

– Sirenele sunt pe jumătate pești, a răspuns ei.

– Îmi place mai mult modelul foto, îmbusălită. Care o cheamă?

– Bună întrebare. Însă nu am fost prezentată unul altuia cum se cuvine. Am dat peste ea când am urcat spre suprafață ca să văd unde se afla nava. Avea niște necazuri, așa că i-am dat o mână de ajutor. Și nu numai atât.

Nina nu folosisese niciodată dispozitive de comunicare subacvatică, dar a recunoscut echipamentele și și-a dat seama că bărbății probabil discutau despre ea. Cu toate că le era recunoscătoare pentru faptul că o salvaseră, ar fi vrut ca ei să scurteze conversația. Îngheța! Dacă nu se mișcase de acolo cât mai curând, Nina ar fi putut să îngheze. Și-a încredințat înșela la piept.

„Mi-e frig.”

Bărbatul botezat de ea Omul Apei a dat aprobator din cap. Apăsând de costumul impermeabil, uitase de frigul pe care îl îndura în apele adânci un corp neprotejat.

– Hai să o ducem pe sirena noastră la navă cât nu se transformă într-un poștișor congelat.

Celălalt a verificat busele și a pornit înainte. Noul prieten al Ninei i-a făcut din nou semn să înainte alături și a lăsat-o delăsă de mână. Ea a presupus că se vor îndrepta spre navă, însă, având în vedere starea ei de epuizare și de hipotermie, nu credea că va reuși să înainte până acolo.

Scufundătorul a pînut că simte apăsare și rezervă provocată de faptul că nu avea labe înaltătoare, așa că a strîns-o de cîteva ori de mîini în semn de încurajare.

Au înțot în linie dreaptă doar cîteva minute, după care au coborît din nou mai adînc. Pe fund se vedeau două obiecte galbene. Erău confecționate din plastic și aveau forma unor torpile miniaturale, cu urechi. Nina le-a recunoscut ca fiind UPS-uri, adică unități de propulsie pentru scufundători, sau scutere de mare, după cum erau ele numite în mod obișnuit.

Cei doi scufundători s-au apropiat fiecare de vehiculul lui și le-au activat. S-au auzit două juițuri slabe, iar motoarele Stingray, acționate de acumulatori, au pus în mișcare elicele. Omul Apei i-a flăcă Ninei semn să treacă în spatele lui. Ea s-a prins bine de umerii lui, după care vehiculele au prins să urce spre apă cu temperatura ceva mai ridicată.

Imediat ce au porsit la drum, bărbatul cu care se afla Nina a apelat nava și a întrebat dacă în apropiere se vedea camera un hovercraft. Nu voia să riște cineș de puțin.

– A fost unul ceva mai devreme, i s-a comunicat de pe vas. Dar s-a îndreptat spre țărm și pare să fi dispărut.

– Am înțeles. Vă rog să fiți pregătiți pentru vizita unei feroci.

A urmat o scurtă pauză.

– Vrei să repoi?

– Lasă asta acum. Pregătește-te să tratezi pe cineva de hipertensiune.

Au ieșit la suprafață în apropierea navei și i-au dat ocol înțot ca să urce pe la pupa. Cîțiva bărbați așteptau acolo și au ajutat-o pe Nina să urce la bord, învelind-o apoi în prosoape și pături. Nina avea leziuni masive pe pieie, iar buzele i se învîșeșeau. A refuzat să fie dusă pe brancardă, însă a acceptat să fie sprijinită cît a putut, nășiguri pe picioare și cîleștină din dinș, până la infirmerie. Șchiopîta cu piciorul pe care și-l slinise atunci cînd fugise de asasinii.

Cei doi scufundători și-au scos costumele și nu au mai stat nici o clipă la vorbă, dăcîndu-se gloriș la infirmerie. Au așteptat nișdîniș, cu nișe potențiali țapi, în fața ușii închise. Foarte curînd, locșitoarea doctorului navei, o tîlășă atrăgătoare și bine flăcută, a ieșit pe coridor.

– A plîș ceva? a întrebat bărbatul mai masiv.

Asistenta medicală i a spus.

– Avem de a face cu o doamnă foarte călduță, a spus ea cu admirație în glas. I-am pus niște antiseptice pe tălpată și pe vârfuri. Intrase practic în hipotermie, de aceea aș dori să stea la căldură o vreme. I se va aduce curând niște supă fierbinte.

– O putem vedea?

– Desigur. Țineți-i de urât cât cât niște băine și îi fac loc în cabina mea, unde se va putea odihni fără să fie deranjată.

– Cum o cheamă?

Asistenta a ridicat din sprâncene.

– Nici măcar asta nu știți? Domnilor, cred că vi petreceți prea multă vreme în apă, mai ales tu, Zavala. Credem că i-ai aflat deja numărul de telefon, florile preferate și ce restaurante frecventezi.

Reputația călătoriei la Washington îl urmăse pe José „Joe” Zavala până aici, lucru deloc surprinzător, deoarece el o curtasese clinică și pe asistenta medicală navei. Partidându-se întotdeauna femeilor cu ferocitate, era foarte agreat de cele socializante pentru înălțimea strigătoare, care amintea de cea a actorului Ricardo Montalban din tinerețe. Pe burtă i-a jucat un card vag, aproape finit.

– Cred că-am început să mă răscoleșc, a spus el.

– Nu apar eu zina asta, a spus femeia zâmbind și s-a grăbit să plece pentru a-și vedea de treburile.

Când cei doi au intrat în infirmerie, Nina stătea pe o masă de examinare, purtând un tricou marinaresc foarte larg și având o pătură groasă de lână înfășurată în jurul umerilor. Cu toate că avea ochii înroșiți după stăta stat în apa rece, iar părul lung îi era împletit și lipit de strălucire, în obraji îi revenise culoarea, iar buzele îi picduseră tenta albastrui. Între palmele flectate căuș până o căuș cu căuș, bucurându-se de fluturarea ei. Nina a ridicat ochii și i-a văzut pe bărbatul cel înalt aproape umplând cadrul ușii. Cu fizicul lui impresionant, la care se adăuga contrastul dintre pielea castanie și părul blond-deschis, aproape alb, părea a fi ca un erou scandinav dintr-o operă wagneriană. Cu toate acestea, când i s-a adresat, glasul lui s-a dovedit a fi umilitor de plăcut.

– Sper că nu deranjez, a spus el drept scurci.

Nina și-a îndepărtat o privire de păr cîntă peste ăpt.

– Niciodată. Poftiți.

Omul a intrat, urmat de un altul, de un bărbat brănet, cu un zîmbet agreabil.

– Mă numesc Kurt Austin, iar el este Joe Zavala.

– Nina Kirov, a spus ea, recunoscînd ochii Omului Apei, pe care îi văzuse prin mască. O duceau cu gîndul la culoarea unui recif de corali atunci cînd apa este liniștită. Cred că ne-am cunoscut deja.

Încetînd de faptul că ea îl recunoscuse, Austin a zîmbit.

– Cum te simți?

– Nu tocmai rău, mulțumesc. O să mă simt și mai bine după ce voi face un duș. A aruncat o privire în jur. Ce vas e ăsta?

– Nervus, o navă de cercetare a NUMA.

– Lucrați la National Underwater & Marine Agency?

– Exact. Eu sunt șeful Echipei de Misiuni Speciale. Joe este inginerul marin al echipei.

– Prefer să mă consider proprietarul echipei, a spus Zavala.

– Joe face pe modestul. El e cel care ne ajută să ne mișcăm, sub apă și pe apă.

În realitate, Zavala era expert în orice gen de propulsie. Se pricepea să repare, să modifice sau să reface orice motor, fie el cu aburi, diesel ori electric, indiferent dacă era instalat pe automobile, pe vase ori pe avioane. Nu știa nici o clipă cînd trebuia să se mărginească de unsoare ca să rezolve vreo problemă de mecanică. Proiectase și participase direct la construcția multor vehicule subacvatic, atât cu pilot, cât și fără, inclusiv câteva aflate la bordul acelei nave. Între talentele lui se număra și acela de pilot. Avea două mii de ore ca pilot de elicopter și de mici avioane propulsate de motoare cu turbină.

– Spuneai că sunteți membri ai unei echipe de misiuni speciale.

– Exact. Suntem patru cei care alcătuim nucleul echipei. Mai avem un geolog oceanograf și un biolog marin, dar ei se ocupă acum de alte probleme. Pe urmă, noi rezolvăm chestiuni ce nu intră în atribuțiile obișnuite ale NUMA.

„Și probabil că în altele domeniilor controlate de guvern”, ar fi putut adăuga bărbatul.

- Și ce Dumnezeu ca să mearse voastră aici?

- Sântem într-un mare de probă, în drum spre Mediterana, a spus Austin. Guvernul marocan este îngrijorat că fânșele marine de peșci albească pescuitul sardinilor. Nervos se îndreaptă spre acea zonă, de acolo am decia să facem o examinare a fundului mării.

- Nervos, Bătrânul Om al Mării, a murmurat Nina, apăsându-și capul apăz într-o parte, călândări în gânduri. Știu un citat din Hesiod, un poet grec: „Un zeu blând și de încredere, care gândește drept și nicicând nu minte”.

Austin a aruncat o privire spre Zavala. Poate că Nina chiar era o sirenă. În orice caz, sigur era strigătoare.

- Na cred că vasul poate fi numit Bătrânul Om al Mării, pentru că a fost lăsat abia acum câteva luni, dar Hesiod a avut dreptate în ce privește minciunile. Nava noastră este dotată numai cu aparatură de supraveghere de ultimă generație.

- Prelectantul a afirmat chiar că noi, specialiști, ne aflăm la bord doar ca balast, a spus Zavala.

Ninei îi venea greu să împacă imaginea lui Austin, cu umeri lui largi, și a trunchiului său cu glas plăcut, cu aceea pe care și-o formase despre narumii de pînă. I-a măsurat pe cei doi bărbați cu un ochi auster. Așezat peste un metru și optzeci și puțin peste nouăzeci de kilograme, dar fără pic de grăsime, masivul Austin era clădit ca un fotbalist profesionist. Avea fața foarte bronzată a celui care își petrece mai tot timpul în aer liber, la care se adăuga aspectul strălucitor și metalic tipic pentru toți celor care trăiesc mult în prospea mării. Cu excepția micilor riduri care apăreau doar atunci cînd rîdea, avea pînă netedă. Cu toate că mai avea pînă să împlinescă patruzeci de ani, pînă lui Austin era de un gri opălit, pe alocuri de un alb platinat.

Cu înălțimea sa de un metru șaptezeci și cinci, bronzat și strigător, Zavala era mai puțin impresionant ca statură, însă corpul lui clătîrind optzeci de kilograme era sapa și muscular, îndrăzneț la brațe și la gît, iar în jurul apărănelor se vedeau urmele unor cicatrici vîndecate, care stăteau ca dovadă a faptului că-și plătise taxa de colegia practicînd boxul profesionist la categoria mijlocie. Clătigase douăzeci și două de meciuri, desălușezîndu-se dintre ele înainte de linia, și pierduse șase. Își

puta pîrul negru și drept pîșpîlnat peste cap. Zămbetul deșăușit pe care Nina i-l văzuse atunci cînd intrase în sala de examinare nu dispănușe de pe fețele lui. Amintindu-și comentariul fîcînt de existența medicală, Nina își dădea seama seama de ce erau atîrse fîrmele de ochii lui cîmprii și sinceri.

Putarea lor de gentilemîni nu reușea să acurască cu totul înfrîngerea lor de bălîbați gata oricînd să-și folosească mușchii. Puternicul Austin arăta acum deosebit de amabil, dar Nina și-a adus aminte de hostilitatea lui neînduplecată devedită atunci cînd o arăduse din calca horevercraftului. Iar dincolo de blîndețea amicală a lui Zevada, Nina a întîlit o duritate ca de stîncă. După felul în care se completaseră unul pe celălalt, procură roțiștele dințate ale unei mașinării bine puse la punct, atunci cînd o achisieră pe Nina trîntirl pe navă, cei doi demonstraseră că erau obișnuiți să acționeze în echipă.

– Vă cer iertare pentru lipsa mea de politețe, a spus ea, amintindu-și de felul cum fusese salvată. Nu am apucat să vă mulțumesc.

– Și eu îmi cer scuze că te-am prins de gloriă precum rechinul din *Fîlci*, a spus Austin. Cred că te-am băgat în rîcoiri.

– Nici pe jumătate cît m-a speriat ambascadajul tău respingătoare care voia să joace polo cu capul meu. Nici nu am cîvîntat să-ți mulțumesc. Te rog să te furișezi la fel, salvîndu-mă de pericole, ori de cîte ori dorești. Apoi Nina a tăcut o clipă. Am totași o întrebare, poate ridicolă. Încă de obicei prin Atlantic, așteptînd să salvezi vreo făciură aflată în primejdie?

– A fost o simplă întîmplare, i-a răspuns el, înfrîind din umeri. Eu și Joe ne cam terminaserăm treaba. Eu am ieșit la suprafață ca să locuiesc nava și te-am văzut jucîndu-te de-a v-ați ascunslea cu horevercraftul. Și acum, e rîndul meu să te întreb: Ce se întîmplă?

Zămbetul de pe fața femeii a pierit.

– Simplu. Încercam să mă smocesc.

– Asta mi s-a pîrît că se poate de limpede, dar de ce?

– Nu știu, a spus ea cu glas plat, și ochii i-au devenit tulburi.

Austin și-a dat seama că femeia înconea să evite o discuție pe acel subiect.

– Încă nu m-ai spus de unde vii, a rostit el cu glas cald.

Asta a vrut doar să a readucă în mintea Ninei tot ce i se întâmplase în ultima vreme.

– Doamna, Domnule, a zăcut ea. Expediția. Doctorul Kirov.

– Cu expediția? a vrut să știe Austin.

Ea a rămas cu privirea așezată în gol, ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească un vis.

– Sunt arheolog marin. Făcuser parte dintr-o echipă de la University of Pennsylvania, și făcuser niște săpături nu departe de aici.

Le-a povestit despre mormântul la care asistasă și despre fuga ei. Relatarea plină atât de tristă de plâ, încât Austin nu i-ar fi dat crezare dacă nu ar fi văzut hărtoarașul atâciind și spăimă imposibil de desoris de pe chipul Ninei. După ce femeia a terminat de povestit, Austin s-a întors către Zavală.

– Ce părere ai?

– Crezi că ar trebui să aruncăm și noi o privire.

– Și eu sunt de aceeași părere. Dar întâi vom arunca autoritățile marocane. Domnisoară Kirov, credeți că ne puteți îndruma până la tabăra voastră?

Nina încerca să alunge sentimentul de vinovăție pe care îl trăia cu singură supraviețuitoare a aceluia grup. Simțea nevoia să întreprindă ceva. S-a dat jos de pe rușii și a rămas în picioare, care s-au dovedit încă necesare.

– Ba chiar mai mult, a spus ea cu un ton foarte decise. O să vă arăt.

Căpitana! Mohammed Mustapha de la Jandarmeria Regală Marocană stătea recenat de bun de protecție înfierbântată de soare a jorpu-lui, și se uita atent la americanca înaltă care se plimba încosac și încoso prin întinderea de nisip, stând cu capul plecat spre pământ.

Asemenea majorității poliștilor rari, căpitana! își umplea zilele străduindu-se să-i ghideze pe șerburi chinându-i și totuși, completând rapoarte privind accidente naturale sau verificând documentele străinilor de zonă, care erau jafate de pușini. Disparația unei cămile, care pe care îl investigase cu un an în urmă, cămăreș temerari că putea fi vorba de un furt, însă până la urmă se stabilise că animalul nu fusese furtat ci fugit, rătăcindu-se. Această ispravă însă era cea mai apropiată de încercarea de acuză, aceea de a descoperi membrii dispăruți ai unei expediții arheologice.

Mustapha cunoștea zona circa berberii îi spusese Local Morjles, din cauza vechilor morminte. Și văzuse maimile din apropiere. Acestea se aflau departe de drumul urmat de ei în patrulările obișnuite, care acoperea sute de kilometri pătrăși. Văzuse o singură dată acel loc singuratic și răsunecese doar cât să decidă că nu va mai călca acolo decât atât de împrejurări.

Femeia s-a oprit și a rămas nemipostă o clipă, cu mâinile în polduri, ca și cum nu ar fi știut ce să facă în continuare, apoi s-a apropiat de jorpu.

— Na înțeleg, a spus ea, încredințată de neîncredere. Aici am avut tabăra. Cărtușile, furgoanele. Total a dispărut.

Căpitănel s-a întors către bărbatul cu umeri lași al cărui păr avea culoarea zăpezilor de pe culmile Munților Atlas.

– S-ar putea ca domnișoara să se înțele în privința locului.

Nina l-a fulgerat cu privirea.

– Domnișoara nu se înțeală deloc!

Polijistul a oftat.

– Cămerii acolo, care te-au atecat. Eră bandiți?

El a analizat sugestia.

– Na, nu cred că eră bandiți.

Mustapha a ridicat din umeri ca un veritabil pseudo-veri politician, și-a aprins o țigaretă Gauloise și apoi și-a dat șapea puțin pe oafă, lăsând în vântul părul negru. Se simțea destul de jenat să se afle în prezența unei femei care avea picioarele și brațele dărgolite, dar nu era un bărbat insensibil. De-ar fi să fi fost să nu observe risile și vîntările care îi belădau pielea, și se vedea că era extrem de afectat. Cu toate acestea, în acel loc nu existau nici corturi, nici vreun mormon de cadavre, și nici vehicule. Nu exista nimic care să susțină spusele femei.

A tras un flut lung din țigaretă și apoi a scos flutul pe rîd.

– Am fost informat, desigur, despre o expediție aflată în apropiere de Lacul Morfloc. Poate că am plecat fără să vă amuze.

– Croos! a izbucnit Nina. Dintre toți polijiști din Maroc, eu m-am ales cu un inspector Clouneau de origine berberă!

Suferințele și hăituaia îndănte o făceau să fie irascibilă. Austin nu o putea conștina pentru starea de nervozitate, mai ales că, după toate întâmplările prin care trecuse, Nina se lăsa acum și de obstinarea polijistului, așa că a secolit că era momentul să intervină.

– Nina, ai spus că aici ai avut un foc mare de tabără. Ne-ai putea arăta pe unde se afle?

Urmată la o distanță civilizațională de ofițerul de poliție, Nina l-a condus spre centrul aproximativ al zonei curățate de vegetație și a tras un X pe pământ cu vârful pastofalui.

– Cum pe aici, așa cred.

– Aveți o legătură? l-a întrebat Austin pe poliist.

– Da, bineînțeles. Trebuie să ai oțelul așa ceva la tine cînd mergi cu mașina prin deșert, a spus Mustapha.

Apoi s-a dus la joapă și, dintr-o ladă de scule, a scos o lopată plântă, cu mânerul scurt, din acelea folosite de soldați. Austin a luat-o și a îngemănă la picioarele Ninei, de unde s-a apucat să sape o serie de șanțuri paralele, adânci de vreo douăzeci de centimetri. Primele două șanțuri nu au oferit nimic interesant, dar al treilea a dat roade.

Austin a scos o mână de pământ întregit și l-a mîrșit.

— Cumuți unul fix. Bătășul a pus apoi palma pe sol. Și încă pînă treacă cîțiva, a sălăgat el.

Nina asculta, dar gîndul îi era în altă parte. Se uita fix undeva în spațiile lui Austin, către o porțiune de teren ce părea să danseze în fața ochilor.

— Acolo, a șoptit ea.

Gherul întins era format din mii de creaturi minuscule, într-o vîrșică mișcare. Cu partea laterală a lamei, Austin a îndepărtat ghermotelul scripitor de fierici, făcînd astfel loc, apoi s-a apucat de săpat. La vreo cincisprezece centimetri de suprafață, a întors o brîulă de pământ roșu-închis la culoare. A lărgit groapa. Pata roșie se lipea. Pământul era inhibat. Nina s-a lăsat pe genunchi lângă bătaș. Mîrșul replicat de sânge încheșat i-a invadat nările.

— Aici au fost acipii, a spus ea, gîndul de amănunț pe care încerca să și-o înfășese.

Pînă în aceste momente, căpitanele Mustafa stătuă vizitor, privind în gol și întrebîndu-se cînd va reuși să ajungă acasă la soție și copii, pentru a lua o masă pe cînte alături de ei. Simțind o schimbare în atmosfera, și-a aruncat țigara cît colo și s-a apropiat, îngemănînd lângă Nina. Tonal întinsat al feței sale s-a deschis într-o clipă la culoare atunci cînd bătașul și-a dat seama ce înserna solul acela pîtat în roșu.

— Slavă lui Allah, a murmurat el.

Cîteva clipe mai tîrziu se afla la rașină și vorbea precipitat prin radio cu cineva.

Împietrită, Nina rămînea în genunchi și privea lung pînă la, ca și cum evenimentele îngrozitoare din noaptea precedentă ar fi răpădit-o din-aștre groapa aceea. Austin și-a dat seama că femeia ar putea face o crîză

dacă nu o îndepărta cât mai repede din acel loc. A luat-o de braț și a ajutat-o să se ridice în picioare.

– Dacă n-ai nimic împotriva, aş vrea să dăre o ruiă prin lagună.

Nina a clăpit mirată, ca un somnambul trecut braş la realitate.

– Da, bună idee. Poate găsim ceva pe acolo...

Femeia a înaintat printre dune, urmată de Austin. Barca gonflabilă Zodiac de pe vasul NUMA, în care sosiseră la firmă, era acum trasă pe treptele de piatră.

Nina şi-a pîmbat privirea peste laguna confundată în tăcere.

– Nu-mi vine să cred, au luat pîlă şi bălănele de muncă, a spus ea, ca un umor amar.

Avîndu-l pe Austin copleşit de un pas în spate, Nina a mers de-a lungul liniei stîlcoase a pîrmaiei, descoperind tunchi nevăzută şi costum-ul. Austin a flicat serm către nişte pozi moşi plutind la suprafaţa apei, altfel cât se poate de naturalizată.

– Probabil din lipsă de oxigen, a spus Nina. Laguna nu le prea prişte fiinţelor vii. A slăbit la auzul ironiei nelintenţionate a vorbelor sale. Mai este ceva, ceva ce n-am cîs pînă acum.

I-a descris bălănele capul de piatră pe care-l descoperise. Austin nu şi-a putut ascunde nelcrederea.

– Cîmar? Aici? Şi-a mormolit brusc de jos, dar nu a reuşit să gîsească o formulare politicoasă pentru a-şi exprima îndoiela. Imposibil.

– Nici eu n-aş fi crezut, dacă nu vedeam cu ochii mei. Parcă că o să-ţi schimbi părerea după ce coborîm în apă. O să-ţi arăt.

Şi-a descalpat pantofii de înprumut. Austin abia aştepta un preleţ să se mai răcomască, iar pentru Nina, scum intrare în apă îi putea fi de folos pentru a uita grozăviile descoperite în nisip. Iar porturile şi tricourile aveau să îi se usuce foarte curînd la soare.

Urmată de Austin, Nina s-a aruncat în apă. Au înnotat o distanţă scurtă, după care Nina s-a oprit pentru a verifica o scîră de repere, înaintînd cu capul sub apă. După un minut sau două, s-a scufundat cu totul şi s-a dus drept în jos. În apropiere de fund, a înnotat în cerc, după care a pîlănit la suprafaţă. Austin aşteptînd imediat lângă ea.

– A dispărut, a strigat ea pe merisaulate. Sculptura a dispărut!

– Eşti sigură că aici era locul?

– Păi! Îndoaie-lă. Am așezat două repere când am fost balta aici. Capul acela a dispărut. Vine, să-ți arăt.

Și, fără să mai aștepte răspuns, s-a scufundat din nou.

Când Austin a ajuns-o din urmă, ea tocmai înota înapoi și înapoi în apropiere de fund, arătând spre ceva ce arăta ca un crater lunar. Nina a ridicat ceva din mână, după care cei doi au ieșit la suprafață, clătind apa și stând față în față.

– Au distrus-o, a spus ea, fluturând în aer un fragment de piatră înșirgă. Au făcut-o bucăți.

Nina a pornit înot spre mal.

Zavala îi aștepta la scară. Inspectase perimetrul taberei.

– Clăpitana! m-a ragat să vă spun că a anunțat conducerea brigăzii lui, a zis el. Vor lua legătura cu Siguranța Națională din Rabat. Cei de acolo se ocupă de arhivele importante.

Nina i-a lăsat lui Austin fragmentul găsit.

– E din bazalt vulcanic. Sănt corvină și făcea parte din sculptură. Austin a examinat roca.

– Marginile sunt ciupite și carbonizate. Baza asta a rezultat în urma unei explozii recente. A aruncat apoi o privire spre lagună. Asta explică și prezența peșterii morți.

– Mi se pare absurd, a spus Nina, clătind din cap. Ucid pe toată lumea, încearcă să răi lichidează și pe mine. Apoi, în loc să fugă, se clătine să facă buclă aceluiași cap. De ce?

Cum nimeni nu-i putea da vreun răspuns, s-a lăsat tăcerea. Austin a sugerat să mai stea o dată de vorbă cu clăpitana și apoi să revină pe nave. Au pornit spre tabăra având-o pe Nina în frunte. Zavala a rămas dinadins în urmă, cu să poată merge alături de Austin. Adresându-i-se pe un ton coborât, pentru a nu fi auzit de Nina, el i-a spus lui Austin:

– I-am zis clăpitanei că se trebui chemați oameni să sape în zona excavărilor.

Austin a ridicat sprâncenale a minune.

– Nina a precizat că expediția lucrează acolo de câteva zile, a adăugat Zavala. Și, cu toate acestea, nu am văzut săpături. Toate șanțurile au fost umplute la loc. Asta nu-ți sugerează ceva?

– Mă tem că da. S-ar părea că, fără să-și dea seama de asta, victimele și-au săpat singure mormântul.

Zavala i-a întins lui Austin o pereche de ochelari cu rame subțiri din oțel. Lentilele rotunde erau sparte.

– I-am găsit în apropierea săpăturilor.

Austin a aruncat o privire la ei și, fără un cuvânt, i-a strecurat în buzunar.

Când barca Zodiac a sosit alături de nava de cercetări, Nina a privit admirativ aranjamentul de elemente funcționale și forma care făcea vasul zvelt, vopsit în verde-albăstrui, să fie unul deosebit de interesant.

– Ieri, când am văzut *Nereus* de pe firm, mi s-a părut o navă minunată. Văzut de aproape, e și mai frumoasă.

– E mai mult de atât, a spus Austin, arătând-o să urce pe puntea pupa. E cel mai modern vas de cercetări din lume: lung de șaptezeci și cinci de metri de la prova la pupa, pe el există kilometri întregi de cabluri de fibră optică pentru legături de mare viteză și aparatură ultrasensibilă. *Nereus* are și motorie la prova, astfel că poate întoarce foarte din scurt și rezistă bine pe vreme de mare agitată, plus că deține și cele mai avansate vehicule pentru depășirea subacvatică. Există și un sistem sonar montat pe corpul navei, astfel că se poate cartografia fundul oceanului fără să ne uităm la picioare.

Austin a arătat către o structură înaltă, de formă cubică, așeză în spatele punții de comandă.

– Suprastructura aceea reprezintă spațiul de stocare a datelor științifice. Înăuntru sunt laboratoare unde studiul se face chiar în apa din care au fost prelevate mostrele. Tot acolo ținem submersibilele, camerele de luat vederi montate pe stâlpi și echipamentele de scufundare. Vasul a fost construit pentru a funcționa cu un echipaj redus numeric, în jur de douăzeci de oameni. La bord pot fi ocupați mai bine de treizeci de oameni de știință.

Au urcat trei punți, Nina cu oarecare greutate, deoarece încă știe călătoria după marea suferință cu o noaptea în urmală, apoi au agănat-o pe un culoar și s-au oprit în fața unei cabine.

– Aici vei locui în următoarele zile.

– Nu-ți vrea să las pe cineva pe dinafară.

– Nici vorbă. Avem un număr impar de femei în echipaj, și există un pat liber în cabina asistentei medicale. Tu vei sta imediat lângă bibliotecă și foarte aproape de cea mai importantă secțiune a navei. Vine și-ți aște.

Bătălul a pornit de-a lungul culoarului către cantină, unde Zavala stătea la o masă, blind cafea espresso și citind un exemplar trimis prin fax al ziarului *The New York Times*. Cășterea și aerul condiționat din acei locuri reprezentau un antidot eficient pentru a da uitării aspectul deosebit din Locul Morților. Acela săli exemplifica perfect modul în care era mobilată nava, fiind decorată cu materiale compozite și având mese și scaune din aluminiu, fixate în poduri. Într-un arcan de venea dintr-o bucatărie nu erau cele obișnuite, de pucă, hamburgeri și grăsimi ard, care caracterizau stilul de masă de pe alte nave.

Fericită să-și mai odihnească picioarele atât de mult încercate, Nina s-a așezat.

– Sunt ruptă de foame, a spus ea, înălțând nasul ca să adăuneze mai bine. Miroase ca într-un restaurant de patru stele.

Zavala a lăsat ziarul deoparte.

– Ba de cinci stele. Noi, angajați prest plătiți ai NUMA, trebuie să indicăm multe greutăți. Lista de vinuri este excelentă, dar în crama noastră o să găsești doar vinuri vechi de California.

– Suntem pe un vas american, a spus Austin exagerând cu scuzele. Nu se face să avem vin de Bordeaux sau de Burgundia la bord, deși bucatăria noastră șef a absolvit școala Cooks Blues, deci asta te face să te simți mai bine.

– În seara asta avem de ales între friptură *au poivre*¹ și pește halibut cu *beurre blanc*², a avertizat Zavala. Trebuie să ne cerem scuze în numele bucătăriei. E din Provence și are obiceiul să folosească mult buzoal și uleiul de măsline.

Nina s-a așezat la masă, la interiorul perfect funcțional, și a citit din cap cu simț.

¹ Friptură cu piper (în lb. franceză, în orig.)

² Pește cu sos de unt (în lb. franceză, în orig.)

– Cred că o să superviețiască unei asemenea experiențe.

După ce Nina s-a relaxat, Austin a scoțit că era momentul să aducă în discuție un subiect neplăcut. Însă i-a adus un pahar mare cu ceai roșu.

– Dacă nu ai nimic împotriva să discutăm din nou despre ceea ce s-a petrecut noaptea trecută, aş vrea să recapitulăm ceea ce ştim, pentru ca nu cumva să fi omis ceva, a spus Austin.

Nina a sorbit din pahar, ca şi cum blatură i-ar fi dat tărle.

– N-am nimic împotriva, a spus ea şi s-a apucat să relateze din nou cele întâmplate cu o noapte în urmă.

Austin a ascultat-o cu ochii îndreptaţi, cu un leu pe jumătate adormit, fiind însă atent la fiecare inflexiune din gura ei, răsucind faptele în minte şi căutând nepotriviri faţă de fiul său cum îi fusese prezentate evenimentele în prima formă.

După ce Nina a încheiat, el a zis:

– Cred că ai dreptate să nu accepţi teoria răgîntului Mustafa cum că asta ar fi opera unor bandiţi. Accepţia i-ar fi acis pe unii dintre membrii expediţiei în încercarea de a-i prinde, însă, după cum prezinţi tu lucrurile, este vorba despre un masacru deliberat.

– N-ar putea fi vorba de terorişti musulmani? a sugerat Zavala o idee. Asamenea organizaţii au acis mil de oameni în Alger.

– Se poate, dar, de obicei, teroriştilor le place să se lase cu acţiunile lor. Oamenii ăştia, în schimb, au făcut tot posibilul ca să ascundă orice probe. De ce ar fi distrus nişte terorişti capul din piatră? Aprope, asta e un alt aspect care mă nedumireşte. Au avut nevoie de explozivi speciali pentru apa ceva.

– Asta înseamnă că au ştiut dinainte de existenţa statuii, a spus Zavala.

– Exact. Au venit pregătiţi pentru o detonare subacvatică.

– Imposibil, a intervenit Nina. Apei, ceva mai puţin sigură, a continuat. Nu înţeleg cum de-ar fi putut afla despre asta.

– Nici eu, a zis Zavala. Eşti sigură că vorbeau spaniola?

Nina a dat din cap cu toată convingerea.

– Practic, din Tanger, poţi trece cu piciorul în Spania, peste Strâmtoarea Gibraltar, şi nici nu e prea departe de aici, a spus Austin.

Zavala a clătinat din cap.

– Asta nu înseamnă nimic. Și eu vorbesc spaniola, dar sunt american de origine mexicană și n-am cîștigat în viața mea în Spania.

Nina și-a așezat amîndoi de oară.

– A, încă oară! Am uitat de Gonzales.

– Cine e Gonzales ăsta? a întrebat Austin.

– Un voluntar din cadrul expediției. De fapt, el a pîrîit ca să participe la săpături, venind prin intermediul unei organizații nonprofit numite Time-Quest. L-am văzut ieri-dimineață discutînd cu un bărbat, un necunoscut într-un jeep. Gonzales mi-a zis că omul se rîdăcise. Pe moment, mi s-a pîrîit ciudat.

– Nu te-ai înțeles deloc, a spus Austin. S-ar putea să nu înțeleg nimic, dar o să verificăm această Time-Quest, și vom vedea dacă putem descoperi ceva despre Gonzales. Presupun că a fost ucidă boala lui cu celălalt.

– Pe el nu l-am văzut printre ceilalți, dar nu știu cum ar fi putut scăpa.

– Ce spui de boverocraftul care a urmat-o pe Nina? l-a întrebat Zavala pe Austin. Poate putem porni de la acest indiciu.

– Din ce-am văzut de la nivelul apei, părea un model făcut pe comandă. Probabil vreun Griffon, construit în Anglia. Am vorbit la sediul NUMA și am cerut să se verifice proprietarii tuturor aparatelor tip Griffon. Nu cred că există prea mulți assemenea proprietari în lume. Cred că a fost achiziționat printr-o firmă financiară.

– Asta înseamnă că va fi greu de identificat.

– Poate chiar imposibil, dar merită să încercăm. Rîmîm apoi pe glănduri, Austin a privit în gol. Încă n-am răspuns la întrebarea principală: de ce ar dori cineva să piară de pe fața pămîntului o expediție arheologică inofensivă?

Nina stătea cu bărbia proptită în palmă.

– Poate că nu a fost chiar atât de inofensivă, a spus ea.

– Cum adică?

– Mă tot glăduiesc la capul olivoc. El este miezul întregii afaceri.

– Tot nu înțeleg ce rol are în poveste chestia asta olivocă. Mai ales că statuia a fost transformată într-un morman de pietricele.

– Nu e vorba doar de evaluarea mea. Nu știu că Sandy a identificat statuia. Ea este unul dintre cei mai respectați specialiști în istoria mezoamericană. A scris lucrări pe tema asta și a efectuat cercetări pe toate părțile arheologice unde s-au făcut descoperiri importante, cum ar fi situl de la Tikal, dar și altele, mai puțin cunoscute.

– Bun, să presupunem că tu și Sandy aveți dreptate. Dar ce importanță prezintă figura aceea?

– Ar putea adunarea întreaga comunitate arheologică și istorică. Vreme de ani și ani, oamenii de știință s-au întrebat dacă a existat vreun contact între Lumea Veche și Lumea Nouă înainte de Columb.

– Cum ar fi vorba de Leif Erikson și de vikingi? Credeam că există dovezi foarte convingătoare în privința asta, a spus Zavala.

– Există, dar ele au fost acceptate cu multe rezerve. Mă refer la contactul peste ocean cu sute de ani înainte de vikingii. Problema o reprezintă absența unor artefacte care să evedențieze în mod științific aceste contacte. Capul de cîine putea constitui o dovadă.

Anastin a ridicat mîna din sprîncene.

– Da, și ce dacă?

– Poftim? a făcut Nina, aproape jignită.

– Să spunem că acea figură deosebită în mod evident legătură cu cultura protohumbolliană. Fascinant, și, bineînțeles, asta ar fi stîmbat controverse. Dar cât de important putea fi acest lucru pentru alte persoane decât arheologi, istorici și Cavalerii lui Columb? Cu alte cuvinte, de ce ar face acest lucru pe cineva să ucidă?

– A, îți înțeleg punctul de vedere, a spus Nina, carecun călămată, dar nu-ți pot răspunde decât că, din câte-mi dau seama, descoperirea mea a declanșat, din anumite motive, acest atac.

– Dar nimeni din tablău nu știa despre descoperirea ta.

– Nu. Însă ar fi aflat la vremea potrivită. Din punct de vedere etic, ar fi trebuit să li arăt pe doctorul Knox și pe Fiul lui din momentul cînd am descoperit figura. Am bănuat din capul locului că era un elnec mexican, dar mi s-a părut atât de fantastic, încît am vrut o confirmare din partea cuiva înainte de a risca să mă fac de râs. Atunci am luat legătura cu Sandy.

— Cu excepția ta, colegii de la universitate a fost singura persoană care a văzut dovada descoperirii tale?

— Da, dar Sandy nu ar fi povestit nimănui. Slavă cerului că datele preliminare sunt în siguranță la ea. Nina a făcut apoi o pauză. Trebuie să ajung acasă cât de curând posibil.

— Noi ne îndreptăm spre Peninsula Yucatan ca să verificăm zona de impact a asteroidului despre care se crede că a dus la dispariția dinosaurilor. Mai avem de făcut aici o zi de cercetări, după care vom pleca, a spus Austin. Ne-ar face plăcere să ne fi oprit pe această persoană, apoi te putem debarka la Merrikenh, de unde ai posibilitatea de a lua un avion până la New York. Asta îți va oferi prilejul să te odihnești și să-ți pui gândurile în ordine.

— Vă mulțumesc, a spus Nina. Încă sunt speriată, dar mă simt în siguranță aici.

— O să te simți mai mult decât în siguranță, după ce te vom întâlni bine.

— Ar mai fi ceva. Trebuie să anunț universitatea despre scurta expediție și a doctorului Knox. Cei de la Catedra de Antropologie vor fi distrăși. Doctorul Knox reprezenta o adevărată instituție. Toată lumea îl prețuia.

— Nici o problemă, a zis Zavala. Te duc eu până la sala de transmisiuni radio.

Austin a luat un ibric de cafea rece și l-a adus la masă. Și-a turnat într-un pahar jumătate din conținutul acestuia, privind lichidul negru de parcă ar fi putut ghici în conținutul lui răspunsul la întrebările ce o făcuseră pe Nina. Nici una dintre relațiile ei nu prea avea sens, și bărbatul nu a reușit să se lămurească de fel în timpul de câteva minute scurs până la întoarcerea lui Zavala împreună cu Nina.

— V-ai mișcat repede, a spus Austin. Nu ai reușit să luai legătura cu universitatea?

Zavala avea o clară încredere în tehnologie, lucru ce nu-i era caracteristic.

— Ba am intrat în contact în legătură cu ea, Kurt.

Austin a observat că Nina avea ochii plini de lacrimi.

— Am discutat cu administrația, a spus Nina, arătând chipul plânsului. La început nu am vrut să-mi spun, dar mi-am dat seama că-mi

ascundea ceva. A arătat peț de câteva clipe. Doamne Dominezeule!
Căci ce se întâmplă?

– Nu înțeleg, a spus Austin.

Bănuia însă că avea să urmeze, astfel că nu a fost cu totul surprins
atunci când Nina a zis:

– E vorba de Sandy. E moartă.

Austin stătea întins în patul îngust și privea în tavan, ascultând totodată eforturile ușoare ale lui Zavala, care dormea în partea opusă a cabinei. Apa cum anticipase el, bălăntat făcuse exces de mișcări și zădărie, dar nu pășise nimic la stornac. Gândurile lui nu-i dădeau pace. Cu un funcționar conștient, mintea lui analiza evenimentele de peste zi, reînălțându-i și adormea.

Volajul de probă al navei *Nereus* ar fi trebuit să fie unul fără probleme, o ocazie pentru oamenii din echipaj de a mai sculpa de sarcinile dificile ce presupuneau descifrarea unor criptae ciudate și sinistre ce stăteau ascunse în adâncurile oceanelor lumii. Și deodată apăruse Nina cu acei câini ai lui laolalt pe urmele ei, practic picându-i în brațe. De fapt, poate că îi fusesse teamă doar gândul la femeia strălucitoare aflată în cabina alăturată.

A aruncat o privire spre cadranul fosforescent al ceasului Chronoport de la încheietura mâinii. Era trei dimineața. Austin și-a adus aminte de un doctor care-i spusese că era trei era momentan în care mai toți oamenii aflați pe moarte își dădeau sufletul. Asta l-a făcut să se ridice din pat. Și-a tras o pereche de pantaloni de trening și a îmbrăcat un hanorac sport, după care a încălțat niște ghete uscate care i se potrivseau perfect. Cu grijă să nu-l trezească pe Zavala, a ieșit pe ușilor și a urcat patru pași, ajungând pe oca de comandă.

Ușa tironei stătea deschisă ca să permită aerului nopții să pătrundă înăuntru. Austin a vîrît capul în interior. În camera aceea era

de serviciu un tânăr membru al echipajului, Mike Curtis pe numele lui. Sătea pe un scaun, cu mâna într-o carte.

– Bună, Mike, l-a salutat Austin. Nu pot dormi. Vrei să-ți pin de ulei?

Omul a zâmbit și a lăsat cartea deoparte.

– N-ai avea nimic împotriva. E cam plicticos aici. Vrei niște cafea?

– Da, mulțumesc. Fără zahăr, te rog!

Când Mike a turnat cafea în două cești, Austin a ridicat cartea și s-a uitat la titlu, constatând că era una de geologie.

– Cum grea lectură pentru schimbul ăsta de noapte.

– Mă documentez pentru cercetările pe care le vom face în Yucatan. Chiar crezi că un micșorut sau o cornetă a ucis toți dinosaurii?

– Când o chestie mare cînt Manhattanul înbește pământul, lucrurile se cam adunăci. Nu are importanță dacă lightbulbul ăsta era deja pe cale de dispariție. Cercetarea asta a planctonului ar trebui să pună capăt multor controverse. Iar-un fel, e o înșiră cu niște animale uniceculare să ofere explicații privind ce s-a întâmplat cu cele mai mari forme de viață care au trăit pe pământ.

Au continuat discuția până când Mike a trebuit să îndeplinească niște îndatoriri de rutină. Austin și-a golit ceașca și a trecut prin camera radio, spre sala hățâșilor, aflată în partea din spate a punții de comandă. Având ferestre panoramice, spațiul acela slăjea și drept cameră de control peap, pe care echipajul o putea folosi atunci când navea era manevrată în manșarier.

Austin a desfășurat pe masa de studiu o hartă a coastei marocane și a marcat cu un creion un X în locul în care se găsea navea în acel moment. Țușind buzele în semn de concentrare, a analizat harta, plimbându-și ochii de-a lungul unificării occipitale a continentului sub formă de poartă, de la Gibraltarul până la Sahara. După câteva minute de cercetare, a clătinat din cap. Harta aceea nu-i spunea nimic. Hovercraftul ar fi putut apărea de oriunde, fie dinșpre uscat, fie dinșpre apă.

Și-a adus un scaun aproape, și-a aşezat picioarele pe masă și a citit însemnările din jurnalul de bord încă de la prima notăjă făcută la începutul călătoriei. Până în prezent, voiajul fusese unul perfect. O călătorie rapidă și lipsită de evenimente la traversarea Atlanticului, o scurtă

escali la Londra, pentru a lua la bord câțiva oameni de știință europeni, câteva săptămâni foarte plătute în Mediterana, pentru testarea salubrității, iar apoi oprina în largul coastelor marocane din urmă cu două zile.

Oricum ar fi analizat-o, povestea spusă de Nina rămânea cît se poate de bizară. Atunci întregina de hoverscraft și părintele îmbătat de singe din tabără îl convinseră că povestea era adevărată. Îngroțirea vine privind moartea colegii Ninei alunga orice urmă de îndoielă. Accident rutier. Poarte la îndemână. Acelor oameni nu le scapa nimic. Tot ei puseseră datele tirinse de Nina către University of Pennsylvania. Acum Nina rămânuse singura persoană care intrase în contact nemijlocit cu misteriosul obiect de origine cinceci, urcînd și autoritatea necesară pentru a i se da crezare. Se învârsa că femeia se gîlea la adîpost, dormind în cabină, după ce țevăruia ei de cameră îi dăduse un sedativ slab.

Austin a lăsat afară și s-a reîntors de balustrada micii platforme din spatele camerei bărilor. Nava era rufundată în întinerie, cu excepția câtorva reflectoare care iluminau sectoare ale suprastructurii albe și a bărilor aflate de-a lungul punilor. Dincolo de șinel de lumini, dormea un întineric adăru, de neapărare. Miroslul vegetației în patrelație care îi ajungea în nări reprezenta singura dovadă a existenței trișului contineri ce se gîlea la mai puțin de o leghe depărare. Africa. Bărbații s-a întrebau oare expediții precum cea a Ninei se mistuiescă în beznă. Poate că nu vor afla niciodată adevărul.

De ajuns ca filosofica. Austin a călcat și și-a pus întrebarea dacă să se întoarcă pe puntea de comandă, să revină în cabină sau să rămîni acolo unde era, pentru a urmări răsăritul soarelui. A mai zăbovit, savurînd frumusețea nopții. Nervii scîlba cu un urșu care se odihnea. Îi plăcea sentimentul pe care i-l transmitea vasul care somnola, blîndul slab al sistemelor electrice care funcționeau la răsări, dar și scîrjiturile și calculul gîmbe produse de o navă staționată la ancoră.

Zdrung.

Austin s-a aplecat spre exterior și a clădit urechile. Zgomotul metalic venise de jos. Metal lovit de metal.

Apoi s-a auzit din nou.

Nu rămasese tare, dar era deosebit de agornatoarele ce se ațu de obicei pe o navă. Devenit callos, Austin a coborât fără agornat până la nivelul întâi și a mers de-a lungul punții pustii, plimbându-și palmele ușor pe balustrada umedă. S-a oprit brusc. Degetele sale nimeriseră o dezvoltare. S-a uitat mai îndepărtat și a văzut cârligul unei gheare de abordaj, ascoperit în pământ, ca să amortizeze șanțul. Explorând mai departe cu degetele, a simțit și metalul deșgolit al gheareii, cea care provocase probabil agornatul atunci când se lăvise de bordajul navei.

S-a îndepărtat de lumină și a privit peste bord. De jos, dinșpe apă, se auzea un foșnet slab. Putea fi provocat de mișcile valilor ce loveau coșul. A făcut o palmă clup la ureche și a ascultat.

Voci șoptite, care se descheau clar de agornatoarele flăcui de apă mări. Apoi a văzut și câteva umbre mișcându-se.

N-a mai stat să întrebe dacă oamenii care voiau să urce la bord erau prieteni ori dușmani. Răspunsul îi părea a fi că se poate de clar. A sprintat către cea mai apropiată scară și a urcat până la nivelul unde se aflau cabinile. Câteva clipe mai târziu îl scuturau pe Zavala, ca să-l trezească. Colegul lui de cabină dormea de parcă ar fi fost anesteziat, dar avea totodată capacitatea neobișnuită de a se trezi pe deplin în mod instantaneu, ca și cum cineva i-ar fi aplicat vreun comutator intern. Zavala știa că Austin nu i-ar fi trezit dacă nu ar fi fost vorba despre ceva cu adevărat important. Mormăind ceva ce voia să fie o asigurare că se pregătise de acțiune, s-a rostogolit din pat și a îmbrăcat un șor și un tricou.

Austin dăduse departe capacul de la dulapul aflat la picioarele patului și scotocea printre obiectele personale. A scos un toc de piele, iar o clipă mai târziu ținea în mână patul de lemn al pistolului marca Rager Redhawk. Cu țevă groasă, lungă de zece centimetri, revolverul cu calibrul de 9,52 de mm marca Magnum, confecționat la comandă de firma Bowen, era mic, însă deosebit de puternic.

Zavala numea acel pistol produs de Bowen „Tunel lui Kier” și susținea că folosea ca muniție crampoane de cale ferată. În realitate, revolverul trăgea cu niște gloanțe speciale, cu diametrul de 12,7 mm.

– Avem intruși, l-a anunțat Austin pe Zavala, în timp ce verifica butoiul cu capacitatea de cinci gloanțe. La tribord, urcând pe navă cu

ajutorul unor gloase de abordaj. Asta e doar ceea ce știu eu. S-ar putea să mai fie și alții. Vom avea nevoie de arma.

Zavala a aruncat o privire prin cabină și a bombănit:

— Norocul meu. Toatăl mi-am amintit că mi-a spus ceva că asta va fi o crucieră care poate fi compusă cu un voiaj de mazăre. Nu mi-am adus nici măcar un pistol cu capse. Nu aveam habar că va trebui să atingem pînă veniți de pe Coasta Barbară.

Austin și-a petrecut peste unele harnal care mănîna local pistolul.

— Nici eu. De aia nici nu mi-am luat muniție de rezervă. N-am decît cinci gloase, nimic mai mult.

Zavala s-a luminat brusc la față.

— Dar nu poți folosi ce-ai cumpărat din Londra?

Austin a scotocit din nou în dulap și a scos o casetă din lerna, plată și strîlucitoare.

— Specialitatea mea, Joe Mantor? La naiba, la o adică, de ce nu?

Dintr-un sertar, Zavala a scos un cuțit de scufundător, încă aflat în teacă.

— Tot arsenalul meu e compus din scobitoarea asta, a zis el.

— N-ai putea spune că prezinți o forță de foc deosebită. Va trebui să improvizezi pe năururi ce vedem situația de la fața locului.

— N-ar fi pentru prima dată, a spus Zavala, clintind din cap.

Austin a dat să iasă pe ușă.

— Eu cred că o cută pe Nina. O s-o scot pe ea din cabină și pe urmasi li trezesc pe toți cei care se află la nivelul asta. Tu mergi mai jos și scoală-i pe ceilalți membri ai echipajului și pe canoni de ȧlingă. Li legămădăm pe toți în camera de propulsie de la prova, cea care se află la fața sectorului rezervat echipajului.

— Vor sta cum înghețați acolo.

— Știu, dar vor fi protejați de apă de stăpîre, și apa vom clișiga ceva timp. Doar n-o să lăsam grupul ăsta de canoni de ȧlingă și de matroci nelămurăți să alerge de colo, colo. Ar putea fi rîniți sau luăți ostatici. Din păcate, Alvear e o navă de cercetări ȧlingifice, nu un vas de luptă.

— Dacă mi-ai dați să devină vas de luptă, a spus Zavala.

Apoi, iute ca glădul, a dispărut pe o scară ce ducea spre un nivel inferior.

Pe jumătate adormită, asistența medicală a navei a deschis ușa după ce Austin a bătut insistent. Fără să-i dea prea multe explicații, Austin i-a spus să se îmbrace cât ei o trece pe Nina. Aceasta avea încă mintea tulburată în urma șocului administrat, dar fiind a văzut privirea pătrunzătoare și hotărâtă a bărbatului, a căscat niște ochi mari cât copila.

– S-au întors, nu-i așa? a întrebat ea, cu glas doborât din cauza somnolenței.

Austin a confirmat cu un gest din cap. Câteva secunde mai apoi, el și cele două femei erau pe hol, trecând de la o cabină la alta. Curând, mai bine de douăsprezece persoane cu ochi clăpiți de somn se adunaseră în coridorul îngust. Partau fie pijamale, fie diverse haine pe care apucaseră să le îmbrace în grabă.

– În clipa asta, nu răspund la nici o întrebare, a spus Austin, pe un ton cât se poate de serios.

A îndreptat grupul de oameni pe jumătate adormiți înspre trepte, către puncta cea mai de jos. Zăvăla în aștepta împreună cu ceilalți. Ca niște cowboy ce înboldeau vitele în păcuri, cei doi au rulat grupul govâileala înspre scufundarea prova, aflată în fața cabinelor de locuit prova, unde membrii echipajului și oamarii de gălăni și-au disputat spațiul existent cu motoarele prova, cele ce stăpneau pentru stabilizarea navei în condiții de mare agitată.

Austin nu a gândit multă vreme cu să le explice situația.

– O să fie cât se poate de scurt. Pe navă vor ajunge curând niște ucigași înarmati. Să nu deschideți ușa decât hai Joe sau mie.

Un comentator a ridicat glădul.

– Și voi ce aveți de gând să faceți?

„Ale naibii minți de oameni proști, a gândit Austin, mereu glăscu ceva de întrebat.” Însă nu avea vreme pentru declarații sincere.

– Nu vă faceți griji. Eu și Joe avem un plan, a spus el foarte sigur pe sine. O să se întoarcem.

A ieșit imediat și a trântit ușa în fața oamenilor speriați.

– Ai vorbit cu un Terminator, i-a spus Zavala de undeva din spate. Mă bucur să aud că avem un plan. Sper că nu te deranjează să-mi împărtășești și mie planul ăsta.

Austin și-a lăsat palma grea pe umărul lui Zavala.

– E simplu, Joe. Noi doi o să-l acorțăm în mare pe ticloșul ăsta.

– Și, după tine, ăsta se cheamă plan?

– Poate vrei să-i rogi tu prea plecat să se retragă de bună voie.

– Vreau, dar de ce să alegem calea cea mai ușoară? Bine, intru în joc. De unde începem?

– Trebuie să ajungem cât mai repede pe puntea de comandă. Cu siguranță că aștepți noaptea noduri și vor dați să mergeți în primul rând acolo. Sper că nu au ajuns deja.

– De unde ști că vor ataca în primul rând puntea de comandă?

– Așa se procedează. Ar putea întrerupe orice comunicații și ar putea controla asupra navei dintr-un foc. Încercări să răsări nevăzută, a mai spus Austin, apucând-o împreună cu mai apropiată scară. Dacă e așa, așa bandă care i-a lichidat pe toți membrii expediției, atunci revoluția mea nu are nici o șansă în fața armelor automate.

Folosind scările interioare, bărbajii au început să urce cele șase nivele până la puntea de comandă. Încet de a trece la uraltărea, s-au oprit în dreptul fiecărei punți, dar nu au descoperit nici urmă de intruși. S-au desprins pe puntea de sub cea de comandă. Zavala s-a dus să îl avertizeze pe omul care era de gard. Austin l-a trecut pe câmpian, care dormea în cabina lui, alături sub timonerie, i-a prezentat pe scurt situația și i-a sugerat să se odihnească.

Căpitanul Joe Phelan era un veteran NUMA cu un chip bălădat de vânturi și tare ca stâncă, trecut de cincizeci de ani. Răspunsul său la adresa sugestiei lui Martin a fost un pufat disprețuitor.

– Am fost de față când au apucat chila lui Norvus, s-a stropit el, în timp ce făcea lucru în ochii lui ușor miglădați. Treizeci de ani am așteptat să ajung la comanda unei vase ca ăsta. Să mă la naiba dacă o să mă avertiz în vremea ăsta că cineva ăsta o să înceară să prindă comanda asupra navei mele!

Phelan era în stare să facă vaul Norvus să se miște cu agilitatea unei balerine, dar Austin nu prea avea idee cum se va comporta

căpitani în condițiile unei lupte corp la corp, pentru că se putea să se ajungă și la o asemenea situație. Pe de altă parte, în acel moment putea fi riscant pentru căpitani să coboare spre secțiunea prova. Era posibil ca atacatorii să fi împinsci deja vâsl.

Phelan și-a ridicat formoarul combinacronului de culoare bleumarin și a luat de pe un raft fixat pe perete o pușcă de vânătoare cu încărcare manuală.

– Am doar calibrul de 10,41 mm, s-a auzit el. Nu se ple niciodată când trebuie înfrugită o revoltă la bordul navei. Observând privirea nelămuritoare a lui Austin, căpitani a scos un chiorăit. Câteodată trag la talere aruncate de pe punte.

– Narai că de data asta talerul ar putea riposta, a spus Austin pe un ton mochetă.

Phelan a scos două cutii cu cartușe și le-a aruncat în gaura de pînă a lui Austin, alături de canota de lemn. Apoi s-au grăbit să ajungă pe puntea de comandă.

Înainte de a pîntrunde în tîsonerie, Austin a strigat cu glas reținat:

– Joe, noi suntem!

Acumîl s-a dovedit unul foarte inspirat, deoarece, atunci când s-au strecurat pe apă, Joe pînca spre el un pistol de semnalizare roșu și a-l apăsa de intruși.

Zavala a lăsat arma jos.

– Mike transmite chiar acum un SOS.

Întreul marinar cu care Austin blase rufes mai devreme a intrat în tîsonerie venind dinapre camera radio.

– Am lăsat semnalul pe autornat, și va transmite poziția noastră pînă când va apăi cineva aparatul.

Austin nu nutrea speranțe mari că le va alți cineva în ajutor prea curînd. Nava se afla practic în mijlocul pustietății. Trebuiau să se descurce singuri, fără sprijin din afară.

– Cred că în curînd nu vei mai avea nici un motiv de pîntriseală, a spus Austin, adresîndu-se marinarului.

– Apa cred și eu. Ce trebuie să fac?

– Acum e prea tîrziu ca să cobori alături de celălăți, apa că o să te punem în treabă. Urci pe acoperișul cabinei de comandă, de unde poți

vedea toată nava. Clipitane, când s-a transformat seranada, vreau ca Nereus să fie luminat ca Broadway-ul și Forty-Second Street, dar puncta să rîdind în hohot.

Pînă să pună vreo întrebare, Phelan a încercîșat și s-a dus la un pupăru, pregătit să acționeze o serie de butoane. Austin și Mike au ieșit pe aripa tribord a punții de comandă, iar Zavala și-a ocupat o poziție pe latura babord.

Cînd Mike a dat să urce scara spre acoperișul cabinei de comandă, Austin i-a spus:

– Cînd se aprind luminile, trebuie să numeri toți intrușii pe care-i vezi și să îți mîine în ce poziție se aflau. Noi vom face același lucru de aici, de jos. Nu uita, stai cît mai ascuns.

Imediat ce și-au ocupat locurile stabilite, Austin a strigat către Phelan:

– Pornim spectacolul, clipitane!

Nava era înconjurată cu reflectoare ce puteau acoperi orice unghi, astfel încît marinarii și cercetătorii să poată lucra noaptea la fel de bine ca ziua. Degazele lui Phelan au început să joace pe tastatură. Peste o clipă, luminile de pe Nereus s-au aprins ca pe o navă de croazieră ce trece prin Marea Caraibilor, de la un capăt la celălalt, toate punțile erau scîldate în lumină.

Cu două punți mai jos, Austin a văzut trei siluete încrămînd, refugindu-se în clădire de odăpost cu lușuria unor gândaci de bucatărie naprîși în debara.

– Opreți! a strigat el.

Luminile s-au stins.

Mike i-a arătat:

– Am văzut trei tipi pe acoperișul locului de parcare pentru sub-marină. Se îndreptau încocoace. În partea prowa, nu era nimeni.

– Acum te lași pe bură și rîdind curîndu-te acolo, a zis Austin, după care a intrat în timonerie, moment în care Zavala a aprins din nou toate lămpi a punți.

– Trei și pe partea mea, la trei punți mai jos. Întrebați cu niște rînjă,

– La fel erau și cei vitrozi de mine. Și Mike a văzut trei venind dintr-un punct peșteră. Asta înseamnă că sunt noii. De care țin noi. Clăpitane, poți să-i împrumuți arma de vânătoare lui Joe? El are mai multă experiență la, ăăă, taler.

Clăpitanele grădănice ce difuzau era între a trage în niște jante zburătoare din lut și a trage ca să ucizi. I-a întins arma lui Zavala.

– Vezi că are pînă la trei, i-a spus el pe un ton stăpînit.

La sugestia lui Austin, clăpitanele s-a retras în camera radio, unde avea să fie mai ferit.

Austin și Zavala s-au așezat spate în spate în mijlocul tinerei cufundate în întinerie, ținând armele îndreptate spre uși deschise de pe fiecare latură. Nu au avut de așteptat decât vreo câteva minute pînă la sosirea oaspeților nepofili.

În cadrul ugi tribord a timoneriei s-au materializat două dintre siluete, care s-au vizat cu descurate pe fundalul cerului întunecat; cei doi intruși stăteau unul în spatele celuilalt, fără să facă nici cel mai mic efort de a se ascunde. Groparii fatali. Profitând de acuități oarece nepotabile, Austin a îndreptat arma spre cel din față și a apăsat pe trăgaci. Bărbușura asurzitoare a pistolului Bowen a făcut să se cutremure ferestrele timoneriei și a propulsat cu putere gloanțul gros de calibru 12,7, care l-a lovit în stern pe primul atacator, sfărâmiându-l, după care a ricoșat din cutia lui toracică și a sfârșecut între ochii celui alflat în spate. Forța loviturii i-a aruncat pe amândoi pe spate, iar cadavrele lor s-au rostogolit peste balustradă.

Apoi a bubuit pușca de vânătoare. Cu urechile ținuându-i de spate, Austin s-a răsturnat și, prin noul subțire de fum, a vizat un alt atacator înaintând îndrăzneț către ușa dinșpe tribord. Împușcătura lui Zavala nimerise într-o parte, iar alocle amăleseră o bucată din stâlpul ugi, cum la îndăpărea capului. Zavala a introdus cu repeziune încă un cartuș pe țevă și a tras a doua oară. De data aceasta și-a atins ținta. Intrusul a scos un șipăt și s-a tras înapoi, dar nu înainte de a slăbi un foc autonom fără să ținăsech. Gloanțele s-au împrișmit cure încotră, cu excepția uneia.

Gloanțul a pierdut oastele lui Austin, trecând prin curtea de sub subsoara brațului stâng. A simțit o arsură, de parcă ar fi fost atins de o sferă ghimpată înșoțită în foc.

Zavala clătina degustat din cap și nu-l vikane pe Austin citat într-un genunchi.

– Am tras drept în el, a spus el, incapabil să înțeleagă. Direct spre piept. Era imposibil să ratez.

Căpitănal a apărut din camera radio și a levit cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

– Le merita! Am uitat să-ți spun că pușca aia veche trage spre dreapta. Trebuie să ținăgești cam cu vreo doi centimetri mai spre stînga.

Zavala s-a întors și l-a vikut citat pe Austin.

– Kurt, a exclamat el cu îngrîșonare în glas, ai plătit ova?

– Am avut și zile mai bune, i-a răspuns Austin, strîngînd din dinți.

Depă ani mulți petrecuți pe mare, căpitănal Pheban reacționa aproape reflex în cazuri de urgență. A acșat imediat o trusă de prim ajutor și, cînd Zavala a stat de pîndă, veghind cînd la o ușă, cînd la cablă, căpitănal a făcut o compresă cașă a oprit sîngerarea.

– Se pare că e zina ta norocoasă, a spus el, înghetînd un bandaj suspensiv. Cît pe ce să-ți fie atîna osul.

– Pînat că n-am apucat să joc la loterie. Cu ajutorul căpitănelui, Austin s-a ridicat în picioare. Am doborât doi cu un singur foc. Din nefericire, s-au prăbușit peste bord ca tot ca arma.

– Iar m-am fîcut de rîu, a spus Zavala pe un ton aproape pîngăreț. Ea creș că doar l-am rînit pe omul meu.

– Cred că și-au închipuit că o să se prindă dormind și nelarmat, și de aceea s-au dovedit prea încredințați în forțele proprii. Situația nu se va mai repeta. Data vikoare e să ne pună la încercare, ca să ne fiică să tragem și să vedem ce sîntem în stare. Îți vor da seama foarte repede că vasul e aproape gata și se vor concentra cu precădere asupra pașii de comandă. Ar fi bine să dispărem de aici.

– Ne putem deplasa pe traseul utilităților navei, a propus căpitănal. Îl cunosc mai bine decît înșișă pîna propriei cabine.

– Bună idee. Operațiunea noastră de gherilă ar fi mai eficientă dacă am apărea pe neașteptate acolo unde se așteaptă ei mai puțin. Să fim previzibili, indivizii îșișă sunt primejdieși, dar nu invincibili. Au dat greș cînd Nina a scîpat, și încă de două ori, iar acum s-au cam prîpît și asta i-a costat. Deci, și ei fac greșeli.

– Dar și noi, a spus Zavala.

– Cu o mare diferență. Noi nu ne putem permite să greșim.

Au blocat ușile telefoniei și s-au retras în camera radio. Semnalul SOS era încă transmis la scâlfăit în noapte. Austin s-a întrebât cine va auzi care mesajul și cum va fi el interpretat. Apoi, cu mâna țesută, a ridicat pistolul Bowen. Greutatea armei era prea mare pentru un singur braț, astfel că nu putea ține drept, oscilând stînga-dreapta.

– Nu pot ține cu el. Va trebui să-l folosesc tu.

I-a lăsat revolverul lui Zavala, care și-a strecurat pistolul de semnalizare sub centură. Zavala i-a înșopăit căpitaneului pușca de vânătoare și l-a rugat să supravegheze ușa.

– Na uite că trage spre dreapta. Apoi a ridicat revolverul. Două pîndrele cu un singur foc. Bursă treabă! Cu patru împușcături, am putea rade opt indivizi.

– I-am putea ucide pe toți opt cu un singur foc, dacă ar fi sperați unul în spatele celuilalt, dar nu știu cum i-am putea face să stea astfel, a spus Austin. A ridicat apoi caseta subțire de lemn pe care o lăsa dintr-o bugetărie la. Să nu ne pierdem speranța. Mai avem și cele două pistole Manton.

Colțurile gării lui Zavala s-au arcut într-un zîmbet.

– Tîlhoșii tăi nu au nici o șansă în fața pistolelor tale de duș, mai ales că focare nu are decât un glonț, a spus el cu un aer negru.

– Într-o altă situație, fi-aș de dreptă, numai că astea nu sunt niște pistole de duș careare.

În cutia de lemn, compartimentată și căptușită cu postav verde, stăteau bine așezate două pistole vechi de duș, cu închizătoare de pușcă cu cremene, ambele la fel. Țevile scipicioare de culoare caldă aveau formă octogonală, iar paturile floare bine lustruite erau rotunjite ca niște capete de baston.

În cursul escalii de la Londra, Austin se dusese la un negustor de antichități de pe Brompton Street, de la care, spre norocul său, mai achiziționase piese bune și în alte ocazii. Perechea de pistole ajungese în magazin în urma lichidării bunurilor unei proprietăți, așa afirmase proprietarul, un om în vîrstă, pe nume Slocum. Jucăciună după finisajul deosebit și lipsa de ornamente, Austin și-ar fi dat seama cine fabricase

acele pistoale imediat ce le-ar fi văzut, fiind să mai citească inscripția Joseph Manton aflată în interiorul cutiei. Manton și frațele lui, John, se învecinaseră de renume în Anglia secolului al XVIII-lea pentru că produceau cele mai bune pistoale pentru dachii. Pistoalele Manton erau renumite în privința decorărilor și foarte generoase în ceea ce privea în mod deosebit în chestiuni de onoare precizia mecanică. Când auzise prețul astronomice cerut de negustor, Austin sâmbă cu ure.

– Dar eu am deja pistoale Manton în colecția mea, protestase el.

Șlocum nu se lăsase înduplecat.

– Țin să precitez că acestea au fost realizate la comandă specială, chiar de către domnul Manton, spusesse el, rostind numele cu mare respect, de parcă armurierul ar mai fi fost în viață. Acestea sunt arme pentru un jupăn.

Austin nu se simțise jignit de acea afirmație, înțelegând exact ce voise Șlocum să spună, că acele pistoale ofereau o siguranță prin construcția. De aceea, folosind cărți de călătorie și cartea American Express, Austin reușise să plătească și să iasă din priville cu pistoalele sub braț.

Apoi, când Austin scosese la lumină și se blădase cu noua lui achiziție, Zavela ținuse un pistol în mână întinsă și spusese:

– Țeava mi se pare cam groa.

– Dar chiar este, îi explicase Austin. Producătorii de arme ca Manton știu că, atunci când privea în gura țevii unei arme de 14,98 mm, orice bărbat era cuprins de fiori. Dacălăi obișnuiau să tragă nas. Țeava a fost concepută special să fie mai groa, pentru ca ținerea să se facă mai joa. Realizarea de strâși pe pat și pînălă de pe cocoș pentru degetul mijlociu ajută trăgătorul să mențină arma dreaptă.

– Și cât de precis e pistolul ăsta?

– Demodulămintă dachurilor era stabilită de scurtă. Ținerea în mod deliberat asupra adversarului sau ghimțirea țevii erau considerate acte de neportivitate. Păteau provoca crime. Austin scosese oclălăți pistol din cauză. Acest exemplar are „ghimțirea carbi”. Manton a realizat ghimțurile astfel încât ele să se oprească la oclăla centimetri de gura țevii. Doar privind în interiorul țevii, ghimțurile nu se văd, dar sunt

suficient de lungi pentru a-ți oferi un avantaj. Între trei și cinci metri, arma asta trage exact unde țintești.

Stând acum în camera radia, Austin a ridicat repede arma și a privit de-a lungul țevii de pușcă ar fi fost o prelungirea a propriului braț.

— Este arma cea mai potrivită pentru un om cu un singur braț valid.

Ceva mai devreme, Austin îl învâlmase pe scut cum să încerce pistolul, astfel că, din punct de vedere teoretic, știa cum se face, chiar dacă îi lipsea practica. Cureaua pentru praful de pușcă, plat, de forma unei pere, avea un dispozitiv de închidere acționat de un arc, astfel încât măsura cantitatea exactă necesară pentru un foc. Zarela nu a avut nici o problemă la introducerea bilei grele de plumb pe țevă, însă a rămas prea mult praful de pușcă în țigăie. Încercarea celui de-al doilea pistol i-a luat jumătate din timpul cerut de primul, și s-a desființat mult mai curat. Austin i-a spus lui Zarela că, în cazul unui dăd, ar fi un secund de treabă lauda. A prins unul dintre pistoale în spărta de staționare a bătăului și pe celălalt l-a ținut în mână drept.

Secundul că ar fi fost prea periculos să revină prin timoneria, au intrat în camera hârtiilor, iar cliptarul a deschis discret ușa de la pupa, ce dădea spre exterior. Având pistolul Bowen pregătit, Zarela s-a așezat cu băgare de seamă prin cliptură. Aveau cale liberă. La adăpostul interiorului, s-au strecurat afară.

Austin i s-a adresat lui Mike fără să ridice glasul și l-a sfătuit să rămână întins pe acoperiș, apoi le-a sugerat celorlalți să coboare pe scările exterioare și să se deplaseze pînă la pupa ca să li strângă pe atacatori departe de locul unde erau ascunși membrii echipajului și oamenii de găină de la bord. El și cliptarul au coborât cu mare precauție pe latura tribord, iar Zarela, pe latura babord. S-au răsărit pe puntea care se prelunga astfel încât devenea acoperișul plat al acțiunii de depozitare, folosită de corăbii. Această prelungire a suprastructurii punții de comandă avea înălțimea a trei nivele, fiind la aproape cîntreisprezece metri, astfel cîncisprezece metri. Acoperișul slăbea și drept loc de parcare pentru bărcile gonflabile.

Ceva mai devreme, pe acel acoperiș depistaseră trei atacatori. Austin a scrutat interiorul, secundu că acum punctul reprezenta locul perfect pentru organizarea unei ambuscade. Se ținuse însă că indivizii ar

fi putat avea ochelari pentru vedere nocturnă. Acoperișul ar fi reprezentat un loc primejliu, chiar și în cazul în care forța lui de foc nu ar fi fost de tot ritul.

– L-a intrat în șoapă pe Zavala:

– Nu poți niște înjurături în spaniolă?

– Poate glumești? Tata s-a născut în Mexic.

– Avea nevoie de ceva suficient de jigărit ca să-l scoatem pe vizitatorii noștri din ascușitură.

– Zavala a stat câteva momente pe gânduri, și-a dat palmade pătate la gură și a sloboșit un torrent de cuvinte în spaniolă. Singurii cuvinte cunoscute de Austin era „madre”, pe care l-a auzit pronunțat de mai multe ori. Dar nu s-a întâmplat nimic.

– Nu pricep, a spus Zavala. De regulă, hispanicii pară înnebunesc dacă le spui ceva de mami. Poate iese ceva cu surcele.

Apa că a mai aruncat câteva înjurături. Ceva mai tare de această dată și pândă mai mult dispreț în voce. Focul ultimelor insalte abia se stinsese când două sfecle au apărut din spatele bărcilor gonflabile și au început să împingă pantof cu foc de puști automate. Austin călărea ghemea împreună cu Zavala și cu căpitanul înapoia unui suport masiv de vinci. Focul s-a aprit brusc, pentru că trăgătorii își terminaseră gloanțele din încredințare.

– Crezi că au început greșit, a spus Austin.

– O fi din cauza accentului meu mexican. Ce pârare ai? Sunt înarmați cu AK-74?

Acest tip de armă era versiunea nouă a armei preferate de terorști de pretarindeni, venerabilul AK-47.

– Apa cred și eu. Ceva de confuzat călăpănitul ei...

Cuvintele i-au fost acoperite de noi rafale de pușcă mătășieră. Trase cu cadența de patru sute de cartușe pe minut, gloanțele șicrauă și ricoșau în toate părțile. Încă o dată, focul s-a oprit pe neașteptate.

Austin și Zavala au profitat de acest pauză și s-au ridicat pentru a se deplasa spre o poziție de unde să poată avea câmp liber de tragere. Brusc, au auzit strigătul căpitanului:

– În spate!

S-au ciocnit amândoi în chiar clipa în care o umbră a silit flăcăi nici un zgomot de pe puntea aflată imediat deasupra lor. Austin l-a văzut primul pe atacator. Cu o mișcare fulgerătoare, a ridicat înălțimea sa și a apăsat pe trăgaci.

A urmat o înfrângere de o clipă, cînt scelerat de la cremene a aprins praful de pușcă din riglă. După o altă clipă, care a părut să ființeze un veac, pistolul a scuturat foc pe țintă, sugerînd gura unui balaur. Silueta a rămas un pic în fața și s-a ridicat pe punte. Arma pe care o avea a strălucit atunci cînd a căzut pe metal.

Zavala a dat să facă o mișcare pentru a recupera arma. Însă era prea periculos, mai ales că flacăra de la gura țevii pistolului le distorsiona de gol poziția. În timp ce Zavala le acoperia retragerea, Austin și căpitanele s-au deplasat către cea mai apropiată scară, pentru a ajunge la următorul nivel.

Brusc, focuri de armă s-au deschis din toate părțile. Au căutat să se adăpostască. Era deja prea târziu. Căpitanele a scos un țipăt, s-a prins de cap cu rîndurile și a căzut pe punte. Zavala l-a prins de un braț și l-a tras la adăpost. Au urmat alte împușcături, după care și Zavala a căzut, stîrnind un glonț în frît.

Stătuse cu spatele la scufunda rezervată cercetătorilor. Austin a deschis o ușă etanșă și, flăcăi să mai verifice dacă era cineva dincolo de ea, l-a luat pe căpitane de guler și l-a tras înapoi. Zavala s-a ridicat, arătînd un picior imobilizat de durere, dar, cu puțin ajutor, a reușit să pătrundă și el pe acea ușă.

Austin a înclinat ușa de oțel și a privit în jur. Se găseau într-unul dintre laboratoarele „ade”, denumite astfel datorită buzelor mari și a apei de mare care circula permanent prin ele. Cunoștea sala aceea că pe propriul bucurar, astfel că a glăsit imediat o lanternă, iar după aceea, într-un dulap, o trase de prim ajutor.

A examinat rana căpitanele de Zavala și a scos un oftet de suferință atunci cînd a văzut că glonțul trecuse prin maxilar, flăcăi a rămas în organism. În vreme ce Austin se străduia să costă rana, lucră cu tocmă apoi cu o singură mînă, Zavala ținea pistolul Bowen îndreptat spre ușa pe care tocmai intraseră.

— Cît de rău e? a întrebat el într-un șfîșit.

– O vreme, n-o să-ți faci deloc plăcere să stai în fund, și probabil va trebui să îți convingăteai cănd o să sunți că nu te-a fugit niciun soț gelos. În rest, totul e bine. Nu cred că indivizii și-au dat seama unde ne aflăm. Au tras și ei la nimereală.

Zavala s-a așezat la șarfa de nașterea a brațului, pe care o avea Austin, după care a aruncat o privire spre clișian, care stătea înțins.

– N-ai vrea să mă aflu în căutarea lor când jensei pe bunc.

Austin l-a examinat apoi pe clișian. Părea cărunt, tuns scurt, al acestuia, era înfruntat de alina, însă rana părea să fie doar o zgârieătură. Când Austin a pus niște antiseptic pe scalpul lui, clișianul a gemut.

– Cum te simți? l-a întrebat Austin.

– Mă doare capul cumplit, și nu văd prea bine.

– Gândește-te că suferi de malarie, dar nu și-a rămas în gură gustul de blatură, l-a sfârșit Austin.

După ce a terminat, Austin s-a așezat la cel doi cancani înalțagoraj și a clișinat din cap.

– Cum aici se încheie războiul nostru de gheră.

– Îmi pare rău că am pierdut pușca de vânătoare, a spus clișianul.

– Apa și s-ar curveni, a spus Zavala. O putem folosi drept clișian. Apoi a privit la jar. Vedeți prin jar ceva ce-am putea folosi ca să conștientizăm o bombă atomică?

Austin a trecut în revistă un șir de substanțe chimice și, în cele din urmă, a ales o sticlă goală.

– Poate folosirea recipientele de aici ca să facem niște cocktailuri Molotov. A aruncat o privire spre ușa pe care tocmai intraseră. Nu putem rămâne aici. După ce vor vedea călele de alina, își vor da seama ce ni s-a întâmplat.

Austin și-a așezat colegul plin în secțiunea urâtătoare, garajul cu țevă înalt care glădăna submersibilă atunci când acesta nu făcea corecții în adâncul mării.

– Cum facem cocktailurile alina? a întrebat Zavala.

Pe bazele strânse ale lui Austin a apărut un zâmbet nu tocmai plăcut, iar hădărea de furie l-a făcut ochii să-și schimbe culoarea din albastru precum corăbii într-un albastru de gheață. În ciuda glumelor pe care încercau să le facă, el și Zavala șiau prea bine că, dacă dădau

greș, Nina și ceilalți oameni de la bord erau cu și morți. Plăd la urmă, cei ascunși la prava aveau să fie găsiți, iar acei colegi îmbrăcați în negru i-ar fi ucis cu același sânge rece cu care li lichidaseră și pe membrii expediției arheologice. Austin și-a jurat că acest lucru nu avea să se întâmple altă vreme cât ar fi rămas în viață.

— Lasă raibii cocktailurile, a spus cu o fație abia ținută în filă. Am o idee mai bună.

Austin s-a retrasat de peretele exterior al submersibilului și, stând sub hubloul cu un ochi bolbat al acestuia, a prezentat pe scurt planul gândit de el. Zavala, care stătea lipit de o scară submerină pentru a-și odihni fusa rătăcită, a dat din cap în semn de aprobare.

– Asta e o strategie tipică pentru Kurt Austin, care se bazează pe o sincronizare la fracțiune de secundă, pe presupuneri fără nici un termen și pe un noroc cu canal. Având în vedere că eamtern cu spatele la mare, chiar dacă nu la zid, propun să acceptăm planul.

Căpitănelul a dat din cap, fiind la unison cu năjetul aprobator al lui Zavala. Omul acela ar fi căutat grămădi chiar și la un belinci ușor, și, cu toate acestea, se purta de parul ar fi avut în spate o întreagă divizie de cavalerie. Cu puțul pistolului de duș înjunghia de sub însoțitorii epurii de susținere a brațului beteg, Austin cel cu părul argintiu ar fi putut trece drept un pistol hollywoodian dintr-un film cu Errol Flynn. Phelan a socotit că, dacă era să lupte pentru a păstra posesia asupra vasului, indiferent de riscuri, ar fi preferat să li alină de partea lui pe acești doi hanafici.

După ce au pus la punct strategia, s-au strecurat pe o ușă din spate, care dădea dinapre garajul submersibilului către puntea pupa. Imediat în spatele structurii destinate stocării probelor științifice se găseau două fargonete, care fuseseră fixate cu cabluri de punte pentru a sluji drept sprijin suplimentar pentru laboratoare. Cei trei și-au făcut loc pe după fargonete, traversând puntea, până au ajuns la pupa vasului, sub grinzile

masive ale caprei ce era folosită pentru înălțarea cabanului în apă, respectiv ridicarea acestuia din ocean.

Puntea plina să fie pusă, însă Austin ştia că nu vor stădea singuri prea multă vreme. De fapt, chiar conta pe faptul că vor fi urmăriți.

– Ea ce ar trebui să fie? I-a întrebat căpitănel pe Austin, care a regretat că manifestase vreodată dubii în privința bătrânului lup de mare, una cu toate altele.

– Ești singurul care are brațele și picioarele întregi. Cum forța gândirii nu mai conștient în această fază a operațiunii, te așezi cu mâna de jos, domnule căpitănel.

Sub îndrumarea lui Austin, care nu se putea siliți decât de un braț, căpitănel a luat din locul de depozitare patra dintre canistarele de benzină folosite de salupe și le-a aprins, lăsând loc între ele, în linie, de-a latul punții, la jumătatea distanței dintre capos metalică și laboratoarele rîfate în furgoneta. Fiecare dintre canistarele confecționate din poli-tilenă conținea treizeci și cinci de litri de benzină.

După ce a cîntat toate canistarele, căpitănel a simțit nevoia să se odihnească, fiind foarte amețit. Austin, care avea de auzența amiezii după ce pierduse mult sânge, l-a înșelut perfect pe căpitănel. Zăvara glăise undeva o padăli scurtă de lemn, pe care o folosea drept cîrjă, iar acum pînăpînă folosea-o de ea, amintind de Long John Silver¹. A spus că se simțea bine, însă a strîns din dinți atunci cînd s-a rezentat cu mare grijă de un tambur al cabului de vîsc de pe punte.

– Sper să nu ne costă nimic să dăm din sânge prea curînd, a spus Austin. În fine, haideți să pornim spectacolul înainte de a ne trezi cu toți cu roatale în cas. Important este să-i facem să vină spre noi.

– Ea ar vrea să-i mai salte o dată la spaniole. Parcă a dat roade data trecută.

Amintindu-și reacția violentă declanșată de injuriile lui Zăvara pe puntea superioară, Austin a spus:

– Dă-le oca să moră!

Zăvara a înșiruit adînc și, adunîdu-și puterile, a rostit cu glas puternic o serie de injurii care puneau la îndoială orice calitate ale

¹ Personaj din *Insula cîmășii* (1883) de Robert Louis Stevenson (p.12.)

ființelor celor cărora li se adresa. Tați, mami, surori, cu tați descriți ca amatori de diverse perversiuni greu de imaginat. Austin nu avea habar ce spunea Zavala, însă totul sursăscă și mușchetii sugera fără nici un îndoială înțelesul vorbelor încredințate de dispreț.

În vreme ce Zavala își vîrta oful cu conștință totodată mormăla, Austin a apucat cu tălășjele un furcan pentru spălarea punții și i-a făcut semn căpitanului să dea drumul la apă. Furcanul a tresărit la pieptul lui de parcă ar fi călășat viață. Austin a plîșit pe punte, plimbîndu-se jeta de-a lătul acestuia.

Apa s-a împriștîiat pe punte cu un marmur lăte acoperit de înjurăturile lui Zavala. Abia vizibilă în lumina lăzii, valul ușor îngăunat a început să lucreze. Austin a înălțat apa înșpre canistarele cu beaurină.

De această dată, efectul magic al înșelărilor cumplite ale lui Zavala nu s-a mai produs. După episodul precedent, înariciei deveniseră mai precauți. Austin a început să-și piardă răbdarea. Și-a scos pistolul din fapa de susținere a brațului și, înălțîndu-l în aer, a tras. Dacă plauzul lui ar fi dat greș, un gloriș în plus sau în minus nu avea să aibă prea mult. Șarifului a dat răsle. La scurtă vreme după aceea, lanternele luminate care, în lumina slabă a lăzii, arătau mai curînd spectrale decît reale, s-au materializat dintre umbrele din jurul containerelor cu încredințări și au început să lucreze fără grabă către ei.

Austin a trăit un moment de aplecare gîndind că atacatorii ar putea fi echipați cu ochelari de vedere nocturnă, însă a alungat imediat această idee din minte. Într-o clipă avuseseră cu mai multă precauție decît o flaută în cursul atacurilor precedente, însă nu părea să existe în a-și duce misiunea pînă la capăt. Austin a apreciat că ar avea să treacă numai cîteva secunde pînă cînd lanternele puternice se vor aprinde, iar focul ucigător va răsări întreaga punte.

Valul de apă ajunsese în apropierea canistrelor.

În întinătate se vedea luminașe roșietice clipești. Indicațiune laser care îi ajutas pe trăgători să nu greșescă ținta.

Austin i-a făcut un semn lui Zavala.

„Acum.”

Zavala ședea în mijlocul punții, ținîndu-și greutatea pe partea nevătămată a corpului și stînd cu ochii pînă asupra liniei abia vizibile

de apună care marca frontalul valului mărșăvii de apă ce înalțea. A ridicat revolverul Bowen cu ambele mâini, a țintit asupra celei mai îndepărtate cariste din partea dreaptă și a apăsat pe trăgaci.

Revolverul a scos un buluit ca un tun miniaturat. Carista s-a făcut flăcări, iar benzina a invadat puntea. Zavala a îndreptat imediat pistolul spre stânga. A tras de încă trei ori. Alte trei cariste s-au făcut buclă. O uală potramci de litri de benzină s-au resinsat pe punte, dând naștere unei bălți ce creștea marea cu suprafață.

Aștia i-a făcut semn căpitanului să mărească presiunea în furcă. Plutind la suprafața valului de apă, benzina s-a răpastit înalte și a înconjurat siluetele atacatorilor, care se lăsați pe burta atunci când auzeau primul buluit asurzitor al pistolului de mari dimensiuni al lui Austin. Individii s-au ridicat îndată în picioare, dându-și seama de pericolul pe care îl presupunea înghețarea hainelor cu apă amestecată cu benzină, însă, cum substanța combustibilă, adusă de apă, le lipsea în tălpi, au înțeles și că era prea târziu ca să se mai salveze. Nu mai era nevoie decât de o scântie care să transforme puntea într-un adevărat infern, iar Zavala s-a aritat foarte încordat să le pună așa scântia la dispoziție.

A lăsat deoparte pistolul Bowen și a luat pistolul de semnalizare. Austin urmărise siluetele ridicându-se în picioare.

— Acum! a rănit el.

Zavala a apăsat pe trăgaci. Proiectilul luminos a lovit puntea la un anumit unghi, apoi a patinat pe ea, stărnind dăru incendiositate. Puntea a erupt într-o mare de flăcări, iar Zavala și-a aruncat brațele în aer, ca și cum ar fi vrut să se apere de explozia de vișțigii.

Valul mișcător de flăcări galbene s-a rostogolit spre siluetele imbecile în negru care s-au profilat, încadrate de vâlpi, în clipa în care lichidul volatil în care stăteau s-a aprins ca o bombă cu napalm. Focul le-a învâlit cu repeziciune, alimmentat fiind de hainele îmbibate în benzină, transformându-le în niște torțe vii. Arșia foarte puternică a flouat ca aerul să fie aspirat din plămâni lor. Atacatorii nu au apucat să facă nici micșor un pas pe punte, s-au prăbușit ca niște cârpe. Glocanțele slobozite din umerii lor au zburat în toate părțile, prin vâlțuții de nori negri ce li înconjurau.

Austin nu anticipase urmările periculoase ale planului său. A alergat spre câmpul de vânătoare al lui Zevada și se adăpostea acolo, după care l-a tras deoparte și pe Zevada. S-au ascuns după vinci până când s-a potolit focul puștilor automate.

Incendiul a consumat tot combustibilul și s-a stins la fel de lute precum izbucnise. Austin le-a spus lui Zevada și câmpianului să stea ascunși, după care a înaintat. Pe punte răseau cinci cadavre, toate ghemuite ca niște feteți.

– Total în regulă? a strigat Zevada.

– Da, dar cred că de-acum înainte nu vor mai veni la petrecerile noastre unde servim grătar.

Brusc, s-a auzit lărlăi glasul lui Zevada:

– Atenție, Kurt, mai e unul!

Austin a dus în mod mecanic mâna spre fișa de sprijin a brațului, dar a constatat că își abandonase pistolul de ducl, care oricum nu i-ar mai fi fost de nici un folos. A înghețat în clipa când o umbrelă s-a desprins de la baza unui macaral de aflate într-o latură. Acum era cât se poate de expus. Pistolul Bowen nu mai avea gloanțe. Se putea scoti un amon. A așteptat să fie scutit de un puloi de gloanțe fierbinți. Reprezenta o țintă perfectă, întrucât era profilat pe fundalul sticleiilor ce lădeau la suprafața apei. Zevada și câmpianul aveau să fie următoarele victime.

Întră karmile nu au decurs astfel. Silueta a fugit cât a putut de repede spre zona de la tribord unde Austin descoperise cârligul de abordaj.

Austin a făcut un pas, gândindu-se să pornească în urmărirea siluetei, apoi s-a oprit. Nelămurit, rinit și la capătul puterilor, a urmărit neputincios cum motorul păunei a câștigat viață. A așteptat până când zgomotul motorului s-a stins în depărtare, după care s-a întors la Zevada și la câmpian.

– Cred că am greșit la numărătoare, a spus Zevada.

– Cum așa e, l-a aprobat Austin, respirând totuși cu oarecum ușurat.

Îi venia să se întindă înmodul pe punte și să tragă un pul de somn. Însă mai avea ceva de făcut înainte de asta. Mike se afla încă pe acoperișul punții de comandă, iar membrii echipajului și cercetătorii stăteau baricadați în secțiunea peria.

– Răzvrăți aici. O să le spun eu celorlalți că pot lăsa afacerea fără nici o problemă.

Și-a croit drum printre cadavrele carbonizate și s-a îndreptat spre secțiunea prova, unde stăteau acumși echipajul și oamenii de găină. Austin nu era un bărbat nesimțitor, însă își rezerva sentimentele față de cei care meritați apă caldă. Cu câteva momente înainte, fărâșele din carne și oase care acum deveniseră niște grăunțe care fărâgânde voiseră să îl ucidă pe el și pe prietenii și colegii lui. Cu nici un preț nu ar fi îngăduit să se întindă apă caldă. Mai ales Ninei, față de care se simțea tot mai apropiat. Lacrimile nu puteau fi exprimate mai simplu decât atât.

Era cât se poate de limpede că se confruntaseră cu aceeași echipă care lichidase expediția arheologică. Veniseră pe Norvea ca să-și termine treaba. Se întâmplase ca Austin și ceilalți să le stea în cale. Asasinii fuseseră opriți, dar Austin și-a dat seama că, astăzi venise căi Nina Kirov răzvrătirea în viață, lacrimile nu se puteau seceta încheiate.

India

Museonii care mltură India dincolo Marea Arabiei își declinapla ploile cu precizie peste lanul mntos cunoscut sub numele de Canal de Apas. Până cind curuși de aer umed ajung la Podul Decan din sud-estul Indiei, ploile se reduc la mod considerabil. În timp ce stătea în gura peșterii și se uita la pânzile dese ale ploii ce cădea din nuli de culoare plămîntie, profesorul Arthur Irwin i se plasa greu de crezut că, în esență, era vorba despre aceeași cantitate de apă de ploie pe care o înregistrasă Londra. Acea ploie tureșală de după-amiază, ce tot-mai se încheia, ar fi fost de ajuns pentru a face clădirea Parlamentului să plutească.

Cura peșterii dădea spre o panti a unui deal de unde se vedea o vale îngustă, sufocată de vegetația extrem de bogată. Plădarea densă de la sudul fluviului Gange este partea cea mai veche a Indiei și cindva era cunoscută drept o zonă primejdioasă, blestăită de demoni.

Pe Irwin îl speria mai puțin demonii, cît starea celulați membri ai expediției, despre care nu știa unde se aflau. Trecuraseră gase ore de cind profesorul Mehta plecase cître sat însoțit de un ghid taciturn. Apearea se glosea la depășirea de o col de mnt pe jum pe un drum noroios, fiind necesară și traversarea unui torent. Spere că podul nu fusese luat de apele vntului vlturi. A stat din strunchi. Nu putea interveni în nici un fel, trebuia să aștepte. Asea provizi din belug și multe lucruri de rezolvat. S-a lntos în peșteră, trecînd printre doi pilaptri ce alcătuisă

o arcadă de forma unei potecove, și a ajuns în sala mare și răcoroasă, supraperișul și capeli.

Sărmanul Mehta. La o adică, aceasta era expediția lui. Se arătase atât de emoționat atunci când telefonase și amănase:

– Am nevoie de un etnolog de vârstă mijlocie de la Cambridge pentru o mică expediție. Poți veni în India? Pe cheltuielile mea.

– A devenit înscă Muzeei Indiei atât de mică spartă?

– Na, nu este vorba de marea. O să-ți explio mai târziu.

Călugării budiști care stăpâneau peștera în stăncă folosindu-se doar de târlăcoape și securi urmaseră civilizatului Mastrului, care își sfârșita meditațiile să facă o „paucă de ploșie” pentru meditație și studiu în anotimpul musonului.

Ușile din fiecare latură a capetei cădeau spre chilile de o simplitate spartană, rezervate călugărilor. Fricțiunile de piatră pe care trecea și călății își aveau sacii de dormit cu esau cele mai comode patari, însă mâncar se găsea înscă.

Prin construcție, sala principală amintea de o biserică creștină. Lumina de la ușă ajungea până la capătul îndepărtat, unde, într-o biserică normală, ar fi trebuit să se afle altarul. Trecea era umplut de stâlpi sculptați cu motifii artii care rășineau înscă belit. De-a lungul pereților se vedeau picturi înălțându-se scuse din viața lui Buddha și, ceea ce îi stărnise interesul în mod deosebit, picturi de la Curte și de familie care descriau existența de zi cu zi a poporului și legăduiau să se stabilească realizarea peșteri în jurul anului 500 d.Hr.

Podul Deocan era cunoscut pentru năstăirile sale plătute în peșteri și, după cîte se știa, toate fuseseră descoperite. Apei înscă fusesse ghidă și aceasta, arătând intrarea ascunsă de o perdea de vegetație luxuriantă. În prima lor vizită acolo, Mehta și Ireen tocmai examinau picturile când ghidul, care se îndepărtase, strigase către ei dintr-o anticameră.

– Veniți repede! Un om!

Schimbaseră priviri, scootind că ghidul descoperise vreun schelet. Când pătrunseseră în spațiul rece și întunecat și îndreptaseră fasciculele lanțelor spre un colț, văzuseră o siluetă de piatră, lungă de aproximativ un metru și jumătate. Bărbatul stătea pe spate, cu capul întors într-o parte. Pe burta avea un vas de forma unei farfurii.

Irwin privise un moment flăcău să priceapă, după care revenise în capeli și se aşezase.

Mehta l-a urmat până afară.

– Ce s-a întâmplat, Arthur?

– Stătuia aia. Ai mai văzut ceva asemănător?

– Eu nu, dar tu se pare că ai mai văzut așa ceva.

Aghast, Irwin se trăsease de bărbușă.

– Acum câțiva ani, am călătorit prin Mexic. Ne-am oprit la ruinele maiene maya de la Chichén Itzá. Acolo se află o versiune mai mare a acestei statui. Se numește *chac mool*. Văzui că e o figură pe care o folosea statua pentru colectarea sângelui în timpul sacrificiilor.

– Mexic, zici, repetase Mehta, necuvînt.

Irwin înclinase cu un gest din cap.

– Cînd am văzut varianta de aici, mi s-a părut atât de neobișnuit și în timp și spațiu...

– Înțeleg, sigur. Dar s-ar putea să te înșeli. Există multe asemănări între culturi.

– Probabil. Trebuie să o luăm de aici pentru autentificare.

Ochii tripi ai lui Mehta au devenit și mai îngușți.

– Dar nici măcar nu ne-am apucat de treabă.

– Nu există nici motiv care să ne împiedice să facem în continuare cercetări aici, dar lucrul ăsta este important.

– Bineînțeles, Arthur, spusese Mehta, pe un ton reserminat, amintindu-și că de îndată ce Irwin încă din vremea cînd studiasă amândoi la Cambridge.

Merseseră pe jos pînă la sat ca să-și recupereze camioneta, cu care se deplasaseră pînă în cel mai apropiat oraș unde exista telefon. Mehta rugase să sune și la Time-Quest, fundația nonprofit care finanțase expediția inițială, ca să solicite bani pentru transportul statuii. El explicase că singura obligație pe care o avea era să-i înștiințeze pe cei de la Time-Quest în legătură cu orice descoperire importantă.

După o discuție destul de lungă, Mehta înclinase cu un zămbet.

– Au spus că putem angaja câțiva alături, dar să așteptăm pînă cînd sosim cineva cu bani. Le-am spus că o pe cale să încuști

perioada masoneriei. Mi-au promis că totul se va rezolva în patruzeci și opt de ore.

Se întorcea în poștă și își continuase activitatea în cadrul situa-
lui, fotografiind și catalogând obiectele descoperite. Două zile mai târ-
ziu, Melba și călătoria o părăsesc spre sat ca să-l înălțeze pe
reprezentantul Time-Quest. După aceea, începuseră ploile masonice.

Irwin și-a trecut în revistă notițele. Cum ceilalți nu au venit până
sper seara, și-a găsit cury cu orez și fasole. Apoi s-a întors și a sco-
tit că-și va petrece noaptea singur. Toată de aceea s-a bucurat atunci
când, după ce terminase de spălat farfuriile folosind apă de ploie
stălănit într-un rezervor, a auzit sunet de pași.

– În sfârșit, prietene, a spus ei, fii să privească peste umăr. Regret,
ai pierdut cina, dar poate mă convingi să mai pregătesc niște orez.

Nu a primit răspuns. S-a întors și a văzut o siluetă care stătea în
afara cerului de lumină aruncat de lampă. Șocul că era un stăpân
trăind de Melba, Irwin a spus:

– M-ai luat prin surprindere. Te-a trimis Melba cu vreun mesaj?

Fără să scoată o vorbă, silueta a făcut un pas înainte drept răspuns.
În mână lui a scâlpit ceva metalic, iar în ultimele clipe de grație ale
vieții sale, Irwin și-a dat seama ce se petrecuse cu Melba și cu ghidul,
cu toate că nu a înțeles motivul.

China

— Chiang, cât mai avem pînă la uit?

Bărbatul vîinos care stîtea la cîrma ora lungă a bărcii a ridicat două degete.

— Două mîle sau două courneri? a întrebă Jack Quinn.

Pe fişa zăbreă a cîrmaciului a apărut un zîmbet care i-a scos în evidenţă dinţii ştiţi. A ridicat din umeri şi a făcut un semn către ureche. Fie întrebarea depăşea cunoştinţele lui slăbicioase de engleză, fie nu reuşea să audă nimic din cauza zgomotului zărilor de strîmbechial motor. Evitîndu-se cu care era dotată barca.

Săpălele urzite, toba de eşapament spartă şi o carcasă prinsă doar în câteva şuruburi, care vibra cu o tamburină, toate acestea se combinau, dînd naştere unui zăcarn ce era redat cu ecou de malurile fluviei-lui şi care împiedica orice încercare de comunicare verbală.

Quinn şi-a totut degetele prin pînă negru năris şi şi-a mişcat trupul masiv în speranţa că va găsi o poziţie mai confortabilă pentru dosul lui. Se chină să degete. Ambuscăţuna joasă, cu traversul îngust, avea o formă ce amintea carciumă de o plîngă de surfing, fiind acoperită parţial de o punte improvizată, a cărei suprafaţă aspră de scorb şi glină de aşchii descuraja orice încercare de a şeda.

În cele din urmă, Quinn a renunţat. A stîrnit din umeri şi a privit cu ochi absenţi peisajul ce defila prin dreptul lui. Lăsaseră în urmă orăzările şi plantaţiile de orz. Cînd şi cînd, mai trecuseră prin dreptul unei sat peisajesc şi al vreunui bivoli care păştea, însă curînd numai

câmpurile aurii începuseră să se rostogolească spre munți îndepărtați, înălțându-se în ceruri. Quinn nu avea înălți ochi pentru frumoasele Chîneci. Nu-și putea muta gândul de la Ferguson, managerul lui de proiect.

Prima mesaj primit de la el se dovedise tulburător.

– Am găsit mulți soldați din jui. Situl de aici ar putea fi mai bogat decât cel de la Xi'an.

Quinn își dăduse seama imediat că Ferguson se referea la armata alcătuită din șapte mii de soldați din taracotă, descoperiți într-un mănăstire imperial din apropierea orașului chinezesc Xi'an. Tipul de veste ce îi făcuse plăcere lui Quinn, care trebuia să o transmită către consiliul de conducere al Fundației Asia de Est, al cărui director executiv era.

Fundația fusese înființată de un grup de oameni înstăriți care țineau să promoveze înțelegerea între Orient și Occident și să compenseze într-un fel comerțul cu opiu. Pe de altă parte, organizația era creată de tace, astfel încât cei care trăiau în belșug de pe urma strălucirilor care îi prădaseră pe sute de mii de chinezi în plasa drogurilor să se poată bucura pe deplin de bogăția lor.

Fundația avea de asemenea un program în baza căruia finanța săpături arheologice în China. Aceste activități erau pe placul membrilor consiliului, deoarece nu presupuneau costuri suplimentare pentru fundație, fiind în mare măsură plătite de amatori entuziaști care dădeau bani ca să participe la expediții, și pentru că unora, în urma unor descoperiri, puteau să-și vadă numele publicat pe prima pagină a ziarului *The New York Times*.

Quinn obișnuia să viziteze un sit doar când acesta îi putea aduce o publicitate favorabilă, însă de obicei renunța foarte greu la comoditatea fotoliului din piele și a biroului din mahon de care se bucura la sediul din New York al organizației.

Cel de-al doilea mesaj de pe telefon fusese chiar mai promițător decât primul.

„Am descoperit un obiect extraordinar. Urmăză să transmitem amănunte.”

Quinn își pregătise deja legăturile din lănașă proaspe și a televizorului atunci când sosisse și cel de-al treilea mesaj.

„Artefactul este de origine maya!”

Înainte de a accepta funcția de la noua fundație, Quinn condusese marșul unei universități și poseda o curioasă fragmentări a culturilor

antica. Îi transmisesse imediat un răspuns lui Ferguson: „Maya nu înseamnă cultura chineză. E imposibil”.

Cîteva zile mai tîrziu, primise un nou mesaj de la Ferguson: „Imposibil, dar adevărat. Nu glăvesc defel”.

În aceeași seară, Quinn își făcuse bagajul și luase primul avion spre Hong Kong, de unde primise un tren spre interiorul țării. După ce călătorise cu autobuzul peș de cîteva ore, scosese la malul fluviului la țare pentru a prinde barca lui Chiang. Pe lângă faptul că asigurase aprovizionarea expediției, Chiang slujise drept poștaș, ducînd mesajele către birourile de telegraf, lucru care explica de ce mesajele ajungeau cu o întârziere agonizantă.

Chiang vizitase situl cu cîteva zile mai devreme, aflase Quinn, moment în care prelucrase și ultima scrisoare a lui Ferguson. Fata lui Quinn călătora proporți în cursul călătoriei îndelungate și dificile. Se punea doar întrebarea dacă îl va conștientiza pe Ferguson înainte sau după ce îl va arunca în apele fluviului. În timp ce se apropiau de sit, Quinn a început să-și pună întrebarea dacă nu cumva Ferguson înnebunise de-a binelea. Poate că apa băută conținea ova primejdie.

Încă nu se hotărîse în privința modului de acțiune atunci cînd șalupa a cotit și s-a oprit brusc la mal, unde se crease deja o potecă, bătăieală de călcătura multor oameni. Chiang a legat ambarcațiunea de un stîlp înfipt în pământ, după care el și Quinn au înfipt cîteva bâci cu pînie și au pornit la drum, lăsînd în spate apa fluviului.

În timp ce urmau poteca șerpuitoare prin iarbă, Quinn a întrebat:

— Cît mai avem?

Un deget ridicat în sus, Quinn și-a închipuit că putea fi vorba de un kilometru sau de o oră. Greșea din ambele puncte de vedere. Un minut mai tîrziu, au ajuns într-o zonă unde iarbă fașese călcăți în picioare, pe o suprafață mai mult sau mai puțin circulară.

Chiang și-a lăsat din nou povara și i-a făcut semn lui Quinn să procedeze la fel.

— Unde e tabăra? a întrebat Quinn, clătind din ochi oameni și corturi.

Pe fața lui Chiang apăruse deja o încruntare ce îl trăda nedumerirea. Trăgîndu-se de barba rîră, el a făcut un semn hotărîri către pîmînt.

„Uite apa se încheie o zi perfectă!”, și-a spus Quinn, aproape spumegînd. Era obosit și murdar, își simțea stomacul bolborosînd de foame ca o călă ce cădea în clocoț, iar acum călătoria lui era pîndită-n

spațiu. Chiang a rostit ceva în chineză și i-a făcut semn lui Quinn să-l urmeze. După ce au mers câteva minute, asaltul s-a oprit și a făcut semn spre sol. Câteva hectare de pământ fuseseră răscelte.

Quinn a plecat de-a lungul suprafeței de sol acoperit, după care privoa i-a fost atras de un obiect cu capătul rotunjit ce ieșea din pământ. L-a deșchis cu degetele, iar după câteva clipe au ieșit la iveală capul și umeri unui soldat din țenocă. A mai săpat puțin și a găsit alți soldați.

Acolo era sîtul, dar acolo trebuiau să se afle pe puțin doisprezece oameni. Unde Dumnezeu era? Chiang a aruncat o privire teribilă în jur.

– Dăveoli, a spus el și, fără nici un alt cuvînt, s-a grăbit să ajungă la malul fluviului.

Aerul s-a răcit brusc, de parcă prin dreptul soarelui ar fi trecut un nor întunecat. Quinn și-a dat seama dintr-odată că fusese pierdut acolo. Singurul sunet ce se auzea era suflul brizei care făcea iarba să flutura, amintind de mișcarea fâșiei a unui șarpe printr-un dedeș. A mai aruncat o privire în jur și s-a repezit spre silueta care bătea în retragere, lăsată în urma lui girările de soldați mari ce își găsiseră mormîntul în pământ.

Comitatul Fairfax, Virginia

În acela înălbușător și neclintit al azelei dinineaj, Austin a împins barca de la débarcadere, și-a petrecut degetele groase peste răscolul din fibră de carbon al vâlelor și, cu o amăcitură patetică, a flicat ambarcațiunea avelii cu o silgășă și plăgăscă pe apele limpezi ale fluviului Potomac.

Vălătul pe Potomac reprezenta un ritual cunoscut pe care Austin îl respecta cu sfârșenie între misiunile pe mare. Așa cum îi recomandase medicul, își masajase partea stângă a pieptului, unde fusese rănit. După ce i se scosese capetele și locul se mai vindecase, începuse propria terapie, lucrând cu greutate și cu apăsare pe care le avea în sala de gimnastică de acasă și lucrând în piscină. Treptat, sporise exigențele fizice până când scosese că putea vâdi fără să aducă vătămării mușchilor abia reficați.

Momentul în care avea să vadă rezultatele regimului de pregătire fizică și recuperare pe care îl urmasse venise într-o zi deosebit de frumoasă, când îi fusese imposibil să mai scutească chemării cu de sireni a fluviului. De aceea, își scosese barca de concurs, lungă de șase metri și cu o silgășă avelii, produsă de Maas Aero, pe care o ținea în partea inferioară a hangarului pentru ambarcațiuni transformat de el în clănie, ceva mai jos de digurile de protecție din comitatul Fairfax. Transportarea ambarcațiunii foarte ușoare pe rampă și plasarea ei pe apă nu îi ridicaseră probleme. Adevărata aventură era instalarea în barca foarte îngustă fără a se răsturna.

Prima încercare de a vâdi se dovedise dezastruoasă. Vâdolele Concept III, din materiale compozite, erau ușoare ca pânza, dar, având lungimea de doi metri și jumătate și densități greații și presiuni dezvoltate de pule la contactul cu apa, Austin nu reușise să vâdească decât de câteva ori, după care, simțind dureri atroce, s-a întors la mal, cuprins de o sudoare rece. Își simțea partea stângă a toracului de parcă i-ar fi înfipt cineva un harpon în carne. Fiecare dinadins barca să se risearne în apropierea malului, intrase în casă clătârlindu-se și ajunseseră în dreptul dulghiarului cu medicamente, privindu-și chipul pământiu reflectat de oglinda acestuia, apoi scoase și înghițise câteva analgetice care nu reușiseră decât să-i facă durerile ceva mai suportabile. Așteptase câteva zile, după care mai făcuse o încercare. Își masaja brațul stâng, solicitându-l cu procedură pe cel drept, și, în acest fel, struci-turile înegale tindeau să facă barca să descrie o serie de viraje lipsite de orice grație, dar răcoar se putea deplasa. După câteva zile fusese în stare să vâdească flăii să mai strângă din dinți.

În cele din urmă, rigiditatea cedase. În ziua aceea, singurul lucru care îi amintea de lipsușitarea necesară reușită de a avea o reprezentă amara scurtă pe care o simțea în timpul exercițiilor de încălzire prin extensie. S-a simțit bine din momentul când s-a strecurat în carlinga deschisă, și-a introdus picioarele în subșii de fixare ce erau prinși în fundul bărcii, după care și-a deplasat scutul înainte și înapoi pe glisierile gemene pentru a-și pregăti masca abdominală. A reglat „butonii”, celeretele care sunt fixate pe locașul de portfardizat, pentru a avea siguranța că erau poziționate astfel încât să-i asigure forța maximă la fiecare bătăie de rame.

Aplecându-se în față, Austin a mutat penele canelur în apă și, cu precauție, a tras mâinile lor înapoi, acționând în apa fierdă încet să-și folosească în mod eficient greutatea corpului. Ambarcațiunea aluneca pe suprafața fluviului cu un pliușon de apă. Acesta era cea mai bună zi de până atunci. Orice urmă de durere ar mai fi simțit bărbatul era alungată de bucuria de a putea să vâdească într-un ritm normal. S-a îndreptat de apune, cu mâinile suprapuse, pentru a trage mai ușor. Vâdind la început cu bătăi rare, a apăsă în o cursă moderată în față și în o manevră lungă, nu scurtă. La capătul fiecărei curse, răsufla ramelă, întorcându-le aproape la orizontali, pentru a reduce rezistența lor față de vânt, pînă la pulele la câțiva centimetri deasupra lăciiului apei atunci când

ajungerea în fața. A scris un mormăit de satisfacție; începuse să vibreze bine.

Ambucașunea plutea în amonte scotând doar un zăvorăciș, treclind prin dreptul unor corace vechi și înșurubitoare care se înșurubau de-a lungul malului. Aerul fluvialui, răcoros și a fiori și ușor înșurubat, îi pătura în plămâni ca un parfum al unei vechi iubiri. Lucru care, într-un fel, era adevărat. Pentru Austin, viața lui înseamnă ceva mai mult decât principala lui ocupație fizică. Purta accentul mai mult asupra tehnicii decât asupra forței, aceeași înclinare a minții ca trupul adăuna cu meditația Zen. Fînd pe deplin concentrat asupra acțiunilor sale, a sporit ritmul de năzare, dezvoltând treptat tot mai multă forță dezvoltată de umerii lui lași, până când cadrulul aparatului Strobocoach aflat deasupra degetelor mari de la picioare i-a arătat că vibra cu douăzeci și opt de bătăi pe minut, cadența sa de vibrații bune.

Sederea i se restogolise de sub coturelele șepci de baseball de culoare turcoaz pețită înscrispă NUMA, spatele tricoului de ragby era înșurubat de transpirație, iar flacăra îi amorsea, în ciuda șutului moale de ciclist, care avea șutului vîntat. Însă toate simțurile sale îi spanseu că era în viață. Barca subțire zbura pe fluviu, de parcă năzile ar fi fost riște aripi. Și-a pus în plan să vibreze o primă etapă de patruzeci de minute, apoi să înșurube și să permită curentului lenes să-l ducă spre casă. Nu avea nici un rost să forțeze, riscul era de recidivare a durerilor.

De pe mal, o rază strălucitoare i-a pătura în ochi, coborînd-l. Soarele se reflecta din lentila unei lunete montate pe un trepied. Prin acel instrument se uita un bărbat care pedala pe un scaun pliant. Așa pe cap un fix alb din burhan, pe care și-l trăsese până peste frunte, iar restul feței îi era ascuns înșurubat. Austin îi vibra prima oară pe acel ora înșurubat cu câteva zile, și șocase că se ocupa cu studiul și urmărirea comportamentului plăștilor. Cu o singură deosebire: luneta era îndreptată mereu asupra lui Austin.

Cîteva minute mai târziu, Austin a făcut cale întoarsă, așa cum hotărîse, și a pornit în aval. Când s-a apropiat din nou de amatorul de plășă a ridicat năzile în aer, lăsîndu-se dus de curent, și a făcut semni cu mâna, sperînd că bărbatul va înșuruba capul. Însă ochii acestuia nu rîmaseră lipșiți de lentilă. În timp ce barca aluneca tăcut la vale, Austin i-a privit cu mai multă înșurubare pe ora. Apoi a scris și, cu o clădire din cap, a coborît din nou năzile și a vibrat spre casă.

Hangarul pentru ambarcațiuni, în stil victorian, făcuse parte dintr-o proprietate cu ieșire la fluviu. Având pereți din lemn și fiind vopsită în albastru-deschis, cu un acoperiș marmurat deasupra căruia se ridica un foisor, clădirea reprezenta o copie în miniatură a conacului, cu excepția modificărilor interioare suferite. Austin a călărit barca spre mal, a coborât pe rampă și a tras-o din apă, băgând-o sub hangar. A manevrat-o, apăsând-o pe un butel, alături de o altă jucărie de-a lui, un hidroplan de dimensiuni mici. Austin mai avea două ambarcațiuni, o barcă cu plume, marmă catboast, lungă de șapte metri, și un hidroplan mare, de curse, care era amarat în portul maritim din Golful Chesapeake.

Îi plăceau liniile clasice ale bărcii cu plume, dar și istoria ei, la care se adăuga faptul că, în ciuda corpului aparent butucinos și a singurei plume, aflate în partea din față, se dovedea foarte rapidă, mai ales după ce îi adăusea chiar și o serie de modificări, astfel că era mult mai lăută și mai manevrabilă decât ambarcațiunile mai simple. Catboatul reacționa bine și pe vreme proastă, iar lui îi plăcea să îi testeze calitățile în condiții meteorologice extreme și pe distanțe mari, asta doar pentru a trăi din plăciscuța. Austin se bucura de provocările maritale pe care le presupunea vâslitul și începuse să iasă cu barca încă de pe vremea când abia învățase să meargă; iar gustul victoriei îi primise de la o vârstă fragedă, participând încă de la vînta de zece ani la curse de ambarcațiuni. Cea mai mare plăcere a lui era să taie apele pe șalupa de mare vitroză.

După ce și-a pus ambarcațiunea bine, a urcat acasă interioară până la etajul principal, apoi încă o serie de trepte, ajungînd în dormitorul aflat în foisor. Și-a aruncat hainele cu care trăisese la mare într-un coș de rufe și a alungat arătîndu-se cadouri din acasă dintr-unul făcînd un duș fierbinte. În timp ce se gîtgea cu prosopul la față, oglinzii, și-a examinat mîna fîcîră de gîlă. Își pierduse culoarea roșie intensă și devenise rozalie. Cîrînd avea să se gîrădă printre celelalte cioturi palide ce se vedeau pe pielea lui castanie. Toate erau arătîndu-se din urma unor confruntări violente. Uneori chiar se întrebă dacă nu cumva corpul lui atrăgea ca un magnet tot felul de proiectile și de obiecte ascuțite.

Trîgîndu-și pe trup un șorț și un tricou curate, s-a dus la bucătărie, și-a fîcăt jumătate de litru de cafea tare, de proveniență kenyană, după care și-a prîjit niște ouă cu șuncă. A luat farfuria și, deschînd o ușă glisantă, a ieșit pe o terasă de unde se putea admira fluviul și a urmărit apele Potomacului cîrînd la vale în timp ce și-a mîncat mîzul deșăn.

Încă savurând energia furnizată de colesterolul consumat, și-a umplut din nou cana cu cafea și s-a dus în biroul care îi slujea și drept loc de relaxare. A pus un CD cu John Coltrane, s-a așezat pe un fotoliu înfățișat în piele neagră și a sacadat instrumental marca Anton Sax scoțind sunete despre care creștonul lui nici nu ar fi îndrăznit să viseze că ar fi fost posibile. Nu era deloc surprinzător că Austin profesa jazzul progresiv. Într-un fel, muzica unor Coltrane, Oscar Peterson, Keith Jarrett, Bill Evans și alți artiști prezenți în bibliotecă lui muzicală reflectau personalitatea lui Austin: o simțală ca de oțel care ascundea o energie și o hotărâre extraordinare, capacitatea de a se concentra adânc în propriul suflet atunci când era nevoie de vreun efort supranatural și talentul de a improviza.

Înălpirea foarte spațioasă era o adunătură eclectică de vechi și noi, mobilier colonial autentic, din lemn închis la culoare, pereți albi, pe care stăteau etalate picturi originale ale unor artiști contemporani. Lucra curio pentru un om care crescuse în apropierea mării, iar apoi își petrecuse o mare parte a vieții în, sau sub apă, în cameră se găseau puține obiecte nautice. O pictură primitivă, înfățișând un valier rapid, fluturând de un Picasso din Hong Kong pentru un cliptan de la compania China Trade, o hartă a Pacificului datând din secolul al XIX-lea, câteva unele folosite în construcția de ambascaderi, fotografia propriei bănci cu plăze și un model într-o casetă de sticlă ce prezenta hidroplanul lui de curse.

Pe rafturi se vedeau cărți legate în piele, cuprinzând aventuri pe mare de Joseph Conrad și Herman Melville, și zeci de volume de geografie. Însă cele mai uitate volume erau cele de Platon, Kant și alți filozofi pe care îi făcea plăcere să-i studieze. Austin era conștient de asea nepotrivite, dar nu o considera drept o ciudățenie. Nu era puțin cliptanul de rând care, după ce călătoriseară pe toate oceanele lumii, la pensionare se retrăseseră departe de mare. Austin încă nu era pregătit să se mute în Kansas, dar marea reprezenta o amănăță năibidă și potențioasă, iar el avea nevoie uneori de acel refugiu liniștit, departe de înfrâșirea și strivitoare.

În timp ce sebea din cafea, ochii i-au căzut pe peretea de pistole Manton, așezate pe pereți, deasupra clemintului. Austin avea o colecție ce cuprindea aproape două sute de pistole de dual. Majoritatea perechilor erau depozitate într-un safu protejat contra incendiilor. În locuința

lui de lângă apă se gloseau doar cele mai recente achiziții. Era fascinat nu doar de lucrătura și de frumusețea uşgătoare a pistoalelor, ci și de întorsăturile ciudate ale istoriei care s-ar fi putut naște în urma unui glonț bine tras într-o dinamică liniștită. S-a întrebat cum ar fi funcționat republica dacă Aaron Burr nu l-ar fi ucis pe Alexander Hamilton în duel. Pistoalele Martin l-au adus aminte de incidentul petrecut pe Nevada. Cu noaptea stranie! În zilele cînt se aflase în convalescență, Austin reînsuise în minte stăruia dezeci de ori, derulînd evenimentele cu vîntul înalbat, oprind asupra unor imagini și reînălind unele scene de parcă ar fi avut în minte un aparat video.

După lupă, epuizarea și pierderea marelui de sînge îi doborîseră pe Austin. Abia mai putuse face vreo zecă pași, după care simțise că îi pîrîsese puterile și se pîrîsese pe puncte, cu încontinutul parv, ajungînd în cele din urmă să stea în fund. Căpitanaul Florian fusese cel care aruncase echipajul că erau în siguranță. Înșineri cu toți din ascuțitorare, îi culeseră pe Austin și pe Zavala de pe puncte și îi dăuseră pe targă pîlă în infirmeria. În drum, trecuseră prin apropierea cadavrelor pe care Austin îi doborîses cu o singură împușcătură trasă cu pistolul de duai. La răgîlmirea lui Austin, se opriseră, iar un membru al echipajului mai curajos scosese masca de pe fața bărbatului. Acesta avea în jur de treizeci de ani, era brunet și purta o mustață grosă și neagră, arînd în ochi naște trîlătură ce nu strîlăceau prin nimic atenție, cu excepția glurii rotunde din frunte.

Zavala se ridicase în capul oarelor pe brîncușă și scosese un gîrnat.

– Să nu-mi spui că ai avut vînt cu laser la flăcătura ala veche de pistol. Și încă într-o jîntă în mișcare, pe întineric! Dacă n-aș fi fost de față, aș fi spus că nu e posibilă o asemenea împușcătură.

– Chiar este imposibilă, rostise Austin cu un surîs înrîdit. Ea am încercat să flu mai sigur, așa că am jîntit la corp.

După cum îi explicase el lui Zavala în timp ce le erau bandajate rîlile, ascuțitorul lui neobișnuit nu avea nimic de a face cu jînta sa sau cu faptul răpînea că țeva fusese ghîntuită pe trei sferturi. În precipitarea lui, Austin rîsăscie în direcție greșită o vîlă mică, pentru reglarea penelării, aflată în apropierea trăgaciului, și flăcuse pistolul să reacționeze la cea mai ușoară apăsare pe trăgaci. Trebuia să mulțamească de

lăpă Cersului pentru mlaștină de siguranță pe care o avea pistolul în ceea ce privea greutatea peii.

Un elicopter al unei companii petroliere, chemat în urma unui apel radio de urgență, îi luase pe oțel și pe Nina Kirov de pe Norouz și îi dusese la Tarfaya. Capitânul Phelan refuzase să plece de la bord, iar după ce asistentul doctorului stabilise că își va reveni în câteva zile dacă nu făcea eforturi deosebite, rămăsesse pentru a conduce navea până în Yucatan. După câteva ore, Austin și Zavala se aflau într-un avion supersonic al NUMA care își schimbase ruta și, în drum de la Roma spre Statele Unite, trecuse prin Maroc. Nina călătorise cu același avion, până pe Aeroportul Dulles. Analizatorul ce îi fusese administrat îi fusese pe Austin să cadă ca rețezat. Astfel că dormise tot drumul. Nu-și mai amintea mare lucru, poate doar strada fin pe obraz al unui tânăr blond, ca prin vis. Când se trezise, se găsea deja în Washington. Nina dispăruse, pentru că se grăbise să prindă o cursă spre Boston. Se întrebase dacă avea să o mai vadă vreodată. După ce petrecuse câteva zile în spital, el și Zavala fuseseră expediați acasă, spunându-li-se să urmeze cu strictețe medicația și să se menajeze fizic pentru a se înzdrăveni cât mai curând.

Târziu telefonului l-a trezit pe Austin din visare. A ridicat receptorul și a auzit un salut scurt.

– Bună dimineața, Kurt, cum te mai simți?

– Mă înfăptușesc destul de repede, aminte! Sandecker. Mulțumesc de întrebare. Recunosc, însă, că mă cam plictisesc.

– Mă bucur să aud asta. Plictisescă ta e pe cale să se încheie brusc. Ne vedem mâine la noial ca să vedem dacă putem lămurii afacerea asta marocană. Îi chem și pe Zavala. A fost vînat prin Arlington în mașina aia decapetabilă a lui, deci presupun că și el o-a plictisit de atîta înecareală.

Zavala, care avea o Corvette din 1961, în primul rînd pentru că era ultimul model cu portbagaj, își folosisse vremea înclinîndu-și de lucru în subșolul casei lui, unde îi plăcea să repare tot felul de dispozitive mecanice și să creeze noi aparate pentru uz submarin. Imediat ce reușise să meargă fără să cadă în ras, se apucase de treabă la o sală de pregătire pentru boxeri. Joe nu se plictisise niciodată cînd avea femei în preajmă, și se folosisse din plin de complicitatea pe care o stăruise datorită rînei cîmpăie.

Austin discutase la numeroase rânduri cu Zevada la telefon. În ciuda faptului că se distra, Joe ar fi vrut să participe la vreo acțiune pasionantă. Apa că Austin nu găsise nimic spusesese:

– Sunt convinsă că abia așteptăm să revină la treabă, domnule amiral.

– Splendid! Apropo, înțeleg că te simți destul de îndrăgostit cu să prind un loc în echipa olimpică de nate.

– Da, poate pe post de clowns. O sugestie, totuși, domnule. Data viitoare când angajați pe cineva să se dea drept iubitor de plădi, aveți grijă să nu poarte pantofi de mure și șosete până la genunchi.

A urmat o pauză.

– Nu e cazul să-ți recomandăm că NUMA nu are oricând la dispoziție un fond de agresi operativ la fel de bun ca vecinii voștri de la Langley. L-am rugat pe Joe McSweeney, unul dintre contabilii de la serviciul financiar, să se intereseze cu discreție de modul în care îți faci recuperarea. În drum spre slujbă, trece prin dreptul casei tale. S-ar părea că mania asta cu James Bond l-a lăsat și pe el, astfel că și-a luat sarcina mai la serios decât mi-am imaginat. Sper că nu te deranjează.

– Nici o supărare, domnule. Apreciez grija ce mi se acordă. Mai bine decât să primească zilnic telefoane de la soția.

– M-am gândit că că așa vezi lucrurile. Îndrăgitor, Mac chiar se pricepe la plădi.

– Sunt convins, a spus Austin. Ne vedem mâine, domnule amiral.

A închis și a sculat un chicotit gândindu-se la paternalismul lui Sandecker și la aluzia nu tocmai discretă la CIA, al cărei sediu era la mai puțin de un kilometru juralitate de locuința lui Austin. Agenția condusă de amiral avea în primul rând un caracter științific, însă operațiunile sale ca omolog al NASA în domeniul subacvatic se făceau în multe cazuri și pentru culegerea de informații care rivalizau, ba chiar depășeau, în unele situații, cele mai bune lucrări pe care le putea descoperi Compania.

Sandecker îi invidia pe cei de la CIA pentru fondurile nelimitate și răspunderea redusă, deși nici el nu se jura mai deloc atunci când voia să solicite fonduri considerabile Congresului. Putea obține ajutor din partea a douzeci de universități de elită, care aveau catedre de științe marine, și din partea multor corporații mari. Având la dispoziție cinci mii de oameni de știință, ingineri și alți specialiști, desfășurând studii privind geologia adâncurilor, biologia oceanică, arheologia marină și

climatologia, și deținând o flotă numeroasă de vase de cercetare și avioane, NUMA putea fi prezentă în orice parte a globului.

Sandecker dăduse o lecțiune importantă flutându-l pe Austin celor de la CIA. Acesta ajunseser la NUMA pe o cale ocolită. Studiaser pentru titlul de doctor în managementul sistemelor la University of Washington și urmaseser un curs de înaltă clasă de scufundări la Seattle. Se pregătiseră astfel încât să ajungă un specialist multilateral în activități subacvatice, ceea ce însemna că se pricepea la lucruri de bază, cum ar fi radura, plasmarea de explozivi și scufundarea în condiții de vizibilitate redusă. Se specializaseră în flotaj, aducerea la suprafață a obiectelor grele aflate pe fondul oceanului și scufundări la mari adâncimi în diferite medii folosind camere subacvatice cu amestec de aer. După ce lucraseser vreme de câțiva ani pe platforme de foraj din Marea Nordului, reveniseră la compania de salvări marine a tatălui său, unde stătuseră șase ani, fiind apoi ademenit să intre într-un serviciu puțin cunoscut al CIA, specializat în culegerea de informații subacvatice. Fusese director adjuncț la cadrul recuperării în secret a unui submarin rusesc și la salvarea și investigarea unui nave-continer de origine israeliană care, transportând arme nucleare, fusese scufundată olandezilor de un submarin israelian. Tot el desfășurase investigații privind câteva avioane de linie ce fuseseră doborâte în mod misterios în largul mării, localizându-le, salvând epavele și cercetând incidentele aeriene.

La încheierea Războiului Raco, CIA desfășurase serviciul de investigații subacvatice. Probabil că Austin ar fi fost transferat la alt serviciu, dacă nu ar fi fost angajat de amiralul Sandecker pentru misiuni subacvatice speciale care deseori se desfășurau în afara controlului instituțiilor statului. Sandecker se putuse vâlcări că nu primește fonduri, artileria cu degetul spre Langley călăpăia, însă el cunoștea prea bine cum se organizează operațiunile secrete.

Austin a aruncat o privire la casa. Ora zero. Însurase că la Seattle era șapte. A ridicat receptorul și a format un număr. I-a răspuns un bărbat cu glas rășchit și dental de morocimos.

– Bună dimineața, a spus Austin. Sunt eu, tată tău marele meu.

– Era și momentul să telefonezi.

– Păi, am discutat și ieri cu tine, tată.

– Câte nu se pot întâmpla în decurs de douăzeci și patru de ore... I-a răspuns tatăl lui cu o aspră mină.

– Zău? Deștept ce e vorba?

– Deștept un contract de câteva milioane de dolari cu chinezi. Asta s-a întâmplat. Nu-i rău pentru un meș cu mâini, ce zici?

Austin moștenise de la tatăl său fizicul masiv și înclăpșăturca. Acum trecut bine de apăsătorii de ani, bătrânul Austin era ușor adus de umeri, dar lucra cu un entuziasm care ar fi ucis și un om mai tânăr. Compania de salveți maritime, cu sediul în Seattle, îl făcuse bogat. Se suprasolicita însă, mai ales de câțiva ani, după moartea mamei lui Austin. Asemenea multor oameni care reușiseră prin propriile forțe, el dădea importanță activității, nu banilor.

– Felicitări, tată! N-ai putea spune că rău surprinde. Dar nu ești meș, ăi bine asta.

– Nu te mai demerja să mă tîmliiezi. Ți-e ușor să vorbești. Când vii încoace cu ai străbitorilor cu o sticlă de Jack Daniel's?

„Asta-mi mai lipsește”, a gândit Austin. O noapte în compania tatălui său rezistent la bălăcărie l-ar trimite din nou la spital.

– Nu pot veni decanadată. Mă întorc la treabă.

– Era și timpul. Ai chinat îndoaiana.

În glas se strecurase însă o nuanță de decanadizare.

– Însumată că ai vorbit cu amiralul. Și ai a vorbit cum la fel ca tine.

– Nu, am făcut mai bune de făcut.

Tatăl lui Austin glumea numai pe jumătate. Nutrea un respect deosebit pentru Sandecker. În același timp, îl socotea un rival în ceea ce-l privea pe frul său, și nu abandonase speranța că, într-o bună zi, lui Kurt avea să-i vină mintea la cap și va prelua afaceres de familie. Austin socotea că această speranță îl ajută mult pe tatăl lui să fie atât de activ.

– Să vezi ce vrea. O să te amuz.

A urmat un efort adânc.

– Bine, îi ce trebuie. Și eu trebuie să te las. Mai am un apel pe canalul linic.

Austin a ritrat cu ochii plătîpi la receptor și a clătînat din cap. În momentele în care era dispus să își imagineze scene amuzante, se întreba ce s-ar întâmpla dacă tatăl lui, care era ca un urs, s-ar fi confruntat direct cu Sandecker, mai friv la trup, dar jăgăre ca un bovar de la categoria cocoș. Nu ar fi avut curaj să parieze pe vreunul dintre

ei, dar un lucru îi era clar. Nu ar fi vrut să fie de față la o asemenea confruntare.

CD-ul cu Coltrane era pe așteptare. Aștia l-a înlocuit cu unul al lui Gerry Mulligan și s-a lăsat pe spătar cu un cîmbet pe față, pregătindu-se să asigure ultimele ceasuri de relaxare de care probabil că va avea parte în săptămânile ce vor urma. Se bucura că Sandecker îi telefonase și că vacanța era pe cale de a se așeza. Nu gînea doar de o stare de plictis. Amiralul nu era singurul care voia să lămurască ceea ce denumise „afacerea marocană”.

Trinându-și palmele împreună pe după ceafcă, Hiram Yaeger s-a născut de spitalul socrului și, prin ochelarii cu rame din sârmă, amintind de acela al unei buniciușe, s-a uitat la fotografia tridimensională în alb-negru a frumuseții femei vamațene – care părea și mai vie datorită prezenței holografice –, care se proiectase pe monitorul uriaș, așezat pe consola lui la fața de poartă. S-a lăsat copleșit de milioane de tineri lași primele lecții de anatomie feminină contemplând feciore frumoase în paginile revistei *National Geographic*.

Cu un oftat ce-i trăda nostalgia amestecată cu vinerea, Yaeger a spus:

– Mulțumesc pentru acest serviciu, Max.

– Nu ai pentru ce, i-a răspuns vocea femeii la computerului. M-am gândit că îți va face plăcere să mai ai puțin de muncă.

Fecioara virgină a dispărut, trimisă înapoi în 1977, când fusese înortalizată de un fotograf al revistei.

– Asta mi-a stăruit amintirile, a spus Yaeger, sorbind din ceașca de cafea.

De la terminalul său, aflat într-o cameră literară, șeful rețelei de comunicații al agenției putea, doar într-o clipă, să sotocească prin vastele fișiere ale computerului de date computerizate care ocupa tot etajul zero al clădirii care găzduia sediul NUMA. De obicei, puterea de hardware a NUMA era aceea care ajungea să fie menționată în articole. Realizările navelor de cercetare însoțite cu tubulică de ultimă oră, submarinele capabile să se scufunde la adâncimi incredibile, procură și tot felul de roboți pentru cercetări submarine captau cum nu se poate mai

mult imaginația publicului larg. Însă una dintre contribuțiile cele mai mari ale lui Sandocker era jurnalul coronsei NUMA, cunoscut încă nedrept, cu alte cuvinte, masiva rețea computerizată de mare viteză pe care Yaeger o concepusese după viza inițială, și pentru care primise o finanțare pe măsură, grație amicalității.

Sandocker îl adormise pe Yaeger și lucrare la NUMA atunci când făcuse un raid la o corporație informatică din Silicon Valley și îl îndemnasese să alăturiască ceea ce devenise în mod indiscutabil cea mai cuprinzătoare arhivă a științelor oceanice din lume. Uriașa bibliotecă de date și informații constituia baza și pasiunea lui Yaeger. În lume ani de zile să aduna înaltă cunoștințe urmasa acumulată vreme de secole, culese din cărți, din articole, precum și din texte din domeniul științelor și istoriei. Tot ce se scrisese vreodată despre mări și oceane stătea acum la dispoziția cercetătorilor NUMA, dar și a studenților interesați de științele oceanului, a oceanografilor, a inginerilor marini și a arheologilor submariini din întreaga lume.

Yaeger era singura persoană de la NUMA care ignora regulile de joacă impuse de Sandocker și scipa nedejnit, ceea ce vorbea în mod elocvent despre talentul său. Cu blugi albi și geacă Levi's, cu părul blond și lung legat într-o coadă de cal și cu perlonul zădărnici se asigurându-se că expresia tinerească de pe fața lui, Yaeger cel lipsit de aroganță parea să îl coborât direct dintr-o comunitate hippy a anilor șaptezeci. De fapt, Yaeger nu locuia într-o iurtă, ci venea la slujbă dintr-o suburbie scumpă din Maryland, conducând un BMW perfect echipat. Atrăgătoare lui soție era artistă, cele două fiice, ajunse la vârsta adolescenței, studiau la o școală particulară, iar remunerarea lor cea mai mare era aceea că tatăl lor își petrecea mai mult timp cu familia lui electronică decât cu familia adevărată din carne și oase.

Yaeger era încă albit de forța uriașă pe care o avea la dispoziție. Renunțase la tastatură și la monitor pentru a utiliza comenzile verbale și afișajul holografic. Incursiunea lui în aspectele mai revelatoare ale articolelor din *National Geographic* reprezenta un subterfugi pentru a lua o pauză de la misiunea foarte solicitantă la care lucra la cererea lui Sandocker. În aparență, ordinea lui Sandocker nu sunase deloc complicat. „Descoperă dacă s-au întreprins stacări asupra unor expediții arheologice similare celei din Maroc.” Sarcina se dovedise din cele mai de dificilă. În dorința de a soluționa acestă problemă, își neglijase

soția și fiicile mai mult decât de obicei, după acestea se dovediseră că erau de încredere.

După sistemul informatic NUMA era dedicat cu precizie oceanelor, Max pătrundea în mod constant în alte sisteme, fără a avea încredere, pentru a culege informații și a transfera date ale unor biblioteci, arhive ale ziarelor, biblioteci de cercetare, universități și arhive istorice din orice loc de pe glob. Yaeger începuse prin a alcătui o listă principală a expedițiilor, înfățișată cronologic pe decenii și mergând înapoi pe o perioadă de cinciseci de ani. Lista cuprindea sute de nume și date. Apoi pregătise un model computerizat, pornind de la informațiile cunoscute despre incidentul petrecut în Marea. Îi ceruse lui Max să compare modelul cu fiecare dintre expediții, folosind date din diferite surse, precum lucrări academice publicate, reviste științifice și știri de presă, verificând relațiile pentru a stabili dacă vreuna dintre acele expediții ajunseser să se înclece atât de neașteptat, căutând în permanență tipare.

Sursele erau deseori fragmentate și de multe ori încheiate. Ca un sculptor care se străduiește să descopere o formă într-un bloc de marmură, el redusese dimensiunile listei de la care pornise. Aceasta rămăsese totuși lungă, și destul de complicată, capabilă să denumescă până și un corectiv cu experiență, însă avea proveniență nu făcuse decât să-i strănosească pofta de muncă. După câteva zile, adunase o cantitate enormă de informații. Urma acum să dea instrucțiuni computerelor să ceară datele și să transforme totul în niște rezultate digerabile.

— Max, după ce opuneai informațiile din rețelele tale, te rog să tipărești constatările, a dat el instrucțiuni computerului.

— Voi reveni curând cu rezultate. Scuze pentru întârziere, s-a auzit vocea monotona și caldă a computerului. Cât aștept, ce-ar fi să-ți mai torni o ceașcă de cafea?

Timpul nu avea relevanță pentru o mașină, a gândit Yaeger în timp ce urma recomandările lui Max. Lucra cu o încredere înimaginabilă, dar, indiferent cât de rapid și de inteligent ar fi fost Max, tot nu avea idee ce însemna să fi pusat de unul cu Sandecker. Yaeger îi promisese acestuia rezultate până a doua zi dimineață. Cât Max își făcea treaba, Yaeger ar fi putut lua o pauză, decidându-se până la cina NUMA ori, pur și simplu, pierzându-și sancțiunea pentru o plimbare în parcu vici.

Detesta însă să-și părăsească bebelușii electronici, așa că și-a folosit timpul călătoriei alte soluții.

A rămas cu privirea ațintită în tavan și sufletul și-a adus aminte că Nina Kirov spusese că ucigașii veniseră pe întamencie, masacrații membrii expediției și făcuseră cadavrele să dispară.

– Max, hai să aruncăm o privire la „asasini”.

Max era în realitate un grup de computere care, ca și crișterul uman, putea rezolva mai multe sarcini complicate în același timp.

– Asta nu e nici o problemă. O secundă mai apoi, vocea computerizată a spus: Asasini. Un cuvânt analog celui din arăbă, *basbaskin*, însemnând o persoană dependentă de hașă. O sectă politică și religioasă secretă islamică din secolul al XI-lea, condusă de un șef absolut și de secunzi acestuia. Membrii sectei, cunoscuți și sub numele de „devotați”, practicau ucigași care îndeplăteau liderii politici și, contra unor sume în bani, își puneau la dispoziție sufletul de apăsătoare, li se cerea o răpunere curată. Ucigașilor li se oferea hașă și o porție îndolășitoare de plăceri senzoriale, spunându-li-se că aceia era gustul paradisului ce li aștepta dacă își duceau misiunea la bun sfârșit. Secta a răpădărit teroarea omenească de peste două sute de ani.

Interesant. Dar ce legătură avea asta cu situația în chestiune? Yaeger s-a lăsat ușor de barba mării, în timp ce Max a descris alte grupuri de asasini, precum ucigașii din India și lupătoria ninja japonezi. Aceste grupuri nu corespundeau profilului ucigașilor marocani, dar, lucru mai important, ei nu mai existau de secole. Totuși, a hotărât să nu le ignore. Dacă ar fi avut intenția de a-și alcătui o echipă de asasini, trebuia să caute în trecut ca să vadă care funcționaseră ele.

Doctor Kirov mai spusese și că ucigașii distruseseră o sculptură în piatră ce putea reprezenta o dovadă a contactelor precolumbiene dintre Lumina Veche și Lumina Nouă. Dacă ar fi activat tot ce știa de cultura precolumbiană, chiar cu viteza la care funcționa Max, tot i-ar fi trebuit zece ani ca să pună lucrurile în ordine. Însă Yaeger instituisese ceea ce denumise o „paradigmă paralelă”, practic un set de întrebări prin care se solicita în diferite forme computerului să precizeze cine ar fi donanțat de revelații privind călătoria Columb nu ar fi fost primul reprezentant al Lumii Vechi care pusese piciorul pe pământul Lumii Noi. Și invers.

Cu câteva zile în urmă, dăduse instrucțiuni computerelor să lucreze la această problemă, dar fusese prea puțin până acum ca să solicite

repaunurile glăste. În timp ce mașinile își vedeau de treabă la chestiunea principală: curăț de Sandocker, el și-a glăst vruna să verifice rezultatele.

A cerut apelarca fișierului „ParPar”, murele codificate pe care îi dăduse titlului Parafignă Parafellă, altfel greu de pronunțat.

– ParPar o gata, Hiram.

– Moșpanesc, Max. Pe cine ar denanța revelațiile petrivit căreia nu Columb ar fi descoperit America?

– Pe unii servanți, istorici și scriitori. Anumite grupuri etnice. Vrei date mai precise?

– Acum, nu. O asemenea părere ar prezenta pericole?

– Nu. Îmi permiți să urmăresc o legătură ce duce spre trecut?

Yaeger programase computerul să îi dea răspunsuri scurte, astfel încât să nu încapă cititului interminabile fliri instrucțiuni precise.

– Te rog, a zis Yaeger.

– Închiziția spaniolă transformase credința în contactul precolumbian într-o erozie ce se pedepsea prin arderea pe rug. Închiziția îi surpinse că exploratorul Columb fusese inspirat de divinitate atunci când dusese civilizația spaniolă în Lumea Nouă. Facem legătura cu Vespucci?

– Te rog.

– Când Amerigo Vespucci a dovedit în mod științific că Cristofor Columb nu ajunsese în India, ci descoperise un continent nou, și el a fost amenințat că va fi pedepsit ca eretic.

– De ce era atât de important acest lucru?

– Racionalizarea faptului că altcineva descoperise Lumea Nouă ar fi anulat pretențiile la bogățiile acelei țări și ar fi slăbit puterea statului spaniol.

Yaeger a analizat acest răspuns. Spania nu mai era o putere mondială, iar fițele ei colonii din America deveniseră acum state independente. Există un tric amănunt pe care el nu reușea să-l deslușească. Se simțea ca un copil ce știe că în adâncurile umbroase ale dulapului său plănădește un monstru, căruia îi aude respirația greoaie și îi vede ochii verzi, dar care dispune când aprinde lumina.

Computerul a scos un sunet ce amintea de dangătul îndepărtat al ceasului din turnul Big Ben, după care a apărut o hologramă înfățișând o variantă caricaturală și clăditoare a lui Hiram.

– Am încheiat prelucrarea și tipărirea rezultatelor, a anunșat onologicul lui amiral. Păi! Acum cui dai să bea o bere?

Yaeger își petrecuse atât de mult timp împreună cu computerul, înalt, în mod inevitabil, introdusese în program o serie de trăsături personale.

– Mulțumesc, Max, dar eu ciuste, a zis el.

Întrebându-se pe unde ar scoate cina, dacă Max i-ar lua eforta în series într-o bună zi, Yaeger s-a dus în camera alăturată și a extras fișele imprimare pe care le solicitase. În vreme ce examină raportul Parfar privind expedițiile arheologice, ochii i s-au năruit din ce în ce și a început să repete în șoptă cuvântul „incredibil”. Nu citise decât o parte din raport când a ridicat receptorul și a tastat un număr. I-a răsunat o voce hostilă.

– Domnule amiral, dacă ai câteva minute libere, a spus Yaeger, aş dori să-ți arăt ceva ce sigur te interesează.

La ora 8:45 dimineața, Austin și-a parcat Jeepul Cherokee de culoare turcoaz, aparținând agenției, în spațiul rezervat lui în gara-jul dotat de la sediul NUMA, gândindu-se la imposibilitatea clădirii imbricată în sticlă solară din Arlington, Virginia, unde se găseau două mii o camere de filmare și inginerii NUMA, și de unde erau coordonați alți mii de specialiști împăpănați în jurul globului. Joe Zavala l-a strigat pe Austin imediat ce acesta a traversat holul în formă de strium, unde se găseau cascade, acvarii și un glob uriaș, plasat chiar în mijlocul așii pardoșite cu marmură de culoare verde ca a mării. Austin s-a ucurat vizibil că Zavala șchiopăta doar foarte ușor.

Liftul l-a arădat în câteva ultime etaje, unde amicalul Sandecker l-a văzut învârt. Când au coborât din lift, au văzut două persoane așteptând în întreg. Una dintre acestea era un bărbat înalt, masiv, de aproape un metru nouăzeci, având un chip cu pielea tăbăcită, bine bronzată. Avea chipul serot cu opal și părul negru ca albanul, ondulat, cu câteva fire brune în dreptul templelor. Neîntârziat la fel de lat în umeri precum Austin, trupul lui era zvelt și musculos.

Celălalt bărbat contrasta cu el. Avea doar un metru și jumătate, dar răsărea ca un baldeg datorită pieptului masiv, brațele și picioarele îi erau urmasi trunchi. Avea părul negru și cărăbănă. Trupul brăzdat și ochii negri îi trădeau originea italiană.

Bărbatul cel înalt a lăsat mâna.

— Kart, cred că-ai trecut trei luni de când nu ne-am văzut.

Dirk Pitt, directorul pentru proiecte speciale din cadrul NUMA, și șeful lui asistent, Al Giordano, erau cunoscuți ca adevărate legende

vii ale agenției. Ispitirile lor de-a lungul numeroșilor ani de când NUMA fusese inaugurată de amiralul Sanderker constituiau material dăru de romanele de aventuri. Deși drumurile lui Pitt și Austin nuori se încrețeau, ei deveniseră buni prieteni și efectaseră cu regularitate scufundări sportive împreună.

Austin i-a strâns mâna cu aceeași tărie.

– Când vi faceți timp să luați prânzul împreună ca să mai aflăm de ultimele voastre escapade?

– Îmi pare rău, dar abia peste vreo două săptămâni. Peste o oră decolăm de la Baza Aeriană Andrews.

– Și încotro plecați? i-a întrebat Zavala.

– În cadrul unei probe pe care amiralul i-a înțiat în Antarctica, i-a răspuns Giordino.

– Sper că nu ai uitat să-ți pui în bagaje apăsătoare de testicule, a spus Zavala, și în ochi i-a apăsat o scâlpire jaloasă.

Giordino a zâmbit.

– Nu plec niciodată de acasă fără apa cea.

– Dar tu și Joe ce faceți pe-ale? a întrebat Pitt.

– Avem o discuție cu amiralul care ne va spune ce planuri are în privința noastră.

– Sper că mergeți în ape tropicale.

Austin a pufnit în râs.

– Și tu sper.

– Să-ți dai un telefon după ce vi întoarceți, a spus Pitt. O să luăm masa la mine.

– Apa voi face, i-a asigurat Austin. Sunt întotdeauna bucuros să-ți admir colecția de automobile.

Apoi a deschis liftul și s-au deschis ușile. Pitt și Giordino au urcat și s-au întors cu fița celor doi.

– Pe curând, băieți! Noroc în noua voastră misiune, le-a spus Giordino, în timp ce ușile liftului se închideau.

– Când e prima oară când nu-i văd pe Dirk și pe Al șchioptâind, singurii mei bandajați din cap până-n picioare, a spus Austin, stăruind singur cu prietenul său.

Zavala și-a dat ochii peste cap.

– Îți stăieți recunoscător că-ai arătată de pericolele pe care le presupune activitatea în cadrul NUMA.

– Păi de ce-ți încălpuai că NUMA oferea avantajele atât de generoase în privința asigurării de sănătate? a spus Austin, după care au pătruns într-o sală de așteptare spațioasă, ai cărei pereți erau înveliți de fotografii înfățișându-l pe amiral întreprinzându-se amical cu președinți și cu alte personalități din lumea politicii, științei și artelor.

Recepționeros le-a spus să intre fără să mai aștepte.

Sandecker se lăfăia la un birou imens, făcut din capacul de magnezic, rafinat, firește, salvat de pe o navă a Confederației ce străpunsese blocada britanică. Îmbrăcat cu pantaloni negri, cu o dungă impecabilă, și cu un palover bleumarin foarte scump, arădă bochea o ancoră aurie pe bușnăgalul de la piept, Sandecker ar mai fi avut nevoie doar de o păpău albă ca să definitiveze imaginea unui tip sportiv. Radia un câmp de forță de autoritate firească pe care i-o conferau cei treizeci de ani petruți în marină, în decursul cărora primise neremunerate distincții, calități ce se pronunțaseră în postura de șef al unui imperiu maritim guvernamental, pe care îl construise pornind de la zero. Politicienii cu vechi state în serviciu de la Washington afirmau că prezența impunătoare a lui Sandecker le amintea de George C. Marshall, general și secretar de stat, care putea intra într-o încălțare și, fără a scoate un cuvânt, să le dea de înțeles tuturor celor prezenți că el era șeful. În companie cu soldatul general, Sandecker era așud și zvelt, asta datorită celor opt kilometri alergați zilnic și regimului alimentar foarte sever.

A sărit de pe scaun de parcă ar fi avut arcuri de oțel la tâlpi și a dat ochii biroului ca să îl salute pe cei doi.

– Kurt! Joe! Ce mult mi-a bucur să vă văd, a spus el plin de efuziune, prinsându-le mâinile în cleștele degetelor sale, gata să le sfâșie. Așteptați bine. Sunt înclinat să aș reușit să veniți.

Sandecker arăta în formă, ca de obicei, și, deși avea șaiseci și cinci de ani, părea mult mai tânăr. Marginea bine conturată ale bărbii gen Van Dyke, la fel de roșcată precum părul lui și în ton cu temperamentalul său, uneori mai aprins, păreau să fi fost tase și amestecate cu un laser de precizie.

Austin a ridicat din sprâncene. Nici nu se pusese problema ca el și Joe să nu răspundă unei asemenea invitații. Energie și bătlăne, fondatorul și directorul NUMA nu era niciodată omul care să accepte un refuz.

Reașind să arborare un surâs amar, Austin a spus:

– Mulțumesc, domnule amiral. Eu și Joe ne închinăm foarte repede.

– Bineînțeles, i-a răspuns Sandecker. Recuperarea grăbnică este o condiție prealabilă pentru angajarea la NUMA. Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Pitt și pe Giordino.

Din câte știa Austin, adevărul care îl umplea de fiori era că Sandecker glumea doar pe jumătate. Iar lucrul și mai înspăimântător era acela că Austin și Zavala abia așteptau să primească o nouă misiune.

– Doamnă, te asigur că, data viitoare când îl întâlnesc pe Dirk la un pahar de tequila cu lămâie și gheață, voi compensa conturile mele cu cele câștigate de el.

Zavala nu a ratat ocazia de a strecura o glumă. Plătrind un chip serios, a zis:

– Doi invalizi ca noi nu prea sunt de folos pentru NUMA.

Sandecker a chicotit și l-a lovit ușurel cu palma pe spinare.

– Joe, întotdeauna ți-ai apreciat simțul umorului? Te-ai descarcă bine pe post de comic, făcând tumbe prin cluburile de noapte unde, din câte înțeleg, ți-ai petrecut serile în compania unor tinere atrăgătoare. Îmi închipui că ele te-au ajutat să-ți revii mai repede, adevărat?

– Asistențe medicale personale? a răspuns Zavala cu o expresie nevinsovată pe fața care nu se prea potrivea cu realitatea.

– Cum ți-am spus, Joe, ți-ai ales greșit cariera. Acum, făcând gluma la o parte, cum o mai faci cu... noua?

– Nu sunt chiar pregătit să dau un marșon întreg, dar am renunțat la baston de mulțumesc, domnule.

– Mă bucur. Înainte de a-i lăsa și pe ceilalți, voiam să vă felicit pentru reușita lui Nereus. Am citit rapoartele. O treabă bine făcută.

– Mulțumesc, a spus Austin. Și câștigând Phelan merită multe felicitări. S-a născut prea târziu. Pe vremea pirărilor de pe Coasta Harbortă s-ar fi simțit la largul lui cu o sabie în mână, înfruntându-i pe ticăloși. Îmi pare rău doar că i-am cămășat nava.

Sandecker l-a apăsă pe Austin cu ochi albaștri și roși.

– Kurt, unele lucruri sunt inevitabile. Am vorbit chiar ieri cu câpitanul. Vasul își încheie reparările la Yucatan. Omul se simte bine și s-a asigurat că Nereus e din nou într-o formă de zile mari. M-a rugat să vă mulțumesc încă o dată că l-ați salvat nava. Așadar, sunteți gata anului să vă întoarceți la treabă?

Zavala a ridicat mâna într-un salut solemn, domn de un personaj de teatru de varietăți.

– Suntem într-o formă de zile mari, l-a înmănat el pe Sandecker, rânjind.

S-a mutat un ciocănit ușor, iar după aceea s-a deschis o ușă laterală, mascată în pereții cu lambriuri de culoare închisă. A apărut silueta unui uriaș, care a trebuit să-și lase capul în piept pentru a nu se lovi de pragul de sus. Paul Trout, înalt de doi metri și șapte centimetri, arăta ca și cum s-ar fi singit mai în largul lui ca baschetbalist al unei echipe din NBA decât ca geolog marin din Echipa de Misiuni Speciale NUMA. Adevărat era că lui Trout i se oferiseră burse la câteva universități care manifestaseră mai mult interes față de statura decât față de mintea lui acțiune.

Așa cum se cerea pentru cineva provenind dintr-o familie veche din New England, Trout era cum zgâncit la vorbă, însă atitudinea rezervată de jure nu a reușit să ascundă plăcerea pe care l-a trădat-o glasul.

– Bunk, băieți! Mă bucur să vă văd întregi. Ne-ați lipsit. Apoi, întorcându-se către Sandecker, a adăugat: Domnule amiral, suntem gata.

– Splendid! Domnule, n-e să mai pierd vremea cu explicații. Motivul convocării acestei ședințe va rezulta cu claritate cât se poate de curând.

Apoi Sandecker i-a condus într-o sală de conferințe foarte spațioasă, confortabilă și bine utilată, aflată lângă biroul lui.

Austin și-a dat seama imediat că era vorba despre ceva ieșit din comun. Bărbatul subțirel, cu urmele îngeușii, așezat la capătul opus al mesei lungi de mahon era comandorul Rudi Gunn, directorul adjunct al NUMA și maestru al organizării logistice. Alături de el se găsea Hiram Yaeger, om de școală veche și specialist în informatică. De ocazionalitate a mesei față de membrii NUMA se afla un bărbat mai vârstnic, având un aer distinct, care, prin profilul frumos datat și prin mustața albă și zbârlită, l-au amintit lui Austin de C. Aubrey Smith, bătrânul actor de film care a interpretat numeroase roluri de ofițeri britanici înalțișori. Bărbatul mai tânăr, cu început de chelie, care stătea alături de el, era îndesat și avea o faimă aprigă ce trăda un caracter blând.

Austin i-a salutat pe Oana și pe Yeager cu un gest discret din cap. Apoi și-a îndreptat privirea spre ceilalți bărbați prezenți, trecând de la unul la altul ca o piatră ce sare pe apă, după care a clintit cu ochii la o femeie așezată spre capătul îndepărtat al mesei. Pădul blond îi era împletit strâns de cap, un aranjament ce îi punea în valoare ochii cenzurați-famurii și pomelii proeminenți. Austin s-a apropiat de ea și i-a întins mâna.

– Doctor Kirov, sunt plăcut surprins, a spus el, sincer încântat. Mă bucur să te revăd!

Nina purta o jachetă și o fustă care se ascureau, ale căror tonuri sâfâșii, pîlcuite, îi scoteau în evidență pielea de culoarea mării. Lui Austin i-a trecut prin minte cât de ridicoli erau bărbații. Cînd o întâlnise prima oară, Nina i se păruse frumoasă ca o sirena înfricoșată sumar. Acum, învechită din cap până în picioare, cu înfricoșămintea de rălăse moale care îi evidențiază formele și rotunjirile ascunse, ea arăta absolut caeritoare.

Femeia i-a oferit un zâmbet fermecător.

– Și eu mă bucur să te revăd, domnule Austin. Cum te mai simți?

– Acum, grație, i-a răspuns el.

Formalismul schimbului politicos de replici nu a reușit să mascheze intensitatea emoției discrete. Mîinile lor au zburat una în alta câteva secunde mai mult decît s-ar fi cuvenit, pînă cînd Sandecker a rupt vraja drogîndu-și glasul cu o insistență exagerată. Austin s-a întors, a vădit expresiile amănate de pe fețele colegilor lui de la NUMA și a zâmbit. Și-a dat seama că reacționase ca un școlar cu ochi umedi atunci cînd este surprins de amicii lui, care detestă fetele.

Sandecker a făcut prezentările. Bărbatul în vîrstă era J. Prescott Darvorn, director executiv al organizației numite Consiliul Arheologic Mondial. Celălalt necunoscut era Jack Quinn de la Fundația Asia de Est. Amîndoi s-a uitat la oas.

– Acum, după ce am scăpat de toate formalitățile, ce-ar fi să trecem la treabă? Hm, te rog!

Cîn Yeager și-a făcut de lucru cu tastatura unui laptop Macintosh, Austin s-a așezat alături de Trout. Ca de obicei, Trout avea o înfățișare impecabilă. Pădul lui castaniu-deschis era pieptănat cu cîrări pe mijloc, așa cum era moda în Epoca Jazmului, și dat pe după urechi. Purta un costum risipit din poplin, o cămașă albastră și unul dintre

pașionante mari și viu colorate la care ținea atât de mult. În vârstă contrast cu corectitudinea lui implacabilă, Trout prefera ghetle grele, o excentricitate despre care unii credeau că reprezenta un omagiu adus tatălui său, pescar de profesie. În realitate, era un obicei pe care îl deținuse la Institutul Oceanografic Woods Hole, unde mulți oameni de știință purtau așa ceva.

Fiaș unii pescari de la Cape Cod, Trout își petrecuse o mare parte a copilăriei dând tâlcoale acestei renumite instituții și primise șlujbe pe durata verii de la camerele de știință care făceau tot ce puteau ca să se arate prietenoși față de tânărul care era atât de fascinat de ocean. Dragostea lui față de mare l-a făcut mai târziu să ajungă într-un alt loc, la fel de renumit, Institutul de Oceanografie Scripps, pe care l-a absolvit specializându-se în geologia marină.

— Credeam că ești în Yucatan, cu Gamay, a spus Austin.

Era neobișnuit să-l vezi pe Trout fără soția alături. Se cunoscuseră la Scripps, unde ea studia pentru a-și susține doctoratul în biologie marină, iar după absolvire se căsătoriseră. Rudi Kiron, un vechi prieten de pe vremea liceului, l-a convins pe Paul să îl se alătore ca membru al echipei speciale pe care tocmai o alcătuisa amiralul Sandocker. Paul acceptase, dar numai cu condiția ca soția să îl însoțească. Încleștat că în acest fel reușea să angajeze doi oameni extrem de bine pregătiți, Sandocker acceptase înacur.

Trout avea obiceiul să-și țină mâinile în piept, ca și cum ar fi stat năcruc pe ginduri. Vorbea îndobâțit cu capul plecat și, deși purta lentile de contact, privea de sus, ca și cum s-ar fi uitat peste rama ochelarilor.

Vorbind cu accent rural și păstrând prelungia lungă a vocalei A, specifică celor din zona Cape Cod, Trout a ric:

— Încercă de așteptându-l întregi să obțină o întâlnire cu o persoană importantă de la Muzeul Național de Antropologie din Mexico City. Gamay nu a mai putut schimba data, astfel că acum îl țin și ei local.

Sandocker se așezase în fața unui ecran mare de proiecție, legat la computerul lui Yaege. L-a făcut un semn din cap lui Yaege, iar o clipă mai apoi, pe ecran a apărut o hartă a Africii de Nord-Vest. Indicaș spre Maroc și folosind un trabuc Managaa neapline, pentru a arăta spre o așază roșie cu clipea intermitent, Sandocker a spus:

— Toți cei care se află în această încăpere au cunoștință de atacul întreprins împotriva doctorului Kiron și de dispariția membrilor

expediției din care făcea parte. Amiralul s-a întors către Asat și Zarala. Kurt, în vreme ce nu și Zarala erau în ocupare fizică, au mai dispărut două expediții.

Înțelegând sugestia, Yaeger a proiectat o hartă a hărții. A făcut semn către noi săgeți roșii ce clipeau intermitent.

— Organizația domnului Quinn a pierdut un grup în China. Iar în India au dispărut doi oameni de știință și o călăuză. Aici este Marocol.

— Mulțumesc, Hiram, a spus Sandecker. Doctore Danvers, te-ajută să ne prezinti câteva lucruri despre organizația noastră.

— Cu plăcere, a răspuns Danvers, ridicându-se. Pronunția elegantă și vocea studiată pătrunseseră închipuirea școlii primare, cu profesori britanici, pe care o urmasse. Consiliul Arheologic Mondial din Washington este un depozitar pentru informații ce au legătură cu comunitatea arheologică mondială. În orice moment, în lume se desfășoară zeci de proiecte, a spus el, făcând un gest larg spre hartă. Acestea sunt sponsorizate de fundații, universități, instituții guvernamentale sau combinații ale acestora trei. Sarcina noastră este de a strânge toate aceste informații și de a le retransmite către diverși membri, conform cu necesitățile, în cantități controlate.

— Poate ne dai un exemplu mai concret, l-a îndemnat Sandecker.

Danvers a stăruit un moment pe gânduri.

— Unul dintre membri noștri, în cazul de față, o universitate, a dorit recent să întreprindă unele lucrări în Uzbekistan. În urma unei simple apel către birourile noastre de date computerizate, noi le putem furniza informații despre chestiuni din trecut, prezent și viitor în țara respectivă, punând la dispoziție toate lucrările științifice publicate în anii din urmă, bibliografii de citiți de referință și nume ale unor experți în domeniu. Deținem hărți și schițe, informații privind chestiuni practice, precum politica pe plan local, surse de lucrători, transport, starea drumurilor, vreme și așa mai departe.

Sandecker a mers direct la obiect.

— Deținem și date privind expediții care au dispărut?

— Cum să spun... a rostit Danvers, încurcându-se. Nu cu atare. Depinde de membri, și dacă accepția ne pun asemenea materiale la dispoziție. Cum ziceam, noi culegem și distribuim. Materialele strânse sunt cu precădere științifice. În exemplul legat de Uzbekistan nu s-ar face nici o mențiune privind vreo dispariție, decât dacă universitatea nu

ne asigură ceva: o astfel de informație. Mai curând avertismente că deplasarea pe un anumit teritoriu ar putea prezenta pericol. Pe de altă parte, s-ar putea ca informațiile de acest gen să existe, dispersate prin baza de date, dar ar fi o chestiune legată de adunarea tuturor acestor date, iar asta ar reprezenta o sarcină de o dificultate deosebită, necesitând mult timp.

— Am înțeles, a zis Sandecker. Hiram, ce ai zis în această problemă?

Yaegeer a tastat ceva în computer. Una după alta, au apărut sigete roșii clipind intermitent pe diferite continente. Aproximativ douăsprezece locuri se adăugaseră celor trei deja existente pe hartă.

— Acestea sunt toate expediții care au dispărut în ultimii zece ani, a spus el.

Nămile lui Duvvers s-au dilatat, de parcă ar fi dat de un miros respingător.

— Depozitabil, a spus el. De unde ai obținut informațiile care vă dau dreptul să faceți asemenea afirmații absurde?

Yaegeer a ridicat umerșii din umeri.

— Le-am obținut din fișierele deținute de organizația noastră.

— Nu se poate! a protestat Duvvers. Trebuie să fi membru al Consiliului Arheologic Mondial ca să ai acces la baza noastră de date. Și multe dintre informații sunt protejate. Nici nimeni din membrii nu pot trece de la un fișier la altul. Trebuie să obții aprobări după ce îți prezinti parola.

Nu era prima oară când Yaegeer spusese pe cineva sugerând că bebelușii lui electronici abia de puteau merge când, în realitate, ei erau sprinteri de tenis. Însă se învinsese și nu se la la la hartă cu nimeni în această privință. S-a răsuflat și surdă.

Trecând în revistă sigetele ce scribeau viori pe hartă, Sandecker a spus:

— Cred că putem convinge asupra ideii că toate acestea nu mai reprezintă o simplă coincidență.

Duvvers era încă deconcentrat de faptul că baza lui de date fusese violată de o persoană care arăta ca un actor din distribuție filmului *Moir*.

— Departe de a fi o coincidență, a spus el, fiindul generează efecturi pentru a-și păstra secretul.

— Sincere scuze, doctore Duvvers, a spus Sandecker. Imediat ce am auzit de incidentul petrecut în Maroc, l-am rugat pe Hiram să facă o

cercetare privind canoni similare prezentate în presă, apoi să le verifice și să le compare cu alte informații existente în alte surse. Papul că a ales Consiliul Arheologic Mondial pentru a se fi folosit de informațiile deținute acolo căi mizeria privind importanța acestora. Mi-e teamă însă că descoperirile sunt mult mai grave.

Principiul imediat aluzia, Yeager a zis:

– Am efectuat o scanare a tuturor relațiilor privind cercetările arheologice din publicațiile cele mai importante, le-am comparat cu fișierele deținute de Consiliul Arheologic Mondial, apoi am tot redus domeniul de căutare, desprind gălă de neghinde, ca să spun așa. Pentru ultimii cinci ani, mi-a fost foarte ușor. Lucrurile au devenit mai dificile pe măsură ce am mers înapoi în trecut, adică spre perioada când canoni alea începuseră să folosească mijloacele informaționale. Studiul meu nu este complet, dar ceea ce dețin acum este foarte bine documentat. Am eliminat toate expedițiile care nu au lăsat în urmă cadavre ori au fost pierse de pe fața pământului de deosebite rațiuni.

A dat un clic cu mouse-ul. Lui Danvers i-a scris pe un ecran. Pe harti s-au aprins sigești roșii clipind ca reclamele din Times Square. Pe fiecare continent existau zeci de mici sigești luminoase.

Quinn a avut o înjurătură furioasă.

– E absurd, a intervenit el. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu avem de a face cu istorii demne de un scenariu pentru Indiana Jones! Specialiștii care fac săpături arheologice nu dispar de pe fața pământului fără să știe cineva de ci.

Cu mult calm, Sandecker a spus:

– Bine pusă problema, domnule Quinn. Și noi am rămas sînși de mizeria expedițiilor care au dispărut de pe fața pământului fără să fi existat. Publicul nu simțea indiferent față de asemenea evenimente, dar ele s-au îngrijat de-a lungul câtorva decenii, iar cineva era destul de obișnuit cu exploratorii să dispară din vizorul opiniei publice vreme de ani. Uneori, să dispară cu totul. Am fi uitați căreia ce s-a petrecut cu doctorul Livingstone dacă întreprindătorul Stanley nu ar fi plecat în căutarea lui?

– Bine, dar unde sunt știrile de presă? a întrebat Quinn.

– Din câte mi-a explicat Hiram, a spus Sandecker, călătorul, cineva de la vreo mare publicație ce deține surse înarmate, precum *The New York Times*, poate face cercetări în arhiva sa, descoperind întâmplări similare, pe care să le compare cu vreo incident petrecut ceva

mai recent. Când se face publicitate deosebită, ca în cazul dispariției, în 1936, a unei expediții a *National Geographic* în Sardinia, incidentul este pus pe seama unei atee banalități sau pe seama ghinionului. Putem elimina astfel o serie de dispariții, provocate de inundații sau de erupții vulcanice, de pildă. Amintim că sînt o povară, apoi sînt confirmat. Ceea ce ne tulbură este incidența crescută a acestui fenomen.

Încă necerșina, Austin s-a aploecat în fața, lîndu-se pe cruce, și a privit concentrat spre hartă.

— Acum, comunicațiile sînt mult mai eficiente decît pe vremea lui Stanley, a spus Kurt. Ar putea acest lucru să aibă vreo legătură cu ritmul în care se înregistrează răpirile?

— Am introdus asta în ecuație, Kurt, a zis Yaeger. Graficul înălț indică o creștere a incidenței.

Radi Gura și-a scos ochelarii cu rime de boga și a mormotat gînditor capătul unui din brațe.

— Asta-mi aduce aminte de un film, a gîndit el cu voce tare. Cîntecurile mari înalturi ai Europei.

— Doar că în cazul nostru nu e vorba despre bacilari, iar incidentele nu se limitează doar la un continent, a zis Sandecker. Dacă experiența trăită de doctor Kinov reprezintă un indiciu, cîntecul meu să scrie toți mari arheologi ai lumii.

Darvon s-a retras de spătarul scaunului, arînd fața albă cu vîrul.

— Doamne, Dumnezeu, a rîsît el cu glas răgănit. Care ce se petrece?

— Chiar așa, ce se întîmplă? a spus și Sandecker, plimbîndu-și ochii albiștri de la un chip la altul. I-am cerut lui Hiram să codifice elementele similare pe care le prezintă aceste dispariții. În aparență, nu a constatat nimic deosebit. Expedițiile au prezentat o diversitate incredibilă. S-au deosebit ca arverguri, începînd cu unele formate din trei oameni și mergînd pînă la unele cu peste douăzeci, și s-au petrecut în întreaga lume. Expedițiile au fost organizate de un spectru larg de grupuri sau persoane. Am constatat, totuși, și existența unor elemente comune. Ceea ce poliția marocită mîndă operanți a fost la fel în toate cazurile de dinainte de cel înregistrat în Maroc. Expedițiile au dispărut, pur și simplu. Doctor Kinov a trecut printr-o experiență traumatică, dar s-ar putea ca, în cele din urmă, pînă pe care a avut-o ca să ajute la prevenirea unor dezastru asemănătoare. Acum știm că aceste expediții nu

au dispărut ca prin farmec. Ele au fost eliminate de echipe de asasinii bine pregătiti.

– Thagien, a spus Quan încet.

– Ce înseamnă asta? s-a mirat Quan.

– De aici vine cuvântul *bandă*¹ în engleză. Înseamnă hoț în hindi, apa fiind denumiri membrii cultului indian Kali. Ei se infiltrau în echipajul unui corăbier, strângându-l cu ei în timpul nopții, le ascundeau cadavrele și le furau banurile. Britanicii au distrus cultul în secolul al XIX-lea și, în mare parte, acesta a dispărut. Însă una dintre ultimele dispariții s-a înregistrat chiar în India.

Nimeni dintre cei care îl cunoșteau pe Quan nu era surprins atunci când acesta ofere informații care de care mai bizare. Micușul Quan era un adevărat geniu. Fiind cel mai bun absolvent al promoției lui de la Academia Navală, fostul comandant de vas ar fi putut să se facure de o funcție importantă la Departamentul Marinei. Avea diplome de studii în chimie, finanțe și oceanografia, dar, între știința adulterilor și cea a alcoolului, a prefera pe prima. Era consilierul principal al lui Sandecker în probleme de lucrări submarine, iar după ce amiralul își dăduse demisia din Marină pentru a înființa NUMA, el îl urmasse. Întorcînd tot felul de rapoarte și ficțiuni permanente cercetării, reușise să acumuleze o mare parte din conținutul divers al celor citorva sute de cîte de care era mereu înconjurat.

– Am verificat și acest aspect, a spus Yanget. Ninja, dar și Ashi-Aoshiu. Ai dreptate, există similitudini.

Sandecker nu a respins sugestia din capul locului.

– Desigur, este interesantă ideea unei societăți secrete, alcătuite din ucigași, a spus el. Deocumdată, cîți analizăm celilalte elemente comune, ai găsi această variantă în rezervă. Din cîte s-a putut stabili pe baza documentelor, toate expedițiile care au avut de valeric în anii din urmă au arătat descoperirea unor artefacte precolumbiene în locuri unde nu se aștepta nimeni la așa ceva. Amiralul a făcut o pară, ca să crească o atmosferă mai tensionată. Și, potrivit constatărilor lui Hiram, toate au fost finanțate într-o măsură mai mare sau mai mică de Time-Quest. Domnilor, știe vreunul dintre voi ceva despre această organizație?

¹ Thug (în fr. engleză)

– Bineînțeles, a spus Quinn. Fundația noastră s-a folosit de Time-Quest de foarte multe ori. Din câte cunosc, este foarte respectabilă. Puteți găsi reclamele lor în toate revistele de arheologie. Se știe că sunt foarte generoși cu banii. Organizația este dispusă să finanțeze orice expediție, dacă scopul acesteia este pe placul lor. Ba, și mai mult, trimis și voluntari, oameni care sunt dispuși să plătească pentru a vinde croșia de a descoperi ceva alipind pe un șantier arheologic. Au legături cu unele organizații de modă și ale persoanelor pensionate. Cum spunem, este o instituție căi se poate de respectabilă.

Dawson a lăsat impresia că tocmai se trece dintr-un teren adânc.

– Da, într-un total de acord. Mulți dintre clienții noștri au apelat la Time-Quest. Avem un fișier despre această organizație, dacă vă este de folos.

– Am fost deja verificați, a spus Yaeger. Am extras informații și din alte surse. Amare ale firmelor nonprofit, agenții federale și de stat care reglementează asemenea organizații. Extrase de cont. Internet. Organizația are un website impresionant. Sedul ei se află în San Antonio. Consiliul de conducere este format din persoane cunoscute pe plan național.

Austin s-a înclinat.

– Mulți oameni de bună-credință și-au legat, fără să știe, numele de mijloc de dreapta sau de stânga, cu orientare extremistă, sau de crima organizată, secondo că promovează cauze războie și terorism, a spus el.

– Bine exprimat, Kurt, l-a aprobat Sandocker. Hm, ai descoperit ceva care să demonstreze că Time-Quest este doar o fașadă pentru acțiuni extremiste?

Yaeger a clătinat din cap.

– Toate informațiile evidențiază că Time-Quest este curată.

– Așadar, nu ai descoperit nimic ieșit din comun? a insistat Sandocker, urechea lui fiind detectând o notă falsă în tonul lui Yaeger.

– N-am afirmat asta, domnule amiral. Deși o cantitate enormă de informații disponibile despre organizația de bună, dar majoritatea comunicatelor ei de presă sunt vorbe goale care nu spun niciodată mai nimic. Când am încercat să trec dincolo de imaginea promovată de cei de la relații publice, nu am obținut nimic.

– Ți s-a făcut acasă?

– Tocmai aici e problema. Nu ai putea spune de-a dreptul că mi s-a blocat accesul. Problema e mult mai complicată. Când și se blochează accesul, e ca și cum nu ai avea cheia care să-ți permită intrarea într-o încăpere. Eu aveam cheia, dar, când am ajuns, în cameră era beznă și nu am putut găsi comutatorul.

– Dacă ogăriții electronici nu au reușit să adormesc-rales, probabil că ea este extrem de complicată. Eforturile tale raționice ne spun totuși ceva. Organizația nu ar deconecta comutatorul decât dacă ar avea ceva de ascuns.

Nina, care păstrase tăcerea pe toată durata prezentării, a reușit pe neașteptate:

– Gonzalez!

– Poftim? a zis Sandercock.

– Mă gândeam la ceea ce a spus comandorul Gunn despre diagorin. Din expediția noastră a făcut parte un bărbat pe nume Gonzalez. L-am vorbit despre el domnilor Austin și Zavala. Venise prin intermediul Time-Quest. Omul acela era... cum ciadai.

– În ce mod, doctor Kirev?

– Greu de spus. Tinea să fie prezent peste tot. Merou activ, privindu-ți permanent peste umăr. Ori de câte ori întreba cineva despre trecutul lui, el purta aceeași placă. Niciodată nu scăpa vreo lașcă în plus. Devenea evaziv dacă încetai să-ți dai amănunte. De pildă, în ultima zi, când l-am întrebat despre necunoscutul cu care discutase în apropierea taberei. Nina a făcut o pauză, concentrându-se, iar pe frunte i-au apărut câteva riduri. Cred că asta a avut ceva de-a face cu atacul.

– Am citit raportul tău despre acest incident, a spus Sandercock. Acest Gonzalez a fost totuși împreună cu ceilalți?

– Așa presupun. Au fost momente cumplite. A dispărut odată cu toți ceilalți, așa că...

– Vom verifica operațiunile de identificare a cadavrelor degropate din escarapă, iar în cazul în care al lui nu se află printre ele, Hissau va face o verificare în casa ce îi privește.

– Am o nălmățivă, a spus Austin. Time-Quest a avut legături cu fiecare expediție care a dispărut în anii din urmă, dar s-a înțeles bine că ceea ce membrii venauca dintre aceste expediții să se întoarcă acasă întreg și nevătămat?

— Vă voi răspunde cu la această întrebare, a spus Sandecker. S-au desfășurat multe expediții în cadrul cărora cele mai mari necazuri s-au recurat la niște simple insule. Repet, toate expedițiile dispărute au amănât descoperiri neobișnuite sau, în cazuri mai specifice, dovezi privind contacte cu civilizația precolumbiană. Cum interpretați asta, doctore Danvers?

— Comunitatea arheologică va privi astfel de afirmații cu un scepticism deosebit, i-a răspuns Danvers. Dar n-aș putea găsi explicația privind modul în care astfel de descoperiri ar putea duce la crime. Oricât de improbabil ar părea, sigur nu poate fi vorba despre un șir de coincidențe.

Nina a clătinat din cap.

— O coincidență la fel de improbabilă precum aceea în urma căreia artefactul precolumbian pe care l-am descoperit a fost distrus. În orice dovadă privind existența lui a fost găsită din baza de date a universității. Femeia s-a întors spre Yaeger. Cum de se putea întâmpla un asemenea lucru?

Yaeger a ridicat din umeri.

— Dacă știți cum să procedați, nu este prea greu de realizat așa ceva.

Sandecker și-a verificat încă o dată ceasul de la mână, după care a zis:

— Pentru moment, am făcut cum tot ce se putea. Domnilor și doamnă doctor Kirov, aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru prezență. Vom analiza ce măsură trebuie întreprinsă și vă vom ține la curent privind progresul făcut.

În timp ce participau la gădini se împletăseau, Kurt s-a dus să stea de vorbă cu Nina.

— Rămâi în Washington?

— Nu, din păcate, i-a răspuns ea. Plez imediat, pentru că trebuie să încep activitatea la un nou proiect.

— În fine,...

— Nu se știe niciodată, s-ar putea să colaborăm într-o bună zi.

Aurelia a așezat pe fața sa delicat de lavandă răsplădită de pârul Ninei și s-a întors să vadă dacă se putea realiza ei împreună.

— Tot ce se poate.

Zâmbul s-a apropiat de ei.

– Îmi cer scuze că m-a tulbur. Sandecker nu-a intrat în biroul lui.

Cu părere de rău, Austin și-a lăsat rîmăș-bun de la Nina, apoi i-a urmat pe colțuși în bălăgeal amicalului, apăsîndu-se într-un scaun confortabil, îmbrăcat la piele. Sandecker era deja la masa lui de lucru. Lăsîndu-se pe spitalarul fotoliului rotativ, a tras cîteva fluturi din trabucul pe care, în cele din urmă, îl aprinsese. Era pe punctul de a decide discografia, cînd ochii i-au căderit asupra lui Zavala, care trăgea de zor dintr-un trabuc ascunsuțuș. În univers existau puține lucruri despre care el nu știe Sandecker, însă una dintre esențialele cele mai dubioase și supărătoare care îi rămăseseră nedezlegate avea legături cu umidificatorul cu trabucuri de pe birou. Vreme de ani și ani se străduise să descopere modul în care Al Giordino reușea să perpelescă trabucuri de acolo fără a fi depistat.

Sandecker i-a însoțit pe Zavala cu o privire tăioasă.

– Ai stat de vorbă cu Giordino? a întrebat el cu un glas glacial.

– În lift. El și Pui pleacă în cadrul unui proiect din Antarctica, i-a răspuns Zavala cu o nevoințușă de porumbel. Am schimbat cîteva cuvinte despre treburi de-ale NUMA.

Sandecker și-a dat glasul cu discografie. Nu ordase niciodată în fața lui Giordino, și pentru nimic în lume nu i-ar fi oferit lui Zavala satisfacția de a descoperi cîți de lăsat și de răpănat era.

– S-ar putea ca unul dintre voi să se întreb de ce o agenție a cărei preocupare principală e reproducerea oculară și ceea ce se află sub apă manifestă interes față de niște grupuri de siglitori în deșert, a spus el. Principalul motiv care explică interesul nostru este că NUMA deține cea mai importantă capacitate în domeniul informațiilor la nivel mondial. La multe dintre siturile aceluia s-a ajuns prin intermediul oceanelor sau a flaviilor care se varsă în ele, astfel că, din punct de vedere tehnic, trebuie să ne exprimăm interesul. În fine, domnilor, aveți vreo idee?

Austin, care urmărise bitălia trabucurilor cu multă haină animă, a analizat întrebarea lui Sandecker.

– Sîi analizez datele pe care le avem, a propus el. Enumerînd punctele pe degete, a continuat. Disparițiile prezintă un anumit tipic. Cănoaie nu dispar pur și simplu, ci sunt ucise de asanări bine organizate și echipate cum se cuvine. Toate expedițiile au legături cu o organizație

care se numește Time-Quest, care pot să aibă de aceea anumite lucruri.

– Nu s-ar putea să aibă de aceea anumite lucruri față de fire, asta necesită nici o legătură cu crimole? a intervenit Yaeger.

– Vom afla dacă așa stau lucrurile, fiind încredințat, a spus Sandecker, și totuși de aceea vă cer să continuați cercetările. Explorați orice posibilitate.

– Ați reușit să obțineți vreo informație referitoare la vehiculul pe perni de aer care a înecat să o lăchădeze pe doctor Kirov? a întrebat Zavala.

– Am avut ceva noroc în această privință, a spus Yaeger. Potrivit descrierii, am reușit să ajung până la un producător englez, pe nume Griffon Hovercraft Ltd. Nu au fost produse multe exemplare care să corespundă descrierii voastre. Acesta este denumit de interesant. Se numește YDPA.

– În limbaj marinăresc, asta înseamnă vehicul de debarcare pe perni de aer, dacă în bine minte, a spus Omer.

– Exact. E o versiune îmbunătățită, de mare viteză, capabilă să se deplaseze și pe apă, și pe mare, pornindu-se de la un model comercial. Are lungimea de douăzeci și șase de metri. Două turbopropulsore și patru turbine de gaz, care îi asigură o viteză de patruzeci de noduri în condiții de sarcină maximă. Posibilitatea de montare a unor mitraliere de calibru 12,7 mm, a unui lansator de grenade și a unei mitraliere M-60. Avem câteva exemplare în Marina SUA.

– De ce nu s-au folosit de mitraliere ca să o oprească pe doctor Kirov? a întrebat Zavala.

– S-au temut, cred eu, că nu vor putea recupera cadavrul, și că el va fi găsit de alții. Asta ar fi dat naștere unor întrebări. S-au prins comenzi din partea unor persoane private? l-a întrebat Austin pe Yaeger.

– Doar una. O firmă din San Antonio.

Austin s-a aplecat în față.

– Păi acolo se află sediul organizației Time-Quest.

– Înțelegi, l-a răspuns Yaeger. Ar putea fi o coincidență. Hovercraftul este deținut de o corporație de explorări petroliere, însă aceasta ar putea face parte dintr-o serie de firme de spionaj. Ne va lua ceva timp

să aflăm dacă există vreo legătură între ele. Ar fi o mare neglijență din partea lor dacă nu permit să se facă o asemenea legătură.

– Na tocmai, a zis Austin. Na se așteptau să existe martori. Dacă le-ar fi reușit atacul asupra doctorului Kirov, nimeni nu ar fi știut de scigaji. Cei de pe Heron au observat vehiculul pe pământ de acor, dar se găsesc prea departe ca să vadă că era folosit pentru uciderea cuiva.

– Kurt are dreptate, Hiram, a intervenit Sandocker. Te-ai raga să investighezi posibila legătură între cele două crimițe din San Antonio. Are cineva vreo propunere privind o acțiune ceva mai directă?

– Da, tocmai mă gândeam la asta, a spus Austin. Poate fi determinăm să vizităm apoi noi. Elementul declarator al acestor incidente este descoperirea unor vestigii precolumbiene. Ce-ar fi să însoțim o expediție arheologică și să facem cunoștință celor de la Time-Quest că am găsit ceva de origine precolumbiană?

– Și după aia, ne înfruntăm vechile antigloze și așteptăm să vedem ce se întâmplă, a spus Zavala, pufind din tubuc precum un afacerist putred de bogat. O capcană. Scripitoare ideol

Sandocker a ridicat din sprâncene.

– Lăsând deoparte gluma care secul a lui Zavala, cum am proceda în acest sens? a zis el. Nu-ar trebui săptămâni, poate chiar luni, ca să organizăm așa ceva, adevărat, Raul?

– Mă tem că, domnule. Ar trebui să punem multe lucruri cap la cap.

La început, Austin nu a reușit să-și dea seama de ce Gura plina atât de amuzat de propunerea lui, astfel că în glas i s-a strecurat o mână de iritare când a spus:

– Poate că dacă ne-am străduit cu adevărat, am putea scoate la lumină.

– N-ai nevoie să te supori pentru nimic la toată, prietene, a spus Sandocker, zâmbind și arătându-și dinți ca o baracă, lucru cu care se obișnuiseră cei care îl cunoșteau. Cât te și Joe ați fost indisponibili, eu, Raul și Hiram am conceput același plan și am și început acțiunea. Total este pregătit. Din motive de urgență și logistică, am stabilit site-ul unde va fi cad-vestal Americii. Moravala va fi un „vestigiu” provenind din Lumina Veche, descoperit pe sol american. Asta sigur va atrage atenția cui trebuie. Iată o misiune pentru Echipa de Misiuni Speciale NUMA.

– Misiune acceptată, a spus Austin. Dar ce facem cu Gamay?

— Ar fi mai greu de explicat prezența unui biologic marin în deșert, a recunoscut animalul. Nu cred că e nevoie să-e smulgem de la activitatea ei din Yucatan. O vom aranja ce putem la căle. Dacă vom avea nevoie de ea, se putea ajunge acolo în câteva ore. Probabil că, în timp ce noi discutăm aici, ea se baceală de soarele tropical pe plaja de la Cancun sau de la Cancun.

Zavala a tras cu sete din trunchi, după care a slăbozit un oare-de fiam.

— Unii au noroc cu carul, a zis el.

Yucatan, Mexic

Cel de-al patrulea membru permanent al Echipei de Misiuni Speciale, Gamay Mangay-Troust, ar fi fost ultima persoană din lumea noastră să se socotească norocosă. Pe când colegii ei se bucurau de confortul oferit de aerul condiționat, ea era acoperită de transpirație, iar obligația sa bună dispoziție funcționa în relație directă cu temperatura aerului, care strise de treizeci de grade și era în creștere. Nici nu-i venea să creadă că simplitatea ajunseser la atât la atât, iar pe neru sa se zăcea nici un nor.

Ținându-și brațele încreșcate la piept, și-a aplicat trapez înalt și înalt către joșul parcat pe acostamentul cu iarbă al benzii de asfalt ce trecea prin pădurea tropicală scundă. Pe asfaltul cenușiu, presărat de pete, plănau cili dansenilor minje de apă tremurătoare. Locul acela plâmbit i-a evocat autostrada pustie din filmul *Nord peis nord vest*, în care Cary Grant este urmărit de un avion de stropit culturii.

S-a uitat spre zăd de un albastru albicios. Nu a zădit nici un avion de stropit culturii. Dar doi condori care descriau cercuri largi, lente. Locul cel mai nepotrivit pentru vulturii filmării. Victimele produse de mașinile care circula pe șosea erau foarte puține. În ultima oră nu trecuse decât un vehicul. Autocamioneta veche și prăpădită încă de pe când se glisa la depășirea de kilometri. Trecuse zdrăgălinind prin dreptul ei, cu încălțările ei de plumb pe jumătate moarte, trăind în urmă o clădă de pene albe. Șoforul nici nu se ridicase ca să vadă dacă nu cădea înșelăcia, avea nevoie de ajutor.

Seocotind că nu avea nici un rost să stea în soare, Gurnay a urcat înapoi în jeep, adăpostindu-se sub acoperișul deoparteabil, și a luat o gură de apă rece dintr-un termos. A desfilcut, probabil pentru a trezi sau a patra oare, harta pe care profesorul Chi i-o trimisese din Mexico City peis fax. Harta se arătase și altora înainte după ce o înfățișase de atâtea ori cu ruginile jilave de sudoare. Ceva mai devreme în dimineața aceea, călăturise spre interiorul Țării, plecând de la Ciudad del Carmen, unde era ancorat Nereus, urmând cu sfârșitele indicapile de pe hartă și deplasându-se prin peisajul monoton al Yucataniului, respectând cu strictețe notațiile precise privind distanțele, oprind exact în locul indicat cu o cruciuliță. A examinat liniile trasate cu grijă. Nu greșise citiții de peisaj. Local marcat cu un X. Se afla exact unde trebuia.

Departe de orice apăsare, niciieri.

Începuse să regreta faptul că solicitase să fie lăsat în Yucatan când ea și soțul ei Paul primiseră invitația de a reveni la Washington pentru a participa la o sesiune importantă a Echipei de Misiuni Speciale NUBIA. Încercase zile în șir să aranjeze această întâlnire cu profesorul Chi, și nu știa dacă va mai avea vreun alt prilej să stea de vorbă cu el. S-a lămurat ce problemă apăsase astfel încât ei să fie urmări de acolo și rechemare în sediu în atita grabă. Se alăturaseră echipei de pe Nereus imediat după ce sosiseră în Yucatan, pentru a participa la un proiect în legătură cu un reactor. Paul trebuia să creeze grafica submerină pe computer, aceasta fiind-a specialitatea, iar Gurnay urma să-și pună în valoare cunoștințele de biologie marină. Pinea o misiune foarte pilcuiă. Nici nu presupunea dificultăți deosebite, iar apoi primiseră mesajul acela de la sediu.

A stăbilit în sinea ei. Probabil că Austin se referenese la treabă. Se plina că simpla lui prezență făcea să se înlăpse tot felul de lucruri. Precum schimbul de focuri petrecut la bordul navei Nereus. Când se va întoarce pe vas, îi va telefona lui Paul ca să afle dacă era curva cazul să la cîd de curind un avion spre casă.

Dumnezeule mare, și-a spus Gurnay, după ce a privit încă o dată peisajul, care de ce o învitasă profesorul tocmai în acel loc deosebit pentru a discuta cu ea? Singurele semne de existență umană, trecuți sau prezenti, în acea zonă, erau niște urme de pașuri în iarbă, destul de puerne, care dispăruseră în plăcure. Cu o fluturare de mîini, a alungat o insectă care voia să i se așeze pe vârful nazului. Efectul deodormitorului

solid de atârgat insecte începuse să se piardă. Tot astfel și stădarea ei se mistaia treptat. S-a gândit să plece chiar în acel moment. Ba nu, va mai aștepta un sfert de ceas. Dacă profesorul Chi nu va apărea, se va întoarce scîntîrînd pe vasele NUMA. Va trebui să accepte ideea că fusesse degrabă acra cîltărie de două ore cu automobilul închiriat.

„La naiba.” Nu se va mai întâlni curînd cu o asemenea pîră. Poate niciodată. Chiar ținea să-l înfrîngă pe Chi. I se părase foarte amabil la telefon, vorbind cu accent american, dar dovedindu-se curtenitor cum numai hispanicii știu să fie. Parecî înmăscat de arșină, o buclă din părul ei roșcat-luciu s-a desprins de celelalte și i-a căzut peste nas. Scoțînd în altă buza de jos, a suflat, încercînd să îndepărteze pîrăa din ochi. Cum manevra nu i-a reușit, a dat bucla la o parte cu mîna, verificîndu-și chipul în oglinda retrovizoare. Apoi a văzut o punct mișcîtor pe geam. Acesta a crescut în proporții, parcî vibrînd din cauza valurilor de căldură ce se ridicau de pe asfalt. A scos capul pe geamul mașinii ca să vadă mai bine. Obiectul s-a dovedit a fi un autobuz vopsit în alb și albastru, ce se apropia. Probabil că profesorul călătorea drumul pe acolo, a socotit ea. Și-a retras capul și totuși lăsa înec o gustă de apă, cînd a auzit pînetul frînci cu aer.

Autobuzul opri-se în spațiile joșului. Ușa s-a deschis și țîlcera momentală a fost spartă de muzică mexicană dată la maximum, instrumentele de suflat triumfînd auzite. Se pîcea că toate autobuzele ce asigurau transportul pe plan local aveau montate difuzoare mîșcîtoare de la festivalul de la Woodstock. Din vehicul a coborît un singur pasager. Porta îmbrîcămînte indiene obișnuite: o cîmășă de bumbac, pantaloni albi și largi, sandale. Pe cap avea o pălărie de pîi, cu boral ușor întors în sus. Cu mîni toți bărbații de origine maya, era scund, ceva peste un metru și cincizeci. Pasagerul a schimbat cu profesorul câteva cuvînte, rostite cu repetițiune în spaniolă, după care a făcut semn de rîmă-bun. Ușa s-a închis cu zgomot metalic, apoi, cu un hîrîit silențiu de punerea în vînt, autobuzul a pornit la drum cu un urîp toarnat legalizat.

„Ah!”

Garry s-a aplecat în față pentru a pleasa o insectă care o înșepase în pulpi. Cînd s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare, bărbatul dispăruse laolaltă cu autobuzul. A verificat în oglinda exterioară. Deasprețea pustie. Ciudat. Stai puțin. A perceput o mișcare în dreapta.

A încremănit. Un bărbat cu ochi ca niște pietre întărite se uita fix la ea din partea cealaltă a mașinii.

– Doctor Morgan-Trost, preocupat, da?

Bărbatul i s-a adresat cu voce caldă, evidențind același accent american pe care Garney îl auzise la telefon. Ca să fie sigură, a întrebat:

– Profesorul Chi?

– La dispoziția dumneavoastră. Apoi și-a dat seama că Garney rămăsese cu privirea așezată la pupa de vânătoare cu două pei care i se odihnea pe braț, așa că a coborât-o. Însă pare că, nu are avut intenția să vă sperie. Scuze pentru întrerupere. Am fost la vânătoare și am cam intrat în criză de timp. Jaua, șoforul nostru, e un om înțeles, dar cînt se poate de flegur, îi cam place să stea de vorbă cu toate pasagerile, fie ele tinere ori în vîrstă. Sper că nu ați așteptat prea mult.

– Nu, nu vă faceți probleme.

Acel bărbat scund și brănet, cu fața lată, tenul roșuțiu, pozeți proeminenți și nas lung, ușor corolat, nu prea adăsea cu imaginea pe care și-o formase Garney despre el. Femeia s-a deșchis în glând pentru faptul de a fi ghidat în mod stereotip.

Doctorul Chi trăise suficient de multă vreme în lumea albilor ca să recunoască o reacție de stiljemență. Expresia parcă împietrită-de pe fața lui nu s-a schimbat, însă în ochii lui negri a apărut o scîlțire joasă, amarată.

– Cînd că v-are luat prin surprindere, apărînd alie de întese, înarmat cu o pușcă, amintind de un Acasito. Însă cam scuze pentru înfrîngere. Cînd sunt acasă, redevin localnic.

– Și cu vă car scuze că vă fac să stați în seare. Garney a bîtat cu palma în scaunul din dreapta ei. Vă rog, așteptați la umbri.

– Am umbra la parînt, dar o să accept invitația.

Și-a scos pîlăria, lîldușu-și la vedere pîlul prins în nodipe și fruntea lată; apoi și-a luat de pe umăr toțba vîldicenească de pîlură și s-a așezat, lîlduș cu grija pușca între scame, după ce a îndoit-o, îndreptînd-o cu pîrva spre partea din spate a mașinii. Toțba și-a pus-o pe gîmuri.

– După cum arată toțba aceea, am impresia că ați avut parte de noroc la vîldicire, a spus Garney.

Ofînd teatral, el i-a răspuns:

– Cred că sunt cel mai mare vinător din here. Apoi pe marginea pozei. Un autobuz mă duce o bucată de dinu, apoi cobor. Intru în pădure. Pao-pao. Ieri apoi din nou în poza și prind următorul autobuz. În felul ăsta mă pot bucura de delicioase solite ale vinătorii și de recompensele sociale aduse de împărțirea reținilor și apocuriilor cu vecinii mei. Partea cea mai dificilă este să mă sincronizez cu autobuzele. Dar, într-adevăr, mi-a mers bine, a zis el, ridicând toțba. Două potlămechi grase.

Garnay a zămbit, arătându-și dinții albi, cu strunglăreși, amintind de dansura acțiunii și modelului Lauren Hutton. Era o femeie strigătoare, nu coplesită de frumusețe și nici extrem de sexy. Însă vieasă și plină de viață, carcun bălețos, lucru care îi făcea pe mulți băieți să se simtă atrași de ea.

– Hm, a zis ea. Îmi permit să asigur transportul dumneavoastră și al pisicilor?

– Am aprecia în mod deosebit o asemenea amabilitate. În schimb, vă voi oferi ceva plăcut de băut. Cred că v-ați lăsat destul de mult de când tot așteptați.

– N-a fost chiar așa de rău, a spus Garnay, deși avea părul deja rădăcit, trăsul i se lipise de spate sau scurșul iar răsădura îi picura din vârful bărbiei.

Chi a dat din cap, apreciind reținerea politicoasă.

– Atunci, dați puțin înapoi și porțiți pe urmele acelor din iarbă.

Femeia a pornit joșul, a mers în marșier și a ieșit de pe poza. A urmat fligășele ficate în noroiul acum uscat, pătrunzând în pădurea densă. După o jumătate de kilometru, capaci s-au mai strit iar fligășele i-au condus până la un lămină dominat de un adăpost ridicat în stil local. Porți colbei erau confecționați din beți, iar acoperișul înclinat, din frunze de palmier. Au coborât din mașină și au intrat. Singurele piese de mobilier erau o masă plătibilă din metal, un scaun de câmpie și un hamac. De grinzile tavanului atârnau câteva felinare cu prapă.

– Indiferent cât de urât ar fi, nu există cine precum mi cunoa, a spus Chi, rostind făcuse curat cu o convingere de neclătinat. Răscolind ușor în jleina podelei cu vârful unei deget de la picior, a adăugat: Plăcinta acesta a aparținut familiei mele distodouana. De-a lungul secolelor, în local ăsta s-au lăsat aici de case, iar modelul nu s-a schimbat față de prima, care a fost ridicată aici la începutul vremurilor. Neamul meu a învățat că era mai ușor să începem o casă mai

des, decît să construiești una care să reziste uraganelor și amenzii ce face totul să patrumască. Ceva de blut?

— Da, a spus Gurnay, uitîndu-se în jur, ca să descopere sticlele. Mulțumesc. Sigur că vești.

— Veniți cu mine, vă rog!

Bărbatul a ieșit din cafetă urmat de femeie și a pornit pe o potecă bine bătută ce mergea prin pădure. După câteva minute de mers, au ajuns la o clădire construită din cărămizi de argilă, care avea acoperișul din tablă ondulată. Profesorul a deschis ușa ce stătea nefolosită, și au intrat. Chi a bîgat mâna într-un colțon întunecat și a pipăit ceva, mormotînd în spaniolă. Cîteva secunde mai apoi, un motor a prins viață.

— Cînd sunt plecat, închid generatorul, ca să economisesc benzina, a explicat el. Poate curînd va porni și instalația de aer condiționat.

Deasupra capului lor s-a aprins un bec. Se aflau într-un mic hol de intrare. Chi a deschis încă o ușă și a apăsut un comutator fixat pe perete. Lămpile fluorescente s-au aprins, dezvoltînd o înălțare mare și fără fîcșoare, unde se găseau două mese de lucru. Pe mese se aflau un laptop, un scanner și o imprimantă laser, tastatură de birou, un microscop și lamelă, precum și saci din plastic în care se aflau fragmente de roci. Ici și colo se vedeau buciți mai mari, atent etichetate. Peste tot stăteau maldăre de două cafele. Rafturile găseau sub greutatea volumelor groase. Pe perete stăneau afîșate hărți topografice ale Peninsulei Yucatan, fotografii de situri și desene înălțînd sculpturi maya.

— Laboratorul meu, a spus Chi, cu o mîndrie vădită.

— Impresionant.

Gurnay nu se așteptase să descopere un laborator arheologie, echipat complet, tîrziu în pustietate, dacă era să spună lucrurile pe nume. Doctorul Chi se dovedea capabil de surprize mari.

Chi a sesizat momentul ei de uluire.

— Uneori, oamenii sunt descumplinți cînd constată contrastul dintre locul în care locuiesc și cel în care lucrez. Cînd nu rai afu în Mexico City, nu am nevoie decît de strictul necesar pentru a-mi duce existența. Un locșor unde să dorm și să mîncîc, un harnac cu placi contra pîcșărilor și un acoperiș care să mă apere de ploaie. Însă lucrurile se schimbă cînd trebuie să lucrez. Ai nevoie de unelte. Iar aici am cea mai importantă unealtă pentru a-mi desfășura cercetările științifice.

S-a dus spre un frigider demodat, dar încă în funcțiune, a îndesat țelba cu vinul pe un raft și a scos două doze de Seven-Up și cuburi de gheață, pe care le-a pus în două pahare din plastic. Cu un gest larg, a fluturat loc pe una dintre mese, dând la o parte câteva dosare, apoi a adus două scaune plătibile. Garney s-a așezat, a sorbit din pahar și a îngulbit lichidului rece și dulce să-i alunece pe gâtul uscat. Avea un gust mai plăcut până și decât cea mai fină șampanie. Vineau de câteva momente, au rămas tăcuți, așteptând blătăra răcoroasă.

– Vă mulțumesc, doctore Chi, a spus Garney, după ce a acceptat să i se reaminte paharul, de această dată cu apă minerală. Constat că eram mai însetați decât credeam.

– În regiunea asta nu-i deloc greu să te deshidratezi. Acum, după ce ne-am rehidratat fustele, cu ce vă pot ajuta?

– După cum v-am spus la telefon, sunt biolog marin. Particip la un proiect ce se desfășoară în largul coastei.

– A, da, explorarea NUMA privind testele glorie la Chivalob, locul unde s-a prăbușit meteoritul.

Apăsându-și capul într-o parte, Garney s-a uitat mințit la el.

– Știi de acest proiect?

El a încuviințat cu un aer serios.

– Telefonul fără fir, a spus el. Apoi, văditul expresia ei de nădărmire, a chicotit și s-a destinsuit. Nu mă pricep să mint. Am văzut un e-mail către marea din partea sediului NUMA, prin care eram informați că această expediție reprezintă o farsă ce ni se face.

A întins mâna spre un dulapier, a deschis un sertar și a scos un dosar cafeniu.

– Ia să vedem, a zis el, citind ce scria pe o fișă. Garney Morgan-Treat. Treizeci de ani. Domiciliul în Georgetown. Născută în Wisconsin. Ștefardătar expert. Diplomă în arheologie marină obținut la University of North Carolina. Și-a schimbat specializarea, înscrind-se la Institutul de Oceanografie Scripps, unde și-a luat titlul de doctor în biologie marină. Își pune talentul la valoare la renumita National Underwater & Marine Agency (NUMA).

– Informație deloc neadevărată, a spus Garney, aruncându-și sprâncenele frumos conturate.

– Mulțumesc, a spus Chi, punând dosarul înapoi în dulapier. De fapt, e rezultatul activității secretarei mele. După ce mi-ai telefonat, am

rugat-o să intre pe site-ul NUMA. Acolo există o descriere completă a proiectelor în desfășurare, prezentând și biografiile celor care participă la ele. Santeji curtea rădă cu Paul Trout, geograful mării al cărui nume figurează pe aceeași listă?

– Da, Paul e soțul meu. Probabil că site-ul nu menționează că ne-am cunoscut la Mexic. Ne aflăm într-o expediție de înălțare în La Paz. În rest, constat că v-ați făcut treaba.

– Mi-e teamă că e vorba despre stilul meu de gândire academică.

– Și eu am obiceiul de a ține minte amănunte. Să vedem dacă le-am reținut corect, a zis Garay și a închis ochii. Doctor José Chi, Născut la Quintana Roo, la Peninsula Yucatan. Tatăl, fermier. Răscălat accidental la înălțare, trimis de guvern să studieze la școli particulare. Studii superioare începute la University of Mexico și absolvite la Harvard, păstrând în continuare legături cu comunitățile Mayas de Arheologie și Etnologie Peabody. Curator al Muzeului Național de Antropologie din Mexic. Câștigător al Premiului MacArthur pentru activitatea sa în domeniul realizării unei colecții de inscripții maya. În prezent lucrând la un dicționar al limbii maya.

Femeia a deschis ochii și l-a văzut pe Chi alintând cu gura plină la urechi. Bărbatul a băut apă din palmă.

– Bravo, doctor Morgan-Trout!

– Poți să-mi spui Garay, a adresat femeia o invitație de a-și vorbi la par ta.

– Un nume frumos și nobil.

– Tata era mare curiositor în domeniul vinurilor. Culoarea plății mele l-a arătat de straguri din Bonajala.

– A alic bine, doctor Garay. S-ar curveni o corectare, totuși. Sunt foarte mândru de munca mea la dicționar, dar colecția este opera multor oameni talentați. Artiști, fotografi, cartografi, specialiști în catalogare și așa mai departe. Eu mi-am adus contribuția cu „scotocitor”.

– Scotocitor?

– Si. Să-ți explic. Umblu după asemenea inscripții de când aveam opt ani. Am cutreierat peste tot prin Yucatan, Belize și Guatemala. În cursul peregrinărilor mele am dat deseori peste ruine. Unii susțin că au avea la cap un instrument de detectare a vestigiilor străvechi. Cred că e vorba despre o combinație între spiritul de observație lași de peiași, un lucru firesc pentru un vânător, și distanțele parcurse pe jos. Dacă

– Asta face subiectul să devină mai interesant. Am ceva timp liber în cadrul prezentului legat de testare. Ți-aș rimine îndată dacă mi-ai putea indica o serie de rime.

El a rimat câteva momente pe gânduri.

– Există un sit la vreo două ore de mers de aici. Te duc chiar eu până acolo. Ai prilejul de a face o scurtă corectare. Poate descoperi ceva de interes.

– Sigur nu te deranjează să mergi până acolo?

– Sigur. Rămânul s-a uitat la un cas de pe perete. O să ajungem acolo pe la prânz, stăm două ore, și revenim aici spre afluența după-amiezii. Vei putea conduce pe lumini până la vasul nostru de corectare.

– Foarte bine. Mergem cu mașina mea.

– Nu e nevoie, a spus el. Am o mașină a timpului.

– Poftim? a flut ea, crezând că nu a auzit bine.

– Uite, acolo e baia. Ce-ar fi să te aranjezi puțin, cât eu pun câte ceva la pachet pentru masa de prânz?

Garsay a flut un gest nehotărât din umeri. Și-a luat rucsacul din jeep, apoi a revenit înapoi, unde s-a spălat pe față și s-a pieptănat. Când femeia a ieșit din baie, Chi tocmai închidea capacul unui micuț lăptos.

– Și de unde luăm acea mașină a timpului? a întrebat ea, pînă să-l ducă în joc.

– E în modul de transport temporal, a spus el cu un aer serios, îndreptându-se spre ușă și luând totodată pașii. Nu se știe niciodată când ai putea da de niște plăci, a explicat el.

Au ascuțit clădirea laboratorului, ajungând pe o altă clădire, ce ducea spre un alt adăpost construit în stil tradițional. Acesta nu avea pereți, acoperișul fiind susținut de patru stâlpi. Sub acoperișul din frunze de palmier se găsea un vehicul cu tracțiune integrată HumVee, de culoare albastră.

Garsay a scos un chiot.

– Dea și-o mașină a timpului?

– Care altfel ai putea boțea un vehicul care te duce în cetăți unde a flut cîteva civilizații? Ieri dau seama că arată ca o versiune pentru civili a unui vehicul folosit în Războiul din Golf, dar asta s-a flut dinadins, ca să-i deranjeze pe curioși.

Bărbatul a pus rucsacul în portbagaj și i-a deschis ușa lui Garay. Ea s-a așezat pe scaunul din dreapta, recunoscând pe dată instrumentele de bord care arătau ca pe o aeronavă. Ea și Paul aveau amândoi, în Georgetown, un Hummer. Proiectat să înlocuiască jeepul, mijlocul lui impresionant reprezenta o ființă de care se ținea seama în traficul din Washington, iar în weekendurile când nu se apucau să-și redecoreze casa din oraș, le plăcea să circule cu el pe drumurile desfundate de țară.

– Ruta pe care am ajuns aici cu jeepul ăsta, de fapt, drumul lituraniei, a explicat Chi. De aici pleacă unul care duce spre poartă.

Apoi a urcat și a pornit motorul. Capul abia dacă îi trecea de nivelul volanului.

Garay și-a spus că va avea parte de o adevărată aventură. S-a lăsat de sprijinirea scaunului și a rostit:

– Văzcu șase warp, domnule Sala!¹

– Așa să fie, a spus el, băgând în viteză.

Volanul a pleștit înainte.

– Dar, dacă nu te superi, mai întâi vom face un ocol prin sectorul al XII-lea.

¹ Replică din serialul *Star Trek* (n. n.)

Tucson, Arizona

În vreme ce avionul se apropia de Aeroportul Internațional Tucson, Austin a văzut pe grămad din dreptul lui creștele ascuțite ale Muntelui Lemmon, ce se înalță din lanțul muntos Santa Catalina. Amuzarea s-a desfigurat în, fără nici un incident, iar citirea minime mai târziu el și Zavala și-au pus pe umeri geșile de voiaj, au ieșit din terminal și au ajuns în lumina orbitoare a soarelui strălucitor din Arizona, după care au citat din ochi vehiculul care ar fi trebuit să îi aștepte. O camionetă Ford F-150 argintie, care perfectă, a claxonat puternic și a ieșit la borduri. Austin, care era mai aproape de vehicul, a deschis portiera. Și a clipit nedumerit. La volan era ultima persoană pe care se aștepta să o vadă. Nina Kirov.

Nina scuturase la înfulecămintea elegantă pe care o purtase la golanța NUMA în favoarea unor pantaloni cuferă largi, cu multe buzunare, și a unei bluze de un albastru-deschis.

– Vreți să vii în cu autocostopul? a întrebat ea, ridicând accentul sudist. Nu m-am revansat după plimbarea mea uimitoare cu scuturul pe mare.

Austin a râs, mai mult pentru a-și ascunde uimirea.

– S-ar cuveni să spun că n-am mai trebuit să ne întâlnim în asemenea circumstanțe, dar aș vrea un rendez-vu.

Zavala a rămas cu gura căscată când a văzut cu cine stătea Austin de vorbă.

– Buni, Joe, a spus Nina. Dacă tu și Kurt vii aşezaţi bagajele în spate, am putea pleca mai curând de aici.

În vreme ce-şi aramau genţile de pânză în spatele cabinei, Zavala a poposit către Austin, fără a-şi ascunde admiraţia:

– Astea cum de ai mai pus-o la cale?

Austin a mormolit ceva cu un aer nepăsător şi a clipit şmechereste către Zavala. Au urcat în cabină, iar camioneta s-a alăturat şirului de maşini ce părăsiau zona aeroportului. Când au părăsit pe Tucson Boulevard, îndreptându-se spre nord, Nina a zis:

– Ar fi timpul să vi explic unele lucruri. Am o nouă misiune. Voi face alături de voi şi de echipa voastră în acest proiect.

– Sunt plăcut surprins. Eram chiar curios de ce nu ai vorbit despre planurile tale când te-am văzut ieri-dimineaţi la Washington.

– Amiralul Sandecker m-a rugat să nu vorbesc despre asta.

Zavala a scos un chioteţ.

– Bun venit în lumea noastră şi plăcintă a NUMA.

– Mi-a zis că voi doi aţi stat în recuperare o vreme, a continuat Nina, şi voia să vi prezinte treptat ceva ce urmasii să faceţi. Pe de altă parte, a vrut să vi concentrezi la subiectul păsărilor, temându-se că aţi fi cucerit... neatenţi dacă aţi fi ştiut că voi face alături de voi.

Austin a clătinat din cap. Sandecker era mereu în stare să facă lucruri surprinzătoare.

– A avut dreptate, aş fi uitat cu totul de subiectul păsărilor.

Nina a zâmbit.

– Avea nevoie de un etnolog pentru a conferi acestui proiect un aer de autenticitate. Mi-a întrebat dacă sunt dispusă să-l ajut. I-am răspuns că da. Ce altceva puteam face? Glauful finisat a devenit foarte serios. Vinea să-i prindem pe acei indivizi, indiferent cine ar fi ei.

– Îţi înţeleg simţămintele, Nina, dar nu ştiu cu ce ne construim. Situaţia ar putea deveni primejdioasă.

– Am analizat posibilitatea asta cu toată atenţia şi pe înădelea. Amiralul mi-a oferit şansa de a mă retrage.

– Te rog să nu interpretezi greşit vorbele mele, dar nu te-ai gândit că amiralul te-a rugat să faci parte din expediţie şi din alte motive decât cele care ţin de pregătirea ta ştiinţifică?

Nina s-a uitat la el cu ochi seriosi.

– Mi-a explicat lucrurile foarte limpede încă de la început.

– Atunci îți dai seama că ești folosită drept momeală, da?

Era a încredințat cu un gust din cap.

– E principala motiv pentru care mă aflu aici: să îi ademenesc pe oamenii care i-au ucis pe doctor Knox, pe Sandy și pe ceilalți. Vreau să-i văd judecând, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătesc. Pe de altă parte, nu există certitudinea că i-ar mai interesa persoana mea. M-am întors la Cambridge de câteva săptămâni, iar pericolul cel mai mare cu care m-am confruntat a fost traficul din Harvard Square. Nimeni înțelesat în costum negru nu a sosit la mine din cine știe ce dulap. Nu am avut în preajmă nici un agent de pază ca să mă apere, și îmi-mă vie și nevădită.

Austin a decis să nu e amănța că în jurul ei se aflaseră doișii agenți de pază pe care îi solicitase ei; doar că ea nu ținuse să-i depistase. Era imposibil să nu observe la Nina blâmbia ce îi trăda încl-pălmirea. Era hotărâtă să facă exact ceea ce spusese.

– Total meu putere și dejențier ar putea sugera altceva, dar mi-l bucar foarte mult să te revăd.

Clătătura de normalitate care apăsase pe fața Ninei că Austin îi ținuse predica a fost înlocuită de un zâmbet.

Foarte curând au pătruns pe Pioneer Parkway, care ducea spre One-cle Junction. Zecile locuite au început să facă loc deșertului și cas-tușilor saguaro. Zavala, care ascultase răbdător schimburi de replici dintre Austin și Nina, grău bine că păstrase lui se glăduia la mai multe locuri la același timp, la chestiuni profesionale, dar și personale. Ți-nând seama de strămoșii lui latini, Joe avea un suflet răsărit, însă înțelega faptul că Sandercock arădase dreptate atunci când se referise la posibilitatea apariției unor momente de lipsă de concentrare. A pro-finit de pauza ivită pentru a îndrepta discuția într-o direcție legată mai mult de aspectele practice.

– Acum, după ce-am lămurit problemele, poate ar fi mai bine să discutăm despre încredințarea asta.

– Bine că ai adus vorba, a spus Austin. Rudi m-a făcut o încredințare, dar s-ar curveni să revădăm amănuntele, în caz că lui i-a scăpat ceva.

– Să mă spun ce grău eu, a propus Nina. Când am discutat prima oară, s-a vădit din capul locului că elaborarea unui plan complicat într-un ritmalt alt de curat ridică obstacole destul de mari.

– Nu-mi dai seama de ce, a spus Austin. Nu era nevoie decât de un sit arheologic promișilor, de o falsă expediție care să aștepte credibil, de oameni care stau în stare să aștepte, de un vechitgă simitor ce trebuia descoperit și de o modalitate de a împlini vreaia alții prieteni și deșnari descoperiri.

– Cum la asta se rezumă treaba. Era ca și cum ai pune la punct o producție în afara Broadway-ului, a spus Nina. Doar că nu intenționezi să faci asta fără scenă, actori sau scenariu. Amindul i-a trasat comandorelui Gunn sarcina de a asigura regia. El a sugerat să se alăturăm unei expediții care lucra deja pe un șantier arheologic. Dar și situația aceasta ar ridica o serie de dificultăți.

Austin a dat din cap, în semn de aprobare.

– Ar însemna să te strecoari în cadrul unei expediții adevărate și să spui „Gata, de aici prelucm noi totul, și, aproape, vrea să îngroșăm un artefact contrafictiv, pentru că dorim să atragem un grup de oameni gata de orice”. Da, asta ar putea fi cu adevărat o problemă.

– Una mare. De aceea, comandorel a făcut o propunere care nu i-a plăcut pur și simplu genială.

– Apa e Rudi de multe ori, a recunoscut Austin.

– Ideea lui a fost să dăm naștere unei legende. Rămânți Arizona. Zăvela a putut în via.

– Său cu numele unei echipe de fotbal?

– Tot ce se poate, dar lucrurile nu stau chiar așa. În 1924, în apropiere de un câmp de câștiri de la poporul de diligenți din Nine Mile Hole, câțiva oameni au descoperit ceva ce arăta ca o cruce confecționată din plumb, în greutate de 28 de kilograme. Au crezut la început că fusese abandonată de misionarii ieșiiți sau de conștințadorii spanieli. Crucea era acoperită cu colicoe, o crustă dură de carbonat de calciu. După ce a fost curățată această depunere, s-a constatat că era vorba de două cruce, fixate laolaltă cu nituri din plumb. Și pe metal scria ceva.

– „Kilroy a trecut pe aici”, a sugerat Zăvela.

¹ Expresia ce denotă faptul că o anumită situație sau stare a fost verificată sau înfăptuită anterior de altcineva, care a devenit un fel de încredințare pentru soldații americani în cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Pentru cel mai cunoscut variant, expresia a fost inventată de un inspector naval, J.I. Kilroy, care o scria în locurile pe care le verificase. (n.r.)

– Da, dar Kilroy lăsa a scris în latină. University of Arizona a tradus textul, care relatea o poveste extraordinară. Căci în 775 d.Îr. pașii s-au de oamnei, băieții și femeii, condusi de Theodoras Remanitul, au pomenit cu corbii de la Roma și au fost înghiși de furturi toarnă de con-lăstă parte a oceanului. Au reușit să debarce, și-au abandonat corbii, apoi și-au continuat drumul spre nord până au ajuns în deșertul torid. Au întâlnit un oraș, denumit Terra Calakus, care a prosperat până când indienii, care făcuseră transformați în sclavi, s-au revoltat, ucidându-l pe Theodoras. Orașul a fost reconstruit, însă indienii s-au răvrărit din nou. Conducătorul romanilor, un băiețel pe nume Iacobus, a dat porunci să se scrie acea poveste pe cază.

– Romanii aveau corbii mari și dental de rezistență pentru a face o asemenea călătorie lungă, a spus Austin, dar asta-mi sună mai curând ca vreo povestire dintr-o revistă veche de aventuri fantastice. Ceva de genul Conan Barbarul.

– Oii Amalric Zeal din Theodora¹, a adăugat Zavala.

– Gata, ajunge cu sugestiile, a spus Nina, prefăcându-se a fi supărată. Acum discutați lucruri serioase. După cum o demonstrează foarte eloquent reacția voastră, povestea asta este ușor de demontat pentru un scriitor, lucru care s-a petrecut la vremea respectivă. Însă cămăra-nii de știință și-au schimbat părerea când s-a descoperit un profil de roman gravat în metal aproape de situl unde se aflase crucoa, acoperit de asemenea de caliche. Un arheolog de la universitate a organizat o expediție. Au descoperit și alte cruci, două spade antice și un loburon, adică un standard roman imperial. Unii au început să creadă în acea poveste. Alții au susținut că erau lucruri luate acolo de morcovi.

– Adică au venit toarnă din Utah ca să îngroape toate obiectele alea? a întrebat Austin.

Nina a ridicat din umeri.

– Asta a stârnit controverse pe plan mondial. Unii experți au susținut că sălăcimea la care făcuseră găsit obiectele și dental de caliche dovedeau că ele nu reprezentau rezultatul unei farse, decât dacă aceasta nu fusese camușă pusă la cale înainte de Columb. Științii au descoperit că fluidele scrise seamănau cu cele din manualele vechi de

¹ Personajul principal al unei povestiri de Lin Carter, din antologia de literatură horor, *Fantasy Flaming Swords*, publicată în 1973 (p.11.)

latină. Cineva a afirmat că obiectele găsite acolo puteau fi luate de vremea exilat politia de pe vremea lui Maximilian, pe care Napoleon l-a pus pe tronul Mexicului.

– Iiine, dar ce s-a întâmplat cu aceste artefacte?

– Conducerea universității a considerat că proiectul devenise prea costisitor. Iar obiectele au fost depuse la o bancă. Nu s-au găsit bani pentru continuarea săpăturilor.

– Cui ai înșelug însoțire mergem cu asta, a spus Austin. După multă vreme, s-au găsit în sfârșit bani pentru săpături. Și am început să ei provin din bugetul NUMA.

– Iți. Noi vom spune că expediția este finanțată de un bogat care dorește să-și plătească anuitățile. Această persoană a fost fascinat de poveste încă din copilărie, și ar dori să vadă misterul decelat roată pentru toată lumea. Datele magnetometrice au indicat unele posibilități interesante la o feroză abandonată, aflată în apropierea parterului arheologic. Noi am săpat acolo și am găsit o relicvă romană.

– Apa poveste xic și ea, a spus Zavala. Cui ai va înghiți cineva o asemenea mafi?

– Suntem convins. Ziarele și câteva posturi de televiziune au difu-
zat deja știri care ne-au ajutat să câștigăm credibilitate. Când am fost
legătura cu Time-Quest, acolo se găsește deja de proiect și oamenii doresc
să ne ofere sprijin.

– Ei v-au dat și bani? a întorsat Austin.

– Nu am cerut bani. Am solicitat voluntari. Ne-au trimis doi. În
schimb, apa cum le stă în obicei, ne-au rugat să li arătăm mai întâi pe
ei, înainte de a oferi ceva presei, despoie orice descoperire neobișnuită.
Luaru pe care li-am și făcut.

Austin gândea deja următorul pas.

– După atâta publicitate, va fi foarte greu să faci o expediție să
dispară cu totul de pe fața pământului.

– Amintul ne-a vorbit despre acest lucru. Crede că natura publică
a parterului va descuraja orice încercare de asasinat. Vor încerca doar
să facă tot să distrugă relieva descoperită.

– S-ar putea să nu fiatură-n vint pași și pistoale, dar nu recomand
nimănui să se pună cu ei, dacă se va ajunge la o asemenea situație, a
spus Zavala.

– Când i-ai aruncat pe cei de la Time-Quest în legătură cu artefactul? a întrebat Austin.

– Acum trei zile. Ne-au rugat să analizăm amănunțit piri pentru următoarele săptămâni și două de ore.

– Ceea ce înseamnă că vor da atacul chiar în noaptea asta.

Nina le-a vorbit despre alpituri. Ea era arheologă în cadrul proiectului. Biografiile personajului NUMA, specializat în lucrări subterane erau modificate, în ideea de a le oferi o credibilitate sporită în privința activității lor desfășurate pe uscat. În cazul lui Trout, fusese ușor să fie trecut în posturi de prolog. Austin primise sfatul, destul de generosul, de înginer, iar Zavala, pe cea de specialist în metalurgie.

Carmioneta a continuat să urce spre jumătatea deșertic aflat la periferia orașului Tucson. Era deja spre sfârșitul după-amiezii când au ieșit de pe autostradă, părăsind pe un drum de țară bolovinos care trecea pe lângă taifuri de mesquite, chalo și cactuși. Au oprit lângă două rulote marca Winnebago, alături de care erau parcate și alte câteva vehicule, în apropierea unui morman de cărămizi arse. Austin a coborât și a examinat împrejurimile. Niște ziduri vechi din piatră ceapău să delimitare mai mult sau mai puțin acea fermă abandonată. Răzlele scurteai de după-amiază, străduindu-se printru norii ce se strîngeau pe cer, dăduse deșertului o nuanță aserie.

De undeva a aplecat degetul Trout, cu mâna întinsă pentru a-i saluta. Parta hainei lui, care păreau să provină de pe rafturile unui magazin Gap, o cămașă vîrgoasă, încheiată pînă la ultimul nasture, și un păpion din mătase imprimată, ceva mai mic și mai puțin scîlbitor decît cele pe care le căta în mod obișnuit. Singura concesie făcută naturii aspre a pantierului arheologic o reprezentau ghetete de lucru, deși pielea aceluia arăta ca și cum abia ar fi fost lustruit cu grijă.

– Aci-dimineață am sosit de la Washington împreună cu Nina, a explicat el. Veniți să vă adă pantioul.

A luat-o înaintea lor, ocolind ruinele vechii clădiri, ajungînd la o colină, unde pe o porțiune de sol fuseseră trasate niște curceni. O pereche de persoane mai în vîrstă lucrau folosind o sîlă cu cadrul de lemn. Hîrțarul arunca pîndăntul săpat în sîlă, iar femeia aduna obiectele rămase în plasa de sîrmă și apoi le așeza în pungi de plastic. Trout a făcut prezentările. George și Harriet Wingate erau o pereche căsătorită care păreau să fiu apoc săptămîni de ani, poate chiar mai mult, dar

evidențiază preșterea fizică și energia unor oameni mai tineri. Suspicios că era din Washington.

– Adică statul Washington, a plecat să precizeze doamna Wingate cu un zâmbet mândru.

– Mai precis, Spokane, a înșelăz lucrurile soțul ei, un bărbat înalt, cu părul și barba albe.

– Francos orăz, a spus Austin.

– Mulțumiri, a spus soțul. Vă mulțumim și pentru că ne-ați primit aici să vă ajutăm. Chestia asta arheologică e ceva mai greu decât golful. Nici nu-mi vine a crede că trebuie să plătim ca să jucăm.

– Oho, i-audți cum vorbește! Dar n-ar fi vrut să ritoreze o asemenea scuză pentru nimic în lume. George, de ce nu le povestești despre plăria Indian Jones pe care ți-ai propus să o cumperi?

Soțul ei a făcut un semn către soare.

– Eu vorbe despre Indiana Jones, draga mea! Indiana, ca și statul. Voiare doar să evi o insolajă, a spus ei, arborând un zâmbet rămas aproape nevinovat din cauza bărbii albe și stufosae.

După ce au mai schimbat câteva amabilități, ne-așezăm au fost condați spre sectorul arheologic. Doi bărbați se aflau deja acolo, stând în genunchi și lucrând fiecare în câte un șanț rectangular, puțin adânc și îndepărtat de pălăria cu șapule de grădineri. Austin i-a recunoscut pe cei doi ca fiind niște foști lăpșitori în forțele SEAL, detașați și încadrați în echipa NUMA și cu prilejul unei misiuni. Sandecker nu voia să riște nimic. Acela doi era cel mai bun oameni din divizia de securitate a NUMA. Cel mai înalt dintre ei, pe care Austin îl știa sub numele de Ned, avea umeri lași și talie îngustă tipică pentru un culturist. Spatala arăta ca o scoabă în mlaia lui uriașă. Carl, numele lui era mai scund, era mai subțirel, înal Austin știa din experiențele trecute că acesta era cel mai periculos dintre lăpșitori.

– Cum merge treaba? i-a întrebat Nina pe cei doi.

Ned a izbucnit în râs.

– Bine, dar nimeni nu mi-a spus cum procedem dacă descoperim ceva.

– Eu i-am spus să îngroape la loc ce găsește, a spus Carl pe un ton laconic.

– N-ar fi o idee rea, a recunoscut Austin. Mi-e greu să cuplă prezența unei perechi de studențiori NUMA în mijlocul deșertului

Arizona. (Derulase în milite cele așuate de Nina în legătură cu incidentul din Maroc.) Au apărut ceva necunoscuți pe aici să?

Troat și ceilalți doi bărbați au schimbat priviri între ei, apoi au izbucnit în hohote.

– Dacă te referi la oameni chiadați, am avut parte de o mulțime! Mă aștept ca democrați sunt strâși de un proiect ca ăsta.

– Nu-e sigur că îi judeci corect, a spus Carl. Un individ mi-a sugerat să caut urme care să trimită la legătura dintre OZN-uri și Atlantis. După ce am stat de vorbă cu el, ceilalți mi s-au părut în toate mințile, chiar normali.

– Dovedită o normalitate pe potrive ideii noastre de a pune la cale această operațiune, nu? a spus Austin, zâmbind stălmăș. Altfel?

– Au apărut și doi înși cu camere de filmat și camerele de noțiie, a spus Troat. Au susținut că ar fi reporteri TV sau de la vreun ziar.

– S-au prezentat?

– Nu le-am cunoscut-o. Mi s-a părut că ar fi o pierdere de vreme. Dacă indivizii ăsta sunt organizați atât de bine pe cât credem noi, n-ar avea nici o problemă în a prezenta documente falsificate. Au trecut pe aici o mulțime de carioși și de voluntari. Le-am spus că decorații facem unele lucrări preliminare, le-am notat numele și le-am promis că-i vom eluda noi. Toți au fost filmați de camera de supraveghere montată pe carchoul de acolo.

Austin și-a adus aminte de lupta purtată pe Norova, când trebuiseră să alunge un grup de atacatori bine înarmați. Ca apărători, beneficiarii de alimentări-cușprid și de nociv, înălțările cu care se așeseră ei și Zevala stăteau drept măști care cădeau la lacrimile a-ar fi putut termina și așa pentru ei. Plăși și accepti săpători unși cu toate alifile puteau fi luate copioși de un atac desfășurat în forță.

– Ce sprijin ni se asigură? a întrebat el.

– Avem șase camere la benzinăria ala veche de dinainte de război, a spus Nod. După ce primim semnalul de alarmă, pot ajunge aici la mai puțin de cinci minute. I-am cunoscut. Bătălia a dus mâna la pagura aliat la centuri. Dacă apăs un buton, am și pornit încoace.

Austin a comentat cu privire peisajul înconjurător, apoi ochii i s-au fixat asupra șirului de muni din depărtare. Cădat, dar pentru un om al mării, se simțea întotdeauna în largul lui în deșert. E drept că între cele două medii existau asemănări, întinderea nesfârșită, posibilitatea ca

vremea să devină durabilă pe neașteptate, ostilitatea nemiloasă față de viața umană.

– Ios, tu ce plăcere ai? Din ce direcția ai venit dacă ai dorit să ataci oamenii de pe șantier?

Zavala, care se glădisse deja la o asemenea problemă, i-a răspuns fără să ezite:

– Drumul pe care am sosit noi oferiți și accesul cel mai lentăciune, așa că posibilitatea atacului dinșpre deșert mi se pare evidentă. Pe de altă parte, s-ar putea ca ei să vrea ca noi să-i așteptăm dinșpre deșert, pentru a ne surprinde apărând de pe drum. Depinde de mijlocul de transport la care ar apela. N-am uitat că în Maroc au folosit un hovercraft.

– Nici eu n-am uitat. Dar un asemenea vehicul ar fi greu de ascuns în deșert.

– Aspectul general poate fi înșelător, a spus Carl. Am inspectat zona din jurul ferrei. Terenul de acolo are mai multe coșcove decât San City. Arroyo, văluri mici, adâncituri ale solului. Nu poți ascunde acolo o armată întreagă, dar poți pune o echipă de asalt suficient de numeroasă pentru a face viața să devină interesantă.

– Și foarte arundă, a adăugat Austin. Apădar, ne vom ocupa de deșert. Să-i punem pe băieții de la benzinărie să organizeze supravegherea drumului după căderea întunericului. Pe ei îi sprijină cineva la nevoie?

Ned a confirmat cu un semn din cap.

– Băi. Un elicopter și douăzeci și cinci oameni înarmați până-n dinți, care sunt staționați la vreo cinci kilometri de aici. Și ei pot sosi în cel mult cinci minute.

„Cinci minute ar putea fi cam mult”, și-a spus Austin, dar, în general, s-a declarat destul de mulțumit de organizare. S-a uitat spre perechea din Spokane, care lucra de zor.

– Iar oamenii sosesc prin Time-Quest?

Troun a clătinat.

– Dacă țigăra sunt asosini, înseamnă că e deghizarea cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Am verificat poveștile lor, și i-am confirmat.

– Nu la asta mă refeream, a spus Austin. Trebuie să existe un plan și pentru protejarea lor când și dacă se declanșează vreun atac.

- Nici o grădă, i-a răspuns Trost. Stai la un motel carecure de pe jos.

Austin s-a întors spre Nina.

- Cine te-ar putea convinge să locuiești tot în un motel?

- Nimănă, a spus ea pe un ton hotărât.

- Care de ce nu rătăie prin surprindere răspunsul tău? Dacă înșeși să rătăie, te rog să stai mai mult în preajma lui Joe și a mea. Și să procedezi exact cum îți spunem noi. Iar acum, spune-mi: unde este incredibilul obiect care ar trebui să declanșeze atacul?

Nina a zâmbit.

- Îți jinem în „sif”.

Ned și Carl s-a întors la treabă, iar Nina i-a condus către o magazin din tabără, care fusese aşezată lângă una din malote. A scos de la beiu o cheie și a deschis uşorul de pe uşă. Cum nu exista instalaţie electrică, au aprins o lampă cu gaz. Pe două capete de lemn fuseseră aşezate nişte scânduri groase. Iar pe scânduri se găsea un obiect acoperit cu o plăcuţă de protecţie a picturilor.

- E uimitor ce poate face plătă modernă pentru a da un aer de vechime unui obiect, a spus Trost. Băieţi de la laboratorul NUMA au realizat un strat de caliche care, în mod normal, se depune în două de secole. A făcut o pauci pentru a spori efectul dramatic, după care a îndepărtat cu un gest larg plătă. Fie!

Austin și Zavala au privit un moment obiectul ce scripsa în lumina lămpii, apoi s-au apropiat ca să-l examineze mai bine. Austin a atins cu degetele suprafaţa de bronz.

- E ceea ce cred eu? a întrebă el.

Trost şi-a dres glasul.

- Cred că terminalul pe care l-au folosit creatorii lui este acela de „Joasă artistică”. Ce părere ai?

Pe faţa lui Austin s-a lăsat un rîsjet.

- Cred că este perfect.

Yucatan, Mexic

Garnay a regretat nemunca pe care o împrumutase din filmul *Star Trek*. Vehiculul *HurtVee* gonca pe șoseaua îngustă, cu doar două benzi, avînd o viteză apropiată de cea *warp*. Chi părea să navigheze folosind un tip foarte avansat de radar. Cum bărbatul era prea scund ca să vadă mare lucru din cele aflate dincolo de volan, alți explicație nu putea exista pentru apăsările cu care mașina era lați lobotomii și ocultează brusc gropi și denivelări apăsate în cale cu intenții cinicigaye. Pădura ce se întindea de o parte și de alta a șoselei devenise o imagine neclară, de un verde pînă.

Încercînd o strategie pentru a-l convinge să încetinească, Garnay a spus:

– Doctore Chi, cum merge lucrul la dicționarul de limbă maya?

Profesorul a încercat să-i spună ceva, dar vocea lui nu a putut acoperi nicioare zgomotul puternic făcut de pasurile grile și de zăcîntul aerului ce pîtrundea pe geamul deschis. Garnay a făcut o mișcă pînă și a dat-o la ureche. Chi a dat din cap, în semn că pricepuse. A lăsat-o mai moale cu accelerația, apoi a închis geamul și a permis instalarea de aer condiționat.

În cabină a pîtruns aerul răcoros și proaspăt.

– Nu știu de ce nu am făcut asta de la început, a spus el. Mulțumesc că te interesezi de dicționar. Din păcate, decumdată am abandonat activitatea la acest proiect.

– Îmi pare rău. Probabil că ești prea ocupat la muzeu.

El i-a răspuns printr-o privire amuzată.

– Îndatoririle mele de la muzeu sunt departe de a fi solicitante. Fiind singurul membru al personalului muzeului care are origine purt maya, mă bucur de o vinovăție. Dacă nu mă înapoi, în Statele Unite un asemenea post se cheamă stuțit „representativ”. În Mexic, acestos sunt funcții de tradiție, care conferă celor ce le dețin un prestigiu deosebit. În fapt, eu sunt încercător să stau mai mult pe teren decât la birou.

– Nu înapoi, totuși. Și dicționarul?

– Trebuie să trecă pe planul dei față de urgența principală. Îmi petrec mai tot timpul luptându-mă cu vandali care ne fură nepăsător istoricii. Pierdem obiecte de patrimoniu istoric într-un ritm alarmant. Din regiunea maya sunt scosese aproape o mie de piese de ceramică în fiecare an.

– O mie? a repetat Gamay, clătind din cap în semn de nedumerire. Știam camcât de aveți probleme de acest gen, dar nu credeam că lucrurile se petrec în atât de grav.

– Nu mulți sunt complicei de asta. Din nefericire, eu mă luptăm-lentă cantitatea de bunuri furate, ci calitatea acestora. Traficanții de obiecte de contribuindă nu-și pierd vremea cu lucruri de calitate proastă. Iau tot ce este mai bun. Ceramică în stil Codex, din perioada clasică timpie, din anii 600 până în 900 d.Hr. se vând la prețurile cele mai mari. Piese frumoase. Nu m-ar deranja să dețin și eu câteva dintre ele.

Cu bunurile strânse de furie, Gamay a născut cu privirea așteptă înaltă.

– Asta este o adevărată tragedie!

– Mulți dintre hoji sunt chicleiros, adică lucrători pe plantajile de chicle. Oamenii învâșă cu greu. Chicle este seva care se folosește la fabricarea gumii de mestecat. În trecut, când americanii mestecau mai puțin, piața de chicle a picat, iar lucrătorii au trecut la hojă, astfel că am pierdut multe dintre vestigiile culturale. Acum, însă, o și mai rău.

– În ce fel, doctore Chi?

– Acum, piața pentru chicle nu mai interesează pe nimeni. De ce să-ți frângi spinarea muncind pe câmp, când poți vinde un vas frumos pentru o sumă cuprinsă între două și cinci sute de dolari? Oamenii s-au îndrăcit cu bani. Și furtul se face în mod organizat. Grupurile de hoji cu noroi înțelegă, au putea spune, sunt angajate de traficanții din Camadita, din Guatemala. Artefactele sunt dirijate într-acolo, înlocuite

în camionase și transportate peste graniță, în Belize. Apoi, cu vasele sau pe calea aerului, ajung în Statele Unite și în Europa. Aceste obiecte aduc mili de dolari prin vânzarea către galerii sau în cadrul licitațiilor. Chiar mai mult, din partea muzeeilor și a colecționarilor privați. Nu este greu să procuri documente privind originea lor.

– Cu toate acestea, cei care le cumpără nu cunoștigă că sunt furate.

– Bineînțeles. Însă, chiar dacă bănuiesc asta, ei susțin că astfel vor conserva trecutul.

– Asta-i o scuză posibilă atunci când se pune problema distrugerii unei culturi. Și ce se poate face pentru prevenirea acestui fenomen?

– Cum ți-am spus mai devreme, sunt „descoperiri”. Încerc să localizez situri însoțite cu ele să poată fi vandalizate. Decețorii poartă acotora doar atunci când guvernul își dă seama că ele vor fi pătate până vor desgroapa noi artefacte de acolo. În același timp, mă folosesc de legăturile mele din Statele Unite și din Europa. Guvernatorii din țările bogate le revine sarcina de a-i arunca în închisoare pe traficanți, lovindu-i unde îi doare mai tare prin confiscarea proprietăților.

– Mă se pare o situație aproape fără ieșire.

– Adevărat, a spus el cu gravitate. Și periculosă. Având în vedere mizele atât de mari, renașterea la violență a devenit ceva obișnuit. Nu cu multă vreme în urmă, un obiectiv a zis că, în loc să trimită obiectele de patrimoniu maya în strălătitate, mai bine le-ar lăsa la locul lor, adică tărugi să le vadă. Asta ar însemna mai mulți bani pentru fiecare.

– Deloc rea idea. Și i-a dat ceva ascultare?

– A, bineînțeles, a zis Chi și a surle amar. L-a auzit cineva foarte clar. Și l-a omorât. Și gata!

Bătălăul a filnat puternic. Vehiculul a decelerat ca un avion supersonic de după care își deschide brusc parașuta de frânare și a cotit aneșilor spre dreapta.

– Seauz! a strigat Chi în vreme ce treceau peste acostament, răpufindu-se către copaci. M-am lăsat cu vorba și am uitat că trebuia să visez. Tino-te bine, insule în pădure! a strigat el, rușind să acopere poezia de crengi rupte și urletul motorului.

Garnay a fost sigur că arasa să se oprească într-un copac, dar ochii ageri ai lui Chi au observat ceva ce ei îl scăpau: o deschizătură abia vizibilă prin densul pădurii. Conduc de profesorul agitat de

volan ca un soi de picic demont, vehiculul cel masiv a pătruns adânc printre copaci.

Au înălțat peș de aproape o oră. Chi urma un drum complet inaccesibil privirilor lui Gamay, astfel că femeia a rămas alături atunci când profesorul a anunțat-o că ajunseseră la capătul traseului. Bărbatul a lăsat vehiculul, călătorind la plimbare aproape jumătate de hectar de vegetație, apoi a oprit motorul.

— E momental să pornim în plimbare prin pădure.

Chi a renunțat la pălăria de pai la frecvarea unei șepci de baseball, punându-și eozorocul la spate, cu na curru să i se agățe în crengile copacilor. Cât el a deslăsat pachetele, Gamay și-a schimbat șorțul cu blagi, cu să-i protejeze picioarele de spini și de mărăcini. Chi și-a petrecut brațele prin bretelele rucsacului în care se găsea mănăstura pentru prânz, și-a agățat arma pe umăr și a atârnat rucsacul în trasa pe care o avea prinsă la șold. Gamay a luat în spate cel de-al doilea rucsac, în care se aflau camera foto și carnețulele ei. Aruncând o scută privire la poziția soarelui pentru a se putea orienta, Chi a pornit cu pași lute prin pădure.

Gamay avea o siluetă atletică, picioare lungi, coapselor mici și bust de dimensiuni medii. Când era mică se arătae dental de blățoasă, mereu alungind tot la tot cu un grup de blăți, constrâind case în copaci și jucând baseball pe străzile orșeiului Racine, din Wisconsin. Mai apoi, când se maturizase, devenise o împătimită a exercițiilor fizice de întreținere, fiind amatoare de medicina holistică și obșnuind să alerge regulat și să meargă pe bicicletă, dar și făcând drumeții atunci când ajungea cu automobilul familiei în peisajul rural din Virginia. Având un metru șapteseci și cinci, Gamay era cu un cap mai înalt decât profesorul. Deși zveltă și bine pregătită fizic, Gamay a întâmpinat dificultăți atunci când s-a pus problema să țină pasul cu Chi. Omul părea să se topească printre ramurile pe care ea trebuia să le dea deoparte. Modal lui discret de a se strecura prin pădure a făcut-o pe Gamay să-și imagineze că, la trecerea sa printre tufări, ea probabil să fi fost zgornotă cît o ciură de vaci când năvăli. A reușit să-și mai tragă puțin sufletul abia când Chi s-a oprit să taie cu rucsacul câteva vițe care le blocau calea.

În cursul unei scurte opriri, după ce urcaseră o colină, el a făcut semne către niște fragmente de calcar care se aflau pe sol.

– Aceasta este o porțiune dintr-un vechi drum maya. Șosele înălțate și pavate astfel legau cîndva orașele din tot cuprinsul Yucatanului. La fel de bune ca și acelea construite de romani. De aici încolo, vom lua în mînă mai ușor.

Predefiția lui s-a adeverit curînd. Cu toate că iarba și tufișurile erau destul de dese, solul tare îi ajuta să meargă mai repede. Curînd s-au oprit din nou, iar Chi a făcut semn către un șir de pietre prîșnăie, ducelea printre copaci.

– Acolo sunt clădirile unui zid de cetate. Aproape o-am ajuns.

Cîteva minute mai târziu, pădurea s-a clîrit, iar ei au ieșit dintre copaci, pătrunzînd într-un lărmîi. Chi și-a vădit maceta în toacă.

– Bun venit în Shangri-lai!

Se aflau la marginea unui câmp ce avea cam opt sute de metri în diametru, acoperit cu tufișuri joase și presărat ici și colo cu cîte un copac. Nu auzăgea atenția prin rîmbe, decît prin așteptările de formă ciudată, cu povîlmisurile abrupte, ascuțite de vegetația densă care se ridica între locul unde stăteau ei și Camay și linia de copaci de coastă la latură a câmpului.

– Camay a mișt ochii din pricina trecerii brusc de la umbră la lumina puternică a soarelui.

– Na așa mi-am imaginat utopia, a spus ea, rîndindu-și zădărnica de pe frunte.

– Ei bine, cartîrul s-a mai degradat în ultima mie de ani, s-a vîlcărit Chi. Dar trebuie să recunoști că aici este cît se poate de liniste.

Singurele sunete erau cele făcute de respirația lor și de bîlbăitul nenumăratelor insecte.

– Cred că terrenalul de aici este deosebit de potrivit perfect.

– Ceea ce vezi este zona din imediata apropiere a pieței principale, de aproape jumătate de hectar, a unui aşezări de mîrîmîe medie. Construcțiile se întindeau caile de cinci kilometri pe fiecare latură a pieței, arînd între ele diverse virîci. Cîndva, acat loc viernăia de oameni mîrîmîi și hrănîi ca mine. Preoți în costume cu perle, soldați, pînîi și neguşitori. În aer plăta mîrîmîi de fum de lemn, ieşînd din oşile precum e a mea. Se auzau plîmsete de copil. Bîlîci de tobe. Totul a dispărut. Asta în cum dă de gîndit, nu? Privirea lui Chi era fixă, ca și cum viziunile din mîntes lui ar fi căpătîit viață. Bun, a spus el, strîduindu-se să revină în prezent, o să-ți arăt de ce te-am tîrît cu mine

plini în silbăsticia de aici. Rămân exact în spațiile mure. Pe aici se găsesc în tot locul gropi în care au existat rezervoare de apă sălitate în subteran. Pe unele dintre ele le-am marcat. Mi-ar fi foarte greu să te scot dacă ai cădea în vreunul. Dacă urmezi cărarea, n-o să plăgești nimic.

Privind tremurător spre iarba înaltă plină la brâu alături de o parte și de alta a cărării aproximative, Gamay l-a urmat pe profesor, care înainta de-a curmăzișul cărării. Au ajuns la poartele unei codine acoperite cu o vegetație bogată și cu tot soiul de vișe. Avea înălțimea de aproximativ nouă metri, iar baza avea o circumferință de optzeci și șase metri.

– Aici a fost centrul pieței. Probabil un templu închinat unui sau minier sau unui rege. Partea superioară s-a prăbușit, de aceea acest loc nu a fost încă descoperit. Rădăcinile se află sub linia copacilor și nu ies la iveală din pământ. Nu poți vedea cu adevărat locul decât dacă stai chiar pe vârful celui.

– Întreg că ai avut norocul de a văsa prin apropiere, a încercat să sugereze Gamay modul în care fusese descoperit acel loc.

– Ar fi impresionant dacă ai spune că am dat de mine pe când urmăream vreo potârnichie prin pădure, dar aș minți. Am un prieten care lucrează la NASA. Un satelit-spion, care cartografia jungla, a descoperit un loc de formă aproximativ rectangulară. M-am gândit că ar fi interesant, așa că am venit să văd totul mai de aproape. Asta s-a întâmplat acum doi ani. Am revenit de vreo zece ori. La fiecare vizită, eliberuți noi poteci, dar înălțur și vegetația care acoperă monumente și clădiri. În pădurile din împrejurimi există și alte ruine. Cred că ar putea deveni un punct arheologic important. Acum te-aș ruga să vii pe aici.

Ascendența unui ghid care conduce un tur de muzeu. Chi a dus-o pe Gamay pe potecă, plină la o structură cilindrică ascunsă în spațiile unei movile sălățate de vegetație abundentă.

– Urmările două victorie mi le-am rezervat exclusiv datorită de vegetație a acestei clădiri.

Au dat roată edificiului, care era construit din blocuri de piatră de culoare ocrașie-cafenie, bine îmbinate.

Gamay s-a așezat la scoperișul rotunjit, parțial prăbușit sub propria greutate.

– O arhitectură neobișnuită, a spus ea. Un alt templu?

Vorbind în timp ce lucra, doctorul Chi tăia cu sîrg vișele care se strâlăceau din răspături și acoperămintul acestor clădiri.

— Nu, le-ai de fapt un observator astronomic maya, folosind totodată drept casă. Băncuțile acelea și deschiderile sunt dispuse în așa fel, încât soarele și stelele să strălucească prin ele în conformitate cu echinocțiile și solstițiile. Chiar în vârf se găsea camera observatorului, unde astrononii puteau calcula mișcările stelelor. Dar mai e ceva aici. Totmai asta voiam să-ți arăt.

A îndeplinit vegetația proaspătă crescută de pe o friză cu lăptos de vârstă mare, care se întindea în lungul porțiunii inferioare a zidului, apoi s-a retras și a lăsat-o pe Gamay să privească. Frica era copleșită la nivelul ochilor unui maya, astfel că ea a trebuit să se aplece. Reprezenta o scenă marită. Femeia și-a plimbat degetele peste forma ce reprezenta o corabie. Avea puntea deschisă, iar prova și pupa erau înalte. Utrava era prelungită în ceea ce părea a fi un herbac. De cârmagul gros călca pe lângă o vâlt mare, de formă pătrată, care fluturase în vânt. Nu exista ghia pentru manevrarea plăcii, astfel că strângătoarele de vâlt ce țineau partea superioară a acestora erau fixate de o vergă permanentă, iar frângerile atârnau spre prova și spre partea din spate a corabiei, pupa fiind avântată, sub care se vedeau două vâlte ce stăteau drept clămi. Deasupra ambarcațiunii zburau păsări, iar din apă, chiar în fața provei, stăteau câțiva pești.

Corabia era însoțită de atâtea calpe ridicate, încât sormea cu spumă unii pe alții. Armele se aflau în mâinile unor soldați ce purtau pe cap niște căști ce adăunau cu acestea ale jucătorilor de fotbal american. Alți bărbați trăgeau la corăbii lungi care fuseseră reprezentate în unghi, îndreptate spre pupa corabiei. Eră douăzeci și cinci de vâlturi, apăsătoare cincizeci în total, dacă se socoteau și cei de pe partea ce rămăsese învizibilă. De coștărie atârnau scuturi ce alcătuiseră un gir aproape compact. Gamay s-a slujit de siluetele umane pentru a estima lungimea corabiei: vasul avea peste treizeci de metri.

Deplasându-se de-a lungul frizei, femeia a văzut și alte nave de luptă, dar și ceea ce părea a fi niște nave comerciale, cu mai puțini soldați la bord, în schimb având pe punte niște forme rectangulare ce puteau fi lăci de mărțari. Oameni pe care Gamay i-a socotit a fi membri ai echipajului stăteau lângă capătul de vergă, trăgând de nodurile pentru a orienta vela. În contrast cu bărbații purtând căști, aceștia aveau pe cap acoperăminte ciadate, ascuțite la vârf. Motivele variau, dar era

vorba cu siguranță de o flotă comercială escortată de corăbii cu armament înarmat la bord.

Chi a urcât-o pe Garnay dând ocol clădirii și în ochii negri i-a apărut o scripșcă amuzantă, iar ea și-a dat seama că el nu intenționează să îi arate friza înfruptând aspecte ale vieții pe mare. Ținase ca ea să vadă fragmentul în care apăreau corăbiile. Femeia s-a oprit în dreptul anului dintre vase și a călărit din cap. Pe străva acestuia se afla o sculptură reprezentând capul unui animal.

– Doctore Chi, animalul acesta nu pare a fi un cal?

– Mi-ai cerut să-ți arăt scene de viață marină.

– Ai dat ceea ce am văzut aici?

Bărbatul s-a apropiat de zid și și-a petrecut degetele peste friză.

– Aceste fețe sculptate sunt de fapt numere. Aceasta reprezintă numărul zero. Potrivit glifelor ce sunt alipite aici, corăbiile pe care le avem în față au fost reprezentate în 150 L.Hr.

– Dacă această dată este cît de cît corectă, cum se putea ca nave să aibă o asemenea sculptură? Cui nu au fost adăpi aici decît după anul 1500, de către spanioli.

– Da, e o adevărată paradă, nu?

Garnay s-a uitat la un romb alipit pe cerul de deasupra corăbiilor. De el atîrna silueta unui bărbat.

– Asta ce Dumnezeu mai este? a întrebat ea.

– Nu știu sigur. Pețina-eară cînd l-am văzut, am crezut că era vreun soi de nou cucer, dar nu e unul pe care să-l recunosc. Există prea multe elemente ce trebuie asimilate dintr-odată. Nu și-e soare, curva? Nu putem întoarce după aceea ca să-l mai cercetăm.

– Da, bine, a convenit Garnay, ca și cum și-ar fi revenit dintr-o tîrziu.

Îi venea greu să se străduie de blugi aceluia bășcălău, dar glandușile i se învîlăneau prin mîini ca un soi stîmbe de albina.

La câțiva pași mai departe ea dat peste o piatră înconșată în formă de butoi, avînd un metru înălțime și câțiva metri diametru. În vreme ce Garnay s-a dus în spatele monumentului ca să se schimbe de blugi, optînd din nou pentru unul mai comod pe care îl avea în rucsac. Chi a prăgălit prînzul pe suprafața netedă a pietrei. A scos din rucsacul lui o față de masă joasă, de mici dimensiuni, și pernele din pînă, pe

care le-a lăsat peste silueta scrijelită a unui stăbolenic maya îmbrăcat în costum împodobit cu pene.

– Sper că nu te deranjează dacă măsoară pe un altar de sacrificiu, cîndva scîldat în sânge, a spus el, rîndindu-se foarte serios.

Garnay se deprinsese deja cu amoral negru al profesoriei.

– Dacă cîntă lăsa auzită pe care m-am așezat repetitivă e indicăție, aici a fost cîndva un cadran solar.

– Bineînțeles, a spus el cu un aer nerăbdoare. În realitate, altarul pentru sacrificii se află acolo, lângă templul lui. Apoi a scotește în mână și a aruncat. Servisirii cu carne din conservă Span, în mâneri de tercilă. După ce i-a lăsat lui Garnay servisirii frumoși împachetați, Chi a întors-o: Spano-mi, ce ști despre civilizația maya?

Ea a desflorat folia de plastic și a gustat din tortilla, după care i-a răspuns:

– Știu că erau violenți și, în același timp, frumoși. A făcut un semn larg prin aer. Că au fost constructori acintrești. Și că nimc nu ple de ce s-a prăbușit civilizația lor.

– Misterul nu e chiar atât de mare pe cît se presupune. Cultura maya a suferit multe schimbări în sutele de ani de existență. Războaie, revoluții, foamete, toate acestea au provocat decaderrea. Într-o invazia conchistadorilor și genocidul ce a urmat a pus capăt civilizației lor. În vreme ce aceia care au venit după Columb se-au ucis peopoul, alții ne distrugau cultura. Diego de Landa a fost un călugăr care a sosit împreună cu conchistadorii și a devenit episcop de Yucatan. El a pus să se ardă toate cărțile maya ce au putut fi găsite. Le numea „măncări ale diavolului”. Îți imaginezi o catastrofă similară în Europa și deucele pe care le-ar fi produs ea? Nici măcar trupele de asalt ale lui Hitler nu au acționat atât de minajos. Numai trei cărți au scăpat de foc, după cunoștințele noastre.

– Foarte interesant. N-ar fi minajat dacă s-ar mai descoperi și altele într-o bună zi? a spus Garnay, contemplînd peisajul de pe scena sa improvizată. Ce este acest loc?

– La început, am crezut că era un centru științific, unde se făcea cercetări, departe de ritualurile sîngeroase practicate de preoți. Însă, cu cît am căutat mai adînc, cu atât m-am convins mai mult că totul făcea de fapt parte dintr-un plan mai cuprinzător. O mașină arhitectonică, dacă vrei.

— **James M. McPherson**

— Nici eu nu sunt între total sigur că înțeleg, a spus Chi. Profesorul a scos o țigară din buzunarul cîndății și a aprins-o, rostind: Odată cu înaintarea în vîrstă, trebuie să ne permitem unele vicii minore. Bărbatul a tras un fum. Să luăm cu parca mică. Fumează și observatorul.

— **Si qualcuno ti parlava di questo?**

– Complexul despre care îți vorbim. Are gleei structuri similare și în alte situri. Împreună cu alte clădiri, ele lăd sugerează un fel de circuit electric înconjurat de dimensiuni mari.

Changes in the model output are checked.

— Vrei să spui că mamele ar putea să se lase și cu computerul, pe lângă calculul realității ale lor?

— Da, în esență. Nu vorbim de o magazinică IBM, cu capacitate mare de stocare. Mă refer mai curând la ceva în genul unei mașini de codificare. Dacă am păi cum să o folosim, am putea descifra secretele acestor pietre. Apăsarea lor nu este pur întâmplătoare. Precizia este remarcabilă, cu o rezonanță adevărată.

— Sculpturile acelu... mi s-au părut extreme de ciudate. Capul de cal... Olfetele span se va desprinde înscăpă?

– Vorbea despre o călătorie pe mare, întreprinsă cu mulți ani înainte de călătoria sa de oameni, arătând la ei multe lucruri.

—A good working convention in fictional cases?

— Dieser ist ebenfalls selbst

- Des ce travail aussi, travail, les-est-ce le fait de dépense de conseil?

– Și eu mi-am pus aceeași întrebare. De ce nu am găsit asta la monumentele de la Tuhur, chiar la Golf? Văd, vreau să-ți arăt ceva ce ar putea oferi o explicație.

Și-au stăruit lucrurile și au pornit spre marginea îndepărtată a câmpului, unde începuse pădură, apăsând-o apoi printre copaci și coborând-o pe lângă domoșii. Acela a devenit mai răcoros cu câteva grade și a căpătat un miros de citreă, întrucât coborâra spre malul unui râu cu ape lente. Arăta-se cu deosebire. Chi a sosit.

— Pozi vedea că malarile sunt erodate mult mai sus, ceea ce înseamnă că rîul a fost mai la cîlcie.

— Cînta de pe nava de cercetare a spus că în Tucson nu există
nimic sau rău.

– Adevărat. Yacatanul e cu precizie o bocată uriașă de calcar. Unde apar fisuri în această rocă, găsim peșteri și doline. Ne aflăm mai la sud, în regiunea Campeche, unde terenul arată camcun diferit. Pe măsură ce ne deplasăm spre Peten și Guatemala, marile orașe maya sunt aprute de fapt pe cili fluviale. De aceea, vizitând acest loc, mi s-a gândit că probabil corabia reprezenta un mijloc de deplasare între localități.

– Ai dreptate, a existat un râu, dar nu cred că era suficient de mare pentru a permite navigația unei ambarcațiuni atât de mari. Având în vedere atât de înălțată și cuprinsă atât de înaltă, ea să nu mai vorbească de traversă ei, vasul acela era făcut pentru a naviga pe mare. Și ar mai fi ceva. Ceea ce am luat drept pești sunt de fapt delfini. Animale de apă sărată. Garnay a făcut o parodie. Ce înseamnă asta?

O mână de soare fusese reflectată spre ea din depărtare. A făcut câțiva pași în sus, urmând îndepărtate de Chi. Un soi de bar din aluminiu, de mici dimensiuni, acționat de un motor vechi, era tras pe mal.

– Cred că a fost adus aici de râu, cine știe de unde.

Chi a manifestat mai mult interes față de urmasa lăsată în năval decât față de ambarcațiune. Și-a plimbat privirea grăbit spre pătura din jur.

– Trebuie să pleceți de aici, a spus el încet.

Luând-o ferm de mână pe Garnay, a condus-o în zigzag în susul dealului, mijlocul și marea capul ba înainte, ba înapoi, de parcă ar fi fost o antenă radar. S-a oprit în apropiere de crama parții, cu mâinile frământate ca ale unui ogar.

– Nu-ți place deloc treaba asta, a spus el pe un ton stăpânit, adămușind aerul.

– Ce se petrece? a întrebat ea în șoaptă.

– Am simțit miros de fum și de cadavre. Chielevos. Trebuie să dispărem de aici.

Au răstă drumul spre lăzara pături, apoi au luat-o pe o cărare ce traversa câmpul. Trecură trecură printre două murele de fierăți rectangulari, elud un bărbat a apărut de după colțul uciei și le-a blocat drumul.

Chi a dat fulgeritor mâna la marea, pe care a scos-o imediat, și răstă lăză ascuțită și sculțoasă înclinată desupra capului, urcându-l de parcă ar fi fost un sarcofag. Și-a împins mandibula în față, în sens

de sfidare, lucru ce îi umise pe conchistadorii spanioli care purtasera un război sângeros pentru a-i subjuga pe strămoșii lui Chi.

Garnay a simțat simțită de repediciunea cu care acei băieți mlănți și bălâci se transformase într-un războinic maya. Necunoscutul cu s-a lăsat impresionat. A rîzît, arătându-și puștii dinți, și aoria îngălbenită. Avea părul lung, negru și sînos, și o barbă de cîteva zile ce nu reușea să-l ascundă ciostricile ca de sîfîie pe pielea cu tenul gălbui. Părta ținuta obișnuită pentru orice campesino mexican, adică pantaloni largi, cămașă din bumbac și sandale, dar, spre deosebire de înfățișarea înscălată a locuitorilor Peninsulei Yucatan, oricît de săraci ar fi fost ei, bărbatul acesta era mîndru și neplîcut. Părta să fie un meztizo, o-croitor de spaniol și indian, fiind a face cinste rîni unuia din cele două nați. Nu era înarmat, dar nu părea deloc îngrijorat de maceta ridicată de Chi dintr-
gra capului. O clipă mai apoi, Garnay a aflat și motivul acestei rapelări.

— *Buenos días, señor, señor, s-a auzit alt glas.*

De după noaptea, pe partea cealaltă, au apărut alți doi băieți. Cel mai apropiat avea trupul îndesat ca un butoi, cu brațe și picioare scurte. O creastă de păr negru și dens, ce amintea de coafura adoptată de Elvis, însoțea un chip ce ar fi putut servi drept model unui artist maya. Avea ochii oblici, nasul lat și turtit și buze ce adăreau cu două buclăi de fînt crud.

Cel de-al treilea băiețel stătea înapoi la Elvis. Era mai mîndru decît ceilalți doi luși împreună. Avînd un aspect îngrijit, părta pantaloni lungi și cămașă de culoare albă, veșminte ce păreau prăpădit spălate. Părtași lungi și negri îi erau la fel de îngrijite tîni ca și mustața densă. Erala un pluteu rotunjit, însă brațele și picioarele îi erau musculoase. Tinea într-o mîină o armă de asalt M-16 și de curioasă lădi ce îi scîrșea buza avea prins un pistol aflat în toc.

Stimbatul satisfăcut, i s-a adresat lui Chi în spaniolă. Profesorul a simțat cu ochii ajunși asupra armei automate, apoi, încet, a coborît maceta, lăsînd-o să cadă în pămînt. Apoi a făcut să-i alunece pupa de vizitator de pe umăr. A așezat-o alături de macetă. Pe neașteptate, cel cu dinții îngălbeniți a făcut un salt și l-a lovit pe Chi peste față.

Profesorul cîntărea cel mult cincisecizeci de kilograme, astfel că lovitură l-a ridicat practic de la sol, făcîndu-l să se rostogolească în iarbă. Acționînd în mod instinctiv, Garnay s-a interpus între profesor și

atacatorul acostaia, pentru a împiedica lovitura de picior depe care se temea că va urma. Individul a încurcămît, hălăbîndu-se la ea uşuit. În loc să se tragă speriat în spate, ea l-a sîngat cu o privire de avertisment, după care s-a întors şi s-a aplecat pentru a-l ajuta pe profesor să se ridice în picioare. Tocmai întindea mâna să-l ia de braţ, cînd a simţit cum capul îi este tras brusc înapoi, de parcă pînă l s-ar fi prins în ceva, şi, venind de o clipă, a crezut că va simţine fără scîlp.

S-a abătut să-şi recapete echilibrul, însă a fost tras de pîr în spate încă o dată. Individul cu dinţi îngălbeniţi îi petrecuse degetele prin pleoale ei. A tras-o aproape de el, atât de aproape, încît, în momentul cînd a putînt în rîu, Gurnay a simţit în obraz respiraţia lui duşmînd a conştiinţă. Însă faţa cumpănită pe care o trăia a făcut-o să uite de durere. S-a calmat puţin, cînt să aibă mai mult spaţiu de manevră, făcîndu-l pe individ să creadă că nu-i mai opune rezistenţă. Femeia ţinea capul aplecat într-o parte şi, cu coada ochiului i-a zărit sandala. L-a izbit cu călcîiul exact în scobitura labei piciorului, pîndu-l în acia lovitură toată forţa de care era în stare, după care a făcut o mişcare de rotaţie, ca şi cum ar fi strînit un chibrit pe pîndit.

Omul a scos un geamăt scurt şi strînsuţura i-a slăbit. Cu coada ochiului, Gurnay a zărit să-i strînsă faţa. A izbit cu cotul în spate, descurînd un arc scurt, şi a izbutit să-l plecească peste nas şi obraz; a scut un pocnet, semn că îi plecase castiglajul nasului, şi a trăit un sentiment de satisfacţie. Bîrbatul a scos un şipit ascutit, iar Gurnay s-a eliberat. S-a rotit, dezamăgită că individul rămăsese încă în picioare. Se ţinea de nas, dar faţa l-a făcut şi pe el să uite de durere, astfel că s-a repetat apăsările, dorind să o strîngă de gît cu degetele lui mardare. Deşi era un individ care nu merita numele de om, Gurnay şi-a dat seama că nu putea face faţă masivităţii şi forţei lui masculine. S-a gândit că, imediat ce el o va prinde de gît, va mîna o lovitură de genunchi în vîntre, mişcare pe care el va încerca să o parvize, după care îl va înfige degetele în orbitele lui, să vadă dacă îi va plăcea un asemenea tratament. În timp ce bîrbatul se apropia, Gurnay s-a pregătit să-şi pîndă în aplicare planul.

— Basta!

Răcnetul acesta fusese scris de bărbatul masiv care arăta ca Pancho Villa. Era în continuare cu călăbrea pe buze, însă în ochi îi strălucotea furia.

Cel cu dinți galbeni a făcut un pas înapoi. S-a frotat la față, unde, pe pielea cu aspect nădălbos, se forma o rănilă. S-a retras, dăcând mâna la prohab. Mesajul era limpede.

– Am ceva pentru tine, a spus el în engleză.

A făcut un pas înapoi când Gamay a dat să se apropie de el, făcându-i pe comaruzii lui să izbucnesc în hohote năgăite de râs.

Pancho Villa s-a arătat intrigat de demonstrația de curaj a soției fetei. S-a apropiat de ea.

– Cine ești? a întrebat-o, străduindu-se cu ochii.

– Sunt doctor Gamay Trout. Iar el este ghidul meu, s-a grăbit ea să adauge, ajutându-l pe Chi să se ridice de la pământ.

Expresia descoperită de pe fața profesorului îi sugera fetei fără nici un echivoc că el înțelesese ce îi aștepta dacă acei indivizi i-ar fi descoperit adevărata identitate. Chi a adoptat o atitudine servilă și plină de umilință.

Bărbatul cel masiv i-a arătat profesorului o privire încălcată de dispreț și și-a îndreptat atenția asupra lui Gamay.

– Ce cauți aici?

– Sunt om de găină din America. Am auzit de aceste construcții antice și am venit să văd ce reprezintă. Și i-am angajat pe acei om ca să mă aducă până aici.

Indivizii a studiat-o atent vreme de câteva secunde.

– Și ce-ai descoperit?

Gamay a ridicat din umeri și a privit la jos.

– Nu prea multe. Abia am ajuns aici. Am văzut niște sculpturi acolo, nimic mai mult. Nu cred că sunt multe lucruri care să merite vizita.

Izbucni în râs, Pancho Villa a zis:

– N-ai știut unde să cauți. Vino cu mine, să-ți arăt.

Apoi a dat o comandă în spaniolă. Cel cu dinți galbeni a împins-o pe Gamay cu papea de vîntoare, dar s-a tras în spate după ce ea i-a arătat o privire fioroasă. Apoi că individul și-a îndreptat rădăla împotriva doctorului Chi, plînd că fetei nu-i făcea plăcere acest lucru. Au

pusit spre capătul îndepărtat al câmpului, unde pământul era răcoșit de vreo desaleptare a pânzei proaspăt săpată. Mai toate erau goale, mai puțin unul, unde se vedeau multe vase de ceramică.

La ordinul lui Pancho, cel care semăna cu Elvís a scos două vase din pânză și le-a vîrît pe rînd sub rîsul ei.

– Așa ceva cînta? a întrebat bărbatul cel mîslășliu.

Gamay a auzit un oftat scurt venind dinopre Chi și a sperat că ceilalți nu bănușori de surdul aceluia nașchi.

Luînd unul din vase în palmă, ea a examinat siliciole desenate cu linii întinse pe suprafețele de culoare deschisă. Socna pîtea să reprezinte un eveniment istoric sau legendar. Ceramica era lucrată în stilul Codex, cel despre care dăduse Chi îi vorbește mai devreme. A înșoptat vîsul.

– Foarte frumos, a spus ea.

– Foarte frumos, a imitat-o Pancho Villa. Foarte frumos. Ha-ha! Auzi la cel.

Deși ce n-au sîluit scurt și foarte aglomerat, hoști și-au îndemnat din nou prizonierii la drum, cale de cîteva minute. Pancho Villa plăcea în frunte. Elvís și cel cu dinți galbeni stăteau în spatele captivilor, amenințîndu-i cu arcele. S-au îndreptat spre o movilă cu amocuri de lărbă din care se dezvoltau vederii cîteva pietre. Pancho a trecut printre o arădă și a lăsat impresia că dispăruse. Gamay a vîrît că acela cîntec prezenta un sfîșietu mare, săpat în sol. Au coborît cîteva trepte neregulate, stîmpe direct în stîncă, și au pîrșuit într-o încălțare cufundată în simultaneitate, unașcă, avînd un scopuri înalt.

Bărbatul cel masiv i-a adresat cîteva cuvinte lui Chi. Apoi prizonierii au fost lăsați singuri.

– Ai pîrșit ceva? l-a întrebat Gamay pe profesor, voca ei stîlmind scouri în aceluia încălțare.

El și-a frecat obazul înroșit, acolo unde primise lovitură.

– N-e să nău din ăsta, dar n-aș putea afirma aceluia lucră despre animalul care m-a lovit. Dar tu?

Frecîndu-și pîrșea capătul în locul în care o dădea, Gamay a zis:

– Oriceam aveam nevoie de un nou permanent.

Pentru prima oară, pe fața stîmpei împietrită a doctoresului Chi a apărut un surîs larg.

– Îți mulțumesc. Probabil că m-ar fi ucis dacă nu intervenai.

– Tot ce se poate, a spus Gamay.

Aducându-și aminte de marea ridicată amenințată, frânele și-a zis că profesorul probabil l-ar fi făcut buclăle pe cel cu dinți îngălbeniți. S-a uitat spre scara pe care coborâseră.

– Ce a spus individul ăla mităistălos?

– Că nu se va deranja să se lege. Nu există decât o ieșire. Și va pune pe cineva la intrare, iar dacă vom fițeca să ieșim pe acolo, el ne va omori.

– Nici că se putea exprima mai explicit.

– E vina mea, a spus Chi pe un ton surdbru. N-ar fi trebuit să te aduc aici. Nici nu mi-a trecut prin cap că hoții au descoperit acest loc.

– Judecând după cantitatea de vase, se pare că așfi aici de ceva vreme.

– Artificiile pe care le-am văcut în jurul aceluia valoarează sute de mii, poate chiar milioane de dolari. Cel masiv e peșul. Ceilalți sunt doar slugile lui, angajați cu simetrie. Niște porci. A trecut o clipă, apoi a adăugat: Ai procedat bine că nu le-ai spus cine sunt.

– Nu aveam habar căi de mână și s-a dus făcna, dar n-am vrut să risc în vreun fel, în situația că individii știau cine ești. Gamay a privit spre tavanul foarte înalt, care abia se vedea în lumina ce se strecură dinapre intrare. Unde ne aflăm?

– Într-o dolină. Un poț de unde oamenii care trăiau pe vremuri aici veneau să-și ia apă de băut. Am descoperit-o în ora de-a doua vizită a mea la ză. Vase, vremea să-și arde cervă.

Au plătura spre interior cale de aproape treizeci de metri. Întinericul a devenit tot mai întors, apoi s-a subțiat atunci când au ajuns la un ochi mare de apă. Lumina se strecura printr-o deschidere în tavanul platru, despe care Gamay a apreciat că se afla la optzecișecize, nouăzecișecize metri înălțime. De partea cealaltă a bazinei se găsea un zid abrupt, care urca spre strâmbărea aburată a tavanului.

– Apa ăsta are gust, a spus dicțional Chi. Apa de ploaie se adună sub roca de calcar și-și găsește calea lei și colo spre suprafață peisă fisuri ca aceasta și prin poșteri subterane.

Gamay s-a așezat pe un pervaz jos.

– Îi cunoști pe oamenii de felul ăstora, a spus ea. Ce crezi că ne vor face?

Doctorul Chi a ritat nănit de atitudinea stăpânită a însoțitoarei lui. Nu ar fi ieșit să fie surprins, a zis el și-și reamintea că Gary nu se arătase deloc teribilă în atunci când se străduise să-l apere, repetându-se la blâmatul care îl atacase.

– Avem ceva timp la dispoziție. Nu vor întreprinde nimic până nu se vor sfârși cu traficanții care i-au angajat, mai ales că e vorba despre un cetățean american.

– În după amiază?

Chi a făcut un gest larg din brațe.

– Nu prea au de ales. Aici se desfășoară alpinări care le aduc venituri mari, pe care nu vor dori să le abandoneze. Pentru că vor fi nevoiți să le abandoneze dacă ne eliberază.

– Apăsat, pentru că ar fi preferabil ca noi să dispărem de pe suprafața pământului. Nimeni nu are habar unde ne aflăm, deși ei încă nu știu acest lucru. Lumea va crede că ne-a sfârșit vreun jaguar.

Chi a înclinat din spăloasă.

– Nu s-ar fi aștat apa dincolo să ne arate prada pe care au pus gheara dacă nu ar fi fost convingeți că nu vom ajunge să povestim nimănui despre asta.

Garry a privit în jos.

– Nu știu aici o legătură secretă de aici?

– Există povești ce dau aflare din încălzirea principală. Acestea fie sfârșesc, fie coboară sub nivelul pânzei de apă, apăsat devin de negru.

Garry s-a ridicat și s-a apropiat de marginea bazinei,

– După părerea ta, cum cînt de adânci e apa aici?

– Ceva de opt.

– Ai auzit vorba despre pașeri înadate. Există vreo șansă ca asta de aici să ajungă la suprafața adevărată?

– Tot ce se poate. Da. În zonă există și alte doline.

Garry a ritat nerăbdătoare la marginea apei, încercând să sondeze din ochi adâncimea aceluia.

– Ce vrei să faci? i-a strigat profesorul.

— Doar ai auzit ce a zis nemernicatul ăla. Vrea o întâlnire cu mine. Ferelia a plecat în apă, după care a făcut braș plin spre mijlocul lacului sălbatic. Mi sâse, nu e gura mea, a spus Garay, glasul ei stărnind ecouri în încăperea aceea subpământeană.

Apoi, cu un plesnit, a dispărut sub fața apei liniștite.

Nine Mile Hole, Arizona

O vreme, Austin și-a îndolipuit că furtuna îi va opri. Norii masivi și întinsești care se adunaseră pe cer toată după-amiază, apăsându-se parcă unul peste celălalt, păreau să se fi agățat de crucele zăpăite ale munților, oprindu-și înaintarea. Hoinăritul pe la marginea terenurilor fermei, Austin și Nina arătau ca doi tineri relaxați care leșină la o plimbare, împresia pe care Austin făcea să o transmită celor care i-ar fi urmărit pe atunci. S-au oprit sub ramurile verzi-albăstrui ale unui arbore puțin albe și au privit spre scuturarea departului. Razele soarelui ce apăsau scuturau povălmășurile abrupte ale munților la mână sculpi-toare de mară, bronz și argintiu.

Austin a fost-o delictat de ameri pe Nina, fără să întindă nici o rezistență atunci când a tras-o spre el, aducând-o atât de aproape, încât i-a simțit căldura radiată de trup.

— Sigur nu te poți convinge să pleci?

— Ți-ai pierdut vremea încofocată, i-a răspuns ea. Vreau să fiu de fapt atunci când se va întâmpla.

Durele aproape că li se atârnau și, în altă împrejurare, atmosfera romantică a scenei ar fi îngrădit un sfârșit. Austin a privit în ochii ei senzați îndolipși de stăpene urag, reflecții ale scuturării, și a simțit că Nina se afla undeva departe cu glădă, probabil la poartă prietenilor și colegilor ucipi.

— Am înțeles, a spus el.

– Îți mulțumesc. Și-ți rămân recunoscătoare pentru asta. Apoi femeia a privit degetul ce se întindea treptat. Crezi că vor apărea? a întrebat.

– Ea, unul, nu am nici o îndoielă. Cum ar putea exista unii asemenea mamei?

– Nu prea cred că îi mai interesează persoana mea.

– Mă referam la bustul roman. O idee genială!

– E rodul unei strădării colective, a spus Nina zâmbind. Aveam nevoie de un model care să suneze cu un lespint roman. Paul este expert în grafica pe computer. A luat o fotografie-portret, a îndepărtat barba, a mai clint puțin părul, l-a pieptănat în stil lui Iulius Cezar și a înlocuit pulsoverul cu o plăteșă. Brusc alarmată, Nina a continuat: Crezi că artistul Sandecker s-ar rapla dacă ar afla că i-am folosit chipul pentru a realiza acest model?

– Eu cred că ar fi foarte flutur. S-ar putea să aibă ceva de reproșat legat de faptul că a fost immortalizat ca simplu lespint, iar experiența cum prea sovinească, a zis el, aruncând o privire spre coral ce se înalțura. Se pare că plini la urmal tot nu scapăm de fantast.

– Haida de nori întinocași se desprinseseră de pe creasta și acum arunca cu repeniciune în direcția lor. Acum manși erau copileji de umbre adânci. În capătul degetului au răsunat primele tubături infamante. Razele soarelui s-au frânt, apoi s-au stins.

După ce s-au aprit pentru a apăsa lumina în interiorul celor două rulate parcate în apropierea magaziei, în lacuna tot mai palidă și bătând în gâlbui a zilei aflate pe sfârșit, Austin și Nina s-au îndreptat spre ferma părăginită unde Trout își stabilise postul de comandă.

Obosiți după ce săpaseră și cernuseră pământ mai toată ziua, soții Wingate plecașeră ceva mai devreme la muncă lor. Ned, Carl și Zavala își ocupaseră pozițiile în dependențele aflate directo de festa curte a fermei. Locurile în care se aflau le ofereau timp liber de observație spre deosebi. Echipa de sprijin avea să apară pentru a controla drumul abia după căderea întinericului.

O pală puternică de vânt a ridicat nisipul în aer iar Austin și Nina s-au adăpostit în clădirea fermei, în vreme ce primii stocpi de ploaie pleasneau joșna. Trout se găsea în bucătărie, singura porțiune a casei care mai avea acoperiș. Ploaia pătrundea prin câteva găuri din tavan, dând naștere citorva picături pe podeaua din plăci de bităci, însă în rest

acolo erau destul de bine adăpostiți. Prin spărtura în perete ce se afla în locul în care se aflase cineva așa, se puteau vedea ruștele. Resturile rămase între clădirile din chișpiți ale porților, amintind într-un fel de fortificațiile de trageri ale unui castel medieval, le permittea să facă sub observație tot ce se petrecea în preajmă, în orice direcție.

Vântul și ploaia reprezentau însă doar pericolul furanilor. O furtună în deșert nu trece pe lângă nimeni doar pentru a slobozi câteva fulgere răzătoare. Ea pare să-și aleagă un anumit punct și săhurzească deasupra acestuia, declanșând tornade de ploie și fulgere înspăimântătoare, care se succed la câteva secunde, uneori lovind solul chiar două sau mai multe odată. O astfel de furtună toacă pământul cu o răsunare ce amintește mai mult de accea a canonicilor, sfârșind totuși cu un baraj de artilerie declanșat cu scopul de a elimina definitiv dușmanul sau de a-i anihila voiaja.

În lumina stroboscopice aproape constantă a fulgerelor, picăturile tălășe de ploie păreau încremenite în aer. În timp ce Trist se afla când într-o direcție, când în alta, Austin ținea legătura cu gările prin intermediul unui aparat de radiorecepție. Trebuia să știe cu să se facă auzit, deoarece înălțările tunetelor și deraiul ploii erau aproape surdoare.

Săriturile primiseră instrucțiuni să îl apeleze la intervale regulate sau imediat ce ar fi observat ceva neobișnuit. Căminii din perimetrul se prezentau folosindu-și numele. Cel care instala în benzina alchilă-lui Echipe A. Grupul celor de pe elicopter, canonicii sub domeniul de Echipe B, avea sarcina de a asculta și de a pleca în orice în afară.

Aparatul de radiorecepție al lui Austin a scos câteva picături de ploie sau a fi paralizat, fiind însă de fapt aparatele produse de ploie.

– Ned către baci. Nimeni.

– Recepționat, i-a răspuns Austin. Hai, Carl.

– Aici Carl. La fel.

Respectând cu strictețe ordinul lui Austin de a transmite mesaje scurte, Joe i-a răspuns:

– La fel, la fel.

Apoi, din apropierea gării:

– Echipe A. Nimeni.

Furtuna a rămas aproape o oră, iar după ce frunza de nori s-a îndepărtat, întăritul prematur pe care îl adăduse cu sine a mai rămas,

crul luminându-se doar atunci când fulgerele izbucneau în depărtare. Aerul spălat de ploaia densă miroase puternic a păsări. Patrula se continuă să raporteze în mod constant. Nimeni decorebit, până când a sosit un apel din partea echipei care supraveghea drumul.

— Echipa A către bază. Se apropie un vehicul. Ne ocupăm posturile.

Planul echipei era de a folosi doi oameni pentru a intercepta vehiculul, și doi pentru a le asigura acestora acoperirea. Unul dintre membrii echipei trebuia să îi protejeze pe cei care asigurau acoperirea, iar cel de-al patrulea trebuia să țină legătura cu ceilalți prin radio.

Austin s-a dus spre fața ușii și a privit concentrat spre drum. În scurtă, luminile farurilor aprindeau sub forma unor puncte.

— O clipă mai apoi s-a auzit:

— Am făcut semn vehiculului să oprească... acum oprește. Ne apropiem cu atenție.

Austin și-a ținut respirația. Nimeni nu avea voie să miște și vizitarea șantierului arheologic la o asemenea oră din noaptea. A văzut cu ochii minții oamenii înaintând către automobil, apropiându-se din ambele laturi, cu armele pregătite de tragere. A sperat ca acesta să nu reprezinte o diversiune, în vreme ce adevăratul atac ar fi pornit din altă direcție. A verificat acest lucru, contactându-i pe ceilalți observatori. În partea ce dista spre deget era o linie de depistare.

Echipa din spate drum a răspuns după câteva momente încercate de încordare:

— Echipa A. Vocă omului care raporta plămă mai devreme. Baza, cunoașteți vreo persoană cu numele de George Wingate?

— Da, a răspuns Austin. Ce e cu el?

— E la volanul mașinii.

— Un tip în vârstă. Părul și barba albe?

— Încercui. Susține că lucrează pe șantierul arheologic.

— Corect. Soția lui e cu el?

— Nu. E singur.

— Ce cauți aici?

— Susține că seșia și-a uitat portofelul. L-a lăsat în bala unei rolete. Omul afirmă că ar fi venit mai devreme dacă nu ar fi intervenit furtura asta. Aștept instrucțiuni.

Austin a chicotit.

— Bine, lasă-l să treacă.

- Am înțeles. Am încheiat tranșarea.

După câteva secunde, lumina fărâșilor a străpuns întunericul stanci când automobilul s-a apropiat. Buick-ul soților Wingate a oprit între una din ruine și magorie. Portiera s-a deschis, iar din mașină a coborât un bărbat. Silueta înaltă a lui Wingate a dispărut dinapoia unei ruine. După o clipă, omul a apărut purtând ceva sub braț. S-a aplecat, apoi a făcut ceva ciudat. S-a întors către clădirea fetei și a fluturat din braț. Austin a fost convins că acel gest nu era accidental. După aceea, omul s-a urcat în mașină și a demarat. Austin s-a relaxat spre Nina, care, dintre toate obiectele aflate acolo, se apăsase pe un ciot folosit odată pentru tranșarea cîinii. Femeia a observat expresia neclădită de pe fața lui.

- Ceva probleme? a întrebat ea, pe un ton fermecător.

- Nu, a spus el, dorind să o calmeze. O alarmă falsă.

O clipă mai apoi, echipa aflată în apropierea drumului a făcut un nou apel.

- Văzătorul a plecat. Echipa A, terminat.

- Mulțumiri. Felicitări pentru treaba făcută. Baza, terminat.

- Probabil că nu e noaptea lor, a spus Trout, înfipind din urechi.

Dus de gânduri, Austin i-a răspuns fără convingere, cu o ușoară strălăbătură:

- Probabil.

Nimeni nu a rămas surprins atunci când, un sfert de oră mai târziu, telefonul mobil al lui Trout a sunat. Până la acel moment tot încercase să se legătura cu Garay, trimindu-i mesaje ca ea să îi telefoneze. A scos din buzunar telefonul miniatural Motorola și l-a deschis cu o simplă mișcare a degetului mare.

După o clipă, a zis:

- Nici o știre? Vă rog să le cereți celor de pe Nevada să mă anunțe imediat ce las legătura cu ea. Da, așa și încercat să stau de vorbă cu el. Băii, Radî! Apoi Trout a ascultat preț de un minut, înmormant. Bine, îi amuză pe Kurt, apoi las din nou legătura cu voi. Căutați treabă, a spus el, după ce a închis. Radî a înfipog o firmă de faxuri, care coordonaseră acest proiect. Având un număr fix și un număr de telefon care aparținea sediului NUMA. Cu puțin timp în urmă, s-a primit un apel de la poliția din statul Montana. Se pare că au recuperat de pe rușii ce autostradă

o pereche de bălăneli. Cei doi prezintă o poveste ciudată, susținând că ar fi fost răpiți.

Austin se concentrează asupra lipsei de evenimente a acelei nopți, astfel că asculta absent această relatare.

— OZN-uri? a întrebat el într-o doară.

— Cred că nu trebuie să ignorem această posibilitate. Au susținut că au fost reținuți două zile, și că se aflau în drum către un șantier arheologic din Arizona.

Austin a chibzuit urechile.

— Poliția nu poate furniza un nume?

— Wingate.

Fartana și plăcinta sa sfârșită de veghea infructuoasă îi fuseseră pe Austin să nu mai aibă simptome alarme. Acum, în minte i s-a declanșat un semnal de alarmă.

— La naibii a izbucnit el. Păi, cere ca elicopterul ăla să ajungă aici imediat! Și adu Echipa A pe șantierul arheologic, a adăugat el, după care a plănuit pe apă.

Era la jumătatea distanței dintre clădirea ferrei și rulare când magazia a explodat, scoțând flăcări roșii-gălbui. S-a aruncat pe burtă, și-a acoperit capul cu palmele, aproape îngropându-și fața în nisip. Rezervoarele umplute cu propan ale ruloților au dat naștere unor explozii secundare, care au zguduit pământul, transformând scurpina în ză. Încorsete de explozie, buclăci de metal au căzut din cer, însă vântul de după furtună a purtat fragmentele în depărtare, astfel că doar câteva scântei i-au căzut pe dosul palmeilor, frigându-i pielea.

Răpădăla resturilor provocate de explozie care se prăvăliseră la pământ a încetat. A lăsat capul și a scuturat nisipul care îi pătrunsesse în gură. Rulotele și magazia dispăruseră. În locul lor rămăsese un rug ce ardea cu trosnituri. Pământul din preajma locului unde izbucnise incendiul era acoperit cu micișni încrengi.

După ce s-a convins că lanțul de explozii încetase, Austin s-a ridicat și s-a apropiat de mormăial de resturi la care fuseseră reduse rulotele și magazia.

Trent și Nina au apărut în goală.

— Kart, ai pălți ceva? l-a întrebat Nina, cu teamă în glas.

– N-am nimic, i-a răspuns Austin, rămân cu privirea la fiicelă. Și-a trecut dintr-o palmă peste limbă, ca să îndepărteze ultimele fire de nisip din gură, și a urmat: Dar prefer să văd fața de artiști doar pe 4 Iulie.

Cîteva secunde mai târziu au sosit Carl, Ned și Jon. După aceea au apărut ambre venind din toate direcțiile. Membrii Echipei A alergau Răi a mai face nici o încercare de a se ascunde. Strigătele ce le trădau dorau să fie apoi acoperite de zădărnul rotorului elicopterului. Pilotul aparatului a observat că palele eliceilor înăjeau focul, împriștind scînteii, așa că s-a îndepărtat de acel loc și a aterizat aproape de clădirea fermăi.

Austin a făcut imediat legătura între cele petrecute și posibili autori.

– Paul, ai numărul de la motelul unde s-au cazarat soții Wingate?

– Da, e la memoria telefonului meu.

– Ia dă-mi telefon, te rog! Vezi dacă mai sunt acolo.

Troat a apelat numărul și a cerut să i se dea legătura cu camera celui doi.

S-a întors apoi spre Austin.

– Îi am la telefon pe recepționerul de noapte. Spune că domnul Wingate a achitat de plecare, dar mașina lor este încă în parcare. Se duce până la camera și va să se petreacă.

După cîteva momente, recepționerul a revenit la telefon.

– Calmează-te, domnule, i-a zis Troat. Ascultă-mă cu atenție. Chemă poliția. Să nu atingi nimic în acea cameră. Troat a închis și s-a ritrăcit spre Austin. Ūrnal a bîtat la ușa camerei ocupate de soții Wingate, dar nu i-a răspuns nimeni. A încercat clapa și a constatat că ușa era dechisă, astfel că a intrat. A găsit un cadaveră în baie. O femeie. Doamna Wingate.

Austin a scripsit din dinți.

– Vreau urmal de domnul Wingate?

– Nu. Recepționerul spune că probabil a plecat făcînd autostopul.

– Porier-ul apa a făcut?

– Ce se întîmplă? a întrebat Nina.

– Acum nu pot să găsesc explicația. O să ne întorcem.

Lăsîndu-l pe Zavala să se ocupe de rezolvarea problemelor de acolo, Austin și Troat s-au reîntors spre elicopter. O clipă mai târziu, acesta a decolat din nou. Au zburat către autostradă, deplasîndu-se

de-a lungul ei până au văzut firma de neon a motelului, și au coborât în piscină.

Polipiștii scriseră deja și tornau inspectau camera. Austin și-a falsificat legitimația, prezentându-se drept angajat al unei agenții guvernamentale, sperând că va fi luat drept agent FBI. Ar fi fost prea complicat să le explice motivul prezenței unei om de la NUMA la locul unei crime. Polipiștii nu i-au examinat atent legitimația, rămânând impresionați de apariția lui ca din senin, însoți de o echipă de luptători SWAT, care de care mai fuses.

Cadaverul doamnei Wingate era îngrijmărit în cabina de duș. Păta un halet înșușat, ceea ce sugera că tornau ieșise de sub duș atunci când fusese ucisă, după care criminalul o împinsese înapoi. După ce se ridica nici o urmă de sânge, capul femeii stătea într-un unghi ciudat. Austin s-a dus afară, unde Trout vorbea la telefon cu cineva de la sediul NUMA.

— Soții Wingate au trimis fotografii cu camera lor de a participa la parțiet, a spus Trout.

— Motelul sigur are fix, a zis Austin.

S-au dus la recepție și Trout s-a prezentat drept persoana care telefonase mai devreme. Recepționerul le-a spus că avea fix, practic nou-nouț, și le-a dat numărul. Trout l-a transmis celui de la NUMA, iar după câteva minute fotografiile au fost trimise. Cei doi imaginiile primite prin fax nu semănau nicidecum cu vreunul dintre soți pe care îi văzuseră pe parțiet.

Austin și Trout l-au descusut pe recepționar, un bărbat plinș, cu un înșepat de chelie, trecut de cincizeci de ani. Omul era înalt talburat, dar s-a dovedit a fi un martor de nădejde. Numerații ani petrocuși la recepție și deprinderile de a relaționa cu clienții îi formaseră un ochi ager și capacitatea de a reține multe amănunte.

— I-am văzut pe soții Wingate venind târziu în această după-amiază și mergând direct în cameră, a spus el. Apoi a lăbrărit factura. Wingate a plăcut cu mașina imediat ce s-a mai domolit ploaia. După o vreme, a revenit. S-a dus în cameră, iar la scurt timp a revenit ca să plătească. Că pe ce al nu-l recunosc, a spus recepționarul.

— Cum vine asta? s-a mirat Austin.

— Păi cum, își răsuie barba! Na înșăleg de ce a făcut asta. Și avea o clătrice.

– Mai precis, te rog, fiindcă nu înțeleg mare lucru din ce spui, a măturat Austin.

Cu degetul, recepționarul a tras o linie imaginară în jurul obrucului, pornind de sub ochi până spre colțul gurii.

– Una lungă, de aici până aici.

Austin și Trost au discutat cu recepționarul până la sosirea poliției-lor, care i-au luat aceluia o declarație. Apoi s-au îmbarcat în elicopter și, la cererea lui Austin, pilotul a făcut un tur pe deasupra drumurilor din jurul șantierului arheologic. Au văzut mai multe lumini de faruri, dar le-ar fi fost imposibil să-și dea seama în care vehicul ar fi putut să se afle Wingate. Ori dacă se afla mâcar în vreunul dintre acelea. Au zburat înapoi spre fermă, conștind că lectura incendiului era vizibilă de la kilometri depărtare.

Austin i-a informat pe Nina și pe Zavala în legătură cu cele aflate la motel în privința uciderei doamnei Wingate și a dispariției soțului ei.

– Nu poți crede că doamna Wingate a fost unul dintre ei, a spus ea.

– Tocmai de aceea a trecut neobservat. I-a luat doar o secundă ca să plaseze bomba în mașină. Un act perfect, trebuie să recunoaștem. A acționat chiar sub nasul nostru.

Nina s-a cutremurat.

– Dar cine era biata femeie?

– Decandată, eu știu. S-ar putea să nici nu aștii vreo dată. Austin a făcut o clipă. Mă gândeam la Wingate, sau care i-o fi numele. Ne-a făcut un semn ce voia să spună „verșii de mă pîndeți” cu puțin înainte ca bomba să explodeze. Și ar mai fi ceva. Nu era nevoie să-și modifice barba imediat. Putea să plece deghizat, și să facă asta mai târziu. Parcă a ținut să ne sfideze. Ori să-și arate disprețul față de noi.

Zavala a încercat să arboreze o expresie prin care să facă față situației.

– Bine măcar că amiralul nu va afla că ne-am jucat cu nobilul lui profil.

– Iee, s-ar putea să știe deja.

– Da, cred că ai dreptate. Zavala și-a pus mâinile în polduri, a privit lung la cerușa încă înclinată, apoi a întrebat: Și acum ce facem?

– Celălalt vor rămâne să supravegheze locul. Noi mergem în Tucson și ne cazăm undeva. Iar mâine dimineață zburăm spre Washington.

— Răleşii ăştia sunt mult mai deştepti şi mai bine organizaţi decât ne-am aşteptat noi, a recunoscut Zvezda. Au învăţat ceva din lecţia pe care le-am administrat-o pe Norvus.

— Scurt egal, a spus Austin, iar ochii lui au căpănit o nicoală de glăciţă. Să vedem cine marchează punctul de muci.

Yucatan, Mexic

Presimta pe care o resimțea în timpuri i-a dat de înțeles lui Quesay că se găsea la o adâncime de peste cincisprezece metri în apa întunecată. A înțeles încoace și încolo, ca un pește de acvariu care cură de mîncare, deplasându-se în sus la fiecare cursă în zigzag. A explorat cu palmele peștele sacru de boară, pipăitul făcând lucruri vederi.

Ca un an în urmă participase la un curs de acu-fundări libere, dornic fiind de o schimbare față de obișnuitele scufundări cu aparat de respirat. Îi plăcuse senzația înegalabilă de a înota fără aparatul greu și incomod de respirat și scufundat și-și dezvoltase capacitatea pulmonară, rezistență în imersiune mai bine de două minute.

Față ridicul de cald era presiunea de adîncime, de crîpături și de mici gîuri. Dar nici una dintre acele deschideri nu îi oferea o cale de scufundare. A urcat spre suprafața apei, a traversat înalt ochiul de apă și s-a ridicat pe marginea lui ca să se odihnească și să-și recapete sufletul.

Cîi l-a observat imediat expresia de dezamăgire de pe față.

— Nimic?

— Măcar nada. Scuze pentru spaniola mea, a spus ea, apoi și-a ținut ochii de apă și a privit roată. Ai spus că există pasaje de ieșire din camera asta.

— Da. Le-am explorat. Toate sunt fundături, cu excepția uneia, care e blocată de apă.

— Ai curaj să trec unde dăce tunelul înfundat?

– Am o băncuță cu scurtați cu colțușe, terminându-se în bacișe mici, care fie se umplu, fie nu, în funcție de nivelul pânzei freatice. Ce-ai cîntat în locul de aici?

Garay și-a strîns pînză la spate și i-a spus de apă.

– Speram să descopăr o deschizătură care să ducă spre altă peșteră sau să ducă afară, la nivelul solului. Mă întorc imediat, a spus ea, după care s-a ridicat și a lăsat descăpîl către scara cu diacra spre intrarea în peșteră, a aruncat trotele fără un cuvînt și a dispărut din vedere. A revenit câteva minute mai târziu și a zis cu amărăciune în glas: Nici o șansă de a ne strecura pe lângă cel care pînăghe intrarea. Am blocat intrarea cu bolovanii. I-am putut da la o parte, dar ar mai dura un lucru așa.

Ținându-și mâinile în polduri, Garay a examinat din nou închișoarea în care fuseseră acviziți; privea i-a rămas în ochi din urmă fosta suprafață a unei raze de lumină ce pînăndea prin deschizătura din tavan, afișată foarte sus, desupra ochiului de apă.

Chîi i-a urmat privirea.

– Cei din vecinătate au făcut gaura aceea pentru a lăsa gîleșile în dolani. Asta îi scutec de efortul de a coborî și urca trotele de fiecare dată cînd aveau nevoie de apă pentru gătit.

– Dar observ că nu este chiar în contra, a spus ea.

Între-adevăr, deschizătura era mai aproape de unul dintre pereți.

– Așa e. Cînd sîlpaș, nu aveau cum să știe unde se afla cu exactitate centrul bacișului. Însă asta nu avea nici o importanță, stîta vreme cît puteau coborî gîleșta pentru a-și lua apă.

Garay s-a apropiat de marginea lacului subteran și a privit printre grinză spre deschizătură. Vegetația crescuse în jurul gîleșii, acoperindu-și drumul în interiorul încăperii subpământene, împiedicînd totodată pînănderea luminii.

– Pare că vîd o vișă ce atîrnă.

Chîi s-a uitat spre tavanul bolii.

– S-ar putea să fie chiar mai multe. Nu mai vîd chiar ea în tinerețe.

Garay a privit din nou spre deschizătură. Cu siguranță profesorul mai avea pînă să se vadă nevoit să folosească bastonul alb de corb. Cu toate că ea nu avea deloc probleme cu vederea, abia dacă a zîmbit că de-a doua vișă. A coborît privirea. Mai tot pînăndea era cufundat în umbra. Nu avea nici un motiv să presupună că era altfel decît peretele subteran pe care îl explorase ceva mai devreme.

– Grea de spus în lumina asta prăstii, dar, de aici, peretele ăla mi se pare mai accesibil decât unii versanți stîncoși pe care i-am escaladat în Virginia de Vest. Mare plăcut să nu avertizăm oarecum și un picior, a spus ea, pufind în rîs. La naiba, m-aș mulțumi și cu un briceag multifuncțional, din alca dispoziției!

Rîmas pe glăduri. Chi a privit în gol peș de câteva secunde.

– S-ar putea să am la mine ceva mai bun decât apa cere.

A vădit mîna sub cîrmaș, a trecut o curelușă din piele peste cap și i-a lăsat-o lui Gamay. În lumina difuză, pînditurul ce se legîna de acra curelușă aducea curva cu capul unei pîdri de pradă.

Gamay a ținut obiectul în cîrmaș palmii. Ochii verzi se lipseau chiar și în lumina pușină din peșteră, iar cîscul alb pînea a lăci slab.

– Frumos. Ce este?

– O amuleță. Kukukoo, zeul furtunii. Era echivalentul maya al lui Quetzalcoatl, șarpele cu pene din cultura aztecă. Iată, capul îi este confecționat din cupru, cu ochi din juleit, iar cîscul, din cuarț. Îl port la mine pentru a-mi aduce noroc și pentru a-lîsa lucrurile.

Baza rotundă se potrivea perfect în gîndul palmii lui Gamay. A pipăit cu degetul pîncal scut, dar ascuțit.

– Doctore Chi, cît de dur este calcarul?

– Roca e compusă din carbonat de calciu și cochilă de cînd lumea. Duri, dar cît se poate de friabile.

– Mă întrebam dacă nu aș putea curva sigla în perete nîpe trepte și puncte de aprijin pentru mîini. Cît să pot ajunge la vîrful ăla.

Nu gîla cu certitudine ce va face după ce va evade din peșteră, dar probabil că avea să găsească o soluție.

– Tot ce se poate. Cuarțul este aproape la fel de dur ca diamantul.

– În cazul acesta, aș vrea să-mi împrumut pentru o vreme șarpele-piele.

– Chiar te rog, a spus el. Probabil că vom avea nevoie de puterea zeilor ca să evade din temnița asta.

Gamay a intrat în apă și a traversat încot bălînă, după care s-a deplasat de-a lungul peretelui, cître un leșind al roci. Țînîndu-se de margine cu o mîină, a ridicat cealaltă mîină și, pe pipăire, a descoperit o gaură suficient de mare în care să-și vîră degetele. Slăbindu-se de amuleță cu de o dată primitivă, a cîștit roca pînd cînd a putut gîla loc suficient pentru toate degetele. Apoi, folosindu-se de acel punct de

aprijin, s-a ridicat astfel încât a găsit loc pentru un genunchi pe acel per-
vaz și a cioplit încă o gașcă, ceva mai sus.

După ce a reușit să-și lase toată greutatea în picioare, trebuia să meargă
mai repede. Continețru cu continețru, a înaintat pe rășnă zidului.
Sînd agățată de adînciturile rocii și ținîndu-și fața apăsată de supra-
fața dură, a reușit să cunoască destul de întins caracterul pe care îl avea
calcarul. Apa cum bănuise, peretele prezenta găuri și crăpături. S-a folosit
de punctele de aprijin găsite sau, pur și simplu, le-a lărgit pe cele
existente. Pîral i se îmbolnăvise de praf alb de calcar. Cînd și cînd era
nevoită să se oprească pentru a-și șterge nasul, frecîndu-l de căte un
unghie. Dacă ar fi apucat-o strălucirea, putea să se prăbușească în gol.

Cum de reușea Omak Pîlanjen să facă lucrurile să pară atât de
ușoare? Ar fi dat orice mîna să aibă cîteva dintre plăcerile case, ținînd
de la încheieturile Omak Pîlanjen, alături de flori de care acesta se
agăța. Pîral și plăcerea unei poziții aproape de fața peretelui reprezenta
o problemă; cel mai mult o obșese faptul că trebuia să lucreze cu un
braț întins deasupra capului. O durca un arăt, iar cîteodată trebuia
să-și lase brațul amestecat să alunece înert pe lângă trup, pîral cînd singure
i se repunea în mișcare. În plus, se întreba dacă va reuși să mai scape
vreodată de jungla care i se instalase în gît.

Ajunși la jumătatea peretelui, s-a uitat în jos. În lumina difuză, putea
aibă creștă de cîmpușa lui Chi abia dacă se mai zărea. Profesorul îi
urmărea înaintarea cu atenție.

— Merge, doctore Garay? a întrebat el, cuvintele sale răpădînd roșu
în înălțarea așeză subplîmătoare.

El a scîlpat un ghem de salivă inhibată de praf. Gost nadema de o
doamnă, dar cui îi mai plăcu?

— E floare la ureche!

Apoi l-a blestemat pe acel cretin cu dinți îngîlbniți care îi fusese
ceasul înainte de a o arunca în peșteră. Din cauza asta pierduse noțiunea
timpului. Lumina ce se strecura înăuntrul cîdelor pîrel și slăbise în
intensitate de cînd începuse ascensiunea. Asta însemna că soarele se
pregătea de asfințit. Noaptea tropicală cădea cu loșala unei ghilotine.
Curînd, peștera se va culunda în beznă. Încercarea de a se agăța de vreo
vîjă era dificilă și pe lumini, astfel că pe întineric avea să se dovedească
imposibilă.

Probabil că doctorul Chi îi simțise starea de indolență. De îndată, i-a ținut gâtul; o încuraja, asigurându-o că se descurcase bine până atunci și că va reuși curând. Și, parcă pe neașteptate, a ajuns acolo unde trebuia, în locul în care peretele se curba, transformându-se în tavan bolit. A reușit să-și țină capul și a simțit că ajunsese la același nivel cu capetele vișilor. S-a deplasat și mai sus, pentru a-și asigura marea de eroare necesară pentru ca saltul să-i izbutească. Acum se afla chiar sub-curbura peretelui. Încordarea îi punea la încercare degetele obosite. Trebuia fie să se miște înapoi, fie să renunțe.

A mai aruncat o privire scurtă. Vișele atârnau cum la doi metri depărtare de perete.

„Calculează-ți bine mișcarea. Dar acționază cu rapiditate!” Apoi a repetat mișcările în minte. Salt prin propulsare din perete, ridicarea corpului în zbor, prinderea unei vișe între degete și păstrarea acelei poziții.

Așa cum îi spusese și profesorului. *Fluare la ureche.*

Își simțea degetele ca și cum cineva ar fi încercat să i le smulgă de la mâini. Și-a îndepărtat urechea de perete.

Nu trebuia să mai aștepte. Acum.

A împins adânc și a făcut saltul.

În timp ce corpul ei descria o traiectorie în formă de parabolă, s-a rotit și a lăsat mâinile după vișe. Întâi le-a prins cu degetele, apoi s-a prins de ele. Unu urcate și curate. După rigiditatea lor, și-a dat seama că ele nu-i puteau susține greutatea. Unu din ele a pleșnit. S-a prins cu mâna rămasă liberă de cealaltă vișă. A simțit însă cum se rupe și aceasta.

Apoi a căzut în gol.

Încă strângând între degete buclățile inutile de vișe, a izbăt lăcuta apei. Nu a mai apucat să-și miște picioarele și nici capul, în vederea unei planșeri fără probleme. A căzut pe o parte, scoțând un plâns cântăreț. Când a ieșit la suprafață, brațul stâng și coapsa o ținuseră din cauza impactului cu apă.

A ignorat durerea și a înținat în lateral, atingând, până la marginea bazinei.

Devedind a avea un braț surprinzător de puternic, doctorul Chi a prins-o de încheietura mâinii și a ajutat-o să iasă din apă. Camar

a nimerit apăsări câteva momente, masându-și corpul și încercând să scape de acea usturime.

– Ai pățit ceva?

– Mai nimic, a spus ea printre gâfâieli. Căderea și contactul cu suprafața apei îi rămaseră răsunarea. Păi, după ce m-am chinat atât de mult, a adăugat ea și i-a înșelut amuletul lui Chi. Am impresia că zeii au alte planuri cu noi.

– Din ce-ai venit, ar fi trebuit să te înnoțesc cu aripi.

– M-am fi mulțumit și cu o pereche, a spus ea și a pufnit în râs. Cred că erai de tot răscol zburând prin aer și apăsându-mă de vîșle alea.

Apoi a aruncat fragmentele înșelătoare pe care loci le ținea în mână.

– Cred că Tarran o-ar trebui să se treacă de competiție, doctore Gamay!

– Așa cred și eu. Mai povestește-mi o dată despre pasaj, cel care este inundat.

Profesorul a lăsat-o de rămas.

– Vino, i-a zis el.

Încăperea se cufundase deja în beznă, și, cum Gamay nu găsea încoțoșă mergerea, Chi ar fi putut să o conducă pînă dincolo de porțile industriale fără ca ea să-și dea seama. La un moment dat, el s-a oprit, iar după o clipă a aprins bricheta cu butan, flacăra acestuia dînd naștere unor umbre groțelșii pe pereții dinivelați.

– Atenția la cap, a prevenit-o Chi, după care au pătruns într-un pasaj. Tavanul coborî, dar nu avem mult de mers.

După câteva minute, tunelul s-a lărgit, permițându-i lui Gamay să plăsească pînă la capul ridicat. Pasajul coborî lin, terminându-se brusc în fața unei peșteri. Deodată se găsea un mîc lac.

– Aici, tunelul coborî sub nivelul apei, i-a explicat Chi. Nu găsi decât după aceea el urcii sau coborî.

– Dar nu-i imposibil ca tunelul să ducă și la suprafață.

– Sc. Solul Yacatanului este pur și simplu o bucată imensă de calcar cu aspect de figură, presărată de multe peșteri și tuneluri scobite de acțiunea apei de-a lungul milenilor.

Gamay a fost strălucitată de fiori, nu atât din pricina răcoarei și a tunelului, ci mai curînd la gândul că avea să înnoțe prin apa ce umplea tuneluri subterane, ceea ce îi dădea o senzație de claustrofobie. Și-a îngus voința, încercînd să alunge acel sentiment, dar nu între total.

– Profesoare Chi, știu că nu areis cino știu ce speranța. Dar voi încerca să văd dacă tunelul ăsta duce undeva. Sunt în stare să-mi țin respirația două minute, timp în care pot înota destul de mult.

– E foarte periculos.

– Nu mai periculos decât dacă am aștepta ca ticăloșii care ne-au vădat aici să decidă că merităm să fim ridici pe voci în locul ăsta. Și asta, după ce amical meu, colșorul ăla, o să se distrese cu mine, desigur.

Chi nu a contrazis-o. Și-a dat seama că avea dreptate.

– Gata, a spus ea, e momentul să plec.

S-a lăsat să alunece în apă și a început o serie de exerciții agonomice de hiperventilație, pentru a-și umple plămânii cu oxigen. După ce a tras suficient aer cât să o apuce amețelul, s-a scufundat și a pipăit gura tunelului. S-a ridicat apoi la suprafață și i-a informat pe Chi.

– Coborâți, dar nu știu cât de departe merge.

Ei a dat aprobator din cap.

– Să-ți lași aer în plămâni și pentru întoarcere, a sfătuit-o profesoara, apoi s-a aplicat spre apă și i-a lăsat bricheta. S-ar putea să ai nevoie de asta dacă ajungi undeva.

Garnay exersa din nou exercițiul de respirație, astfel că nu i-a mai răpănat; a vădat bricheta la bucuramul șortului, i-a făcut semn cu degetul mare ridicat și i-a sfidat în apa întunecată. S-a agucat să numere secunde în minte – „o oală, două oi” – ca un copil care așteaptă să vadă dacă fulgerele se apropie sau se îndepărtează, și a înțot pe sub prag. Hoștelise să facă toate eforturile posibile pentru a descoperi ieșirea. Înotând înaltate timp de două minute, putea parcurge între trei-zeci și patruzeci de metri, după care ar fi trebuit să revină în grabă ca să regire din nou.

Din fericire, nu a fost silită să însoțe pînă cînd să fie cuprinsă de senzația de sufocare. Abia dacă trecuse de ora de-a paisprezece oală cînd tavanul a pomet brusc în sus și mlaia ei întinsă în față a ieșit din apă, urmată îndată de cap. A slobozit aerul din plămîni și apoi a înhalat cu o căutare teamă. Aerul de acolo mirosea a mureșei, dar era respirabil.

Nici nu-i venia să creadă ce noroc avusese. E drept, cam era momentul să i se ofere o șansă de salvare. Tunelul pînea să coboare, pentru ca apoi să urce, precum un sifon al chiuvetei de la buclărie. Ajunsesă să se pricopsă la instalații sanitare de cînd se ocupa de

renovarea casei din Georgetown. A rîs la gîndul că fusese printr-un sifon de dimensiuni uriașe, dar veselia ei era învelită și din sentimentul de suferință. Sunchiul gîndului ei a cîlțitat ecou în întuneric, apoi Gary a redevenit seriosă, reamintindu-și că încă nu scăpase de acest balau. Nicu pe departe.

A scos din buzunar bricheta lui Chi și a ridicat-o desupra capului de parolă ar fi fost Statale Libertății. După câteva încercări nereușite, piatra a scos o scînteie și flacăra brichetei s-a aprins. Cîlcîind apa, s-a reînt și a constatat că se gîlea pe fundul unei gropi circulare, cu pereți albaștri. A făcut lateral în jurul micului lac, gîndind că apa s-ar fi simțit o picuță aruncată într-un puț. Cum Dumnezeu să arde pereții aceluia albaștri? Nu avea deloc ideea de a repeta prîbușirea aceea ca de loc pe care o sufletea mai devenise în prima dolină.

A glăit spre o protuberanță ce arăta ca un prag aflat la baza apei și a ridicat bricheta puțin mai sus. La mică distanță de primul prag se vedea un altul. A simțit cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trepte? Așadar, exista o ieșire din acel puț. Fără să mai piardă timpul, s-a tras afară din apă și a urcat treptele care mergeau în spirală în jurul pupulei de formă cilindrică.

Curînd a ajuns pe marginea micului lac. Folosindu-se din nou de lumina brichetei, și-a plîmbat ochii noștri. Se gîlea într-o mică peșteră. Privirea i-a căzut pe un fel de prag albat în grotă de piatră, pe care l-a urmat pînă în dreptul unui pasaj al cărui tavan era foarte coborît. A apropiat flacăra de deschizătură și a observat că începuse să plîmbie. Dintr-o dată vedea un curent de aer. Cîlcîd și stîlnat. Între aer.

După câteva secunde, a revenit în apă. A tras adînc aer în piept de câteva ori, după care a refăcut înălțimea către prima peșteră. Imediat ce a ieșit la suprafață, a exclamat:

– Cred că am găsit o cale de ieșire!

Din beznă, însoțit de ecou, a auzit glasul profesorului:

– Doctor Gary! Mă temeam că ai dispărut pe vecie. De ce a dat ai de mîni?

– Îmi era scuză că ți-am dat emoții. Așteptă numai să-ți arăt ce am descoperit. Și să înțeleg?

– Gîndeam la Harvard, obișnuiesc să fac marele câteva lungimi de bară, a spus el, apoi a făcut o pauză. Cîți timp trebuie să-mi țin respirația?

– Doar cînt să ajungi de cealaltă parte a peretei. Vei reuși.

S-au prins de rînd și Chi a sîrit în bazin. Ținîndu-și capetele apropiate, Gamay l-a înșălat în ceea ce privea exercițiul de respirație. Între două respirații, Chi l-a zis:

– Acum aș vrea ca strîmsoași mei să fi fost încăși, nu așa.

– Poftim?

– Aș fi avut o capacitate pulmonară mai mare, de la aerul mîrlat de la munte. Practic, eu sunt om de la cîmpie.

– O să te descurci foarte bine și pentru unul de la cîmpie. Gata?

– Aș prefera să aștept pînă-mi cresc brațele, dar, cum asta nu se poate, vomu-mei!

Odată cu acele vorbe, a strîns-o de rîndă drept semnal de pornire. Gamay s-a scufundat, a glisat rapid continuarea tunelului și practic l-a tras pe profesor de rîndă prin pasajul subacvatic. Deplasarea i-a luat numai jumătate din timpul petrecut mai devreme în aceeași încercare, însă profesorul pîrea aproape sufocat cînd au scos capul din apă, așa încît Gamay s-a bucurat că distanța nu era mai mare.

A apăs bricheta. La un metru de ea, profesorul se legîna în apă. Respira precipitat, gîlîind. Era o mișcăre cum de reușise asta, dar rămîneau ca pîpa de baseball pe cap.

– Treptele sunt acolo, a spus Gamay, trîgîndu-l după ea.

L-a ajutat să urce pînă pe marginea lacului.

Privind în jur, Chi a spus:

– Cred că locuitorii orașului folosesc puțul de aici drept sursă de urgență, atunci cînd apa din dolie și din rîu sora odărit cu sfîrșitul sezonului ploios. S-a lîsat apoi în genunchi și a privit rîndul lui. Cînd apa era mare, își cufundau pur și simplu vasele în ea. Cînd nivelul a scăzut mult, și nu mai ajungau la apă, au alipat treptele. Cu în reclamația pentru călăre: „Dună pînă la ultima picătură!”. Profesorul s-a ridicat și a examinat urmele de pe pod. Văd că pe aici au călcat multe picioare, a zis el cu un aer mîrlat.

Gamay manifesta același interes față de civilizațiile antice, dar filicla brichetei era tot mai slabă și mai neîndestulătoare. După ce l-a atras atenția asupra acestui lucru, profesorul a scos de pe jos câteva buclii de coajă de copac carbonizate și le-a legat laolaltă, făcînd o torță care scotea fîlcări fumegînde.

— Buzăile astea de lemn sunt din ricin, a explicat el. Revenit pe uscat, se simțea în largul său, așa că a postat coranda. Iți bine, Dorothy, urmasii drumul pământ cu cărămizii galbene? a întrebat el ca un personaj din *Frăgitorul din Oz*, și a fluturat torța.

Aruncând o privire în spate ca să se asigure că era urmat de Gamay, Chi a lăsat capul în jos, părăsind prin deschiderea din perete și înscăpând să înainteze prin tunelul îngust. Tavanul afumat și plin de fână-gină era suficient de înalt, astfel încât Chi să nu fie nevoit să jăcă capul plecat, însă Gamay s-a vădit silă să se înclină de mijloc ca să înainteze prin pasajul înclinat destul de abrupt. După câteva minute, tunelul s-a așchii brusc, dând într-un puț îngust. Gamay a putut să se îndrepte din nou de spate.

O scară rudimentară ducea în vârf al puțului. Chi a încercat fusesii, declarând scara ca fiind cum găsești, însă sigură, și a urcat până în partea de sus, unde a îngemănaș și a făcut torța aprinsă drept far pentru Gamay.

Ca printr-o minune, scara a cedat, iar Gamay i s-a alăturat profesional, care stătea în dreptul deschiderii unei alte puși. Acesta ducea până la o peșteră de două ori mai mare decât prima, ora în care se afla actual de apă. Și, la fel ca și cea întâi, nu exista decât o ieșire. Tunelul avea cam un metru lățime, fiind doar cu puțin mai înalt. Mergând îngemănaș și sprijinindu-se pe palmă, au înaintat pe culoarul întortocheat, care uca tropăit. Spațiul acela închis ar fi fost înșel și înfrigur și dacă n-ar fi existat flacăra torței, astfel că lui Gamay îi venea destul de greu să respire. Era dificil de precizat lungimea tunelului și direcția în care ducea acesta, dar ea a apreciat că se întindea pe o distanță de vreo douăzeci de metri, iar la un moment dat florea o buclă de întoarcere.

S-a așchii cu capul în piept, privind din când în când înainte, ca să nu se apropie prea mult de Chi, deși acest lucru era aproape imposibil. Profesorul se târa prin tunel cu înșelă unei cărți. Pe neașteptate, lumina torței a dispărut, iar Gamay s-a izbit de picioarele lui. A ridicat capul pentru a vedea motivul acestei oprii bruște.

— Așteaptă, a spus Chi, și a lăsat brațul în spate pentru a da mai multă greutate vorbelor.

Parea să fi înghețat locului. În lumina torței, Gamay a văzut imediat pricina. Tunelul se termina pe o bătăie ce mărginea un abis. Pe

desupra aceluia lăsa era ageră trei bușteni. Cei care construiseră acei podiș îi înălțaseră cu suporturi transversale și, spre sfârșit, gradul sporit de pericol pentru traversare, făuseră într-o lătură și o prăjini ce alășa drept unii bălăstrelă.

– Trei cu primul, a spus Chi. Cu băgare de seamă, și-a lăsat greutatea pe unul dintre bușteni și, constatănd că rostul, a continuat să înainteze. După câțiva pași grăbiți, a ajuns de partea cealaltă. Nu aducea cu Golden Gate, a rostit el pară scutindu-se, dar pare rezistent.

Cuvântul „pară” a rămas curvă suspendat în aer, umbrind restul cuvintelor ce se voiau înălțătoare. Gurnay s-a uitat încurcată către podul primitiv, însă nu avea de ales. Știind că era doar cu vreo cincisprezece kilograme mai grea decât profesional, a plătit pe podiș cu un arșit de care care merge pe sferă. Acesta era mai solid decât își închipuise, și buștenii nici nu s-au clintit. Totuși, a fost feliată când a prins mâna înținsă de Chi și a singur din nou roca solidă sub tălpi.

– Bravo, i-a zis el, conducând-o către un alt paș care urca.

Gurnay aproape că s-a panicat, intrucât nu a văzut nici o scară, dar Chi i-a arătat treptele săpate în roca adâ și alungăcoasă. Acesta erau înguste cât să poartă pe ea cu virfurile picioarelor și a degetelor, astfel că ea a trebuit să apeleze la toată priceperea sa de câlăreț pe munte. Infrastructura de acolo era gândită pentru oameni mări, cu o constituție mai fină, nu pentru persoane înalte sau masive, a borbănit Gurnay în sine ei.

În partea superioară a pășunii se găsea un alt tanc. Gurnay își simțea gâtul cu deșertul Sahara într-o zi toridă. După ce escaladase, înțase și se târâse, o ajunsese oboselă. Ochii o usturasă din cauza fărâșei, iar gura ei îi era jălită de la atâtea mure țără pe ei. La un moment dat, au trebuit să se strecoare printre niște stânci aparte și ascuțite. Gurnay a avut senzația că se va opri acolo pentru vecie, însă decădă a surt strigătul de încetare extremă alce de profesor.

– Doctore Gurnay, am ajuns alături!

Câteva secunde mai apoi s-au pomenit într-o încălțare atât de spăcioasă, încât lumina soarelui nu era suficient de puternică pentru a lumina învârtul înalt. Gurnay s-a frotat la ochi pentru a îndepărta fărâșina adănată. Care acela să fie ochelari? A luat țesă din mâna profesională, apoi a început să râdă înoc atunci când lumina a clintit, nu pe niște ochelari, ci pe stâlăctice uriașe. Peștera avea o formă circulară,

dar neregulată. Din ea porneau numeroase pasaje. Una dintre deschideri era semicirculară și de două ori mai înaltă decât un etaj de om. Spre deosebire de deschiderea socială prin care pătrunseseră în încăperea, pasajurile erau netede și uniforme, iar suprafața podelei, neșlefuită de plăci.

– Ai putea merge cu automobilul pe aici! a exclamat Gamay.

– Există legende potrivit cărora între aici existau șosele subpământene. Ea am scos-o cu tirie că asemenea afirmații erau simple exagerări, că unii dintre localnici văzuseră tuneluri naturale și le fuseseră drept unele artificiale. Înăi ce văd aici...

Au fost siliți să se oprească în locul în care o porțiune clădită de tavas bloca drumul, așa că s-au întors înapre camera principală, oprindu-se pentru a explora mai întâi un pasaj lateral. Au pătruns într-o piață miniaturală, a cărei podea de formă rectangulară, pardosită cu gresie, era înconjurată de coloane adevărate, nu de stalactite. Tavasul bolit era așezat și parca tencuit, la fel ca și pereții, care erau împodobiți cu picturi murale înfățișând niște siluete de culoare roșie, vibrate din profil.

– Incredibil, a spus Gamay. Să fie vechi fel de templu subteran?

Chi a pleșt de-a lungul pereților, privind atent siluetele, a căror vârstă părea proaspătă, ca și cum ar fi fost aplicată doar cu o zi înainte.

– Siluetele sunt marș, dar, pe de altă parte, nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum, a zăpăcit profesorul.

Pe pereți era prezentată o procesiune de siluete înfățișate din profil, purtând diverse obiecte pe umeri și pe cap. Vase, rogiuri cu plume, bășici cu aur, forme ciudate care puteau fi lingouri.

– Iarși apar corbile, a spus Gamay și a făcut semn către vasele îngustoreșii și către cele de lăptă, ce seamănă cu cele găsite pe zădăria structurii pe care Chi i-o arătase mai devreme.

Deplasarea de-a lungul pereților le-a permis să asiste la desfigurarea unei întregi povești. Corbii ce veneau. Descolțau. Mărfuri ce erau luate și transportate de acele lungi procesiuni. Până și un bărbat ținând în mână o fiță, evident un supraveghector. Soldați care stăteau de pază. Total reprezenta un documentar antic, înfățișând un eveniment real, ori o serie de evenimente.

Și-au îndreptat apoi atenția asupra centralii încăperii, unde se afla un piedestal mare din piatră, acoperit de patru picturi masive, de forma

unor coloane. Pe masă se găsea o cutie tăiată dintr-o roată purpurie cu irizații, amintind prin înfișurare de structurile templelor de pe părțile superioare ale piramidelor maya.

Garnay s-a aplecat și s-a uitat prin deschidutura pătrată făcută într-o lăteală a cutiei.

– E ceva înăuntru, a spus ea.

În vârtă mâna înăuntru, cu degete tremurâtoare, a ridicat obiectul și l-a așezat pe suprafața cu oglinda a mesei. Chi mai gălise câteva mureți de ricin cu albe reflecții lași torța, care ardea mai luminos decât atunci.

Dispozitivul, pentru că nu putea fi altceva, desigur, era compus dintr-o carcasă de fieră pătrată din lemn, prevăzută cu o roată metalică, înfășurată cu traverse plasate orizontal. În interiorul roții se afla un disc mare care, din câte se părea, se rotia în jurul unui ax central, iar dinții săi se învâneau cu alte roți dințate, de dimensiuni mai mici.

– Ce este asta? a întrebat Garnay.

– Un fel de mașinărie.

– Anăii cu un... ba nu, nu se poate!

– Na mă lăsa neînțeles, doctor Garnay.

– Ei bine, seamănă cu ceva ce am mai văzut, un artefact salvat de pe o epură antică, făcut din bronz, la fel cum pare a fi și cel de aici, doar că era grosnic de corodat după alina pedere în apă. Atunci, s-a scutit că era un astrolab, un dispozitiv de navigație care stabilește poziția soarelui și a stelelor. Cineva a făcut o radiografie cu raze gamma aceluia obiect. Apa s-au descoperit laire roțile dințate raporturi care aveau legătură cu date astronomice și calendaristice. Era ceva mai mult decât un simplu astrolab. Existau treizeci de roți dințate, toate învâluindu-se, ba chiar și o roată diferențială. Practic, acela era un computer.

– Un computer. Unde ai văzut așa ceva?

– Ea a făcut o clipă.

– La Muzeul Național din Atena.

Chi a privit lung la acea mașinărie.

– Imposibil.

– Profesoare, înai poți oferi mai multă lumină, pentru că altceva aici n-aipe sonjeliu?

Chi a adus torța uită de aproape, încât băiețelul ei mai că au plecă pînă la Gamay, dar femeii nu la asta-i stătea gîndul.

– Nu prea mă pricep la soțieră maya, dar asta de aici nu-i nicăde-cum apă-ceră.

A venit rîndul lui Chi să examineze acea inscripție.

– Imposibil, a repetat el, dar cu ceva mai puțin convingere.

Gamay a privit de jur împrejur, la acea încăpătoare subterană.

– Tot ce vedem aici, acasă băiețelii ascunși, drumul subteran.

Forse sunt imposibile, nu?

– Va trebui să analizăm acest obiect cît de curînd posibil.

– Sunt întreaga totă de acord cu asta. Dar mai întâi avem o mică problemă.

– A, sigur, a spus Chi, amîntindu-și binec unde se aflau. Dar eu cred că aproape am ieșit din sistemul de peșteri.

Gamay a dat aprobator din cap.

– Și eu am simțit o undă de aer proaspăt.

Chi și-a legat pieptul cîmășii pentru a împiedica un fel de sac în care să cadă obiectul descoperit, după care s-au lăsat la explorarea încăperii principale. O scară de lemn, ascunsă și cînd aproape vertical, pînea spre beana de deasupra. Era confecționată din trunchiuri tinere de copac, bușteni a căror coajă nu fusese îndepărtată, iar lemnul pînea gros cît coapsa unui bărbat maya, avînd lățimea de aproximativ trei metri și jumătate. Trunchiurile acestea erau legate de altele, cu diametre mai mare, ce fuseseră fixate orizontal, la unghiuri drepte, pe fața stîncii. Pe mijlocul scării se găsea o despărțitură ce slujea drept balustradă.

Scara aceea reprezenta o impresionantă realizare inginerască, însă vremea scării de la construirea ei își făcuse singlul efect. Unele dintr-ze treptele rotunde alunecaseră și stăteau în diverse unghiuri. În unele locuri, suporturile pînaseră, iar scara făcuse bușii. Lui Gamay lemnul i s-a părut destul de rezistent. Faptul că treptele și traversele erau legate cu vîșe de lemn nu-i era însă pe plac. După trista ei experiență, astfel de vîșe, uscate și crîlpate, nu rezistau. Iar încrederea ei nu a fost ajutată cîndăși de puțin atunci cînd prima treaptă s-a desprins din legătură imediat ce Gamay și-a lăsat toată greutatea pe ea.

Chi și-a dat capul pe spate și a privit spre culmea scării.

– Va trebui să abandonezi câștigarea în mod plăcut, a spus el, după ce a examinat construcția. Tot epafidelejd data s-ar putea prăbuși în orice clipă. Sprijinul de pe mijloc s-ar putea să-l confere ceva stabilitate. Ar reprezenta ceva de care să se agățen. Poate o-ar trebui să pornești prima. Dacă te ții pe tine, eu nu-mi avea nici o problemă.

Garnay a apreciat gestul lui Chi, deși nu l-a aprobat.

– Cred că nu dai dovadă de adevărat cavalerism, doctore Chi. Tu ai păreri mai bune decât mine să ajungi în viață. Dacă unu cu prima și soara se rape, nu vei mai ieși niciodată de aici.

– Pe de altă parte, scara ar putea cădea sub greutatea mea, iar atunci am încercat-o amândoi, i-a răspuns Chi.

Un mușc începător.

– Bine. Promit că, dacă scările de aici, încep să țin regim de slăbire.

Garnay a trecut cu grijă de prima treaptă, către cel de-al doilea trunchi de copac, și, treptat, și-a lăsat toată greutatea pe el. Funcția a rezistat. Întinzându-măna și prinzându-se de lămele de deasupra ei, ca să-și distribuie greutatea, Garnay a început să urce. A făcut toate eforturile să nu se uite la vârf de lăme, temându-se că acestea s-ar putea desprinde sub apăsarea privirii ei.

După ce a urcat șase lăme, s-a oprit.

– Sînt un curent de aer ce coboară, a spus ea, pe un ton rău. După ce ajungem în vîrf, cred că vom putea să ne scotem scările.

A mai făcut un pas. Legăturile au plesnit într-o parte, iar capătul lămei s-a desfiat, atîrnînd liber de creasta legăturii. Temându-se plin și să respire, Garnay a încercat. Nimeni altcineva nu a mai eluat. Încet și calculat ca un leopar de copac, și-a reluat câștigarea. Legăturile au rezistat plin cînd a ajuns la mijlocul scării, unde aceasta se curba, ceea ce exercita mai multă tensiune asupra legăturilor. Cînd după aceea, încă un bușean s-a desprins din legăturile de pe o lămă, rămînînd atîrnat într-o parte. Un suport orizontal s-a desprins cu totul și a căzut cu zgomot pe podul de peșteri. Garnay era convinsă deja că scara se va prăbuși sub greutatea ei. Cu toate acestea, structura a rezistat. După ce mișcarea de legătură s-a oprit, lămea și-a reluat urcarea.

Probabil că se afla pe scări de cincisprezece minute, însă avea senzația că urca de ore întregi. Îi venia greu să aprecieze durata câștigării, însă înainta constant, fără a avea parte de evenimente notorii. O mai

despărțeau doar câteva trepte de vârful scării. „Doamne Dumnezeule, a gândit ea, privind în jos. Probabil că are treizeci de metri înălțime.” Lăsase de mult în urmă lumina torței lui Chi. De unde stătea ea coșcâșă, asculta auzita ca o măs îndepărtată.

Garnay a lăsat mâna și, spre marea ei uimire, a simțit sub degete suprafața dură a stâncii, nu o coajă de copac. Cu și mai mare precauție decât până atunci, pentru că nu dorea să producă desprinderea vreunui buțean, s-a strecurat geșpește dincolo de margine. S-a lăsat pe spate și a înălțat cuvinte de mulțumire către constructorii mapei și azelei solari, după care s-a rostogolit pe burtă și a strigat încetășor către Chi.

Torța s-a mișcat larg de două ori, apoi s-a stins. Chi începuse urcarea, și era împede să avea nevoie de ambele mâini libere. Garnay a auzit că el nu va întâmpina nici o problemă. Deodată însă a auzit un zgomet.

Trec. Apoi, alte poame și trosnete.

Cu ochii mișcați, a văzut cum trunchiurile se desprind și cad rostogolindu-se către podușua sălii. Preț de o clipă, a crezut că totul se va reduce la tălă, apoi însă a auzit alte și alte bufănituri. Zgomote înfierbătute, întrucât reprezentau un indiciu că incidentul nu se încheiase cu prăbușirea unui singur trunchi de copac. În acele momente se deslășau o rețea în lanț. Dacă ea slăbise rezistența lanțelor prin greutatea proprie, însemna că acum nu ar fi fost nevoie decât de o ușoară apăsare pentru ca suporturile să gleșnească și să prăvălească treptele spre poduș. În beznă au răsunat alte bufănituri și pocnete. Zgomotul a crescut în intensitate. Jădăcind după tumultul stărnit, era evident că, un fluxul după altul, scara se năruia.

A apăsat brățul și a făcut-o dincolo de marginea azelei iluz. Poate că filicula E peisaj azelei lui Chi călă de aproape se glăsa de literar. Asta dacă ea curtea el nu ajunsesc să fie deja îngropat sub avalanșă de buțeani și traverse.

Brusc, a auzit vocea lui Chi. Greu de așua cât de departe se afla, în tot acel valuet de buțeani ce se prăbușeau.

— *Dă-mi mâna!*

Garnay a lăsat brațul pește margine și a strigat câteva cuvinte de încurajare.

Ceva i-a pșers degetala. Nici nu-și închipuise că profesional se afla atât de aproape.

– Prinde-te! a strigat ea.

A simțit din nou o atingere, degete făcute aproape gheare, descompunându-l încheietura și prindându-se de aceasta, în timp ce ea flota același lucru, apucându-l de încheietură. Gamay s-a rostogolit pe spate și, folosindu-și trupul drept pârghie, l-a tras pe Chi până când acesta s-a putut așeza de margine cu mâna liberă. Însă oera sa era în regulă.

– Așteaptă!

Ce ai mai aștepta?

Chi a povălit câteva clipe. Într-un final, după secunde chinătoare în care a crezut că-l va scapa în hău, profesorul a apucat-o cu ambele mâini de ambele, după care și-a trecut tot trupul peste buna ripă, lăsând un picior, apoi pe al doilea. Dintr-o dată podușul peșterii s-a ridicat un nor înecăcios de praf. Câteva minute mai apoi, totul s-a linșit, și au privit împreună peste marginile prăpastiei. În papă adânc, scufundat în beznă, nu se vedea nimic.

– Scara a început să cadă sub mine când ajunsesem pe la jumătatea ei, a spus Chi. Mi-a fost bine căt am rămas înaintea traverselor ce se prăbușeau, însă acestea au pornit curând să clătească vântul, ajungându-mă din urmă. Era ca și cum aș fi urcat pe o scară rălăntă ce coborâ!

– Și atunci de ce nu-ai oprit să aștept?

Chi s-a bătut peste pieptul clientăii.

– Începuse să se desfășure nodul pe care-l făcusem. Mă temeam că aș putea pierde artefactul. S-a uitat apoi glădios peste margine. Unde erau scările de albităli...

Gamay a izbucnit în hohote de râs.

– Adevărat, unde?

Răcorii de curcubă de aer ce venea de undeva de sus, s-au scuturat de praf și au pornit spre suprafața râului, care a devenit tot mai puternic pe măsură ce au înaintat pe o potecă bătută ce trecea printre-un tufă mare și sinuă. Zămintul înecăcios se auzea tot mai tare. Au urcat câteva trepte și au trecut printr-o deschizătură îngustă, ajungând în aerul umed și călduț al nopții.

Gamay a înșădat adânc și apoi a expirat cu putere, înecăciosul să elimine praful și mirosul sărăcit în plămâni. Rădăni hău scâldau vechiul piață a orașului și marele ciudat și scumbelet într-o hăniță plumburie. Avându-l pe Chi în frunte, au pornit pe căutarea ce-l ducea spre

locul unde lăsașeră Ham'Vee-ul. Aveau amândoi impresia că trecuseră săptămânii întregi de când sosiseră în acel loc.

S-au deplasat cu precauție, trecând de la o moară la alta. Se aflau aproape de lăzile pădurii când au văzut ceva ce aducea cu o adunare a licuricilor. Numai că aceste luminile nu clipeau deloc. Lăminau constant, dispărute de-a lungul vechii piețe a unghiului. Amândoi și-au dat seama în același timp că evadarea lor fusese descoperită. Și că indivizilor care îi întâmpinaseră acolo li se alăturaseră și alții. Au luat-o la fugă.

Au auzit o voce groasă rostind ceva în spaniolă, apoi o lumină nebetoare le-a pășit drept în ochi. După aceea a răsunat un hohot răgușit de râs care a lămurit-o pe Garnay că dăduse din nou de amical ei cu dinți galbenji. Acesta părea foarte satisfăcut de sine. Și-a petrecut fascicula de lumină peste trupul lui Garnay, încoet, făcându-i să răbovescă asupra amantilor săi, după care a îndreptat lanterna spre țevile pupii profesorii, pe care o ținea îndreptată spre faguri, la nivelul șoldului. Apoi a strigat ceva în spaniolă pentru a atrage atenția camarazilor lui. S-a auzit un răsunet de confirmare, iar licuricii au început să se deplaseze spre cei doi.

Lui Garnay nu-i venea să creadă! După ce trecuseră prin stătea încoerți, după ce se tâlbură pe sub pământ cu niște cârpițe, să se trezească pringi în câteva secunde cu niște animale înspăimântate de gonaci! În acele momente îi venea să pornească spre acel ticlos și, dintr-o mișcare, să-i smulgă arma din mână. Chi i-a simțit, probabil, farta pe care să explodeze.

– Pă căm: rior el. Să nu-ți faci griji!

Profesorul s-a tras apoi într-o parte și a pornit pe o potecă. Individual cu dinți galbeni a lăsat o comandă. Chi i-a ignorat și a continuat să pășească încoet, calm. Individual a șovăit. Așa ceva era de nelăchăpuit. Comandii trebuiau să execute fără să cîrmăscă poruncile lui, căci venea îndrepta o armă spre ei. Anunțând o privire grăbită spre Garnay, asigurându-se astfel că tercia se ținea îndreptată către răsunet unde se afla, a pornit după Chi, urbind la el în spaniolă. Chi s-a oprit, dar înainte de asta a ieșit de pe potecă, ajungând pe iarbă, unde s-a lăsat în grunchi, într-o porciie prin care ceea îndurase, fiind în brațele rădăcinate în aer.

Situația aceea era ceva mai pe placul individualii. Sălbăticiunea altora acționa ca mîncarea de slăge proaspătă pentru un animal de pradă filandă. Cu un mișcău, bărbatul cu dinți galbeniși s-a repezit în iarbă, coborînd pașoa în încercarea de a-i mîncă celuilalt peștea cu petul ei. Însă dintr-odată a dispărut. Lănterna a plînit în aer, apoi a descris o curbă, și a aterizat în iarbă. S-au auzit un țipăt de simire, un bulset infundat, urmate apoi de tăcere.

Chi a recuperat lănterna și a îndreptat fasciculul acesteia în jos. Căld Gurney s-a apropiat, a avertizat-o:

– Ai grijă. Mai există o grupă, exact în dreapta ta.

Cel cu dinți îngălbeniți cîmose într-o grupă circulară, iar acum rădona pe podeaua unei încăperi cu tavanul boltit, avînd pereții netezi.

– Rezervoarele, a spus Chi. Daar ai văzut ce grea era să obții apă de băut aici. Oricineți își depozitau apa în sacmenes rezervoare. Le-am marcat de fiecare dată cînd am putut. Crede că individual nu a observat asta.

Profesorul a mîngîiat cu degetele un geac de caloare oranj, legat de un talpă.

– Și ai de gînd să-l abandonezi acolo?

Chi a aruncat o privire către luminile ce se apropiau de ei.

– Nu prea avem de ales. Sper că nu îți se rupe inima prea tare.

Gurney și-a adus aminte de arcașul anevoios din dolină pînă acolo.

– Păroă n-ai vrea să-mi abandonezi ceasul. Dar, ca să fii cinstită cu tine, de acord, nu mi se rupe inima deloc. Să vedem cum se descurcă el pomenindu-se într-o grupă, fără pînă de leșire.

– Va trebui să ne îndreptăm spre rîu. E singura cale de salvare.

Au plînit spre pădure.

Făcuseră repereși. Zgomotul câtorva focuri de armă nu sfișia liniștea nopții.

Au început să alerge tot mai iute.

Arlington, Virginia

José „Joe” Zavala locuia într-o casă micuță care glăduise clădirea o bibliotecă de cartier din Arlington, în afara Washingtonului. Apartamentul de la parterul clădirii era decorat în stilul tipic pentru locuințele din sud-vestul Americii, iar cea mai mare parte a mobilierului fusese confecționat de tatăl lui. Îi plăcea acel decor pentru culoarea și pentru căldura pe care le crease, însă reprezenta și o adăncă amintire a originii lui străine.

Mama și tatăl lui, ambii născuți și crescuți în Morales, Mexic, traversaseră fluviul Rio Grande printr-un vad, la vest de El Paso, spre sfârșitul anilor '60. Mama lui era gravidă în luna a șaptea, iar José avea să se nască și să crească în Santa Fe, New Mexico, unde se stabiliseră părinții săi, tatăl lui fiind tâmplar care confecționa mobilier. A sîmțit ispite rădii tocmai din clinica aceea aflat în rețeaua deertului. Absolvind New York Maritime College, cu diplomă de inginer, Zavala se dovedise o minte ce făcea genialitatea în domeniul mecanicii, astfel că a fost recunoscut imediat de amiralul Sandecker.

Având sugerat o reînapărare la localita lui Zavala pentru a se ține departe de prezența copioasă enervantă de sediu NUMA și de cerințele directoratului acustic. Cu o noapte în urmă, trăise deja neplăcuta experiență de a-l arunca pe Sandecker în legătură cu eșecul acțiunii. Sandecker îl sfătuisă să tragă un pai slăbitor de somn și să revină la Washington din de curând posibil. Având și ceilalți dormisăra câteva ore într-un motel aflat în apropierea aeroportului și se imbarcasă pe

un avion care pleca devotat, pentru a ajunge la Washington înainte de scrierea zilei următoare. Nina, care avea de condus o firmă de consultanță, lăsase o curieră să revină la Boston. Austin trecuse pe acolo pentru a face un duș și să-și schimbe hainele, după care telefonase la birou. Secretara sa îl anunșase că avea o cărușă de informații. Austin îi ceruse să i le transmită prin curier, la domiciliul lui Zavala.

Troist înfrinza, lucră care nu îi cădea în obicei. În aptoarea lui Paul, Austin s-a așezat la o masă răscolită din lemn și a citit dosarul scos de la sediul NUMA. Zavala a apărut din subter, unde mășterise până atunci la una dintre mașinările lui. Austin i-a lăsat o fotografie alb-negru, pe care o scosese din dosar.

— Asta ne-a sosit de la FBI.

— Francoasă fata, a recunoscut Zavala.

Tânără blondă din fotografie nu reprezenta modelul clasic de frumoasă, însă era atrăgătoare, genul de fată de la pară din vestul mijlociu al Statelor Unite, având ochi mari și nevinovați și un zămbet fermecător pe care și-l stăluie deseori pe șantierul arheologic din Arizona.

— E doamna Wingate?

Austin a dat aprobator din cap.

— Doamna Wingate, așa cum știți acum patruzeci de ani. Austin a recuperat poza din albimile lui Zavala. Se numea Crystal Day. Apropiată ei se scosese că va deveni o soală Doris Day. S-a bucurat de un oarecare succes în filme turnate în anii cincizeci și patruzeci. A atins apogeul într-o scenă memorabilă dintr-un film cu Rock Hudson. Poate că n-ar fi bucurat de mai mult succes dacă nu ar fi apărut probleme legate de consumul de alcool și de droguri, dar și de alegările nefortunate în materie de bărbați. În ultimii ani a jucat roluri actozante în seriale TV lipsite de orice importanță, dar până și acestea au fost rare și din când în când.

— O pierdere tragică, a spus Zavala, clătind din cap. Și cum se face că a sfârșit într-o cabină de duș?

— Agentul ei susținea că s-a gândit imediat la Crystal atunci când a primit un telefon de la o așa-zisă companie independentă de film, care căuta o femeie între două vârste pentru un rol secundar. Contract imediat, pentru o sumă destul de importantă de bani. Eu cred că omul care a angajat-o gîs că ea era dispusă și că va accepta necondiționat orice

rol, chiar și după ce avea să descopere că nu era ceea ce preconizase ea și că nu va interpreta chiar în fața camerelor de filmat.

– Dar a fost suficient de bună cât să te plătească, a spus Zavala.

– Da, și „soțul” ei la fel, acel domn Wingate din Spokane.

– Misteriosul bărbat cu cicatrice pe față, a cărui barbă s-a evaporat.

A apărut ceva desigur o?

– S-ar părea că purta mănuși până și în pat, i-a răspuns Austin, încruntat. Că să descopere amprente, băieții de la laboratorul criminalistic au verificat până și coada cizmei pe care a folosit-o. Nici o urmă.

– A fost inteligentă mișcarea de a avea o „cicatrice” în cadrul proiectului, a zis Zavala cu o admirație reascusă. Ne-au blănit cu armele noastre.

– Să privim total ca pe o experiență utilă, din care avea de învățat ceva, a spus Austin, pe un ton serios. Acum știu că sunt bine organizați. A bătut cu degetul în fotografie. Și că nu lasă nimic la voia întâmplării.

– Totuși, ei s-a confirmat amestecul organizației Time-Quest. Numere voluntari pentru proiecte, apoi li sîpese, trimițând în locul acestora proprii oameni. Foarte ingenios.

– Chiar diabolic. Căci interpoștedi serialul amical din mîinile flicat de Wingate cu puțin timp înainte de explorarea din magazin și comentariul său despre care ne-au vorbit oamenii aflați de pază?

– „Frumoasă înecare”? Trebuie să recunoști că are simțul umorului, chiar dacă e un ucigaș.

– Eu, unul, nu sunt foarte amuzat. Omul practic ne-a ris în nas, deși risca să se dea de gol. De ce?

– Poate că apa a avut chef.

– Poate, a zis Austin, scîlcîndu-și bărbia cu un aer gînditor. Cred că a fost o dovadă de aroganță. Ne dădea de înțeles că știe cine suntem și că face parte dintr-o organizație atât de puternică, încît ne poate lua peste picior.

– O organizație mai puternică decît NUMA?

– Ce n-ai da să știu, Joe, a spus Austin și a băgat fotografia înapoi în dosar. Ce n-ai da să știu.

– Ai idee cum vom proceda în continuare?

- S-a isplăvit cu capșele. Bine că eu eram în recuperare când s-a conceput planul ăsta. O să continuăm cercările pe pista firmei care a achiziționat hovercraftul, căutând orice legături posibile cu crimele.

- Na prea avem indicii clare de urmărit, a spus Zavala. Ce-ar fi să dau o fugă plăi în San Antonio ca să fac personal verificări la Time-Quest?

- Ar merita efortul. Mă interesează în primul rând ce sprijin financiar primește și de unde.

Au auzit o ugoasă ciocănitură în apă. Aplecându-și capul ca să nu se lezească de pragul de apă, în încăperea a intrat Trout. Avea o expresie serioasă pe chip, dar acest lucru era obișnuit pentru el.

- Scuze pentru întârziere, băieți. Am discutat cu cei de pe Nevada despre Gamay.

Îngrijorat în mod firesc de soarta soției, Trout telefonase în mai multe rânduri la sediul NUMA pe durata călătoriei cu avionul, dorind să afle dacă ea dăduse vreun semn de viață.

- Ai aflat ceva? l-a întrebat Austin.

Trout s-a aplecat pe un scaun și a clătinat din cap.

- Au confirmat că a plecat de pe vas. Că a închiriat un jeep. Că a lăsat verbă că se duce la o întâlnire cu profesorul Chi, antropologul cu care ținea foarte mult să stea de vorbă. Spusese că va reveni în aceeași seară.

- S-a întâlnit cu doctoresul Chi?

Trout s-a fofit în scaun cu un aer neliniștit.

- Nu știu. Cei de acolo încearcă să dea de Chi. Se pare că-și petrece foarte mult timp pe teren, așa că ne-au rugat să nu ne îngrijorăm. Dar Gamay nu are obiceiul să nu dea semn de viață.

- Și ce vrei să faci, Paul?

- Știu că aveți nevoie de mine aici, a spus Trout, oscucum josit, dar aş dori să mă întorc în Yucatan câteva zile, ca să văd ce se petrece. Mi-e greu să dau de Gamay în baza unor indicii la caldă a doua sau a treia.

Austin a dat aprobator din cap.

- Joe pleacă în Texas, ca să se intereseze de Time-Quest. Eu rămân în Washington ca să pregătesc un raport reflector la catedral din Arizona.

Poți să te duci acolo două zile ca să vezi ce poți afla. Dacă o să ai nevoie de mai mult timp, îl conving eu pe Sandecker.

— Kurt, îți mulțumesc, a spus Trout, luminându-se la față. Am găsit un zbor cu care pot ajunge acolo chiar în seara asta. Fără stanci, am la dispoziție două ore pe care le voi putea acorda echipei.

— Ai vreo idee care să ne mai împerească mintea?

Trout s-a încruntat.

— Singurul lucru pe care l-am stabilit cu certitudine este că toate incidentele acestea sunt declanșate de descoperirea unor artefacte precolumbiene.

— Da, asta este clar, i-a răspuns Austin, dar nu știm de ce.

— În 1492, Columb a pornit pe oceanul atlantic spre noi, a murmurat Zavala.

Austin, care simțese căfundat în gânduri, a ridicat privirea cu o expresie nelămurită.

— Ce ai spus?

— E primul vers dintr-o poezie învățată în clasele primare. Poate că ar trebui să o lăvești și tu.

— Am învățat-o și eu, dar, ca și tine, nu-mi amintesc rețeta.

— Bine, dar să ști că nu înțelegem să iau nota zero la poezie, a spus Zavala. Doar mă gândeam. Poate că nu așteptai precolumbiani acolo. Poate căia este chiar Columb.

— Buni observații, a spus Trout.

— Serios? a flutur Zavala.

Nici el nu era sigur de asta.

— Paul are dreptate, a spus Austin. Fără Columb, nici nu ar exista ceva precolumbian.

Zavala a zâmbit.

— În 1492...

— Exact. Poziția și alțiingă rezursă foarte bine ceea ce știm mai toți despre Columb. Data la care a întreprins voiajul și faptul că noi avem un weekend de trei zile în octombrie datorită lui. Dar ce știm cu adevărat despre acest domn Cristofor? Îndeosebi ceea ce să justifice atacurile astăzi ucigătoare.

Mintea analitică a lui Trout lucra de zor.

– Cred că înțeleg încercările tale. Știm că există o legătură îndrăgită între Columb și aceste incidente. Ergo...

– Da-i cu ergo înaltă, l-a îndemnat Zavala.

– Ergo, se pune întrebarea: există și o legătură dărnă?

Aa schimbat priviri între ei.

– Portmanteu, au rostit țig în cor.

Austin a ridicat receptorul și a format un număr. Într-o casă spațioasă din Georgetown s-a auzit ceva precum dangăitul unei clopot de via, anunțând apelul. Un bărbat care încă nu ajunsese la fel de lat cât apa humberului a lăsat mâna dolează și a ridicat receptorul. Pe sub halatul roșu cu surta din mătase imprimată purta o pijama violetă, arătând de culoarea unei pruni beaune. Stătea pe un scaun și citia una dintre mii de cărți care plănușă să ocupe fiecare locșor și ungher al casei.

– Aici St Julien Portmanteu, a rostit el prin barba cîrnată, mîmănit de stăruială. Spuneți ce doriți, dar pe scurt.

– Cristofor Columb, a spus Austin. E suficient de scurt?

– Damașcine, Kurt, tu ești? Am auzit că te-ai lăptat cu pînăși de pe Coasta Barbarei.

– Doar mi-am făcut datoria de unul elafșag guvernamental. Trebuie să existe cineva care să curățe mîrlele lumii în beneficiul savetelor americane, nu?

– Cît trîlîp, înveși, prietene! Nu aveam pînăși că Marina SUA s-a desființat, fiindcă trebuia asta în schema celor de la NUMA.

– Am decis să le tral oferim o șansă, poate își revin. După cum ști, pînăși nu constituie preocuparea de bază a NUMA.

– Da, sigur. Apădar, te interesează Amiralul Oceanului? Să ști, a fost o minune că a reușit să ajungă la vest de Insulele Canare.

– O gîșcă de navigație?

– A, na, ce Damașcine! Orientarea după punct estimat se brodea pentru misiunea pe care o avea el. I-ar fi fost greu să nu observe două continente legate printr-un istm, chiar dacă apa s-a uscat peocut haurile. Era mai refrenare la Arasa pentru echipaj. Știai că rația de bază era o livră de pîină uscată, carne de la saramură, pește slăvit și alci de mîlălină? Fasole și mazăre, desigur, cu mîgdale și stafide drept desert.

a spus el cu deghoz în glas. Singurul lucru mai de Doamnă ajută era peștele proaspăt aflat marele la dispoziție.

Austin a simțit că Perlmutter se îndepărta de subiect, urmând să-i țină o disertație despre minusculele aluse și vinuri de calitate, pasiunea lui, egalată doar de interesul pe care îl manifesta față de corbii, nave și epave. Perlmutter era genul clasic de gurmănd și om de viață. Căutându-l aproape o sută optzeci de kilograme, silueta lui corpulentă era o prezență familiară și inspiratoare de respect în cele mai elegante restaurante, unde ofereă desecori cine sumptuoase.

– Da, și să nu uităm de găgăriturile care se dezvoltă bine-mersi în proviziile lor, a spus Austin, încercând să-l îndepărteze pe Perlmutter de la subiectul lui preferat.

– Nu are habar ce gust ar putea să aibă găgăriturile. În Africa am gustat libuze și larve. Surse groase de proteine, mi s-a spus, dar dacă vreau ceva cu gust de pui, atunci pui e să mănânc. Trebuie să-mi spui precis ce vrei să ști. De unde ai lua curiozitate în legătură cu Columb, dacă nu te superi?

Perlmutter a ascultat cu atenție, mintea lui enciclopedică absorbind fiecare detaliu, în vreme ce Austin îi povestea evenimentele, începând cu crizele din Maroc și terminând cu căpătarea ce dăduse greș.

– Crezi că am înțeles ce-ți trebuie. Vrei să ști de ce ar îngăna Columb pe cineva să ucidă. Nu ar fi pentru prima dată ca el să aște spi-ritice. A fost neînțeles în ceea ce privește glauca supavieșării. A greșit în legătură cu descoperirea Americii și totuși asta l-a adus falma. Până-n clipa ora de pe urmă, a susținut că descoperise China. Nu a recunoscut niciodată existența unui întreg continent. A inițiat negociați cu sclavi în Americi și a adus gloria cumpărită a Inchiziției spaniole în Lumea Nouă. L-a călădăit murel. A fost un sfârșit ori un ticălos, depinde de punctul firecării de vedere.

– Asta a fost atunci. Eu vorbesc despre prezent. De ce ar fi cineva în stare de crină ca să împiedice discreditarea descoperirilor lui? Nu are nevoie decât de un element de legătură.

– Căltătoarele lui au dat naștere la nenumărate cărți, însumând milioane de pagini. Ceea ce s-a scris despre el ar putea umple o bibliotecă întreagă.

– Sunt conștient de asta, de asta tu-ai și murat. Ești singura persoană pe care o cunosc în stare să răspundă neclarității pe care le am.

– Dacă mă vei cu laudele tu o să ajungi riciclați. . .

– Atunci o să te recompensez cu o masă la un restaurant ales de tine.

– ... în schimb mănăstirea te va ajuta. Cum ar putea cineva să reziste isptărilor germane: orgoliul și pofta de mănăstire? Mă aștept să cerșoresc imediat după ce ies prinziul.

În timp ce mesteca din saculental piept de rață umplută cu straguri pe floccia, care îi rămăsese de la cina din seara precedentă, completată de un vin rar, Marcellin Chandonnay, Perlmutter s-a apucat să cuprind asupra raglăniei lui Austin. Acesta din urmă avea să regrete amănunț alina în care Perlmutter îl va ispiți cu milăcare. În Alexandria exista un restaurant înepescos pe care marea de neclădare să-l încerce. Poate avea prețuri cum piperate, dar înțelegerea era înțelegere. În apăsarea aceluia florin, ochii albaștri ai bărbatului dansau viori pe fața rubicondă. Austin va primi în schimb informații de neprețuit. Fără să sufletească nici o pagină, Perlmutter găia că despre Cristofor Columb se scrisese un ocean de cărți. Mult prea vast ca să se arunce pur și simplu în el și să înceapă a însta. Avea nevoie de o călăuză, și găia una cum nu se putea mai bună.

Imediat ce a fost ordinc după masă, a cercetat curioșul propriu și a format un număr din stilulitate.

– Bunele ziua, a auzit el un glas gros la călăuză capăt al firului.

– Buni dimineața, Jan.

– A, Jallen! Ce surpriză plăcută! Totul bine?

– Foarte bine. Dar pe cum îți mai merge, prietene?

– Am mai îmbătrânit de când am vorbit ultima dată, i-a spus spăniul chiloșină, dar mai bine să discutăm pe teme mai plăcute. Sunt sigur că ai telefonat ca să mă anunți că ai încercat rețeta mea de condiment ambroja de porre.

– A, propoziția la fel de viș a fost excelentă! Apa cum m-ai stăruit, în umplutura floccăreia am băgat căle o smochină proaspătă în loc de

cimbru și buclăți de lămâie. Rezultatele au fost spectaculoase. De asemenea, la gătit au folosit lămâie de măsline.

Perlmutter îl cunoșcuse pe Juan Ortega la Madrid, în cursul unei reuniuni a colecționarilor de cărți rare. Cei doi descoperiseră că, în afara obsesiei pentru tomuri vechi, împărtășeau pasiunea de a se delecta cu minuscule fine. Se străduiau să se întâlnească cel puțin o dată pe an pentru a-și satisface plăcerile gustative și a face schimb de rețete.

– *Mosquitel*! O idee genială. Nici nu mă așteptam la altceva. Mă bucur că rețeta mea și-a plăcut. Nici nu mă îndoiesc că vei și-mi comenzi vreuna de-a ta.

Perlmutter aproape că l-a mârșit pe Ortega înghețându-se pe buze.

– Da, într-o clipă. Dar am telefonat din alt motiv. Te rog să-ți folosești aptitudinile, dar nu ca maestru bucătar, ci în calitate de Juan Ortega, cea mai mare autoritate contemporană în ce privește viața lui Cristofor Columb.

– Ești prea amabil, prietene, a spus Ortega stălnic. Sunt doar unul dintre numeroșii istorici care au scris cărți pe acest subiect.

– Da, dar ești singurul savant suficient de inteligent cât să mă poți ajuta într-o problemă legată cu totul din comun. Statia lui arșilor Columb pare să fie în centrul unor întrebări cel puțin ciudate. Poate-mi ai și tu soluție.

Perlmutter a făcut o prezentare generală a situației, în conformitate cu cele relatate de Austin.

– Căutați povești, a recomandat Ortega după ce Perlmutter a încheiat. Îndoaieți așind în vedere un incident petrecut recent. În urmă cu câteva săptămâni, am avut parte aici la Sevilla de o infracțiune care a avut legătură cu Columb. Niște documente aparținându-i navigatorului au fost furate de la Biblioteca Colombina găzduită de catedrala din Sevilla. Să fie curioasă o coincidență?

– Poate că da. Poate că nu. Ce s-a făcut?

– O scrisoare legată de cea de-a cincea călătorie a lui Columb. Era adresată pătrilor lui, regele Ferdinand și regina Isabela. Practic, doar regelui, pentru că la data primirii scrisorii regina era moartă.

– Măre plăcut să se găsească un asemenea document de valoare.

– Nu toarnă. Columb nu a făcut cea de-a cincea călătorie.

– A, sigur, ar fi trebuit să-mi aduc aminte de asta. Dar nu înțeleg rostul acestei scrisori.

De la cinci mii de kilometri depărtare, pe fir s-a auzit un hohot stralucitor de rău.

– Un fals, auzigo! O înșelăciune. Cum spuneți voi, documentul era contrafăcut.

– De unde știți că era un fals? După scrișul de mână?

– A, na, scrișul era bine realizat. Atât de bine, că nici experți nu și-au putut da seama.

– Și atunci, de unde știți că scrisoarea era un fals?

– Simpla. Columb a murit pe 20 mai 1506. Scrisoarea poartă o dată ulterioară.

Perlmutter a rămas tăcut câteva clipe, das de gânduri.

– N-ar putea fi vreo greșală privind data morții lui?

– Casa de pe Calle de Cristóbal Colón, unde și-a dat duhul, s-a pierdut. Există încă o controversă privind locul înmormântării. Se susține că rămășițele lui s-ar afla fie la Sevilla, fie la Santo Domingo, fie la Havana. Există cel puțin opt urne funerare despre care se spune că ar conține cenușa lui. Crega a oftat agitat. Când vine vorba despre acest om, pareți înșeși în ape turburi.

– Țin minte că la cartea ta, *Descoperirea sau Deșelarea?*, ai afirmat că nimănui nu gâie cu certitudine locul nașterii lui.

– Da, întocmai. Nu știu sigur dacă a fost spaniol sau italian. El a afirmat că s-a născut la Genova, dar Columb era recunoscut pentru lipsa lui de onestitate. Unii susțin chiar că ar fi originar de pe insula grecească Chios. Versiunea oficială spune că ar fi fost sacerdotul unui preșter italian. Alții susțin că nu este adevărat, că era, de fapt, un marinar spaniol pe nume Colón. Noi știm că s-a căsătorit cu fiica unui aristocrat portughez și că s-a învârtit prin curțile regale, lucru cum e dificil de realizat pentru un fiu de preșter. Nu există nici un portret autentic. Un om cu adevărat misterios. Așa profum el. Părea tot ce putea ca să nu fie cunoscut cu adevărat.

– Asta nu-a redunerit și pe mine mare.

– Erau vremuri agitate, Julian. Războaie. Intrigi. Închirigii. Poate fiica purta dintr-un grup care nu era agreat de rege. Poate slujise o țară aflată în război cu Spania ori care avea să fie cucerită de Spania. Existau și motive legate de origine, pentru că se deșin deseori cum că s-ar fi născut ca fiu nelegitim al unui prinț spaniol. De aici și numele de Cristóbal Colón, sub care a fost cunoscut mai târziu.

– De-a dreptul fascinant, Juan! Data viitoare când ne vom întâlni, o să discutăm pe înfocată la un pahar de sangria. Dar acum mi întorcel să află mai multe despre acest document fânt.

– Ai auzit de cîilăgîrîl Las Casas?

– Da, a transcris pîrîi din jurnalul original al lui Columb.

– Corect. Columb i-a ficut cadru jurnalul primei lui cîlăgîrîi patroanel sale, regina Isabela. În schimb, ea a comandat o copie perfectă, pe care i-a dat-o lui Columb. La moartea amîndurui, această copie Barcelona, după cum era ea numită, a fost moștenită de fiul lui, Diego, împreună cu hîrîi, cărîi și manuscrise. Acesta au ajuns apoi la Fernando, fiul nelegitim al lui Columb, rîlăcut de mîtrusa lui. Fernando lăi aduce amînte de tîne, Julien.

– M-ar fi prima oară cîlă mî face cîneva bastard, și nici ultima.

– Nu am avut nici o întorîe să-î pîlăgîrîsc originea, prietene. Voiăm doar să spun cîlă era arhivist și cîlărîar, un iubitor de cărîi care a strîns una dintre cele mai alene biblioteci din Europa. În 1539, la moartea lui, banurile lui, cărîile sale și documentele lui Columb au intrat în posesia lui Luis, fiul lui Diego. Mama lui a dus majoritatea banurilor lui Fernando la o mîlădîrîe de aici, din Sevilla. Moartea ei în anul 1544 a reprezentat o tragedie pentru întreaga lume.

– Cum asta, Juan?

– Vîome de douăzeci și trei de ani, ea a reușit să pîrănească toate acele lucruri de fiul ei, Luis. De-acum însc, el deșinea total. Un demîtru. Luis a scotocit colecția, cîlălînd documente pe care să le poată vînde ca să-î ducă mai departe viața de deșfîrîa. Copia Barcelona a dispărut și a rîmas pîndotă pe voci, fiind probabîl vîndotă celui care i-a dat mai mulți bani pe ea.

– Însc închîpă cîlă asta ar aduce o mîrîlă frumășică acum, dacă ar spîrea.

– Adevrît, dar nu cred cîlă se va întîmpla așa ceva cîlă vom mai tîlă noi. Din fericire, înainte de disparîrîe, a fost vîrînt de un prieten de familie, un cîlăgîrîl dominican pe nume Las Casas, care a realizat un rezumat de mîlădîrî al jurnalului de bord. El l-a apîrît foarte mult pe Columb, amîglînd pîsejele jîmante, dar, una peste alta, a reușit un sîncopis bun.

– Nu întăleg ce legături are asta cu documentul fânt.

- Răbdare, prietene! Se spune că Las Casas a transcris și documentul apăsării a cîneșii călătorii. Și acesta este un secolizat, conținând extras dintr-un jurnal pierdut de mult.

- L-ai văzut?

- Da, bineînțeles, și eu consider o curiozitate. Eu am mers chiar până acolo încît l-am comparat cu manuscrisul original al lui Las Casas, care se află la Biblioteca Națională din Madrid. Este un fals excelent realizat. Cu excepția conținutului, sunt sigur în proporție de nouăzeci și nouă la sută că a fost scris de Las Casas.

- Mai pîi rîmte despre ce era vorba?

- Cum să uși apa ceva? Se cîmpe ca una dintre poveștile fantastice despre cruce dispirate, care erau foarte apreciate în Spania pe la 1500. Columb Baise cea de-a patra și ultima sa călătorie în 1502. A urmat o serie de deraște, decorașiri și o crîdă de nervi. Cei din curțile regale îi socoteau nebun, dar sperau ca el să descopere ceva util. El era convins că descoperise Asia, că va găsi bogășii uriașe, aur mai ales, și că acel voiaș îi va readăta buna reputașe.

- Și s-a întîmplat asta?

- Dîspătrind! Cea de-a patra călătorie a fost un eșec rușinos. A pierdut patru corăbii și a rămas naufragiat pe insula Jamaica, suferind de malarie și de artrită. Cu toate acestea, relatarea care a fost lăsată susținea că el s-ar fi întors în Spania, unde a pregătit în secret o comisie pe chelăiașă proprie și a revenit la Lurea. Nouă ca să descopere cunosca acest incredibil în aur despre care auzeau încă din cursul primei călătorii.

- Și jurnalul acesta spune cumva ce s-a întîmplat?

- Falsificatorul a folosit un mijloc literar foarte inteligent pentru a-l intriga pe cititor. La un anumit moment, firul narășunii este preluat de un membru al echipajului. Apoi, relatarea se termină brusc. Nu ni se mai spune dacă năraș a reușit să-și dădă misiunea la bun sfîșșit. Cei dacă s-a întors în Spania.

- Bineînțeles, se putea ca vasul să se fi pierdut, iar jurnalul să fi fost descoperit de alți călători.

- Da, deci și dai seama ce povești interesante! avem aici.

- Dar dacă nu e o poveste contrafăcută, jum?

A urmat din nou un holot tălătos de tă.

- Ce te face să crezi asta?

– O serie de lucruri. De ce s-ar chinai cineva să facă un fals atât de convingător?

– Simpla de explicat. Cu să folosească o analogie din jur ta, dacă ai vrea să-i vinzi cuiva Podul Brooklyn, ți-ar fi de mare folos să deții un act cu multe ștampile și semnături oficiale.

– Argumentul e convingător, Juan. Dar dacă ai găsi un individ îndojit de stupid cu să-mi dea bani pe ceva ce chiar nu-mi aparține, aş putea scriea actul chiar cu mâna mea şi m-aş face nevoit cu mii de lei. Şi atunci, falsificarea semnăturilor oficiale nu ar mai fi necesară.

– Acest document ar fi supus unei examinări mai minuţioasă decât actul de vânzare a podului.

– Păi asta vreau şi eu să zic. Documentul este realizat superb, aşa după cum spai. Drept comparaţie, dacă ai găsi că podul aparţine oraşului Brooklyn, nici un munte de documente nu te-ar convinge că el este de vânzare. În mod similar, nu ar fi nevoie să fi expert ca să-ţi dai seama că documentul este o ficitură, dacă ai găsi că este datat după moartea lui Columb.

– Mai există o posibilitate, a zis Ortega. Se poate ca documentul să fi fost transcris de Las Casas, dar călugărul să fi făcut asta ştiind că era un fals.

– De ce s-ar fi deranjat Las Casas să traducă atât dacă ar fi ştiut că era un fals? Ai spus mai devreme că dominicatul a lăsat la o parte aspectele talburii sau etajajuloare legate de Columb. Ar dori cineva ca o asemenea mentalitate să menţină în circulaţie un document care socoteşte ultimile convinsuri ale lui Columb drept rădicirile unui om nebun?

– Poate că Las Casas nu a îndrăznit să facă public acel document. Numai că Luis a vândut jurnalul, fie ca să scape din închisoare, rătăcit pe cineva, fie ca să ajungă la patul vreunei femei.

– Tot ce se poate, l-a răspuns Perlmutter, dar ar mai fi ceva. Realitatea este că cineva şi-a dat mână ostensibilă ca să-l facă.

– Aşa cum am spus, documentul reprezintă o curiozitate.

– O curiozitate atât de mare încât să rigi arestul şi închisoarea?

– Îţi înaptez punctul de vedere, Julien. Nu pot găsi explicaţia. Mi-aş dori să am jurnalul original după care a copiat Las Casas. Dar, vai, nu-l am.

– Deci, un alt mister legat de Columb?

- Da, va trebui să lasăm lucrurile așa cum sunt. Spaniolul a făcut o clipă, apoi a continuat: Voi putea judeca singur atunci când ți-l voi trimite.

- Ce anume?

- Documentul. Am făcut o copie și am realizat o traducere în engleză, sperând să îl prezint la o conferință. Vezi tu, și pe mine mă fascinează lucrurile nefăcute și bizare.

- Poate că era vorba și de altceva, Juan. Poate că ai și tu îndoieli privind autenticitatea lui.

- Se poate, prietene. Cum ziceam, e un fals extrem de bine făcut. Încă am numărul tău de fax. Ți-l trimis chiar azi.

- Ți-ai fi recunoscutor. Și, în schimb, dar și încredințat serviciul pentru magnifica ta rețea cu propeliță, aș dori să-ți dau o rețetă de ghiveci de creveți pe care un bucătar din New Orleans mi-a strecurat-o cu avertismentul că, dacă o voi transmite altcuiva, mă va spintaca și mă va umple cu pe un homar. Trebuie să fim discreți: la joc e înalți viața mea.

- Julien, ești un prieten adevărat. Primejdia nu va face decât să-mi sporească înclinarea de a mânca apă-cosa. Dar, dacă se va întâmpla să dispui prematur, sigur îți voi lăsa rămas-bun de la tine cu o amintere certă de bon appetit.

- Bon appetit și ție, mi amigă.

Zambrind, fixat a început să scoată primele pagini frumoase dactilografiate. Aşa cum promisese, Ortega îi trimisese copii ale documenta-
 lui original, scris în castiliană. Perlmutter a făcut loc pe masa lui de
 lucru pentru a le studia. Fortificându-se cu un cappuccino, s-a apucat
 să citească vorbele ce fuseseră atribuite lui Cristofor Columb şi trans-
 cripte de Las Casas.

23 mai, în anul Domului 1506

Mult respectabilui, înțeleptului şi puternicului nostru prinţ, Rege
 al Spaniei şi al insulelor din Marea Ocean, Soveran al nostru. Mult
 iubite Sotnie.

Voi naviga din nou spre India, şi s-ar putea să nu mă mai întorc
 niciodată, căci marilor sunt, şi bătrân şi părăsit de boală, iar călăra este
 greu şi periculos de nenumărate primejdii. Întreprind această călătorie
 fără încredinţarea şi binecuvîntarea Înalţimei Voastre, dar o fac pe chei-
 miala mea, folosindu-mă de strălucitoarea mea avere pentru a echipa o
 singură corabie, Alila, pe care o ştiu ca fiind potrivită unei asemenea
 încercări, fiindcă, după primul meu voiaj, ea m-a slujit cu cinste în
 multe ocazii.

Nu voi pleca în călătore de Amiral al Mării Ocean, ci, în felul în
 prima expediţie, drept unul marinar, un Cipitan care a navigat din
 Spania până în India, pentru a descoperi noi plăcături şi aur pentru
 Castilia, cu ajutorul căruia Soveranul al poartă război Tera Sfântă, lucru
 care mi-a stat mereu în gând.

Într-o povestea mea trebuie să încep cu patru ani înainte de aceluia
dest. Soveranul meu cunoaște prin bine înțelegerile prin care am trecut
cu pribeagul ultimului meu călător, în anul 1902, când, după ce m-a elib-
berat din temniță și mi-a lăsat ghețele, prin milostivirea și clemiența în-
măi sale, Împăratul Voastă, împreună cu Regina mea, mi-ați acordat
mari favoruri și m-ați însoțit, trimițându-mă în expediție cu patru
corăbii. Căci, în această măreașă călătorie, flota noastră a sosit din pri-
cina unei furtive îngrădărire și a descoperii noi planșeturi pe care
le-am revendicat, cu ajutorul lui Dumnezeu, în numele Soveranilor, cu
totele că mi s-a închinat, pierind a fi mormă în pragul morții, coman-
dând corăbia dintr-o cabină rămasă pe care o răsturnam pe punte.

Acesta a fost cea mai nefericită și dezamăgitoare dintre călătoriile
mele. Nu am găsit stăruința către apă, cea pe care o căutam, băp-
nași ne-au întâmpinat, nu cu prietenie, cu mari deverse, și cu alge și
calce. Tăcut ne-am fost potrivnic, peșterile au fost vierte, vremea și
stăruirile au fost înșelătoare, până când, în orice din urmă, corăbiile
noastre pe care să se scufunde au găsit adăpost într-un golf înșel, unde
am rămas blocat timp de un an și cinci zile, într-un loc de unde nu scos-
team că voi mai pleca vre, până în finele și când am fost salvat. A
urmat apoi cea mai cumplită noaptea din viața mea.

Într-o mai mult decât orice furtună, sau boală, ori atacuri din partea
băpnașilor, m-a chinat gândul că, în viața strălucitoare făcută pentru a
le da pe Majestatea Voastră cu iubirea și curajul care mi-ar fi
înghițit să-mi câștig dreptul de a ajunge la Porțile Raiului, și nu numai,
am dat greș în privința care au depășit puterea mea de înțelegere și înțeles
meu. Căci am înțeles băpnașii unor planșeturi noi, am pierdut patru
corăbii și am găsit puțin sau sau alte comori. Ba chiar mai rău, am
pierdut o pe Regina mea, care, fiind rănită, a pierdut regatul scutit
de atac și război, pentru a fi fost bine primită în sfatul Său de Creștin-
răd noastră Isten.

Cunoaștem doar o cale de a trece peste tristețea mea și de a-l
măști pe Împăratul Său Prinț, iar aceasta este să descopăr jehul care
mi-a scos în curtea călătoriei întregime până acum. Pentru că în
îndelungata mea ședere pe acest nefericit înșel, am descoperit că ceea
ce am căutat atâtea timp se afla în puterea mea și în capul. Mi s-a dat
chiar care va deschide apa spre o comoră în surzina de furtună, încă
nu va face tot ce s-a găsit până acum, și asta nu a fost lucru de nimic, și

pari drept un mîrșău de evilit alui coruptor, și să aducă pînă mele Castilia, Suveranului și suzeranilor Domniei Voastre, mîrșă pe care o mariați, pentru totdeauna.

Am fost răpălit cu generozitate pentru aurul adus din călătoriile mele și mi-am primit partea din veniturile aduse de Hispaniola, și mai are a mulțumi mult și pentru faptul că fiul meu, cel mare, Diego, a fost angajat în Casa Regală, iar tîndrul Fernando a fost acceptat ca paj. Eu însă am rămas tristat de corupțiile mele. Siguranța căminului nu este pentru un marinar, de aceea am decis să plec înlocu o dată pe mare, poate pentru ultima oară, și definitiv, ca să îmi îndeplinesc promisiunea făcută Împărației Voastre și obligațiile ce îmi revin ca Mare Amiral.

Astfel, în această lună, mi-am întocmit testamentul, confirmându-l pe Diego drept moștenitor și, folosindu-mă de banii mei, am echipat în secret corabia *Niña*, angajînd un mic echipaj alcătuit din discipulanele catorni credincioși, am ridicat ancora la vreme de seară, plecînd, la fel ca la prima călătorie din 1492, din Palos, și modificînd cursul după cîderea întinericului spre Insulele Canare, spre sud-vest și sud pe la vest.

Perfecționat a făcut o pauză pentru a lua o scorbătură de cafea. Naratorul pînă ci, dintre toate corăbiile, Columb pînă cel mai mult la *Niña*. Se pînă bine că navigatorul era chinat de nemulțumire pentru că nu reușise să găsească drumul spre China. La un moment dat, a fost adus acasă în țară, acuzat de neglijență la administrare ca viceroy al insulei Hispaniola, pentru că apoi să fie lertat de rege și, îndemnat, de patroana lui, regina, și echipat în vederea celei de-a patra expediții, cea finală, referită numită „Marea Călătorie”. Ar fi fost în perfectă concordanță cu fîclul de a fi al lui Columb, care raționa de fapt de pe urma marșantelor de aroganță, să facerve a se îndrepta și mîntui. Dar și în concordanță cu obsesia de a descoperi aur, motivul ce îl limboida necontenit. Există însă o problemă, după cum arăta Don Ortiaga. Columb începuse scrierarea la trei zile după data la care se presupune că a murit. Ei, asta e.

Perfecționat a continuat să citească. Cu toate că documentul era scris sub firma unei scriburi personale, Columb maximul nu avea cum să nu fi făcut notați de fișul celor dintr-un jurnal de bord, cu observații legate de vînturi, direcție și vreme. Călătoria de traversare a Atlanticului a fost

o repetare întocmai a primei lui călătorii. A profitat de alizul de nord-est care pomenește din dreptul Insulei Madagrar, având, pe durata traversării, numai zile frumoase, împins de brize blânde, curat marea de noroc. Ca și în cazul primei călătorii, vânturile au fost „foarte blânde, așa cum sunt la Sevilla în luna lui April”.

O descriere interesantă. Perlmutter pleă din lecturi că, în cazul primei călătorii, Columb navigase după punct orientat. Cu alte cuvinte, și-nu se scuma de direcția dată de busolă și de vântul și își notase pe hartă poziția din fațura ei. Viteza corăbiei se măsura cu ajutorul unei clepsidre cunoscute sub numele de „loch olandez”. Pătrund amasa o bucată de lemn în apă și număra intervalul scurs pînă cînd scotea încoace prin dreptul unui anumit semn marcat de pe cupastie.

În prima călătorie, Columb nici nu avuase nevoie să navighere potrivit punctului precis determinat, deoarece avea în primul rînd grijă să mențină un curs spre apus. Se bîna pe busolă și pe îndelungata sa experiență de marinar și nu se încredia în dispozitive precum scartitul acelor vremuri, care se numeau cuadranti. Prin urmare, lui Perlmutter i-a atras atenția faptul că, în cadrul citirei notații, Columb nu trezise doar distanța parcursă, dar și direcția și diverse observații corecte.

25 mai 1492

Am luat ca reper Stîna Noctului, mîșcîndu-mă direcția spre sud-vest...

30 mai 1492

Am păstrat cursul spre sud-vest, așa cum i-a calculat cu ajutorul cuadrantului...

Total se petrecea ca și cum Columb avea nevoie de precizie, intrucît pleă destinația exactă. Nu ca în cazul primei călătorii, cînd deducese din hărți anterioare că va da de urica suprafață de uscat a Chinei sau a Indiei, și că abătorea cu un grad sau cu două în latitudine nu va conta mai deloc.

O altă dovadă că Marco Arriat urma în mod evident un curs prestabilît o reprezenta referința constantă la scartia corăbiei.

Am călărit spre vest-sud-vest mai mult sau mai puțin, înălă într-o direcție, apoi în alta, pentru că vînturile sunt potrivnice, dar tot am

reușit să parvengem țărilor și jase de mîle, după cum spune scrierile celor din vechime.

Perlmutter a lăsat deoparte documentul și, cu o precizie desăvîrșită, navigînd după propriul punct estimat, s-a apropiat de un raft de punte doldora de cărți și a extras un volum privind navigația în epoca medievală. Știa că scrierile se referea la scrierile din marșalele, „tabelul clopetului”, planșeta de lucru pe hartă folosită pentru marșarea poziției în fiecare zi. Clopetul suna, iar clepsidra era întoarsă. Tăbulele se foloseau încă din secolul al XIII-lea și era de fapt un computer analogic folosit pentru a rezolva probleme de trigonometrie. Era de forma unei carci, fiind ținut de către pilot, care trasa o linie între locul de pornire din fiecare zi și locul în care se ajungea la sfîrșitul zilei. Tot pilotul ținea seama de observațiile proprii referitoare la vînturi, curenți și deriva de vînt și, practic, făcea o evaluare aproximativă.

Perlmutter s-a arătat mirat de formularea „scrierile celor din vechime”. Poate era o traducere mai generală, însemnînd că planșeta de lucru pe hartă era veche, lucru oricum normal dacă se referea la cea originală aflată la bordul corăbiei *Niña*.

Și-a continuat lectura. Columb avusese parte de o traversare lipsită de incidente. La 26 iunie se găsea la sud de Hispaniola, care avea să devină într-o bună zi două țări: Haiti și Republica Dominicană, avînd capitala la apăsura de la Santo Domingo, întemeiată de Columb. Perlmutter a observat din nou problema care îl frîntăla pe Ortega la legătura cu documentul. Se părea că Amiralul naviga prin Caraibi într-un moment cînd era deja mort de mai bine de o lună. Perlmutter a rîzît de plăcere. Nu avea de gînd să îngăduie unei mici chestiuni tehnice să îi strice plăcerea de a citi acra poveste minunată, mai ales că lucrurile deveneau tot mai interesante.

A deslușit harta Caribilor alături de scrierile, pentru a trasa drumul corăbiei. *Niña* a trecut printre Hispaniola și Cuba și a continuat drumul spre Jamaica, unde Columb naufragiase cu echipajul său în cursul călătoriei precedente. Jurnalul revenea la descrierea acelei perioade nefricite.

Corăbia mai s-a îndreptat spre sud și vest, trecînd pe lângă Santo Domingo avînd la pleare un vînt pricinic dinapoe nord-est, vreme de

trei zile. Avuam patra ani, aici, pe insula aceasta, mi s-a vorbit despre local numit Cigare și despre bogăția de aur de acolo, unde femeile poartă perle și corali, iar casele au acoperișurile înalte în metal prețios. Clătinășii mi-au spus că surcele acestor oameni sunt mari și locuitorii acestor pământ poartă straie bogate și sunt obișnuiți cu traiul îmbelșugat. Că există pepin de aur mari cât bobul de fasole și îndestulătoare ca murele.

Asta m-a făcut să doresc să Domnul se folosească de cele mai rafinate mijlocuri ca să î se împlinescă voia, deoarece în acest (jumată) de secol, la transformarea mea dintr-un, ajunsa mai departe decât orice altul până la mine, corăbiiile Marii Călătorii s-au desprins din pricina prețurilor foarte de scumpe, cașul corăbiilor. Și am rămas amănăț vreme de mai bine de un an. Însă în timpul călătoriei mele pe această insulă-terastră mi s-a ridicat vântul de pe ocean și am lăsat calca cea drăguță către bogățiile pe care le-am căutat pentru Castilia în toți acești ani.

Diego Blonder, fratele unuia dintre căpitani mei, a pornit într-o canoe să caute ajutoare în Hispaniola, în călcaie de mare depărtare. În absența lui, indienii cu care se înfrățisese el s-au răzgândit și au refuzat să mai negocieze pentru provizii, așa cum fusese înțelegerea. M-am temut că aceasta este pedepșă durăscăscă, pentru totul pe care l-am avut în moartea celor dinai, cu toate că eu nu am ridicat răzma asupra lor, ci doar l-am dat pe răzma Prișiei.

Am căutat în grămezi și m-am răgat pentru ertare și am jucat să fac multe pedepșaje în Țara Sfântă și să rămân în feroceia. Lui la tot ce am descoperit, iar El mi-a arătat ruga și m-a făcut să-mi aduc aminte că, potrivit exemplarului meu de Regiomontonus, va avea loc o eclipsă de lună. Le-am spus indienilor și căpeteniei lor că Dumnezeuul meu s-a răgănit pe ei și va face ca luna să moară. Când aceasta a dispărut în umbra, indienii s-au speriat foarte rău și au adus provizii pentru noi, ca să o facă să trăiască din nou. Căpetenia a spus că-mi călădă recunoștință și că se va îngriji să-l mulțumescă pe Dumnezeuul meu arădindu-mi că eu cîștig aur. M-a dus către capatul călădăscă al insulei. Acolo, într-un templu la fel de frumos ca orice palat din Europa, mi-a

sculptat o „piatră vorbitoare”, sculptată cu siluete, desigur care a ris să indice drumul spre o mare comoară.

Perlmutter citise în cartea lui Ortega despre episodul cu eclipsa. Acesta scria cât de inventiv putea fi Columb. Dar ce era cu povestea aceea, la fel de bizară, despre piatra vorbitoare?

Autorul scrisorii avea întrebări asemănătoare.

Venea de multe săptămâni sămănând să înțeleg semnificația acestei pietre ciadate. Mi s-a părut a fi o hartă a noștri pe care o descoperisem, dar celelalte scrieri și semne nu voiau să-și dezvăluie secretele. Ajuns în Spania, am dat-o unor învățați care au spus că este un dispozitiv ce ajută la navigație, dar nu înțelegeau scrierea aceea neobișnuită. Apoi, cu simpla mână, mi-am dat seama. Aceasta era o tablă folosită de cei din vechime pentru a se orienta. Căci piatra era de transportat, am pus să se facă hărți după marșajele de pe ea și am putut, așa cum am spus mai sus, în cea de-a cincea călătorie a mea, junca să găsesc pe cineva care să poată înțelege acea scriere ciadată.

Așa explică referința la tablăa celor din vechime. Din câte se părea, era o tabletă de piatră, mare și grea, potrivit descrierii, sculptată astfel încât să indice că se folosea la navigație. Cum Columb nu putea folosi piatra fără să aibă explicații, presume că nu era o hartă în înțelesul obișnuit. Scrierura revenea la relația privind cea de-a cincea călătorie.

18 august

Am continuat să navigăm spre vest, beneficiind de vânturi la fel de prietenoare ca și înainte. Iar acum, în cele din urmă, am început în largul mării să se îndepărteze decât orice altă țară de vreun ora. Migrații cu care am stat de vorbă au spus că în apropiere există mai mult nor decât ne putem imagina. Căci ei sunt aproape de comoră regală Solomon. Nu mă-e bine, pentru că m-am îmbolnăvit și am slăbit din cauza arșii și mării, dar simt că sunt încă aproape și îi cer Măiestrii Voastre ca, dacă mă întorc acasă cu acești manți de aur și bijuterii neprețuite, să mă se îngăduie a face un pelerinaj la Roma și la

Ierusalim. Nu voi mai scrie nimic până nu voi intra în stăpânirea aurală...

Urmasoarea notație fusese făcută două zile mai târziu. Scrialul era mai hotărât, aparținând altei persoane.

Amiralul a dispărut! Când echipajul s-a trezit în zori, am descoperit că o micuță barcă a dispărut și cabina Amiralei era goală. Am dispărut și hărțile lui. Am trimis un grup la plimbare în căutarea sa, dar oamenii au găsit barca, dar s-au vădit uși și se întorceau pe coboară pentru că nu fuseseră întâmpinați cu o ploaie de săgeți. Vai, mă tem că Amiratul a murit, scia de acești silbatici lipsiți de Dumnezeu! Vam apăsă la adânc, departe de plimbare, dar, dacă nu căpătăm un semn că ar fi în viață, va trebui să ridicăm ancora curând și să ne întoarcem spre Hispaniola pentru a cere ajutor. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Amiratul Marelui Ocean. Semnat scrialul de Alonso Mendez, pilot ucenic.

Cândăse, Perlasuter s-a lovit ușor cu palma peste bărbia plină. În ultimele lui ore, Columb dăduse, nelăsându-l. Ce comoră a lui Solomon? S-a întors apoi în largul apei, acasă fusese ancorată Nola. A plecat din nou bucurându-se că ar fi navigat la vest de Ierusalim, ar fi ajuns în America Centrală. Orizante, începând cu Peninsula Yucatan, în Mexic, și terminând cu Belize sau Honduras la sud, dacă deviasse câteva grade. Când va avea mai mult timp, va parcurge din nou observațiile zilnice, pentru a vedea dacă putea desena un curs exact până la capăt.

Columb luate cu sine hărțile și desenele, dar ce se întâmplase cu piatra? Perlasuter a clătinat din cap, amuzat de modul în care se lăsase ademărit de acest povești. Se purta cu și cum documentul pe care îl terminase de citit ar fi fost real, când, de fapt, acesta era probabil mai nesemnificativ din punct de vedere istoric decât un curs de cuvinte înracinate.

Dar dacă documentul ar fi fost real?

Ce relevanță ar putea avea aceasta pentru maledicteza modernă despre care îi vorbise Austin, cu bande de masini învelite în negru care se repez să ucidă arheologi nevinovați? Ce era cu strania referire la „moșierii celor cioci”? Evident, Columb se simțea atât de vinovat de amestecul lui în acel incident, încât socotea că naufragiul venise ca o

pelecipii divini. Poziționar a dorit să recitească scrisorile, pentru eventualitatea că îi scripase ceva. După aceea se va apuca să scoțiească prin propria bibliotecă.

Într-o mai întâi se începuse o gustărică.

Cancun, Mexic

Dispoziția călătorilor de la bordul avionului cu destinația Cancun, care a decolat din Washington la scurtă vreme după intrarea de la licența lui Zavala, era una de nerăbdare voioasă. Când pilotul a început procedura de apropiere de pista de aterizare, oamenii poșii în concediu și-au scut gâturile privind pe geam la hotelurile luxuase din apropierea plajei ce mărginea oceanul cu ape verzi-ablăstru, iar atmosfera a devenit aproape entuziastă. Îmbrăcat cu un costum scos de culoare gri, având la gât un papion extravagant și ținându-și capul răst datasupă spectacolelor de fotoli. Paul Trout ar fi srit în ochi în mijlocul mulțimii ferice și fără să aiboreze o expresie atât de serioasă. Sătca cu rucsac vîrît într-o hantă a Peninsulei Yucatan, se gîndea la Carnay, și a abandonat starea de concentrare ca să vadă unde se aflau abia elid a simțit că avionul se înclină pe o aripă.

După cîteva minute, avionul staționa la sol. Trout s-a desprins din puhoial de pasageri care dădeau nor spre autobuzule ce aveau să-l ducă spre hoteluri și s-a îndreptat spre ghișeul unei linii aeriene de zboruri charter. Cîteva minute mai tîrziu, urcat la bordul unui aparat Beechcraft Baron și, aprsat pe scaunul din dreapta pilotului, și-a fixat centura de siguranță. Era singurul pasager, celelalte locuri din avionul de patru persoane fiind desfrîpate ca să se creeze spațiu pentru mîrfuri.

În timp ce aparatul Beechcraft se ridica spre cer, Trout a mulțumit în sinea lui experților în călătorii de la NUMA care făcuseră o treabă extraordinară organizîndu-i această deplasare, deoarece ghișeul

imediat un loc liber în curtea comercială și îi făcuseră legătură cu această curte charter. Avionul făcea o deplasare până la Campeche pentru a prelua un grup de specialiști texani din domeniul petrolului, care își înălțau șepile și pretențiile la Cancun.

Călătoria avea să dureze în jur de o oră, i-a spus pilotul, un mexican vorbitor de vreo treizeci de ani, care vorbea foarte bine engleza și cunoștea în mod nemijlocit cele mai bune locuri pentru cei care dorau să întâlnească turiste venite cu destinația Cancun. Foarte curând, vocea lui s-a făcut una cu urălul constant al motorului. Îngrîșonarea îl ținea treaz pe Trout în cursul zborului de peste noapte în Tuxton. A închis ochii, trezindu-se la un moment dat, atunci când pilotul îl informa că tocmai trecuse pe deasupra fostului oraș mayaș Chichén Itzá. Trout a coborât privirea spre templul-piramidă cu patru laturi și spre terenul de joc cu mingea, pe care pilotul i le arăta cu degetul.

– Suntem la jumătatea drumului spre Ciudad del Carmen, i-a zis pilotul.

Trout a dat din cap. Parcă hipnotizat de peisajul monoton, plat și livrat, ca se întindea până spre orizont, a închis ochii din nou, dar după o vreme pilotul l-a zgâlțâit ușor ca să-l trezească.

– Uitați curtea dumneavoastră.

Trout s-a bucurat vădând sfârșitul revălit al lui Novea stînd ancorată în port, printre petroliere și vase de pescuit. I se părea greu de crezut că plecase de acolo numai de cîteva zile. Acum regreta că nu insistase mai mult ca Gamay să-l însoțească în deplasarea la Washington. Ea nu ar fi fost oricum de acord, a remarcat blîndul în sinea lui; pînă pînă mult să-l întâlnească pe doctorul Chi.

Înainte de a părăsi Washingtonul, telefonase la muzeul antropologie din Mexic și discutasese cu secretara lui Chi. Aceasta verificase calendarul profesorului și confirmase că fusese planificată o întâlnire cu Gamay. Chi își petrecuse mult timp pe teren și știa că să fie informat în legătură cu ultimele mesaje primite doar cînd se îndeplinea să ajungă într-un loc unde se afla un telefon, însă în rest nu avea un program stabilit. Singurul loc unde putea fi găsit, a spus ea, era laboratorul său din junglă.

În timp ce pilotul aștepta permisiunea de aterizare, Trout l-a rugat să transmită celor care se ocupau de aterizarea luiiber că va sosi cît de curînd. Nu dorea să piardă nici un minut în sala de așteptare a

aeroportului. Imediat ce avionul a sosit, Trout a și ieșit din cabină, aruncând un „adânc” și un „graciar” peste umăr, ambele adresate într-o spaniolă cu un puternic accent de New England.

Un bărbat masiv, purtând uniformă de polițist și ochelari de soare cu lentile reflectorizante, îl aștepta în sala de așteptare a aeroportului.

– Doctore Trout, a zis el schimbând și arătându-și dinți mari. Sunt sergentul Morales, de la Poliția Federală Mexicană, Federales. Mi s-a cerut să acționez în calitate de ghid.

Trout telefonase la Agenția de Control Anti drog¹. Această instituție dădea celor de la NUMA anumite favoruri flexuate în trecut, astfel că oamenii de acolo s-au arătat înclinați să le întoarcă serviciul atunci când Trout a rugat să i se facă legătură cu cineva de la poliția mexicană.

– Inclinat de cunoștință, a spus Trout, aruncând o privire la ceas. Sunt gata, dacă n-aveți nimic împotriva.

– S-a făcut cum trebuia, a spus polițistul. Mă întrebam dacă nu ajungi să fii la plaja plocarea pe malina.

Trout i-a răspuns pe un ton cald, dar polițistului nu i-a scăpat expresia de hostilitate din ochii celui și scrioși.

– Cu tot respectul, sergent, am făcut eforturi deosebite să ajung aici cât mai repede, ca să pot începe citarea imediat ce sosit.

– Desigur, seilor Trout, a spus polițistul, dând din cap drept semn că a înțeles. Bineînțeles, nu avem de a face cu un caz ce poate fi lăsat pe malina. Dar ora o chestiune de simpla bun-simț. Și eu doresc să o găsesc pe seția dumneavoastră. Să găsi însă că se va întoarce foarte curând.

– Câte ore de lucrul mai avem?

– O oră, cel mult două, probabil.

– E foarte bine și așa, pefa², a spus Trout. Putem face multe în două ore.

Morales și-a dat seama că nu avea nici un rost să-l încerce să-l convingă de contrariu pe americanul înalt.

– Bona, doctore Trout. Elicopterul este acolo.

Aparatul Bell 206 JetRanger își încălzea motorul, iar rotorul și elicea de coadă se roteau încet când Trout s-a agățat pe bancheta de trei locuri din spate, iar Morales a ales locul de lângă pilot. Câteva clipe

¹ Drug Enforcement Agency – DEA

mai târziu, motorul cu turbina a pornit, iar elicopterul s-a ridicat de pe asfaltul pistei. Elicopterul a făcut un salt în aer și în două minute a ajuns la o altitudine de peste o mie de metri. A descris mai întâi un viraj spre ocean și apoi a pornit spre interior dinapre coastă, urmând șinele de tren ce se păseau spre muntele peninsulei.

Morales i-a dat pilotului indicații, consultând mereu o hartă plimbabilă. S-au îndepărtat de coastă ferată și au urmat o șosea îngustă ce mergea de la est la vest. Elicopterul și-a păstrat altitudinea, înălțând cu 200 de kilometri pe oră, și curând au părăsit adânc în interiorul peninsulei. Corpul compact al pădurilor era întrerupt ici și colo de câte un sat sau un oraș. Pășuni drumuri erau părăsite. Ocazional, trecu și pe deasupra vreunei râuri mari. Însă în cea mai mare parte, peisajul rămânea monoton, plat și linistit, lacra pe care Trout îl remarcase și pe drumul de la Cancún.

Aparatul a virat, urmând un curs mai către sud. Morales era un ghid priceput și cu ochi ageri, recunoscând o serie de repere și transmisiuni indicații către pilot. Trout se uita cu neîncredere spre soarele ce cobora spre asfințit.

– Cât mai este până acolo? a întrebat Trout, fără să-și ascundă nerăbdarea.

Morales a ridicat dintr-o degete în aer. A făcut un semn pe hartă, pentru orientarea pilotului.

– Apoi?

Pilotul a făcut un gest atât de discret din cap, încât Trout a crezut că nu-l auzise pe Morales, asta până când elicopterul a redus viteza și a descris un cerc larg care s-a transformat într-o spirală tot mai strânsă.

Morales s-a apropiat de ground din pleștig și a arătat cu degetul spre sol. Trout a zărit un lărmă și o construcție parci improvizată, după care totul a dispărut din câmpul lui vizual. Elicopterul a mai descris un cerc, apoi, zburând la punct fin, a început să coboare. Tinta se afla exact sub aparat, iar Trout nu putea vedea locul unde urmau să aterizeze. Când s-au apropiat de coroanele arborilor, elicopterul a părăsit că răsărit nemijlociat peș de o secundă. Pilotul a accelerat brusc motorul și au zburat într-o parte, urmându-l unei libelule speriate.

Pilotul și Morales au purtat o scurtă conversație în spaniolă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Trout, încercând să vadă ceva în pădure.

- Nu are loc. Se teme să nu atingă vreo concordanță de copac cu rotorul.

Troat s-a blăst pe spate pe banchetă, și-a înmășinat brațele la piept și a pufnit de nervozitate. Aparatul a continuat deplasarea până când a ajuns deasupra unei porțiuni pustii de drum drept, apoi a coborât, aterizând lin pe o porțiune cu iarbă de la marginea aceluia. În timp ce elicele își înlocuiau mișcarea de rotație, Troat și Morales au coborât. În apropiere au descoperit niște urne de pământ cu duceau spre pildare.

- Pe aici ajungem la casa profesorului Chi. Trebuie să mergem pe jos.

Troat a lăsat-o îndată la pământ, în vreme ce poliștinel s-a străduit să țină pasul cu el fiind a se simți ridicol, pornind să alerge. Măsurând în pildare, Troat a observat că urmele de picături era adânci, luate recent de un vehicul gros, cu scutament mare. Morales i-a spus că discutase cu poștăria din zonă, iar aceștia făcuseră investigații. Căpșă localnici își amintiseră că-l văzuseră pe Chi într-un autobuz. Urmas în locul în care văzuse și coborâse pe jos, în apropierea locului unde-și avea locuința. Mai făcuse minte că fusese așteptat de un jeep. Asta se petruise, și-a spus Troat. Gama folosea o asemenea mașină ca să se deplaseze de pe coastă până acolo.

- Îl cunoșteți pe doctorul Chi? l-a întrebat el pe Morales în vreme ce înaintau prin pildare.

- Ști, refer. Îl știu. Câteodată, măcar mă roagă să-i dau mesaje. Este un om very perfec. Un adevărat gentleman. Înțelegerea se oferă să înși croacă tortila.

Caroanele copacilor întorcea drumul, care începuse să se scurte cu turalăa unei mături. Troat a privit spre frunziș, încercând să surprindă vreo rucă de scare. S-a întrebat dacă vor întâmpina probleme pe drumul de întoarcere. Poate că Morales avea dreptate, ar fi trebuit să aștepte până dimineață, să desfășoare clătirea pe lamină.

- De ce am profesorul Chi laboratorului nostru aici? a vrut Troat să știe. Nu ar fi fost mai convenabil să-l aibă într-un oraș sau în vreun sat?

- Și eu l-am întrebat asta, a spus Morales schimbând. Mi-a zis că s-a alesat în acest loc. „Aici înși sunt rădăcinile”, așa mi-a spus. Înțelegi ce înțelegi acest lucru?

Troat înțelega foarte bine atașamentul lui Chi față de pământul natal. Familia lui trăia de mai bine de două sute de ani în Cape Cod, numărând câteva generații de oameni, toți legați de mare, lucrând cu

gaurilor de făr, cu salvatori în cadrul Serviciului Maritim de Urgență sau cu pescari. Casa bătrânească pe care Tirout o moștenise, o clădire fără etaj, acoperită cu țigă argintie, avea aproape două secole, dar fusese bine întreținută de-a lungul existenței sale, astfel că arăta ca și cum ar fi fost îndepărtat de curând. Avea stâlpișori apropiați unii și se mîlădina cu ei, dar își dădese seama că legăturile lui cu trecutul nu se compun nici pe departe cu cele ale unui mărș, al călăi stâlpișori trăind în același timp cu multe secole înainte de sosirea spaniolilor.

Au mers aproape douăzeci de minute, după care plădama s-a rîrit și au dat de un lămîș. Construcția pîrîșoasă din beton pînea să le fi sîrit brusc în fața dintr-o opaci, dar asta din cauză că Tirout nu se așteptase nicidecum să descopere o structură atît de solidă într-un loc îndepărtat de civilizație.

– Laboratorul profesorului, a explicat Morales. S-a apropiat de uși și a bîtat. Nu a primit răspuns. Ne întoarcem aici după ce verificăm în casă, a sugerat polițistul.

Coliba cu acoperiș înclinat era alinaea acelor pe care Tirout le văzuse din aer pe întreg caprîșul Yacatanului. Pe el îl interesa mai mult jocul pîrîș înghiț construcția aceea simplă. S-a apropiat în grabă și l-a cercetat. Prins în pașucă se gîlău o hîrtie cu schema modelului în care se putea ajunge la casa lui Chi, dar și un spray antîșosect. Și-a trecut palmele peste volan și peste bancha vehiculului și a sîrșit la năzi parfumat discret al lășurii de corp pe care o folosea Garney.

Au clătat în casă, operațiune care le-a luat doar cinci minute, pentru că mobilierul era stîrlicicios. Tirout a stămas în mijlocul încăperii cu poderaa din plădă bălărit și a privit în jur, sperînd să descopere vreo indiciu ce le scîlpașe stanci cînd scotociseră în jur.

– Mă, datorită persoanei jupului, știm că a ajuns aici.

– Am o idee, a spus Morales.

Tirout l-a urmat pe lîngă clădirea laboratorului, ajungînd în dreptul unei alte colibe simple.

– Aici e garajul profesorului. Uită! Mașina lui nu e aici.

– Urmele alina pe care le-ai văzut trebuie să fi fost făcute de roșile mașinii lui. Ce vehicul are?

– Ceva mare, a spus Morales. Cu un joap, dar cum apa.

Și-a desfășurat brațele larg în lăuri.

– Un Hum'Vee?

– Și, a zis polițistul cu un zâmbet scilicite. Hurn/Vee. Cu același folclor de Armata SUA.

Așadar, probabil că plecaștii undeva cu Hummerul. Dar unde?

– Poate că a luat vreun bileț în laborator, a sugerat Trost.

În călătoria din beton era mai răcoare decât afliș, cu toate că nu avea instalația de aer condiționat în funcțiune. Ușa rămăsese descurată, astfel că au intrat fără probleme. Trost a remarcat imediat echipamentele de ultimă generație și a călăinat rîmă din cap, la fel cum făcuse și soția lui în ziua dinainte. Morales a rămas la o distanță respectuoasă, de parcă s-ar fi temut să nu fie surprins într-un loc nepotrivit. Cu excepția dimensiunii generale, nimic nu părea să fi fost deranjat.

Paul s-a apropiat de chioșcul. În suportul pentru ascut vasele a văzut două pahare.

– Se pare că au băut ceva.

Morales a inspectat conținutul ceștii de gună și a ghicit decore de Seven-Up. Începînd să reconstituie evenimentele, Trost a presupus că soția lui îl aşptase pe profesor la masa, veniseră împreună acolo, băuștii ceva răcoare, apoi plecaștii. S-a uitat la frigider și a ghicit cele două portocalii. Plădările încă nu fuseseră curățate de gheață și gofite de mîlăntăie. Chi își planificase probabil să se întorcă repede de unde plecase.

– Există prin apropiere vreun sat în care să se fi dus? a întrebat Trost.

– Și, este un oraș, dar oamenii de acolo sigur i-ar fi văzut mașina și ar fi urîșit. Nașă.

Trost a examinat hîrțile de pe pereți. Una dintre ele părea să lipsească. S-a dus la masă și a început să caute printre hîrțile de desăpă. I-a trebuit doar câteva clipe să descopere harta și să o confrunte cu gloriile de bolduri de pe perete. Probabil că profesorul o scosese de acolo ca să-i arate ceva lui Gurnay. Pe de altă parte, se putea ca ea să fi stat pe masă stîpînîndu-i la rînd. I-a arătat harta lui Morales.

– Știi unde se află ceea ce este pe hartă?

Polițistul a examinat-o și a spus:

– Spun nađ, în Campeche. La vreo sută galonci de kilometri. Poate mai departe.

– Ce se află acolo?

– Nimic. Doar păduri. E în afara rezervației de biosferă. Nimic nu se duce acolo.

Troat a bătat cu palma în hană.

– Dar cineva a fost acolo. Crezi că doctorul Chi. Elicopterul ne poate duce până acolo într-o oră.

– Îmi pare rău, seilor. Până ajungem înapoia la elicopter se face întineric.

Marele avea dreptate. Au avut noroc să găsească destul de apă dintr-un de înlocuire prin pădure. Până să revină la aparat, beama era totală. Troat s-a gândit cu neplăcere la faptul că soția lui trebuia probabil să mai petreacă o noapte acolo unde se afla în acele momente. Când elicopterul s-a înălțat deasupra cupacilor, a încercat să se consoleze cu alte posibilități. Că profesorii și Gamay se odihneau în undeva. Poate că în acele clipe chiar bura o ciolă liniștită. Apoi prin mine i s-au derulat scenarii mai puțin îngrijitoare. Unuș accident. Așa nu prea se putea. Gamay nu era predispus la așa ceva. Era prea inteligent și precaut, prea sigur pe sine.

Troat știa însă că până și persoanele cele mai sigure pe ele fac greșeli când e dată în viață. Speră că nu venise rândul lui Gamay.

Sergentul Morales i-a plestit o cameră la un mic hotel din apropierea aeroportului. Treptă a rămas întins în pat ore în şir, cu privirea aplecată spre ventilatorul de tavan, întrebându-se ce făcea Gurnay, după care, într-un târziu, a adormit, prinsând câteva ore de somn odihnător. S-a trezit în noaptea şi a făcut un duş care a fost cu atât mai înviorător cu cât la seara ori nu era apă caldă. Se plimba agitat pe pistă când pilotul şi poliţistul au sosit, iar curând după aceea, spre est, cerul a călpinat o culoare roşu ca de pământ.

Elicopterul a urmat drumul indicat pe harta lui Chi în linie dreaptă, cu viteza maximă, obţinând la o altitudine de patru sute cincizeci de metri. Pădurile se întindeau sub el ca o mlaştină covorăşilor verzi. Când au ajuns la zona indicată pe hartă, pilotul a redus viteza şi a coborât până aproape de nivelul copacilor. Apăsând JetRanger făcea faţă cu brio seipului original de proiectare, acela de elicopter militar de observaţie. Scind în faţă, Treptă a remarcat o schimbare de textură în covorul verde şi i-a cerut pilotului să descrie un cerc. Morales a distins marginile câmpului, care abia se vedea. După alte câteva ture, pentru că pilotul şi se familiarisase cu aspectul terenului, elicopterul a aterizat aproape în centrul.

Lui Paul i-au trebuit mai puţin de treizeci de secunde ca să-şi dea seama că nu-i plăcea deloc acel loc uitat de lume. Dar nu-i plăcea niciodată! Iar asta nu ţinea de situaţia lui atât de departe şi de morile de ciudate sau de întinerirea chiar pe vremea de zi care părea să se împlin-dească din pădurile ce se întindeau de jur împrejur. Acolo părea a plâni ceva dintr-una. Când era copil, avea senzaţiuni asemănătoare de fiecare dată când trecea prin dreptul casei părinţilor a unei marineze care lăsa mlaştina

tovarășii atunci când ombra lor năvălase fără vânt la plimbare Marca Sangarelui.

Poate Gamay nu trecuse niciodată prin acel loc, a gândit el, privind în jur către acel peisaj desolat. Nu se bazase decât pe o hartă a doctorului Chi și pe presupunerea că acolo era destinația lor. Se putea ca el să piardă vremea aici, pe când Gamay avea nevoie de ajutorul lui în altă parte. Nu. A scrisut din dinți. Sigur acesta era locul. Simțea asta în adâncul sufletului, tot astfel cum tatăl lui, care fusese pescar, își dăduse seama când se apropia furtuna.

Politiștii a sugerat să se disperseze și să urmeze trei direcții, fiecare rămânând vizibil pentru ceilalți cât mai mult timp posibil, să ajungă până la liziera pădurii, apoi să revină la elicopter. Jurnătate de oră mai târziu, s-au întors. Morales încercă să pregătească ceva, dar s-a oprit, pentru că ochii lui ager de polișt a perceput o dovadă a prezenței cuiva acolo, ceva mai devreme.

Lăsându-se pe vine ca să privească mai de aproape, Morales a zis:

— Uite, iarba e călcată. Aici, aici și dincoace. Sergentul a înclinat apoi capul. Și acolo, când e lumină favorabilă, se văd urme de picior.

Gândindu-se că nu și i-ar dori pe Morales porniți pe urmele lui, Trout a urmat exemplul dat de sergent și a observat umbrele slabe ce rețineau atenția acestuia. Poliștii i-a dat instrucțiuni pilotului să stea în elicopter, fără a întâmpla nici un fel de protest. Scursele de dincolo sugera căldura de foc ce avea să se întâmplasească în acea zonă peste câteva ore. Au pornit, cu Morales în frunte, și, după ce au parcurs doar o scurtă distanță, au întâlnit o movilă ce fusese curățată de vegetație, astfel că blocurile de piatră dintr-o latură erau vizibile.

La baza structurii se găsea o pată roșcată. În dorința lui de a vedea mai bine, Trout a ignorat recomandarea sergentului de a rămâne în spate. A trecut în față de polișt și a ajuns la movilă, de unde a ridicat rucsacul mare din piața marca L.L. Bean, pe care chiar el i-l dăduse cadou lui Gamay de Crăciun, în urmă cu doi ani. Din ce în ce mai agitat, a scotocit prin el și a găsit apăsutul foie și carneșulele ei de mîșcă și schije, câteva pungi de plastic pentru alimente, două gule de băuturi alcoolice și o sticlă de apă. În apropiere se găsea un alt rucsac, dar din plumb de culoare nisipie. A ridicat ambele obiecte deasupra capului ca să le vadă și Morales, care se zorea să-l prindă din urmă.

– Rucacul lăsa aparține soției racle, a spus Trout, cu un aer triumfător. Iar celălalt are o etichetă cu numele doctorelui Chi.

Morales a inspectat rucacul profesorului. S-a înșegurat la față.

– Asta nu e bine.

– Cum adică, nu e bine? Asta arată că au trecut pe aici.

– Nu înțelegi, seiler Trout, a zis Morales, aruncând o privire scurtă în jur. Am găsit un foc de tabără și urne luate de mulți oșieri. Observând expresia de nedumerire de pe fața lui Trout, a continuat: Sunt oameni aici, care fac obiecte de trezor cu să le vină.

– Și ce legături are asta cu soția mea și cu profesorul?

– Am găsit cărți cărți. Iar lângă ele, urne de oameni, rați. Dar și sare.

A deslușit palma, în care avea trei taburi de cartaj.

Trout a dus un tab la nas. După miros, ghicise fusese tras recent.

– Unde le-ai găsit?

Trout a urmat degetul întins de polișat, apoi s-a uitat înapoi, spre locul unde găsisse rucacurile, ca și cum ar fi vrut să traseze o linie imaginară prin care să lege cele două puncte. În același clipă a observat sculpturile ciadate de pe zidul structurii. A făcut un pas spre ele și a corcotas cu laure aminte teribile și situațiile de pe piatra dergolită. Probabil că Gamay și profesorul mâncaseră de peșce, apoi reveniseră la acele imagini săpate în piatră. Gamay sigur se arătase intrigat de scrierile acelea ciadate, dar ceva îi gonise de acolo.

S-a întors către Morales.

– Credeți că soția mea și profesorul au nimerit peste acești oșieri?

– Si, a răspuns Morales, ridicând din umeri. E posibil. De ce și-ar fi luat rucacurile aici?

– Și au cred același lucru, domnule sergent. Vreți să-mi arăți locul unde ați găsit taburile?

– Pe aici, a zis Morales și a făcut un semn din cap. Vă rog să pășiți cu blândețe de sare. Cămpul lăsa e presărat cu gropi adânci.

Încet și cu precauție, cei doi au traversat câmpul. Existau mult mai multe murele misterioase decât bănuise Trout la început. Dacă fiecare dintre ele avea o construcție de piatră sub ea, însemna că acel loc fusese clădită o așezare de dimensiuni considerabile.

– Aici, a spus Morales. Și dincoace.

Troat a căutat strâmburea armelor la iarbă și a cules de jos alte câteva tuburi, unele de pistol, altele de pușcă de vîntoare. Iarba era caldă la pîndit de jar înprejur. A strîm în mîini tuburile goale de parchi ar fi vrut să le facă flîrtice.

– Acum pot să văd focul și răul?

Au examinat tuburile și au găsit sticle goale de țopuila, precum și multe cișpoace de țigări. În pîdure au descoperit și alte tuburi. Pe malul râului, Troat a căutat zadarnic urme ale pantofilor sport purtați de Gamay; norocul era mult prea înorîșit ca să pătrundă încoace amprentă întregă. A văzut urme care sugera că pe mal fuseseră trase câteva ambarcațiuni, călînd și alte câteva tuburi. Local acela amînea de un poligon de țigări. Cu toate acestea, Troat nu și-a pierdut speranța. Tuburile trase arătau că niste oameni înarmați cu pușcă și pistoale fagăruiseră pe cineva pînă la sîm. Asta era vestea sefîlînată. Faptul că armele fuseseră folosite dinapre rîu sugera însă că profesorul și Gamay reușiseră probabil să scape.

Troat a prăguit să revină la elicopter și să urmeze cursul râului prin pîdure. Morales a fost de acord. Au pornit în pas alert dinapre rîu și parcumeneri deja jurnitate din distanța ce îi desparte de elicopter, cînd deodată au auzit un gămîit. Schimbînd priviri, au încremenit locului. Morales și-a scos pistolul. Au vădit urechile, dar nu au auzit decît blădăla insectelor din iarbă.

Au auzit apoi din nou gămîitul, venind din dreapta lor. Fîind acoperit de Morales, care veghea cu arma, Troat s-a deplasat cu precauție către locul din care se auzise gămîitul. Suratul pîrește să fi rădălat de sub pîndit. S-a uitat în jos. A văzut o grupă adîncă, ascunsă în parte de iarbă înaltă. A înghemăneat pe margine, dar nu a putut călîi nimic în burtă.

Simțîndu-se carocum ridicol adresîndu-se unei gropi, a spus:

– Cine e acolo?

Încet, un gămîit. Urmat de cuvinte repezi în spaniolă, rostite cu glas pierit.

Morales, care se apropiase și călîca alături de Troat, a ascultat câteva clipe.

– Un bărbat. Spune că a călăut înăuntru.

- Dar ce cluta aici?

Morales a tradus întrebarea, apoi răspunsul.

- Spune că se plimba.

- Cum izolat locul data cu să ieși la o plimbare în silași naturii, a spus Treut. Să-l scoatem afasă.

S-a întins la elicopter și a găsit o frînghie de nailon în trasa pentru situații de urgență. A lăsat-o în gropă, cu un laț gata făcut, apoi el, pilotul și Morales au început să tragă. În buza gropii a apărut capul, apoi umerii și restul trupului unei fături domne de toată mila. Barba neîngrijită și părul lung și sfîșos ale bărbatului erau îmbelșugate de un praful cenușiu, iar albul hainelor largi și lălii era o amintire îndepărtată. Omul s-a așezat pe pîrslă, maslîndu-și pe nîd brațele, picioarele și capul. Nasul îi era însoțit.

Polijistul i-a întins o sticlă de apă. Bărbatul a bînt din ea gîlgîlind și vîrînd pe bălăie aproape jumătate din conținut. Revigorat de apă, omul și-a aritat dinții galbeni într-un zîmbet gnochenesc și a înclinat sticla ca să mai bea din ea. Când a ridicat brațul, mîineca i s-a tras în jos.

Treut a tras un put sticlei cu abilitatea unei jucător de fotbal, trimițînd-o departe în aer. Apoi, cu mîna lui uriașă, i-a prins pe individ de încheietura pîrsoasă. Pîrslă și Morales rîdeau pe neașteptate de acia izbucniră necontrolată.

- Să-l treut!

- Asta-i omul seji mele, a spus el, desfășcînd curentul elastic de la încheietura bărbatului.

- Sunteți sigur?

- Doar eu i-am făcut cadoul în ochii lui, îndobîtoz călări, apăruse o expresie furișă. Întrebați-l de unde-l are.

Morales l-a întrebat pe ora, apoi a tradus răspunsul acestuia.

- Susține că l-a cumpărat.

Treut se uitase deja de acia joc ridicol.

- Spuneți-i că, dacă nu vorbește, îl aruncăm înapoi în gropă și plecam de aici.

Răzjetul a dispărut de pe fața omului. Amenințarea de a fi aruncat din nou sub pîrslă i-a făcut să deslășuiască un țesut de proteste în spaniolă.

Morales a saculat, cînd din cap cînd și cînd.

– E naftan. Îl cheamă Raiz. O ține întruna cu femeia-diavol și pîlîntul care a fost plantat să-l înghită.

– Femeie-diavol?

– Sî. Spune că ea i-a sport rîsul.

– Și ce i-a întîmplat cu fracia?

– Nu știu. Cîntase în grupă. Apoi a avut multe împușcături. După aceea, s-a lăsat liniștea. Spune că amicii lui l-au abandonat aici. L-au lăsat dacă accepți amigoi taut chicle-roș. Spune că nu. Morales a rîn-jit fîră a se arîta amuzat. Mîste de îngherași apele!

– Spuneți-i că-l iuim în elicopter și-l aruncăm din aer dacă nu se zice adevîral.

Indivizualul s-a așut la obizul neclintit al urîpului grîngu și a înpeles că acesta nu glumea.

– Nu! a rîsîit el. Vorbește, spun tot.

– A, deci înpelegi englezescul!

– Poro, a spus el, țînd degetul mare și arătîtorul afar deplîtate.

Într-o engleză cîmîsîit, apellînd la sperîcîlî atunei cînd curîntele îl trîdîu, Raiz a ocuroscut că venise acolo cu o bandă de chicle-roș pentru a fîra antichitîlî. Dîdaseră peste o femeie și un bărbat mîlîrîncî pe care îl închîseseră sub pîlîntul, de unde nu aveau cură să scape. Însă aceștia glîsîsîu o cale de ieșire și îl arvîlîsîu pe el în acea grupă. Ceilalți chicle-roșoș pormîsîră în arîmîrica lor. Și nu se mai întorsîsîu după el. Nu șîa ce se întîmplase cu cei doi după aceea.

Trotul a analîbat pe scurt acea mîlîrîrie.

– Bine, să-l ducem la elicopter.

Cu grîjă, stîlîcîndu-se să nu-l atîngă, Morales i-a pus indivizualul cîmpe la rîlîni, apoi s-a așut de picior cu să-l determîne să se ridice. L-au îngîrîmădit apoi pe bancheta din spate, iar pîlîntul s-a apert alî-tari de el. Indivizualul rîspîndîu o putare atît de respîngîtoare, încît pîlîntul a început să se pîlîngă. Morales a pufîit în rîs și a spus că dacă mîlîrîul devenea de nesuportat îl vor arunca peste bord. Lui Raiz nu i s-a pîlînt deloc arîmîrîntî acea arîmîrîre, și a cîscat ochii cînt crepele cînd apîntul s-a ridicat în aer. Nu voia să le facă grîntîlî. S-au roșit de cîlîrea ori pe deasupra aceluia loc, după care s-au îndreptat spre rîa.

Acesta abia se zărea printre copaci, dar cum avea trei perechi de ochi, nu reușe să urmeze cursul lui.

Totul abia aștepta să-i comunice soției povestea pe care tocmai o cântărea. *Femeia-dăvea!* Spora să o glăsoare în viață, ca să audă și ea asta.

Huridul motorului vechi al bărcii era uitat de paternic, încât Gamay nu a reușit să audă agoromul flut de elicopter decît atunci cînd acesta se afla practic deasupra lor. Chiar și așa, făcuse alertă de apariția aparatului doar prin faptul că profesorul Chi ridicase lape spre cer. A tras brusc de cîrmă și a îndreptat ambarcațiunea către mal, făcînd-o să se înclină de pînă la fund înierbat sub adîpostul oferiț de corcoanele înfrînte ale cupacilor cu rîmări joase. Din aer, ar fi fost imposibil ca banca să fie vîrnată prin francipul fratei des. Gamay a ținut să se asigure și mai bine de acest lucru, astfel că a dirijat ambarcațiunea spre un tufiș bogat de firigi. Nu ar fi vrut ca nazele soarelui să se reflecte din corpul de alumină al bărcii.

O clipă mai tîrziu, deasupra capului s-a auzit voietul flut de rotorurile elicopterului. Prin francipul des, Gamay a simțit fulgerul roșii și albe, culorile în care era vopsit fundajul, semn că elicopterul tocmai trecuse pe deasupra corcunilor cupacilor, agîtînd murelele. Lui Gamay nu i-a trecut nici o clipă prin minte că, la cîteva ore după ce aflase de dispariția ei, Paul revenise în Yucatan și, închirînd un elicopter, acuma trecuse în zbor pe deasupra ei. De vînd ajunsesc în acvii lui, fusese totuși sîlbatic de pîr, amenințat cu violență, aruncat într-o pagură unde ar fi trebuit să moară, se tîrîse prin tîrîșuri întinsecoase și lipsite de aer, alinîndu-se ca pînă de tîngeri. Avea toate motivele să creadă că oamenii care îi oferiseră un asemenea tratament ceruseră spîjina aeriană ca să o prindă și să îi sporească valoarea. A rămasat apurată după ce agoromul flut de elicopter s-a stins în depîrtare, și după cîteva momente au pornit din nou pe rîu.

După ce scăpaseră de individual cu dinți îngălbeniți, cu și Chi gori-
seră spre plaură, lăsându-se de gloanțele care zburau în jurul lor, apoi
coborâseră panta cu ducă spre rîu. După ce descoperiseră malul bălci cu
motor plin de apă, lăsă unul pe mal, împinșeseră două dintre ele în apă,
lăsându-le să fie purtate de curent, apoi slăbiră în cea de-a treia, per-
miseră motorul și lăsară în grabă în urmă acel loc.

După ce călătoriseră întreaga zi fără nici un incident, petrecuseră o
noapte liniștită pe malul râului, apoi își continuaseră drumul a doua zi
din-de-dimineață. Apariția elicopterului o făcuse pe Gamay să-și dea
seama că reușita evadării și deplasarea lipsită de evenimente le dăduse
un fals sentiment de siguranță. Acum călcau cu ochii noștri îndreptați
spre cer, iar Gamay conducea ambarcațiunea cit mai aproape de mal.
Nu se vedea nici urmă de elicopter, dar vegetația densă de la mal s-a
încolțit la un moment dat în jurul elicei, astfel că s-a văzut stîlbită să
îndrepte boala spre uscat pentru a călări pâlcul. Trebuia acest să fi
însemnat doar o înlocuire de un minut sau două. Când însă a vrut să
repornească motorul, acesta nu s-a lăsat deloc convins. Gamay nu prea
priștea de ce. Cu carcasa lui subțire, artiler motor Mercury de cinci-
sprezece cai-putere nu arăta grozav. Cu toate acestea, funcționase bine
pînă în momentul cînd îl oprise. Tocmai încreta să descopere care era
pricina cînd au auzit dinapre amonte glasuri vorbind în spaniolă.

Pe lînea aia nîră nu creștea o fructare mai mare decît un motor
care te lăsa bătă tocmai cînd ai mai mare nevoie de el, și-a zis Gamay.
Mai ales cînd de funcționarea buclii alia de metal depinde viața ta.
Gamay a pus firma picioral pe coasta de la pupa. Sperînd să înfrîngă
spiritul malefic ce stăpînea în acea mașinărie, a strigat cu voce tare, a po-
zit „Te rog” și a tras cu toată puterea de pîrul startului.

Motorul a răspuns cu un palnet chinat, un glîflet astratic, urmat
de un suspin pierit, după care s-a apărut tîlcirea, spurtă însă de fîp-
tal de durus al lui Gamay, care călca pe spate, zgîrlindu-și și
strivindu-și dinul talintilor de banca din metal. A slăbit un șir de
împușcături la adresa mașinilor îndărătnice de pretutindeni, chemînd
răbdarea furilor împotriva lor. Profesorul Chi se gîlea la prova,
întreindu-se de o crenguță aplicată deasupra apei, pentru ca ambarcați-
unea să nu fie dusă la vale de curentul leșez cit Gamay își făcea de
lucră cu motorul și paluca de neputință. Femeii i se scurgeau gînguri
de sudoare pe bărbie. Cu gura crîspată într-o expresie de furie, cu fața

Incadrată de jurișii încălțate de pâr, amintind de niște șorpi roșcați-lăchis, ar fi putut sluji ca model pentru un artist grec din antichitate care ar fi dorit să realizeze sculptura Meduzei. Lucra mult mai greu, ea pînă cîlt de aproape de adevîr era acea compensație. Arăta ca o gorgonă și mai avea de așteptat pînă să se poată aranja.

Era evident că încercarea lor de a-și subota umilitorii dăduse greș. Cei doi nu aveau cum să știe că nu fusesse de ajuns să îndeplinească ambiciunile de mai, că una dintre ele avea să se agățe într-o ridicăciune subacvatică, iar cealaltă avea să fie purtată de curent înșelpei spre mai. Acum, prima dintre acele bărci cu fundul plat tocmai se ivera de după un cot al râului, rischînd din oraș să sufere o diminuție, urmată la cîteva secunde de cealaltă. În fiecare din ele se aflau cîte patru bălăhași, inclusiv cei doi pe care Garay îi botezase Pancho și Elvia. Stînd la prova bărcii din frunte și avînd în mînă un pistol, Pancho conducea amiralul. Strigătele și agitația lui călăuau năvălitorii că amiral își scrisese pradă.

Băcurile se apropiau cu repeziciune. Garay și-a apîrît privirea asupra motorului, pareî dorind ca prin concentrare să-l pomenească, și astfel a descoperit că butonul pusului fusese apăsut din greșală. A scos în afară butonul de plastic și a tras din nou de șnur. Motorul a tăcut acut, apoi a pornit, după care Garay a reglat puțin accelerația. A început barca spre interiorul râului, dorind să ajungă în mijloc, unde apa era mai adîncă, deși în acea zonă ar fi fost și mai vulnerabilă. A privit în amnal. Barca din frunte se desprinsese hînic de cealaltă. Peșterea avea un motor mai puternic, ori care funcționa mai constant. Ambasajunea a început să se apropie tot mai mult, pareî într-o agitație filinșă cu încetinitorul. Căldul avea să fie suficient de aproape pentru ca oamenii înarmați de la prova să fi poată lua în cîltare și chiar.

Garay a vîrnat ieșind flm pe gara țevii unui pistol. Pancho trăsesse două gloanțe, mai mult în mod demonstrativ decît pentru a mineri pe cineva. Fie că țîrșise anapoda, fie că distanța era prea mare, cît e că gloanțele nu au pînă prin dreptul figurilor. Apoi Garay și-a pîndit din vedere umilitorii, așteptînd după un cot al râului. Era doar o chestiune de timp, poate de cîteva minute, pînă cînd avea să fie ajunși din amnal și acți.

Trosc!

Avînd acel zgîrnot neașteptat, Garay s-a rîsărit. Chi îi descoperise marea zăclăd aruncată pe fundul bărcii și acum se folosea

de ea pentru a tăia o creangă mare din corconamentele ce li se așchiau pe desupra capetelor. Apoi femeia a văzut încă o dată lacrima argintie a opetului. În apa râului a călcat o nouă creangă. Căi minoia masca cu o îndăjire nebrăzască. Alte și alte crengi au călcat în apă, înclăcându-se între ele de o parte și de alta a barului, apoi au rămas în urmă, alcătuiind un soi de baraj plutitor. Acum îngrijorându-se de crengi și frunze s-a oprit în mijlocul râului, agățându-se de un banc de nisip.

Climaciul bătrân din față a văzut crengile înclăcitate când era deja prea târziu. Amburașajimea a lăsat corul înclinată foarte mult. Omul a încercat să ocolască obstacolul. Asta a făcut barul să se lăbească de acel baraj cu burlul. Un obicluș s-a aplecat ca să împingă deoparte mormanul de crengi și a descoperit pe propria piele că Newton a avut dreptate când a afirmat că orice acțiune că naște o altă reacțiune. Intrucând-se cu mult desupra apei, către movila plutitoare, s-a dezechilibrat și, cu un plescăit, a călcat în rio. Căteva clipe mai apoi s-au auzit strigăte puternice și s-a creșt deretă, pentru că a donat barul, venind cu viteza, a intrat în prima. Căteva a scîlpat un fac de urmă, glonșul călăcindu-se undeva prin pădure. Scoțând țipete ascuțite, plăștile speriate au întorsat omul.

— Bravo! a strigat Gamay cu un aer triumfător. Frumousă mișcare, profsoare!

Din cămbetul frim apăsător pe călșul îndecolăte serios al mayapa-lui, se vedea limpede că era înclăcat, udit de rezultatele eforturilor sale, dar și de laude.

— Știati cu că educația de la Harvard înăi va fi de folos într-o bară ri, a spus el cu modestie.

Gamay a călșit și a cotit ca să evite zona de mal din apropierea malului, înăi nu se putea spune că jubila. După acel prim moment de entuziasm, și-a dat seama că nu avea habar încotro se îndreptau. Și nici dacă aveau suficient carburant cât să ajungă undeva unde să primească ajutor. A verificat rezervorul. Era pe jumătate plin. Ori pe jumătate gol, dacă ar fi fost să glăduască în mod posivului. Atrădina care, dacă fiind situația lor destul de precară, n-ar fi fost niciodată neblăcelul său.

După ce s-au consultat în grabă, au hotărât ca o vreme să meargă cu motorul în plin, pentru a se îndecolăta cât mai mult de urmăritori. După aceea, aveau să se lase în voia curențului apei.

– Professore, n-ai vrea să explodăm pe-aia mult rău, dar în situația noastră, care e destul de gravă, ai idee încoace să îndrăgim răul?

Profesorul a clătinat din cap.

– Nici milcar nu e trecut pe barile. Cred că merge spre sud. Par și simpla pentru că, după cum ai observat și tu, există puține râuri care să curgă spre nord.

– Se spune că, dacă te rătăcești, e bine să urmezi cursul unei râi. El te va aduce în apropierea civilizației, a spus Gamay, nu tocmai convinsă.

– Am auzit asta. Și că mașchia crește pe partea de nord a scarlei copacilor. Dar eu am văzut și mașchi crescând de jur împrejurul trunchiului. Sigur ai fost parte din organizația cersetărilor.

– Măru mi-a plăcut mai mult să mă joc cu băieți. Dar dincolo de vîndutul prîjiturilor, nu am făcut prea multe la cersetări. Iar singurul lucru pe care mi-l amintesc de la lecțiile de lucru manual este cum să cioplești un băț pentru a croce bețele la un foc de tabăcă.

– Nu se știe niciodată cînd vom avea nevoie de o asemenea abilitate. De fapt, nu prea ții să dăm de civilizație. Mai ales dacă ea ar apărea sub forma vreunei alt grup de chibitrosi.

– Există și o asemenea posibilitate?

– Cel care ne urmărește nu scîrte după ce am fost noi aruncați în peștera aia. Asta înseamnă că nu au venit de departe. Probabil de la vreo altă tabără.

– Cei se îndreptau spre amonte cînd noi am dat peste amicii lor.

– În orice caz, cred că este preferabil să ne pregătim pentru cea mai rău situație, anume că vom fi prinși între două grupuri rivale.

Gamay a ridicat ochii spre peticele de car albăstru ce începuseră să se strîmbe prin spîrturile apărute în vegetația densă.

– Crezi că elicopterul ăla aparține bandei?

– Posibil, dați, din experiența mea, acești hoși nu au o dotare atât de bună. Nu le trebuie echipamente foarte complicate ca să dădăruie obiecte vechi și să le transporte prin pădure. După apariția cu care am scăpat de elicopter, vezi și tu că pe-ăla sunt mai simple lucrurile, pe asta mai bine.

– Pînă acum am avut natura de partea noastră. Dar o să ieșim de la adăpostul pădurii și ar trebui să ne gândim cum procedăm în caz că elicopterul se va întoarce. Gamay a aprit motorul. O să plăm pușca în

derivă. Dacă nu se mai arăta motorul ăsta în cap, poate reușim să ne gândim la un plan.

Cu motorul rețut la țiere, alunecarea în josul râului păsă aproape idilică. Prin frunzișul și verdețea de neplăcere de pe maluri se răsuau fulgerări de penaje scâlbătoare. Malurile înalte de o parte și de alta arătau că râul reprezintă o cale navigabilă veche, care își croiește albia prin terrenal calcaros de-a lungul unei perioade îndelungate de timp. Cu și cum ar fi fost conștient de vârsta lui înaintată, râul șerpuia prin pădure în ritm lent, dar constant, variind în lățime și arvând apa de un verde strălucitor, ca postavul mesei de biliard, acolo unde soarele o lumina, și de un verde întunecat în locurile umbrite. Nu după multă vreme, farmecul naturii a început să-o lase cum rece pe Gamay, odată ce stomacul ei a prins să se revolte, glândind. Și-a dat seama că nu reușea nimic din răsă precedentă și a spus cu un aer vizitor că regreta faptul că nu luaseră la ei mai multe conserveuri cu carne de conservă. Chi a promis că va rezolva cumva problema. I-a cerut să aducă barca la mal și a tăiat cu rașeta un tălăz întreg cu fructe de pădure. Acestea erau cum acre, dar delicioase. Suprafața râului era acoperită de alge verzi. După ce acestea erau îndepărtate, apa arăta limpede și înviorătoare, bună de băut.

— Acea stare idilică s-a încheiat curând, pentru că au auzit magistral motorul de bărci.

— Acesta au apărut din nou la câteva sute de metri în urma lor. Una din ele ieșise în frunte. Gamay a acționat motorul și a pornit cu viteză maximă.

Se aflau pe o porțiune dreaptă, relativ largă a râului, iar această situație nu le îngăduia să apeleze la răsă o stratagemă. Primul bac se apropia treptat, distanța dintre ei și cei urmăritori micșorându-se constant. Peste câteva minute, Gamay și Chi aveau să ajungă în bătaia armelor. Ambarcănușurile s-au apropiat și mai mult, reducând distanța la o treime, apoi la jumătate. Gamay a privit în urmă cu un aer nedumerit. Chiar dacă nu mai îndreptau armele spre ei. Auziau cu siguranță cumeni de treabă ieșii la plimbare pe râu.

— Doctor Gamay! a strigat Chi.

Ea s-a întors și l-a văzut pe profesor așezat la prova, privind drept în față. Apoi a auzit un voiet venind din depărtare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

– Urmasii pașari de râul

Barca începuse să capete viteză, cu toate că nu se atinsese de accelerație. Acel era mai rece decât pînă atunci și mai umed, înclăntat de o ceață foarte fină. După câteva momente, valetul s-a transformat în muguș și, prin negura ce plutea deasupra râului, a rălit spumă albă și virfulurile ascuțite ale unor stînci negre și lucioase. S-a gândit deodată la fundul plat al bății și în minte i s-a desfigurat imaginea unui deschizător de conserve ce sfîșie tabla subțire din aluminiu.

Rîul se îngustase, iar cantitatea uriașă de apă ce trecea prin acea pînie transformase cursul leneș într-un torrent fieros.

Garnay a privit în urmă. Cete două ambarcațiuni își opreseseră înaintarea și petraiau în zori pe lîngă râului. Evident, urmașitorii știseră de existența pașarilor. De aceea nu mai tălăseră în ei. De ce să mai risipească munije?

– Nu vom putea trece de stîncile așul a strigat Garnay încercînd să acopere tunetul apei ce se rostogolea la vale. Încerc să înaltpi barca spre mal. După aceea, va trebui să fugim și să ne căușim salvarea în pădure.

A răsuțit cămașă, iar ambarcațiunea cu fundul plat a pornit spre mal. La aproape zece metri de mal, motorul a tușit o dată și a murit. Garnay a încercat să-l repornescă, dar fără succes. A răsuțit între capacul rezervorului și i-a scos. În el nu mai rămăsese nici o picătură de benzină.

Profesorul Chi a înălțat singura vîlă și a încercat să manevreze barca. Curentul era însă prea puternic și dădea să i-o smulgă din mîini. Rîitul de deplasare a crescut, făcînd barca să se răsuțescă în jurul axei sale. Garnay privea neputinciosul cure ambarcațiunea era purtată ca o așchie de lemn către stîncile ce nîșpea cîlji și apa înapurnată ce plutea a fierbe.

Fusese ideea lui Trout că la întoarcere să rîboare tot pe deasupra râului. Cu câteva secunde mai devreme, pilotul elicopterului atinsese cu degetul indicatorul de nivel și apoi cadranelor cenzurii de la mîină, ceea ce, în limbajul semnelor, însemna că vor rămîne fără comburibili și că trebuia să se întoarcă.

Minușicătatea dovedită de Trout că om de pîmînt se explica prin faptul că în adolescență făcuse alături de unchiul Henry, un meșter pîcpeut, care constrăia bărci de lemn pentru pescarii locali cu mîlăi

venea înainte de a apărea moda corpurilor de barcă din plastic. „Măsoară-le două ori și taie-o singură dată!”, obișnuia Henry să spună între două puștitanii din pipă. Cu alte cuvinte, verifică de două ori tot ce faci. Aici bunii după aceea, Trout nu începuse încă o lucrare pe computer fără să aibă îndurarea poprit al unchiului.

Apa se face că a fost o reacție firească și sugerează, prin intermediul lui Morales, că ar trebui să revină de-a lungul râului, încât de acții date, pentru eventualitatea că le scăpase ceva la prima trecere. Au ajuns la o înălțime mai mică de treiseci de metri, cu viteza redusă, coborând și mai mult atunci când râul se lărgea. Aparatul JetRanger era deservit de manevrabil, deoarece fusese gândit ca elicopter ușor de observație, iar corespondentul lui militar participase la misiuni sub marea de Kiowa. Curând, au ajuns din nou la pragurile pe care le văzuseră mai devreme.

Trout s-a uitat la porțuca întinsă de apă înspumată, apoi dincolo de ea, către râul care curgea cald în sucul canacului. A observat ceva ciudat. Două bănci se făceau aproape una de cealaltă, păstrând distanța față de praguri, din care se părea stând pe loc, în vreme ce o a treia bancă aluneca în aval. Ceva aflat la periaza celei de-a treia ambarcațiuni vădese cu înălțime, însă curentul purta barca înapoi către stânci. Trout a zărit la pupa ambarcațiunii o fluturare roșcat-închis.

Garay?

Imposibil să se înțele, mai ales că macie soarelui era reflectat de pânza mării, o culoare înconfundabilă. Pe de altă parte, îi era foarte înepedă ce urma să se întâmple. Peste câteva secunde, neajutorata barcă avea să capete viteză, săpă înper colții stâncii, și făcând buclă.

Trout a rănit la Morales:

– Spune-i pilotului să îi împingă înapoi cu ajutorul curentului descendent!

Morales urmărea fascinat desfășurarea acelei situații ce urma să se transforme într-un dezastru. A încercat să transmită către pilot-șefului lui Trout. Însă traducerea după posibilitățile lui de înțelegere a limbii engleze. A rostit câteva cuvinte în spaniolă, apoi, frustrat, a ridicat din umeri. Trout l-a lovit pe umăr pe pilot. A răsat un șerut elevat către barca dusă de curent, apoi a descris un cerc în aer cu arătătorul, după care a sugerat un gest de împingere. Spre stăruirea lui, pilotul a primit imediat mesajul exprimat prin serate destul de rudimentare. A dat din cap cu hotărâre, a pus elicopterul cu botul spre pânză, pornind

În picaj, apoi a vedea vâzco foarte mult, până când s-au peritșonat între ambarcațiunea ce naviga în derivă și crucele pragurilor, unde fluviul se îngusta foarte mult. Aflat într-o poziție staționară, elicopterul a coborât până când curentul descendent de aer creat de rotare a lovit suprafața apei, ca un uriaș bălțor de oală, dând naștere unei adâlcități înepunabile, de forma unei furturi.

Valurile formate au permis în cercuri concentrice, destul de înalte. Prima vâltoare a izbit ambarcațiunea cu fundul plat, a flut-o să piardă din viteză, după care a opri-o cu totul, începând să o împingă spre mal, deasupra pragurilor râului. Rotorul cu pale lungi nu era totmai potrivit pentru o asemenea operațiune chirurgicală. Valurile ridicate de puterina curent de aer înghețau ambarcațiunea, ameninșând să o răstoarne. Trept, care se aplicase spre gura, a văzut ce se întâmpla. A șiput către pilot și i-a flut scara cu degetul mare ridicat să înalțe aparatul.

Elicopterul a început să urce spre cer.

Prea târziu, însă. Un val a lovit bara și a flut-o să se răstoarne. Ocupanșii ei au dispărut sub apă. Trept a așteptat să vadă capetele lor apăsând la suprafață. Nu a scușit, pentru că a întors capul, după ce a auzit un șogenot ciudat și strigătul pilotului. Când a privit spre pilot, a văzut o reșă de linii fine, arătând de pânza unei plășșes, în parteaul care mai demersu nu arăsesse nici o zgârlieată. În mijlocul acelei reșșe se vedea o gură. Apadar, deveniseră o jini! Probabil că un glonș trecuse exact printre ei și lovisse peretele etanș, la câțiva centimetri deasupra lui Roșu, care rămăsese blocat, cu ochii mari cât furturile. Blandul a început să rămășcă precipitat în spariolă, cu toate că Morales îl avertiza să-și jini gură. Morales a răsupt la vocea bună și, aplicându-se, i-a tras o lovitură scurtă în falcă, flindându-l să-și piardă conșșiența. Apoi polișșatul și-a scos pistolul și a tras înșper bălci.

S-a auzit înăă un râplăt pe furtaj, ca și cum cineva ar fi lovit în frâșșulul lui cu un ciocan de nituit. Trept nu șia ce dectrie să mai ia. Voia să aștepte pentru a vedea ce se va întâmpla cu Garay, dar și-a dat seama că elicopterul devenise o jiniș șigșș. Pilotul a luat de unul singur hotărârea ce avea să salveze aparatul. Blandul apăsă în spariolă, a strâș din dinș și a începă manșă de accelerație. Elicopterul a șșșit înainte și s-a îndreptat spre cele două ambarcațiuni ca o rachetă de croazieră. Trept a văzut cum oamenii din bălci au încremenit, revenindu-le a crede că ceea ce se petrecea era adeșșrat, după care au

foi aerofili în apă de potențialul sufla cruzi de rotor. Curentul descendent a făcut ambarcațiunile goale să se legeze pe apă ca și cum ar fi fost doar niște apășii de lemn de balta. În ultima clipă, pilotul a executat o manevră de ridicare bruscă în aer, după care a înclinat aparatul, dorind să mai atace o dată. Manevra s-a dovedit inutilă. Bărcile răsturnate începuseră să se scufunde. În apă se vedeau capetele oamenilor care se chinau fără sorți de izbândă să lupte împotriva curentului ce îi purta în mod implacabil spre prăguri.

Barea în care se aflase Gamay tornai își începuse trecerea prin iadul înepănat, iar Trout a simțit un fior de ghioșă pe șira spinării atunci când s-a gândit ce s-ar fi putut întâmpla. Încă era îngrijorat în legătură cu soarta lui Gamay. Nu își văzuse soția apărând la suprafață, și nici oaltă siluetă, despre care credea că era profesorul Chi. Pilotul a descris două mișcări circulare rapide, apoi a făcut din nou semn către indicatorul de nivel. Trout a dat aprobator din cap. În împrejurimi nu exista nici un loc potrivit pentru aterizare. Fără nici o tragere de inimă, i-a făcut semn să-și facă datoria, iar elicopterul s-a îndepărtat de rîu.

Trout își făcea înfrigurant planuri în gând, astfel că nu și-a dat seama de câtă vreme zburau atunci când a auzit motorul tăcînd. Preț de o clipă, aparatul a pierdut din viteză, apoi a pîrîit că-și revine, doar pentru a mai face o dată. Pilotul a scos dintr-un instrument, apoi a dus degetul spre indicatorul de nivel. Gol. S-a aplecat în față, clătînd din ochi un loc pentru aterizare în jungla ce părea să nu se mai sfîrșească. Motorul a glîgîlit ca o victimă a holerei. Tusea a încetat, apoi s-a auzit un susur, urmat de o ticnire înspăimîntătoare, când motorul s-a oprit complet și aparatul a început să se prăbușească din cer ca un bolovan.

– Doctore Gamay, nu mișca!

Yacca lui Chi, slabă, dar insistentă, a strâns corpul ca o perla cu ochiuri fine. Gamay a deschis greoi ochii, ale căror pleoape păreau să-i fi fost lipite. A avut straniu sentiment că între într-o masă tremurătoare de pastă verde de lipit. Broboarele gelatinoase au devenit mai bine conturate, neclaritățile s-au materializat în franze și în fire de iarbă. Simțurile și-au recapătat încet, încet acuitatea. După ce a început să vadă clar, i-a revenit senzația gustativă, însă aceasta i-a adus amintiri-cine în gură. Apoi pipăitul, și odăul cu el senzația de umereală lipicioasă în creștet, urmată de o melancolie adâ, ca și cum creionul i-ar fi fost expus la aer. Din reflex, a dus mâna spre cap.

A simțit degetele calcei înfigându-i-se în urele.

– Nu mai face nici o mișcare, altfel o ai mori. Barbit galbenă adă cu ochii pe noi.

Glasul lui Chi era cald, însă trîcia încoarcă. Gamay stătea întins pe partea stîngă, iar profesional se gîlea în spatele ei, nevăzut, însă îndreptat de aproape ca să-i simtă respirația în ureche.

– Nu ridă pe nimeni, a spus ea, cîmpîndu-și limba groasă și firă vîslă.

– Chiar în față, la vreo cinci metri. Poate frumoa, dar ucigătoare. Nu uita, simți neclaritățile.

Abia îndreptînd să clipesească, ochii ei au căutat focare fir de iarbă, iar într-un târziu privirea i-a poposit asupra unei gălășioare care apoi s-a transformat într-o aglomerare de triângheuri cu margini negre, pe fond mîlălos-închis, care marcau încoalicările unui șarpe cîrmînd de lung. Capul de forma unei săgeți, cu blăbă și gîtul de culoare galbenă,

stătea ridicat de la sol. Garmy era suficient de aproape ca să vadă clar pupilele verticale ale ochilor, scobiturile koreale, care detectau schimbări minuscule de presiune și arătau ca niște mici suplimentare, pînă și linia lungă și neagră, ce îi ieșea din și din din gură.

— Cum se numește? a întrebat ea, curiozitatea de om de știință dovedindu-se mai puternică decît teama.

— *Berba amară*. Unul mare, după cum arată. Unul îi spun *Fer-de-lance*.

Fer-de-lance? Garmy știa destul de multe lucruri despre șerpi ca să-și dea seama că avea în față un șarpe. A simțit cum i se face pielea de gălă. S-a simțit extrem de expusă.

— Cum trebuie să procedăm? a întrebat ea în poștă, ținînd capul plat al șarpelui mișcîndu-se într-o parte și în alta, ca și cum ar fi pînat ritmul unei muzici neașteptate.

— Nu te panica. Se va uita de acolo ca să iasă de sub acțiunea directă a nodurilor de soare, căutînd probabil o zonă de umbră. Dacă se apropie, stai nemîncată și vei încerca să-i distrag atenția.

Garmy stătea rezemată într-un cot, poșta se devenise dincolo de dureroasă, și se întreba cît va putea rezista astfel. Își dorea ca șarpele să se miște, dar, pe de altă parte, nu dorea ca el să se deplaseze în direcția ei.

Șarpele a pîrnat a se hotărî după cîteva minute, descolicîndu-se și arătîndu-și întreaga lungime. Apa cum spusesse Chi, era mare, lung de aproape doi metri. S-a fluturat ticăit printr-o firea de iarbă, îndreptîndu-se către umbra aruncată de un copac, și s-a oprit alături de masca lui Chi, aceasta fiind rezemată de trunchi.

— Acum te poți mișca. A adormit. Ridică-te încoace.

Garmy s-a întors și l-a văzut pe Chi stînd în genunchi. Profesorul a pus jos piatra masivă pe care o ținuse în mîna pînă atunci.

— De cît timp era acolo?

— Cu vreo jumătate de oră înainte să te trezești. De obicei, șerpii se retrag dacă li se oferă prilejul, dar în cazul lui Bărbu galbenă nu se știe niciodată, mai ales dacă îl trezești din somn. În asemenea cazuri poate deveni agresiv. Acum poate să pîntreze masca, dacă asta vrei. Tu cum te simți?

— Bine, doar că cineva se folosește de capul meu ca de o minge de fotbal. Ce e chestia aia lipicioasă de pe pîlul meu?

– Am făcut o compresă din frunzele unor plante medicinale. N-am reușit încă, pentru că farmaciile erau închise.

– De câtă vreme te afliți aici? a întrebat ea, muiându-și brațul cu să-și pună degetele din nou în mișcare.

– De câteva ore. Ai dormit cu intermitențe. Gustul amărui pe care îl simți în gură e un agent de reflecție din rădăcina unei plante. Te-ai ales cu o leviștură urâtă de la o stâncă, în momentul în care s-a nisturnat barca.

Curmy și-a amintit cu prin coșul de apă îngustată care clocotea.

– A, pragurile! Cum se face că nu am murit?

Chi a fost un semn către ea.

– Chiar nu-ți amintesc?

Elicopterul. Amintirile fragmentare se amestecaseră cu piscele unei joi de puzzle. Ea și profesorul se aflau în ambarcațiunea cu motor rămasă fără combustibil. Curentul puternic îi trăgea către stâncile ascuțite. Apoi vântul ucigaș al apelor ce se prăbușeau fascie acoperit de un alți zgornoi puternic. Elicopterul văzută în roșu și alb, pe care îl văzuseră ocea mai demersă dând roată pe deasupra râului.

Curmy și-a adus aminte că se glădie că avusese să moară cu siguranță, arându-i pe ochi chiclele în spate, pragurile ascuțite la față și elicopterul deasupra capului. După aceea, aparatul coborâse ca o walkirie și părăsise a pluti puțin deasupra apei dintre barcă și praguri. Curentul descendent al retroarilor ce se învârtiseră nebunește crease un curent circular extrem de puternic, acesta dădă naștere la râdalul său unor valuri ce smulseseră ambarcațiunea din ghearele morții, trîntind-o către mal. Însă curentul puternic stîrnit de elicopter făcuse barca săpurtă din stăruința să se balanseze în mod primejliș. Aflată la doar câțiva metri de lăbe de pe mal, ambarcațiunea se nisturnase.

Curmy făcuse acvilități din ambarcațiune ca un proiectil pornit dintr-o mașină de aruncat. Apoi se levise cu capul de ceva tare. Brusc totul se văzuse cu prin coșul, iar dinți îi clătinăseră. Un fulger de lumină albă îi trecuse dinaintea ochilor. După aceea coborâse o boacă înăbușitoare.

– Elicopterul nu-a salvat, a spus ea.

– Apa se pune. Te-ai fi simțit mai bine dacă nu ai fi încercat să despieli o piatră cu capul. Abia ai pierdut-o, dar a fost îndoașura ca să-ți pierzi cunoștința. Te-am tras pe mal, apoi printre tufări, până am ajuns

În locul acesta. Am adunat rădăcini și fructe ca să pot aplica cata-
plasma. Ai dormit bucuram toată noaptea și, probabil, ai avut câteva vise
mai ciudate. Tonical pe care ți l-am administrat are și un efect ușor
halucinant.

Garnay și-a amintit un vis ciudat. Paul se afla undeva deasupra ei,
stăgînd-o, iar cerintele păreau să apară în niște halouane mari, ca de
bani desenate, după care dispăruse, înghițit de un nor de aburi.

– Îți mulțumesc pentru toate, a spus Garnay, punându-și întrebarea
cum de reușise micuțul profesor să o scoată din apă și să o ducă tăgă
plini în pădure. Ce s-a întâmplat cu indivizii care te urmăreau?

Profesorul a călînat din cap.

– În situația asta disperată eu le-am mai acordat nici o atenție. Nu
mă interesa decât să ajung undeva în siguranță, și să te salvez. Crede că
am avut câteva împușcături. Dar de atunci încotro a fost o înșirte mor-
mîntală. S-ar putea să fi pierit cu toții.

– Și acum ce facem?

– Și eu îmi puneam aceeași întrebare cînd a apărut amicul nostru
cu scori. Depinde cît de mult va dormea. Aș dori să-mi recuperez ma-
cuta. În finalul lîta, o asemenea unchiță te poate ajuta să supraviețuiești.
Fă bine și te odihnește puțin. Dacă Barbă galbenă nu se trezește, o să
întocmim un alt plan. Am descoperit o potecă, probabil aceea folosită
de chiclever ca să ocultează prăgurile stăului, rută pe care o vom putea
explora ceva mai tîrziu. Între timp, ar fi util să ne îndepărtem puțin, ca
să fim la adăpost în cazul cî papele se arată iritat cînd se va trezi.

Garnay era într-o stare de acord. S-a ridicat cu ajutorul lui Chi.
Piciorarele îi tremurau; se simțea ca o mîsură abia răscutită care încearcă
să se ridice. A privit în jur și a constatat că se găseau într-un mic
luminic, însoțit și protejat de copaci și de tufări. S-au deplasat către
lăzara îndepărtată a acestuia, unde Chi i-a scos cataplasma și a spus că
vindecile și curățile ei aproape că dispăruseră. A mai zis că, în vreme
ce papele își va face somnul regenerativ, el va culege niște fructe de
pădure ca să-și potolească amărul foamei. Simțindu-se în continuare
obosită, Garnay s-a lînat pe iarbă și a închis ochii. S-a trezit cîteva
olipe mai tîrziu. Auzise pocnetul unei crengi. Chi nu ar fi fost un
asemenea zgomot.

S-a ridicat în capul oaselor și a privit în jur. Profesorul stătea la mar-
ginea luminicului, pînd o mîsură încălăsată de fructe de pădure. În

spatele lui se afla acel obiectiv pe care ea îl botezase Pancho. Nu arăta nicidecum ca individul care dăduse ordin ca ea și Chi să fie acviziți în zona peșteră. Pănuț lăsa și lipit de poartă arăta acum ca un ouă de păsare, iar hainele lui, cîndeva albe, erau murdare și rupte în tot locul. Pielea albicioasă de pe burtă i se lăsa printre adrimțele ce mai rămăseseră din haine. Rășjetul disprețurilor dispăruse, fiind înlocuit de o mască a furiei. În mână avea același pistol pe care îl folosisese și la prima confruntare, iar acesta era îndreptat spre ceafa profesorului.

Individul a lăsat jos rucsacul pe care îl cîștase pînă acolo și s-a rîștit la profesor în spaniolă. Acesta s-a apropiat de Gamay și a rămas alături de ea. Acum stăteau unul lângă celălalt. Torva pistolului s-a plimbat de la Chi spre Gamay, apoi în sens invers.

– Mi-a cerut să-ți spun că o să ne ucidă cu să-ți plătească cameriști pierduți. Întăi rai va veniți pe mine, apoi lei va satisfacă pofta cu tine pe cadavra mea.

– Ce-i cu individii ăstia? n-a mai putut rezista Gamay. Nu vreau să te jăguiesc, profesor, dar am impresia că mulți dintre conștienții tăi au cecorat între piciorul!

Pe mîna lui Pancho a început să rîsară un soi de zîmbet. Gamay i-a aruncat individului masiv un suris cochet, de parcă o asemenea preparare i-ar fi făcut plăcut. Poate că în acest fel reușea să câștige timp pentru profesor și să ajungă suficient de aproape de bruta aceea ca să-i administreză o lovitură meritată și-i anihileze orice dorință carnală. Chi se glăsea în fața ei, la distanță de doar un pas. Profesorul a întors capul ușor și a privit spre maceta rearmată de copac, după care și-a înclinat puțin corpul, ca și cum ar fi vrut să se repedă spre ea. Gamay ajunseseră să îl cîntărescă suficient de bine pe Chi pentru a-și da seama că acea mișcare era din cale afară de stăgace, ceea ce sugera că el pînă să atragă atenția lui Pancho asupra macetei.

Strategema a dat roade. Pancho a armat privirea lui Chi înspre ouțul cel lung, rearmat de copac, iar buclele i s-a lăbărit într-un rîșjet de satisfacție. Ținîndu-și ochii și pistolul spre profesor, a făcut câțiva pași în lateral și s-a aplecat să ridice maceta.

Ceea ce pînă a fi o grîndioasă de frumusețe și plădă a explodat, transformându-se într-o fulgerare de trianghulari înfrumusețate.

Alertat de pașii apăsători, șapele se ridicase în poziție de atac în momentul cînd individul se aplecase pentru a ridica maceta. Și-a vîrît

colți lungi în gâtul lui, apoi a atacat înclă o dată, golindu-și punga cu venin în brațul lui.

Individul a coborât brațul în care ținea pistolul și a împuscut șarpele de câteva ori, transformându-l într-o masă înșelătoare, verde-roșiatică. După aceea, a dus degetele spre înșurubările gemene din apropierea ureții careotide. Fața lui a devenit albă ca vata, ochii i s-au dilatat de groază iar gura i-a rămas deschisă într-un urlet mut. A belsat ochii spre Chi și apoi Gamay, apoi a pornit împietricindu-se către desigurile pădurii.

Chi a făcut câțiva pași în față, având grijă să evite colți șarpeului care mugea în gol în vreme ce-și dădea sfârșitul, și a pornit pe urmele individului. După câteva clipe, Gamay a auzit încă o împușcătură. Când profesorul a respirat, arma din mână lui fanega. El a văzut expresia de repulsie de pe chipul lui Gamay. Văzând pistolul la cureea pantalonilor, s-a apropiat și a luat-o de mână. Expresia împietrită de pe fața lui dispăruse, ochii își recăpătaseră aerul acelu amabil, al unui bunic de treabă.

– Acel chicleo și-a luat singur viața, a spus el cu glas răbdător. Știa că moartea provocată de mușcătura unei astfel de șarpe e foarte dureroasă. Venina lui atacă celulele roșii din sânge, făcând vasele sanguine să plimbească. Apar sângerări din gură și glăte, umflături dureroase, stare de vomă și spasm, după care organismul intră în stare de șoc. În ciuda mușcăturii de la gât, suferințele lui ar fi putut să țină o oră, poate două. Înainte de a avea nimeni regrete legate de soarta lui, nu zita că individul voia ca noi să pierim în peșteri, și pe urmă ne-a luat moartea pe rîu.

Gamay a clintit din cap, părădindu-l de puteri. Chi avea dreptate. Moartea aceluai chicleo era regretabilă, însă singur și-o clintea. Profesorul se dovedea un om extraordinar. Pentru că răsunarea un mister fip-tat al spanielii reușiseră să îi înfrângă pe mayași. Înclă după aceea, dorința ei de supraviețuire a devenit dominantă.

– Să plecăm de aici, a spus ea, privind în jur. S-ar putea ca și alții să fi auzit împușcăturile.

Chi a ridicat de la pământ mureta și răsucit individului mort.

– Singura noastră șansă rămâne râul. Chiar dacă am ști unde ne aflăm, ar fi riscant să pornim prin junglă. A aruncat o privire spre

strășiștele înalțurate ale șarpelui și a continuat: După cum ai văzut și tu, în pădure există flăstări mult mai ușigătoare decât chiclele.

– Mergi în frunte, iar eu te voi urma, a spus Gamay, năvînd aici un moie să-l contrazică.

Aa pornit prin pădure. Chi reșind să se orienteze cu ajutorul busolei interne, până cînd au ajuns la o potecă lată de aproape un metru, care era atât de blîndă, încît stîlul de calcare ajunsesc la suprafață.

– Asta-i drumul pe care se făcea transferul între o parte a râului și cealaltă.

– Nu riscăm să dăm de cineva dacă mergem pe aici?

– Nu sunt sigur. Mai ți reînte ce a spus individul ăla, cum că voia să-și răzbune oamenii? Mă ofer să fac pe cerostagul. Te rîndi mai în spate și, dacă îți dau eu de veste, le-ai citi de repede poji de pe potecă.

Aa continuat să meargă prin pădure, pe drumul ce ducea aproape paralel cu râul ale cărui ape se vedeau scîlbind cînd și cînd. Gamay pîșea în apele profesorului. Aa înaintat fără să înălțîmîne gravitîji. Singurul semn de viață în afara țipetelor stridentie ale plîdriilor l-a reprezentat un leșez care i-a privit la un moment dat cu ochi adormiți de pe crunga de care stîlîs agîlît cu capul în jos.

Chi i-a oprit la un moment dat și i-a fîicat semn lui Gamay să-l urmeze, după care a dispîrît după un cot al drumului. Cînd ea l-a ajuns din urmă, profesorul stîlîa pe o mică plășă nisiposă. Trei blîci cu fundul plat, identice cu acelaș distrus, erau trase pe mal, sub un scîlpost încrengit din bețe și frunze de palmier care le-ar fi ascuns de ochii oricui ar fi trecut pe din sau ar fi privit din aer. În contrast cu imaginea apelor furioase pe care Gamay o pîstra în minte, aici apa verde-cafenie redevenise calmă.

– Apă!lî, aveau blîci de ambele părți ale pragurilor râului, a remarcat Chi. Probabil călîsă obiectele astîce pe poteca asta, ocîlînd porțiunea învolburată.

Gamay îl asculta, însă avea stîngîia distrusă. S-a îndepîrtat de malul râului și s-a apucat să examineze tîcîlîni stîpi ai unui fîc de tablîc, moment în care a observat o platformă ridicată pe scîlpi. Pe acîs platformă fusese construită o structură cu acoperîșul plat, amîntînd de cloștele pe care, în copilărie, obișnuia să le fîcî și ea în copaci. A deschîs apa, care era rîșorîtă, dar nu învîlîtă, și a aruncat o privire

Înăuntrul. A văzut câteva caselte cu becuri și un micilor mare, metalic. A ridicat capacul.

– Professore Chi! a strigat ea. Am găsit ceva important!

Chi a venit în fugă, iar când a văzut cutia de conserve cu etichetă albăstrie pe care Gamay o ținea în mână, a zâmbit cu gura plină la uchi.

– O, Spara, a șoptit el cu un respect aproape religios.

Dar în răchitor se mai găseau și alte lucruri. Conserve de legume și sacuri, apă îmbuteliată și tortilla în cutii de plastic închise ermetic. Sărurile și carne de vacă în sac propria, asta pentru a mai varia rația. În acea magazie primitivă au găsit lanterne și unelte. Iar chibriturile rezistente la umiditate li s-au părut a fi mari ceteșoacă, în fel și amănunțat portabil. Fără a mai vorbi de săpun. Alegându-și fiecare o porțiune de rin, s-au îmbăiat și și-au spălat hainele, care apoi s-au uscat repede în soarele ardent.

După baie, au pregătit o masă înviorătoare, compusă din carne din conservă cu ouă. Apoi Chi a explorat zona, în timp ce Gamay a flicat proviziile de hrană și de lucruri trebuincioase. În jur dormeau o linie ca de pe altă lume, dar au decis să nu mai întindă acolo. Au încercat o barcă și le-au sabotat pe celelalte, scufundându-le sub stâlci, asigurând apoi motoarele în pădure, asta după ce le-au încercat mai întâi, pentru a-l alege pe cel care funcționa cel mai bine. După aceea au urcat în barcă și au pornit pe râu, menținând motorul la turație scăzută, peșta peste cea de răsări, cât pentru a se deplasa o idee mai repede decât curentul.

După ce au parcurs mai puțin de un kilometru și jumătate, au ajuns într-un lac unde râul făcea un cot abrupt spre dreapta. Într-un soi de gol-falez, exact la cotul râului, pe lângă ierburii, gâscuțe și cîrpi așezate de apă, se găseau și două bărci cu fundul plat, răsturnate, ale căror corpuri de aluminiu erau strivite și sfâșiate. Printre ele, se vedeau și cadavrele câtorva bărbați, umflate de apă și intrate în putrefacție în soarele torid.

Chi a murmurat o rugăciune în spaniolă.

– Cred că aici am fi sfârșit și noi dacă am fi intrat cu barca în praguri, a spus Gamay, ducând mâna la nas.

– Dar când i-am văzut ultima dată, oamenii ăia nu erau lângă praguri.

– Așa mi se glădeau și eu, a spus Garsay, clătind din cap. Cred că s-a întâmplat ceva cît noi ne chinam cu barca răsturnată.

Garsay și-a adus aminte de romanul *Islandezul* de Joseph Conrad, mai bine cîa de scena în care Kurtz, omul civilizat devenit sălbatic, aflat pe patul de moarte, șoptește: „Ce creștere... ce creștere...”

Cu acele ultime cuvinte ale lui Kurtz închișă zăuindu-l în urechi, Garsay a îndreptat barca în aval și a accelerat. Voia ca plimbarea în barca *Islandezului* să lase cît mai departe în urmă acel loc al morții, dar nici nu blăna ce alte momente de groază o așteptau.

Washington, D.C.

Când Perlmutter a telefonat și l-a întrebat dacă se puteau întâlni pentru un prînz în loc de cînd, Austin s-a arătat înclinat din două motive. Dorea să arhiveze și să copleșească de a se mulțumi cu o masă la Kinross's, un restaurant cunoscut din Washington, situat pe Pennsylvania Avenue, sugera că Perlmutter ar avea spor în cercetarea pe care o făcuse. Iar nota pentru masa de prînz îi va găsi mai puțin portofelul lui Austin decât o cină cu jase feluri de mâncare. Cel puțin așa socotea el, pînă în momentul cînd Perlmutter a ales un vin de Bordeaux din 1982 și s-a apucat să aleagă diverse feluri de mâncare din meniu de pîrcă ar fi comandat altă masă cu aperitiv într-un restaurant chinezesc.

— Nu-ți vrea să-ți închipui că proști de mine doar fiind obligat să-mi oferi un prînz în locul unei cine, a spus Perlmutter, explicînd astfel extravaganta de care dădea dovadă.

— Sigur că nu, i-a răspuns Austin, întrebîndu-se cum va strecura nota de plată a domnului practicat de Perlmutter fără să bage de seamă cenzurii de la NUMA, foarte vigilenți în privința cheltuielilor de protocol.

A scos un oftat de ușurare în sinea lui abia după ce Perlmutter a lăsat meniul deoparte.

— Frea bine. Apoi, după ce am discutat la telefon, l-am sunat pe prietenul meu Juan Ortega din Sevilla. Don Ortega este unul dintre cei mai mari experți în privința vieții lui Columb și, cum am avut impresia că te care presară timpul, m-am gândit că el ar putea reprezenta o sursă bună prin volumul mare de informații existente.

– Apreciez ajutorul tău, Julien. Am citit cărțile lui Ortega și mi s-au părut interesante. Ți-a fost de folos ceva?

– Și da, și nu, l-a răspuns Perlmutter. Mi-a răspuns la câteva întrebări și a dat naștere altora. L-a lăsat lui Austin documentele pe care Ortega i le trimisese prin fax. Căpșta astua pe încheietura. Ca să câștigăm timp, o să-ți prezint pe scurt discuția pe care am avut-o cu Don Ortega și voi notarea ceea ce vei găsi în cărțile astea.

Perlmutter a expus lucrurile aflate, oprindu-se doar cînd să gaste cînd și cînd dintr-o chiță.

– A cîncea călătoria de explorare, a gândit Austin cu voce tare. Asta cu siguranță i-ar putea pe istorici și ar impune o modificare a manualelor de istorie. Tu, ca profesionist, ce părere ai? Scrisoarea aceea era falsă, ori nu?

Perlmutter și-a înclinat capul și a nămea pe gânduri, odărîndu-și un deget pe obrazul dardului.

– Am citit-o de cîteva ori, și tot nu-ți pot da un răspuns clar, Kurt. Dacă este un fals, a fost ridicat într-un mod al naibii de inteligent. Am comparat-o cu celelalte documente autentice și cu scrierile lui Las Casas. Sîmbol, sintaxa și frazarea corespund.

– Și, așa cum ai arătat, de ce și-ar bate cîineu capul să fiie un document fals?

– Chiar, de ce?

Chelaru l-a adus vînd. Perlmutter a ridicat paharul în lumină, l-a agitat, făcînd lichidul să se rotosească ușor. A adămeat buchetul și, în cele din urmă, a luat o înghîțitură. A închis ochii de plăcere.

– Superb, așa cum șiam că va fi, a spus el cu un alambet de extaz. Acesta a fiit un an legendar pentru vinuri.

Austin a învernat și el, luînd o sorbitură.

– Mă vîd că ai să-ți dau dreptate, Julien. A pus paharul pe masă și a continuat: A fiit o referință în scrisoare despre faptul că Amiralul s-a călăt pentru „amuzarea celor cinci”. Ce înțelegi prin asta?

Ochii albaștri ai lui Perlmutter au părut că dansau de înălțare.

– Mă amuză că nu te-ai prins de asta din capul locului! Am fiit căpșurii prin bibliotecă și am dat de o poveste stranie provenind de la un anumit Garcilaso de la Vega. Ea ar putea aduce pașii luminii în acest caz. Ceva a susținut că, pște ani înainte de plecarea lui Colanib în prima lui călătorie istorică, o cambie spaniolă a fiit surprinsă de o furtună în largul coastelor Insulelor Canare și a fiit dusă pînă pe o

insulă din Caraibi. Dintr-o cei șaptesprezece membri ai echipajului, doar cinci au supraviețuit. Aceștia au reparat corabia și au revenit în Spania. Columb a auzit de aventura lor și i-a invitat acasă la el, unde i-a tratat cu generozitate extremă. În timpul petrecerii, bălățelele călămarilor au povestit amănunte privind aventura lor.

– Deloc surprinzător. Marinarii le place să împărtășească povești despre mare chiar și fără să fi băut câteva gălățele care să le deslege limba.

Măsură cum era, Perlmutter s-a splocat în râs.

– A fost mai mult decât un joc între prieteni. A reprezentat firă încheiată a operațiune planificată de culegere de informații. Marinarii aceia de rând habar nu aveau că deținau informații de o valoare incalculabilă. Columb se străduia să organizeze o expediție de explorare și avea nevoie de finanțare. Acela descoperise mările ale unor țări care vizitaseră acele locuri și dețineau informații legate de navigație, care îi puteau deschide calea către bogății inimaginabile. Echipajul acela îi putea pune la dispoziție amănunte despre curenți, despre direcția vânturilor dominante, indicații de compas, latitudine, mărimea de zădărnici navigații. Poate chiar îi vizitaseră pe bășinași purtând ornamente din aur. Să ne glădim doar ce însemna asta. Experiența lor nu dovedea doar că se putea ajunge în China ori în India, pentru că acolo voia Columb să ajungă. Era scris și modul în care se putea înșela! Columb dorea să cucerească noi pământuri în numele Spaniei. Era convins că va găsi aur și, nu în ultimul rând, că îl va cucui pe Marele Împărat, reușind apoi să inaugureze un comerț monopolist și profitabil în domeniul mirodeniilor și al altor mărfuri de mare valoare. Era complet de falna și de bogăția lui Marco Polo și își închipuia că se putea descărca mult mai bine decât acesta.

– Asta nu se desprinde de spionajul industrial ce se practică în zilele noastre, a comentat Austin. În loc să apeleze la rădă, la dispozitive de interceptare a convorbirilor și la prostituate pentru a culege informații de la corporațiile rivale, Columb și-a otrăvit sursele cu mâncare și cu băuturi.

– S-ar putea să fi băgat în ei și altceva decât mâncare și băuturi.

Austin a ridicat din umeri.

– După aceea însă, toți cei cinci marinari au murit, a spus Perlmutter.

– Au otrăvit cabul cu mâncarea?

– Am avut parte la viața mea de câteva excepții care aproape mi-au făcut fital, dar de la Vega a eris o altă opinie. El a sugerat că acei cinci marinari au fost otolviți. Nu-ți putea permite să afirme de-a dreptul că apa se potrecuseră lacurile. Columb avea legături sus-puse. Să ne gândim, totuși, la un lucru. Constituie un adevăr istoric faptul că el a avut o hartă a Indilor Indi de la prima călătorie, a zis Perlmutter, scriind apoi din via și ticind peț de câteva secunde, pentru a crea un efect dramatic. Este posibil ca această hartă să se fi bazat pe ceea ce aflase de la acei marinari nefericiți?

– Tot ce se poate. Dar din ceea ce afirmă scriitorul acesta, Columb a regretat moartea lor.

– Corect. Pentru tot ce s-a petrecut, a dat vina pe o apă-zică filijă. *Las Hermanos*.

– Columb nu curva a avut un fiat?

– Ba da, îl cheama Bartolomé. Dar Columb a folosit cuvântul la plural. *Frați*.

– Bun, să presupunem că ai dreptate. Să-i oferim lui Cristofor prezunția de nevinovăție. I-a invitat pe marinarii aceia la el acasă pentru a vedea ce informații putea storce de la ei. *Las Hermanos* a-au îngrijit însă ca marinarii să nu mai povestescă și altceva ceea ce văduseră. Columb putea fi un om perfid, dar în nici un caz un ucigaș. Incidental l-a trădat multă vreme.

– Scenariul este plauzibil.

– Ai curva idee ce reprezenta filija asta, Julien?

– N-am habar. După primul acesta, o să mă întorc la căștile mele. A, fiindcă vei veni. ... Iată supra. *Dailederci de pește*.

Perlmutter băgase de seamă că primul dintre numărăsculele fitali de mîncare comandate le era adus la masă.

– Cît tu te ocupi de apă, o să-i cer lui Yangge să vadă dacă nu curva are ceva informații despre el prin fișierele lui computerizate.

– Splendid, a spus Perlmutter. Am și eu o întrebare. Tu cunoști marea în mod practic, nu ca mine, din punct de vedere istoric. Ce pîtere ai despre această piatră vorbitoare despre case pomarose Columb, ceea ce lăsa a celor din vechime, pe care a descris-o în scrisoare?

– Tehnicile primitive de navigație m-au fascinat marea, a remoncent Austin. Consider că dezvoltarea acestora a reprezentat un salt intelectual uriaș pentru omenire. Solinașii noștri au fost siliți să se ocupe de concepte abstracte precum timpul, spațul și distanțele pentru a

rezolva problema deplasării dintr-un loc în altul. Îmi place ideea de a apăsa un buton și de a primi semnal de la un satelit, care îmi spune unde mă aflu, indiferent de poziția mea pe glob. Cred însă că ne înțuim prea mult pe dispozitive electronice. Acestea se pot defecta. Și noi rămânem din ce în ce mai puțin dispuși să înțelegem ordinea naturală a lucrurilor, mișcarea stelelor și a soarelui, ori capriciile mării.

– Bine, atunci să renunțăm la toate aceste dispozitive electronice, a propus Pedernauter. Să ne punem în situația lui Colarub. Cum ai proceda în caz că ai fi silit să folosești așa zborul?

Austin a analizat problema vreme de câteva secunde.

– Să revenim la cea de-a patra călătorie. Rămân naufragiat pe o insulă unde ajung la un fel de piatră sau tăbliță de piatră conținând inscripții străne. Localnicii îmi spun că ea reprezintă cheia către o comunitate uriașă. O dau în Spania, dar nimeni nu-și poate da seama ce este. Doar că provine din vechime. Eu o privesc din punctul de vedere al marinarului. Semnalele de pe ea seamănă în anumite privințe cu planșeta de lucru pe hartă pe care am folosit-o de când mă știu marinar. E prea gros ca să o țin în mână, e prea mare, dar eu știu că fac singurul lucru posibil într-o asemenea situație. Pot să se facă hărți în baza inscripțiilor de pe ea și apoi ridic planșeta. Singura problemă este că nu am principii lucrurile prea bine. Există o lucrătură în conștiințele mele.

– Ce fel de lucrătură, Kurt?

Austin a analizat întrebarea.

– E greu de știut dacă nu ai idee despre felul cum arată de fapt așa zborul, dar voi descrie o situație ipotetică. Să presupunem că sunt un marinar de pe vremea lui Colarub și cineva îmi dă o hartă latruncită de NOAA¹. Descrierea geografică nu-ar ajuta să mă orientez, dar liniile conținând coordonatele de navigație la mari distanțe nu ar avea nici un sens pentru mine. Nu aş avea habar de semnalele electronice transmise de stațiile de la sol sau de receptoarele ce pot transforma semnalele în localități punctuale. După ce aş ajunge în larg, fără să mai am posibilitatea de a vedea orizontul, ar trebui să revin la metodele tradiționale.

– O analiză extrem de lucidă. Apoi, suferi că imediat ce legea pe mare, Colarub consideră că zborul îi era de foarte puțin ajutor.

¹ National Oceanic and Atmospheric Administration – Administrația Națională pentru Cercetări Oceanografice și Atmosferice

– Apa blândă cu Căpșile lui Ortega susțin că Amiralul nu-și punea toată credința în instrumentele de navigație ale vremii, poate pentru simplul motiv că nu se pricepea să le folosească. Era un marinar din vechea școală, care naviga după estimări. Asta i-a fost foarte de ajutor în prima călătorie. Știa însă că în această ultimă călătorie trebuia să fie foarte precis, astfel că a angajat pe cineva care să se priceapă în folosirea instrumentelor de navigație.

– Interesant, având în vedere altulul pasaj din scrisoare, care este scris de pilotul secund de pe corabia Nila.

– Păi, vești? a spus Austin. Nu se deosebește prin nimic de angajarea unui specialist pentru a face o anumită treabă în zilele noastre. Acum e riscul meu să-ți adresez o întrebare. Ce crezi că s-a întâmplat cu piatra aceea?

– I-am telefonat din nou lui Ortega și i-am rugat să urmărească această problemă. El scoate că a făcut parte din averea pe care Luis Columb a risipit-o pentru a face rost de bani cu să-și continue viața de desfăla. Ortega va lua legătura cu muzee și cu universități din Spania, iar dacă nu va reuși să afle nimic, își va lăsa asta de cercetare la pleile din jur.

Austin s-a gândit la Columb navigatorul, la felul cum acesta s-a întors la Nila, corabia mică și îndesată care îl slujise atât de bine în călătoriile precedente. Probabil că o Nila a prezentului i-ar fi putut ajuta să soluționeze misterul.

– Tableta își avea originea pe partea estică a Atlanticului, a remarcat Austin. După masa aceea o să-i telefoniez prietenii mei arheolog, doctor Kirov, și o voi întreba dacă a auzit vreodată vorbindu-se despre un asemenea obiect. A călătorit. Ciadul, nu? Căutăm indicii pentru crime comise în zilele noastre în evenimente care s-au petrecut probabil în urmă cu secole.

– Nu este chiar atât de neobișnuit. După plecarea mea, trecutul și prezentul se ascundă deseori. Războaie. Famine. Valuri Tsunami. Revoluții. Mălărie. Genocid. Asemenea lucruri se petrec mereu. Doar chipurile actorilor se schimbă. Da, dar de ajuns cu astfel de gânduri morbide. Să revenim la lucruri mai plăcute, a spus Perlmutter, clăbind. Bag de seară că se apropie chefulul cu următorul fel de mâncare.

San Antonio, Texas

Pe când Austin se delecta cu primul aceluși seară, pentru garranși, Joe Zavala se glosea la două mii cinci sute de kilometri depărtare și încremă mesteaca o gogoșă cu glazură de miere la o cafea de pe Paseo del Rio, alături spus Promenada Fluvială, plinșorul carier turistice de pe malul fluvial San Antonio. Zavala și-a verificat ceasul, a sorbit ultimele picături de cafea, apoi a lăsat în urmă fluvial, pornind spre cartierul de afaceri, unde a intrat în spațiul fașier al unei clădiri înalte de birouri.

După ce încheiase ședința de stabilire a strategiei, Zavala își făcuse bagajul cu sticlăul necesar și abia se aburise spre Texas, îmbucându-se pe un avion al Forțelor Aeriene ce zbura către Baza Aeriană Lackland. De la bară, a luat un taxi până la un hotel din centrul orașului. Yaseer era în stare să realizeze minuni cu ajutorul computerelor lui dragi, dar până și el trebuia să se dea bătut, recunoscând că Time-Quest constituia o năucă greu de spart. Câteodată, ochiul și creierul unei ore, cu capacitatea lor de a simți și de a analiza nuanțele, erau mai eficiente decât orice raționă, indiferent cât de sofisticată ar fi fost aceasta.

Zavala a căutat din ochi Time-Quest pe lista lungă de organizații, firme și birouri ce-și aveau sediul în acea clădire. Câteva momente mai apoi a coborât din lift într-un hol spațios, al cărui pereți erau acoperiți de fotografii sepie în stilul minunat arheologic din întreaga lume. Exact în fața unei fotografii a Marii Piramide se glosea un pupăru din oțel și sticlă care crea un anacronism iubit cu construcțiile antice din

imagini. Acest contrast era accentuat de prezența brunelei plină în tencui de ani care stătea la acel birou.

Zavala s-a prezentat, înmânându-i dintr-o recepționare o carte de vizită realizată chiar în acea dimineață în un magazin din lanțul Kinko's.

– A, da, domnul Zavala, autor de cărți de cîștitorie, a spus ea. Ați telefonat ieri. Femeia și-a consultat agenda, a pîșat un buton al telefonului din fața ei și a murmurat ceva. Doamna Harper vă va primi peste câteva momente. Ați fost norocos să puteți obține o audiență de pe o zi pe alta. Lucrul ar fi fost imposibil dacă nu rămânea cineva pe neașteptate.

– Apreciez foarte mult amabilitatea celor de aici. Cum v-am explicat, aș fi telefonat mai din timp, dar a fost vorba de ceva de ultim moment. Mă aflu aici ca să scriu un articol despre viața de seapte din San Antonio, și m-am gândit că aș putea lega asta de un alt articol despre cîștitorii.

Tăierea i-a cîntărit amical.

– După ce vorbiți cu doamna Harper, treceți din nou pe la mine și v-ar putea să vă sugereze câteva locuri grozave.

Brunele recepționerei era tîrîșel și strîlătoare, astfel că Zavala ar fi fost surprins dacă ea nu ar fi cunoscut locurile de distracție din oraș.

– Mulțumesc foarte mult, a spus el, folosindu-și tot farmecul de care era în stare. Mi-ar fi de mare folos așa ceva.

Directorul pentru relații publice de la Time-Quest era Phyllis Harper, o femeie strîlătoare și bine îmbrăcată, avînd în jur de patruzeci de ani. Ea a apărut de pe un coridor și i-a strîns mîna lui Zavala cu un gest ferm. Apoi l-a condus pe altarea coridoare măcheteate, către un birou cu ferestre largi, care oferea o vedere panoramică a orașului și a celei mai importante clădiri din centrul comercial, Tower of Americas. S-au așezat fără a se demarja cu formalitățile la o masă cu cafea.

– Domnule Zavala, vă mulțumesc foarte mult pentru interesul manifestat față de Time-Quest. Îmi cer scuze că nu vă pot acorda decît vreo câteva minute – Melody crede că v-a spus că ați fost primit în locul cuiva care a rămas în ultima clipă.

– Da, mi-a spus. Vă rămasem recunoscător pentru această primire. Îmi dau seama că sunteți foarte ocupată.

– Am un sfert de oră liber înainte de sedința cu directorul executiv, a zis ea, dându-și ochii peste cap. Ține extraordinar de mult la punctualitate. Ca să fim cât mai eficienți, cred că ar fi bine să fac eu o prezentare timp de zece minute, lăsând cineva pentru orice întrebări să aștepte de pus. Prezentarea pentru presa a organizației este foarte scurtă.

Zavala a scos dintr-un buzunar al hainei un reportaj din *Sony* pe care îl compusese de la un magazin de solduri și un blocnot cu achiziționat în aceeași dimineață.

– Foarte bine. Sunt numai urechi.

Doamna Harper i-a adresat un zâmbet cuceritor care i-a arătat lui Zavala că o femeie matură, dar stilată, putea fi deseori mult mai sexy decât o frumoasă tânără și necasată precum Melody, recepționera.

– Ține-Quint este o companie nonprofit. Ea își propune o serie de obiective. Dorim să promovăm înțelegerea prezentului și să ne pregătim pentru viitor studiind trecutul. Activitatea noastră are un rol educativ, în sensul că sprijinim educația în întreaga lume, înlocuind prin programele școlare pentru tineri și prin activitatea pe teren. Noi oferim oricărei persoane de rând șansa unei aventuri neobișnuite pe durata concediului. Mulți dintre voluntarii noștri sunt pensionari, astfel că, pentru ei, noi reprezentăm împlinirea unei vis de o viață. Femeia a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul, apoi a continuat: Pe de altă parte, sprijinim multe expediții arheologice, culturale și antropologice. Suntem curioși pentru descoperiri, a spus, însoțindu-și vorbele cu un zâmbet fermecător. Universitățile apelează mereu la noi pentru a primi sprijin. De obicei, le oferim bucuria acest sprijin. Folosim banii oferii de voluntarii noștri, astfel că multe dintre aceste expediții sunt autofinanțate. Parson la dispoziție experți sau contribuim la remunerarea lor. Am sponsorizat expediții organizate în toate colțurile globului. În schimb, solicităm în principal să fim informați înaintea tuturor atunci când se fac descoperiri deosebite. Majoritatea comenților consideră că aceasta este o protecție mizerică în comparație cu ceea ce primim. Vreo întrebare?

– Cum s-a născut această organizație?

Ea a făcut semn cu degetul spre teren.

– Suntem un subsidiary nonprofit al companiei care ocupă cele șase etaje de deasupra noastră.

– În născut el este...?

- Halcon Industries.

Halcon. Asta înseamnă „joins” sau „pasos de pradă” în spaniolă. Zavala a clintit din cap.

- N-am auzit de ea.

- Este o corporație-umbrelă, cu multe divizii. Noi suntem una dintre acestea. Veniturile ei, în majoritate, provin dintr-un portofoliu diversificat, ce include în principal minieră, dar și transporturi maritime, animale vâ, țigări și melnăie.

- Asta de, diversificare. Compania este cotată la bursă?

- Nu. Este deținută integral de domnul Halcon.

- E un salt mare de la săpături miniere la săpături arheologice, a remarcat Zavala.

- Da, pare o suprapunere ciudată, dar, dacă ne gândim mai bine, nu este chiar așa. Fundația Ford a finanțat proiecte ciudate, care nu au nici o legătură cu construcția de automobile. Din câte mi s-a spus, domnul Halcon este amator de arheologie. I-ar fi făcut plăcere să devină savant, dar i-a mers mai bine cu om de afaceri.

Zavala a dat aprobator din cap.

- Domnul Halcon mi se pare o persoană interesantă. Aș avea vreo șansă de a-i lua un interviu, bineînțeles, dacă v-aș solicita acest lucru din timp?

- Mai curând ați putea să-i luați un interviu lui Henry Ford, a zis femeia, începîndu-și vorbele de același zîmbet cucurîtor. Nu știu să vă descurajez, dar domnul Halcon nu ține deloc la publicitate.

- Am înțeles.

Doamna Harper s-a uitat la ceas.

- Regret, dar trebuie să plec, a zis ea și a înghețat un deșert deșert de gros către ei. Aici aveți prezentarea noastră pentru presă. Vă recomand să o citiți cu atenție, iar dacă mai aveți întrebări, vă rog să-mi telefonați. Aș fi încântată să vă pun în legătură cu voluntari care v-ar putea oferi relații la prima mână despre experiențele trăite grație organizației noastre.

- Mi-ar fi de mare folos. Poate m-aș oferi voluntar chiar eu pentru vreo expediție. Nu prezintă pericole, sper.

Femeia i-a aruncat o privire ciudată.

- Noi, cei de la Time-Quest ne mîndrim cu statisticile semnificative la siguranță. Pînă și la locurile cele mai îndepărtate de pe Pământ,

siguranța reprezintă grija noastră de clipă. Nu știți, v-am spus deja că la programele noastre participă mulți pensionari. A fost o pauză, după care a urmat. Acestea sunt expedițiile pe care le organizăm. Cele pe care le sprijinim prin finanțări parțiale sunt organizate de alții. Închid, în general, statisticile sunt foarte bune în ceea ce ne privește. Apoi fi mai în siguranță în vremea dintre aventurile organizate de noi decât dacă vi traversa o stradă în San Antonio.

— O să țin minte acest lucru, a spus Zavala, întrebându-se dacă doamna Harper avea născut habar despre ce se petrecea cu adevărat în cadrul organizației ei.

— În dosarul acela veți găsi un calendar al evenimentelor ce se vor organiza anul viitor. Dacă vreunul dintre ele vă stăruie interesul, vă rog să mă informați, și voi vedea ce se poate aranja.

Femeia l-a condus apoi până în hol, l-a strins mâna și a dispărut pe coridor.

Melody l-a primit cu un zâmbet.

— Cum a fost interviul?

— Sunt și dulce, a ris el, uitându-se după silueta ce se îndepărta. Doamna mi-a adus aminte de un spot publicitar în care prezentarea produsului e însoțită cu o vizită incredibilă.

Cu un gest rochet, Melody și-a înclinat capul într-o parte.

— Ei, asta e, ritmul locurilor acelea de distracție nocturnă.

— Chiar îți sunt recunoscător că mi-ai adus aminte. Caut localurile cu adevărat neobișnuite, frecventate de tineri și grupuri exclusiviste. Dacă nu ai alte planuri pentru astăzi-noapte, mi-ar plăcea plăcerea să te invit la prânz, și am putea discuta despre viața de noapte din acest oraș.

— Ți-a un restaurant grozav nu departe de aici. Eclectic și foarte romantic. Ne-am putea întâlni acolo pe la amiază.

Zavala și-a notat adresa și a luat liftul până în foaietul clădirii. S-a dus din nou la lista companiilor găzduite de blocul-curs și a trecut în blocnotul lui toate subdiviziunile corporației Halcon Industries. În total, erau opt. Mai toate desființând activități legate de minerii și de transporturi aeriene, așa cum îi spusese directorului pentru relații publice. A luat apoi liftul și l-a oprit cu un etaj deasupra celui unde se aflau birourile Time-Quest; a coborât în holul spațios, unde se găsea o recepționeră la un birou iar pe pereți se vedeau fotografii mari ale unor

minimulism. Halcon Shipping. I-a spus recepționerii că greșise etajul și s-a grăbit spre lift.

A repetat aceeași stratagemă la fiecare companie afiliată sub umbrela Halcon. Birourile semănau foarte mult între ele, cu excepția decorărilor de pe pereți. Recepționerile erau toate foarte tinere și atrăgătoare. A apăsat butonul pentru cea mai mare dintre companiile din grupul Halcon, însă asomatorul și-a continuat drumul până la etajul superior. Când a ieșit din cabina liftului, s-a trezit în holul alăturat al unei firme de avocați.

– Iertați-mă, s-a adresat el secretarei, o firmele nu țineau francuză, dar cu un aer extrem de serios. Am apăsat butonul pentru etajul de dedesubt, dar am ajuns aici.

– Apa rece se întindea în marea. Apartamentele de dedesubt aparțin șefilor de la Halcon. Trebuie să formați un cod special pentru ca liftul să oprească acolo.

– În fine, dacă voi avea vreodată nevoie de consultanță juridică, voi ști unde să mă adresez.

A revenit în fașier, sperând să nu fi stărnit bănuțelile personalului de securitate cu plimbările lui cu liftul din etaj în etaj. După distragera eliberării din Oklahoma City, în care se aflau birouri federale, nu era deloc înțeles să fi stărnit dintr-o treacănă altceva, care glăduia birouri. A ieșit în stradă și a luat un taxi, după care a sosit în altul, ca să fie sigur că nu îl urmăreau nimeni, apoi și-a făcut de lucru pe lângă o librărie până la ora întâlnirii cu Melody.

Restaurantul se numea Adipostol Antisacian, fiind decorat tematic, potrivit anilor 1950. S-au așezat într-un sechior care avea canapele ce aparținuseră unei mașini deapetabile DeSoto din 1957. Melody era o fată tânără și educată în Fort Worth, Texas, și lucra la Time-Quest de aproape un an.

– Doamna Harper mi-a spus căte ceva despre marea ei șef, domnul Halcon. L-ai întâlnit vreodată? a întrebat Zarula pe citid luiu masa.

– Nu l-am cunoscut personal, dar îl văd aproape zilnic. În fiecare zi stăteam la birou încă o oră, după ce pleacă toată lumea, ca să pot studia câte ceva. Urmez Facultatea de Drept, a zis ea, zâmbind. Nu vreau să stăteam recepționeri pe veci. Șeful celorlalt cu un lift personal, iar apoi îl pricea o limuzină.

Melody auzise că Halcon ar fi locuit undeva în afara orașului, însă nu știa nimic în plus.

– Și cum arată? s-a interesat Zavala.

– Brunet, subțirel și bogat. Atrăgător, dar te ia cu fiori când îl vezi, a zis ea și a pufnit în râs. Poate că de vină-i lumina din garați de la subol.

Melody era inteligentă și spirituoasă, astfel că Zavala a trăit un sentiment de jenă când i-a notat numărul cu să stabilească o întâlnire pentru un tur al atracțiilor noastre. Și-a propus ca după revenirea la Washington să îi trimită un mesaj prin care să lămurească lucrurile față de ea. După primul lui contact cu Melody, a găsit o bibliotecă și s-a folosit de internet pentru a afla mai multe despre Halcon Industries. Ceea ce a citit corespundea cu scurta descriere făcută de doamna Harper. Apoi s-a dus la un birou care închiria automobile, de unde și-a luat o mașină de dimensiuni medii, care să nu atragă atenția, și a făcut rost de o broșură de reclame turistice pentru Fortul Alamo. Merita să pînsească puțin în istoria Texasului, cât aștepta să îl întâlnească pe misteriosul domn Halcon.

Cambridge, Massachusetts

Nina Kirov a zăbovit în timp ce aştepta recepţionul în faţă, după care s-a gândit că viaţa ei devenise mai interesantă de când îl cunoscuse pe Kari Austin. Atunci când bărbatul cu părul înspăcat, trap de jucător de fotbal american şi ochi greu de udat ea o salva din mare ori nu participa la vreo operaţiune-căpcană în Arizona, venea la ea cu cele mai depăşite sugestii, precum cea de acum. Să vadă ce putea afla despre un anumit artefact, probabil confecţionat din piatră, probabil luat de Columb din Jamaica în cursul uneia dintre expediţiile lui, obiect care ar putea schi la navigaţie şi ar putea să se afle încă în Spania.

„Aşteptă numai până află Doctorul despre asta”, a gândit ea, în vreme ce forma numărul. Doctorul era domnul J. Linus Orville, profesor doctor la Harvard, care avea mai multe titluri universitare decât îi putea încălzi cinema. Orville îi alinase bărbogul în spatele zărilor cotropite de îndură ale Marelui Psibody de la Harvard. Îi câştigase reputaţia pe plan internaţional ca etnolog, specialitatea lui fiind cultura mezoamericană. Între membrii corpului profesoral de la Cambridge, era recunoscut pentru inteligenţa scripitoare şi pentru reputaţia lui de excentric.

Nu era ceva obișnuit să vezi profesori universitari de la Harvard vizitând prin Harvard Square citare pe o motocicletă de generaţie, şi marca Harley-Davidson. Cu oajăva ani înainte, el îi câştigase o notorietate şi mai mare hipnotizând persoane care susţineau că fuseseră răpite de OZN-uri, după care anunşase public că el credea sincer că acii

carmeni fusese sechestrați de extraterestri. Numărul lui de telefon se afla în fișierul oricărui ziar de scandal din oraș. Ori de câte ori aveam nevoie peste noapte de o părere privind un subiect mai apăsător sau cîm mai ciudat ca peștișii, reporterii apelau la amabilul Doctor, profesor universitar la Harvard.

Doctorul avea mare grijă să-și țină interesele mai bizare departe de specialitatea sa de bază. Ar fi fost de neconcepție să descopere că el declarase că templele antice fuseseră construite de refugiați de pe continentele scufundate, Atlantida și Mu. Ierusalim de la Harvard îi tolera ciudăniile – pentru că fiecare universitate își are oamenii ei excentrici – însă, în propriul domeniu, cariera de viziță a Doctorului rămăsese neplătută. Unii dintre cei care observaseră că scîlpitura din ochii lui Drville nu era una demontă, ci de amuzament deosebit, sugeraseră că excentricitatea Doctorului ținuse de o anumită strategie cu el să poată cunoaște cât mai multe femei și să fie invitat la tot soiul de petreceri.

Astăzi cînd îl cunoscuse Nina, la o săptămîni de peștișii, Doctorul deja fusese uitată fluxul OZN din viața lui. Drville o cîntise pe Nina cînd era de cîndală parte a sîmii, împinsese departe pe strălucitoarea absolventă cu care tocmai stîtea de vorbă și pornise așî spre ea. Ea nu îi mai întîl-nise pînă atunci, însă recunoscuse hîlîchaga de păr roșcat și lung, par-tatî într-un stil pe care studenții îl numeau „Einstein retro”. La cîteva secunde după ce fuseseră cunoscuții, Doctorul vorbea înfîiebatat despre ultima lui pasiune: viața de discolo de noapte.

Nina ascultase cu atenție, după care întrebase:

– Cum se face că fiecare individ care scîpîne că s-a reîncarnat a fost în trecut rege sau regină sau cine știe ce persoană importantă, cînd, în realitate, mai toți au fost cine știe ce pîrîni pîlîi de purici, care abia reușeau să-și ducă traiul de pe o zi pe alta?

– Aha, fusesse ei, cu ochii strîlîind de bucurie. Avem în față o femeie periculoasă. Unu care gîndesc. Răspunsul este foarte simplu. Acepți oameni aleg trupul în care vor sălîțîi în urmîtoarea lor viață. Ce părere ai de treaba asta?

– Creol că sunt vorbe goale cît cuprînde, și mai cred că aș vrea să-mi simplu cîteva pîrîni. Vrei să fii uitî de amabil? Aș prefera vin roșu.

– Cu plăcere, spusese el și pornise spre bar cu un clipboard ascuțit, după care revenise cu un pahar plin și cu o farfurie umplută de creveți și caviar.

– Să nu mai vorbim despre viașle trecute, propunese el. Fac asta doar ca să cunosc femei fascinante.

– Serios? întrebase Nina, sincer mirată de sinceritatea lui.

– Și ca să primesc invitații la petreceri. Și mănâc. Iată-mă, și uite că ne-am cunoscut.

– Sunt dezamăgită. Toți mi-au spus că ești o idee-cum scriitor.

– Mi-e greu să mă categorisesc singur, rostise el ofensat. Să știți că noi, profesorii, suntem niște oameni foarte plicticoși, tami și bățoși. Prea ne luăm în serios, implorându-ne marea, de parcă am fi cu adevărat înțelepți, nu niște tocilari cu mult prea multe diplome. Pe cine deranjează că eu mă pot cuiva mai esențială pentru a mă deosebi de glostă? Plus că am avantajul de a fi scutit de toți întrebările care mîlăie scriitorii din te miri ce.

– Cei răpiți de OZN-uri. Acela a fost cauza o escrocherie de la cap la coadă?

– Vai, nu! Chiar sunt convins că oamenii acolo cred că au fost răpiți. La fel socotesc și unii dintre colegii mei, doar că ei sunt geloși pentru că nu au fost răpiți la rîndul lor. Dar mai bine discutăm despre tine. Am auzit lucruri frumoase despre activitatea ta.

Și chiar discutaseră despre asta. Dincolo de lipada de depachet pe care o așia, profesorul era o persoană interesantă. Nu se apropiasese sentimental, așa cum ar fi dorit el. Ci se întreprisese un lucru mult mai bun: rîndăscenți prieteni și colegi care se respectau unul pe celălalt.

– Orville, i-a auzit glasul lui la telefon.

Doctoresul nu spusese niciodată „alo”.

– Bună, Doctore! Sunt Nina. El deținea ceea ce numea banalități, astfel că Nina a trecut direct la subiect. Am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune mai ciudată.

– Ciudat mi-e numele de alint. Ce anume vrei să ști?

Nina i-a transmis raționamentul lui Avard.

– Știi ceva? Asta-mi sună camușor cunoscut.

– Sper că nu glumești, doctore!

– Nu, nu. Am ceva în fișierul meu fortan.

Orville se considera o versiune modernă a lui Charles Fort, jurnalist din sfîrșitul al XIX-lea care colecționa istorisiri ciudate, precum cele despre năpada de culoare roșie, lumini inexplicabile ori braște care piol din cer.

— Cum se face că asta nu mă surprinde deloc? a zis Nina.

— Meru reorganizare fizicală a ceea. Nu se ştie niciodată când apare cineva cu vreo întrebare trivă.

Apoi a închis; Orville era recunoscut şi pentru faptul că niciodată nu-şi lăsa tîmna-bun.

Nina a ridicat din umeri şi şi-a reluat activitatea. Nu peste multă vreme, aparatul fax a scos un hârlăit, şi din el a ieşit o singură fiă. În partea de sus se găseau scriso de mîină, cam neglijent, câteva cuvinte: „Cere şi vei primi. Cu drag, Doc”. Era o copie a unui articol apărut în Boston Globe în martie 1956:

OBIECT MISTERIOS DESCOPERIT ÎN ITALIA ÎN DRUM SPRE AMERICA

Genova, Italia (AP)—O misterioasă tăbăgă din piatră descoperită întâmplător în subterul pînălă al unui muzeu s-ar putea să ne dezvăluie curînd secretele sale.

Măscă stăli înscrisorată, pe care sunt sculptate siluete de dimensiuni naturale şi un scriu ciudat, a fost descoperită în Muzeul Arheologic din Florenă, în luna martie a acestui an.

Se fac pregătiri pentru trimiteră ei în Statele Unite pe calea apăi, pentru a fi examinate de experţi.

Muzeul intenţionează să deschidă o expoziţie intitulată „Cucerii sitate în subter”, pentru a aduce la lumină o serie de obiecte din colecţia sa care rimănesc în depozite vreme de decenii.

Obiectul din piatră are forma unei lămpăi rectangulară, fiind născut unor speculaţii care sugă că probabil provine dintr-un zid. Are o înălţime de peste un metru şi optzeci, o lăţime de un metru şi are douăzeci şi trei de centimetri grosime.

Sculpturile realizate pe una dintre feţe i-au nedumerit pe arvanţi care au văzut-o şi au stîrnit o scrie de controverse în alinul comunităţi ştiinţifice.

Unii sugă că siluetele şi scrieră sunt nativălele din America Centrală, probabil de origine maya.

„Nu este vorba despre un mare mister, declară doctor Stéphane Gallo, curatorul-şef al muzeului. Chiar dacă ar fi de origine maya, putea fi aduă aici din America pe vremea Cuceririi Spanice.”

Se pune totuși întrebarea de ce a fost adusă această piatră de peste ocean. „Pe spaniați îi interesau în primul rând aurul și silverul, nu arheologia. Așadar, dacă cineva și-a dat ostentatia să aducă obiectul de acolo, înseamnă că l-a scos din valoare. Deasupra este vreo mustră ministerei pe care vreună dintr-un soldațel la Cortes să o fi adus de acolo ca amintire.”

Eforturile de a se stabili de unde provine obiectul arheologic nu au fost însoțite de succesul așteptat. Catalogul muzeului precizează că lespeda a fost donată de împărmnicul proprietății Alberti. Familia Alberti a avut strămoși pe linie maternă la curtea Spaniei pe vremea regelui Ferdinand și a reginei Isabela.

Particularul de curier al proprietății afirmă că, spre deosebire de alte obiecte din colecția sa, familia nu poate da informații precise privind proveniența acestei lespedii. Familia Alberti are origini genoveze și a adunat multe documente apărținând lui Cristofor Columb și diverse obiecte ce amintesc de el de la Luis Columb, nepotul exploratorului.

Istorici care au verificat cu minuție mărimile referitoare la cele patru călătorii ale lui Columb nu au găsit niciieri vreo mențiune privitoare la acest artefact.

Stela va reflecta curând călătoria peste ocean. Va fi trimisă Muzeului Peabody de la Harvard University, Cambridge, Massachusetts, pentru a fi studiată de experți în arheologia Americii Centrale. De asemenea, dacă va călători în lux, la bordul transatlanticului italian Andrea Doria.

Având în vedere dimensiunile și greutatea sa, va fi transportată într-un camion blindat care va aduce și alte obiecte de valoare în America.

Articolul era ilustrat cu o fotografie a lespedii, făcută de la distanță, pentru a include întreaga tălăpă în cadru. Alături de obiect se găsea un bărbat, într-o postură stângace, omul pălind stând în comparație cu dimensiunile pietrei. Probabil că fotografii plasase prima persoană care se nimerise în apropiere lângă artefact, pentru a servi drept reper al mărimii. Ziarul fusese tipărit pe vremea când literele se călăgeau manual, astfel că reproducerea fotografiei nu era prea reușită. Nimeni n-a observat să distingă vag o serie de simboluri, glife și siluete gravate pe suprafața pietrei. A examinat fotografia folosind o lupă. Inutilă încercare. Reproducerea mărită nu făcea decât să evidențieze punctele din care era alcătuită fotografia. I-a telefonat Doctorului.

- Ei, ce păiere ai? a întrebat-o el.

- Păierea ta contacă. Tu ești expertul în domeniu.

- Mda, ai dreptate, nu te contrazic. Modestia lui Orville se dovedea copleșitoare. E greu de spus dacă să veri obiectul în sine, dar mi se pare că e similar cu Catedrala de la Dresda, una dintre paginile cărți marya pe care spaniolii nu au apucat să le ardă. Mă refer la paginile de calendar, la ciclurile planetei Venus și așa mai departe. Venus era foarte importantă în cultura maya post-clasică. Planeta îl reprezenta pe Kukulcan, zeul bătrân cu pielea mai deschisă la culoare pe care totocci îl numeau Quetzalcoatl. Șapele cu Pené. Mayeșii au descoperit mișcarea planetei Venus practic până la secură. În afară de asta, mi-e greu să miți promarg flori să am obiectul cu adevărat în fața ochilor.

- Nimic altceva?

- Doar dacă ai avea la dispoziție o fotografie de calitate bună sau o reproducere artistică.

- Ce păiere ai de comentariul făcut de profesorul Gallo, cum că obiectul nu ar fi defel misterios?

- A, are dreptate! Faptul că în Italia a apărut un obiect maya nu e ieșit din comun. E totuși cu a te plimba prin British Museum din Londra și a admira diverse obiecte de marmură provenite de pe Parthenon. Parca interesantă a problemei e reprezentă preveniența, după cum ști și tu. Nu doar local unde a fost găsit obiectul, ci modul în care a ajuns acolo.

- Dar ce spui de scrisoarea lui Columb, cum despre care ți-am vorbit? Menționează un obiect similar cu acesta. Cum se leagă asta de mențiunea referitoare la colecția Columb deținută de familia Alberti?

- Nu poți trage concluzii în baza unui articol vechi de ziar. Mi-ai mai spus și că există dubii în legătură cu autenticitatea acelei scrisori. Chiar dacă ca ar fi cât se poate de reală, am avea nevoie de mai multe dovezi să ar fi vorba de unul și același obiect. E o idee fascinantă, totuși. Se prea poate ca el să fi fost trimis în Europa de Columb, fiul pira născut. Se știe că era un om ascuns. Unii consideră că a falsificat și distanțele parcurse în cursul primei călătorii, astfel ca membrii echipajului să nu aibă habar cât de departe se aflau de orice pete de uscat. I-ar fi stat în fire lui Columb să titlușească apa-cere. Din nefericire, nu trebuie să uităm că existau oameni de știință, nu scriitorăși care bat câmpii în romane de succes pe teme arheologice.

Orville avea dreptate. Ar fi dat dovadă de lipsă de profesionalism dacă ar fi tras concluzii pripite.

– Profesorul italian a făcut o remarcă de bun-simț, a spus Nina să evidențieze. Pe spaniol îl interesa jafal, nu știința.

– Adevărat. Cortes nu semăna nici pe departe cu Napoleon, care a adus cu sine oarmeni de gălăgi care au descoperit Piața Rosetta.

Interesant. Și ea se gândise la Rosetta, descoperirea epocală, cea care asigurase, prin existența aceleiași mesaj în greacă și în egipteană, cheia interpretării hieroglifelor.

– Aș da aproape orice să văd de aproape acest obiect, a ris ea.

– Hei. Tare mult ai dori să te lași la o viziune. Dar, vai, nu se poate ajunge cu ușurință la obiectul acesta!

– Bineînțeles. Ce situații sunt! *Andrea Doria*. S-a scufundat după coliziunea cu un alt vas.

– Corect. *Synchobol*. Ca urmare a aceluia nefelicit incident, amfiteatrul azeu în Atlantic, la mai bine de patru de metri adâncime. Putem spera că mărur pești îl apreciază. Mare păcat. Poate că el ar dovedi existența Atlantis, ceva care să scape primele pagini ale zărilor. Profesorul trăiește din nou leșinarea, riduri de genul ăsta.

– Sunt convins că o să găsești ceva la fel de controversat, a spus Nina cu oclărit în glas. Doctore, îți mulțumesc pentru ajutor!

– Mă bucur că te-ai auzit. Ai fost plecată multă vreme. Ce-ai zice de un prânz undeva, săptămâna asta?

Nina l-a rugat să-i telefoneze a doua zi dimineață, după ce va avea prilejul să-și verifice agenda. Imediat ce profesorul a închis, ea a format numărul de telefon al ziarului *Boston Herald* și a cerut legătura la departamentul actualități. I-a răspuns o femeie.

– K.T. Pritchard.

– Bună, Kay. Te sună prietena ta arheolog și-ți cere un serviciu. Ai o clipă liberă?

– Încercarea lui face timp pentru tine, doctore Kirev. Ai noroc. Tot mai am terminat de redactat un articol, și, astăzi vreme cât las însoțita că lucrez, n-o să mă silească nimeni cu vreo nouă sarcină. Cu ce te pot ajuta?

Pritchard apăsase la Nina cu surdă de documentare pentru o serie de articole încununată cu un premiu, pe care le scrisese atunci când, fiind să plece, Muzeul de Arte Frumoase din Boston cumpărase un vas etrusc

fusese. De aceea, se ardea nestăbilitoare să îi întorci servicial. Nina i-a spus ziaristei că dorea orice mențiune referitoare la un anumit obiect arheologic transportat din Italia pe transatlanticul *Andrea Doria*.

— O să verific la arhivă și te sun.

O să măi dădă, telefonul Ninei a sunat. Era Prichard.

— Ce tare ai fost... s-a mințit Nina.

— Toată arhiva e microfilmată, astfel că se verifică imediat. S-a scris extrem de mult despre *Andrea Doria* la data la care s-a petrecut accidentul. Apoi, există materiale și despre anchetă, dar am alții peste ele. Nina transporta nemănumite mărfuri de valoare. Din câte se pare, era un adevărat mareș platitor. Nu am găsit nici o mențiune referitoare la ceea ce mi-ai cerut. Așa că am ajuns la edițiile aniversare. Știi doar că ziarele obișnuiesc să dezghețe deznădă și să scrie despre ele în zilele când nu prea sunt priet cu adevărat interesante. Am găsit un asemenea articol publicat cu prilejul aniversării a treizecinecinci ani de la scufundarea vasului. Se refera la acțiunile de eroism și la comportamente de laș. Unii membri ai echipajului s-au jertzit nepăsători, în vreme ce alții ar fi meritat medalia. În orice caz, cuprindea un interviu cu unul dintre membrii echipajului. Un chelner. Nu mi-ai spus că obiectul acela era transportat într-un camion blindat?

— Exact. Potrivit articolului scris de cineva de la Associated Press.

— Ha. În fine, chelnerul ăsta a afirmat că a văzut cum un camion blindat era jefuit în timp ce vasul se scufunda.

— Așa?

— Ai auzit bine. Un grup de oameni înarmați. Camionul se afla în calea vasului.

— Incredibil? Ce altceva a mai declarat omul?

— Nimeni altceva de interes. A spus vorbe de acul jaș când îi povestea reporterului că se dusese în căld cu să ghească un cric pentru a descoperi una dintre victime. L-am sunat pe cel care i-a luat interviul. Îl cheamă Charlie Flynn. Un adevărat cal de hăpăt. Acum e pensionar. A încercat să mai stoacă unele informații de la acel chelner. A crezut că putea fi rusă de un articol mai interesant. O poveste neglijată. Vasul care se scufunda. Oameni mascați. Drama celor de pe navă și alte chestii la fel. A zis însă că omul a amușit. N-a mai vrut să vorbească, și a schimbat subiectul. Era chiar tulburat. L-a rugat pe Charlie să nu folosească informația aceea în articol.

- Dar el și-a văzut de treabă și a folosit informația, nu?

- Așa se făcea jurnalismul pe vremea aceea. Ziarile publicau tot ce se spunea la interviu. Nu era ca acum, când avocații specializați în cazuri de calomnie îți scriu în coafă. Informația a rămas totuși îngropată spre sfârșitul articolului. Responsabilul de editie s-a gândit probabil că sentimentul era prea subțirel în exempli ca să fie folosit într-un articol separat, dar era destul de interesant cu pikanterie. Charlie a stat de vorbă cu câțiva rapus/lepuitori de pe Doris pentru a vedea dacă faptul se verifică dintr-o altă sursă. Nimic! Nu auzise de așa ceva.

- Cum se numea acel membru al echipajului?

- O să-ți trimit articolul prin fax, dar stai puțin. A, uite! Era italian. Îl cheama Angelo Donatelli.

- Ai adresa lui curtea?

- La data aceea, locuia la New York. Charlie spune că avea acolo un restaurant ȝic. Asta e tot ce ȝtiu despre om. Ascultă, doctor Kirov, ar putea asta deveni subiect de articol?

- Nu ȝtiu sigur, Kay Tex. O să fi prima pe care o amănȝ dacă se leagȝ ceva.

- Nici nu cer mai mult. Poȝ să mă sari oricȝnd.

Dupȝ ce a închis, Nina a rămas cu privirea pierdȝtȝ în gol cȝteva minute, încercȝnd sȝ facȝ legȝtura între obiectul masiv din gȝrȝnȝ de pe vremea lui Columb și un dezastru maritim, un jaf armat și masacrul petrecȝtȝ în Maroc. Nu a reușit sȝ vadȝ legȝtura. Mai ușor i-ar fi fost sȝ compare scȝderea cȝncȝlorescȝ sȝmerȝantȝ cu cea minoicȝ lui Iliadȝ B. A renunȝat și i-a telefonat lui Kurt Austin.

Washington, D.C.

I-a fost surprinzător de ușor să-l găsească pe Angelo Donatelli. Austin l-a căutat pur și simplu numele pe internet, găsind cincișprezece mențiuni, între care un articol din *Business Week* în care era prezentată o ascensiune spectaculoasă, de la un chelner modest, într-un bar, până la rangul de proprietar al unuia dintre cele mai renumite restaurante din New York. Fotografia lui Donatelli, surprins într-un moment când se sfârșea cu buclătură lui peț, înfățișa un bărbat vârstnic, care aducea mai curând ca un distins diplomat european decât ca un patron de restaurant.

Austin a solicitat asistență telefonică în Manhattan, iar un minut mai târziu vorbea cu amabila administratoare a restaurantului.

– Domnul Donatelli nu este aici astăzi, a spus aceasta.

– Când ar fi cel mai potrivit moment să sun pentru a-l găsi?

– Măine se va întoarce de la Nantucket. Puteți încerca să-l sunați după ora trei.

Nantucket. Austin cunoștea bine insula din largul coastelor statului Massachusetts, pentru că se oprea acolo de câteva ori atunci când navigase spre Maine. A încercat să obțină numărul de telefon al lui Donatelli din Nantucket. Acesta nu era în cartea de telefon. Câteva minute mai târziu, vorbea cu locotenentul Coffin la Departamentul de Poliție din Nantucket. Austin s-a prezentat ca fiind angajat NUMA și a precizat că dorea să ia legătura cu Angelo Donatelli. Se binea pe

faptul că poliștii dintr-un satelaj știu tot ce se întâmplă în comunitate și cunosc pe toată lumea.

Poliștul a confirmat că Donatelli avea o casă de vacanță pe insulă, dar s-a arătat preocupat.

— Ce treabă are NUMA cu domnul Donatelli?

— Încercăm un studiu istoric privind colicloniile pe mare. Domnul Donatelli se afla la bordul transatlanticului *Andrea Doria* când acesta a fost lovit.

— Am auzit de treaba asta. L-am și întâlnit pe domnul Donatelli în câteva rânduri. Un tip de treabă.

— Am încercat să-l sun, dar numărul lui nu e în cartea de telefon.

— Mda, majoritatea celor care locuiesc în acea zonă știu că lucrurile sînt rînduie cit mai necunoscute. Și-au făcut case mari pentru a se bucura de intimitate.

— S-ar putea să vin pe insulă astăzi și voi încerca să stau de vorbă cu el.

— Știi ce? Când ajungi pe insulă, treci pe la Secția de Poliție din Water Street și cere să discuți cu mine. O să-ți arăt pe hartă unde locuiește.

Un polișist inteligent, a gândit Austin. Nu era dispus să divulge informații despre unul dintre oamenii bogați ai comunității fără ca mai întâi să-l vadă pe Kurt în carne și oase.

Lui Austin nici nu-i trecuse prin minte că Nina va descoperi o urmasă atât de rapidă.

Care Zavala era în Texas și Trout se gîlea în Yucatan, poate că Austin își putea face timp să stea pușin de vorbă cu Donatelli. S-a folosit de relațiile lui oficiale pentru a obține un loc într-un avion micuș al unei linii aeriene ce asigura naveta între Washington și Nantucket. Cîteva ore mai tîrziu se afla la bord, îndreptîndu-se spre nord-est.

Zborul i-a permis să examineze dosarul pe care Yangor i-l lăuse pe masa de lucru tocmai cînd se pregătira să iasă din birou. Austin li ceruse genului informație să scotocosească prin intermediul computerelor și să descopere orice arhivăaș legat de Filipe, societatea secretă înființată în secolul al XVI-lea despre care el și Perlmanter discutaseră la masa de prînz. Și să stabilească posibile legături între *Los Hermanos* și Cristofor Columb. Austin a aruncat o privire pe geam și a admirat

occural ce scripes dedesubt, după care a deschis fișierul și i-a agitat
și citirea mesajul lui Yangon:

Salat, Kurt,

Cred că am glăsit! Am navigat de la o societate secretă la alta de noi
i-a așezat, dar trebuie cu Columb a vedea numărul lor. Am urădit unul
dintre arădămintele aceluia întâmplătoare care îi apar pe screen venind din
surse obscure. O noți de subsoi dintr-o singură fructă despre Columb,
afirmându-se că a avut legături cu o organizație demonică Patru Sfintei
Săbii a Adevărului. (Pe vremea aceea le plăceau titlaturile lungi.) Nu
am confirmat că ar fi fost membru al aceluia. Posibil că nu.

Patru a fost înșelată prin secolul al XV-lea, în timpul Inchiziției,
de către un arhidiacon pe nume Hernando Perez, cap al unei mișcări
puternice cunoscută pentru credința dată la extrem. Perez era adept al
autoflagelării și al purității de cămăși din păr aspu. Se situa astfel de-a
dreapta lui Torquemada, care era șeful cel mare al Inchiziției. Perez i-a
ales pe cei mai fanatici dintre susținătorii lui din mișcare. Frații au
alocuit grupul de încredere al organizației.

Era nebun de legat, răscălat în credința lui, folosind bucuria vio-
lenței și crime pentru a-și atinge scopurile. Ei absolva de orice păcat pe
carenții lui, indiferent cât de mult sânge ar fi vărsat în numele cauzei,
care consta dinuciderea tuturor erezicilor. Și, apropo, cât i-a ocupat de
acori lucru, i-a îmbogățit. Prizile luate cu jupoa de la victime erau
împărțite cu Inchiziția. Patru acționa în secret, identificându-i pe
necredincioși, astfel ca aceștia să poată fi puși la dispoziția mașinării
de ucid a Inchiziției. Căsochii trimiteau programele echipe de ucigași. Ori,
în funcție de prețul plătit, victima putea fi chiar crucificat. Costa numai de
bani pe care o putău strânge de la sine.

Enola era un termen foarte surprinzător, iar asta conferea problemei
un nou aspect. Pe vremea aceea, puteai fi ars pe rug dacă afirmai că na-
vigatorul Columb descoperise America! Scripturile nu menționau
nicodată existența continentelor americane. Asta contravenea ideii refe-
rințară la Adam și Eva. Așadar, când Columb a susținut că ajunseser în
India sau în China, cei de la putere i-au sprijinit.

Adevărate motive erau totuși politice. Biserica și statul reprezen-
tau unul și același lucru. Când cineva punea la îndoială dogmele bi-
sericăști, amenința și tronul. Imediat ce i-ar fi răscut îndoieli cu privire

la învățurile bisericii privind geografia, masele sclerite s-ar fi putut întreba de ce ele trădau de frumă, în vreme ce episcopii și regi erau bini hrăniți, și curând mulțimea ar fi pornit asaltul împotriva palatelor.

Dar în joc erau și mulți bani. Spania voia ca toate bogățiile Lumii Noi să-i aparțină doar ei. Dacă alte țări ar fi dovedit că nu Columb descoperise primul India, rivalii Spaniei, cum ar fi fost Portugalia, ar fi putut revendica noile pământuri și bogățiile acestora. Așuri însemna alți și alți curubi de lupți și armate puternice, iar asta semnifica dominația asupra Europei. Teama de aceea înclinația, instrumentul de tensiune al statului spaniol, impunea ca ereticii să se pedepsească prin arderea pe rug credința că există vreun continent cu o altă civilizație și că aceasta ar avea legături cu Lumina Veche înaintea lui Columb.

Ca să-ți demonstreze că de principala era ideea aceasta, Amerigo Vesputci a fost trimis într-o misiune secretă de rugă pentru a verifica descoperirile făcute de Columb. Când Vesputci a demonstrat că Columb se glăse un drum mai scurt spre India, ei descoperise, de fapt, un nou continent, nefiind probabil primul care să fi ajuns acolo, el a fost socotit eretic și i s-a oprit să renega aceste afirmații. Transformarea nemerniciei pătrii într-o crimă capitală, spaniolii recunoștea în mod tacit că existase cu adevărat un contact anterior. Turquesada era un om deosebit de ștept. A spus că, deși indienii primeau un vizitator din afară pe care îl boteșeau Quetzalcoatl, recunoștea trebuie să fi fost albi și de origine spaniolă. Asta însemna că Spania avea dreptul asupra noilor pământuri chiar înainte de nașterea lui Columb.

Am verificat datele referitoare la moartea celor cinci marinari după ce au luat masa la Columb acasă. Nu se poate susține că Filipia a avut vreo legătură cu asta. Poate a fost vorba despre vreo tradiție alimentară. Nu am reușit să găsesc nimic despre Filipia după anulul al XVI-lea. Poate că a dat filiment odată cu înclinația. Materialele-sunt sunt arse. Sper să-ți fie de ajutor.

Restul dosarului cuprinde documentele-sursă. Austin a citit cu atenție mormătură de file și a scos-ți că genialul computerelor făcuse o treabă bună atunci când recunoscuse constatarea făcută. Prezentarea Filipiei era fascinantă, mai ales în ce privea misiunea ei de a ascunde orice informație privind legătură cu contactele dintre Lumina Nouă și cea

Veche. Există încă o problemă. Frișia dispuneau cu mai bine de trei sute de ani în urmă.

Pilotul a arănat că avionul trecuse prin apropierea insulei Martha's Vineyard. Spre est de aceasta, se afla forma ca de anticloc a insulei Nantucket. Ceața de deasupra oceanului mușca delicat din lăsedele blăute de vânturi și din dăcele lungi de nisip alb care mărginesc insula. Era leasă de început de ce ea îi arătasă pe Căpitaniul Abrahă cel cu piciorul de lemn și pe alți quakeri, căpitani de baleniere și proprietari de vase care făceau avere din comerțul cu oca ce rezulta din vânzarea balenelor. Nantucket avea la dispoziție o magistrală strălucitoare care ducea baleniarele către largul oceanului, în călătoriile ce făceau deseori ani în șir.

Austin a închiriat o mașină de la Aeroportul Tom Nevers și a intrat în oraș, trecând prin dreptul unor impunătoare case din cărămidă construite cu bani obținuți din vânzarea uleiului de balenă; automobilul a traversat hordăciindu-se strada principală, largă, pavată cu plăci cubice folosite cândva drept balast la vechile nave cu pânze, apoi a apucat-o de-a lungul Water Street, ce mărginește portul, ajungând într-un final la secția de poliție și renunțând la pompieri.

Locotenentul Coffin era un bărbat deșert și slab, cu părul înalt și un nas gros și proeminent, care stăraa prea mult vreme la soare. A stăruit cu gura căscată de uimire când Austin s-a prezentat.

— Ai ajuns aici în mare grabă, a spus el, măturându-l pe bărbatul masiv, cu părul albit prematur. Vezi, oamenii de la NUMA, aveți obiceiuri ca reacție personale?

— Unii dintre noi. Eu am avut necazul să prind un loc într-un avion ce venea însoace. Am glăit și eu o vreme ca să mai scap din Washington.

— N-ai decît de cîrțigat. Insula e groază de frumoasă la perioada asta a anului. Ai scîlpat și de mulțimea de turiști. Apoi ochii migdalăși ai locotenentului s-au măgărit. Cu ce curve ai aflat din altă parte, după ce am vorbit cu tine, am telefonat la NUMA.

— Nu te poți acuma pentru asta.

Coffin a rîs.

— Se pare că ești foarte sincer. Noi, cei de aici, avem o atitudine destul de relaxată, dar e bine și să fii cu băgare de seamă. În Nantucket trăiesc o mulțime de oameni bogați care au cîntărit casele și plătitese impozite mari. Nu prea se obișnuiesc ca un spîngător să intre la poliția

unde se află clădirea pe care vrea să o jefuiască, dar nu se poate niciodată. Ai făcut bine că ai telefonat. Oamenii de aici îți poartă de grijă unul altuia. Te-ar fi îndrumat tocmai către capitala ocilală a insulei. Dar cu o să-ți arde pe hartă cum să ajungi la casa lui. Locotenentul a scos o hartă turistică și a desfoldat-o pe masă. Mergi pe Polpis Road până ajungi la un drum de acces din nisip, arând o cutie poștală cu un vapor.

Coffin a trasat ruta cu un marker galben.

Austin i-a mulțumit poliștului și a urmat drumul, leșind din oraș până la o șosea îngustă și șerpuită care trecea printr-o pădurea de pini și prin dreptul câtorva ferme și a unor zone mălăinoase populate de meripor. Ajuns la cutia poștală, pe care era aplicată o replică din metal a unui transatlantic în alb și negru, Austin a părăsit pe drumul acoperit cu nisip și a mers printr-o porțiune împădurită care a făcut apoi loc unei lande blânde. Mirosul puternic al mării era adus de furturile de ceață pe care le observase din avion.

Casa masivă a apărut brusc din ceață. Părea pînălău. Nici un vehicul afară, nici o lumină la ferestre, cu toate că începuse să se întunece. Austin și-a lăsat mașina pe alea de formă unei petrovere, acoperită cu afîrșălturi de scocii, a urmat o cărare mărginită de o peluza lătină și bine îngrijită până la pridvorul deschis și a sunat la ușa din față. A auzit ecoul sonetului răbdător dinăuntru. Poate că administrarea restaurantului începuse greșit. Oei poate că Donatelli își schimbase planurile și revenise la New York mai devreme decât anticipase.

Austin s-a încruntat. Probabil că făcuse un drum inutil, pierduse vremea degeaba. De altfel, își dăduse seama de la bun început că se agita de un pai, încreștind să facă legătura între un jaf omis pe mare în urmă cu decenii și uciderea unor antecologi. S-a întrebat dacă putea găsi vreun sfior de întoarcere spre Washington. Uf, la naiba! Ar fi fost același lucru și dacă petrovera noaptea pe insulă și pleca de acolo la primele ore ale dimineții. După ce a luat această decizie, Austin a vrut să exploreze pușca proprietății. A coborât de pe verandă și a început să desăculească.

Insula Nantucket se lăsa cuprinsă de boala „caselor-trofeu”, astăzi de importanță, încălărită cu niște hoteluri ceva mai modeste, construite fiind de oameni înstăriți care socoteau că suprafața în metri pătrați era un mijloc de a-și impresiona vecinii. Casa lui Donatelli era

mare, iar constructorul reușise să îmbine caracteristici ale arhitecturii italiene cu țigla ceru mai tradițională de culoare argintiu-închis și cu decorațiuni albe, însă totul fusese realizat cu bun-gust.

În spațiile clădirii se găseau o grădiniță de conservatori de dimensiuni mici, dar și un locuință de copii și un tobogan. Austin a urcat scările valorilor ce se spărguseră, traversând o peșteră lată, până a ajuns la o faleză nisiposă. A rămas câteva momente la capul unei scări bătute de vânturi și ploaie care cobora către plajă. Acesta era confundată în semel-tanerie, iar aglomerat oceanului părea înfundat din cauza copiei, însă a auzit valurile îndeplătute cum izbeau ștăruia. S-a întors și a privit din nou spre casă. Încercând fiind de neguri și de lumina tot mai caldă, abia a reușit să o distingă.

Scotând că făcuse tot posibilul, Austin s-a întors la mașină și a scris un bilet la care și-a lăsat și numărul de telefon, rugându-l pe Donatelli să îl caute cât mai curând. Apoi a revenit la ușa principală. Nu reprezenta o comunicare în cel mai modern stil, dar poate dădea roșie. Va avea grijă să telefoneze după ce va ajunge la birou.

A urcat pe veranda lată și a vădit biletul fixat sub ciocninelul elegant de băut în apă, glădiindu-se că greutatea obiectului de lemn va împiedica băutura să fie luată de vânt. Imediat după aceea și-a dat seama că ar fi trebuit să-l îngrijoreze alte lucruri decât scara biletelui. A simțit ceva metalic și rece așezat pe coști. Apoi a auzit sunetul inconfundabil al unei pași de calibru mare ce era urmată. Până la acest clipă nu auzise nici un sunet de pași.

– Măscăle mea, a auzit el un glas aspru. Nu te întorci!

Omul vorbea cu un accent straniu.

Într-o clipă, Austin a răstăcut brăgile.

– Domnule Donatelli?

– Ține-ți gura! s-a ridicat omul, însoțindu-și vorbele cu o lovitură puternică în gâtul lui Austin.

Apoi, cu pripere, l-a percheziționat pe Austin, scoțându-l cu descurtează portofelul din buzunar. Căutând că Austin nu purta nimic asupra lui, bărbatul l-a poruncit să urce scara exterioară ce ducea de pe verandă până pe o terasă de la etaj, ce se întindea de-a lungul a trei laturi ale casei. Căpă se îndreptase și înălțase cu totul clădirea, astfel că în lumina apăsătoare Austin nu ar fi observat situația ce stătea în fața

de o buclăstrăci dacă atenția nu i-ar fi fost atrasă de licența portocaliu al unei țigăre și de mirosul de tutun tare.

– Șezi, i-a zis cel cu pușca.

Austin s-a așezat, privindu-se într-un scutn plășă al căruia geant era uned din cauza ochi. Trăindu-și urma așezării asupra lui Austin, bărbatul a discutat ceva în italiană cu femeiorul. Au decobit preț de vreme micut.

Silveta ascunsă de ochi i s-a adresat:

– Cine ești?

– Mă numesc Kurt Austin, și lucrez la National Underwater & Marine Agency.

A urmat o pauză.

– Orice s-ar spune, ești consecvent. Același lucru i l-ai povestit și locotenentului Coffin.

Și acest bărbat vorbea cu accent, dar nu atât de puternic precum cel al individului cu pușca.

– Ai discutat cu Coffin?

– Alinașpela. Poliștii se străduiesc să-i protejeze pe cei care locuiesc aici în timpul verii. Mai ales pe cei care contribuie substanțial la fondurile de dotare cu echipamente. I-am cerut să mă așeze când sunt cînat. S-a oferit chiar să se însoțască până aici. I-am zis că rezolv situația asta și singur.

– Înseamnă că aștept domnul Donatelli.

– Eu pun întrebările aici.

Austin a primit încă o lovitură, de data asta în șira spinării.

– Cine ești, de fapt?

– Pfi am documentele în portofel.

– Astele se pot falsifica.

Donatelli parea un tip greu de convins.

– Locotenentul Coffin a telefonat la NUMA și a verificat cine sunt.

– Nu am nici o îndoielă că ești cine susși. Pe mine mă interesează cine ești de realitate.

Austin simțea cum își pierde răbdarea.

– Domnule Donatelli, vi asigur că nu înșeleg la ce faceți referire.

– De ce ar dori o agenție guvernamentală ca NUMA să stea de vorbă cu mine? Eu sunt doar un patron de restaurant din New York.

Singura legătură pe care o am cu oceanul e schimbă de fructe de mare de la Fulton Fish Market.

O întrebare îndreptățită.

– Ați făcut parte din echipajul navei *Andrea Doria*.

– Locotenentul mi-a zis că ai adus vorba de *Doria*. Asta e de domeniul trecutului, nu crezi?

– Speram să ne dați niște informații privind un caz la care lucrăm în prezent.

– Pevensteptu-mi despre acest caz, domnule Austin. Poți lăsa mâinile jos, dar nu uita că vîrul meu Antonio e din Sicilia și, ca majoritatea sicilianilor, nu are încredere în nimeni. Atunci cînd e vorba să minuiască asupra, nu-l întrec nimeni, mai ales de aproape.

Lapara era gata sărea cu țevile retezată ce reprezentase arma preferată a Mafiei siciliene înainte de a adopta armele automate și bombele pe care le plasau în automobile. O plică de marea, dar cu efect mortal.

– Înainte de a începe, a spus Austin pe un ton calm, v-aș fi recunoscutor dacă î-ați spus vîrului Tony că, dacă mă mai împunge mult în gît, asupra lui va sfîrși închipi cine știe unde.

Austin nu avea cum să-și ducă amenințarea la bun sfîrșit, înși arăsesse a zi grea și se așteptase să tot fie îmboldit cu țeva armei. Donatelli a tradus neglînjitor. Antonio s-a îndepărtat puțin și a rîsna într-o parte, continuînd să țină pușca înapoi Austin. Bazele subțiri i s-au întredeschis, sugerînd ceva ce putea fi interpretat drept zîmbet.

În întinergie a lăcrîm flacăra unei beichete, ceea ce i-a permis lui Austin să vadă ochii adînciți în orbite ai lui Donatelli.

– Acum spune-ne ceea povesi, domnule Austin.

Ză și făcut.

– Total a început în Maroc, a început Kurt. După aceea a ajuns cu istorisirea plică în prezent, explicînd cum descoperise indiciul care îl condusese plică la Donatelli. Unul dintre cercetătorii noștri a dat peste numele dumneavoastră într-un articol de ziar. După ce am citit că vîrșuși un camion blindat fiind jefuit pe novă, am ținut să stăm de vorbă.

Donatelli a rîsna tăcut un moment, apoi i s-a adresat în italiană vîrului său. Silaba mîndrăloasă a celui care stătuse în apropierea lui Austin a pătruns fără știmit prin țările glisante, iar o clipă mai apoi s-au aprins lumînările în casă.

– Să mergem înapoi, ca să stăm mai comod, domnule Austin. Aici e amestecul. Nu face bine la casa. Însă cur scurs. Am crezut că ești unal distre ei. Dar oamenii aștia nu și-ar bote capul să înalțarea o poveste atât de fantastică, prin umare apoi adevărat.

Austin a intrat în casă. Donatelli a făcut senza cître un scurs înbilitat în plug, alături în apropierea unei șemineu mare, s-a așezat pe un alai, plasat în partea opusă, și a apăsat pe butonul unei telecomenzi. În vază s-a aprins un foc de gaz. Căldura se răstărea prin ușa de sticlă dădea un sentiment plăcut. Austin era acoperit de picături fine de apă ce nu aveau nici o legătură cu roua.

A ridicat ochii spre polița cîminului și a slăsat cu privirea la o machetă detaliată a transeului ariei Andree Dorin. Modelul reprezenta doar o parte din colecția de amintiri, fotografii și picturi, plină și o vază de salvare, care erau răstărite prin spațioasa cameră de zi. Toate aveau legături cu Dorin.

Donatelli îl studia atent. Lumina plăpînduare a cîminului scîlda fîpa cu trăsături încă inteligente ale bărbatului trecut de pînă de ani. Pîrul dens și ondulat, pleșănat peste cap, era ceva mai cîrnat decît apărea în fotografia publicată în revista de afaceri. În general, Donatelli înălțărase frumos. Era încă subțirel, dar trînzăru scump, de un albastru-deschis, și pantofii de sport din piele care îl făceau să treacă drept o persoană care se străduia să se mențină în formă.

Vîrul Antonio contrasta vîdit. Era scund și îndesat, arînd capul cu și ochi veșnic alerți, iar fîpa lui arăta de parol se fi slojit drept sus de box. Avea nasul rapț, urechile clăplăge, iar pielea pămîntie îl era acoperită de o întregă rețea de cicatrice. Pîrta o cămașă neagră și pantaloni negri. Apăsase din nou în înălțare, aducînd o mîin pe care se aflau două pahare cu blatură și pantofii lui Austin. Imaginea de chelner era cîrnată umbrită de pașă a cîrei curtea era petrecută pe după un urde.

– Gruppo, a spus Donatelli. Ne va alunga amestecul din casa.

Austin și-a vîrît pantofii lui apoi în buzunar și a încercat blatură. Apa de foc italiană i-a ars gîtlejul. S-a simțit resignat.

Donatelli a luat o gură și a zis:

– Cum de-ai reușit să mă găsești aici, domnule Austin? Am luat instrucțiuni stricte la birou să nu se comunique nimănui unde mă afla.

– De la restaurant mi s-a spus că sunteți pe învală.

Bărbatul văstrele a zămbit.

– Uite ce se alege de măsurile mele de securitate! A mai luat o înghîpătură și a privit tăcut spre fiicărei. După un minut, l-a fixat pe Austin cu ochii lui pîtrăcoțori. M-a fost jaf, a rostit el sec.

– Cum, reporterul a înțeles greșit?

– Am vorbit cu apa, cu al scap de el. Într-un jaf, hoști iar ceva. Hoști aceea nu lăsa nimic, în afara vieții cîteva persoane.

Avînd o memorie ce înregistrase fiecare amănunt și devedind o ușoară masă de umor, Donatelli a relatat evenimentele acelei nopți memorabile din 1956. Deși trecuseră atîția ani, glasul l-a tremurat atunci cînd a descris înclinarea vasului pe marea în timp ce cobora spre cula întunecată și înundată. A povestit despre asasinarea pericilor carnionului blîndat, despre faga lui de acolo și despre salvarea lui.

– Ai spus că în camion se găsea o piatră, a rostit el glăditor. De ce ar ucide oamenii pentru o piatră, domnule Austin?

– Poate că nu era o piatră oarecare.

Neînțelegînd, bărbatul de origine italiană a clătinat din cap.

– Domnule Donatelli, ați spus mai devreme că v-ați închinat că-ați fi unul dintre „ei”. La ce v-ați referit?

Patronul de restaurant și-a clătinat cu atenție capul.

– În toți ani ce au trecut de la scufundarea navei, nu am nîc o vorbă despre cele petrecute. Intervalul dai aceluia dar a fost o sculptare. În adîncul sufletului, am știut că exista un motiv pentru care trebuia să păstrez secretul. După apariția articolului, mi-a telefonat cineva și m-a avertizat să nu mai vorbesc nîcîmîi despre acel incident. Un bărbat cu o voce care te înghoagă. Știa totul despre mine și familia mea. Plîd și numele confuzei soții. Cum îi cheamă pe copiii și pe nepoții mei. Unde locuiau. A zis că, dacă mai sînt voi vorbi despre asta față de oricine, voi muri. Înăi mai înții lui voi vedea familia distrusă. Donatelli a rîsna cu privirea la foc. Vin din Sicilia. Apa că l-am crezut. Nu am mai dat nîc un interviu. L-am rugat pe Antonio să vină pentru a trăi cu mine. El a avut... hm... unele dificultăți cu autoritățile în țara noastră de origine și a fost chiar bucurat să se mute.

Întorcînd după aspectul mototoi în al figurii lui Tony și după ugarîna cu care mînuia arma, Austin și-a dat seama prea bine ce greutăți avusese acesta, dar nu a jînt să deschidă respectivul subiect.

– Preapăn că bărbatul care s-a telefonat cu a spus cum îl cheamă. Ori în numele cui vorbea.

– Da și eu. Adevărat. Nu și-a declarat numele. Dar a precizat că nu acționea singur, că avea mulți frați.

– Frați? Nu s-ar putea să fi spus ceva de o „Frăție”?

– Ba da. Cred că așa a ră. Ai auzit de ei?

– A existat o organizație numită Frăția Sfintei Săbi a Adevăratului. A contactat cu închisoarea spaniolă. Dar asta s-a întâmplat cu sute de ani în urmă.

– Și Mafia a fost înfrântă cu sute de ani în urmă, i-a răspuns Donatelli, aruncând o privire amăruită spre frațele lui. Prin ce se deosebește asta de Mafia?

– Perpetuarea Mafiei se bazează pe activitatea ei, care are continuitate.

– Da, adevărat, dar, chiar dacă lumea din festa mea țară știe că există așa ceva și că organizația Măia Neagră a plecat în America, odată cu imigrația, poliția de aici nu a știut despre Cosa Nostra decât după ce au glăit pe cineva care, întâmplător, a facilitat codul surso. Trecu sau moarte.

– Vreți să spuneți că o asemenea organizație ar putea continua să funcționeze în acest timp de secole?

Donatelli a făcut un gest larg cu brațele.

– Mafia a ucis, a extorsat, a furat. Cu toate astea, directorul FBI, Hoover, a jurat că nu există nimic de genul Cosa Nostra.

În timp ce se gândea la spusele lui Donatelli, scootind că avea dreptate, Austin a examinat înșipera.

– Ai ajuns departe după ce ai fost chelner în tinerețe, a spus el, admirând lumbrurile luxuoase de lemn și decorațiunile din alamă.

– Am primit ajutor. După naufragiu, am hotărât să nu mai pun din nou piciorul pe puntea vreunui vas. A călătorit. Grațioa recomandare de a te găsi prin în călu unui vas care se scufundă cum dorești ori de iubire față de mare. Din nefericire, femeia pe care am încercat să o ajut a murit din cauza rănilor. Când m-am dus la înmormântarea, soțul ei, domnul Carey, mi-a mulțumit din nou și a zis că voia să-mi întoarcă serviciul. I-am spus că viața mea era să deschid un mic restaurant. El mi-a dat banii de pornire pentru un astfel de local în New York, cu condiția să amnez cursuri de economie și de engleză, pe care să mi le

gălăscăii tot ei. Am muncit restaurantul Myra, după murele soției lui. Apoi am deschis alte paze restaurante în diverse orașe mari ale țării. Așa am ajuns milionar, lucru care mi-a îngrijorat și trăiesc astfel. M-am ocolit cu o femeie minunată. Ea mi-a dat patru fi și o fiică, toți se ocupă acum de afacere, și ei mi-au oferit mulți, mulți nepoți. Băbăuțul a scris ultimele picturi de grupă și a lăsat paharul pe masă. Am ridicat casa asta de aici pentru familie, dar cred că am făcut-o și pentru că se află aproape de locul unde s-a scufundat vaporul. În nopți ceștate cu asta, îmi amintesc că s-a întâmplat atunci. Veri durmența, domnule Austin, accidentul a adus nemorocirea pentru mulți oameni, cum a fost acea doamnă Carey. Însă mie mi-a schimbat viața în bine.

– De ce mi-ai povestit toate astea? Ai fi putut să-mi spunei de mult să-mi văd de treabă.

– Soția mea a murit anul trecut. După ce am supraviețuit scufundării lui Andrew Doria, am crezut că voi trăi veșnic. În moartea ei am văzut un semn că și eu sunt muritor, ca toți ceilalți oameni. Nu sunt religios, dar am început să mă gândesc mai mult la însepararea unor lucruri. Oamenii aștia care au fost uciși în sala vasului. Poate și voi desee care mi-ai povestit. Toți au nevoie de cineva care să vorbească în murele lor, a zis el, cu un aer hotărât. Voi fi purtătorul de cuvânt al morților. Donatelli s-a uitat la ceasul de pe perete. S-a făcut tăcerea, domnule Austin. Ai unde să stai peste noapte?

– Mă gândeam să-mi găsesc o cameră la vreo pensie.

– Nu e nevoie. Voi dormi aici în noaptea asta cu oaspete al meu, iar mâine vom lua micul dejun impresionant. Pentru călă o să pregătesc chiar cu paste speciale. Roșii și macchini proaspete din grădina mea.

– Mi-ar fi imposibil să refuz o asemenea invitație!

– Bine. Donatelli a mai turnat niște grappe în pahare și l-a ridicat pe-al său. Apoi, după ce vom fi mâncat și băut vinul, vom găsi o modalitate de a le arăta acestor oameni ce înseamnă să se ia în bețe cu un sicilian.

San Antonio, Texas

Cu american de origine mexicană, Zavala manifestă sentimente amestecate în privința celui mai sfânt dintre monumentele Texasului. Admiu curajul apărătorilor de la Fortul Alamo, oameni precum Beck Travis, Jim Bowie și Davy Crockett, ale căror nume se găsesc gravate pe cimetariul din Piața Alamo. În același timp, îi plânge că de cei 1.500 de soldați mexicanii care muriseră în asediu sub conducerea nepriecotului lor comandant, Santa Anna. Texasii pierduseră 183 de oameni, iar mexicanii pierduseră Texasul.

S-a plimbat fără țință prin copela care era singura clădire rămasă din fortul cindva foarte mare, a văzut muzeul și a folosit restul după-amiezii privind la camera dintr-o cafenea. În jur de șase, și-a parcat mașina închiriată în garajul de la subsolul clădirii ce găzduia Time-Quest. A localizat zona de parcare marcată cu spațiul Halcon Industries. Nu a găsit un loc rezervat pentru directorul executiv al companiei. Zavala a bănuț că toată lumea știe prea bine că respectivul loc reprezenta un teritoriu interzis, astfel că Halcon nu țină să-și facă o reclamă inutilă.

Zavala a parcat cît a putut de aproape de locurile rezervate companiei, apoi a trecut pe lângă două lifuri, cel public și cel pe a cărui ușă scria „Privat”, după care și-a ocupat o poziție de pîndă în apropiere, în umbra oferită de un stilp gros din beton. La șaptezeci și un sfert, Melody a coborît din liftul principal și s-a îndreptat spre mașina ei. Zavala a simțit iarăși o undă de regret pentru faptul că nu reușea să-și țină

promisiunea flicilor tinerei strigătoare, dar trebuia să aștepte asemenea gânduri. Avea nevoie de o minte limpede pentru prima întâlnire cu soțul Halcon.

Veghea lui Zavala din gara lui subteran urma să devină roade. La scurtă vreme după plecarea lui Melody, în fața ochilor lui lift a tras discret o linuzină Lincoln. Aproximativ în același timp, ușa liftului privat s-a deschis și din el a coborât un bărbat.

Zavala a dus la ochi aparatul foto Nikon și a focalizat asupra bărbatului înalt și brumet care se îndrepta cu pas elegant spre vehiculul care îl aștepta. Halcon. A făcut câteva fotografii până când acesta a urcat în linuzină, după care a fixat teleobiectivul asupra șefului care ținea portiera deschisă pentru șeful lui. Bărbatul purta un costum de culoare închisă, iar părul alb îi era tuns cu o rigoare militară. Era înalt și cu un aer laș, având o statură atletică și trup muscular, cu toate că părea să fi trecut de paiseci de ani. Zavala a reușit să facă doar o fotografie, pentru că, după aceea, bărbatul cu păr alb a mînat gara cu privirea, ca și cum ar fi auzit zgomotul delicat al motorului de acționare a filmului. Zavala s-a topit în linuzerie și nu a îndrăznit nici mișcare și mai respiră, decît după ce a auzit portiera închizîndu-se și linuzina pornind spre înșire.

În fracțiunea de secundă cîi îl avusese în obiectiv pe omul cu părul alb, Zavala reținuse cum nu se poate mai clar felul în care arăta acesta, imaginea lui pare să imprindăndu-i-se pe rețină. S-a recreat de betonul rece, încă incapabil să-și creadă ochilor. Îl mai văzuse pe acel bărbat, în Arizona. Era sigur de asta, în ciuda faptului că acum era bărbierit și purta un costum de comandă. Doar că atunci omul companiei Halcon purta haine de lucru, avea părul lung și o barbă albită și stufoasă. Avea o soție, care decedase între timp. Și se prezenta drept George Wingate.

Rescîntîndu-și imediat stîlpînura de sine, Zavala s-a repartit spre automobilul închiriat. A urmărit linuzina până în stradă, lăsînd o mașină sau două între el și cea urmărită. S-a îndreptat către ieșirea din oraș, pornind pe autostrada expres înspre nord-vest. După o vreme, suburbiile și supermarketurile au început să se rămușcă. Trecură pînă a făcut loc dealurilor lîne și unor zone împădurite.

Zavala a forțat mașina cit să nu piardă din ochi linuzina, care, imediat ce ieșea din zonele mai aglomerate, abura cu o viteză mult mai mare decît cea legală. Au curs astfel vreme de o oră, pînă cînd

autostrada după căderea întinericului și părăsind pe-o șosea cu două benzi, cu trafic ceva mai redus. Zăvada a rămas mult în urmă. La scurtă vreme, a văzut iluminarea de culoare roșie a stopurilor, iar limuzina a dispărut de pe șosea. A înclinat până când, în lumina farurilor, a surprins un mic semn din plastic reflectorizant fixat pe un copac, marșand un drum neamănunțat. A continuat să înainteze, pentru a crea iluzia că se îndrepta în altă parte, apoi, după ce a parcurs câteva sute de metri, a făcut o întoarcere rapidă și a revenit la semn.

A stins de probă farurile mașinii și a descoperit că putea urma acel drum nepavătat alina vreme cât menținea viteza scăzută, ceva mai lent decât mersul la pas. S-a întrebat ce clasa un ora atât de important ca Halcon în tălășurile acelea. Poate avea acolo o cabană de vânătoare. Pădurea densă l-a învăluit curând. În locurile unde copaci se mai așeau, putea vedea deslări joase și rășinoase de o parte și de alta a drumului. Nu a vădit nici o lumină în față, dar asta nu constituia o surpriză, deoarece drumul avea multe coturi. Oprea o dată la fiecare câteva minute, coborând din mașină și mângâind o bucată de cale pe jos, așidura unui cercetaș al unei patruli de infanterie, pentru a privi și asculta.

La una dintre aceste opriri a văzut o lumină în față. Presurat, s-a apropiat de ea, până a descoperit că era un reflector solitar plasat pe poarta unui gard înalt, din plumb de alamă. A tras mașina la oprire, scoțând-o de pe drum, și s-a îndreptat spre gard, folosindu-se de protecția oferită de copaci și oprindu-se la marginea unei porțiuni curățate de vegetație, aparținând aceluși perimetru. Gardul era de două ori mai înalt decât un stat de om, iar pe scama lui erau întinși călaci de alamă ghimpată. Pe poartă stătea prins un ananș care îi avertiza pe trecători să se îndepărteze, anunțând prezența unor „Căini de pază drepți și abaci”. Instinctul îi fusese de folos și de această dată. Deasupra tăbliței cu ananșul se afla o cutie de mici dimensiuni care nu putea avea altă scop decât acela de a ascunde o cameră de supraveghere video.

Gardul era prea înalt pentru a fi escaladat, și nu avea cum să se protejeze împotriva alarmei ghimpate ori a călărilor, însă Zăvada bănuia că bariada aceea era conectată la o alarmă. Amintindu-și că văzuse un delugor ceva mai în urmă, a revenit la mașină și s-a îndepărtat de gard la murgărie, pentru ca stăpânii să nu fie cumva observați, după care a ieșit din nou de pe drum și a oprit în tălășuri. S-a îndreptat apoi către

deal, a urcat coasta accidentată, o mîlîșcă cu tocnai ușori, deoarece nu avea nimic la dispoziție ca să-și lumineze calea. S-a împiedicat în câteva rînduri și a trebuit cînd și cînd să se retragă din tălîșuri joase, dar a ajuns la colingul de pe culmea firii și pîșenăci rîmă. A ales un copac cu ramuri mai puțin stufoase și a urcat pînd pe creanga cea mai înaltă care putea să reziste sub greutatea lui.

Întîlnirea îi permitea să vadă peste crenga gardului. În afara reflectorului de la poartă, zona rîmăsoasă năliminată. Cîrînd ochii i s-au obișnuit cu întunericul, astfel că a reușit să distingă o serie de forme. Și-a dat seama că avea în fața sa un complex vast de clădiri, unele rectangulare, altele cilindrice, toate dominate de o piramidă masivă avînd vîrfuri plat. Structurile erau construite dintr-o piatră albicioasă și păreau a străluci în lumina slabă a lunii.

„Așa cabană de vîlătoare mai zice și eu”, a mormăit Zavala. Ce vedea era o demență! Un oraș antic în zona silberică a Texasului. A încercat să-l sune pe Austin, dar a constatat că nu avea semnal. După cîteva minute, timp în care și-a înconcordat privirea în încercarea inutilă de a distinge detalii, a scutrit că observase cam tot ce se putea în asemenea condiții. Toamnă se pregătea să coboare, cînd s-a aprins o lumină și a văzut o imagine ciudată. S-a prins mai bine de creangă și a urcîrit fascinat extraordinara scenă ce se desfășura în fața ochilor lui.

Raul Gonzales tremura în întinerie și aștepta glonțul ce avea să i se infliș în șira spinării, dorind cu asta să se înălțare înainte de a muri degerat în aerul rece al nopții. A hibernat-o din nou pe acea americană. Zădărniciindu-i misiunea din Maroc, ea se făcea răspundătoare pentru prezența lui aici. Gândurile sale încălțate de furie au fost întrerupte brusc. Deodată, s-a aprins un reflector, iar Gonzales a văzut dinaintea lui o creatură fantastică, pe jumătate om, pe jumătate fiară.

De la glă în jos, silueta era cea a unui bărbat cu pielea de culoarea bronzului și cu o statură atletică. În jurul taliei avea o legătură de un verde bogat, galben și roșu aprins. La o privire mai atentă, excesivitatea de pe fiecare coapsă se dovedea a fi niște penețe din piele. Avea chipul ascuns sub o mască răscocită de coșmarul unui nebun. Botul de culoarea jadului era lung și solon, ochii de fiară flăcăind, gura căscată, plină de dinți zimți, ascuți ca pumnalele. Pene lungi de ghetă îl fluturau la oră. Monstrul stătea sculit ca o statuie, ținându-și brațele musculose încașigate la pieptul lipit de pâr.

— *Mătre mla.*

Sclăvețul cel jalnic s-a scut din stînga lui Gonzales.

— *Silencio,* a mârâit Gonzales la pilotul ambarcațiunii pe pământ de aer.

Li se ceruse să păstreze tăcerea, altfel aveau să fie împușcați. Gonzales nu voia să se alungă cu un glonț pentru că un lag amovibil nu-și putea găsi gara. Bărbatul care stătea mut în dreapta era mai pe placul său. Zeci și cu mișcări ca de șarpe, un asasin ca și el înșuși. În alte circumstanțe, Gonzales ar fi discutat amical cu acei om despre priceperea de a ucide, deprinsă pe vremea când era un orfan zdrobit și

mort de foame pe străzile literaleice și mișcare din Buenos Aires, unde reușise să scape de echipile morții angajate de negustorii locali. Acepta și considera pe copiii străzii drept niște gurașe. Gonzales abia ajunsese la vârsta adolescenței când îi abordează pe proprietarii de prilevăli și se oferise să se infiltreze în grupurile pe care le cunoștea atât de bine, pentru ca apoi să-și lichideze sezonul de suferință cu cuștal sau cu gurașă, în vreme ce accepta doamna. Pe reținutii ce crăcneau, primea și misiuni mai importante. Eliminarea concurenței. Politicieni. Soți necredincioși. Toți și toate ajungând pe dată în mormânt. Cu pistolul. Cu pîul. Prin tortură. Gonzales își câștigase notorietatea datorită faptului că executa întocmai ordinul celui care îi plătea.

Che.

Un al doilea cerc de lumini a dezvoltat o altă situație masculină, punând o masă difuză, având totul răzît și lîmba de un roșu sîngeriu ale unui Jaguar.

Gonzales a înjurat din nou în burbă. Sîi stău în frigul acela, în vreme ce nu găsea decât imbracă o asemenea costumație! Nu era cinstit. Și totul pentru că ratase câteva misiuni. Contractele erau de ceva vreme laite de ucigași mai tineri atunci cînd emisauna Frîșiei îi contactase. Nici măcar nu găsea de existența acelei grupări, însă membrii ei cunoșteau totul despre el. Vănușă să-l angajeze pentru misiuni speciale, astfel că ucigașul deja vîrstnic a acceptat imediat oferta. Era bine plătit. Iar treaba nu ridica probleme. Sevedea cu ceea ce făcuse pe vremea cînd acționase pe strădi. Aștepta un apel. Se infiltra și ucidea. Misiuni așare. Precum acora din Maroc.

Maroc. Dorea să nu fi acolit de acel mare.

O treabă simplă, așa spusese cel care îl sunase din Madrid. Cîțeva sacuri de grîu, achetașuri și neplătiri. Infiltrarea în cadrul expediției. Organizarea unei ambascade. Trebuia să scoale victimele din pat, să le acida ca pe niște oi speriate și să îngroape imediat cadavrele, fără a lăsa voce urîtă. Ah, dacă n-ar fi existat mîerșii aia cu nume rusești! Iuse, ce planuri gîlăute își făcuse în legătură cu ei! Îi pînăisase trupul frumos, urmăriind-o hăreșit în vreme ce ea stătea în fața cortului și-și pieptărea părul de culoarea grîului copt în searele după-amiezii. Cînd stăteau de vorbă, ea i se adresa de sus, dar pe un ton politicos. Îi făcea vînt de parcă el ar fi fost o flumică ardeîndu-se să-i urce pe picioarele

acelea lungi. Își propusese să o facă să corpusească întarirea ofensivă singulară lucru pe care l-ar mai fi avut, acțiune corp extraordinar.

Însă femeia nu dormea în momentul în care îi pătrunseseră în casă, iar când el și ceilalți pomeniseră în urmăritarea ei, fugise cu vânatul. În trei rânduri Frija mai că o aruncase în ghioare, dar încercarea de a o doborâi dăduse greș. Hovocensul nu scrișe să o însoțească. Iar membrii din echipa de intervenție tînăși să termine treaba pe vasul NUMA sfârșindu-și împușcări ori anși, singurul supraviețuitor fiind luptătorul aflat alături de el acum.

Ordinul de a veni în Texas nu constituise o surpriză deosebită. Generalul presupunuse că se va alege cu o înfruntare strâmtă, cu blocarea salutară, după care va primi o altă sarcină. În loc de toate acestea, el fusese omenit înarmat cu pistolele automate și îngrijorându-se alături de ceilalți. După cîlcirea întinericului, făcuseră escorta pînă în acel loc și li se ordonase să rămînă în poziție de drept. Fînd amenințați că vor fi împușcați dacă făceau vreo mișcare ori dacă scoteau vreun sunet. Astfel că așteptau, ascultînd urletele colozilor venind dinapoi depart. Asta, pînă în acele momente.

Cle.

A apărut o a treia situație. Aceasta avea un cap de mort cu gîlvane ce priveau în gol și cu un rînjit scîgîtor.

În noaptea s-a auzit un glas, amplificat de căldură.

– Salutare, frați ai mei, a rostit acesta într-o spaniolă aristocratică, vorbind în Castilia.

– Te salutăm, Sîlplac Halcon, s-a auzit mormurul unor glasuri sevărate.

– Știți de ce ne aflăm aici. Trei dintre noi au primit încredințări pentru propășirea nobilei noastre cauze, iar ei ne-au trădat așteptările.

S-a auzit tăcerea venind de o clipă.

– Podcapșa pentru apoc este moartea.

„Deci ne așteptăm glozei, a ghîdit Generalul. La naiba, măcar ar dus o viață bună.” S-a pregătit să îndreptare ploaia de plumbi care urma să-i sfîrșească curînd trupul, sperînd că va reuși repede. Îi durau piciorușele, pentru că nu era obișnuit să stea în poziție de drept. A simțit cînd un obiect rotund a zburat din întinerie și a căzut pe sol, slîbind apoi de căteva ori. Generalul a crezut că elera albul cu negru era o mîngă de forță, asta pînă cînd ea s-a mai rîstogolit de căteva ori și

s-a aplecat la jurămintele distanței dintre cele două pisuri de bărbăți alinate față-n față, iar ei s-a văzut că semnele de pe minge reprezentau de fapt imaginile unor crani.

Apoi s-a auzit din nou acea voce:

– Vi se oferi șansa de a vă câștiga dreptul la viață. Jocul cu mingea va stabili dacă veți trăi sau dacă veți muri.

Reflecțiile s-au sfârșit simultan. Cele trei siluete au dispărut. Într-o clipă doar pentru un moment. Imediat după aceea s-au aprins câteva grupuri de lumini, iar Gonzales a văzut că el și ceilalți se găseau între două ziduri paralele de piatră. Cei trei bărbăți costumați în scenarii războiului și stăteau la capătul celălalt al aleei. La jurămintele din înălțimea floarelor zid se afla un înalț sculptat, reprezentând ova ce adăuna a papagal. În semibutonicul de pe costul zidului s-a perceput oarecari foind-o-se, uite, judecând după zvonul de glasuri.

– Mingea reprezintă soarta, s-a auzit glasul bebelușilor din difuzoare. Terenul reprezintă cosmosul. Aligatorul, jaguarul și capul de mort simbolizează stăpânii altărilor, adversarii voștri. Regulile sunt aceleași ca atunci două mii de ani. Sculptura vor fi oase piciorului. Voi vă puteți apleca de mâini și de picioare. Scopul este să conduceți mingea până la capătul celălalt al terenului de joc. Echipe care trece mingea printr-un înal este câștigătoare. Cei care pierd sunt ucizi.

Gonzales a rămas mai de urmărit. Fostul, pentru numele lui Damascus! Aveau să joace un meci de fotbal cu să-și salveze viața! Când bătea străile, Gonzales jucase fotbal, apoi chiar făcuse parte dintr-o echipă de amatori și nu jucase chiar rău. Într-o vreme, după excozile făcute cu băutura, cu drogurile și cu femeile, era cu totul înalt din formă. Corpul lui imitabilul avea forță, dar purtase grădina la jumătatea și eboa repede la efort.

– Ați mai jucat apa rece? a întrebat el dintr-un colț al gurii.

– Poftă, i-a răspuns asidul. Atacant.

– Eu, ca portar, i-a zis cu voce răsună pilotul hevereraffului.

– Jucăm pe viață și pe moarte, i-a prevenit Gonzales. Nu există regulă. Minge orice lovitură. Înălțat?

Ambii au încercat din cap.

Cei trei de la capătul celălalt al terenului așteptau prima mișcare a lor.

– Dau cu lovitura de început, a spus Gonzales.

Și-a concentrat privirea asupra mingii, a pornit în fugă spre ea, a balansat un picior în spate și a lovit puternic. Mingea era însă mai grea decât se așteptase. Probabil din cauză că masiv. Lovitura l-a făcut să simtă un pic durerea de-a lungul piciorului. Își pusese toată forța în acel put, însă a greșit ținta, astfel că mingea s-a rostogolit de-a lungul zidului și a revenit pe teren în fața adversarilor.

Atacantul celorlalți s-a repezit la minge cu fulgerul, deplasând-o cu repenism în față, spre centrul terenului, cu pași scurți ce-i trădau prietenia. Coechipierii îl flancau, apărându-l. Bărbatul aducea cu el pe tripleți, astfel toți ocupau vinjoase de culoarea bronzului și părul negru tăiat scurt, care se oprea desupra ochilor întincați și neglijanți.

Cel cu mingea l-a vîntat pe Gonzales venind în salturi înspere el și a trecut mingea către cel din stînga. Gonzales nu și-a schimbat direcția de alergare. Nu-l interesa mingea; voia doar să seholodească. Fcuse o ocazie să simtă în gînd. Dacă stinea un adversar, echipa cealaltă pierdea o treime din forța de joc. A pus capul în pînt și s-a aruncat înspere cel care pasase mingea. Ținta a așteptat cu un aer glacial pînă cînd Gonzales a ajuns la cîțiva centimetri de el, după care s-a trîs în lateral cu viteză și a lovit piciorul. Gonzales a încercat să se oprească, nu a reușit, s-a împiedicat de piciorul aflat în cale și s-a prăbușit la pînălele aște de violent, înclăt i-au călcat dinpi.

Fără să ia în seamă durerea de coastă, care pare că plămîneră, s-a ridicat în picioare și a încercat în van să recupereze terenul pierdut. Coechipierii lui, asistînd, plonja într-o încercare nereușită de a recupera balonul, izbitînd totuși să-l izbăvească în stînga cu cotul pe partitura mingii și făcîndu-l să scoată un gemăt de durere, lucru dîltor de satisfacție.

Gonzales a venit din urmă, izbitu-l din spate pe adversar. Arvilit în față, acesta a căzut în genunchi, iar mingea alți ar fi rămas la pînălele, însă el s-a ridicat în următoarea clipă, grîbîndu-se să-și sprijine colegul de echipă, care se deplasa cu mingea către terenul de jîm. Gonzales s-a așut decumplînt în acea scenă.

Astît de repede...

Trei la una.

Doar pilotul hovercraftului se mai putea opune încercării de a marca.

Cel cu mîngina și-a văzut adversarul, l-a subestimat calitățile și a hotărît să driftoze, în loc să poarte mîngina către unul din coechipierii din lateral, pentru a marca fără probleme. Înainta mult prea repede pentru a face o schimbare bruscă de direcție fără a pierde mîngina, astfel că a apelat la o fentă cu capul spre stînga și a continuat să alerge în dreapta.

Pîlul a simțit strategia și a înaintat cu ambrapul ridicat. Cotelul lui l-a nimerit pe adversar în falcă aceluși flexor combinat al vitezei celor doi, făcându-l pe cel lovit să se ridice practic de la pîmînt. S-a auzit un pocnet sîmănător, senza că maxilarul se ruptese, astfel că ornaul s-a prîbușit moale la pîmînt, cu gura plină de sîngă. Ghezoles începuse să glăiețe la fiecare gură de aer inspirat, însă mișcarea inteligentă a coechipierului i-a dat puțin noi puteri.

Ghezoles a prins mîngina sub talpă și apoi a lovit-o, trînzînd-o printre cei doi adversari care îl atacaseră fără să avenge nici o privire la terenul lor cîntat. Cu un clicnet răgușit de triumf, a pornit în urmărirea mîngii, repetîndu-se înspre cei doi ca o bilă de bowling, întreprinzînd să-i deaure pe amîndoi. Unul din ei l-a lovit cu o direcție pe Ghezoles, și probabil că i-ar fi fost ghîd dacă forța izbîrită nu ar fi fost amortizată de falcele lui pline. Ghezoles și-a dat seama că, pentru adversari, regula prevedea folosirea exclusivă a picioarelor la direcționarea mîngii, înghețînd însă utilizarea minilor pentru protejarea acestuia.

Asasinal intrase în posesia balonului, dar l-a fost rapid furat, apoi deplasat în direcția lui Ghezoles. Jăcitorul advers l-a văzut pe pîlul de hovercraft alergînd ca să-l apăsese, așa că a preferat să treacă pe lîngă Ghezoles, care era mai lent. Acesta din urmă s-a concentrat din nou asupra ornaului, nu a mîngii, executînd o lovitură cu piciorul în vîntrele blîndăului.

Jăcitorul a făcut o echivoc și s-a risucit, astfel că lovitură a mîna rulant, ricoșînd din pernățele de piele de pe coapse, după care adversarul a deplasat din nou balonul spre terenul de jîtă. Asasinal s-a răpusit din lateral, a lîns piciorul și a lovit mîngina, reușînd iarăși să o recupereze, după care a lovit-o, trînzînd-o spre central terenului. Pîlul să-l poată opri cineva, el a recuperat mîngina de joc și, arînd-o în mîini, a dat să o arunce spre încl.

Poate că aruncarea lui ar fi fost reușită, însă, cu o fracțiune de secundă înaintea de a da drumul mîngii, a fost izbît între ornoplași, astfel

că a greșit pista. Mingea a lovit partea de sus a incluziei și a căzut din nou în teren cu un bufaet.

Asistându-și părtinirea, din becul s-a auzit urletul de aprobare al mulțimii.

Era un meci nou. Trei la doi. Gonzales gălăia și horcăia de obosală, dar simțea deja gustul victoriei.

Adversarii s-au uitat la el, iar fețele lor cu porneji înalți și osoși au rămas impasibile, fără să trădeze nici o emoție, de parcă ar fi fost sculptate în granit. Mingea ce reprezenta soarta stătea nemiscată între ei. Gonzales restimpă obosala și era conștient că în ritmul acela nu va putea scota mai mult de câteva minute.

– Pe el! a urlat el.

Silbi de disperare și albituasei o echipă unită, ori doi oameni aflați în exterior s-au repezit direct la adversari, în vreme ce Gonzales a atacat pe mijloc pentru a lăsa mingea în stăpânire. Fără să se grăbească, a pândit piciorul, balanțându-l, dorind să dea o lovitură lungă, care să înlățe mingea. Senzația pe care a avut-o atunci când a prins mingea a fost că lovitura fusese bună. Sfera destinului s-a ridicat, lăsând impresia că nimic n-o mai putea opri. Însă, în momentul când ea s-a desprins de sol, adversarul care era pândit de susțin s-a furișat de atac și a făcut un salt, executând un soi de balet și o răsucire, întorcându-se în apa fel, înclăt peșea de la pold a deviat mingea. Aceasta a ricoșat, cu un sunet rar, lângă cochipier, care a căzut la pământ.

Gonzales a crezut că acesta se împiedicase, însă respectiva mișcare fusese făcută în mod deliberat. Omul a preluat mingea între glezne, apoi, stăgându-se de piciorare ca de o cotăpuță, a propulsat-o în aer. Colegul lui a lovit-o cu capul, dirijând-o spre încl. Vreme de o clipă, a pândit că omul nu arădase suficientă forță pentru a trece mingea prin încl, însă e direcționase perfect, astfel că ea s-a strecurat prin deschizătură, după care a căzut în teren, rostogolindu-se.

Jocul se încheiase.

Spectatorii aflați pe coama râului au scos urlete albitice de satisfacție.

După care s-a apărut tăcerea.

Gonzales și cochipierii lui au rămas pe loc gîlîind, balnele lor ude de transpirație fiind mîlîjite cu noroi și cu urme de iarbă. Mingea fusese trimisă prin încl cu apărîmă curvă care exersase încllung acmă lovitură.

Gonzales și-a dat seama că fuseseți doar niște jucări în fața celorlalți; adversarii aveau încredința unor adevărați zei, iar echipa lui Gonzales nu avusese nici un moment voce până de a căpîga.

Peretele interior al zidului ce înconjură terasul era sculptat, prezentînd o serie de imagini. Pînă atunci, Gonzales acordase puțină atenție reprezentărilor artistice, acum însă a urmărit privirile adversarilor căpîtîtorii. Sculpturile înfățișau o serie de jucători care stăteau față în față, avînd între ei o mîngă cu poze desenate. Într-una dintre ele, un învingător ținea un capăt într-o mîină și un cap în cealaltă. Victima decapitată stătea în genunchi în fața lui. Din gît îi pîlneau sîngele sub forma unor șerpi.

Mășina i-a înconjurat pe învingi, alîndu-i pe Gonzales și pe caranierii lui să înghețeze. Imediat ce a fost prins de pîr cu brutalitate și i s-a expus gîtul, bărbatul a înțeles ce scurți îi aștepta. Trei cușite mari cîm niște sîbii au fulgerat prin aer, iar apoi, cu un buhet surd, cele trei capete au căzut la pămînt aproape simultan, cu ochii clipiind frenetic, rostogolindu-se și oprindu-se în preajma mîngii care le poartase soarta.

Aflat în postul lui de observație din vârful copacului, Zavala a scris un gîtural „Domnulele mare!” Nu-și putea crede ochilor. Urmărise joia cu mîngea, mai degrabă curios decît îngrijorat, fiind amuzat de stilul de joc. Chiar și de la distanța aceea se vedea că era o partidă de o brutalitate deosebită. Însă abia la urmă constătuse că de fapt era acel joc pentru cei învingi. S-a grăbit să coboare din copac și a alergat prin pîdurica către mașina lui.

Încăperea din interiorul piramidei era imensă, iar de-a lungul pereților din blocuri masive de piatră se aflau vierme de vîscă în care stăteau expuse aici de mîști neprețuite din jad. Pe unul dintre ziduri se afla un osan urîg. Hakon a urmărit cum Gonzales și coechipierii lui și-au jucat ultimele clipe ale vieții, apoi s-a întors spre bărbatul cu cicatrice pe față care stătea pe un fotoliu de piele și puștia dintr-un trabuc.

— Guzman, nu vrei să vezi rețeaua ultimei fațe?

— O s-o revăd mai târziu, la pîrile din sport, dacă nu mă supărați, domnule, a răspuns bărbatul cu cicatrice.

Halcon a fluturat mâna către un senzor ascuns, iar imaginile de pe ecran s-au stins.

– Să nu-mi spui că ai început să pierzi gustul pentru jocul cu mingea!

– Încă nu-a pregătit pentru partide de crichet, domnule, i-a răspuns Guzman, luând o înghițitură din paharul cu brandy. Dar jocurile acestea sunt mult prea scurte și le lipsește măiestria și finețea.

Halcon a extras un trabuc dintr-un umidificator din piele fină cu inscripții de aur în relief, i-a aprins, apoi i-a privit îndelung pe Guzman printr-o perdea de fum, flutărând deodată surprins de răspunsul acestuia direct. Îl cunoștea pe Guzman de când se născuse, tatăl lui Halcon numindu-și credinciosul slujitor drept protector oficial al fiului său. Pentru acel bărbat, ce era în gașă era și-a căpușă, și tocmai de aceea el reprezenta o gașă de aer proaspăt pentru un om machiașel și calculat ca Halcon. A aruncat o privire spre ecran.

– Ai dreptate, a spus el cu dăruire în glas. O încălțare ca asta înjosește scopurile jocului; ascunde de a înfrunta teama și supunerea suspărilor mele, dar și de a-i face mândri de trecutul lor cultural. Halcon și-a dus apoi mâna spre pupitrul unde se afla telefonul. Să-i aliniez pe jucătorii din echipa câștigătoare ca să-și primească onorariile, a ordonat el pe un ton hotărât, după care s-a dus la un dulap din sticlă, unde se aflau câteva puști și pistole. A scos din cutie o pușcă cu lunetă și a zis: Vino, Guzman.

Halcon a pornit în frunte, ieșind pe o ușă care dădea spre un balcon întins, oferind o perspectivă de ansamblu asupra întregului complex. Jucătorii echipei câștigătoare stăteau aliniați pe iarbă de un verde proaspăt a terenului de joc. Halcon și-a așezat patul puști în scobitura umbrăului și a privit prin lunetă. Acționând cu pricepere inhibitoare, Halcon a tras trei focuri. După ce s-a stins sora bubărilor de pușcă, pe iarbă rămasă trei siluete încrămpe.

– Știu că preferi pușca austriacă în misiuni, a spus Halcon, contemplând cu satisfacție rezultatele celor trei împușcături, dar mie mi-a adus marea noșcă acest L&A de proveniență engleză.

Guzman s-a uitat lung spre terenul de joc și buzele i s-a desfurat într-un râs sardonice.

– Să înțeleg că ai reziliat contractele cu ei?

Halcon a rîs, după care au revenit înapoi. Cu grijă, a aşezat puşoa
înapoi în rîsul şi s-a întors spre însoţitor.

– Îmi cer scuze, Guzman. Ar fi trebuit să am mai multă răbdare, şi să
nu rugerez cîi omul care a scufundat de unul singur cel mai frumos
transatlantic din lume şi-a pierdut gustul pentru sporturile sîngeroase.
Se cerea să-mi cer scuze şi pentru faptul că am aşteptat atîta vreme
pînă să-ţi explic noile mele planuri. În seara asta nu te-am invitat în
sacul meu doar ca să urmăreşti spectacolul tău jalnic de pe terenul
de joc. Vei fi prima persoană care-ai urmărit toate meciurile mele violente
privind vitalul.

– Mă simt onorat, Don Halcon, a spus Guzman, cu o aşteptare
înclinare a capului.

Halcon a îndrăgălat paharul de brandy spre un portret urîş, într-o cameră
scurtă, atîrnat deasupra cîrmăului leuc.

– În cinstea distinsului meu strămoş, întemeietorul Frişiei, citraia îi
dedic vital meu cel mai scump.

Pictura în ulei arăta de stilul lui El Greco, doar că faţa lungi a
subiecţilor şi urechile ascuţite nu erau reprezentate deloc exagerat.
Bîrbaţul cu tenuri de cărăbii, cu chip saturnic, purtînd o cămă
simplă, de un cafeniu întunecat, avea pielea palidă, aproape translucidă, în
contrast vîdit cu buzele roşii şi voluptuoase. Ochii conaşa-dacă, dăci
ca nişte diamante, sticlea de pară ar fi reflectat străluciri. Fardul
rîndase întunecat, cu excepţia unei lăcrăi dintr-un colţ, unde o siluetă
se zăbise, fiind legată de un stîlp din mijlocul unei rug aprinse. Guzman
vîrbase pentru prima oară pictura înfigîndu-l pe Hernando Perez pe
cînd era un tînăr începător al Frişiei. Cu un surîs ironic, tatăl lui Halcon
îi explicase că Perez îl condamnase pe artist la moarte ca eroe pentru
că dorea ca tabloul acesta să fie ultima lui operă.

Guzman era primul şi singurul membru al ordinului ce nu avea
originea latină. Era fiul neclegit al unui pilot german de pe un avion
Stuka, aliat la o bază aeriană din Spania, şi al unei manajere daneze
care lucra în casa Halcon. Pilotul murise în război, iar manajera îşi
pusesse capăt zilelor. Bătrînul stîlp în creşuse pe băiat în casa lui şi
se ocupase de educaţia acestuia. Motivele ce îl determinaseră să pro-
cedeze astfel nu erau cîtăşi de puţin altruiste. Ştia prea bine că un
suferindor credincios pînă la moarte era mai profitabil decît un pluton de
caraceni mîlîniţi doar de propriile interese. Îi dăduse numele de Guzman

și îl trimisese la cele mai bune școli, unde învățase câteva limbi străine, și la educatori specialiști, care îl instruiseră în secretele artelor marțiale și folosirea armelor. Garmari avea să ucidă primul om într-un duel cu spada, în urma căruia se alcesea cu aceea dinastrie cumpărită. Victima regretată a călpin fusese justificată. Garmari devenise un ajutor devotat, ale cărui aptitudini naturale de ucigaș și terorist se dovediseră de mare folos.

– Țin minte că tatăl dumneavoastră spunea că Perna era în esență un om simplu, a zis Garmari.

– A fost un nihilist fanatic. Barul arhidiacon a înflăcărat Frăția Sacrei Săbi a Adevărului deoarece seceau că Torquemada se arăta prea înghețat cu ereticii. Din fericire, a spus Hakon cu un zâmbet, jurămintele preoțesti nu l-au împiedicat să aibă parte de becurile cîmii împreună cu tinerete novice. Altfel, nici nu ar fi existat familia Hakon. Iar fervoarea religioasă nu l-a împiedicat să facă propriile sale celer pe care îi condanna. Credința lui a dat naștere primei directive a Frăției.

Garmari rochia ca un reprezentant respectiv directive:

– „Datoria de cîmpetorie a Frăției este de a șterge orice dovadă privind contactele dintre Lumea Veche și Lumea Nouă ce au avut loc înainte de călătorile lui Columb.”

– Rămân datoria noastră, dar am de gând să introduc o serie de schimbări.

– Schimbări, domnule?

Directivea aceea reprezenta o scrisoare sfîrșit pentru toți membrii Frăției.

– Nu te mira. Frăția și-a mai schimbat și cu alte ocazii modul de a vedea lucrurile. Am evoluat de la un grup religios, ajungînd o organizație teroristă care și-a propus să protejeze coroana Spaniei. Ne-am firot datorită cu cinste. Frăția a lichidat din frîg orice sugestie privind contactele precolumbiene care punera la îndoială dogmele bisericești și, în acest fel, infailibilitatea hotărîrilor luate de regi. Apărînd credința că primul european ajuns în Lumea Nouă a fost Columb, am împiedicat alte țări să revendice bogățiile noastre. A te îndoi de reușitele lui reprezenta o crimă capitală tocmai din acest motiv. Când eram mic, țin minte că l-am întrebat pe tată: „Dar ce mai contază acum?” Regele Ferdinand și regina Isabela sunt morți. Iar Spania nu mai este o mare putere”.

– Nu ideea în sine contesea, a murmurat Garmen, ci purtarea ei.

– Tata te-a educat bine. M-a învățat și pe mine același lucru. Dăru respectului cu sfârșenie justițiarul sacru de a îndeplini sarcina noastră dintru început vom putea câștiga o proiecție de elită, unită la jurul unei cauze sfinte. Datorită Frăției, Columb a ajuns să fie considerat aproape un sfânt. Părinți și neștiți, acci servanți care se îndeplinesc de la promisiunile stabilite de frații noștri din timpuri medievale risca să-și sature curișurile. Lumea se mișcă și Generalissimo France a reușit să câștige la putere până la moarte. S-a îndeplinit datorită alianțelor pe care le-a stabilit cu Frăția. Datorită ție, cea mai mare amenințare la adresa frățietății noastre a fost înlăturată.

– Tatăl dumneavoastră mi-a spus că obiectul de la bordul navei putea distruge Frăția. Totodată, el a mai dorit să dovedească adeptilor săi că avea voința de a întreprinde orice pentru a plăti rațiunea de a exista a *Los Hierroes*.

– Da, compara acel eveniment cu acțiunea lui Cortez, acesta de a-și arde corăbiile pentru ca oamenii lui să nu aibă de ales și să rămână alături de el.

– Tatăl tău a fost un om înțelept.

– Într-adevăr, înțelept, dar obsesia lui față de trecut ar fi dus la dispariția Frăției. Când era preluat cu controlul, organizația devenise mai degrabă o Mafia spaniolă. Dacă vrem ca Frăția să-și continue existența încă cinci sute de ani, trebuie să luăm exemplul lui Cortez, să ne incendiem corăbiile. Nu mai ascundem pentru a proteja o inexistentă suveranitate spaniolă, ci pentru a apăsa fundamentul unui nou imperiu. Inspirațional nostru va fi Quetzalcoatl, șarpele cu pene al mayașilor, care va reveni sub o formă diferită pentru a începe o nouă eră. De data aceasta, Quetzalcoatl va renăște sub forma polimorf.

– Nu înțeleg.

– Motivul pentru care continuăm să acordăm contactele precolumbiene este acela de a-i face pe hispanicii mai mândri de moștenirea lor. Dacă mijloacele de informare ar susține normii și tradițiile culturale ale Mexicului provenind din Europa, China și Japonia, realitățile poporului nostru ar fi minimalizate enorm, împingându-l la periferia istoriei. Grație unui alt stilinaș iubitor de plăceri carnale, port în vine alunga maya. Nu sunt doar spaniol, ci și indo-american. Întruchipare a moștenirii venite de la două civilizații mărețe. Îmi

repugnă să sugereze că poporul nostru și-a importat cultura glorioasă de la civilizații străine, aflate peste mări. Nu mai pot îndura ideea că olimecii, mayașii și incăii au fost doar ceva mai mult decât niște sil-betici care au creat minuni arhitecturale, o ingenioasă știință a astronomiei și o artă frumoasă doar după ce au fost influențați și edu-cați de venetici adiafici și europeni. Copiii din America Latină și copiii acestora trebuie să creadă că strămoșii lor au atins măreția și gloria numai datorită propriei inventivități. Acest lucru este vital pentru a naște o renaștere a forței noastre gloriole și a ne ocupa locul meritat, de civi-lizație de frunte a secolului XX.

– Arta e o pretenție cum mare.

– Acuți-mă pînă la capăt, a spus Halcon. În mai puțin timp decît îți imaginezi, trăsura rădăci a Statelor Unite se va aşura, devenind o naţiune latino-americană.

– Cu tot respectul pe care vi-l datorez, Don Halcon, dar ultima oară cînd cineva a sugerat secesiunea, America a purtat un război civil.

– Situația s-a schimbat radical, a rostit Halcon pe un ton sec. Ceea ce profetesc se va întîmpla, fie că eu trăiesc ori mor. Peste cincisprezece ani, nomații vor deveni minoritari în Statele Unite. Aşa stau lucrurile în statele de graniţă, precum New Mexico. Eu propun pur şi simplu accelerarea acestui proces, desfiinţînd o mişcare hispanică tot mai pu-ternică de independenţă, cu ajutorul tău.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri, Don Halcon, ca de fiecare dată.

– Nu va fi chiar atât de dificil pe cît crezi, a zis Halcon şi a rotit un glob vechi în jurul axei. Doar ai văzut cît de mult s-a schimbat lumea. URSS. Germania de Est. Au dispărut. A pus un deget pe glob ca să-i oprească rotaţia. Nu Halcon afirmă asta, ci geografi: într-o bună zi, Belgia se va împărţi în Flandra şi Valonia. Australia se va diviza în patru state. China se va destrăma într-o serie de zone autonome pre-cum Hong Kongul. Italia se va împărţi în nordul prosper şi sudul sărac. Mult mai important este ceea ce susţin oamenii de ştiinţă despre America de Nord.

L-a condus pe Guzman către o masă masivă din mahon, pe care se afla o hartă mare, desfiinţată, şi a atins cu palma un cuvînt ce se înle-nea peste sud-vestul Statelor Unite.

– Angelica? a cînt Guzman.

– Topirea granițelor este inevitabilă, pământ și guvernarea sunt conșiente că America de Nord trebuie să se schimbe. Chiar în vreme ce discutăm, planul se întocmește. Când Canada va pierde Quebecul, zonele care nu au acces la mare se vor alătura SUA. Alaska se unește cu Columbia Britanică și cu statele din nord-vest, formând Pacifica, o entitate ale cărei interese comune se află în Zona Pacifică. Statul din nordul Mexicului se va alătura statelor din sud-vestul SUA. Și-a trecut timpul pe deasupra timpului. Eu voi unifica statele cu moștenire indiană sau spaniolă într-un nou val care va cuprinde teritoriile deținute cândva de Mexic.

– Dar cum poți acționa împotriva forțelor armate ale unei superputeri?

– Tot astfel cum Cortez și o mieci de soldați au înfrânt marile imperii ale aztecilor, învinsând milioane de oameni: creștind alianțe, asasinând un grup împotriva altuia. S-au trasat deja liniile directoare privind confruntarea militară. Orașele de graniță vor fi scăldate în sânge. Nici unul nu va fi cucerit. Cu cât mai cumplite vor fi atrocitățile, cu atât mai puternică va fi reacția, și cu atât mai repede se va răspândi. Când vor începe violențele, Statele Unite mă vor împinge să le pun capăt. Îmi voi ocupa locul de lider și vom instala vechile valori și metode. Hălcen a călătorit. Într-o bună zi, jocul cu mingea va deveni la fel de apreciat ca și luptele cu țări și fotbalul american. Rebeliunea sângeroasă pe care am declarat-o în Chiapas, Mexic, a dovedit că se poate.

Garmen a zâmbit.

– Acolo a fost ușor. Cu și cum ai declara un incendiu aruncând un chibrit aprins într-o gălăvie cu benzină.

– Într-unul. Guvernul a reacționat prin masacrarea indienilor. Rebelii mayași din mișcarea Zapatista au dovedit aceeași ferocitate ca și strămoșii lor atunci când au dorit să obțină prin forță consensul din partea guvernului. În Statele Unite, californienii se înarmaseră împotriva pătrunderii ilegale a imigraților pe care noi îi încurajăm.

– Fermierii vor să dețină un rol militar mai important pentru a lupta împotriva lăcomiei dărgărilor ale altor operațiuni în supervizarea de-a lungul graniței, a spus Garmen.

– Total merge conform planurilor. Statele Unite își vor pierde rădăcina. Violența va uni milioanele de hispanici și latino-americani din

toată zona de sud-vest. Tocmai de aceea nu putem îngădui ca gloriile noastre trecut să fie riscate. Am chealuit o avere ca să cumpăr terenuri, voturi și influențe politice. Halcon Industries a făcut eforturi extraordinare. Am construit acest nou Chichen Itza pentru a deveni capitala noului țări. Dar, în ciuda vastelor resurse ale cartelului nostru, tot nu putem echipa o armată în stare să se apere împotriva Statelor Unite, care s-ar putea să nu recunoască tendințele ce se profilează în viitor. De aceea, este esențial să descoperim uriașele bogății care să ne permită îndeplinirea planului. Fără acea comoră, nu vom reuși.

– Suntem pe cale de a strânge toate piesele acestui puzzle. Agenții noștri au pus mâna pe documente dintr-o serie de surse afiliate în Spania și în alte țări.

– S-a înregistrat vreo reacție până acum?

– Desigur că, nu. *International Herald Tribune* a anunțat furtul inexplicabil al unor obiecte antice columbiene din depozitele unor case de licitație și marae, dar nimeni nu a făcut legătura între evenimente.

– Până în prezent, a spus Halcon cu un surâs șiret.

German a ridicat o sprâncenă, în semn de mirare.

– Experții noștri au analizat documentele antice, a continuat Halcon. Ei au localizat cheia ce va lăsa secretul care ne-a scăpat printre degete atâtă vreme.

– Felicitări, Don Halcon! Sunt extrem de încântat.

– N-o să mai fi chiar atât de încântat când o să auzi detaliile. Vezi tu, cheia ce ne trebuie zace pe fundul oceanului, în sala navei *Andrea Doria*.

German a rămas cu trîmbi.

– Nu curra e vorba de placa aceea de piatră? Cum se poate? Doar tatăl dumneavoastră mi-a dat ordin să acufund vasul pentru ca obiectul să dispară.

– Cum îți-am spus, tatăl meu nu era infailibil. El a crezut că acel artefact ne va aduce pieirea.

– Na e vorba despre o greșeală?

– Am dat la verificat și re-verificat documentele. Le-am citit personal. Na, prietene, mi-e teamă că nu încape aici o înșelăciune. Obiectul despre care tata a crezut că va duce la distragera Friției ne va aduce alina către o glorie de nelăchărit. Vreau să organizez cât mai curând

e expediție de salvare. Voi avea la dispoziție toate resursele pe care le deține Halcon Industries. Dar trebuie acționat cât mai repede.

– Voi începe organizarea imediat ce vom încheia discuția, domnule.

– Excelență! Mai există și alte expediții arheologice care ar putea împiedica reușita planurilor noastre?

– S-ar părea că asemenea activități au fost sistate peste tot în lume. Cu excepția aceluia proiect de scară durată organizat de NUMA în Arizona, desigur.

– Complimentele mele pentru că ai cauterizat acea infecție cu o asemenea promptitudine. În ce măsură poate reprezenta NUMA o amenințare?

– Eu nu i-aș subestima. Doar aj vârstă ce s-a întâmplat în Maroc.

– De acord. Cred că este preferabil să răspunzi în continuare de toate operațiunile în care apare NUMA. Folosește totă forța necesară.

Braze, s-a scutit sunetul de apel al celularului lui Guzman, care s-a scuzat și a răspuns:

– Da, imediat. Transmite pe circuitul închis de televiziune al lui Don Halcon.

O clipă mai apoi, ecranul televizorului a clipeațit viață, înfățișând o scenă din pădure, în negru și verde-deschis.

– Ce s-a întâmplat? s-a răzbit Halcon, arătându-se nerăbdător.

– Aceste imagini au fost surprinse de o cameră de supraveghere plasată pe mica ridicătură din nordul complexului.

Sub privirile lor, valurile au fost masovrate în apă fierd încălțată bărbatului care alunga prin pădure a apărut mărți, umplând ecranul.

Guzman a înjurat în barbă.

– Îl cunoști? a întrebat Halcon.

– Da. Îl cheamă Zavala și a făcut parte din echipa NUMA în cadrul proiectului desfășurat în Arizona.

– Ai avut dreptate spunând că NUMA nu-i chiar un club priet, a zis Halcon privind gânditor în ceruri. Ai zis că mai era un bărbat, șeful echipei.

– Kurt Austin. El conducea programul.

– Pentru început, ajung cei doi. El și celălalt, îi vreau morți. Dacă este necesar, anulați și planurile de salvare.

– Cum spuneți, Don Halcon.

Acesta din urmă l-a trimis pe Guzman la treabă și a revenit la studiul hârtii.

Guzman nu-și făcea iluzii în privința lui Hakon. Îl cunoștea de copil, aflându-se mereu în preajma lui, ca un inger părinte. A secretit că plănuia magaloman avea mai mult de a face cu dorința lui egotistă de putere și de bogăție decât cu refacerea grandorii pierdute a celor pe care îi numea poporul său. Se aștepta de cei de sânge indian ca să-și strângă acoperișul și era gata să îi transforme în sclavi, la fel cum procedaseră și strămoșii lui conchistadori. Ceea ce-și propunea înarmarea războiului civil, vânzare de sânge, probabil moartea a mii de oameni.

Guzman știa toate acestea, dar nu-i păsa. Când vechiul stăpân îl lăsa pe tânăra cel blond sub aripa lui, el crease o ființă de o credință neîmbrătată. Se putea închipui ca uciderea unor persoane importante din cadrul NEMA să fie o mare greșală, și-a spus Guzman în timp ce începea din taciturnitate. Numai că se plătise de activitatea din ultimii ani, iar jorul în sine devenise cel mai important lucru. Oamenii de la NEMA vor fi răpiți adversarii pe mâna lui. A prins să întocmească un plan de acțiune.

Yucatan, Mexic

Harnacul nu fusese destinat unui bărbat de statură lui Paul Trout. Cel care jusea manual fibrele pentru realizarea lui se gândise mai degrabă la cineva de înălțimea unui mayaș. În momentul când nu încerca să alunge țânțarii, Trout se străduia să găsească loc brațelor și picioarelor care îi atâneau pînă pe podeaua de pînănt bălăcitor a cozii indiene. Primele naze neagure ale zorilor s-au ivit ca o bine-venită ușurare. S-a deschis dintr-un efort, a nădărdit cuiele apăsate în costuri, a scos și în dimineața aceea nu putea face nimic în privința bății și, aruncînd o privire amuzată spre Morales, care stătea întins pe un alt harnac și sfîrșea, a ieșit în ceața subțire a dimineții. A traversat un câmp de porumb, cître marginea pădurii, unde elicopterul stătea pe o parte, arînd de o defecată lăcăluță de mari dimensiuni.

Pilotul făcuse eforturi ca să aterizeze pe câmp, deoarece elicopterul folosisese pînă și ultimele picături de combustibil. Aparatul pînjuse înpre corăncile copacilor, care, prive de sus, păreau înepelilor de mui. Fuzelajul se scufundase cu repeziciune prin frunziș, căderea fiind însoțită de pocnetul înspăimîntător al crengilor rupte și de scrișnetul răscolului sfîrșec.

Lui Trout i se tăiea răsfățarea de pe urma căderii. Pilotul se lovisc la cap și-și pierduse cunoștința. Morales era amețit. Raiz, care fusese trezit de acea hărmălaie, stătea înșepătrît de stupefacție, avînd pe bărbie bule scurte în timpul scurului. Morales și Trout îl tîrăseră pe pilot din apurt, iar odăi ajuns la aer, omul își revenise. Toți se aleseră cu

vindeții la coate și la genunchi, dar nu aveau răni grave. Totul se făcuse că Ruiz supraviețuise; se putea dovedi o sursă valoroasă de informații pentru gloriei lui Gernay.

Sărind cu mâinile în pământ, Trout a examinat avarii suferite de elicopter și a clătinat din cap a uimire. Copacii amortisaseră căderea. Tilpiciile de aterizare se frânseseră, iar rotorul principal și cel de la coadă se dezintegraseră, însă, ca prin minune, corpul aeronavei rămăsese intact. A lovit cu pământul în fuzelajul deformat. Dinlăuntrul a percutat o mișcare slabă. Pilotul, care preferase să petreacă noaptea în elicopter, s-a ridicat sfârșit, și-a demontat brațele și a clăcat foarte sonor. Zgomotul l-a trezit pe Ruiz, care se afla la pământ, privind mâinile primate cu clișaje de tilpiciile de aterizare. A clișit semnificativ atunci când l-a văzut pe Trout. Se plasa că planșarii nu-l tulburaseră deloc. Duhurile emanate de acel porc prezenta și avantaj, și-a spus Trout. Paul a dat roată elicopterului și a scos-o înafară o dată că făcuse un miracol că scăpaseră cu toți întregi din acea prăbușire. Numărase șapte glori de glori în corpul apăsătorului, inclusiv una în rezervă, care, însă, nu provocase explozia lui.

La câteva minute după ce aparatul JetRanger ieșise solul, dinșpe turlaua cu porumb se apropiase o siluetă. Un fermier indian care locuia în zonă vizuase prăbușirea elicopterului. Îi salutase cu un rîmbet prietenos pe sub pălăria de pai. Rămăsese netașuit, ca și cum ar fi fost în focare și muritor la căderea din cer a unor necunoscuți. Pilotul făcuse o scurtă evaluare a avariilor și descoperise că stăgia rădăcină era inutilizabilă. Îi urmaseră pe fermier pînă la coliba lui, unde se afla aceluia le oferise hrană și apă, sub privirile ciurcurnaspete ale celor patru copii, care se țineau la oarecare distanță.

Morales îi descusese îndelung pe fermier, apoi se întorsese către Trout.

– L-am întrebat dacă există vreun sat sau oraș în apropiere, unde să găsesc un telefon. Spune că un preot dintr-un sat nu departe de aici are un aparat de radiorecepție. Se va duce pînă acolo ca să-i povestesc despre noi și să cerșă trimiterii de ajutorare.

– Cîți de departe e satul acela?

Morales a clătinat din cap.

– E ceva cale. Va petrece noaptea acolo și va reveni mâine.

Clădindu-se la Garay și la o asermonisă înșelătoare, Trout simțise că gerbe, dar nu avea ce face. Femeia pusese ceva merinde într-un sac de bumbac, după care omul urcase în spinarea unui călăuș var, își lăsa rămas-bun de la ai săi și pornise în marș la aventură. Trout urmărise cu privirea cum călăul coborâse încet-încetul și se răgase că bietul animal să reziste așteptării călătorii. Soția fermierului îi oferise casa peste noapte, sperând că va sta la niște rădă. Când Trout și pilotul au revenit la colibă, ca să vadă dacă Morales se trădase, fișicia se întorsese deja și le pregătise tortilla și fasole.

După micul dejun, Trout i-a dus câteva tortilla lui Ruiz. Morales i-a desfilat cășapele de la rătăci, lăudându-l înăi piciorarele legăte. Ruiz a înghițit mâncarea aproape pe nemestecate, după care Morales i-a dat o țigară. Omul a puțit-o cu recunoștință în privire. Prișbușirea îi alungase de pe față râzeta obrăznic, făcându-l mai cooperant atunci când Morales i-a pus o serie de întrebări.

– A început să lucreze cu banda aia de hoți în urmă cu șase luni, a tradus Morales. Spune că înainte de asta obșnuia să strângă sevă de căie, dar eu nu-l cred. Poliștial i-a luat din nou la întrebări, ceva mai aspru de astă dată. Și, a zis el, rîdînd. E apa cum mi-am închipuit. E hoț înăbșat. Înainte se ocupa cu furturi de la turșii care veneau la Merida. Un prieten i-a spus că putra obștiga mai mulți bani făcînd contrabandă cu obiecte de valoare arheologică. Munca e mai grea, dar și plata e mai bună, plus că nu riscă atît de mult.

– Întrebă-l pentru cine lucrează, i-a sugerat Trout.

Ruiz a ridicat din umeri atunci când a auzit întrebarea.

– A lucrat pentru un om care făcuse poliștă care părea rătăcit, a tradus Morales. Face parte dintr-o bandă mică, alcătuită din cel mult doișprezece oameni. După ce găsesc un loc potrivit, se apucă de săpat. Obiectele din jad și vasele cu linii negre sunt cele mai prețioase, zice el. Poate să obșină două, pînă la cinci sute de dolari pentru un vas. Șeful lui își ia partea și se ocupă de transport.

– Transport unde? a vrut să știe Trout.

– Nu știe sigur, a spus Morales. Crede că șeful lui are legături cu oamenii care provin din Peten, dincolo de graniță, în Guatemala.

– Și cum ajung obiectele acolo?

– Spune că transportă marfa în josal stălu în băci mici, pînă la un loc unde le încarcă în camioane. Apoi pesemine că ajung la Carmelita

era poate peste graniță, în Belgia. Am auzit că se întâmplă acolo. Obiectele sunt încărcate pe avioane sau pe nave, plecând în Belgia ori în Statele Unite, unde oamenii plătesc mulți bani pe ele. S-a uitat aproape cu milă spre Ruiz. Dacă doborâșul detașat ar ști că oamenii aceia câștigă sute de mii de dolari în vreme ce el își riscă viața...

Apoi a chicotit. Ruiz, simțind că era vorba despre o glumă, dar pentru că din pricina cunoștințelor limitate de engleză era incapabil să priceapă că el era jenta hațjocurii, a râșnit arătându-și gingiile văduse de dinți.

Troat a analizat acea informație. Camar și Chi dăduseră probabil din întâmplare peste un grup care se ocupa de contrabandă. Fugiseră în joul război, folosind aceeași rută ca și rășăfăștii, și tocmai încercau să scape atunci când îi descoperiseră elicopterei. I-a cerut lui Morales să afle cât de departe de praguri era locul unde se făcea încărcarea în camioane.

— La distanță de două săptămîni pe rîu, apă rece. Nu știu precis distanța în kilometri. Spune că ancorei rîul acolo în anumite porțiuni, de aceea ei lucrează mai mult în sezonul ploios.

La cererea lui Troat, pilotul a adus harta pe care o avea în elicopter. Pe aceasta nu figura nici un rîu, ceea ce confirma informațiile date de Ruiz. Era imposibil să descopere drumul urmat de Camar.

Interogatoriul a fost întrerupt de un strigăt. Un băiat avînd în jur de zece ani traversa în gîndul lui de porumb, țipînd cu glas ascuțit. S-a repezit spre elicopter și a aruncat rășăfășii din greu că tătii lui se întorcese acasă. L-au legat la loc pe Ruiz și au revenit la colibă.

Țîmnaș a spus că ar fi ajuns mai devreme, dar profusase de ocazie și-și vizitase fratele care locuia în apropierea satului. A, da, a spus el după ce a descris pe larg întâlnirea de familie, vorbise cu proscul, care însă nu mai avea aparatul de radiorecepție. Troat a simțit un nod în gît. Și-a revenit imediat după aceea, cînd fermierul i-a spus că proscul avea un telefon mobil, pe care îl folosea pentru urgențe, mai ales de ordin medical. Solicitase ajutor și îi ceruse fermierului să transmită un mesaj, pe care îl scrisese pe o foaie de hîrtie: „Spuneți suricimilor de pe elicopter că va veni cineva să îi caute”.

Cum salvarea lor era iminentă, năstăgiasa lui Troat a zburat. A început să se gîmbe agitat la marginea cîmpului cu porumb, aruncînd mereu priviri spre cerul fără urme de nor. Cînd a auzit un zgomot

slab și îndepărat. A călărit urechile. Zgomotul a crescut în intensitate, până când a simțit vibrația aerului bătut de pale.

Un Hazy vogăit într-un câmpiu verdei a apărut pe deasupra copacilor, fiind urmat de un alt aparat. Treptat a fluturat înălțurile. Elicopterele au descris un cerc larg în jurul câmpului, apoi au coborât la marginea rîndurilor de porumb. Ușile s-au deschis chiar înainte de oprirea rotoarelor, iar din elicoptere au coborât soldați purtând uniforme de camuflaj. Morales, pilotul, fermierul și familia acestuia s-au grăbit să-i întâmpine pe nou-veniți. Așezăia erau în număr de șase, inclusiv un căpitan în primul aparat și un asistent medical în cel de-al doilea. Acesta din urmă l-a examinat pe toți și l-a declarat sănătos, avînd doar câteva rani superficiale.

Trept și Morales s-au dus pînă la elicopterul pribogit, dar Ruiz dispăruse. Răsunase curtea să se urcă din legăturile făcute în grăbi. După o scurtă consultare, au decis să nu mai piardă vremea căutându-l. Trept ar fi vrut să vadă dacă Ruiz mai deținea și alte informații interesante, deși, din cele spuse de el, rezulta că se afla la baza principalei organizații de contrabandiști. Privind cu optimism respectivă evadare, era posibil ca Ruiz să fie atacat și rănit de vreo jaguar. Îi plăcea de rău jaguarul. I-au mulțumit fermierului și familiei sale pentru ospitalitate și s-au imbarcat în elicoptere. După câteva minute zburau la câteva sute de metri pe deasupra copacilor.

În mai puțin de o oră, au aterizat pe o bază militară. Căpitanul le-a spus că aceasta fusese înființată în apropiere de Chiapas, cu ocazia revoltei indienilor din anul precedent. Tot el i-a întrebat dacă voiau de război, oferindu-le totodată prilejul de a face baie și de a-și schimba hainele. Însă după mai puțin zece minute, Trept avea alte priorități. A rugat să i se pună un telefon la dispoziție.

Cînd telefonic a vorbit, Austin se afla în biroul lui de la sediul NUMA, examinînd fotografiile pe care Zavala le făcuse în garaajul subteran al lui Falcon. Zavala tocmai îi povestise despre aventura pînă la complexul lui Falcon, și despre sîngerosul joc cu rînghea, după care Austin îl informase pe prietenul său în legătură cu înfrînarea avuții cu Angelo Donatelli la Nantuxet. Pe față i-a apărut un zîmbet larg la auzul vocii lui Trept.

– Paaf, mă bucur să te aud din nou! Acum câteva minute, eu și Joe tocmai discutăm despre tine. Ai găsit-o pe Quarry?

– Da și nu.

Tout i-a relatat lui Austin cum mîsură la mînași salvarea ei pe rîu, după care i-a povestit despre prinderea elicopterului și despre felul în care fuseseră recuperați.

– Și ce ai de gând să faci acum, Paaf? a întrebat Austin cu glas domol.

Tout a oftat din nîrșchi.

– Îmi pare tare rău că te las baltă, Kurt, dar nu mă pot întoarce. Pînă nu e gîndesc pe Quarry, nu vin înapoi.

Austin lunge deja o decizie.

– Nu e nevoie să te întorci. O să venim noi pînă acolo.

– Și ce faci cu acțiunea pe care o pregătești? Cea legată de arheologie?

– Quinn și Yaeger pot elabora un plan de operațiuni cît suntem noi pînăci. Tu stai pe loc pînă sosim.

– Și cum o să te descurci cu animalul?

– Nu-ți face griji. Îl conving eu pe Sandocker.

– Îți rămîn recunoscător, Kurt! Nici nu-ți dai seama cît de mult.

Austin i-a telefonat lui Sandocker și i-a prezentat situația.

Sandocker se bucura de reputația cîi, odată început un proiect, nu se lăsa pînă nu-l termina, însoți și loialitatea față de oamenii lui era legendară.

– Mă-a luat ani de zile să înfrîng Echipa de Misuri Speciale. Nu admit ca unul dintre membrii ei de basă să fie răpit de o gloată de bandiți mexicani. Duceți-vă și găsiți-o! Aveți la dispoziție toate resursele pe care le poate asigura NUMA.

Era exact reacția anticipată de Austin, dar în privința imprevizibilului animal niciodată nu știai ce se putea întîmpla.

– Mulțumesc, domnule. Voi începe imediat, eu o cereră pentru asigurarea transportului cît mai rapid pînă în Mexic.

– Cînd veți să plecați?

– Doar să adun niște echipamente speciale. Să spunem în două ore?

– Tu și Zavala să fiți la Bara Aeriană. Așteptați cu perileze de dinți pregătite. O să vă aștepte un avion cu reacție.

Austin a înclinat.

– Garay e în primărie, iar Paul are nevoie de ajutorul nostru. Kurt i-a spus arăntăşele lui Zavala. Sandocker şi-a dat acordul. O să plecam de la Baza Andrews peste două ore. Aveai altceva programat?

Zavala deja se ridicase şi o apăsase spre uşă.

– Am şi pornit la drum.

Peste un minut, Austin a dat un alt telefon. După o scurtă discuţie, a plecat biroul şi s-a dus până acolo, unde a îngheţat grăbit în gura de viaţă câteva lucruri şi obiecte de îmbrăcăminte, apoi s-a îndreptat spre aeroport. Sandocker se jurea de cuvânt. În zona de staţionare îi încălzea motorul de un avion cu reacţie directorial, marca Cessna Citation X, vopsit în albastru-turcoaz, culoarea tradiţională NLUA. El şi Zavala tocmai îi dădeau pilotului bagajele, când de avion s-a apropiat o camionetă militară. Doi luptători solizi din Forţele Speciale au coborât şi au vegheat cât timp un încleştător cu faţă a ridicat o ladă mare de lemn din camionetă şi a deplas-o în compartimentul de încălzire al avionului.

Zavala a ridicat din sprâncene.

– Mă bucur să văd că şi-a dat prin mîna să adăci bere suficiente pentru oclitoria asta.

– M-am gândit că ne-ar putea fi de folos Trasa de Salvare Austin.

Austin a semnat un document prezentat de unul din oamenii de la Forţele Speciale.

După câteva minute, el şi Zavala îşi prindeau centurile de siguranţă, instalaţi pe scaune plătate în cabina cu o capacitate de douăzecişecinci persoane, iar avionul se alina pentru decolare.

Din difuzor s-a auzit glasul pilotului.

– Am primit aprobarea de decolare. Vom zbura cu o viteză de croazieră de mach 0,88, ceea ce înseamnă că vom ajunge la Yucatan în mai puţin de două ore. Vă rog să staţi normat şi să vă bucuraţi de oclitorie. Puteţi găsi scotch în dulăpionul cu băuturi şi cuburi de gheaţă în frigider.

Peste câteva minute, avionul era în aer, urcând către strălucirea de croazieră cu o rată două sute de metri pe minut. Imediat ce au intrat pe un palier orizontal, Zavala şi-a desfăcut centura şi s-a ridicat din scaun.

– Așa e cel mai rapid avion comercial după Concorde, a rostit, cu ochi vizuitori, Zavala, care călătorise cu mai toate tipurile de aparate de zbor din lume. Mă duc să flectez pușca cu băieți din cabina de comandă.

Austin i-a spus că era liber să-o facă. Așa îi oferea ocazia de a cunoaște pușca situația. Și-a coborât speșura, a închis ochii și a încercat să-și imagineze evenimentele pe care Trout i le descrieseră în cadrul discuției lor telefonice. Când Zavala a revenit transmițând mesajul pilotului că aveau să aterizeze curând, Austin costurase deja în minte un plan de acțiune, la fel cum un constructor de poduri îmbină grinzile de oțel în aer.

Când aparatul a aterizat, Trout îi aștepta pe pistă. Se îmbăliase și se bărbierise. Împunatase o uniformă de camafaj, deoarece își lăsase costumul pentru a fi curățat. Uniforma era croită spre a fi pe măsura unui soldat mexican cu o statură ceva mai ridicată, făcând să iasă în evidență braga și picioarele lungi ale lui Paul, și conferindu-i un aspect de pilanșer.

– Băieți, vă mulțumesc că ați venit atât de repede, a zis el și le-a strâns mâinile.

– Ne-am grăbit cât am putut ca să te mai prindem în uniforma asta, alfel pierdeai o imagine de zile mari, i-a zis Austin cu un zâmbet.

– Costumul mi-e la spălătorie, i-a răspuns Trout cuarcum josit.

– Așți foste chiar în uniformă de infanterist, i-a zis Austin. Un soi de Rambo ceva mai distins, nu ești de aceeași părere, Joe?

Zavala a clătinat încet din cap.

– Haber n-am. Cred că Paul seamănă mai mult cu vreun personaj jucat de Steven Seagal. Ori poate de Jean-Claude Van Damme.

– Bine, mă bucur că v-ați grăbit să ajungeți aici pe elicopterul NUMA ca să-mi apreciați prezența cât se poate de elegantă.

– Nu-i nici o problemă. Facem și noi ce putem pentru un prieten de-al nostru.

Trout a redăvenit sobru.

– Lăsați gluma la o parte, mă bucur grozav să vă văd mustrile poarte. Mulțumesc pentru promptitudinea. Gary are mare nevoie de ajutor.

– Va primi mai mult decât ajutor, i-a răspuns Austin. Am un plan.

Zavela a aruncat o privire spre avion, din care tocmai era descărcată lada adusă de camera de la Forțele Speciale.

- Aha, a fost el.

„Cea mai mare calitate a unei jantă nu este precizia, ci stădarea”, tocmai gândea Guzman. Stătea pe o pătura aspră în tufișurile de pe malul fluviului Potomac, ochii săi reci fiind spintici asupra casei în stil victorian de pe malul celălalt. Se gândea acolo de câteva ore bune, prădă unei stări de detașare alertă, care îi înghețauă și alte amănunte pe care o simțea în fișe și usturimile provocate de înșepăturile gândurilor. Urmărise scurtele coborâri, conștient de frumusețea fluviului, dar fără să perceapă și emoțional reflexile și umbrele schimbătoare.

Chiar înainte ca lumina de seară să se aprindă automat în livingul casei cufundată în întinerie, Guzman și-a dat seama că Austin nu va reveni acasă. A ridicat pașca acustică de pe biroul Steyr SSG 69 din poartă și a privit prin luneta Kahles ZF99 la tabloul înfățișând un vapor, ce stătea atârnat pe un perete. O simplă apăsare pe trăgaci putea trimite un gloanț peste fluviu cu viteza de 860 de metri pe secundă. A plimbat din burie, după care a coborât pașca, a scos din buzunar telefonul mobil și a format un număr de la sediul NUMA.

Rebotul telefonic l-a informat că domnul Austin va fi plecat din oraș câteva zile, a precizat orele de prăgum și l-a invitat pe domnul Guzman să lase un mesaj. Acesta a zămbit. Există un singur mesaj pe care dorea să i-l transmită domnului Austin. A format un alt număr. Telefonul a sunat într-o mașină parcată în fața casei din Arlington a lui Zavela.

- Se amănă, a ris Guzman, apoi a închis.

Cei doi bărbați din mașină s-au așezat unul la celălalt, au ridicat din umeri, după care au pornit motorul și au demarat.

Pe malul Potomacului, Guzman și-a împachetat cu grijă pașca în pătură și a pornit prin pădure însoțit ca o fantomă.

Ambarcaţiunea cu flandral plat aluneca prin ceaţa strâmbă de dendr, cretindu-le celor doi impresia că se mişcau printr-un vis. Aşuri reci care se ridicau din apele râului păreau să se materializeze în faţi de octoplaşuri care-şi vânzolneau bratele spectrale în mişcări de avertisment. „Încercaţi-vă.”

Garnay îneca cămaşa, iar Chi stătea la prova ca o figură de galion sculptată în lemn de maldon, ochii lui ageri scrutând aburul neclar, căutând să descopere obstacole ridicate de om sau de natură. Înaintea lui din zori, după ce petrecuseră noaptea pe o înaltă şi stăvilită în mijlocul curenţilor. Chi dormise pe mal, într-un hanşac supradimensionat. Întâlirea cu şarpele marnic Barbu galbenă înălţi îi dăduse fiori lui Garnay. Chi o asigurase că nu avea motive să se teamă de şerpi. Până şi un viernac ar fi reprezentat o companie nedorită, spusese ea. Şi astfel Garnay preferase lipsa de confort în schimbul siguranţei relative oferite de barcă. O trezise un zăcut puternic, şi se simţise uşurat vizitând că năutul venise de la angajul de camping. Chi pregătise cafeaua. Măcăsese în grabă ceva de la conserve şi porţionase aproape imediat la joasă râului.

Hrana luată din câmara acelor călătorii avea să-i ţină bine aprovizionat vreme de zile întregi. Cam în propria barcă nu prea aveau loc, umpluseră însă una cu hrană, apă îmbuteliată şi combustibil şi o remorcaseră. Greutatea suplimentară le înecăse depăşirea, însă previziunile erau excoţate dacă voiau să supravieţuiască.

Po la mijlocul dimineţii, soarele a alungat furtună de ceaţă, iar aerul a redevenit limpede, oferindu-le o vizibilitate bună, dar umbră

neplăcută a reprezentat-o umiditatea sufocantă. Garmay glăise o pălărie de pai, cam sticlălă, dar bună pentru a evita o insolamă, iar acum a îi feră și ochii de lumina orbitoare, tipică pentru tropice.

Râul pornea linuț. Cănd se apropia de floare-cot al cursului, Chi stătea rădă, iar Garmay reducea viteza, lăsând motorul la ralanti. Venea de câțiva minute pluteau duși de curent și stăteau cu urechile ciuflite, ciuflind să depisteze glăsurii sau zăburile de motor. Cum nu se mai temeau de vocea atac venit din urmă, erau vigilenți în privința eventualelor surprize ce puteau apărea din față. Nu voiau să depășească vremea cît și să se treacăci răs în răs cu vreo bandă de hoți. Încă nu șiau cum să reacționeze față de elicoptere. Nu aveau cum să fie siguri dacă ar fi fost vorba de prieteni ori de dușmani. Acel apăsă de zbor îi salvase de prăgan. Însă nu uitaseră că tot el îi arădise în apele râului.

Cănd și cănd, căde un pește alina din răs, iar pliscălul pe care îl făcea acția rana ca o împușcăciun într-un butoi plin cu lichid. În rest, în stări de glăgălia apei ce se făcea de copasta de aluminia, nu auzau decât zăburile și țigetele pălărilor ce se certau în apăci, și blăclălia și fegătele insectelor. Garmay era înclăntă de provicia serioasă de alina-zare Carter contra insectelor. Trebuia să folosăciun spray-ul dăci de înocvent, pentru a acoperi porțianile de piele unde lichidul își pierdea efectul din cauza transpirației ori a stropilor de apă. Chi nu părea să ia în seară glăgălia. „Asta înseamnă selecția naturală”, o-a glădit Garmay. Orice mayay susceptibil a cădeu prăci malariei ori altor boli transmise de insecte ar fi fost de mult pieri de pe fața pământului.

Pe măsura trecerii timpului, caracterul râului se schimba. Căleu navigabilă ajunsese la jumătate din lăpărea pe care o arăduse la începutul călătoriei. Iar concentrația aceluiași cantități de apă într-un spațiu redus ca cincizeci de procente dădeu naștere unei curent mai puternic și mai întă. Peisajul plat făcea loc unor dealuri, mărurile erau mai înalte și mai abrupte, acoperite de o vegetație aproape de necăciat.

Garmay se simțise frustrat de înaintarea lor continuă, dar lentă, pareci în ritmul vaporăului din filmul *Reginea africână*. Era însă convins că nu avea să-i placă nici noul ritm de navigare, ca pe un tobogan acvatic. Pe măsura ce prindeau viteză, nu își mai permiteau vreo greșăli.

— Mă întreb unde am ajuns, a murmurat ea, uitându-se la pereți caldoroși acoperiți cu liane, care îi înghiteau de o parte și de alta.

– Și eu mă glădeam la asta, a zis Chi și a mîrnat coral cu privirea. Știu că ne deplasăm spre est, pentru că apa ne arată soarele. Dar am cam avea nevoie de cunoștințele pe care le-ai cîștigat la corecții.

Garnay a pufnit în ris.

– Avem de fapt nevoie de un GPS.

Chi a vîrît mîna în rucsacul lui și a scos instrumentul antic descoperit în templul din peșteri. Soarele a făcut metalul lustruit să scîrpească. I-a întins instrumentul lui Garnay.

– Știi cum funcționează asemenea lucruri?

– Cum sunt biolog marin, înși pețesc o bună parte din timp sub apă și îi las pe alții să mă ducă pînă la locul scufundării. Am urmat, totuși, un curs de navigație.

Chi a preluat cârma, iar Garnay s-a apucat să examineze instrumentul. Abia acum găsiseră prilejul să se uite mai atent la el, deși îl descoperiseră de ceva vreme. S-a mirat de lucrătura frumoasă a marelui de lemn, arătată ca o cutie, și de roțile dințate ce se învîrteau circular. Scrierile erau greacă veche, fără nici o înșelăciune, deosebindu-se numai ușor de noi.

Garnay a apăsat cu degetul roțița cu diametrul cel mai mare, dar, la fel ca și celelalte pîrți în mișcare, aceasta era blocată din cauza coroziei. Pe discul cel mare erau gravate animale. Oi. Capre. Un urs. Chiar și un leu. Din poziția lor, Garnay a tras concluzia că reprezentau constelații. Asta l-a amintit de diagramele din cartea reprezentînd stele, care aveau cadrane rotative și indicau corul nopții într-o anumită perioadă a anului. Inteligență idon.

– Cel care a întocmit dispozitivul ăsta a fost un geniu, a zis ea. Am dibuit doar o parte a funcțiilor lui. Ne spune cum trebuie să arate corul nocturn într-un anumit moment din an. Mai mult, îți poate arăta ce dată este doar uitîndu-te la cor.

– Cu alte cuvinte, un calendar ceresc, lucru de neprețuit dacă vrei să știi cînd secește anotimpul ploios, cînd să plantezi și cînd să strîngi recolta.

– Și cînd să navighezi. Dar și unde te afli. Partea de pe dos se poate folosi ca sextant, care îți oferă azimutul soarelui cu destulă precizie.

– Dar la ce slujesc celelalte roți?

– După cît mi pare important, ar putea fi și deschizătoare de conserve. Va trebui să întrebi pe cineva ceva mai expert în chestii tehnice, a spus

Guamay clintind din cap. Mare păcat că mecanismul e corodat. Nu ne-ar fi stricat să ştim unde ne aflăm.

Chi a scoteit prin naos şi a scos o hartă pe care a deslăuit-o în poală.

– Rădă lista nu apare pe hartă, a zis el, trăsând cu degetul canalul lui apendicular. Eu cred că ajunge mii de mile doar după sezonul ploios. Dacă ţinem seama de direcţia deplasării şi de viteza, aş îndrăzni să spun că, dacă înălă nu am trecut graniţa, intrând în Guatemala, suntem cât pe ce. Lucru destul de logic. Obiectele jefuite de pe pânterile arheologice improvizate sunt duse prin Guatemala către Belize şi de acolo mai departe.

– Când am venit aici să lucrez în cadrul proiectului NUMA, nu aveam în plan şi o vizită în Guatemala, dar cred că nu prea am de ales.

– Să vedem parca bandă a lucrurilor, a propus Chi. Avem posibilitatea de a stopa activitatea asta îngrozitoare de jefuire a siturilor.

Guamay a ridicat umerii din sprâncene. Se aştepta ca optimistul lui Chi să se mai fi domolit. Având în vedere starea precară a existenţei lor de ani pe mâine, ea nu se vedea făcând parte dintr-o poezie pornită să distragă reţelele de traficanti de artefacte. Avea ca scop principal supravegherea. Se așteptase să joace într-un film prost de-a hoţii şi vândărilor. Până în acel moment auuziseră un noroc elocv al nu maiiseră.

A făcut semn către cele câteva X-uri făcute pe hartă.

– Ai idee ce ar putea fi astlea?

După ce s-a uitat mai atent la ele, Chi a spus:

– Ar putea reprezenta elice. Şantier de săpături arheologice, locuri unde sîi au depozitele de artefacte, puncte de distribuţie...

– Iar din căile ne arată instrumental lista normalmente, noi ne îndreptăm exact către ele, a zis ea, ridicând obiectul şi împingându-l îi lui Chi.

– Interesant, a zis Chi, glăduitor, în timp ce vîra instrumental antic în naos. În reţel nostru de a ne folosi de el, am uitat de semnificaţia lui arheologică.

– Las în seama altora să deslăuiască problema asta. Avem am redevenit bioclog marie.

– Cu toate acestea, nu poţi nega faptul că prezenţa unui obiect grecesc într-un context precolumbian ridică o serie de întrebări.

– Întrebări la care nu sunt pregătiti să răspund.

– Nici ea. Descendată. Dar înși dau seama că voi citiți celula comunității arheologilor, care se va repedi pe mine la ora mai devinută aluzie privind contactul dintre civilizația precolumbiană și Europa. Acest instrument nu a ajuns aici de capul lui. Ori a fost adus de europeni în America, ori a fost transportat de americanii care au vizitat Europa.

– Poate e bine să nu avem cui să povestim asta, a zis Gamay.

Intrarea într-o linie dreaptă a râului și creșterea vitezei curenților i-a făcut să pună capăt discuției. Râul se îngustase și mai mult, devenind aproape un torent stabilind printre pereți înalți. Chi a început să aibă probleme cu cîrma, astfel că a fost înlocuit de Gamay. Nu se auzea nici un zgomot de cascadă, care să îi avertizeze în legătură cu vreun prag, dar Gamay a rămas în alertă.

– Observ că prindem vitezi tot mai mare, i-a spus ea lui Chi.

– Nu poți încetini?

– Țin motorul practic la ralanti. Fii atent ai ochi și urechi. Dacă ți se pare că vezi ape învolburate în față, amuți-mă, ca să ne îndreptăm spre mal, iar după aceea vedem noi cum procedăm.

La baza unui mal înalt ca un zid se vedea o plajă înșiroită, lăți de câțiva metri. Ar fi fost spațiu suficient ca să tragă la mal pentru a-și mai trage suficient. Voa să oprească și din alt motiv. Aceasta era singura cale pe care ar fi putut să îi urmeze aici chiclelele. Ceea ce însemna că râul era navigabil pentru o barcă de mici dimensiuni. Trecerea sub control a bărcii remorcate era mai problematică. Sosise momentul să tragi la mal, să transfere proviziile și să abandoneze remorca.

Brusc, râul s-a îngustat considerabil iar viteza apei s-a dublat.

Gamay și Chi au schimbat priviri nedumerite. Încă nu se auzea zgomotul specific pragurilor. Tocmai urmas un cot lung, malurile apropiindu-se atât de mult, încât aveau impresia că aproape le puteau atinge. Gamay s-a gândit să descrie un viraj mai larg și să îndrume barca pe uscat, pe acea plajă îngustă. Barca în care aveau proviziile s-a amucat, apoi a spus-o în cîntăci dreapte, diminuînd eforturile ei de a cârmi. Din experiență, Gamay știa că, atunci cînd e să se întâmple ceva rău ca o ambucațiune, atunci lucrurile chiar o iau anapoda. Trebuia să întreprindă ceva drastic pentru a evita un dezastru.

– Taie parulul a strigat ea.

Necrușind să înțeleagă, profesorul a privit-o mirat.

– Fuscian, a spus Chi. Nu-am mai pomenit vreun riu care să dispună atât de multe întinse-tunel.

– Iartă-mă, profesore, dar în țara ta se găsesc prea multe peșteri și tuneluri ca să fie pe placul meu.

– Xi, doctor Gamay. Din păcate, scumbei cu un proșter.

Gamay a încercat să vadă jumătatea pînă a paharului, apoi și-a dat seama că nu prea exista așa ceva. Fuscieri după de curent pînă în fundul pînăntului, și nu avea certitudinea că vor mai reuși să iasă de acolo. În cel mai bun caz, acesta putea fi rata urnată de chiclemas, ceea ce însemna că exista posibilitatea de a nimici peste alți contrabandieri. Gamay a ridicat sticla din apă și s-a folosit de o paletă pentru a clăni, împingând cu brațele și cu picioarele atunci cînd barca se ciocnea cu agorot de pereții peșterii.

Gamay s-a prins de o mică stalagmită și a înfigurat de câteva ori restul de pînă în jurul ei. Tachetul improvizat s-a dovedit rezistent. S-au tîrît pînă pe un prag de piatră și au apăs o lumînă de veghe. Gamay se aștepta ca barca lor cu prozorii să treacă în mare vizibil pe lângă ei, dar posmine că aceasta se blocase undeva. Chi a deplăm pierderea conservelor Spars. Gamay l-a consolbat apăsînd că poate își vor scoate pîrcuța ceva mai tîrziu. Ea nu ducea lipsa cîrni conservate, însă combustibilul și apa erau pierderi importante.

Cît au mîncat carne slăbită de vaci și țurîla, au căutat să încrepească un plan, și au convenit în cele din urmă că nu exista decît unul: trebuia să-și continue drama. Nici Gamay, nici Chi nu și-au exprimat temerea că se putea ca rîul să se termine într-o fînditură. Ori să-și continue cursul la nesfîrșit. Însă posibilitatea aceea îi apăsa ca un nar întunecat.

S-au urcat din nou în barcă, au pornit motorul, ca să aibă cît de cît control asupra deplasării, și au navigat încă jumătate de oră, deseori suferind de crize de tuse din cauza aerului stîlbat și umed. Gamay avea senzația că pîrîntul îi era plin de mucegaiul aflat prelungit în jur. Curentul părea să fi slăbit. Profesorul, care lumina drumul, a amușat că elud își recăpăta lîngimea pe care o avea înainte de îngustare. Sîltes cu lumina la prova bărcii, iar aceasta lumina ceea ce părea a fi o peșteră de mari dimensiuni.

– Stop! a strigat el, acoperind agorotul amplificat de acou al motorului.

Garnay a întrerupt alimentarea și a tras brusc de cârmă, abia reușind să evite ciocnirea cu zidul întunecat din care lor. Pădăra disprinsese din nou. Probabil că mergea în adânc, a observat ea. Se glissea într-un lac de mari dimensiuni. Un afluent îngust pornea din cauza navigabilă principală. Din lipsa unui traseu mai bun, Garnay a dirijat barca spre un canal ce părea construit de mână omenească.

Chi a stins lămpa și s-a aplecat în față, privind concentrat spre întunecimi, de unde răbdărea o strălucire slabă, de culoare oranj, care, creștând în intensitate pe măsură ce se apropiau de ea, s-a dovedit a fi o lampă cu keroseen, a cărei flacără pălpâia pe un mic debarcader construit pe piloni. Garnay a adus barca lângă alte două ambarcațiuni cu fundul plat identice cu a lor, legate de debarcader, și a oprit motorul. Au ascultat încoadaji, dar nu au auzit nici un sunet în afara propriilor răsunări precipitate.

— Cred că aici se încheie călătoria noastră, a zis Garnay.

Au băgat în năcațul lui Chi toate proviziile rămase și au pornit cu foarte mare precauție de-a lungul debarcaderului, care se termina de un prag de calcar drept, aproape de lăjmărea unui trotuar. Acesta s-a lărgit treptat, iar pereții apei au devenit netezi. Au urmat un drum iluminat, depășindu-se de la un felinar la altul, până când au ajuns într-o încălțare de mari dimensiuni. Pereții și tavanul acestuia erau netezi și tăiați drept.

Chi a examinat ceea ce vedea la jar.

— Asta e o carieră. Probabil a fost folosită de antici pentru tăierea blocurilor de calcar din care și-au construit templele și casele. Aici au tăiat piatră mayagă.

— Dar nu cred că foloseau lămpi cu keroseen.

— Nici eu nu cred. Partea bună este că trebuie să existe și o ieșire pe undeva.

Au continuat explorarea și au dat peste o dăruină de lăzi din lemn aprăzate pe paleți. Chi a mers de-a lungul șirului de lăzi, privind în interiorul lor.

— Încredibil, a șepțit el. Cred că sunt sute de obiecte maya aici. Garnay lăsa folosea cariera ca depozit pentru lucrurile furate.

— Mi se pare logic, a spus Garnay. Prada este adusă pe rîu până în locul ăsta și prelătată de aici. Brusc, și-a dat seama de ceva.

Însumată că au nevoie de mijloace de transport terestre ca să ducă obiectele mai departe.

Chi nu o mai asculta. Stătea în fața unui gir de pervazuri largi tăiate în peretele peșterii. Fascicula lanternii s-a plimbat peste niște blocuri mari de piatră aliniate pe acele pervazuri, aducând cu exponatele din vitrina unui magazin de monumente funerare.

— Iar au apărut corbările, a șoptit el.

Garney s-a apropiat și a văzut sculpturile în piatră.

— Sunt la fel ca acelea pe care le-am văzut la ruine.

— Da, se pare că fluturările au o amploare mai mare decât mi-am imaginat. Probabil că au descoperit situri arheologice similare cu acela pe care l-am vizitat noi. Au folosit un aparat de tăiat de mare putere, cu lamă diamantată, ca să detașeze sculpurile astea din perete. Chi a oftat adânc. Mare tragedie...

Pe moment, curiozitatea intelectuală s-a dovedit a fi mult mai puternică decât instinctul de supraviețuire. Poate că ar fi stămas acolo toată ziua, schimbând păreri, dacă Garney nu ar fi văzut o strălucire albicioasă la un capăt al carierei de piatră. Lumina zău. În aflișaj, o cale de ieșire din acel loc care o băga în răcoare. Din momentul în care coborâse din barcă, tălăse cu sentimentul că nu erau singuri. Aruncând o privire peste umăr, l-a prins pe Chi de braț și practic l-a ținut de lângă artefactele de piatră.

Lumina răcoasă printr-o deschizătură lăsa călă o ușă de garaj, desăvârșită călă se afla o arundă tipic mayașă. Au pășit afară. Treceau brusc de la răcoare și întinerie la lumină orbitoare și arșișă a fost ca un șoc, astfel că arundelul s-a văzut albișă și mijlocul ochii și să clipească des pentru a se reobliga cu soarele. În fața deschizăturii se găsea o platformă de încălzire improvizată; un cârlig atârna de brațul unei vinei. Pământul din jurul platformei era îmbibată cu ulei de motor și răcoșii de roți de camion.

Garney a dat să înainteze câțiva pași pentru a vedea mai de aproape, însă s-a oprit brusc, alertat de ceva aflat la periferia câmpului ei vizual. S-a întors spre dreapta, apoi spre stânga, și nu l-a plăcut deloc ceea ce a văzut. De o parte și de alta a intrării în carieră, care era tăiată într-un deal, se afla câte un bărbat. Unul ținea o carabină îndreptată spre ea, iar celălalt, o pușcă de vânătoare apăsată spre Chi. La costuri aveau și câte un pistol fiecare. Garney și Chi s-au înțeles din priviri să nu facă nici o

mişoare necoagată. Singura cale de scăpare era înapoi în peșteră, dar și aceea le-a fost tăiată imediat, pentru că dinlăuntrul cavernei a apărut un al treilea bărbat înarmat. Senzația că fuseseți urmăriți se dovedise perfect justificată, a gândit Garay cu tristețe.

Toți trei bărbații erau mândri și neîbărbienți, așa cum Garay se aștepta din partea unor localnici, dar acceptă chiclelor aceea o înfrângere mai aspră, pînă la mai disciplinată decît cei care îi urmăriseră în joul rătăcit. Luera explicabil, de altfel. Indivizii de la parterul de săpături se aflau la baza piramidei acelei organizații infracționale, fiind salariații care scoteau artefactele la lumină și, în același timp, câștrii care le transportau. Accepta de aici probabil că erau pașnici. Cel de-al treilea le-a dat un ordin scurt celorlalți doi. Bărbații le-au făcut semn cu ambele lui Garay și lui Chi să porneauză pe drumul neamenajat care lezea din cariere.

Au urmat acel drum vreme de cîteva minute, prin pîdure, pînă au ajuns la un loc unde tălăburile și capacii făceau tîlăși pentru a se crea un spațiu de parcare pentru o camionetă GMC cu tracțiune integrală, cu caroseria lovită și plină de noroi. Ușa unei mici magazi stîlucă deschisă, lăsînd la vedere anvelope pline de umoare ce atîrnau înlăuntrul. Un bărbat lucra la motor. Clad i-a arătat pe ceilalți apropiindu-se, s-a retras de sub capota ridicată. Era slăbănog, cu o piele gălbuie ca coara, iar barba pîlpîlîndu-se pe fața îngustă îi făcea să arate ca un diavol cîntat prădă stîlucii. Omul a stat de vorbă cu șeful pașnicilor. Cu toate că nu știa spaniolă, Garay și-a dat seama că mecanicul reprezenta vocea autorității.

Acesta i-a adresat o întrebare profesională, care a luat din nou atitudine de pînă stînc și umil. Au stat de vorbă preț de vreun minut, apoi individul s-a înclinat și a clîtinat din cap ca un aer ce voia să spună „Asta-mi mai lipsește”. Garay a observat cu uimă că pe fețele bărbaților nu apăruse nici una dintre expresiile rătăcite ce sugerau un viol iminent, dar faptul că omul a rîsna cu rîlna pe poala pistolului cîlă a stat de vorbă cu Chi nu a lăsat-o defel. După cîteva momente de gîndire, șeful a urcat în cabina camionetei și a discutat pe un ton scîlînt cu cineva, folosînd un aparat de radiorecepție. Conversația s-a purtat mai aprins pe alocuri, dar mecanicul rîlnea clad s-a întors și le-a dat un semn pașnicilor. Accepta i-au prins pe Garay și pe Chi și i-au trîntit

fără menajamente la pământ în spatele camionetei, după care le-au legat picioarele și apoi le-au prins înțele de bara de protecție.

– Ce a zis? a întrebat Gurnay în șoaptă, după ce au rămas singuri.

– I-am povestit că ne-am răstăcit, că ești om de știință iar eu sunt căldura ta, că am ajuns în peșteră din îndrăgălene.

– Și a înghițit povestea?

– Nu are importanță. A zis că are ordin să împuște pe oricine apare în acest loc. S-a consultat însă cu șefii lui prin radio și ei i-au ordonat să nu procedeză la.

– Părea foarte satisfăcut de sine că a scăpat de răspundere. Cât timp mai avem?

– Camioneta are probleme cu motorul. După ce îl repară, o să ne ducă de aici.

Gurnay a tras adânc aer în piept și apoi a oftat îndolung. Nu se temea. Era doar epuizat și cucerat de curiozitatea fiindcă fusese înfișat prizonier când se aflau atât de aproape de libertate, după toate cazurile din ultimele zile. În ciuda eforturilor făcute, acum nu se găseau deloc într-o situație mai fericită decât în momentul când socotiseră că vor sfârșii blocați în subteran. Partea bună a lucrurilor era că accepti chi-cieros nu se uita cu jind la trupul ei și nici nu făcea amenințări fără perdea cum că o vor viola. Și nici n-aveau să fie siguri să strîmbă pădurea pe jos. Și-a concentrat atenția asupra camionetei. Putea deveni salvarea lor dacă reușeau să găsească o metodă de a smulge cheile din mâinile a patru indivizi înarmați. Gurnay și-a scuturat capul de bara de protecție și a analizat posibilele soluții. Și-a dat curînd seama că, după cum se prezenta situația în acele momente, un singur lucru îi putea salva. Un miracol. A închis ochii. Urma să aibă parte de o noapte lungă.

Aflat în primul din cele două elicoptere, Zavala a văzut cadavrele în lumina zorilor. Aparatul Huey zbura la un plafon situat deasupra coroarelor capacilor, urmând albia perpendiculare a râului, când Zavala a observat îngălbenirea de trupuri formată la un col foarte strâns. I-a cerat pilotului să se apropie. Elicopterul s-a înclinat pe o parte și apoi s-a ridicat deasupra apei, zburând la parcul flă. Zavala s-a spîncit dincolo de ușa deschisă și a examinat cu privirea cadavrele umflate, întinse în descompunere. Apoi a transmis prin radio către cei de-al doilea elicopter, care descuia ceruiri pe deasupra lor.

— Paul și Kurt, din ceea ce vede aici, nu există motive de îngrijorare. Toate cadavrele aparțin unor bărbați.

Cu alte cuvinte, Garay nu se afla printre morți.

— Ești sigur? a întrebat Trout.

— Citi de sigur se poate de la înălțimea asta.

În dialog a intervenit și Austin.

— Mulțumesc. Aici ar fi un loc potrivit pentru a se pune planul în aplicare. Lăncușina e pregătită?

— Cu plinul flăc și gata de cursă.

— Bine. Atunci, la treabă!

Cele două elicoptere luate cu împrumut de la armata mexicană survolaseră mlaștile antice unde Garay fusese capturat și prinsă cară. Trout dorea ca echipa NUMA să-și facă o imagine completă a fugii lui Garay și a lui Chi, de la început până la sfîrșit. El propunea să zboare peste pragurile râului și să continue în aval, până descoperiseră acele cadavre.

Zarela a transmis pilotului comanda lui Austin. Aparatul s-a îndreptat către porțiunea cea mai lată a râului, după care a coborât până când obiectul mare alinat de burta lui a atins apa. Zarela a apăsat un buton de eliberare, iar elicopterul, eliberat de greutatea pe care o cărase până atunci, s-a ridicat brusc. Apoi s-a tras deoparte, iar aparatul de zbor în care se aflau Austin și Trout a zburat înainte pentru a-i lăsa locul.

Austin a ieșit primul pe usă, coborând în rapel pe o frînghie, până la bordul obiectului ce aducea cu o cadă de baie de dimensiuni mai mari, curva de forma unei barane. A dat drumul frîngiei și a apăsat un buton de pornire, după care a manevrat aparatul cel ciudat pentru a-l menține sub Trout, care cobora în rapel la rîndul său.

Apoi a fost coborât un sac impermeabil, sub îndrumările lui Trout. Era dificil de direcționat, din pricina curentului de aer creat de rotor. Îndrăgnea i-a conferit lui Trout avantajul unui pivot de baschet când a lăsat mâinile pentru a prinde sacul în case se găsesc proviziile. Deși portarea lui elegantă reflecta educația superioară și statura deirată sugera un fizic plăpînd, Trout avea o musculatură a umerilor și a brațelor de invidiat, câștigată pe vremea când lucrase ca pescar. A ridicat cu ușurință din cârlig sacul ce se legna, după care elicopterul Huey s-a îndepărtat.

— De regulă, nu prea îmi autostopiești, dar tu ai făpt de om ciudat, i-a strigat Austin, rugînd să acopere agornatul motorului.

Trout i-a zămbit. În ciuda îngrijorării cauzate de dispariția lui Gamay, era feteit că ajunge în siguranță acasă. Și-a desprins aparatul portabil de radioamatori de la centură și a rostit în microfon:

— Iac, îți mulțumesc că ai adus limuzina!

— Nu așteți de ce. Vă recomand să faceți întâi o cursă de probă, și abia după aceea să porțiți.

„Limuzina” era un Seol pentru doi pasageri, cel mai mic hovercraft construit vreodată. Corpul lui din fibră de sticlă și spumă verde, cu pupa rotunjită și botul ascuțit, avea doar patru metri și jumătate lungime. Cu ajutorul forței dezvoltate de elicea propulsoare și de suflanta de sustentare, acest Seol, complet încălcat, putea plona pe o pernă de aer, pe desupra apei sau a solului, cu o viteză de pînă la patruzeci de kilometri pe oră. Amintindu-și experiența tulie de Nina Kirov cu acel hovercraft uriaș, Austin șocotea că nu doar ticloșii meritau să conducă vehicule de performanță. Seol era destinat vizitatorilor și persoanelor care

manifestau interes față de furași și care doreau să ajungă în locuri inaccesibile altor mijloace de transport. Forțele Speciale modificaseră modelul casei adresa civililor, adăugându-i postament pentru o cultură ușoară, reflector și senzor cu infraroșu pentru dinți de noaptea.

Austin a accelerat motorul Briggs and Stratton de douăzeci de cai-putere și a simțit cum aparatul se ridică de pe apă pe perna sa de aer. A deservit câteva cercuri și optări, de probă, planând cu viteză mare, apoi cu viteză mică. După ce s-a convins că poate stăpâni vehiculul, i-a cedat comanda lui Trout. Cât timp acesta s-a familiarizat cu modul de manevrare al micuțului aparat, Austin a scotocit prin sacul cu provizi, scoțându-și pistolul și două puști CAR-15, versiunea scurată a armei M-16. În plus față de capacitatea de tragere de până la 950 de gloanțe pe minut în regim automat, CAR-15 putea fi folosită și ca lansator de grenade.

Austin s-ar fi declarat mulțumit dacă nu ar fi fost nevoie să aplice la arme, dar nu era deloc optimist în privința asta. Acum nu mai avea motive să facă poante pe seama uniformei de camuflaj pe care o purta Trout și el împrăstase una, și-și acoperise părul albat, care alina în ochi, cu o păcă din același material.

Nu erau decât pregătiri pentru debarșarea inoportabilă răspândită de cadavrele ce pluteau pe apă. Înainte de a se apropia mai mult, cei doi și-au înmuiat capetele în apa rădăi și le-au legat peste nas și gură. Cadavrele arătau de parcă cineva le-ar fi umflat cu aer. Cât și-a îngus să le verifice, unul după altul, Trout a ghinat dinții încheiași și buzele strânse.

După ce s-a asigurat că nu i-a scapat nimic, a deschis stația radio.

– Joe, stălin bine. Gamay nu e printre morți.

– Mă bucur să aud asta, amice!

– Crede că aștia sunt tipii care au încercat să ne doboare.

Amintindu-și cât de aproape fusese Gamay să fie țintit spre prazuri, Trout a simțit un fior pe șira spinării.

– O să verificăm și în aval. S-ar putea să aștepte undeva în vale ca tu și Kurt să o salvați.

– Îți mulțumesc încă o dată că mi-ai cedat locul tău aici.

– Nici o problemă, amice!

În noaptea precedentă purtaseră o scurtă discuție în legătură cu desemnarea celui de-al doilea ocupant al aparatului, primul fiind,

biocipules, Austin. Zavela abia aștepta să participe la acțiune, dar știa că Trout trebuia să se aște de față când o vor descoperi pe Garay, fie ea vie sau moartă. În plus, din motive practice, în postul de comandă era nevoie de cineva care să poată vorbi spaniola și să își asume rolul de ofițer de legătură cu mexicanii.

O clipă mai târziu, ambele elicoptere Huey au dispărut dincolo de corăbele copacilor. Austin a îndreptat Seaul în josul râului și a accelerat. Apasaul s-a înclinat deasupra apei și a făcut un salt rapid în față, de parcă ar fi pornit dintr-o prăpie. Când îi întrebasese pe prietenii lui din Forțele Speciale dacă aveau ceva care să-l ajute la deplasarea prin locuri înguste, Austin știa că recunoașterea aeriană avea posibilitatea de a acoperi mult teren în foarte scurtă vreme, dar și că pământul tropical putea ascunde cu ușurință.

Au condus apasaul cu râul, plătind viteza de treizeci și cinci de kilometri pe oră. Deși se aflau pe râu de foarte mult timp, Garay și Chi abia dacă parcurseseră optzeci de kilometri de când plătiseră zona de praguri. În condițiile în care vehiculul pe pernă de aer avea o viteză superioară și nu se făceau popasuri peste noapte, Austin și Trout aveau să acopere aceeași distanță mult mai repede. Ochii aeri ai lui Trout a surprins o strălucire ciudată în față, cam pe mijlocul curențului. S-au apropiat de insuliș, iar Trout a coborât. În ciuda griji deosebite a lui Chi de a nu lăsa garzoale în urma lor, îi sculase un ambalaj din plastic în care fuseseră fructe uscate și semințe. Fără să scoată un cuvânt, Trout a urcat înapoi în vehicul și i-a arătat descoperirea lui Austin, care a dat aprobator din cap, apoi a accelerat până a ajuns la viteză maximă. Erau pe urma cea bună.

Șașa mii a scos un pliculet și au auzit glauul lui Zavela:

– Kart, e o nebunie!

– Te auzim, Joe. Ce se petrece?

– Nu știu sigur. Urmăream cursul râului, fiind în fața voastră. Șerpulește, apoi se îngustează după o vreme, curgând printr-un fel de canion. Nici urmă de Garay sau de Chi, dar am continuat și, pe neașteptate, râul dispare.

– Ce-al spus?

– Râul nu mai e. Acum curgea, iar după un moment s-a mistuit.

– Și unde te afli acum?

– Urmăriți un curs de cercetare, să vedem dacă îi dăin din nou de ramă. Dacă nu, venim în amonte, în împlinirea voastră.

Miniveliculul pe pământ de aer a continuat să înainteze. Pasagerii săi observaseră la rândul lor îngustarea râului și panta tot mai accentuată a malurilor.

Zavala le-a transmis un nou mesaj:

– Kurt, n-am găsit nimic. Trebuie să ne întoarcem. Elicopterele au nevoie de realimentare.

Adunaseră combustibil de rezervă și îl lăasaseră la ruină. La viteza cu care se deplasau, aparatele puteau reveni la sit, realimenta și relua cercetarea într-un interval scurt de timp. Austin i-a spus lui Zavala că ei și Trout vor continua deplasarea în josul râului atât cât vor putea, urmând să aștepte apoi întâlnirea cu elicopterele. Au distorsionat brusc când aparatele de zbor au trecut pe deasupra lor în mare viteză, în vreme ce hovercraftul înainte în aval.

Au ajuns într-un fel de strâmtoare, deplasându-se și mai rapid datorită curentului, după care au văzut ambarecașul cu fundul plat. Era înșepentit în noroiul de la mal. Austin a tras aparatul pe plaja aceluiași îngustă, apoi el și Trout au sărit jos. Barca era plină cu cutii de carton, și probabil că greutatea acestora împiedicase curentul să o desprindă de mal și să o tragi înapoi în apă.

– Ce pătruc ai, Paul?

– Am spus că ei nu au navigat în barca asta. Cred că o remorcuau. Uite, e atât de înclinată, că nu ar mai fi încăput nimănui la bord. Motorul e ridicat din apă. Și parțile astea s-au fost tăiate.

Austin a tras de un furtun subțire din cauciuc.

– Ai dreptate. Uite, conducta de alimentare a motorului nici măcar nu e conectată la rezervor.

Au împins barca mai sus pe mal și după câteva momente se găseau din nou în hovercraft. Au mai mers câteva minute, după care râul a dispărut. Austin a dat mai multă putere valanței pentru a începe ambarecașul pe loc.

– Uite și răspunsul reflexiv la dispariția râului, a spus Trout. Nu-i nici un rău la rău loc. O la prin subteran.

A încercat să ia legătura cu Zavala prin radio, dar nu a primit răspuns, și a presupus fie că ieșiseră din raza de acoperire a transmisiei, fie că semnalul era blocat de pereții înalți din piatră. Fără a sta pe

gladuri, au decis să-și continue drumul. Au pătura încoet, coborând de pe perna de aer, iar Trost a luminat calea cu reflectorul.

Vibrația și zgomotul produs de elicea de propulsie au speriat lilieci. Acepția s-au desprins de plafon, de parcă ar fi fost sufiați de o rafală de vânt, o aglomerare de flăcări făcând din aripile de piele, cu ghearele ascuțite și chiplind. Austin a accelerat. Aparatul înainta din nou pe perna de aer. Băbeșii s-au ghemuit în cabina deschisă, abia reușind să mai vadă pe unde mergeau din cauza norului alburilor de trupuri învâlmite. Vehiculul s-a levit de câteva ori de mizeria stăcoasă, dar, alina venise cît a putut înainta. Austin a ținut accelerația la maximum.

Apoi au trecut de armata de lilieci și s-au putut scuti scîlpați.

Austin a redus motorul la ralanti, lăsînd ambarcațiunea în voia curentului.

– Ai pîlît ceva? l-a întrebat el pe Trost.

– S-ar putea să aibem la fel ca tine, dar în rest n-am nimic. Să mergem mai departe.

Sancetul motorului era înspălmîntător la spațiul acelu închin, stîrnind ecouri peste ecouri. Austin opera cu precauții peste care ar fi putut da să fie complet surzi, pentru că astfel apropierea lor era anunțată de la kilometri distanță. Au înaintat cu vitezi constantă, stîrnind valuri ce se lăbeau de pereți, și curînd au pătura într-o peșteră mare. Au descris un cerc rapid în jurul lacului ca să se orienteze și au constatat că râul dispărea din nou, dar că exista un canal ce ieșea din cavernă.

Acest canal se oprea lângă un debarcader mic, iluminat de un felinar. Au aruncat hovercraftul, lăsîndu-l alături de cele trei bărci cu fusul plat. Cu armele pregătite pentru orice eventualitate, au înaintat pe potecă, ajungînd la curieră. S-au oprit să vadă ce conținea lăcăle, apoi au continuat. În depărtare se vedea, lucind slab, lumina râului.

Austin s-a oprit sub arcula în consolă și a ascultat muzica slabă ce strălucita din depărtare. Ritmuri latine. Stând cu spatele lipit de pereții peșterii, a scos în caldă arma CAR-15, cu degetul pe trăgaci. A scos capul afară, a verificat din ochi zona din jurul platformei de înălțare și, cum nu a văzut pe nimeni, a ieșit cu băgare de seamă în lumina orbitoare a zilei. I-a făcut semn lui Trout să-l urmeze. Cu Austin în frunte, cei doi au înaintat fără îngorț pe îngustul drum neamenajat, pălându-se cât mai aproape posibil de vegetația de pe marginea lui.

Ajunși în locul unde un alt drumcag, cu filigane adânci, se desprindea de celălalt drum și înainta printre copaci, s-au făcut una cu talpările și s-au ghersuit. S-au tîrît paralel cu drumul, după care, Molada se pe burta, s-au strecurat către marginea unei zone defrișate. Austin a înaintat încoace și cu finuță și a tras cu ochiul prin iarbă înaltă. Trout l-a prins de umăr, dar Austin vibrase deja amical de pînă de culoarea roșie a unui vin bun. Gurney. Era legat de bara de protecție a unei camionete. Fața ei avea culoarea homarului fier, pielea se jupăise de pe naraș arde soare, părul ei extraordinar așezase o înghețată de bucle mardare, înalt, în roz, Gurney părea să nu fi plătit mai nimic. Lângă ea se afla un bărbat de origine indiană, probabil doctorul Chi.

Gurney stînea cu ochii închiși, dar i-a deschis și a privit atent în jur, ca și cum le-ar fi simțit prezența.

Austin a analizat pe dată întreaga situație. Sarcina muzicii era un casetofon portabil așezat pe bina camionetei. În spatele mașinii, așezat direct pe pămînt, trei bărbați erau cufundați într-un joc de cărți. Își pîneau armele la înfărmă, și fiecare dintre ei purta pistol la centură.

Austin și-a mutat privirea spre partea din față a vehiculului, unde un al patrulea bărbat stătea aplecat deasupra motorului, lucrând. Și el avea pistol la belă, dar nu îngrijorându-se prea puțin de autul AK-47 reformat de o roată. Austin i-a făcut semn lui Trout să se retragă. Acesta a încuviințat, înțelegând necesitatea de a face o recunoaștere mai atentă, dar expresia feței îi trăda dezamăgirea.

Câteva minute mai târziu, unde lângă unde, s-au retras de un copac și au analizat situația.

– Averea patru oameni înarmați cace, în condiții normale, nu ar constitui o problemă în fața armelor pe care le avem noi, a spus Austin. Însă Garay și doctorul Chi se află exact în linia de tragere. Nu-mi place faptul că al patrulea individ este izolat de ceilalți. Și are o pușcă automată la îndemână. El ar putea fi primejdia cea mare. Ai vreo sugestie?

– Am putea chema întăriri, a spus Trout, lovind ușor cu palma în stația radio de la centură. Dar chiar dacă ai reuși să sosis curând aici, asta n-ar duce decât la confruntare armată, iar numărul victimelor ar putea fi mare.

– Exact așa gândeam și eu, a spus Austin, scărpinându-și bărbia, pe care începuse să-i crească barba. Garay și Chi par să nu fi plătit mai nimic, de unde trag concluzia că cineva îi vrea vii, cel puțin decapitați.

– Eu cred că vor pleca de aici imediat ce își rezolvă problemele mecanice la mașină.

– În momentul ăsta, situația ar deveni abordabilă. Locul de cârpi se va încheia, iar pușcile s-ar putea îndepărta, astfel încât să nu fim în linia armelor lor. Oei poate că ni se va ivi prilejul în momentul când li vor fi pe Garay și pe Chi în carionetă. După ce ei ies din cadru, putem acționa.

– Mai există o posibilitate, a spus Trout. S-ar putea să nu apucăm indivizii până atunci.

– Însă das seama că din ceva cunoscut pe ceva necunoscut, și situația nu-mi place nici una, dar nu cred că putem face altceva decât să așteptăm.

Fără trageri de inimă, Trout s-a declarat de acord. S-au strecurat tihniș până la marginea luminișului. Locul de cârpi continua, iar mecanicul își vedea de lucru la motor. Austin s-a bucurat văzând că

Garnay și Chi stăteau cu ochii deschiși. Și-a reprinsat farea ce creșea în ei la vederea situației în care se găseau cei doi.

La multă vreme după ce, sîtul pînă peste cap, Austin își jurase să nu mai asculte niciodată muzică latină, mecanicul s-a retras de sub capota ridicată, și-a ștears mîinile murdare de o cârpă mîlăgîită de unsoare și a urcat în cabină. Motorul a pornit de la prima cheie, răspîndind în jur un huzuit cumplit. Un nor de fum violet, plînit din jeava de echipament, i-a învăluit pe Garnay și pe Chi, făcîndu-i să-și miște capetele dintr-o parte în alta, în încercarea zadarnică de a scăpa de norul.

Locul de cârji s-a încheiat rapid. Ascultorii și-au înghețat banii, au aplecat în piciorușe și, pîlîndu-și palmele peste gură și nas, s-au îndepărtat de partea din spate a camionetei. Lăsîndu-și armele de izbeliște, a observat Austin cu vidită plăcere. S-au apucat să rîdască la mecanic, care tocmai ce strise din cabină. După ce a constatat că pașnicii nu manifestau entuziasmul cîvenit față de reușita lui, acesta s-a apropiat de cel mai apropiat dintre ei și i-a luat faros de guler, după care l-a tîrît pînă în partea din față a camionetei și i-a poruncit să asculte totuși motorul. Cei alți pașnici au izbucnit în hohote de rîd și s-au apropiat de cei doi.

— A sosit vremea să intervinem, a spus Austin.

Ingredientele esențiale ale succesului într-o ambuscadă sunt elementul-surpriză și camuflarea mișcărilor. I-ar fi putut socoti pe călcîreos cu o singură rafală de câmbiș, numai că Austin perase într-o operațiune de salvare, nu una deucidere. El și Trout s-au ridicat în piciorușe și au pîlîrnat cu pași mîsurăți în lumină. Trout a sloboșit scurte rafale în aer, în vreme ce Austin a ținut arma îndreptată spre călcîreos. Obiectivul îl reprezenta intimidarea. Atacul a avut rezultatul scontat. Mîcar în parte. Cei trei pașnici i-au vîrît pe cei doi atacatori înaintînd spre ei, au aruncat priviri spre armele rămase departe, după care au revenit asupra bărbatului cu păr ciuruit și ochi necrușători și asupra împușcătorului însoțitor al acestuia, și s-au îndreptat în pădure cu niște frunze răsfațe de vînt.

Mecanicul s-a arvîrlit în cabină, a bîgat motorul în vîntul și a apăsut pedala de accelerație pînă la fund. Roșile care se retrăseseră ne-bunește au sărit figușe adînci în sol, arvîrlînd în spate două jerbe de pîrîșă. Cu un ulet de motor, camioneta a pornit spre ieșirea din lumină, tîrîndu-i pe Chi și pe Garnay ca pe niște cutii goale de

conserve legate de bara de protecție spate, cum se obișnuiește la mașinile tinerilor călătoriți. Muzica încă aia din difuzoarele cautofonului stăruia în beca camionetei.

Austin a strigat către Trout să țină arma îndreptată spre pasagerii fugari și a scos revolverul Bowen din tasul de la șold cu o viteză demnă de un pistolar din Vestul Sălbatic. Ținând arma cu ambele mâini, a țintit cu călcaș către partea din spate a cabinei. Pistolul a lătrat de cinci ori, iar luneta cabinei s-a dezintegrat într-o ploaie de cioburi. Ultimele împușcături fuseseră inutile, deoarece primul foc a nimerise cașca șoferului.

Camioneta a mai înaintat câțiva metri, ca și cum ar fi fost pe pilot automat, însă în cele din urmă s-a oprit, iar motorul s-a înecat. Austin a pornit în goană spre camionetă. Însă Trout a ajuns acolo înaintea lui, a tăiat legăturile lui Garnay cu un cuțit de vânătoare și și-a luat soția în brațe.

Cambridge, Massachusetts

O săptămână mai târziu, un taxi a trecut prin dreptul gardului negru din fier forjat care înconjură peluza de campusului Harvard, a coborât pe o stradă liniștită, mărginită de gazece, și a oprit în fața unui edificiu de cărămidă, înalt de cinci etaje, în stil georgian, care părea nichilul altu printre clădirile cu aspect modern ce îl însoțeau compania. Zavala a coborât din mașină și s-a uitat la plăcuța care anunța Muzeul de Arheologie și Etnologie Peabody. Întorcându-se către Austin și Gurney, a spus pe un ton polițesc:

– Asta este o zi mare pentru familia Zavala. Mama a avut mereu nădejde că voi ajunge la Harvard.

– Mama ta trebuie să-i mulțamească soptai meu pentru înblănda fetei, a spus Gurney, însă ai oricum feliicități din partea noastră.

– Mulțamește. Și mama vă mulțamește. Intrăm pe terenul sfânt? a întrebat el, însoțindu-și vorbele cu o plecăciune și un gest curtenitor din mână, tipic pentru caracterul lui ușor teatral.

Vizita la Cambridge din acea dimineață era urmarea convocării lansate de Trout către colegii lui de la NUMA. Trout sosise la mazu pe o năvi ocioasă, ce începuse în jungla din Yucatan. După ce își regăsise soția, Paul călătorea împreună cu ceilalți pînă la Nervos la bordul unui elicopter mexican. În timp ce așteptau sosirea aparaturilor de zbor, examinaseră mai atent obiectele furate ce fuseseră depozitate în peșteri.

Chi era conducător de pluton, mergând de-a lungul lărilor de lemn și pământurilor de piatră, călătorind cu tristețe din cap în vreme ce vorbea despre importanța obiectelor arheologice și a daunelor ce fuseseră provocate prin dărgroparea lor la înlăturare. Oprindu-se în dreptul frontoanelor de piatră cu inscripții, Chi continuase să se lamenteze:

– Știu bine că aceste pietre spun o poveste întregă, una de o importanță deosebită. Dar pentru că au fost extrase într-un mod irresponsabil și îngrijăduit nici, s-ar putea să avem nevoie de luni, poate chiar de ani, până vom afla ce reprezintă.

Cuvintele lui Chi răsunaseră în urechile lui Trout pe întreaga durată a drumului către Norcon. Medical de pe vas o examinase pe Gamay și constatasese că, în ciuda epuizării fizice, starea ei de sănătate era bună. Știind că soția lui putea dormi acum într-un pat adecvat, făcându-i eforturi bestiale de la bacătărea navei, Paul revenise în cabina hoților de oameni, dăcând cu sine echipament de fotografiat.

Armata mexicană înfăpuse acolo o tabără pentru protejarea obiectelor de patrimoniu și depistarea hoților înșelățoși prin zvon. Chi rămăsese pe loc, pentru a participa la inventarierea obiectelor furate. După ce Trout îi prezentase în limă mari planul său, profesorul își dăduse acordul cu un aer entuziasmat. Trout realizase sute de fotografii digitale ale pietrelor și inscripțiilor de pe ele. Apoi strânsese tot echipamentul și revenise pe vasul de cercetări pentru a-și reînălăui soția și a zbura spre casă. Revenit la Washington, Paul introdusese datele în computerele lui.

Ca geolog și oceanograf, Trout căpătase o mare pricepere în folosirea graficii pe computer în cadrul proiectelor submarine. Activitatea lui mergea dincolo de sondarea fundului oceanului cu ajutorul unor aparate ce slujeau drept ochi și urechi. Descoperirile de straturi primitive sau de izvoare termale trebuiau prezentate în așa fel încât să fie înțelese și de oameni care nu aveau doctoratul în științe. Arheologia începuse deja să utilizeze imagistica pe computer pentru a reconstitui orice, începând cu orașe antice și terminând cu rămășițe de schelete. Se consultase în repetate rânduri, prin telefon, cu profesorul Chi, care revenise în Mexico City. După ce efectuase analiza, îl sunase pe Austin și îi spusese:

– Știa că și se pare o domeniș, dar chestia asta pe care am făcut-o pentru doctorul Chi ar putea avea legătură cu misiunea la care tocmim lucrăm noi.

Austin nu avea nevoie de nici un alt îndrum. Îi prezentase pe scurt la telefon Ninei Kirov ceea ce descoperise Treut și o întrebase dacă îi putea ghii lui Paul un specialist în cultura maya. Ea îl recomandase imediat pe doctorul Orville. Treut pusese pe CD informațiile pe care le avea și plecase spre Cambridge, pentru a purta discuții la Muzeul Peabody.

Masa noastră de recepție a mesei era dominată de un stâlp masiv de origine aztecă, ale cărui fețe grotesce stăteau clăcite spre cînta studenții aplecați la recepție. Austin a rostit numele său și al celorlalți, iar recepționera a apăsat pe butonul de interfon. Apoi a apăsat un ghid, o tăbăcă la fel de strălucitoare, care i-a condus până la etajul cinci pe o scară metalică, prin dreptul unei sculpturi înfățișând un războinic mayaș peolul.

Ghidul a ținut să le prezinte un comentariu pe care probabil că-l notăm cu fiecare prilej.

– Peabody este unul dintre cele mai vechi muzee din lume dedicate antropologiei. A fost înființat în 1866, în baza unei donații de 150 000 de dolari din partea lui George Peabody. Construcția clădirii principale, de cinci etaje, a început în 1877. Muzeul deține cincisprezece milioane de obiecte, însă noi vom vedea o mare parte a materialelor, înecstehi artefacte rezultate din activitatea lui E.H. Thompson de la situl sacru din Chichén Itzá, unde se practica sacrificiul de feciore.

– Eu le-am fi ghidat atât utilizare aecor feciore, a murmurat Zavala.

Din fericire, ghidul nu a auzit comentariul său. I-a condus în sala de prelegeri. Nina stătea lângă pupitra și discuta cu un bărbat stăbănog, zăind pînă la ȝocovon și abărlit. A stăbilit ferocitor cînd i-a stărit pe celălăți, îndecstehi pe Austin – a remărsat acesta cu înolătare –, și i-a apȝropiat lute, pȝrincîndu-l pe Kurt de răsăd. Austin simȝon cum îi crește pulsul de fiecare dată cînd îi cădeă pȝrincă asupra feciore îndecstehi, de supermodel, ale trupului Ninei, sau asupra buncor cȝrsonale. Și-a jurat în cȝnta sa că, într-o buntă zi, o va duce într-un loc unde să nu mai fie încorȝurări de pȝrteră și cȝlegi.

Nina i-a prezentat pe nou-venitȝ doctorului Orville. Austin descoperise de multă vreme că înfăȝurarea anterioară nu conta, însă în

carul de fiți nu era chiar așa sigur. Specialistul în cultura maya purta un costum de teodol cu haina boțită, încheiată totuși la toți nasturii, deși era o zi caldă. Cravata demodată, cumpărată dintr-un magazin de lucruri de ocazie, avea multe pete de grăsime. Strălucirea de marmar din ochii năpădați era amplificată până la proporții incredibile de ochelari cu lentile groase, însă inteligența arditoare reușea să țină umbra neburiei în frâu. Însă abia-abia. Auster se aștepta ca din clipă în clipă ochii să-i sari din orbite aidoma vechiului personaj dăla de desene animate. A hotărât să analizeze cu altă ocazie grapija delicată dintre genii și tulburarea mintală.

– Paul pregătește ultimele detalii ale prezentării, așa că va fi alături de noi peste câteva minute, a aranjat Nina.

S-a deschis ușa. Garay se aștepta să apară soțul ei, cu obișnuita plecare a capului spre a nu lăsa pragul de via. A clăcat gura în semn de uimire, apoi pe fiți i-a apărut un zâmbet generos. Întinzând mâna spre silueta scundă și delicată, a rostit:

– Fătă mareă, era cât pe ce să nu te recunosc, profesore Chi!

Schimbarea în înfățișare a profesorului trecea dincolo de cea conferită de instrumentul pentru tăierea talpilor de teatru de răbă. Purta un costum la comandă Armani, de culoare gri, și o cravată de un galben intens, pe care le etala cu aceeași naturalitate cu care îmbrăca veșmintele de flăcău.

Chiul lui Chi, cu trăsături indiene clasice, era înpietrit precum acela al unui gângu, însă în ochii negri apăruse o expresie de amuzament.

– Când ești în Roma... a spus el, cu o ușoară ridicare din umeri.

– Profesore, sunt surprinsă extrem de plăcut! Auziți grozav, a zis ea.

– Și tu la fel, doctor Garay.

Ultima dată când îl văzuse pe profesor, acesta făcea semne de rămas-bun de la sol, în vreme ce ea urca spre cer într-un elicopter. În ciuda aventurii trăite pe sânu, Chi părea neschimbat. Spre deosebire de el, Garay nu-și revenise pe deplin decât după ce ajunsese la Washington. Atacul searsal fierbinte din Yucatan își făcuse efectul asupra pielii ei delicate. Dieta cu fructe uscate și nopțile albe, bălăuile de viac cu șerpi, nu-i fuseseră prea mult de ajutor.

Sala de prelegeri a început să sernene cu o paradă de modă atunci când Trent a pătura pe apă. Ca și cum ar fi dorit să se armonizeze cu

modul universitar din nord-est, Trout adoptase o atitudine pseudoengleză, purtând un sacou sport făcut la comandă, din stofă de lână, croit la Londra pentru a se potrivea staturii lui, pantaloni de culoare albe, cu o dungă perfectă, plus inevitabilul papion. Și-a cersat scuze pentru întârziere și, în vreme ce profesorul trecea la papură, Trout s-a dus la masă și a introdus o discetă în laptopul conectat la ecranul de proiecție. Atmosfera amintea de aceea pe care o crea Hiram Yaeger la sediul NUMA. Nina s-a așezat la masă, iar restul echipei NUMA a ocupat primul și de scurs, cu niște boboci nerăbdători în prima zi de cursuri.

Orville a rostit discursul inaugural.

– Vă mulțumesc tuturor pentru prezență. Nina vă poate spune că mă bucur de reputația de a face afirmații trase de pîr în presa locală. Pe față i-a apărut un zâmbet destul de stălbăt. Totuși, trebuie să recunosc că pîră și bogata mea imaginație ar avea mult de făcut pentru a inventa o poveste mai fantastică decât aceea pe care o veți auzi în momentele ce urmează. Apăsar, fără să mai trag de timp, li cederă cu înaltă statură mea coleg și prieten, doctorul José Chi.

Stăind lângă papură cu mâinile prinse în spate, profesorul părea și mai scund decât în realitate.

– Aș dori să îi mulțumesc doctorului Orville pentru organizarea întâlnirii de față și pentru că ne-a îngăduit să folosim spațiul acestei instituții unde mi-am petrecut multe ore feliile ca student, a rostit Chi pe un ton sec, amintind de fîșnetul frunzelor uscate sub picioare. După cum știți, eu și doctor Camay am descoperit o adevărată comoră, alături de sute de artefacte farao. Între acestea s-au numărat câteva blocuri de piatră cu sculpturi ciadate și stele decupate din temple și clădiri antice, fără nici un respect față de origine, astfel că multe dintre ele au fost avariate. Cu toate că au fi prezent ca asemenea obiecte vechi să rămână nelucrate în pămînt, pentru a fi catalogate în situ, s-ar putea ca oamenii care le-au scos de acolo să fi ajutat, fără să vrea, la rezoluarea a ceea ce începuse a fi o situație critică, după pierderea prietenilor mei de la NUMA.

Chi a ridicat un deget în aer, iar Trout a apăsut o tastă a laptopului. Pe ecran a apărut o fotografie aeriă.

– Acesta este situl peclădat, a spus Chi. Movilele pe care le vedeți reprezintă ritmicitatea unor clădiri grupate în jurul a ceea ce era cindva piața centrală dintr-un oraș maya. Următoarea imagine, vă rog!

Pe ecran a apărut o altă fotografie.

– Acesta este un observator. Vă rog să remarcați detaliile ce apar pe fîșii. Următoarea imagine. Construcția nu s-a limitat la nivelul solului. Aici vedem un templu subteran. Este una dintre trăsăturile care fac acest sit să fie extrem de aparte.

Aurilia s-a aplecat în față, ca și cum ar fi încercat să se plaseze pe sine în locul respectiv.

– Aparte, din ce altă puncte de vedere, doctor Chi?

Păclăd un scurț dintr-înălătre imaginilor din spațiile lui, profesorul a ric:

– Majoritatea orașelor maya reprezintă aşezări ce aveau rol administrativ, religios și locativ, deest centru a fost dedicat în întregime pîrîngi. În primul rînd, studiul timpului și astronomiei. În ultimul instanță, ştiința maya se află în strînsă legătură cu religia, tot astfel cum religia avea legături cu puterea politică. Eu am totuși sentimentul că aici se desfigurează cercetări ştiințifice mai ample decît în mod obișnuit. Numele acestui loc este, în limba mayapîlă, Local Cerului. În discuția de față, îl voi spune MIT.

– Ceva de genul Institutului de Tehnologie Massachusetts¹? a întrebat Aurilia.

– Remaninul institut de cercetări și studii se găsește la doar cîțiva kilometri depărtare de locul în care se aflau.

– Da, a răspuns Chi, dar în acest caz MIT vine de la *Mayan Institute of Technology*, Institutul de Tehnologie Mayapîlă.

La fel ca un comic dînd reprezentații într-o cafenea, Chi a aşteptat cu hohotele de rîs să se stingă, după care l-a lăsat pe Trout să înăvîntul, reînălănd-și locul la masă.

Spre deosebire de profesor, Trout a trebuit să se aplece peste pagină.

– De la bun început, doctorul Chi a fost convins că imaginile și caracterile înscrise pe plăcuțe de piatră descriu o poveste, a spus Trout. Din nefericire pentru noi, lucrurile erau amestecate, ca și cum ai

¹ Massachusetts Institute of Technology – MIT

desprinde paginile unui roman și le-a rearanjat într-o ordine întâmplătoare. De fapt, a fost vorba despre câteva astfel de romane, deoarece pietrele proveneau din mai multe surse. Munca ne-a fost îngreunată și de faptul că „paginile” erau reprezentate de pietre masive. Apa că, am făcut neci de fotografii și am introdus toate aceste date în computer, rugând să rearanjeze imaginile privindu-le pe monitor. Ne-am folosit de brand-sing și de informațiile furnizate de scrierile mayașe pe care le-au tradus doctorul Chi și doctorul Orville. Apoi am așezat plăcile într-o anumită ordine, în același mod în care se organizează un scenariu de film publicitar. Povestea pe care o spun aceste pietre este, așa cum a sugerat doctor Orville, stranie și de necreat.

Totul s-a întors la comanda proiecteurului, iar Orville a venit la pupă.

– A fost destul de ușor să așezăm imaginile pe categorii. Ne-am concentrat pur și simplu asupra plăcilor în care apăreau corăbi precum acelea de pe observatorul MIT pe care le-ai văzut ceva mai devreme, și de la ele am pornit. Aceasta este prima din punct de vedere cronologic.

Austin a studiat imaginea puțin de o clipă.

– Arată ca armada spaniolă ieșind în larg.

– Da, judecând după numărul de corăbi, este mai degrabă vorba despre o flotă, nu despre activitatea obișnuită dintr-un port. Agitația este frenetică, dar bine organizată. Vedem corăbi aliniindu-se, fiind încălțate, apoi așteptând să plece cu încredințare.

Fotografia a fost înlocuită de o serie de scene înfățișând flota în marș pe mare.

– Aici avem un voiaj foarte imaginativ, în care apar tot felul de creaturi marine ciudate, a continuat Orville. Multe dintre aceste scene se descompun între ele doar prin detalii nelăscurate. Probabil că era vorba despre un mijloc artistic prin care se crea senzația de scurgere a timpului.

– Ai idee despre cât timp ar fi vorba? a întorsat Garay.

– Scrierile maya spun că voiajul a durat un ciclu lunar. În jur de treizeci de zile. Mayașii se pricepeau bine să măsoare timpul. Iată ultima imagine din serie. Corăbile au ajuns la destinație. Sunt înălțate și deslădate. Se observă o curioasă familiaritate în privința operațiunilor, ceea ce sugerează că ele erau cunoscute locațiilor insulei.

S-a întors apoi spre Trout și a zis: Prietene, a venit momentul să faci o mîinase pe computer.

Troat a dat aprobator din cap. Carosul harnicului intermitent a ales trei siluete din cadrul scenei, le-a încadrat fețele cu o linie albă și groasă, apoi le-a mărit. Una aparținea unui bărbat bărbos, cu proful acvilin și purtînd un coif de fieră conic. Urmele erau față era lată, cu buze pline; omul avea pe cap o tichie strălucitoare o cască. Cel de-al treilea chip avea pomeți proeminenți; pe cap bărbatul purta o podană albită din porce.

Troat a deplasat imaginile spre stînga ecranului, aranjîndu-le de sus în jos. În dreapta au apărut alte trei fețe.

– Arată ca și cum ar fi fost desprînși după naștere, a remarcat Zavala după ce s-a uitat la perechi.

– Similitudinea este izbitoră, nu? a pîrut să spună Orville. Să revenim la întreaga scenă. Doctor Kirov, în calitate de arheolog marin, are fi inclinați să-și asculte părerea.

Ajustîndu-se de un indicator cu laser, Nina a atras atenția asupra unei corăbii, apoi asupra alteia.

– Aici avem de fapt aceeași corabie, alungînd două scopuri. Caracteristicile sunt identice. Corpul lung și cu fundul plat. Absența ghînei; stringitorul de rîndi sau înălțările folosite pentru coborîrea și urcarea plînzei atîrnată de o vergă fixă. Linia navei arată că avem de a face cu o pupă evdată. Trei punți. Straturi proso și pupa. Prova sculptată. Linia punctată de culoare roșie a albeorit o clipă. Aici avem o vîlă dublă drept cîrmă. Protruberanța de la celălalt capăt este un berbec. Iar de-a lungul punții se vede un șir de scuturi.

– Apădar, vorbim despre o corabie de lemn? a întrebat Zavala.

– Da și nu, i-a răspuns Nina. Pe puntea superioară a uneia dintre corăbii există camere cu scîlpo. Evident, soldați sau marinari. La prova corăbiilor sunt observatori, și există spații din plin pentru vîlăși. Linia laterala a trecut la o altă corabie. Aici, însă, puntea este rezervată unei persoane importante. Uitați-vă la silueta acestui bărbat stînd în bătaie soarelui. Totuși are o semănare în cap, înclinînd nava-captain a amiralului. Obiectul de aici, atîrnat de la pupa, ar putea fi o decoranță, probabil un drapel scump, care arată că amiralul este în exercițiu.

– Cum ești de lungă ar putea fi o acronimă corabie? a întrebat Aralia.

– După plăcerea mea, undeva între toiștaci și paizaci de mări. Poate mai lungi. Asta ar însemna că greutatea ei ar fi de aproape o mie de tone.

– Nina, ai putea apela la comparația aceea pe care ai folosit-o față de noi, oamenii de uscat? a intervenit Orville.

– Cu plăcere. Acestă corabie este mult mai lungă decât orice navă englească din secolul al XVII-lea. *Magglovers*, de exemplu, avea doar o mie optzeci de tone.

– Prin urmare, după plăcerea ta, ce avem în față? a întrebat-o Orville.

Nina a privit lung la imagini, ca și cum nu îi venea să exprime ceea ce gândea. În cele din urmă, omul de știință din ea a avut câștig de cauză, astfel că a ric:

– După plăcerea mea ca arheolog marin, corăbiile înfățișate aici reflectă caracteristicile navelor oceanice ale fenicienilor. Dacă asta sunt corectura neclar, da, mă voi feri să dau acum un verdict definitiv, pentru că aş mai avea nevoie de niște dovezi.

– Ce fel de dovezi îți mai trebuie, Nina? a întrebat Asala.

– O corabie reală, de exemplu. Ceva ce știm despre corăbiile feniciene am aflat în principal dintr-o monedă rămasă de la ei. Se fac unele afirmații cum că astfel de corăbii aveau chiar și o mie de metri lungime. Aș cum pune la îndoială asemenea afirmații, dar, chiar dacă reducem la jumătate, tot avem o corabie de dimensiuni remarcabile pentru acea vreme.

– Suficient de remarcabile pentru a traversa Atlanticul?

– Fără îndoială, a răspuns ea. Aceste nave erau mult mai mari și mai sigure decât numescunile corăbii cu pânze care au reușit să ajungă de cealaltă parte a oceanului. Ce Duranorea, unul au traversat vâlnind într-o haură de pescuit ca fiind plat! Acest vas ar fi fost ideal. Pentru navigația pe ocean nu există un mijloc de propulsie mai bun decât vela pînată. În cazul unui greenert auric, există oricînd riscul ca ghioi să descrie o mișcare bruscă și periculoasă, la vrea schimbare neașteptată a vîntului. În cazul stăleghiorului de rindă, puteau scurta pînza în cazul unui vînt prea puternic. Se putea întîmpla să capete rîfu din cauza chiclei puțin adînci, dar exista posibilitatea ca vîntul să mențină corăbia stabilă, iar lungimea ei ar fi ajutat mult această operațiune. În condiții de vreme ideală, o trimisi ca asta putea naviga peste o mie cincizeci de kilometri pe zi.

– Și, în absența unei corăbii reale, ce altceva îți-ar mai trebui ca să ai convingerea că avem aici o navă feniciană?

– Nici nu se pune problema de a mă convinge pe mine, a spus Nina. Ea sunt deja convingută. Poai, putem reveni la fețele acelor?

Cele șase capete sculptate au apărut din nou pe ecran. Punctul roșu al nasului a atins chipul bărbos, apoi a trecut la gemurul lui.

– Corăbiile asuâpte ale acestor bărbosți sunt identice cu acelea purtate de marinarii fenicieni.

– Lucru ce nu trebuia să ne surprindă, a intervenit Orville, pentru că fotografia din dreapta provine de la o sticlă feniciană descoperită în apropiere de Tunisia. Chipul omului de dedesubt este identic cu fețele având trăsături africane descoperite la La Venta, în Mexic. Cel de-al treilea tip de față provine de la ruinele mayașe din Uxmal.

– Punctul al doilea conține ce ne săl pe baze turcure, a spus Austin.

Orville s-a scuturat de spălătură scuturată și și-a împins degetele rălăilor, alcătuind un soi de piramidă.

– Îți poți baza liniștit concluziile pe niște potriviri de imagini când ești un pseudosavant și încerci să vinzi o carte, dar asta nu se cheamă arheologie, a spus Orville, apoi a început sălăce. Dacă m-ar mai fi călăd asemenea afirmații, colegii mei mi-ar face prost și breaza de reputație de care măl mai bucur și m-ar bălă de la un capăt la altul al Harvardului. Arheologia marină nu e punctul meu forte, astfel că nu pot evalua părerile Ninei. Știu însă că inscripțiile de pe aceste pietre ne arată fenicieni, africani și mayași adunați în același loc. Pe de altă parte, eu și doctorul Chi am tradus caracterele săpate în piatră, atât împreună, cât și independent, și de fiecare dată am ajuns la același rezultat. Pietrele spun că acele corăbii au sosit în ținutul mayașilor după ce au flăcăt de un dezastru petrecut în țara de bășină. În plus, au fost întârziați în calitate de cunoștințe vechi, nu ca străini.

– Inscrisurile proiectează vreo dată?

– Având în vedere obsesia mayașilor față de precizie, ar fi fost surprins dacă nu ar fi apărut și o dată. Corăbiile au sosit, după calendarul nostru, în 146 î.Hr.

Nina s-a uitat la imaginea proiectată și a șoptit ceva în latină. Văzând ochii tuturor îndreptați spre ea, a explicat:

– E ceva ce se învâgă în latină în primul an de studiu. Defensio est Carthago. Carthago trebuia distrusă! Căci cel Bătrân își încheia cu

aceste cuvinte fiindcă credințau pe care o făcea în fața Senatului roman. Ei se străduiau să vindească un curent de opinie favorabil pronunțării unei război împotriva cetății feniciene Cartagina.

– Și a reușit, din câte ți se miște. Cartagina a fost distrusă, a spus Asatir.

– Da. În 146 î.Hr.

– Ceea ce încercam să aceste corăbii probabil fugeau din calea romanilor.

– Data e o dată, și atâtia tot, a spus Nina, parcă împotriviindu-se, pentru a nu se lăsa ademiniți de teoria lui Asatir. Ea doar am remarcat coincidența. Nu am tras și concluziile. Cu oia de știință, ai da dovadă de irresponsabilitate dacă ai face o asemenea afirmație, a adăugat ea, însă nu a reușit să-și ascundă emoția ce i se reflecta în ochii conașii.

– Înțeleg de ce, în calitate de oameni de știință, nu puteți spune răspicat cu gândiți fără a avea dovezi mai convingătoare, a zis Asatir. Dar din ce am văzut astăzi aici, sunt convins că inscripțiile de pe aceste plăci sugerează că au existat navigatori din Antichitate care au ajuns în America înaintea lui Columb. Știi bine că fenicienii erau capabili să traverseze oceanul.

– Știu că până în secolul al XV-lea sau al XVI-lea au fost cei mai mari exploratori ai umanității. Ei au dat ochii Africii și au ajuns chiar și în Cornwall, pe coastele Angliei, și la Capul Verde. Într-o astfel de călătorie, se spune că ar fi avut mai de oameni imbarcați pe palmieri de corăbii.

– Ceea ce eu de demonstrat... a răsrit Asatir pe un ton doct.

– Nu te grăbi chiar așa, Euclid. Scripțiile vor afirma că inscripțiile sunt interesante, dar cine poate susține că sunt autentice? Cu ani în urmă, niște inscripții găsite în Brazilia păreau a descrie o expediție feniciană încă din anul 531 î.Hr. Opinia generală a fost că respectivele inscripții fuseseră falsificate. Sună absurd, dar se găsește unii care să spună că bușii de artefacte ar fi putut sculpta apa oia ca să-și vândă marfa unor colecționari prea creduli. Sigur, se poate susține că au existat „corăbii din Tartar” care au făcut voiaje transatlantice, dar avem nevoie de dovezi mai substanțiale și incontestabile pentru a determina comunitatea științifică să accepte asta.

– Dar astăzi ai pe care l-ai descoperit tu și profesorul?

– Nici așa nu convingi pe nimeni, Kurt. Vor susține că vreau ora de-al lui Cortez ori vreau hidalgo spaniol a adus acest obiect aici, iar un indian l-a furat și l-a ascuns într-un templu arde. Nu ajungi nicăieri decât dacă poți sigur cum de s-a nimerit să fie acolo.

– Scrierile indică ce anume transportas corăbiile?

– Am plestat asta pentru la urmă, a spus Orville, chinorînd ca un școlar pus pe șotii.

– A, chiar! Știi ce încălătoruri se afla la bord, a spus Chi. Scrierile mășugă susțin că era vorba în principal despre aură, bijuterii, aur și argint.

Austin a făcut o figură de parcă ar fi încercat să se treacă dintr-o lovitură de pumn primită în cap.

– Vești să spunei că erau încălțate cu coneri?

Chi a dat afirmativ din cap.

– Asta n-a fost o expediție comercială obișnuită, a spus Austin, cu ochii verzi sticlă. Cartagina era asediată de romani. Cartaginezii ar fi făcut orice le-ar fi stat în putăci pentru ca romani să nu pună mâna pe tezaurul regal.

– Aveți idee ce s-a întâmplat cu corsoara? a întrebat Zavala.

– Din nefericire, nici una dintre sculpturi nu trece dincolo de evenimentul scării în siguranță a corăbiilor, a spus Chi.

Nimic n-a încreștat.

– Treaba asta cu corsoara este extrem de interesantă, a zis ea pe un ton nemulțumit, dar strălucirea aurului și a argintului nu trebuie să ne împiedice să descoperim de ce membrii expediției mele din Maroc au fost masacrați.

– Nimeni are dreptate, a zis Austin. Să ne concentram asupra elementelor care unesc aceste inscripții de celelalte descoperiri. Cristofor Columb. Știi că, la sute de ani după ce au fost sculptate aceste plăci de piatră, Columb a auzit povești despre o mare corsoară. A făcut semn către echipă. Să o fi căutat curtea pe acasă?

– N-ai vrea să-ți dărești teoria, a intervenit Orville, dar s-ar putea ca revenirea în buza citrea a acționat Columb să fi fost bogățiile reale deținute de arteci. După cum știm, spaniolii au avut norocul s-o găsească mai târziu. A făcut o clipă. După cum știi, Columb a urmat un traseu prestabilit. Să înțeleg că a urmat indicațiile de pe vechi hărți?

– Nu tornai, a spus Austin. Ți l mînti știrea de presă pe care Nina te-a rugat să o desgropi din arhiva ta?

– A, acel articol din dosarul forțelor despre obiectul din piatră.

– Căruia a arătat că a fost îndrumat de o „piatră vorbitoare”.

– Acum mi-am adus aminte. Monolitul sculptat pe care l-am găsit în Italia. A fost trimis într-un camion blindat. Urmă să ajungă aici, la Muzeul Peabody.

– Piatra aceea ar putea fi cheia întregii afaceri, a spus Austin. Ar putea explica misterele și ne-ar putea îndruma spre comoră.

– Măre pîc că nu putem arunca o privire la ea.

– Cine spune că nu putem? NUMA a abordat proiecte mai dificile și la adîncimi mult mai mari.

– Stai să vezi dacă am înțeles bine ce spui, a rostit Orville parecî nevenindu-i a crede. Pînsuși să vă scufundați la peste paizeci de metri, în epoca unui transatlantic a cărei stare este cîna ștă-nara, ca să recuperați un artefact masiv din piatră, aflat într-un camion blindat?

Zăvada a clipit gîncîndu-se spre Austin.

– Cu puțin noroc, am putea realiza asta între mîncul dejan și masa de prînz, ca să avem ca slăbitori la cină.

– Hei, a flcut Orville, surîzînd gînc. S-a splerut puțin în față și a arătat cu degetul spre cei doi specialiști de la NUMA. Și unii spun că eu aș fi nebun de legat!

Bancurile de năsip Nantucket

Minisubmersibilul abia coborâse câțiva metri sub apele verzi-albastre din Strâmtoarea Nantucket, iar Austin deja plăsa nerăsfărâșit de fiptal că intrase în imensitate împreună cu Zavala. Rezervele lui nu aveau nici o legătură cu pricoperea acestuia ca pilot. Cu greu se putea găsi vreun vehicul submersiv, mașin sau terestru pe care Zavala să nu-l poată conduce sau manevra. Îi dădea fiptal că individual călătorește. În timp ce mașina ridicase submersibilul de două persoane de pe punte ca să-l apuce pe apă, Joe se apucase să interpreteze o versiune în spaniolă a pieței Submarinelor galbene a celor de la Beatles.

Austin s-a răsrit în microfon:

- Alt client nu gă?
- Așa e la cererea publicului.
- Ce-ar fi să alegi *Deporte, deporte*¹?

În casca s-a auzit râsul discret al lui Zavala.

- Doamne, n-am mai auzit clientul lista de client cunoscut un *enchacho*!
- Vremurile disperate impun măsuri disperate.
- *No problema*. Oricum sună mai bine cu o chitară. Unde vrei să ajungi, *amigo*?
- Pentru început, hai să o luăm în jos.

¹ Piesa cântată de trupa rock Silda, lansată în 1974. (n.n.)

Zavala a fost un semn de confirmare, vizibil prin domul de observare care era atât de aproape, încât Austin ar fi putut întinde mâna să-l atingă pe unul pe amical lui dacă nu ar fi existat plexiglasul care le încadra capetele. Cele două domuri gemene erau montate în partea frontală a mini-submarinului, ieșind într-un unghi din suprafața plăii de ceramică verde și aducând cu ochii bulbecapi și unei broaște.

Deop Flighi II se deosebea de majoritatea submersibilelor și băta-cușurilor de mare adâncime, care au de obicei forma unui om gras, rotund și gros la jurul taliei. Arăta mai curând ca un avion de luptă futurist decât ca un vehicul submarin. Punctajul era rectangular și plat, având marginile din față și din spate ascuțite, amintind de capitolul util al unei dăți. Părțile laterale erau perpendiculare față de partea superioară și cea inferioară, ambele plate și cu margini ascuțite, ca și cum ar fi fost vorba despre o plăci întinse pe un cadru. Aripile butucinoase și de formă pătrată erau echipate cu lumini fixe. Sifanțele de propulsie erau montate în partea din spate a aripilor și a domurilor de observație. În partea frontală exista o pereche de brațe de manipulare și un reflector mobil.

Spre deosebire de membrii echipajului unui submersibil obișnuit, care stăteau cu spatele drept, de parcă s-ar fi aflat la un pupitr, Austin și Zavala stăteau întinși ca niște șfeci, cu fața înaltă, legați în locașuri stricte de forma trapezului, cu costele încadrate pe niște pernițe. Aveau cureaua deose, inclusiv un joystick pentru înălțare și un altul pentru reglarea vitezei. Zavala comanda aparatul, în vreme ce Austin se ocupa de celelalte sisteme, precum cel de iluminat, cel video și cel care controla brațele manipulatorie. Tot el stătea cu ochii pe afișajul digital care cuprindea busola, vitezeometrul și contorul de parcurs, precum și comenzile pentru indicatorul de adâncime, instalația de aer condiționat, unitatea stroboscopică și sonarul. Aparatul avea o flotabilitate bună și se scufunda deplăsându-se prin apă, pilotul reglând profundeurile din secvența de coadă, cum ca la un avion.

Capurile lor erau ridicate la un unghi de treizeci de grade, pentru a simula poziția firească a unei persoane care înalță. Această poziție făcea ca ascensiunile și coborârile rapide să pară mai puțin înspăimântătoare. Spațiul era suficient pentru statură lui Austin, care avea 1,85 m, dar se dovedea că era strâmt la umeri. Cu toate acestea, trebuia

să recunoască, chiar și în ciuda serenității cinstite de Zavala, că aparatul oferea o modalitate plăcută de a inspecta un tranzițantic aprofundat.

La suprafață, prezența navei era marcată de o gaură mare sferică de culoare roșie. Pentru a coborî, Zavala a descris câteva secvențe în jurul câmbului de gaură mare, care mergea, caile de cincizeci și cinci de metri, de la suprafață până la o bucată de lemn legată de cel de-al treilea grup pentru băncile de salvare de la bord. În mod normal, coborîrea până la partea cea mai ridicată a epavei dura între trei și patru minute. Având o viteză de cinci noduri, minisubmarinul putea parcurge acea distanță în mult mai puțin timp, dar Austin dorea să se deprindă cu mediul în care vor lucra. Apa că-l-a rugat pe Zavala să coboare lent spre fundul mării.

Apa tot mai adâncă filtra culorile lumii solare cu plăcurile de la suprafață. Nuanțele de roșu au dispărut primele, apoi, pe rând, celelalte culori ale spectrului. La zece metri adâncime toate nuanțele dispăruseră, mai puțin cele de verde-albăstrui. În compensație pentru amestecul artificial, apa a devenit limpede precum cristalin fin atunci când submarinul a pătruns prin straturile mai calde ale termoclinei¹, unde particulele de vegetație pluteau în suspensie. Submarinul a descris spirale leneșe către fund, rotindu-se în jurul câmbului de ancoră. Pe fundul palid al nisipului a apărut treptat o formă uriașă, ocupând tot câmpul lor vizual.

Deoarece vizibilității excelente, submarinul putea să se deplaseze fără să folosească reflectoarele. La adâncimea de treizeci și șase de metri, Zavala a îndreptat trăsura, a redus viteza la minimum și a aprins reflectorul aflat sub burta aparatului. Tranzițanticul zicea pe o parte. În bătaia lumii, o secțiune a corpului de sub ei și-a pierdut nuanța neagră, câștigând un verde-cenușu cu aspect cadaveric, întrerupt ici și colo de pete de galben amintind de leopă și de porțiuni ruginite care se amestecau cu albul înghețat. Patina creată de înviora a milioane și milioane de anemone-de-mare se pierdea în obscuritatea de dincolo de zona iluminată.

¹ Faptul că este atât de mare de fluid în care temperatura se modifică mai puțin repede, în funcție de adâncime, dă naștere la straturile superioare sau inferioare. De obicei, acesta este un nivel de separație între apa rece agitată de la suprafață și cea caldă de la fundul mării sau oceanului. (N.N.)

Lui Arada mai-i venise să creadă că acel lovitura uriaș și mort fusese cîndva una dintre cele mai rapide și frumoase nave din lume. Și-a spus că ar fi putut sta dinaintea unei clădiri la fel de înalte cît era Devia de lungă țîră a se lăsa dominat de mîrîmăa ei. Însă dacă același turn de două sute de metri ar fi așezat culcat pe o câmpie plată și pustie, înconjurată de construcții ar tăia oricui respirația.

Zăcînd pe partea tribord, pasă ascunsă-lă și rana uriașă ce-i adăsesse moartea, făcuse de etrava ascuțită a navei Stockholm, Devia arăta ca un monstru marin care se așezase pur și simplu să se odihnească, adormise, iar acum era lăsat în stăpînire de ocean. Mini-submarinul a pornit camera video și a alunecat încet spre pupa, rîndu-lă la mică distanță de girul de hublouri. Dominat de corpul masiv al navei, aparatul semăna cu un mustaciu cu ochi bulbucați care dă tirazole unei balene. În apropierea elicei tribord, de paisprezece tone, Zavala a virat brusc și a trecut pe deasupra dreptunghiurilor negre, foarte vizibile, care stăteau cîndva drept ferestre pe partea de promenadă. Cînd a ajuns în ape deschise, a coborît submersibilul la adîncimea de paiseci de metri și l-a îndreptat înspre prova, pe un drum paralel cu traseul urmat mai devreme. Puzile multiajate făceau un perete vertical înalt de aproape treizeci de metri aflat în stînga lor. Au trecut pe lângă trei bazine de înot care cîndva li răzăriseseră pe pasageri în funcție de clasă, deplasîndu-se de-a lungul punji unde se aflau bărcile de salvare, ale căror vînciuri nu funcționau acum, după cum nu funcționaseră nici în 1956.

De vînciurile cu rîpte cîrîge se agătaseră zeci de năvoade de pescuit. Acestea lăvălăiau puntea cu rîpte lăpôlă uriașe, drăpote peste un estafete înens. Ochii-urle făcuseră acoperite cu mîntia cu de promorocă a vegetației marine. Unele năvoade, ținute deasupra epavei de micile lor goamandări, încă făceau captivi pești din bancurile de merlușia și cod care se vîntăleau periculos de aproape. Observînd cascade pe jumătate putredite prinse în ochiuri, Zavala a menținut mini-submarinul la o distanță începîndu de năvoadele care încă se dovedeau primejdioase.

Uriașul coș de fum, vopsit în roșu și alb, se prîbeștea, lădînd un gol de formă piramîl ce cobora pînă în camera motoarelor. Alte deschideri marcau puțuri de scări rîmăse descoperite. Suprastructura alunecase și

aloca într-un amestec de resturi ce se degada treptat pe fundul mării. Pierzându-și coaja de fum și suprastructura, Andrea Doria arăta mai curând a barjă, nu a transatlantic. Cei doi exploratori au început să capete senzația că se aflau în preajma unui transatlantic gigantic doar când au trecut prin dreptul stâmpârilor timoneriei și au văzut cavaleți de barcă, tamburi de vâclăuri și bolazii înacți de pe puntea prova. Era greu de crezut că un vas de asemenea dimensiuni se putea scufunda, dar așa se spusese și despre Titanic, a jurec Austin să-și reamintească.

Se jureau sobri ca la o înmormântare, însă, în cele din urmă, Austin a răgtăcra.

– Uita cum arăta troinzi de milioane de dolari după câteva decenii petrecute pe fundul mării.

– Cum mulți bani plățiți ca să iasă un roi de halbu supradimensionat, a zis Zavala.

– Adă a costat doar corpul navei. Nu am pus la socoteală milioanele blgate în mobilier, lucrări de artă și patru sute de tone de mărfuri. Măndria marinei italiene.

– Nu înțeleg, a spus Zavala. Știu că a fost corăbi densă, dar arbele nave aveau radar și camere de veghe. Cum se face că, în stătea milioane de mile plătite de ocean, s-a întâmplat ca ele să se glosească în același loc, în același moment?

– Simpla hazard, așa cred.

– Nu se putea petrece în acest fel nici dacă respective coliziune ar fi fost plătire-diminte.

– Cincizeci și doi de morți. Un transatlantic de douăzeci și nouă de mii de tone pe fundul oceanului. Stockholm avariat grav. Mărfuri de milioane de dolari pierdute. Minuțioasă planificare, ce să zic.

– Am impresia că dai de înțeles că simline unul dintre misterele neexplicate ale mării.

– Păi, ai un răspuns mai bun?

– Unul care să fie logic, nu, a recunoscut Zavala cu un oftat care s-a auzit în casă. Și acum, încotro?

– Să mergem la Gaura lui Gimbel să aruncăm o privire, a propus Austin.

Minibotnarul a venit grație cu o piscă-de-mare și s-a îndreptat către prova, a înaintând domoi care plutea la jumătatea laturii babord, plutea când a ajuns la o deschizătură timpată fluturată în bordaj.

Casa lui Gimbel.

Casa cu dimensiuni de doi metri și jumătate pe șase metri era o matrișă a trecerii lui Peter Gimbel pe acolo. La mai puțin de douăzeci și patru de ore de la scufundarea transatlanticului, Gimbel și încă un fotograf pe nume Joseph Fox se scufundaseră pe navă și petrecuseră treizecizece minute explorând epava. Reprezentase numai începutul fascinației manifestate de Gimbel față de navă. În 1961, el condusese o expediție care folosisse un dispozitiv de scufundare și tehnici de scufundare prin saturare cu oxigen. Scufundătorii tălăseră apă de acolo în fiolele de la clasa întâi pentru a recupera un seif despre care se zvonise că ar conține obiecte în valoare de un milion de dolari. Cu mare tam-tam, acesta fusese deschis în fața camerelor de televiziune, însă în el se găsiseră doar câteva sute de dolari.

– Aștă cu o apă de hambar, a răscolit Zavala.

– Folosind aparate de tăiat cu electrozi de magneziu, le-au trebuit două săptămâni să taie apa asta de hambar, a spus Austin. Noi nu avem atâta timp la dispoziție.

– Mai ușor ar fi de ridicat întreaga epavă. Dacă NUMA ar putea ridica Titanicul, Doris ar fi flaut la ureche.

– Nu ești primul care a sugerat asta. S-au întocmit o mănăstire de plămădi de aducere la suprafață. Cu aer comprimat. Folosind baloane umplute cu heliu. Constrăind un botardou. Sau cu bule din plastic. Ba chiar și folosind mingi de ping-pong.

– Cel care a propus chestia asta din urmă sigur avea nevoie, a zis Zavala, scoțând un flaut admirativ.

Austin a gemut auzind acel cuvânt spaniol cu dubla înălțare.

– În afara de această observație inteligentă, din casa ce ai văzut, ce plămădi ai?

– Că ai s-a oferit o activitate pe măsura noastră.

– De acord. Să urcăm la suprafață și să vedem ce zău cealaltă.

Zavala a fluturat serus că a înțeles, a clăpăit puțin rațional și a ridicat botul submarinului. În timp ce urcau cu repezițe, folosind forța propulsorilor, Austin a aruncat o privire către fantoma corăbiei care

dimensiunea în întinsețe. Undeva în plutelele ei se afla cheia bizarei serii de crime. A alungat asemenea gânduri negre, pentru că Zavală a început să cante în spaniolă refrenul marelui *Gitano caracatip*¹. Asta a mulțumit sticlei lui norocoasă că nu au avut rău de călătorie.

Deep Flight a rupt pânza apei cu o explozie de spumă și de bule de aer. Prin domeniile de observație presărate de stropi, vasul cu corpul conic și superstructura albă se ridica la mai puțin de cincinci de metri depărtare. În apă, minisubmarinul era la fel de agil ca o anghiiă. La suprafață însă, planurile sale plate erau sensibile la mișcarea valurilor, astfel că el intra în tanguj din cauza micilor valuri ridicate de breia învioritoare. De obicei, Austin nu suferea de rău de mare, însă acum începuse să simtă o stare de greață, astfel că a fost fericit când vasul a pornit spre ei, ajungând rapid în apropierea lor.

Designul vasului era tipic pentru multe nave de salvare și cercetare, a căror funcție principală era aceea de a sluji drept platformă pentru coborârea, tractarea și ridicarea diferitelor instrumente și vehicule. Avea o prava boantă, ca de remorcher, și un castel prava înalt, dar, în rest, vasul cu lungimea de treizeci de metri era mai mult o punte deschisă. De fiecare latură a punții se găsea câte o macara cu hoț în conșolă. Un cadru în formă de A se întindea pe cea mai mare parte a traversului navei de șase metri și jumătate, în porțiunea pupă, unde o rampă cobora până la nivelul apei. Doi oameni în costume de scufundător au început o barcă gonflabilă în joasă rampă, până la apă, apoi au sărit în ea și au statat pe valuri până la minisubmarin. În timp ce vasul ținea cârma, celălalt a fixat un cârlig rezistent de un ochi plasat în partea din față a submersibilului.

Cabluul se întindea până la un vinci de punte, care a adus minisubmarinul mai aproape de navă; vasul a manevrat până când Deep Flight a ajuns la tribordul site. O macara s-a rolit spre exterior și a coborât un alt cablu, iar cei doi oameni din barca gonflabilă l-au prins de tacheți aflați pe submarin. Cabluul s-a întins. Șiroind de apă, submarinul a fost ridicat împreună cu cei doi pasageri, s-a legănat deasupra punții, apoi

¹ *Gitano's Garden*, cunoscut din 1969 al grupului Beatles, cu versuri ușor absurde: „În adâncul sării mi-ai dat și mie / Alături de tine, în grădina caracatip” (p. 27.)

a fost coborât pe un cadru de oțel. Operațiunea s-a desfășurat cu o precizie de ceas elvețian. Austin nici nu se aștepta la altceva din partea unui vas care aparținea firmei tatălui său.

După discuțiile foarte revelatoare de la Presbody, Austin îi telefonase lui Rodi Gunn ca să-l informeze și să solicite un vas de salvare. NUMA avea zeci de nave, care participau însă la diverse acțiuni. Asta era problema, îi explicase Gunn. Vasele agenției erau implicate în diverse locuri de pe glob. Majoritatea aveau la bord oameni de știință care de multă vreme își așteptau nădăd să fie programati pentru respectiva deplasare. Cel mai apropiat era Nereus, dar se găsea totmai în Mexic. Austin spusese că nu avea nevoie de un vas de salvare cu toate dotările necesare unor asemenea operațiuni, dar răspunsul lui Gunn fusese că îl putea pune ceva la dispoziție lui Austin cel mai devreme peste o săptămână. Austin îi ceruse să-l treacă pe lista de rezervări și apoi închisese. După câteva secunde de gândire, formase un nou număr.

La celălalt capăt al firului se auzise vocea ca de am a tatălui său. Austin îi spusese de ce amare avea nevoie.

– Ha-hai! exclamase tatăl lui. Iauze, credem că NUMA are mai multe nave decât Marina SUA! Animalul nu-ți poate pune la dispoziție vreo bănușă, acolo, din flota lui?

Austin își lăsase tatăl să savureze momentul.

– Ba da, dar nu în termenul scurt în care am eu nevoie de vas. Cred că nu mi-ar strica o mână de ajutor, tată.

– Hm. Asta are să te coste ceva, fiule, restase bătrânul cu gîrtoarele în glas.

– NUMA îți va acoperi toate cheltuielile, tată.

– Nu dau o ceață degerată pe banii lor, mormăise el. Contabilul meu o să găsească vreo modalitate să treacă asta la capitolul donații caritabile, asta dacă nu curra apucă ăsta să-l închidă la Alcatraz. Dacă-ți dau ceva capabil să plătească, încercăm să rezolvi problema în care te-a vîrît Sandocker și îți faci timp să vii și pe la mine înainte de a deveni cu totul senil, ca să te mai pot recunoaște?

– Nu-ți promit nimic. Există însă toate șansele să vin.

– Hm. Găsirea unui vas potrivit nu e totuna cu chemarea unui taxi. Să vezi ce pot face.

Și închisese.

Austin izbucnise în râs. Tatăl lui ştia precis unde se afla fiecare vas al firmei şi ce făcea acesta, chiar şi în cazul celei mai neînsemnate bărci cu vâslă. Numai că voia să-l vadă călătorindu-se în cârlig. Apa că, nu rămăsese decât surprins când telefonul sunase câteva minute mai târziu.

– Ai avut noroc, se auzise vocea grosă şi mîgălită. Am găsit o coajă de nauci, acolo. Avem un vas de salvare care execută un contract pentru marini în largul Peninsulei Sandy Hook, din New Jersey. Nu e un vas mare, ca unul de-al vostru, de cercetări, dar vi-l puteţi face treaba cu el. O să ajungă în portul Nantucket mâine şi vi-l va aştepta acolo.

– Mulţumesc, tată, îţi rămas dator.

– A trebuit să-i forţez mâna căpitanului pentru treaba asta şi am să pierd ceva bani, adăugase el, pe un ton ceva mai moale, dar cred că merită să-o fac dacă astfel reuşesc să-mi aduc fiul pînă aici, acum, când am ajuns un nevoit bătrîn.

„De actor?” glădise Austin. Tatăl lui era în stare să se ia la trîntă şi cu un urs. Om de cuvînt, Austin senior trimisese vasul în Nantucket chiar a doua zi. Măgălită nu era niciodată o coajă de nauci. Era, de fapt, un vas de salvare de dimensiuni medii, extrem de bine utilat şi lansat la apă de mai puţin de doi ani. Pe lângă navă, tatăl lui i-l oferise şi pe căpitanul John McCinty, un irlandez ciolănos, cu faţa aspră de vînturi, originar din South Boston. Căpitanul fusese scufundări pe *Andrea Doria* cu ani în urmă, astfel că era încântat să participe la operaţiuni de explorare pe această navă.

Cînd McCinty s-a apropiat de submarin, Austin tocmai scotea caseta din aparatul video.

– Hai, nu mă lăsa să mor de rîcoşitate, a spus el cu nerăbdare în glas. Cum se mai ţine bătrîna doamnă?

– Îţi arăt vînta, dar te poţi convinge şi singur de asta, i-a răspuns Austin, întîrîndu-i caseta.

Căpitanul a aruncat o privire la minisubmarin şi a chicotii.

– Francuşă jăclirie, a zis el şi a pornit către cabina lui, urmat de Austin şi Zavala.

I-a invitat pe cei doi să se aşeze pe scaune confortabile, oferindu-le ceva tare de băut, apoi a introdus caseta în aparatul video. Pe durata vizionării, McCinty a rămas neobişnuit de tăcut, absorbînd fiecare amănunt, în vreme ce coşul înalt al navei şi corvaul de anemone-de-mare

prins de el defilau pe scena. După ce filmul s-a sfârșit, căpitaneul a aplaud brutalul de dansare.

– Ați făcut o treabă bună, băieți! Astăzi cum ați cum o gita de la ultima mea scufundare acolo, în '87. Doar că acum a crescut numărul de salvande de traser. Și, așa cum ați spus, a continuat el ofînd, este cum rugămintă pe la încheieturi. Problema cea mare este ceea ce nu se vede. Am zărit că pereții etanși din interior s-au cum corodat. Nu mai e mult și total se va prăbuși sub propria greutate.

– Ne-ai putea da vreo idee privind modul în care ar trebui să procedăm acolo?

– O să mă străduiesc. Mai vrei de băut? Fără să le mai aștepte răspunsul, căpitaneul a turnat cîte o porție dublă de Jack Daniel's în fiecare pahar și a pus și cîte două cuburi simbolice de gheață. A luat o înghițitură și a privit lung la ecranul stins al televizorului. Un singur lucru trebuie păstrat mereu în minte, a continuat el. S-ar putea ca Doris să pară strîlăcitoare, la ciuda mîlului care s-a depus pe corpul ei, dar a rămas o fiară scîrbașă. Nu degeaba i se spune Muntele Everest al scufundărilor. N-a omorît la fel de mulți oameni ca Everestul, în jur de zece, dacă n-ai pierdut cu socoteala, dar cei care coboară pe ea capătă tot atîta adrenalină în sânge de la primejdiile din jur ca și călătorii pe munte.

– Fiecare are propriul caracter, a spus Austin. Care sînt principalele pericole pe care le ridică acest vas?

– Păi, există o mulțime de secrete pe care le știe bine ascunse. În primul rînd, e vorba de asincronie. Impune o decompresie de două ore. Ai nevoie de costuri etanșe din cauza frigului. Mai sunt și rechini care vin să vîneze pești. Majoritatea rechinilor albaștri. Se susține că nu ar fi periculoși, dar cînd vi jîneși de cablul de ancoră pentru decompresie, trebuie să sperați că nu apare pe acolo vreun rechin micșop care să vă ia drept vreo pește mai gras.

– Cînd am început scufundările, tata mi-a spus că nu uit că la apă nu mai ești la capitala de masă al lanțului trofic, a spus Austin.

McInty a rîdîrit în semn de aprobare.

– Nimic din acesta nu ar reprezenta vreo problemă majoră. Într-adevăr există un curent împănitor. Vă poate crea necazuri la coborîre, dar uneori trece și prin vas. Cîndodată ai impresia că o să te smulgi de pe cablul de ancoră.

– L-am simțit împingând minibusul, a spus Zavala.

McGinty a înclinat.

– Și apoi remarcat cum este vizibilitatea.

– Astăzi s-a vădit foarte bine. Am găsit epava fără să folosim reflectoarele, a zis Austin.

– Ai avut noroc. Soarele strălungea, marea nu a fost mai deloc agitată. Într-o zi noroasă ori ceapă, te poți afla pe apă fără să-ți dai seama. Și asta e nimic în comparație cu interiorul. Într-uner de laud, depuneri de milă peste tot. Ajunge să atingi ceva, și te trezești înconjurat de un nor atât de dens, încât nici lumina lanternei nu mai trece prin el. E foarte ușor să te deruteze și să te stălinească. Dar cea mai urâtă treabă este riscul de a te înecă în ceva. Poți da serios de bucluc din cauza alburilor fier și cabluri care atârnă din tavane. Asta dacă treci cu bine de alvodele și de frînghiile ce au împănăit corpul vasului și de firele monofilament luate de bășici care pescuiesc în preajma epavei. Și toate-s invizibile. Nici nu poți să ești decât decît după ce ți se încurcă în butelia de respirat. Și cu costumul de scufundare, ai la dispoziție doar douăzeci de minute, maximum, ca să scapi de beica.

– Păi nu-ți ajunge timpul ăsta ca să explorezi o navă aripi.

– Trebuie să-ți amintesc unele dintre motivele pentru care este atât de periculos. Oamenii vor cine știe ce vas sau fărâșie cu însemnele vasului pe ele. Închipuși-vă, după ce au cheltuit stîlpia bani și au pierdut timp să se instruiască pentru a ajunge acolo, unul dintre ei uită. Obosește foarte repede, mai ales dacă trebuie să lupte împotriva curentului și respiră amestec triplu¹. Și fac greșeli. Se stălesc. Uită planurile pe care le-au memorat. Iar echipamentul trebuie să funcționeze perfect. Un tip a murit pentru că nu făcuse amestecul de gaze în proporții corespunzătoare. În ultima mea scufundare, aveam la mine cinci butelii, centura de leșare, lanterna, cuște... Aveam pe mine o sută de kilograme de echipament. Îți trebuie experiență de o viață ca să te scufunzi pe nava asta. Chiar și așa, te poți dezorienta ușor. Vasul raze pe o parte, astfel că puntea și podelele sunt deasupra, iar porțile etanșe dintre punți sunt verticale.

– Andrew Davis pare a fi locul potrivit pentru noi, nu-i așa, Joe?

¹ Gaze de respirat alcătuite din oxigen, heliu și azot; proporția gazelor în amestec se stabilește în funcție de adâncimea la care se efectuează scufundarea. (n.r.)

– Doar dacă în bar se servește toquila.

McGinty s-a înclinat. De obicei, o asemenea atitudine sfidătoare înainte de scufundarea pe Doris reprezenta un blâț fierbînt însoțind cîte un sacul de cadavre. Totuși, în prezența celor doi, nu era chiar sigur de un astfel de demodămant. Bărbatul solid al căruia păr contrasta cu fața fără riduri și bărbatul brunet cu ochi lunguroși radiau o încredere neobișnuită în puterile proprii. Expesia de îngrijorare a dispărut de pe fața căpitaneului, care a zâmbit larg, arătându-și dinții ca un bătrîn cîine de vîntoare. Na, nu ar fi rămas deloc vînt dacă i-ar fi vînt cu burta în cas în bural de la clasa întâi al vasului, comandînd ceva de blîț unui barman fluctuant.

– Cum va fi vremea în următoarele zile, căpitane? a întrebat Austin.

– Aici, pe bancurile astea de nisip, vremea poate fi capricioasă ca naiba. Într-o zi, mare caldă, a doua zi, o furtună cumplită. Zona e renumită pentru ceapă. Cămarii de la bordul vaselor Doris și Shacklehole și-ar putea spune cît de deasă era. Acum, vîntul bate dinspre sud-est, dar o să înceapă să bată ceva mai spre vest, de aceea cred că vom avea mare liniștită. Nu se știe însă cît va ține vremea asta.

– E în regulă, pentru că ne care grăbim să terminăm treaba aici, a spus Austin. Nu avem multe zile la dispoziție.

McGinty a surdit. Mda, al naibii de siguri pe ei!

– Vom vedea. Cu toate astea, trebuie să recunosc că aveți mult curaj, băieți! Ce căutați, un carion blîndat care este în cas? Asta o să însemne ceva treabă. Mai ales că nu cunoașteți spaca. A călînat din cap. Aș vrea să vă pot ajuta, dar am terminat-o demult cu scufundările. Aș putea apela la un ghid.

Austin a vînt peș babilon o navă cu coca albăstră. La prova stătea scris numele ei: *Ajora*.

– Scuză-mă, căpitane, a spus el. Cred că ne-a sosit ghidul.

Georgetown,
Washington, D.C.

– Gurney, ai o clipă liberă? a strigat Trout din biroul lui.

Săltase aplecat în fața monitorului, privind concentrat la ecranul de dimensiuni foarte mari folosit pentru elaborarea graficii în cadrul diverselor lui proiecte submarine.

– Îmi, i-a răspuns Gurney cu un zâmbet infundat din camera alăturată.

Săltase înapoi pe spate, suspendat la orizontali deasupra podului, cu un yoghin în tranziție, în echilibru pe o scândură leagănă care se sprijinea pe două scări de cupru. Ea și Paul redobândeau permanent interiorul casei lor din Georgetown. Raul Gurney îi dăduse ordin să-și ia câteva zile libere pentru a se odihni înainte de a-și relua activitatea la sediul NEMA. Numai că, în secunda în care revenise acasă, se reapăsese de un proiect pe care îl lăsase neterminat, pictând pe tavanul solarului ghirlande de flori, ce le imitau perfect pe cele naturale.

Și-a dat spațiul biroul, strângându-și mâinile cu o cârpă. Purta niște blugi vechi și o cămașă de lucru din bumbac. Părul rășinat-lăchis era îndesat sub o păpăie albă pe care scria Tre-Tre Point¹. Avea fața măslinită cu stropi verzi și roșii, cu excepția unei zone din jurul ochilor, unde purtase ochelari de protecție, iar aceasta îi dădea un aspect de mitor.

– Arăți ca Jackson Pollock cuprins de febra picturii, i-a zis Trout. Ea și-a ținut o picătură de reșă aprinsă din gură.

¹ Tăpănuș testat în condiții reale. (p.n.)

– Nu înțeleg deții cum de-a reușit Michelangelo să picteze trăsura Capetei Sărate. Eu fac asta doar de o oră, și deja îmi stănt cotul mâinii drepte amorțit.

– Trăut s-a uitat la ea parci privind pe deasupra răsai unor ochelari înesistenți, apoi a suris amarat.

– Ce e cu zămbetul ăsta lăptos? a întrebat Garay cu un aer ușor întărit.

El și-a petrecut brațul pe după talia ei zămbă și a tras-o mai aproape. De cind reveniseră acasă, profita de fiecare prilej cu să o atingă, de parci s-ar fi temut că Garay va dispărea din nou în junglă. Zălele cind ea lipsea deveneau un coșmar pentru el, dar educația de yankeu m-a-i permisă să reconstruiesc asta în mod deschis.

– Mă gândeam că de sex arzi cu atăta căldură de vopsea pe față.

Garay i-a cufălit pătul și i l-a tras peste frunte.

– Voi țipă, perversă, vă prăcești cum să țipă fetele cu zămbirel. Apoi Garay a surprins imaginea de pe ecran. De aceea m-ai chemat?

– Uă, s-a zis cu gestul meu spontan și romantic, a răspuns el, și a făcut semn către ecran. Da. Spune-mi ce vezi.

Ea s-a reținut de umărul lui Paul și a privit atentă la ecranul monitorului.

– Că se poate de simplu. Văd desene cu detalii minunate reprezentând opt capete care arată groazic. Glasul i-a călătat un timbru științific, profesional, precum acela al unui patolog care efectuează o autopsie. La prima vedere, profilurile lor par identice, dar, la o analiză mai atentă, potcap niște deosebiri subtile, mai toate în ce privește maxilarul inferior și gura, dar și la nivelul craniului. Cum mă descurc, domnule Sherlock Holmes?

– Nu te malpănești doar să vezi, domnule, chiar observi lucruri, dragă mea Watson.

– O chestie elementară, dragul meu. Cine a făcut desenele astea? Sunt adevărate opere de artă.

– Strășnibilul doctor Chi. Un om care are diverse talente.

– L-am cunoscut lădușana de bine pe bunul profesor cu să nu mă surprindă nimic din ce face. Prin ce întâmplare au ajuns în mâna ta?

– Chi mi le-a arătat cind am fost la Harvard. M-a ragat să le analizez împreună cu tine. Și-a amintit că te-ai ocupat inițial de arheologie, și abia după aceea ai trecut la biologie. Iată, în principal, a vrut să te vadă cinșu cu ochi proaspeți. Trăut și-a lăsat brațul lung pe spate

și și-a împrecunat mâinile în coafă. Era mare geolog. Mă pot ocupa de imaginile astea și să le transform în altele, mai frumoase, dar mie nu-mi spun nimic.

Garnay și-a tras un searș și s-a așezat alături de soțul ei.

– Să privim lucrurile în felul umilor, Paul. Nu se desosește de situația în care cineva îți întinde o roată acasă de pe fundul oceanului. Care e prima întrebare pe care ți-o pui?

– Simpla. De unde amare o are.

– Bravo, a zis ea și l-a ciupit de obraz. Același lucru se aplică și în arheologie. Însușite de a trece la biologie, nu eram expertă în domeniul studiilor mayașe, dar uite și prima întrebare pe care o ridic. De unde provin ghifele astea?

Totul a zâmbit acrușul cu degetul.

– Acesta de aici provine din site-ul pe care Chi îl numește MIT. Unde ești dat prima dată de chiclelor.

Garnay a simțit un frison trecându-i de-a lungul spinării când și-a adus aminte de scurtele nemulțumiri, de miratul de putreziciune din junglă, de băltași răbdăriești și agresivi.

– Iar celelalte?

– Toate provin din diferite locuri vizitate de Chi.

– În afara de faptul că sunt aproape identice, ce l-a îndemnat să le aduagă pe astăzi?

– Locul. Fiecare față provine de la un observator pe care apăsăm fără înțelegând aceste coșteli ce puteau fi – sau nu – de origine finiciară.

– Extrem de interesant.

– Mda. Așa a glădit și profesorul. Tema coștelilor le face să aibă legătură între ele.

– Și ce înseamnă toate acestea?

– Nu știu, a zis el, ridicând din umeri. Regret, dar asta este măsura în care mă pricep la istoria mezoamericană.

– Ce-ar fi să-l telefonăm profesorului Chi?

– Am încercat deja. Nu era în biroul din Mexico City. Mi-au spus că a trecut pe acolo, dar nu va mai fi disponibil.

– Nu-i nevoie să-mi zici mai mult. Ți-au spus că e pe teren.

Totul a confirmat din cap.

– I-am lăsat un mesaj.

– Nu te aștepta să-ți răspundă prea curând, mai ales că și-a recuperat Ham'ee-ul. Dar pe Orville îl încercat să-l cauți?

– Profesorul trăsese? Exact la asta răsădneau și eu. În primul rând, am vrut să-ți prezint ție treaba asta, sperând că ai vreo idee.

– Sună-l pe Linus Orville. Asta e ideea mea.

Troat a scotocit prin clișeele sale de vizită, apoi a tăstuit un număr. După ce Orville i-a răspuns, a trecut convorbirea pe teleconferință.

– Aha, Mulder și Scully, a zis Orville, referindu-se la personajele FBI din cunoscutul serial de televiziune. Cum mai merg *Doamnelor* JJ?

Cu tonul cel mai serios pe care a reușit să-l abordeze, Troat a zis:

– Am descoperit probe solide că aceste corbii misterioase sculptate în piatră sunt din Ma, continentul dispărut.

– Cui că glumești? a răspuns Orville cu risufletarea tăiată.

– Da, glumeam. Îmi place cum sună cuvântul Ma.

– Fii, fi în continuare meu, Mulder. Acum te rog să-mi spui motivul real pentru care ai telefonat.

– Amem nevoie de opinia ta în privința schișelor aceluia pe care profesorul Chi i le-a dat lui Paul, a spus Gurnay.

– A, ghișele Venus!

– Venus?

– Da, seria de opt. Fiecare siluetă reprezintă o încarnare a zeului Venus.

Gurnay s-a așezat la profilurile gretegi, care aveau maxilarele și frunțile proeminente.

– Paul! Merca am scos-o pe scipa iahirii drept pe o fecioară delicată, care iese din spuma mării pe o scoică.

– Asta pentru că v-ai lăsat preștii de viclenie ai lui Botticelli, și v-ai pierdut vremea cu studii clasice înainte de a începe din jocul *Temple of Doom*. Venus a mayașilor era *Ah-ô-ô-ô*.

– Ce mitologii?

– Doar pînă la un punct. Mayașii credeau cu tărie în egalitatea gânelor cînd se puneau problema sacrificiilor umane. Venus îi simboliza pe Quetzalcoatl sau pe Kukulcan. Șarpele cu pene. Total se leagă. Analogia nașterii și renașterii. Ca și Quetzalcoatl, Venus dispune o parte a ciclului său, reapărînd apoi.

– Am priceput, a spus Troat. Mayașii își decorau templele cu reprezentări ale zeului ca să-l facă fericit și să revină.

– Era vorba și despre asta, da, de a se da bine pe lângă marele zeu. Trebuie să înțelegi cum a pîrîns arhitectura în religia lor. Clădirile lor erau desori fixate asupra unor puncte-cheie precum solstițiul și

achinocefal, sau local unele apase și dispore Venus. Cu altă cuvînta, un calculator cereac.

– Profesorul Chi a comparat turnul de observator de la parterul arheologic MIT cu partea de hardware a unui computer, a zis Gurney, iar inscripțiile de pe pereți, cu partea de soft. Avea sentimentul că asta era doar o parte din imaginea de ansamblu, așa cum un circuit face parte dintr-un computer.

– Da, mi-a spus și mie teoria asta, dar turnul sculptat mai are drum lung de strălăbit pînă să devină o clonă IBM.

– Cu toate acestea, este posibil ca turnul și celelalte lucruri să facă parte dintr-un plan unitar? a insistat Gurney.

– Să nu mă înșelezi greșit. Mayanșii erau incredibil de sofisticati și de fiecare dată reușesc să te surprindă. De multe ori alinau ușile palatelor și străzile astfel încît să fie îndreptate spre soare și stele la diferite momente ale anului. Vedeți voi, mișcările lui Venus le confirmau proorocilor o putere imensă. Zeul Venus le vorbea femeerilor despre date importante precum semăntul, recoltatul și anotimpul ploilor. El Caracol de la Chichén Itzá are ferestre care sunt aliniate cu planeta Venus la diferite puncte ale orizontului.

– Din cîte știu, la El Caracol nu există inscripții cu corbii, a spus Gurney.

– Doar la cele opt temple de unde provin gîftele. Venus dispore vreme de opt zile în timpul ciclului. Un lucru înspăimîntător, dacă depindeai de planete pentru luarea unor hotărîri importante. De aceea, prooroci aruncau cărți sau făceau într-un paș, vărsau slăgele cîtorva oameni, iar totul era din nou cît se putea de bine. Fîndcă tot vezi vorba de vărsare de slăge, are un curs peste cîntă minate. Putem reface mai stieru acestui discurs fascinant?

Gurney nu terminase.

– Spui că Venus dispore vreme de opt zile și că există opt temple despre care știm că prezintă sculpturi cu corbii. Să fie o coincidență?

– Chi scotește că nu. Gata, trebuie să fug. Alina aștept să le povestesc studenților despre continental Mu și locațiile alii.

Legătura telefonică s-a întrerupt. Paul a ridicat un blocnot cu fol gîflei.

– Discuția a fost edificatoare. Să analizăm. Avem opt observatoare-temple. Fiecare a fost construit pentru a urmări și cartografia mișcările lui Venus. Trebuie să-a notat informația. Aceste structuri erau totodată

Înclinată unui singur subiect, sosește corăbiiilor care ar putea fi feni-
cione, înclinată cu o mare corectură. Păi de aici se înțelege că observa-
toarele și Venus au ceva în comun cu corectura.

Gurnay s-a declarat de acord. A luat blocnotoul și a desenat opt
cercuri la întâmplare.

– Să spunem că acestea sunt templele. Apoi Gurnay a trasat linii
unind cercurile și s-a uitat vreme de câteva clipe la mâzgăliturile sale.
Aici există ceva ciudat, a zis ea.

Paul s-a uitat la desenele ei și a scuturat din cap.

– Acasă cu un plășăș care suferă de plăm.

– Asta pentru că gândim în termeni legați de pământ. Uite. A des-
enat două sticle aproape de marginea paginii. Se ridică deasupra plămă-
tului. Să spunem că acesta este Venus în punctele sale extreme de la
orizont. Templul pe care l-am văzut la MIT are două deschizături
asemănătoare unor fante de tragere cu arcuș de la unele casele. Asta este
ceea ce vrei dacă trasezi o linie de la fereastra către una dintre extremități
lui Venus. Acum, o să fie același lucru de la costății ferestrei.

Satisfăcută de reșpita ei artistică, a tras linii de la fiecare observa-
tor către punctele fixe ale lui Venus.

A lărgit sub numele lui Paul grila aproximativă pe care o realizase.

– Acum arată ca hotelul unui aligator gata să ia masa, a spus el.

– Tot ce se poate. Sau ca un șarpe flămând.

– Tot la șarpe și-e gîndul?

– Și da, și nu. Doctorul Chi purta o arăuță la gît. Îi spune șarpe
cu pens. Treaba asta lîui aduce aminte de Rădile lui Kukulcan.

– Chiar dacă admitem că este posibil să desprindem o logică din
asta, tot avem nevoie de pozițiile exacte ale observatorilor. Mare păcat
că profesorul Chi este pe teren.

Gurnay asculta, dar era cu mintea în altă parte.

– Totmai mi-a venit o idee. Pătră aia vorbitoare pe care o căută
Kurt și Joe. Nu cumva ea prezenta un soi de grilă?

– Exact. Mă întreb dacă nu există vreo legătură. Totuși a ridicat
receptorul. Telefoner și las un nou mesaj pentru Chi, să ia legătura cu
noi cît mai curînd posibil. Apoi o să-l sunăm pe Kurt ca să-i spunem
că s-ar putea să vîi cu o idee.

Gurnay a examinat din nou desenele ei simpliste.

– Da, dar ce arare?

Bancurile de nisip Nantucket

Iahial care dăduse roată vasului de salvare a oprit de-a lungul bordului, la o distanță de la care se putea discuta de la vas la vas, și a lăsat motorul la mână. Pe catargul de semnalizare flutura tricolorul italian — alb, roșu și verde — sub drapelul american. Zăcst și cu părul alb, Angelo Donatelli a apăsat din timonerie și a făcut semn cu rula.

— Bani zina, domnule Austin, am venit la misiune de salvare. Am început să ai rămas în parul de gheață. Putem face o livrare de apă caldă?

— Bani zina, domnule Donatelli, i-a răspuns Austin. Îți mulțumesc pentru grijă. Până acum n-am avut de blăt decât acid de baterie.

Căpitanul McGinty a făcut palmecile pămice la gară, un gest cu totul inutil, deoarece gheul lui amănța de o sirenă de coajă.

— Căpitanul își malparnește la eludul său și te invită să vii la bordul navei noastre în această misiune umanitară.

Donatelli a salutat în semn de confirmare și s-a întors în timonerie. Amcra a fost lăsată la apă cu un zornit de lăq și cu un ploroclit puternic, după care motorul s-a oprit. Donatelli și vâral lui Antonio s-au suit în barca cu motor pe care iahial o aramase la remorci, au parcurs în acmăta scurta distanță ce îi desparte de vasul de salvare și au urcat la bord.

Donatelli i-a întins căpitanului o sticlă din groasa blătură italiană.

— Cu complimentele mele, a spus el, după care s-a întors către Austin și a făcut un gest larg spre iahial său. Îți place frumusețea mea albastră, domnule Austin?

Faptul că Donatelli continua să folosească o adresare foarte polițoasă pînă de un obicei al oamenilor care proveneau din lumea Veche, ori reprezenta pur și simplu eticheta practică de un patron de restaurant obișnuit să trateze clientela din înalta societate, s-a gândit Austin. În orice caz, era o bine-venită schimbare față de acel ipocrit „Săut, eu sunt înalt”, familiaritate care, de obicei, îl irita neapăs.

Austin a rămas din vîlbi lahtul, de la prova pînă la pupa, cercetîndu-i corpul și suprastructura de culoare crem de parcă ar fi examinat potențialele unei femei.

– Are niște linii clasice desecbit de frumoase, a spus el. Cum răspunde la comenzi?

– Cu un vis. M-am îndrăgostit de ea de cînd am văzut-o abandonată pe un șantier naval din Bristol, Rhode Island. Am cheltuit cîteva mii bune de dolari ca să o restaurez. Am treisprezece metri, însă prova micuțată o face să pară mai lungă. O ambarcațiune foarte stabilă, perfectă ca să-mi scot nepoții în larg. A pufnit în rîs. Și o modalitate de a scîpa de fluturii, cînd sînt nevoia de pace și liniște. Înțepul meu contabil a făcut din lahtul din partea integrată a alucării mele, astfel că, din cînd în cînd, trebuie să prind și cîte-un pește pentru restaurant. Donatelli a făcut o pauză și a privit cu ochi umedi spre mare, unde un cîrd de pescaruși pluteau ca o pață albă pe apa întunecată. Aici s-a întîmplat, nu?

Austin a auzit însope generoasă roșie din plastic ce se legîna în bule slăbi.

– Partea cea mai înaltă a navei se află la cincizeci și cinci de metri sub senegal de acelu. Ne aflăm exact deasupra ei.

Na era nevoie să folosească numele Daria; amîndoi șiau despre ce via vorbeau.

– Am tot cucerit apele din jurul insulei, a spus Donatelli, dar nu am ajuns niciodată în acest loc, a zis el, rîzînd discret. Noi, sicilienii, suntem superstițioși și credem în stafii.

– Cu atât mai mult se cuvine să vă mulțumesc că sprijiniți acest proiect. Donatelli l-a fixat pe Austin cu o privire stîlpungătoare.

– Na mi-ai fi iertat-o dacă ăș fi scîlpat un asemenea prilej. De unde începem?

– Avem o serie de planuri în cabina căpitanei.

– Bene. Vino, Antonio, i-a spus el vîrului său, care plîd stînci stîl-tuse încrîmînt cu un hidrant. Să vedem ce putem face pentru acești domai.

Clăditorul McGinty a desfășurat o foaie de hîrtie groasă și gros pe masa din cabina lui. Pe hîrtie cu antetul Italian Line scria „*plano delle sistemazione passeggeri*”, altfel spus, plan referitor la cazarea pasagerilor. În partea de sus se vedea o fotografie a transatlanticului, croindu-și drum printre valuri, în vîlmările lui bune. Deducerul fotografiei se aflau diagramele celor nouă punți.

Donatelli a lovit cu degetul în zona care indica Saloonul Belvedere, aflat în partea din față a punții vasului.

– Eu facem aici cînd te-a levit navea Stockholm. Buni! Am aterizat pe podea. Apoi și-a plîmbat degetul spre puntea de promenadă. Toți pasagerii se aflau aici, așteptînd să fie salvați. O îngîrîlîmă de nedescris, a spus el, clătînd degetul din cap. Apoi m-a ghîit domnul Carey, și am coborît împreună în cabina lor. Aici. Pe lîngă tribord a punții superioare. Sîmțina doamnei Carey era prinsă între pat și perete. Eu am plînat lînt, ca un iepure speriat, ca să găsesc un cofe. Am coborît aici, a zis el, iar cu degetul a trasat drumul urmat în acea noapte. Pe lîngă magistrala de pe puntea fostului, dar căma am blocat, așa că am luat-o înapoi, spre popa, după care am coborît pe Puntea A.

Donatelli și-a întrerupt relatarea, întrucît îi revenise în minte gîndul ce îl cuprinsese atunci cînd coborîse în plîntoul întîmplat al navei care se scufundase.

– Iertați-mă, a spus el, cu glas gîlăit. Plîd și acum, după atîția ani... A tras aîlînc aer în piept. În noaptea aia, am aflat prin ce a trecut Dante în coborîrea lui în Hades. Și-a amîlat obraji și a continuat: În cele din urmă, am reușit să ajung pe Puntea B, unde era garajul. Toată lumea cunoaște urmarea poveștii?

Bîrbași strîmți în jurul mesei au confirmat cu mișcări din cap.

– Iiino, a zis Donatelli cu o ușurare vădită.

Deși în cabină era răcoare, pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație, iar o venă începuse să i se abată în timpu.

– Ne-ai putea spune cu precizie în ce parte a garajului ați văcut camionul blindat? I-a întrebat Austin.

– Sigur, era aici, în colț. A luat un pix și a trasat un X. Am auzit că în garaj erau nouă automobile, inclusiv acel model grecher pe care

italieni îl făcuseră pentru Chrysler. Donatelli și-a strâns apoi banii într-un zămbet nglicit. Numai că ea nu am reușit să găsim cîștigul pentru care coborîsem acolo.

– Noi ne-am pus în gînd să pîrîndem înapoi pe ușile garajului, i-a explicat Austin.

Donatelli a dat aprobator din cap.

– Automobilele puteau intra direct în garaj de pe aici. Cînd că ideea este bună, dar eu mă pricep prea puțin la astfel de lucruri, a spus el, ridicînd din umeri.

Căpitănel McGinty s-a arîtat mai puțin echivoc. Cîteva minute mai devreme, fusese chemat pentru a răspunde unui apel primit pe navă. Acum se întorse la masă și călîcîs din cap.

– Hîieși, sper că nu porrîpi la treabă fără o documentare serioasă. Ea arăa vîd o mare problemă.

– S-ar putea ca asta să fie doar vîrful aisbergului. M-ar mira dacă problemele nu ar apărea în jurul nostru ca o tornă de gîlele furioase, a spus Austin.

– Treaba asta e împaițită rău. Cunoosc oameni care au intrat în compartimentul acela, coborînd dinapoie puni. Căpitănel a făcut semn către peretele tribord al garajului. Tot ce se afla în spațiul acela – automobile, camioane, mîrluri –, toate au căzut probabil pe partea asta, care zace în nisipul de pe fund. S-ar putea ca acel camion blindat să fie îngropat sub tone de resturi. Unii oameni care au pîrîns în nord au văzut acei automobile al viitorului pe care Chrysler îl aducera încoace, dar nu au reușit să ajungă la el, deoarece spațiul este plin de grîzi contonionate și de pereți cîmși care s-au spart. Intrăși în costume de gimnastică, așa cum ai planificat, dar veși risca să fîși prinși acolo.

Austin era pe deplin conștient că acesta se putea dovedi cea mai grea misiune din toată cariera lui, una destul de bogată, de altfel. Într-un fel, era mai dificilă decît ridicarea la suprafață a navei iranienne ce transporta containerii sau a submarinului rusesc.

– Își mulțumim pentru avertisment, căpitănel. Eu sunt de părere să abordăm problema ca și cum am căuta o pîță în cazul în care fardul mîrlii ar fi produsul de apas. Ca în East River, de pildă. S-ar putea că ai dreptate, iar misiunea să fie una imposibilă. Dar eu cred că merită să aruncăm o privire, a zis el, surîzînd. Poate reușim să găsim pîță și cîștigul domnului Donatelli.

McGinty a scos un puternic hohot de râs.

– Ei bine, dacă e o nesăbuită, atunci e una pe gustul meu. Ce ziceți de un toast pentru succesul misiunii noastre?

Donatelli a deschis sticla de șampanie și a turnat în pahare, cu gesturi elegante de cheiser sălat, semn că priceperea nu îl pălăise cu totul.

– Apropo, am primit telefon de la băieții de jos, care m-au anunțat de progresele făcute, a spus McGinty. Apropo că au reușit să strângă bondajul. Le-am spus să pregătească totul pentru mâine-dimineață, apoi să se odihnească. Așa că veți putea coborî chiar în zori, cu să duceți treaba la bun sfârșit.

Asslin a ridicat paharul.

– Pentru cauzele pierdute și pentru misiuni imposibile.

Hohotele stăpânite de râs au fost întrerupte atunci când Donatelli și-a înălțat solemn paharul:

– Iar eu închin pentru *Andrea Doria* și pentru sufletele celor care au pierit acolo.

Paharele au fost golite într-o tăcere deplină.

Viața nu e niciodată plăcută în preajma navei *Andrea Doria* pentru pești cu solzi arginți ce reclamă drepturi de cazare în cabinele luxuase care cineva îi costaseră foarte scump pe ocupații umane. Însă nimic nu-i pregătise pe locuitorii lumii albastre și crepusculare în privința soarelui celor două creaturi mai ciudate decât oricare altă fiptură a adâncurilor. Corpurile lor pline erau acoperite cu o piele galbenă și strălucitoare, iar spinările le erau protejate de carapace negre. În mijlocul capetelor unificate aveau un singur ochi mare. Din partea dorsală a corpurilor bordonice ieșea câte o pereche de cioturi. Aproape de sfârșitul așteptării, dar ceva mai scurte, terminate cu gheare, ele mai curioase lucruri erau însă arțipocșele care sfârșeau ușor de o parte și de alta a trupurilor.

Creaturile atârnavă în apă cu niște baloane la o paradă de Ziua Recunoștinței. Austin a sursit în caschi bobotal reținut de rîs al lui Zavala.

- Ți-am spus că de mult sernai cu nasoaia celor de la Michelin?
- După masa de seară trecută cu McGinty, nu m-ar mai surprinde nimic. Costumul meu de gimnastică a devenit ceva mai strîmt în talie.

Costumul Rigid produs de compania Comic probabil că fusese botezat astfel de cineva complet lipsit de imaginație. Apa-năruită constant de gimnastică era de fapt un submarin care se întorcea. Folia din aluminiu prelucrat era practic o coajă. Motoarele pentru propulsia pe verticală și laterală, plasate de o parte și de cealaltă, erau acționate cu ajutorul unor comenzii de la nivelul piciorului. Avînd posibilitatea de a recircula oxigenul și de a purifica biocidal de carbon, costumul putea

fi folosit pentru scufundări vreme de șase până la opt ore, oferind patruzeci și opt de ore de suport vital de urgență. La suprafață avea aproape jumătate de tonă, însă la apă cântărea mai puțin de patru kilograme. Costumul Rigid asigură mobilitatea pe parcursul scufundărilor îndelungate și scutea omul de procedura decompresiei. Principala dezavantaj a costumului îl reprezenta mobilitatea lui. Fitrunderea în interior urmasul traseul lui Donatelli ar fi însemnat cunștă sinucidere. Ar fi rămas încurcat în fire și cabluri după doar câteva minute.

În formularea planului de acțiune, Austin analizase toate scufundările efectuate până atunci pe Andrea Doria, fie reușite, fie nereușite. El știa că expediția organizată de Gimbel pornise de la ideea potrivită. Încercarea din 1975 arăcase în vedere folosirea unui submersibil pentru recunoaștere, însă aparatul nu arăcase puterea necesară pentru a revizita carentului. Căpetolul de scufundare se trebuia să fie folosit ca lăc și stație de lucru nu avușese balast corespunzător și scăpase de sub control, devenind extrem de periculos. Pe Austin îl impresionase faptul că scufundătorii prin satrare, care lucraseră fiind alinaștați de la suprafață prin furnizări ombilicale, reușiseră să realizeze foarte multe lucruri, în ciuda dificultăților extraordinare de mari. Ei prauia pătrunseseră în garaj. Expediția Gimbel din 1981 fusese pregătită mai bine. Sistemul cu clopot funcționase satisfăcător. Deși se confruntaseră cu tot felul de probleme, inclusiv cu o vreme climatică și cu un curent ce le încurca taburile de alinaștare, scufundătorii reușiseră să descopere scila și să-l ridice cu o macara.

În cele din urmă, Austin alesese o combinație între Costum Rigid și scufundare de satrare. Alcătuisese o expediție relativ bine echipată pentru acea misiune. Tatăl lui îi puse la dispoziție vasul *Mondfish* și echipajul acestuia. Gusa cântăre prin materialele de expediție ale NUMA și găsiu un clopot de scufundare și o cameră de decompresie care fusese instalată pe punte, fiind echipată cu dușuri și cu patari. Minisubmersibilul de imprimat, având capacități de recunoaștere, reprezentase un cadou acceptat. Cel mai important lucru era prezența celor șase scufundători experimentați de la NUMA, adopi pe călea aceluia din Virginia. De la sosirea acestora pe *Mondfish*, se organizaseră schimburi pentru asigurarea permanenței în acțiunea de decupare a unei găuri în coa transatlantică.

Vremea din zona Bancurilor de nisip Nantacket își confirmase renumele în privința imprevizibilității. În seara din urmă, când coboriseră din pat, Austin și Zavala constataseră că aerul era transparent. Apa nu mai era agitată, ca în ziua precedentă, iar oceanul prezenta un calm plat ce reflecta, precum un geam curat, imaginile plârilor marine care zburau pe deasupra. La un moment dat, apa fusese albită de o pereche de aripioare negre. Delfini. McGinty apăsase că prezența acestora prevenea noroc și va alunga rechinii. Curentul de suprafață avea viteza de un nod. Câștigatul anticipase că pe deasupra zonei se va forma mai târziu ceașcă, iar curentul ar putea uita, dar că acestea nu reprezentau probleme de nămoloait.

Închizi în costurile lor grose, oamenii NUMA fuseseră coboriți în ocean cu macarua. Făcuseră câteva minute înclinat sub fața apei, ca să-și verifice aparatura, timp în care macarua revenise cu înșel în exteriorul navei și dăduse drumul unei cablu de leșlar care se desfășura în patru buciți ceva mai scurte, la capătul cărora erau fixate cleme metalice foarte rezistente. Scufundătorii primiseră cablul ferm în ghearele macaruii. Cu un năruit scos de propulsorului verticale, Austin și Zavala coboriseră spre adâncul de culoare indigo. Afondul rămăsese fixat pe loc, exact deasupra epavei, cu ajutorul a patru ancore, două la prava și două la pupa, la câte o sută de metri în fiecare direcție. Stabilitatea prezenta o importanță crucială. În caz contrar, clopotul de scufundare se putea legăna cu un pendul la capătul cablului.

Deși Costurile Rigide erau echipate cu reflectoare și cei doi aveau lanternă portabile, nu era nevoie de iluminare. Viziibilitatea era de cel puțin zece metri, iar costul umbrit al navei contrasta cu fundul mării, de culoare ceva mai deschisă. S-au îndreptat spre locul unde o senzație a coții era înăunșă de o strălucire roșie, cu intensitate variabilă.

În centrul hantăii albastre și variabile, amintind de efectul corona, doi scufundători de saturajie stăteau agățaji de lămă babori, clăturați, a navei, scuturând cu miște insecte agățate pe un brațean. Un scufundător ingenuchease pe coacă având într-o mână înălțată un aparat cu flacăra pentru tăiat metal, iar celălalt om dirija cablul Kerry care aducera combustibilul și supraveghea tot ce se petrecea în jur. Aceștia fuseseră transportați ceva mai devreme de clopotul de scufundare, care slujea drept lift și loc de odihnă subacvatic pentru membrii echipei de scufundători.

Suspendat de un cablu gros care ducea până la un vinel de pe pen-
ta vasului Montifelti, clopotul atârna la câțiva metri deasupra apei.
Avea forma unui felinar cu gaz pentru camping. Cele patru laturi erau
ușor rotunjite la colțuri, iar unul cobora începând de la gura pentru
cablul de ridicare. Un alt cablu, care conținea liniile de comunicație și
de alimentare electrică, părăsind în clopot tot prin tavă, dar ceva mai
jos. Pe suprafața exterioară se găseau fixate butelii cu gaze de respirat
și combustibil pentru aparatele de tăiat. Fundul clopotului era deschis,
fiind menținut în poziție de prinderea acului. Din deschidături, câteva
condense ombilicale perpeau către scafandrii, asigurându-le
amestecul de gaze de respirat și apă caldă la rețeaua de încălzire a cor-
pusului cu care erau prevăzute costumele lor marca Divex Armadillo. În
plus, fiecare scafandru avea în spina un rezervor cu aer pentru situa-
ții de urgență.

Scafandrii lucrau la o secțiune din plăci de oțel care fusese
rituită de acronime, lăsând la vedere ceea ce vădită în negru. Deco-
rarea produsă de câștarea emanați de electrozii din magneziu a
aparatelor de tăiere cu aer, alimentate la mare presiune, evidenția un
contur de formă rectangulară la jurul ușilor garajului. Scafandrii de
saturație care îl secunda pe cel care efectua tăierea a perceput
apropierea celor două costume rigide de culoare galbenă. Cu o mișcare
parcă filmată cu încetinitorul, specifici personajelor care lucrau în
adâncime, scafandrii a întins mâna pentru a lua cablul de la Austin
și Zavala. Camerele NUMA puteau comunica direct între ei și cu vasul
de salvare, însă nu aveau legătură directă cu scafandrii de saturație
decât prin intermediul clopotului. Austin nu-și făcea griji, deoarece
fiecare dintre ei cunoștea pe dinăunți etapele planului stabilit, iar comu-
nicația se putea face ușor prin semnale cu mâinile în cazul mesajelor
ce nu presupuneau lucruri prea complicate.

Scafandrii care călăușeau legământul a stins făcându-și că i-a văzut
pe nea-văzând. A arătat cu brațul către fiecare colț al dreptunghiului
aproximativ, unde realizase glori duble, apoi a făcut semn cu degetul
mare ridicat că totul era în regulă. După care el și colegul lui au fixat în
glori celele cablului adus de la suprafață. Camerele i-au tras la câțiva
metri deplătare, iar unul dintre ei a făcut un semn brusc cu mâna,
amintind de un mecanic de locomotivă care trage de maneta sirenei.

Austin a transmis prin radio către echipajul de pe punte:

– Totul e în regulă. Începeți ridicarea.

Echipajul a transmis mesajul către opціонаl născării, iar cablul de kevlar s-a lăsat ca o coandă de aer. Au trecut câteva secunde. Nu s-a întâmplat nimic. Cădrul din jurul ușii fusese tăiat ca o linie punctată de pe un carton. Austin totmai se întreba dacă nu exista cea necesare noi operațiuni de tăiere, călăi decolării s-a produs o explozie de bule de aer dinșpe punct. Secțiunea s-a desprins cu un bubuit înfundat. Austin a dirijat echipa de la suprafață pentru a muta macaraulă într-o parte și pentru a agera ușile metalice pe coxa transatlanticului.

În bodajul vasului Andrew Doria, la nivelul Panzi B, se deschisese o gaură uriașă, de formă rectangulară. Cabinele de la clasa turist fuseseră îngrijădite de constructor în secțiunile prova și pupa ale aerei-ului panzi, dar și pe Panza C, nivelul imediat inferior. În secțiunea prova a panzi, cabinele erau desprăjite de autorăzarea, panza care glăduia roșu automobile și un camion blindat.

Zavala a acționat costumul astfel încât să stea exact deasupra deschiderii abia făcute.

– Ai putea intra și cu un HamVee pe aici.

– Păi, de ce să faci lucrurile pe jumătate? Ia glăduște-te. De acum înainte, toți cei care vor mai face scufundări apse apări vor trebui accesați fără Gura lui Zavala.

– Aș prefera să-ți las pie onoarea asta. Ce-ai zice să se cheme Apertura Austin?

– Dar ce plăcere ai de explorarea ei?

– Moment mai potrivit ca lista de acum nu vom mai găsi.

– Am înțeles aluzia. Intrăm încet și calm. Să fi atent la cablurile ce atârnă din tavan și la pereți câmpii prăbușiți. Nu uita să păstrezi distanța față de mine.

Zavala nu avea nevoie de acel avertisment. Costumele Rigoide semănau cu cele purtate de cosmonauți. Ca și astronautii care călăuau liber într-o platină lentă, mișcările trebuiau să fie bine cumpănite. Chiar și la viteză lentă, o ciocnire între costumele ce călăuau sute de kilograme i-ar fi făcut să le călăușească dinți.

Austin a pătruns înăuntru pe sub Zavala, astfel că lumina de la costumul lui să se îndrepte direct în interiorul navei. Fasciculul puternic a lăsat impresia că a fost înghițit de beză. Kart și-a acționat puțin propulsorile verticale, a coborât cu piciorul înăuntru în garaj, apoi s-a așezat,

rotindu-și costumul la trei sute patruzeci de grade. În apă nu se vedea capete desprinse și fragmente periculoase. I-a făcut lui Zavala semn că totul era sigur și a privit silueta galbenă și umflată coborînd prin gura verde-albăstruiă și oprindu-se în dreptul lui.

— Asta înși aduce aminte de barul Baja Cantina din Tijuana, a spus Zavala. De fapt, acolo era chiar mai bun.

— O să ne oprim pentru un pîlîrel de Cuervo la întoarcere, a replicat Austin. Vasul are douăzeci și șapte de metri lățime. S-ar putea ca înclătăm să fi alunecat la bord, așa cum a sugerat căpitănelul McGinty. Totul se află la nouăzeci de grade, astfel că podul de garajuri este de fapt rîdă la vertical din spatele tău. O să călăm lipiți de perete, ca să nu ne desorientăm.

În timp ce coborau, Austin a derulat în minte o listă, anticipînd posibilele obstacole și reacții de răspuns. În vreme ce analiza probleme și soluții practice, cîrîmul lui funcționa și pe un alt plan, unul irațional, probabil mecanismul de supraviețuire care le rădica pîrlul pe orași strămoșilor lui. Parecî acesta glasul lui Donatelli descriînd coborîrea lui înspăimîntătoare în mîntușile vasului. Bîrîrîl se înșela, a conchis Austin. Tot ce vedea în jur era mai înspăimîntător decît orice imaginasse Dante. Austin ar fi preferat cu dragă inimă focul și pucișoaia Infernului. Cel puțin Dante ședea ceva. Chiar dacă era vorba doar despre demoni și dămați.

Mai că nu-i venea a crede că porțile acestei apave uriașe frînăseră clădrea sub forța motoarelor diesel de cincizeci de mii de cai-potere și că o mie două sute de pasageri se scldau în furnaseșca sexuală a navei în vreme ce nevoile și dorințele le erau satisfăcute de un echipaj albităit din aproape jase sute de oameni. Prima persoană care se scufundase pe Andrew Doris după ce aceasta alunecase sub apele Atlanti-cului spănos că navea plîna aproape vie, scoțînd o mîlășine de gîră și scîlășituri, zgomete de lucruri care se prîlăbeau, muni de apă sîrălînd prin uși. Austin vedea în jur doar descompunerea și goliciunea, iar totul era murd, mai puțin sursele respirației lor. Acel moment uriaș de metal era un loc blînd, iar cel care albeștea prea mult acolo rîcea și înnebunescă.

Navea plîna să-i cuprindă din ce în ce mai strîns între pereții săi, iar Austin verifica în permanență indicatorul de adîncime. Deși se aflau la numai patruzeci de metri de suprafață, din cauza întinericului adîncimii

l se plasa mai mare. A aruncat o privire la sus. Forma rectangulară vede-albăstrăie care marca deschiderea era difuză în semiobscuritate, și, în cele din urmă, ar fi devenit invizibilă dacă scufundătorii de saltație nu ar fi plasat o lamă stroboscopică pe marginea ei drept centrală. Austin a privit spre punctul luminos intermitent și s-a simțit ceva mai liniștit, după care s-a ridicat, concentrându-se asupra lucrurilor ce se aflau sub el.

Din întămărie, în cercul de lamă aruncat de reflectoarele lor apăreau obiecte solide. Liniile drepte și margini. Forme rotunde, misterioase. În spațiul orizontal care fusese odată peretele etanș triford al navei *Doris* zăceau acum îngălbenite tone de resturi. Atunci când navea strălucea pe linia de plutire, garajul era acoperit cu o rețea metalică grosă și cu pasarele. Acum și acestea se găseau în poziție verticală. Austin și Zevla au început să caute în mod metodic, deplasându-se în linii paralele, înainte și înapoi, între desprăjiturile verticale albețuite de fosta podea și de tavanul garaului, tipul de cerșetare pe care ar fi desflărat-o dacă ar fi fost în suprafață și ar fi căzut o apavă. Au dat de flac ce așteptau din fosta rețea de iluminat, dar acestea nu erau periculoase și le-au putut evita cu ușurință.

Fasciculele lor de lamă au surprins câteva scripări reflectate de obiecte metalice și de cioburi, dar și contururi neclare care, când și când, se materializau în forme familiare.

— Hei, Kurt, ăla de acolo nu e cumva un Rolls-Royce?

Austin a îndreptat lumina spre grila grosă, ușor de recunoscut, care apărea dintre celelalte resturi.

— Tot ce se poate. Potrivit documentelor de bord, cineva din Miami își aducese Rollsul acasă, după ce îl aruncase în Europa.

— Asta demonstrează că merita să ai cîntec un Rolls-Royce pe fiecare continent.

Austin a trecut peste Rolls și a văzut o porțiune dintr-un alt automobil cu un aspect neobișnuit.

— Asta pare a fi unel Chrysler experimental construit de Gila. Mare plăcut că Pitt nu e alături de noi. El ar fi în stare să treacă și prin iad ca să-ți aducă apă caldă la colacție.

— Da, dar ar trebui să treacă și prin mult mai.

Automobilele se rostogoliseră, ajungând unul peste altul, iar acum erau în mare parte acoperite de resturi și de alte sedimente. Austin a

analizat rapid în gând un plan de excavare, dar, până la urmă, totul a rămas un simplu exercițiu mental. Prea primejdios și costisitor, plus că ar fi necesitat prea mult timp. Orice încercare de a săpa în acele sedimente ar fi ridicat un nor atât de gros de praf, încât nu s-ar fi depus la faad decât după câteva zile.

După cum descrieseră Donatelli poziția camionului, acesta ar fi trebuit să cadă pe vîrfurile grîmizilor. Apăsat, ar fi trebuit să fie vizibil. Oare se înclășcase bătrînul? În noaptea aceea din anul 1956 trăise momente deosebit de înecutate. Poate că vehiculul se găsea în altă cale. Aștia a scos un gemut născut. Fuseseră necesare eforturi deosebite pentru a se tăia o cale de acces în garaj. Nu aveau nici timpul, nici resursele necesare pentru a repeta încercarea. Forța lui expediționară era slăbită din lucruri împreunatare pe un teren destul de scurt.

Pe măsură ce citarea se prelungea, îndoielile creșteau. Au verificat fiecare metru pătrat de teren.

– Ce s-a întâmplat cu planul ăla de a repune vasul pe linia de plată folosind mingi de ping-pong? a întrebat Zavala.

– Nu cred că există atîtea mingi în China pentru treaba asta. Ce planu ai?

– Cred că Angelo Donatelli a fost un tip deosebit de curajos. Local ăsta mi se pare a fi cel mai cumpănit din lume în materie de pierdere a repelor. Mi-e greu să cred că ne mai aflăm pe Pîndist. Mă simt ca o mușcă picată într-un borcan cu miere.

– Eu încep să mă întreb dacă acel camion se gîscoare de fapt aici.

– Pă unde așteptam să fie?

– Tare-ag vrea să știe, i-a răspuns Asala.

– Nina o să fie deranjată.

– Știu. Ce-ai zice să vedem la suprafață și să le dăm vestea prusă?

– N-am nimic împotriva. Oricum vestea mă asigură că am lăsat prea multă cafea aci-dimineapă.

Au pornit propulsoarele verticale, pînă la un ritm de înaintare lent, dar constant, îndreptîndu-se spre lumina ce palpa deasupra. În timp ce urcau, și-au plimbat înpejar fasciculele laserelor, ca să se asigure înainte că nu se vor ciocni de obstacole neprevăzute. Fasciculul lui Zavala a împuns beana într-un colț al garajului, s-a îndepărtat o clipă, după care a revenit.

– Kurt, a strigat el surscut. În colțul acela e ceva!

Și-au oprit ascensiunea. Austin a văzut doi ochi roșii lucind în întunericul ca de cernălii.

După ce petrecuseră mai bine de o oră în acel mediu ca de pe altă lume, prima lui reacție a fost aceea că aveau în fața o creatură marinală de dimensiuni uriașe, care își făcuse cuieșul în plutețul navei. Austin a îndreptat lumina spre cele două orbite, iar pulsul i-a crescut sensibil. Îngustându-și. Bărbații s-au apropiat pentru a vedea mai bine și au aprins toate luminile pe care le aveau la dispoziție, îndreptându-le spre acel corp.

– Pă-ăă! ai dăscu?! au exclamat unul din ei în același timp.

Cu câteva decenii înainte ca Austin și Zavala să-și croiască drumul până în gârja navei *Andrea Doria*, un ofițer naval a imaginat cu mare precizie consecințele deosebit de grave pe care le-ar aduce prezența unui camion blindat, clătărind câteva tone, dacă ar fi aruncat de colo, colo, în cursul vreunei furturi de proporții. Pentru a preveni o asemenea eventualitate, vehiculul fusese ancorat cu cabluri foarte rezistente, trecute peste carcasa mașinii, și fixate în podul. La mai bine de cincizeci de ani distanță, cablurile încă țineau camionul înconștient la un unghi drept față de peretele vertical care fusese cândva podul gârjului.

Carcasa de culoare neagră era presărată de pete de rugină, iar canciacul porucilor se lănușase, devenind o substanță viscoasă, cu aspect respingător. Părțile cromate își păstraseră totuși o strălucire mată, iar camionul părea să fi rămas intact. După o verificare atentă, atât cât se putea în condițiile din sală, Austin și Zavala au ieșit din corpul navei, revenind în ape deschise. Scufundătorii de salutație se retrăseseră în confortul oferit de clopotul de presiurare. Austin n-avea de ce să le reproașeze ceva în acest sens. Amestecul de trei gaze saturate este de opt ori mai greu de respirat decât aerul dintr-o butelie de scufundare normală.

Austin l-a apelat pe McGinty.

– Spune-i domnului Donatelli că am găsit camionul.

– La naiba! Eram convins că veți reuși! Este posibil să fie scos la suprafață?

– Cu puțin noroc, și având echipamentul potrivit, da. Am deja pregătit o listă cu cele necesare.

Austin a enumerat cu rapiditate apăsarea de care avea nevoie.

— Nici o problemă. Tocmai urmează să vină jos o echipă de scufundători. O să aducă toate artele cu ei.

Clopotul a fost ridicat la suprafață, iar scufundătorii distanțau au făcut schimb de locuri cu membrii unei echipe care staționa în camera de decompresie. Când clopotul a revenit, echipamentele solicitate de Austin erau fixate pe peretele exterior al acestuia. Austin le vorbea prin radio scufundătorilor din al doilea schimb înainte ca accepta să părăsească nava și le descrieseră planul de acțiune. Scufundătorii au ieșit prin partea inferioară a clopotului și au înțesat până la gura ficuții în coacă. Austin și Zavala au reîntrat primii în navă. Scufundătorii de satulașe i-au urmat trăgând după ei furcunișurile ombilicale care le asigurau alimentarea cu aer. Unul dintre ei aducera cu sine un aparat de tăiat cu flacăra pe bază de oxigen.

Lui Austin îi plăcea că nu putea comunica direct cu scufundătorii. I-ar fi plăcut să le audă comentariile la vederea camionului albitănd de perete în unghi drept. A trebuit să se mulțamească privind spectacolul oferit de mâinile lor fluturate a vîntire. După reacția inițială de surpriză, camionii s-au apucat de treabă la uşile din spate ale vehiculului. Acesta nu au cedat cînd s-a încercat deschiderea lor cu o năvgi; la fel, ghearle mecanice ale Costanelor Rigide n-ar fi fost de nici un folos.

Donatelli spusese că camionii care îi acționaseră pe paricioii camionului nu fuseseră decît să trîntescă uşile pentru a le închide. Austin bănuia că acum ele erau blocate de răgina formată, nu de vîntul zîlver. Aparatul de tăiat a fost aprins, iar scufundătorul a pîlîmbat flacăra subțire ca lama de bisturiu de-a lungul înscuitorii și a balarnabilor, răgina explodînd într-o jerbă de scîntei. Au încercat din nou să folosească năvgi, ambii scufundători împingînd cu toată forța. Uşile au cîlînt, iar cei patru bărbuși au fost înscilași însciat de un nor de gîrăscie și resturi mazonii, scîndurite alături de pîlînderea apoi de mare. După ce norul s-a mai apucat iar apa s-a limpezit cît de cît, Austin s-a apropiat și a sondat interiorul camionului cu fascicula lînternei.

Peste tot zîlscii cutii metalice de valuri care se pîlîngiseră de pe rafturi. Nîvala apoi curîl_puse înbelcîlîmintea, pîlînt și cîlîncîl_pala de pînt, astfel încît camionii surprîntea de fascicula de lîntînă pîlîntu pîntscîl_pit apîl_tate, scîlîntînd învercînta din cauza sîlgîl_tor, apa curînt ar fi fost fîlscînt.

Osmintele clăuseră până la unul pe o laterală a camionului, alături de celelalte resturi. Austin s-a tras deoparte pentru a-i face loc partenerului său.

Zavala a rămas tăcut câteva secunde.

– Astăzi procurăm osurile pe care le poți vedea sub vechile biserici din Mexic și din Spania.

– E mai curând un obitor, a spus Austin cu glas răsunător. Angela Douatelli are o memorie bună. Cutiile astora de valori sânt probabil pentru bijuteriile transportate. A făcut un efort pentru a evita să privească înspre ghirandele acelor carbe. O să ne ocupăm de asta mai târziu.

A făcut semn către scufundători, iar aceștia s-au apropiat ca să inspecteze interiorul camionului. Când le povestise mai devreme despre lespedea de piatră, Austin îi prevenise: „O să dai și peste osminte umane. O să vă spun cu alți oameni cum au ajuns acolo. Sper că nu sunteți superstițioși”.

Aceștia au privit atent în interiorul camionului și au clătinat din cap, dar reacția de uimire a trecut îndată. Scufundătorii NUMA erau profesioniști. Au intrat fără să existe în camion și s-au apucat să dea deoparte casețele și osmintele. După câteva minute, au scos la iveală colțul cu aspect rigid al unui obiect ceramică întunecat.

Pentru vorbitorii pierduți cine știe când.

Cât scufundătorii au făcut ordine în interior, Austin și Zavala au intrat până la clopotul de scufundare, de unde au revenit cu un scripete multiplo legat de o parăntă de rânzescare din kevlar care murea până la răsă. Osmintele făcuseră apărare într-o grădănișă, cu respectul curvenit. Cutiile de valori stăteau stivuite deoparte, cu excepția uneia, pe care scufundătorii o lăseseră alături. Cu mișcări ceremonioase, unul din ei a deschis-o și i-a statat conștient. Lămina fost reflectată de fațetele diamantelor, safirilor și altor pietre prețioase ce alcătuiau o adevărată comoră.

Austin a zărit cum Zavala înghițea în sec.

– Ceea ce se află aici valorează milioane!

– Poate milioane, dacă și celelalte cutii sânt la fel de pline. Asta confirmă că motivul a fost crima, nu jaful.

Le-a făcut semn scufundătorilor să meargă cutia, după care a făcut de marginile interioare ale ușilor blocul dublu și palancul pe care le adăsesse. Zavala făcea un înel din metal. Scufundătorii au prins acest obiect

de slămă în jurul unui capăt al lespedei, după care au legat cablul de scripete.

Austin ştia că controlul mişcării de ridicare a obiectului trebuia să se menţină direct deasupra centrului de greutate. Mai ştia că un asemenea lucru ideal se realiza rareori. Era ca şi cum ai fi cerut cuiva să ridice cu gîcsoarele, nu cu spinarea. Bună recomandare, dar cum înafă cînd greutatea se află în partea din spate a unui dulap sau sub scările pivniţei. Cablul din kevlar trecea prin deschizătura din coacă, apoi făcea un unghi, către camion. Blocul şi palancul aveau să traducă forţa acestuia într-o smulgere laterală, dublînd în acelaşi timp capacitatea de ridicare.

Austin avea de rezolvat o serie de neîntîlnite. Una era reprezentată de greutatea blocului de piatră. Orice obiect este susţinut de volumul de apă pe care îl dislocă. Austin ştia că lespedea era mai uşoară în apă, dar, cum nu putea decît să ghicească greutatea ei reală, acest lucru nu-i slujise prea mult. Îi ceruse lui McGinty două palancă prevăzute cu un curent de cîrgerie continuă, care să poată ridica o greutate de două ori mai mare decît un singur palanc. Cablul era gamisit, adică trecut prin macaralele palancului, pentru a obţine un unghi drept. Cum asta era exprimarea în termeni tehnici a faptului că făcuseră tot ce se putea pentru a ajuta sistemul greoi de ridicare.

După ce smulgeau lespedea, la fel cum un dentist extrage un dinte din gingie, următoarea problemă cu care se confruntau era să împiedice placa de piatră să cadă la fund. Soluţia le-o oferea folosirea de tuburi pentru salvări oceanice, un concept relativ nou. Sacii hantă din poliester de nailon erau proiectaţi pentru scoaterea la suprafaţă a ambarcaţiunilor. Avînd o capacitate de ridicare de pînă la o tonă şi jumătate fiecare, ar fi fost în stare să scoată din apă întregul camion blindat.

Scufundătorii au folosit blocul şi palancul pentru a deplasa lespedea pînă în locul în care puteau lega un sac nou-născut de fiecare faţă a pietrei. Austin s-a apropiat şi a inspectat tot aranjamentul acela neobişnuit, în special cablurile cu aspect îngrijit care ţineau camionul frînat de perete, apoi a dat semnalul de începere a operaţiunii. Folosind un flutur adus de la clopot, scufundătorii au pompat aer în tuburi, care s-au umflat la fel de repede ca nişte cîrmaşi pîrjoşi în jopuşă deasupra focului. Au alimentat cu aer treptat fiecare sac, astfel încît să realizeze o flotabilitate pozitivă. Lespedea s-a ridicat la fel cum asistenta unui magician se înalţă în aer. Păstrînd cablul de ridicare atînat, pentru

eventualitatea în care ar apărea vreo situație de urgență, scufundătorii au împins lespedea de piatră afară din carion, pînă cînd aceasta a rămas suspendată în exteriorul apilor.

Austin avea dinaintea ochilor una dintre cele mai cîndate imagini pe care le văzuse vreodată. Era ca într-o pictură de Dali, în care totul apare strîmb și deformat. Lespedea întinsese pînă la acel spațiu, deasupra abisului, ca un covor fermecat într-o încălțare internă, cufundată în întuneric. Scufundătorii, atîrnînd de tuburile ombilicale, se simțeau ca niște salamandre nou-născute. Carionul blîndat, ros de apa sărată, prins de perete la un unghi drept.

Flancați de Austin și de Zavala, care luminau calea cu lanternele lor, scufundătorii au dirijat lespedea către deschidătură. Era o acțiune de finețe, mai ales ținînd seama de curentul ce trecea prin epurii, înalt, în cele din urmă, piatra a ajuns exact sub gura țintă în voca naveli.

– Tare mult aș vrea să vorbesc cu oamenii deția, să le spun ce treabă normalmenteți fac, a zis Zavala. A încercat să se folosească de ghetele metalice pentru a face un semn prin care să le arate că era mulțumit de munca lor, dar nu a reușit. Crede că nu le vor putea mulțumi decît după ce leplădăm costumele astea. Și sper ca asta să se îndeplinească mai repede.

– Mai avem doar cîteva minute, după care li putem preda toată treaba lui McClinty. Adevărat, cîpitan?

Orice discuție dintre cei care purtau Costume Rigoide era comunicată prinfl, astfel ca oamenii de la supraflă să poată și pricepe ce se petrecea în adînc.

– Da bine că nu, s-a auzit glasul bălăitor al lui McClinty. Am auzit toată discuția. Am pus deja o ladă de bere la rece. Scoateți chestia asta din epurii, și mai ocup eu de rest.

Scufundătorii de salubritate trebuiau să rămînă la acel nivel, altfel ar fi suferit de decompresie. După ce placa de piatră avea să fie scoasă din epurii, Austin și Zavala urmau să o prindă, însoțind-o și ghidînd-o pînă la supraflă. Iar cînd va ajunge acolo, se vor ocupa cu ea să poată fi prelăsată de macarua ce trebuia să termine operațiunea.

– Cum e vremea sus? a întrebat Austin.

– Marea e tot de un calm plat, dar fabrica de coajă din Nantucket lucrează din plin. Frontul de coajă se apropie în vîlătuci atît de grozi, că i-ai putea prîji în ulei cu pe gogași.

Austin și elpitanul ar fi fost și mai îngrijorați dacă ar fi știut ce ascundea ceața aceea. În vreme ce Austin și ceilalți se zăbăveau să scoată placa de piatră din vehiculul blindat, un vas de culoare cenușie, care îi făcea să rămână practic invizibil, se apropia de Moonfish, deplasându-se cu o viteză care îi înghețaia și se mențina la adăpostul valului de neagră. Nava de o formă ciudată era lungă de o sută optzeci de metri, avea prova la V și pupa lată, fiind acționată de șase jeturi de apă, care o puteau propulsa cu o viteză de patruzeci și cinci de noduri, o înălțime uimitoare pentru un vas de asemenea dimensiuni.

Austin a răspuns la propoziția metro amănunțită de McGinty cu expresia „Cât se poate de bună, elpitan”. Împrumutând una dintre expresiile lui Trout de pe vremea când se ocupa cu pescuitul. A făcut semn scafandrilor de satanaje să introducă mai mult aer în taburile de ridicare. Încet, începând a început să se înalțe prin gaură. Scafandrii au rămas lângă piatră, având grijă ca aceasta să nu oscileze atunci când avea să plămâdă în curentul cea mai puternică ce trecea pe deasupra epavei. Austin și Zavala au rămas în interior, într-o parte, pentru a nu se afla chiar sub placa de piatră în caz că aceasta s-ar desprinde și ar cădea pe neașteptate. Îi aveau pe umerii scafandrilor în raza vizuală, câte unul de fiecare parte a pietrei, deplasându-se în același ritm cu ea și mișcând alene din laba pentru a înalța. Asistas la o operațiune ce se desfășura perfect. Demoni să fițacore într-un manual.

Asta până în clipa când s-a deranjat totul.

Unul dintre scafandrii a tresărit brusc, executând un soi de dans nebunesc și lipsit de orice grație, fluturând din brațe și din picioare ca un epileptic într-o crăci. Apoi s-a îndoit de mijloc, trăgând de furtunul de alimentare. La fel de brusc și-a recăpătat controlul asupra corpului, a pluit la fel ca înainte vreme de o clipă, apoi s-a zvălțit într-un plonjon care l-a propulsat înapoi prin deschizătură, înspre măruntaiele navei *Andrew Doris*.

Toată scena aceea demonică a durat doar câteva secunde. Austin nici nu a apucat să reacționeze. Însă, pe măsură ce scafandru s-a apropiat de el, Austin a văzut ce se petrecuse. Furtunul de alimentare era tăiat, înalt, în urma lui. Omul trecuse pe alimentarea din propria butelie pentru cazuri de urgență. Ce naiba se întâmplase? Furtunul nu fusese tăiat de vreo margine ascuțită a glării din coacă. Austin urmărise tot timpul desfășurarea acțiunii. Scafandru a înțot apor el, partea vizibilă a

feși fiindă-i albi ca varul. Austin s-a blăstemat în gând că nu încetase să se realizeze o comunicare totală între cei care participaseră la acea activitate submarină. Oramă a făcut semn cu mâna spre zona de deasupra lui.

Zavala, care în acest timp se deplasase încet în cerc, a strigat prin sistemul de comunicare:

— Kurt, ce se petrece?

— Să mă la naiba dacă-mi dau seama, i-a răspuns Austin. A aruncat o privire spre locul în care stătea lespedea, deasupra deschizăturii. Trebuie să-l bălgăre pe om în clopotul de scufundare. Nu are probleme de respirație, dar o să înghețe dacă nu mai este alimentat cu apă caldă. O să-l dau plin la suprafeță și în același timp o să văd ce se petrece.

Austin a lăsat în față timpul metallic și gros, ca și cum ar fi condus o fiat pe care o invitase la o serată. Scufundătorul a început șerpușul și s-a prins de totul lui. Austin a pornit propulsorului vertical și au ieșit din epav. Cel de-al doilea scufundător nu se vedea niciieri.

În vreme ce Austin privea în jur, clătându-l din ochi, a perceput o mișcare în întunecime. În lumina aruncată de clopotul de scufundare a apărut o siluetă fantastică. Aparținea unui scufundător care purta un Costume Rigid din metal lastruit, care l-a amintit lui Austin de armura confecționată pentru a se potrivi staturii porcine a lui Henrik al VIII-lea.

Austin a băneit imediat că acel intrus avea ceva de a face cu problemele întâmpinate de scufundătorii prin satenție. Băneala i s-a confirmat o secundă mai apoi, când non-verbal a ridicat un obiect pe care-l ținea în mână. S-a produs o explozie de bule de aer, urmată de scîlpîrea unei buclii de metal. Un proiectil a trecut cu viteză amețitoare pe lângă urechea dreaptă a lui Austin, cît pe ce să îl lovească.

Scufundătorul s-a desprins de Austin și a încetat către clopot cu levituri turbate de picături. Austin l-a văzut cum dispărea prin deschizătura din partea inferioară a clopotului, apoi și-a îndreptat atenția asupra chachanilor mai argentei.

Din beznă apăraseră și alte siluete argintii; toate se îndreptau spre el. Austin a mureșat cînei, după care a apăsat butonul pentru coborîre al propulsorului pe verticală și a plonjat spre intrantala navei.

Îngrijorat, McGinty țipa în microfonul aparatului de radiorecepție.

– Ce dracu' se petrece? Răspundeți-mi odată, altfel cobor la voi să văd cu ochii mei!

– Nu te-aș sfîrîi, i-a strigat Austin drept răspuns. Au apărut ca din senin gauri indivizi în Costume Rigide care par să fi venit la ocaz, dar nu se aștepta deloc prietenoși. Unul dintre ei tocmai a tras în mine.

McGinty a explodat ca un vulcan.

– Doamne faze și țoți sfîrși celor-care trăiesc pe mare!

În discuție a intervenit altă voce. În pragul interiei.

– Ticloșoși lega au tăiat farfuria de alimentare cu aer al lui Jack!

Scufundatul dispărut vorbea din interiorul clopetului de scufundare.

Austin i-a recunoscut accentul tipic de texan.

– A plăit ceva?

– Nu. Jack e aici, cu mine. E speriat cît cuprînde, dar în rest e bine.

– Tu și Jack stați cumieți acolo, i-a sfătuit Austin. McGinty, cît de repede poți scoate clopetul la suprafață?

– Sunt cu degetul pe buton.

– Atunci, începe ridicarea!

– Se face! Vrei să chere Garda de Coastă?

– Nu ne-ar strica să-i avem aici pe cei din SEAL, dar poți chema și Marinei din Bengal¹, cît tot degrabă o faci. Total se va încheia înainte de a putea primi ajutor. Va trebui să ne descurcăm cu forțe proprii.

¹ Alina la Fiepte arei Marine din Bengal – film de aventuri realizat în 1915, considerat în cel mai principal pe Gary Cooper. (n.r.)

– Austin, fi atent ce faci! Nu-ai mai intrat într-o încălătorie pe cine de ani de zile. Mi-ai dori să poi coborî acolo să le rap capul cătorva.

– Și eu mi-ai dori asta. Nu o lua cu lipsă de poliție, căpitane, dar trebuie să o iau din loc. Ciao!

În spatele câștii din plexiglas fumuria ce-i proteja fața, ochii verzi-albăstrii ai lui Austin deveniseră duri ca pietrele de tascior. Majoritatea marșurilor care s-ar fi trecut în situația lui s-ar fi înșelămintat. El nu era un om care să nu știe ce însemnau tensiunea. Dacă parte din părul său alb ajunseser astfel din cauza spaimelor pe care le trăise de-a lungul carierei. Dacă ar fi văzut șase rechini din specia marele alb îndreptându-se către el, ar fi regretat că nu și-a reînnoit asigurarea de viață. Forțele naturii nu stau pe gânduri și se desvâlesc neîntrerupt. În ciuda imaginii înfricoșătoare pe care o creau întrupe, Austin știa că sub învelișul de alumină se găseau oameni, fiecare cu slăbiciunile lui.

Într-o străfulgerare, a revăzut cu ochii minții atacul petrecut în Marea. Singura diferență era că acum totul se petrecea în adâncul mării. Oamenii aceia voiau piatra vorbitoare, iar scurcăntărilor NUMA le călărau în cale. Orice altă analiză arăta primejdioasă. Gândurile de acest fel puteau fi alinate precum cojile de banani. Acum era nevoie mai curând de ștere decât de inteligență. Lupul nu se gândește la pradă atunci când atacă. Austin a înglobat minți să treacă pe modul de lucru specific supraviețuirii, permițând instinctelor să dicteze acțiunile urmatoare. Timpul i-a fost cuprins de-o senzație de căldură, dând vântului floral de frig ce îl cuprinsese în prima clipă când îl văzuse pe atacatori. A început să respire regulat, aproape calm, iar înima a păstrat un ritm constant. În același timp, s-a străduit să nu se autoamăgălească. Orice lap avea ghese și colți.

Zavala ascise schimbul de cuvinte pe care îl avusese Austin cu McGinty.

– Kurt, care e strategia de joc? a întrebat el, cu cuvinte bine măsurate, dar marcate de îngrijorare.

– Îi lăsa să se apropie. Noi cunoaștem deja teritoriul. Ei, nu. Vom avea nevoie de arme.

– Asta-i specialitatea mea. Să vedem ce putere inventa.

Zavala s-a strecurat spre partea din spate a camionului blindat.

– Căpți de cânt cabluri. Individuii ăia ce au?

– Habar n-am. Mi s-a părut că purzi cu săgeți. Nu sunt sigur.

Zavala a agitat cu furcile de tăiat cabluri.

– Dacă reușim să ne apropiem suficient, cred că pot tăia câteva firetoare.

Clădirile lui Austin, care se dădau cu o viteză amețitoare, au conținut brusc. Până în acel moment privise dincolo de Zavala, la ușa deschisă a camionului blindat, fascinat de dreptunghiul scriptor care se profilea pe fundalul întunecat. S-a apropiat mai mult de ușă. Lămpile portabile cu becuri halogen pe care le folosiseră pentru scoaterea plăcii de piatră luminoasă interiorul camionului.

– S-ar putea să am o idee mai bună, a spus Austin. Capcana lui Venus pentru inșe.

Supravegbind deschiderea ce se făcea în coșul, Austin i-a prezentat lui Zavala pe scurt planul său.

– Simplu, dar îndrăzneț, a recunoscut Zavala. Cu asta, îl terminăm pe unul dintre ei. Cu restul cum procedăm?

– Improvizăm și noi.

Zavala a ridicat furcilele cu un beav indian înarmat cu un tomahawk care se pregătise să pomească la luptă împotriva pașilor cavaleriei, și s-a mistuit în beaza de pe partea mai puțin vizibilă a camionului, dincolo de botul acestuia. Austin a deschis capacul altor două cutii de valori, scoțând la iveală sumedenie de bijuterii.

Era ca și cum ar fi deschis niște libri în care se aflau stele. Până și în adâncul mării, strălucirea diamanților, a safirilor și a rubinelor răsunase orbitoare. A aranjat cu grijă cutiile în gura camionului, ca să poată fi văzute bine, și le-a pregăt de ceva în partea din spate. Pentru a crea un efect cât mai dramatic, a adăugat câteva crani, după care s-a îndepărtat de camion până când și el a fost învăluit de noaptea artificială din interiorul mării nave. A stat suspendat în spațiul uriaș și pustiu, aruncând priviri odată la camion, odată la deschiderea din coșul. Cu toate că interiorul Costumului Rigid era uscat și răcoros, a simțit pe piele broboane de transpirație.

În apropiere de deschiderea în coșul s-a auzit o strălucire, apoi doi scufundători au pătruns în navă cu niște nevăstuici care intră într-o vizuală de leșure; fasciculele de lumină ale lanțurilor au împuns în bează, scotocind în toate direcțiile. Urmasii precuți înaintare a înșurilor, Austin și-a adus aminte de fireala cu care el și Zavala se strecuraseră în interiorul crapei, de agitația lor la fața necunoscutului și

difficultățile cu care se adaptaseră la lumina acuma pe dos, unde sural și joul nu mai constituiau repere utile. Se blănuia pe acca derată inițial a stăcuturilor. Și pe tendința firească a ochiului omenească de a se concentra cu precizie asupra obiectelor vizibile din acel spațiu gol. Camionul blindat, care părea să îl apăsă acolo din afara spațiului și timpului.

Scufundătorii se deplasau încet și încet, probabil discutând următorii pași, analizând dacă nu cumva avea în față o capcană. S-au apropiat de camion, stând unul la unul, strâmbându-se să se adapteze curentului din interiorul șpavei, trăgându-se tot mai aproape, până când costamele lor metalice au ajuns să se profileze în cadrul ușii.

Austin a sculpat un blestem în gând. Intrăși văditu unu lângă celălalt. Alina vreme cât rămăsese astfel, planul lui era compromis, iar pe el și pe Zavala îi plâdea sfârșitul. Apoi a intervenit natura umană. Unul dintre scufundători l-a împins deoparte pe celălalt. Era încadrat perfect de apa camionului, corpul aflat la un unghi drept, aplicat în față, capul împins în interiorul camionului. Austin a rîșnit feroc. „Curiozitatea se pîlîncește, amice!”

L-a alstat pe Zavala.

– Vitează de pînăman!

– Încoperea și oșerșianu de tăiere, l-a răspuns imediat Zavala.

Austin a comandat vitează marelui în lateral pentru cele două propulsoare și a pornit spre spatele camionului. Costumul a accelerat lent, apoi a câștigat vitează pe măsură ce greutatea de janditate de toată a învins inerția și rezistența mediului acvatic. A zburat direct către camion, ca o bilă de bowling ce încearcă să debarose și ultimul popic, rugându-se în gând ca scufundătorul să nu se miște din acel loc. Nu dorma să-și petreacă stăruința cu Zavala, care să îl reamintească mereu că în ultimele clipe petrecute pe pîlănat imitase un acordeon.

Necrucul a știut cu el. Scufundătorul înarșit, fascinat de bijuterii, a stat locului, încercînd probabil să găsească o modalitate de a le căra de acolo.

Austin s-a concentrat asupra pîlării din spate a costumului, exact sub carcasa dură din plastic care acoperea butăile de oxigen, amintind de cochilia unei țestoase. La naiba! Ținut peșca jos. A dat comanda pentru o ușoară ridicare.

Revenise perfect pe pîlă.

– Acum! a răcnit Austin, știind bine că cu ea nevoie să ridice glava.

În timp ce se alipustea cu viteză înaintea, a ridicat picioarele ca un băiat care se aruncă în apă făcându-se ghim, încercând să-și imagineze că e o ghindă, însă, ținând seama de încheieturile din metal care îi limitau mișcărilor, a reușit doar să își ridice genunchii.

Zavala se apucase de muncă cu o grabă febrilă. Fiecare cleștelui răpuseseră câteva fire din cablul frontal care punea camionul blindat în poziție. Se ținea să taie prin curind cablul cu totul. La îndemnul lui Austin, s-a slăbit de întreaga putere a unșurilor, dezvoltată după ore și ore de loviri la sac în perioada cât practicase boxul, pentru a manevra brațele lungi ale cleștelui. Central cablului mai avea ceva viață în el, iar la început a opus rezistență. Apoi, lamele ca niște ciocuri au rețezat restul de fire de sârmă la fel de ușor cum o poartă de pământ își sfărâșcă victima.

Austin s-a strâmbat să-și întindă picioarele, însă genunchii săi de metal au lobit în fundul metalic al scafandrilor care se holba la bijuterii. Dacă nu ar fi parat costumul, Austin și-ar fi dislocat genunchii precum un schior care cade pe spate, însă rigiditatea costumului l-a salvat. Inamicul a fost proiectat în față, de parcă ar fi fost aruncat de un tun, și a sfârșit cu capul înaintea în camion. Austin a fost aruncat în spate și a sfârșit prin a se risuci, pierzându-și echilibrul.

Cu mișcări disperate, celălalt a încercat să iasă afară din camion, dar propulsorile i s-au agățat de cadrul unui raft. Și Austin avea probleme. S-a scuturit prin apă, strâduindu-se să glosească o combinație potrivită a propulsorilor, care să îl ajute să se stabilizeze.

L-a auzit pe Zavala strigând:

– Căi bombe!

Având un cablu tăiat, camionul blindat claxone la bot și alarma precum de perie, stând într-un unghi primejdios, iar fururile îi erau îndreptate în jos. Vreme de o clipă, Zavala, care se îndepărtase la o distanță sigură, a avut impresia că vehiculul va răsturna în aceea poziție. Apoi greutatea lui s-a dovedit prea mare pentru singurul cabl rămas. Instabil încastrat în podea a pleșnit, iar camionul a clănat, desprinzându-se de perie. A ploșnit în beacă, alăturându-se cimitirului de automobile cu o explozie de măr, ducând cu sine osemintele apăsătorilor lui, bijuteriile și scafandrilor care însă se abătea să iasă.

Întreaga scenă a ținut doar câteva secunde. Scafandrișorul supărățelilor fusese martor la atacul lui Austin și privea cu stupeoare disprețușă camionul, însă și-a revenit repede din starea de șoc. Austin își recăpătase stabilitatea și se străduia să alunge ameteala care-l cuprinsese când lumina orbitoare a reflectorului de pe costumul adversarului i-a explodat deodată în față. A acționat propulsorule verticale pentru a se deplasa în jos, știind totodată că, în timpul cât urma să coboare câțiva metri, devenea o țintă sigură. A scuturit din dinți și s-a pregătit pentru durerea ardeătoare pe care o anticipa. Lumina orbitoare a rămas îndreptată asupra lui, după care a deviat, îndreptată fiind în altă parte, iar imediat după aceea Austin a văzut că scafandrișorul se abținea ca un acrobat.

Zavala!

Observând pericolul care îl pândea pe Austin, Joe venise din spate și-și trecuse brațul pe după brațul în care scafandrișorul ținea arma, făcându-l să se dezechilibreze. Au luptat cu mișcări pară filmate cu încetinitorul, ca doi roboți monștrași. Zavala ținea cleștele de tăiat metal cu vînga, în gheara mecanică, dar curînd el s-a lăsat de adversarul lui nu va sta nemîșcat îndemnat pentru a-i perfora costumul, așa cum intenționa. Priza slabă pe care o avea solda, iar el obosisese după eforturile făcute în acea dimineață.

„Improvizant!”, și-a amintit Zavala îndemnul primit.

A vărit cleștele în propulsorul lateral al costumului celuilalt. A simțit cum urechile îi cete urechii din strănasoara degetelor. Eliconul aflat în mișcare s-a desintegrat în carcasa în care era adăpostit. Zavala s-a retras brusc. Scafandrișorul a acționat ambele propulsoare pentru a se îndreptă, însă propulsia inegală, doar din partea unui motor, l-a făcut să se răzacească. S-a îndreptat în rotocoale, mistruindu-se în întuneric pe o traiectorie de coliziune.

Avînd balast pentru a beneficia de o flotabilitate neutră, arma scafandrișorului advers a rămas suspendată, după care Austin a prins-o în gheara mecanică. Dispozitivul era primitiv în privința concepției, dar confecționat din aliaj metalic de ultimă generație, un instrument ucigător în adămuri, unde armele de foc deveneau inutile. Arma avea atașată o bandă care conținea șase săgeți. Scutele, acestea aveau arțipicuri la un capăt și la celălalt, pe tra lame ascuțite ca briciul, care i-ar fi putut tăia costumul de aluminiu precum un deschizător de conserve. Comenzile

de mari dimensiuni erau simplificate, astfel că pînă și o gheardă mecanică putea plasa o sigretă pentru țigare.

Zavala s-a apropiat de Austin.

— Ce e chestia acoasă? a întrebat Austin, glîndind încă după lăptă corp la corp pe care o purtase mai devreme.

— Arată ca o versiune modernă a vechii arbalète.

— Arbalète? Ultima dată am avut de a face cu pistoale de dușă, a spus Zavala cu un glas în care se amestecau mirarea și dezgustul. Urmărește cu atenție vizitarea și-i alungăm pe cei răi cu bolovani.

— Nu prea avem de ales, Joe. Mă întreb dacă arma asta chiar funcționează, a ris Austin. A lipit pistolul armei de pieptul rătăcitor al consumatorului și a țintit. Letală, dar nu cred că e deosebit de precisă decât de la mică distanță.

— O să ai foarte curînd șansa de a afla. Avem vizitatori.

Doză lumini slabe au pătruns prin gaura din coca navei. Alți doi acrușanditori, arhii înarmați și mai puțin dispuși să se lase prinși în ambuscadă decât cei de dinainte.

— Nu cred că vom reuși să-i luăm chiar așa ușor prin surprindere pe indivizii ăștia, a spus Austin. Sigur au vorbit prin radio cu ceilalți, astfel că au idee cam ce li așteaptă.

— Da, dar noi avem câteva avantaje față de ei. Ei nu știu că suntem înarmați. Și deocaredată nu au habar unde ne aflăm.

Austin a analizat variantele pe care le aveau la dispoziție. Patruu față, clătîndu-și adipost, dar, în cele din urmă, obosind, sigur aveau să facă o greșală fatală. Costumele Rigoide nu erau proiectate pentru tipul de solicitări pe care le impunea așa aventură, și-n plus exista posibilitatea să risundă fără energie sau fără aer.

— Bine, ai le ordăile unde suntem. Aș da cu banul că ai vedea care din noi va servi drept momeală, dar nu am nici o monedă la ruină. Cît de bine te pricepi să înțelegi un licurici?

— Tu, Robin Hood, fi pe față cu arbalète.

Intrați în oprire, privind la camaradul lor care se rotia haotic prin spațiul călci. Zavala a aprins toate luminile pe care le avea la costum și le-a făcut să licărească intermitent pentru a spori efectul vizual. Vreme de o clipă, a rămas suspendat în beznă ca un bicor semnalizator roșu. Apoi a dispărut. Asta a atras atenția. Atacatorii s-au deplasat către locul unde-și văzuseră ultima dată proaspata pradă. Însă nu l-au găsit

acolo. Zavala se deplasează cu clipea mâinii mai spre dreapta. Lumină. Clic-clic. Luminile de pe piept și cap s-au aprins și s-au stins. Apoi din nou și s-a schimbat poziția. Lumină. Înținerie.

Efectul s-a dovedit amănunțit până și pentru Austin, care știa ce se petrecea. Clonile lui Zavala păreau să apară pretutindeni în sala înmădă a vasului.

– Nu credeam că o să ajung serializator luminesc, a spus Zavala.

– Jo, mișcă-te să-ți mîndri cu tine. Manevra asta-ți e nouă. Individii se apropie.

Na peste multă vreme, intrușii aveau să îl depășească pe Zavala.

– Încă o dată, Jo, a spus Austin. Mă aflu exact în spatele tău.

Zavala a luminat din nou intermitent ca o instalație de pom de Crăciun. Atacatorii au clipețit vîrtej și s-au îndreptat spre ultimul loc unde îl văzuseră. Adică porniseră exact spre Austin.

Acesta a dus arma la umăr.

– Jo, ai cinci secunde ca să ieși din raza armei, a spus el pe un ton rălăurat. Între mai tare din picioare.

– Coborîc, i-a răspuns Zavala, parodînd ghîsul unui lîftier.

A coborît clipea mîinii, iar Austin a murmurat încet în gînd, fixînd atent cu privirea întălescerea din spatele luminii celei mai apropiate care se îndrepta spre el. După ce s-a convins că Zavala se îndepărtase îndăjurn, a apăsut pe trăgaci și a simțit cum așchileta a avut un șor răcol în momentul plicării sigetă. I-a fost imposibil să vadă proiectilul, însă lovitură sigur îi atîrnase pîta, pentru că fascicula luminoasă din dreapta a tremură puternic.

Austin a arstat din nou, trăgînd oarecînd pentru o nouă lovitură și pîndind o sigetă în poziția, în vreme ce blestema în gînd mecanismul greu de manevrat, mai ales pe întinerie. Pînă să ducă arma la umăr pentru a trage în cel de-al doilea atacator, acesta și-a dat seama ce se petrecea și a sîns lăsterea. Chiar și așa, Austin a slobozit sigeta, dar și-a dat seama imediat că ratase lovitură.

– Jo, l-am scos din joc pe unul din ei. Pe celălalt l-am scîlpat. Să vedem dacă-l putem găsi. Eu am arma, așa că o să portăm în frunte.

A încercat să stîlpească beama cu privirea. Acasă? Trebuia să clipe. A aprins luminile din partea frontală a costumului și lampa de pe cap și a reușit să vadă o reflexie. S-a îndreptat spre ea.

– Încearcă să scape prin deschizătură.

– L-am văzut, a spus Zavala. Sunt chiar în spatele tău.

Au pornit pe urmele scufundătorului cu donzi dirijabile într-o misiune de atac. Adrenalina fierbea în sîngere lui Austin, și totuși, în unele momente, când paroh iberu prin apă arînda-l pe Zavala în spate, îi era imposibil să nu se gîndească la cât de bizară se dovedea acea luptă. Niște curceni închiși în carcasa de metal, luptînd pe viață și pe moarte, folosind arme strîmtochi și arînd cu țirei de conștientare căia uriașă a unei nave rînite de moarte.

Prin deschiderea flotei în coca navei s-a văzut trecînd o umbră care a dispărut curînd.

„La naiba.”

– Prea târziu, Joe, a spus Austin, reducînd puterea motoarelor. A scîlpat în ape deschise.

– Ai spus că erau gaze. Unul s-a dus la fund cu camion cu tot. Tu ai terminat altul, iar al treilea se învîrte ca o mîscă fără cap. Împreună cu au rămas trei.

– Așa am avut impresia, dar n-am putut să jur. Mai și mîine năvăli-toarea greșită pe care am făcut-o pe Noronx, nu?

– Cum să uit așa ceva? A fost destul de bine pentru o activitate în folosul guvernului, după cum se spune de obicei. Hai să punem punct aici, a zis Zavala. Am oboseit ca naiba, trebuie să mă duc urgent la baie, iar simțităl am întâlnire cu o frumoasă susținătoare a agriculturii. Ace ochi ce scîntîlă cu florile de cactus și sunt de un albastru cum n-ai mai văzut, Kari!

„Jeu-o bună zi, curceni de pîmîț vor studia hibridul lui Zavala, deslîngînd una dintre cele mai puternice forțe din univers”, a glîndit Austin.

– Joe, n-ai vrea să stai în calca impulsurilor tale sexuale. Ar putea fi primejdios. Tu ești specialistul în arme. Ai ceva ascuns în mînecă?

– Mi se pare că vîd furtuna de la aparatul de tîiet, a zis Zavala, apoi s-a ridicat cîțiva metri și a prins în mînă lampa de tîiere care se legna în curent. Am pus mîna pe ea. Nu știu la ce ne-ar putea folosi. Hai, a dispărut înghețat!

Austin s-a ridicat pîmît cînd au ajuns amîndoi exact sub gura tîietii în coca navei. În locul în care plaua plutise mai devesne, susținută de postourile umplute cu aer, nu se mai zăreau acura decît cîțiva pești curioși zbenguindu-se în apa verde-albăstruiă.

– Au furat-o alt noi mare ocupați, a zis Austin. După ce a analizat în minte felul în care probabil se petrecuseră lucrurile, Kurt a continuat: Este nevoie de cel puțin doi oameni care să dirijeze greutatea aia prin apă. Înseamnă că sunt foarte ocupați. Nici nu se așteaptă ca noi să pornim pe urmele lor.

– Și-n cazul ăsta, ce mai așteptăm? a zis Zavala.

A arde-lă lampa de tîlere ce nu mai era de nici un folos, după care au pornit amândoi propulsoarele de deplasare pe verticală. Au plecat afară din navă, ajungînd în spațiul deschis al mării. Se aflau încă în adîncul roșu al oceanului, dar Austin se bucura că scăpase de întinericul claustrofobic din pilotajul navei.

Cleștonul de scufundare dispăruse, iar singura lumină slabă venea dinapoi supradăpt. Corpul uriaș al navei Andrea Doria se întindea în ambele direcții, cenzăuie în apropierea lor și negru în depărtare. Austin a zărit o sclipire metalică în depărtare, dar s-a gândit că putea fi un pește. Ar fi dorit să ducă mîna la ochi pentru a se frica, în speranța că va vedea mai bine. Nu putea decît cel mai rău să-i închiidă strîm, iar apoi să-i deschidă larg. Dar dogăba. Nu a văzut decît albastrul monoton și nelămurit.

„Stai puțin.”

A văzut din nou sclipirea. Acum era sigur.

– Cred că i-am văzut în apropierea probei.

Au urcat puțin, după care au pilotat glacial și au pornit spre prova în formațe stîlcoșă, ca o escadrilă. Zavala a observat mișcare și i-a atras atenția lui Austin asupra ei. Plutind pe pontoane, lespedea era împinsă de doi scufundători, câte unul de fiecare parte. Un cablu de remorcare stătea întins în semîntinericul din față, tras, probabil, de un scufundător care nu se văzea.

– Încercăm să-i înșelămînțăm. Oferă-le un spectacol de lumini și umbre. Eu o să trag în ei.

Fasciculele luminoase au scîldat lespedea și pe cei doi scufundători care o înșoțeau.

Aceștia au accelerat, sperînd posibilitate că i-ar putea lăsa în urmă pe masacrarii nederziți. Austin a slobozit o săgeată, strîlduindu-se să evite a lovei sacii de aer. I s-a părut că proiectilul a ricoșat din lespedea de piatră. Atacatorii au plecat spre întineric. Cablul de tracțiune s-a

lăsat moale, iar lespedea s-a oprit deasupra aripăi punți de comandă a navei Daria.

– Lasă-i să fugă, Joe. Trebuie să ne ocupăm de lespede.

Au coborât spre ea și s-au apucat să o împingă spre deschiderea din coacă, unde McGinty îi putea găsi cu ajutorul clopotului de scufundare. Înaintau încet, deoarece trebuiau să se deplaseze împotriva curentului ce trecea pe deasupra apavei.

În clipi au auzit o voce spartă.

– Sunt McGinty. Sunteți teferi?

– Da, amândoi. Am recuperat piatra. O deplasăm din nou spre zona de lucru. Poți coborî clopotul când dorești.

A urmat o pauză, urmată de un efort slab.

– Va fi cum grea, a spus căpitaneul, iar în glas i-a răzbitat o unghie de ițire. Am pierdut încălcăle prova. După cum amăi, cablurile au fost tăiate. Iar curentul de suprafață ne rotește ușor. Dacă îl coborâm, clopotul se va legăna ca un pendul. Ne-ar putea răsturna și nava.

– Joe, s-ar părea că amicii noștri și-au pusgăsit bine fuga.

– Am auzit. Există vreo șansă de a reflecta cablurile de ancoră?

Austin și Zavala erau mult prea obosiți. Costumele Rigoide nu erau concepute pentru luptă corp la corp, iar carcasa de metal, cu toate dispozitivele lor, devenisese riște adesevintă terașe.

– E posibil, dar noi nu putem rezolva problema. Mai ușor ne-ar fi să ridicăm piatra. Însă nici asta nu prea ne este la îndemână.

Apoi i-a întorsat pe căpitane dacă putea manevra nava pe poziția arată mai deverse, menținând-o acolo.

– Nu cred că o pot readuce exact pe vechia poziție, dar îmi voi da toată oțanșula, a spus McGinty.

Se afluă deat de aproape de deschiderea din coacă transatlanticului. Monștrii trebuia să se afle chiar deasupra lor.

McGinty a rugat o manevră foarte locușită. Cablul pe care îl folosiseră pentru a ridica secțiunea de coacă se legăna la mică distanță deasupra apavei. Au prins acei cablu de lespedea de piatră, lucru nu tocmai ușor în absența mâinilor maslate ale scufundătorilor prin saturație care să permită degajarea și pipăie perfect detașate, apoi i-au transmis căpitaneului mesajul pentru a începe ridicarea.

– Gata, căpitane, a spus Austin. Urcăm și noi imediat.

În timp ce se legina desupra oceanului de pământ ar fi fost un câlcâi prin în câlțig. Austin a avut o privire de ansamblu a năvalui de coajă ce înainta către Moxșșlak. Împai macaralei s-a rotit și i-a lăsat pe punte, unde membrii echipajului, amintind de pași care îl albeau pe cavalerul în armură, s-au grăbit să-l scoată din costumul de gimnastică.

Aduș pe punte cu câteva minute mai devreme, Zavala arăta cîndat de sfîșit fără curcubă pe care o purtase mai devreme. La fel ca un astronaut care a revenit pe pămînt după o lungă perioadă de impenetrabilitate, primii pași făcuți de Austin au fost foarte neșiguri. Zavala i-a întins o cîmă de călca fierbinte. Cîteva sechunzi din lăcșarea țară i-au pus singure în mișcare. Apoi au rezolvat chestiunea priorității, gîndind pe picșoarele înșepate către toaletă, de unde, cîteva momente mai tîrziu, au ieșit cu chipuri radiante. După ce s-au schimbat, întăcind haine uscate și călduroase, au revenit pe punte.

Operațiunea de urcare de la nivelul epavei navei *Andrea Doria* se desfășurase fără evenimente, dar fusese una înordată, îndeosebi în primele momente, cînd, prin mișcări lente de oprire și reluare a ridicării, vîncial evitase solicitarea prea mare a cablului, dar și la suprafăț, cînd sarcina își pierduse flotabilitatea. Prișepuși la uțul de treburi, carșerii din echipajul navei Moxșșlak adăugaseră sarcini alte cîteva flotoare, pentru a fi siguri că nu vor solpa leșpedea, o prișeseră într-un lăț, după care o ridicaseră, lăldnd-o pe punte cu ajutorul macaralei de la pupa.

Austin s-a uitat îndelung la acei bloc aparent nevinovat de piatră, care stătea acum întins pe un suport din lemn, și i s-a părut greu de

crutat și-l provocase altfel necazuri și adăsesc moartea altor oameni. Lespedea scrisese vag cu o piatră fărâncă, fiind însă de dimensiuni mai mari, lucru care părea justificat, de vreme ce fărâncăriea acțiunii atârâa oamenii din pericolul ei. Obiectul era ceva mai înalt decât un stat de om, fiind aproape la fel de lat pe cât se dovedea de gros. Austin a îngemănașat pe punte și și-a plămăit palma pe suprafața pietrei, care, pe măsură ce se usca, își schimbă culoarea din negru în cenușu-închis. A urmat cu degetul hieroglifilele stăpate, dar ele îi rămăseseră de neapăturat. Nimeni din ceea ce era legat de piatră aceea nu părea logic.

Membrii echipajului au acoperit lespedea cu un material matlașat pentru a o proteja, apoi au învelit-o cu o prolată planșată. Un autoîncăleșitor cu forță a transportat apoi placa într-un spațiu de depozitare de la nivelul punții. Nu părea fragilă, mai ales că rezistase aproape jumătate de secol într-un camion blindat din aliajul cocamului, apoi transportată la suprafață, însă Austin nu voia să riște ca ea să se spargă în buclă.

Cu ochi triști, Donatelli a urmărit cum placa a fost lăsată de pe punte.

– Deci pentru chestia asta au murit atâția oameni...

– Crisele nu au încetat, i-a răspuns Austin pe un ton surd, privind concentrat spre ceașcă care deja închisese nava de salvare într-un înșelău cenușu-gălbui ce părea a lălbăși orice năut și a opri orice moli de hărâșă.

Temperatura scăzuse brusc cu cel puțin șase grade Celsius. S-a cutremurat amintindu-și că Angelo îi descrieseră un val de ceașcă asemănător care asourăse nava *Andrea Doria* de ochii celor de pe *Stockholm*.

– Să ne prezentăm la clișitea, a sugerat el, după care au urcat pe puntea de comandă.

În timonerie, McGinty le-a făcut semn să se apropie de ecranul radarului și le-a arătat un punct albicioș care se evidenția pe fundalul de culoare verde. Austin a clișit, pentru că nu-și putea crede ochilor. Poate stătușe prea mult sub apă. Înaintarea rapidă a acelui punct pe ecran sugera mai curând un avion decât o navă.

– Vasul ăla se deplasează chiar atât de repede, sau mi se pare mie? a întrebat Zavala.

– Găsește de-i sfârșie clișiele, a mârșit McGinty.

Austin a scrisa scrisul cu degetul.

– Cred că sunt bileți și rii cu care ne-am confruntat în adânc.

Ochii lui McGinty au scîlbit.

– Când eram mic, poliștii din sudul Bostonului treceau cu mașina de patrulare prin cartier, și atunci vedeai cum șmecherii fugeau ca iepurii, în toate părțile. Poliștii gleaua învârtindu-se pe cine cîineva care era cîștat pentru cine știe ce. Dacă aveai conștiința încălcată, era de ajuns să vezi apăsînd luminile albastre de pe acoperișul mașinii, și atunci o rușai la fugă. La fel se întîmplă și acum, parice!

– „Și vor fugi ca de săbie și vor cădea fără să fie urmăriți”¹, a spus Austin.

Punctul albicioș a trecut prin dreptul altor vase ce se deplasau în aceeași direcție ca și cum acestea ar fi stat pe loc.

– Eu cred că indivizii ăștia gîscoc cu poște ciocolatii de noduri pe apă, a mai zis Kurt.

McGinty a scîlbat un gîlcerat.

– Mie mi se pare un vas foarte mare. Nu pîu să existe nave de mîrîmna asta care să se deplaseze cu o asemenea viteză.

– Eu pîu. Se numește Navi Rapidă. E vorba de o idee nouă. Le construiește o companie care se numește Thornycroft and Giles. Se folosește o monococă semiglisantă cu jeturi de apă care cîlmînt fenomenul de cavitație ce apare în cazul folosirii eliozelor cu viteză foarte mare de rotație. O Navi Rapidă care transportă containere poate gîti cu patruzeci și cinci de noduri. Versiunile mai noi ar putea fi și mai rapide. Clăpăno, ai vîrît cumva vreo navă mare în jurul apavei înainte să fîm atacă?

– Zona asta de ocean e foarte aglomerată de obiecte, a zis McGinty, împingîndu-și gîpca înapoi pe frunte, ca și cum asta l-ar fi ajutat să-și amîntesească. Multe nave, majoritatea pescărești, care venescu și gleaua, un adicărit du-te-vino. Care să fi vîrît nava asta? Se poate. Parcă am vîrît un vas de mari dimensiuni dînd tiroscule care la o milă și ceva de noi, dar l-am pierdut din vedere cînd a venit valul de ouă. Iar eu eram ocupat cu operațiunile de scufundare.

– Eu cred că, dacă am reuși să trecem de opreliștile birocrației, am descoperi că vasul ăla se află în proprietatea companiei Halcon Industries.

– Am putea solicita supravegherea aeriană? a întîbat McGinty.

¹ Biblia, Leviticul, 26:36 (n.r.)

– Imposibil pe o ceață ca asta. Dar ce am putea descoperi? Am avea nevoie de un mandat ca să urcăm la bordul ei.

Zavala ascultase totul fără să scoată o vorbă, ținându-și buzele strânse într-o expresie mai puțin obișnuită pentru el.

– Pe mine mă frământă ceva, a spus el. Individul ăsta au știut unde ne aflăm și ce facem. De unde au știut? Am decis să căutăm placa în urmă cu doar câteva zile. Și n-am zice că am fost publicitate aeriană noastră.

Austin și McGinty au schimbat priviri.

– La operațiunea asta au participat o mulțime de oameni. Oricare dintre ei putea scapa o vorbă care, ajunsă la urechile cui trebuie, să ne dea de gol intențiile.

Acesta era o explicație pe care nici măcar Austin nu o credea adevărată, deși o exprimase el însuși. Proba fuseseți bine pregătiți atacatorii aceia.

Nu după multă vreme, vântul și-a schimbat direcția, alungind ceața, iar Donatelli și-a luat rămas-bun de la oamenii NUMA și de la căpitănelul navei *Monkfish*, apoi el și Antonio au plecat cu lahtul. Austin a promis să-l țină pe supraviețuitorul de pe *Deria* la curent cu progresele pe care îl vor înregistra.

Monkfish a navigat prin ceață și a ocolit Cape Cod; curând după aceea, au văzut luminile avionelor ce decolau sau aterizau pe Aeroportul Logan. Au trecut prin dreptul Insulelor Boston Harbor și au ajuns la un doc din apropierea aerodromului. Austin l-a sunat pe doctorul Orville, care s-a arătat extrem de emoționat, și i-a cerut să găsească un camion pentru a transporta placa de piatră de pe vas. Austin și Zavala au mers în spatele camionului până la Harvard și au rămas acolo până când s-au convins că obiectul a fost depozitat în siguranță, sub cheie. Orville a spus că, dacă va fi nevoie, va lucra toată noaptea pentru a decifra inscripțiile, și i-a invitat pe cei doi să rămână peste noapte. Austin a refuzat invitația. El și Zavala erau spulzați de pe urma evenimentelor prin care trecuseră peste zi și doreau să prindă cât mai curând un avion spre Washington. După o oală apăsătoare, au bătut un păturaș cu McGinty, după care s-au tîrît până la paturile lor și au adormit aproape imediat ce au pus capul pe pernă.

În vreme ce taxiul naviga printre valurile create de traficul aglomerat din Washington, turnul de ferăstrău tabulară, plăcut la exterior cu

geam de culoare verde, al sediului NUMA, li s-a părut a semăna cu seninătatea de bun venit al unui far. Austin și Zavala primesc naveta maritimă spre Aeroportul Logan, reapărând să revină la Washington spre amiază. McGinty își luase simțat-bun de la ei cu o palmă slăbită pe spate și cu haine ce nu se mai încheiau. Austin, susținut el, era leit tatăl-său.

– Mă-ncreb ce prai la cale soții Trout, a restit Zavala, reapărând să întreprindă șirul glândurilor lui Austin.

În seara precedentă, Austin le telefonase de pe vasul de salvare tuturor colegilor de echipă ca să le povestească despre lupta purtată în pământul navei Andrea Doria și despre recuperarea leșului de piatră. Gamay spusese că ea și Paul aveau informații interesante pe care i le vor comunica în ziaa următoare.

Soții Trout așteptau, împreună cu Hiram Yeager, în sala de conferințe unde țineau și prima ședință. Rudi Gurn a apărut un minut mai târziu și a anunțat că Sandecker l-a găsit cu președintele, la Casa Albă. Dacă ar fi fost vorba de vicepreședinte, amiralul ar fi declinat invitația, dar pe președinte nu-l putea refuza.

Gamay a deschis discuția.

– Ați fost informați cu toții, astfel că nu voi mai intra în detalii privind aventura mea alături de doctorul Chi în jungla din Yucatan. După cum știți, am descoperit o mulțime de obiecte de proveniență mayașă care așteptau să fie scoase de pe teritoriul Mexicului. Depozitul avea o poziție centrală în ceea ce privea rutele terestre și fluviale. Am găsit sute de artefacte furate dintr-o serie de situri importante, cunoscute sau necunoscute specialiștilor în arheologie. După ce doctorul Chi a inventariat obiectele, în afara celor din ceramică, a descoperit și câteva sculpturi în piatră, extrase, din câte se pare, din clădiri maya, prin tăierea cu ajutorul unor freze diamantate. Imaginile neobișnuite de pe ele, în care apar corbii, trebuie să fi atras atenția acelor chiclecos. Profesorul Chi și-a exprimat bănuiala că aceste plăci sculptate au fost scoase din rășină observatoare-temple, similare unei structuri pe care mi-a arătat-o la un șantier arheologic pe care l-a lăsat MIT. Se ridică o singură problemă: sculpturile nu au fost identificate în funcție de locul unde s-au aflat inițial.

Gurnay a făcut o pauză, timp în care soțul ei i-a distribuit niște desene participanților la discuție. Ea a așteptat să se stingă fumul de desene risolite, apoi a continuat:

– Hărta pe care o vedeți deasupra conține opt schițe executate de doctorul Chi. Aceste profiluri sunt glife ce îl reprezintă pe zeul mayaș Quetzalcoatl, cunoscut și sub numele de Kukulcan. La prima vedere, desenele par identice, dar, dacă vă uitați mai atent, veți descoperi deosebiri de amănunt.

Yanger și-a îndreptat spre desene ochii aplecați și pricepuși în a distinge detaliile.

– Maxilarul e ceva mai proeminent la acesta, a spus el, iar celălalt are fruntea mai joasă.

Gurnay s-a uitat nedumerit la desene.

– Nasul unuia dintre ei arată de parcă ar fi îndoit la unghi drept.

Gurnay a surtă mândră, ca o profesoară încusită.

– Ați sesizat aproape imediat, domnilor! Aceste diferențe faciale indică un anumit sex. Fiecare oraș sau centru urban îl interpreta pe zeu într-un mod specific.

– Așa cum înaltpa era simbolul Atenei antice? a îndrăznit Austin.

– Exact. În acest caz, zeul reprezintă și planeta Venus.

Austin s-a fâșiat nerăbdător în scaun, simțind că îl cuprinde somnul. Se aștepta să audă informații care să aibă legătură directă cu cazul la care lucra, nu o prelegere despre teologia maya.

– Gurnay, totul e cât se poate de interesant, a zis el, fără să facă eforturi deosebite pentru a-și ascunde nemulțumirea, dar nu-mi dau seama încotro vei să îndrepti lucrurile.

Gurnay i-a aruncat un surâs băieșos și decurant.

– Glifele acestea erau încorporate până la ultima în sculpturile în care apare motivul corbilor.

Austin a simțit o undă de interes. S-a aplecat ușor în față, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine.

– Corabia, fetichești?

– Încă nu știm sigur dacă era fetichești ori nu. Dar, într-adevăr, se pare că inscripțiile au marcat evenimentul pe care l-am văzut, mayașii înaltpind corbii ciadate și oameni ciadați.

Paul Trout a intervenit:

- Doctoresul Chi afirmase deja că aceste sculpturi probabil proveneau din observatoare-temple. Așa că a folosit glicile tipice pentru fixare orăș pentru a identifica amplasarea observatoarelor. Ele sunt dispăruite pe tot cuprinsul Americii Centrale. Însă, din câte știm, doar opt prezintă această formă specifică, a corbilor.

- Așadar, avem opt observatoare identice, plasate în opt locuri diferite, a spus Austin. Toate îi sunt dedicate lui Venus, cuplate la ciclurile planetei, și toate având legătură cu o ființă alăbăstrăie din scrierile misterioase.

- Întocmai, a spus Gamay, reluându-și explicația. În numărul opt ajunge să fie micșanal chestiunii. Observând expensiile de numărare ale celor din jur, a continuat: Quetzalcoatl și Kukulkan erau incarnări ale lui Venus, cel mai important zeu al mayașilor. Ei au studiat și descris orbita planetei cu o precizie incredibilă. Știau că în ciclul ei existau opt zile când planeta dispărea. Mayașii credeau că în acea perioadă Venus ajungea în lumea subterană. Au folosit caracteristici arhitectonice pentru a urmări orbitele lui Venus și ale celorlalte corpuri cerești. Cadre de ușă, sculpturi, pilastri. Amplasarea stărilor. Profesorul Chi scoatepe că aceste observatoare făceau parte dintr-un plan mai ordonat. Dintr-o hartă. O diagramă. Ba chiar dintr-un computer primitiv, menit a soluționa o anumită problemă.

- Cum ar fi problema corbilor înscrisoare, mă scuză, a corbilor încă neidentificate? a întrebat Austin.

- Exact, i-a răspuns Paul. Pagina a doua din dosar reprezintă o hartă care indică pozițiile.

Au urmat fâșii, semn că toți cei prezenți au dat pagina.

- Am încercat să legăm templele între ele, a spus Gamay, să trasez linii paralele pornind de la ele. Nu se lega nimic. În timp ce se venea să se smulgă pânza din cap, am primit un telefon de la doctoresul Chi. Se întorcea de pe teren, pentru că terminase previziunile, și surise că noi încercam să dăm de el. I-am spus că bijbliam prin necunoscut, citind ceva despre care nici măcar nu știam sigur dacă exista, așa că aveam nevoie de ajutorul lui.

- Domnilor, trecem la pagina trei din dosar, a anunțat Paul. Doctoresul Chi ne-a trimis-o prin fax de la Muzeul Național. Cu excepția citirei, spaniolii au distrus toate cărțile mayașilor. Aceasta este una dintre puținele care au supraviețuit. Codexul de la Dresden. El cuprinde

tabele detaliate de observație ale planetei Venus. Datele au fost culese de la observatoare.

– Și ce legătură au aceste date cu misterul nostru? a întrebat Gama.

– Reprecintă în primul rând un exemplu privind tipul de informații care prezentan mare importanță pentru mayași, i-a răspuns Gama. Încercați să vă imaginați preoții lor, noaptea după noaptea, urmărind stelele. Ei culegeau informații despre mișcarea stelelor, apoi, slăbindu-se de caracteristicile arhitecturale incluse în aceste temple, anticipau ce vor face planetele în viitor.

– Am priceput, a spus Yaeger pe neașteptate. Cînteculul îți este de folos să fii un taciutar informatic. Spui apăsător că aceste opt temple și sculpturile reprezintă partea de hardware. Codulul ar reprezenta partea de soft care spune plății de hard ce să facă, a zis Yaeger, clipind rapid îndoitul ochelarilor cu raze de sferă. Ducînd analogia mai departe, forma fizică a plății de soft poate fi moale, precum discueta care conține programul, ori dură, precum hard discul.

– Ori, ce să înseamnă situația în care ne aflăm, tare ca piatra, a spus Austin.

– Bravo! a spus Gama. Să mai spui cîteva că nu avem gerii la NUMA.

Deja prins în acest joc, Austin a zăbovit pe degete.

– Urm: Avem opt temple dedicate templului lui Venus. Două Templele sunt dispuse în așa fel încît ne vor ajuta pe noi să rezolvăm enigma care are legătură cu acele coduri misterioase și cu înclădirea lor. Trei Platin vorbicioare ne va spune cum să ne folosim de ea.

– N-am fost siguri deotîrzi dinîmășă, cînd a telefonat doctorul Orville. El a găsit aceleași opt glife pe piatră. În dosare există un fax al tabletei. Inscripția se compune din trei elemente principale. Glifele și o porțiune concentrată a scrierii corbilor reprezintă primele două elemente.

– Ai idee de ce este corbii pe cale de a fi înghițită de razele soarelui? a întrebat Zavala, uitîndu-se la hîrtia cu faxul.

– Aceasta este cel de-al treilea element, a explicat Gama. Șarpele cu pene este întruparea plină de viață a lui Quetzalcoatl-Kukulcan.

– Aha, a flutur Zavala. Asta sigur lîmurește lucrurile.

– Să privim lucrurile în următorul mod, a propus Gurnay. Gîftele ne spun unele. Inscripția înfățișînd oarbă ne spune ce. Șarpele ne spune cum. Uitați-vă la Kukulcan. Ce vedem?

– În primul rînd, pens, a spus Gunn, după un moment de gîndire.

– Ba nu, interveni Yaeger. Mai e ceva. Pende dericacă. Uitați-vă la filici. Apare un fel de grilă.

– Brevet a spus Gurnay bîlînd din palme foarte încetentă. Maestrul nostru în computere trace în fruntea clasei!

– Nu știu de ce, a zis Yaeger, ridicînd din umeri. Să fie al naibii dacă știu la ce mă refer.

– Priviți următoarea fotografie din dosar. Prezintă unul dintre cele opt temple. Aproape tipic. Cilindric, un balcon spre vîrf, fîcî în partea de jos. Uitați-vă mai atent la cele două ferestre verticale și înguste. Am presupus că se foloseau pentru unele calcule astronomice. Am bîlînit că ele se aliniau cu Venus la extremitatea poștipilor sale pe cer. Încă nu găseam logica, dar lui Paul i-a venit ideea de a privi templele de sus, ca și cum ne-am fi aflat într-un avion.

Preluînd paleta explicației, Paul a ridicat ultima filă din dosarul lui.

– Am prelungit liniile pornind de la fiecare fereastră și am descoperit că ele se intersectau.

– Mă ai fel? a exclamat Yaeger. E aceluși grilă ca la șarpele cu pens.

Gurnay i-a aprobat cu un gest din cap.

– M-am gîndit la asta cînd am remarcat că grila lîni arăta de o arădată pe care am împănătat-o la un moment dat de la doctorul Chi. Filicile lui Kukulcan.

– Nu vorbeam noi despre faptul că Cristofor Columb depindea de un fel de grilă? a întrebă Gunn.

– Exact, a zis Paul. Potrivit teoriei lui Orville, Columb a încercat să folosească această pistă, dar a avut un dezavantaj chiar din start. Știa că era vorba despre o oarecare, dar nu avea cum să descifreze gîftele. A pus să se facă desene după pistă, pentru a le lasa pe Nîla, sperînd probabil că va găsi pe cineva care să i le interpreteze.

Aușta rîmăscu cu ochii ajîtîi la diagramă.

– Pe vremea cînd Columb scribina oarecî, navigatorii aveau hîrji stabilite de lîni, numite loxodrome. Cel care ar fi navigat din Spania pînă la Hispaniola ar fi ales linia care îi oferea ruta cea mai directă și ar fi urmat un traseu cap compas. Ajungea acolo unde trebuia să-l

venise căt călătoria nu era influențată de curenți și de vânturi. S-ar părea că marele Columb a interpretat în mod greșit aceste linii, ascotându-le drept paralele. Mayașii erau mai ingineriși decât își închipuise el. Aș reușit să descopăr așa pe hartă?

– La început părea să nu aibă nici o logică, a spus Paul. În urmă cu două mii de ani, Venus ocupa altă poziție pe firmament. A trebuit să refacăm niște calcule. Noi credem că intersecțarea în formă de V a filicilor, aici, unde se vede corabia, sugerează locul unde se găsește oraș.

Austin a pus o altă întrebare:

– Cât timp crezi că-i va trebui lui Halcon ca să-și dea seama de asta?

Soții Trent au schimbat priviri.

– Există informații că într-o serie de muzee s-au înregistrat furturi de documente aparținând lui Columb și de documente de proveniență mayașă, a spus Paul. Cred că domnul Halcon a încercat să pună totul cap la cap, dar noi avem pista, și acum găm să o folosim.

– Am face bine să trecem la treabă, pentru ca nu cumva acest Halcon să se dovedească mai inteligent decât îl credem noi, a spus Austin.

Gunn și-a dres glasul și a îndreptat marginile foilor sale.

– Cu tot respectul, Kurt, poate că am face bine să înțelegem clar despre ce este vorba înainte de a ne arunca între filicile acestui Kakakua. Să începem cu Halcon și cu motivul pentru care provoacă astfel de nenorociri.

– O perspectivă de bun-simț. În regulă, să clarificăm explicația. Uite care-i teoria mea. Ca și Columb, Halcon caută corcova fonică care a fost salvată din Cartagina. Căuta pentru descoperirea ei o reprezentă deosebită precolumbiană. Nu vrea ca în această afacere să se mai văd cineva, astfel că distruge orice dovezi, dar și persoanele care le-au descoperit.

– Am analizat teoria asta, și consider că este corectă, a spus Gunn, dar ea reprezintă doar un aspect al problemei. L-am rugat pe Yaeger să alcătuiască un dosar complet în privința lui Halcon. Te rog, vorbește-ne despre resursele sale, Hiram!

Yaeger a aruncat o privire spre o fiță înghețată pe care o avea în față.

– Cu averea imensă și cu diverse companii pe care le are, individul valorează câteva miliarde de dolari, iar asta doar la prima vedere.

– Mulțumesc, Hiram! Asta mă tulbură, Kurt. De ce se ostenește Halcón să ucidă oameni, atacându-te și pe tine când erai pe strada Doris și încercând să fure apa dină plătă vorbitoare, doar ca să descopere o cunoscută, indiferent cât de fabuloasă ar fi ea? Are mai mult blânet decât și-ar putea dori vreodată o persoană normală.

– E posibil să-ți fi scăpat singur la întrebare, a replicat Austin. Ai spus o persoană normală. Din ce ne-a povestit Zavala despre ocupațiile de după moartea cu mîngear, Halcón pare mai curînd un deosăit.

– Am luat și posibilitatea asta în considerare. Dar eu cred că seful Halcón găsește ceva mai complicat decât un excentric plătăist de viață, care se agită de clătit coroni și face din asta un hobby. Hiram, te rog să ne prezinți și celelalte materiale pe care le-ai găsit în legătură cu acest domn.

Atenționdu-și pe nas ochelarii ca de bancuță, Yaeger a zis:

– Francisco Halcón s-a născut în Spania într-o familie veche de sute de ani. Din cite se pare, Halcón, care înseamnă joacă, nu a fost numele adevărat de familie, dar nu am reușit să-l descopăr pe cel original. A urmat școli private, foarte scumpe, în Elveția, și apoi colegiul, în Anglia. La Oxford, a spus Yaeger rîndînd. A devenit un matador cunoscut sub numele de El Halcón și nu s-a descurcat deloc rău, dar a abandonat meșeria asta din cauza unor scandaluri. S-a afirmat că otrăvise vîrfurile sabiei cu care uidea taurul, astfel ca acesta să moară chiar dacă nu primea o lovitură într-un punct vital.

– Nu mi se pare normal un comportament sportiv pentru un absolvent de Oxford, a spus Austin, cu un toatal accent britanic.

– Poate unul de Cambridge, dar nu de Oxford, a spus Zavala.

Yaeger a înălțat din umeri.

– Din urmă, a trecut la afacerile familiei. Normal Halcón a avut legături foarte strînses cu dictatorul Franco și cu junta militară din Spania înaltă, în timpul și după război, obținînd o mulțime de bani din vânzarea de armament. După moartea lui Franco și revenirea regelui, care a reinstaurat democrația, activitățile de afaceri ale familiei Halcón au început să fie anchetate. Din datele depănate de Interpol rezultă că a fost blănit de legături cu o organizație criminală din Spania. A pînă în țara și s-a stabilit în Mexic, unde o ramură a familiei

cu origini de pe vremea cuceririi spaniole deține o serie de firme. Halcon a preluat operațiunile pentru Statele Unite, s-a folosit de bani și de influență pentru a cultiva legături cu oameni politici, iar în scurtă vreme a devenit cetățean american.

— Îi merge foarte bine, din ceea ce am văzut la companiile de sub-conducerea lui din San Antonio, și din Zavala.

— O adevărată intracăpșurare a viului american, a adăugat Gura, fără a încerca să-și ascundă sarcasmul.

— În mai multe împrejurări ale ideli, a spus Yaeger. Afacerile curate constituie doar o acoperire pentru cele necurate, pe care le deslășești de ambele părți ale frontierei. Este bănuș că face contribuții pe scară mare cu draguri și că se ocupă de traficul de persoane din Mexic.

— Asta înseamnă că este un apropiat al partidului de guvernământ din Mexic, a spus Zavala. Nici o mare afacere, fie ea legală ori ilegală, nu scapă nedescoperită.

— Asta ar fi în concordanță cu modul în care au decurs afacerile familiei atât în Spania, cât și în SUA, a spus Austin. A apărut ceva legat de Frișpe?

— Cum spuneam, se afirmă că a avut legături cu o grupare națională din Spania, i-a răspuns Yaeger. Ar putea fi vorba de una și aceeași organizație, deși informația nu s-a confirmat.

— Ce e cu acel complex pe care l-am văzut în apropiere de San Antonio? a întrebat Zavala. Cum se justifică prezența lui?

— Este deținut de una dintre corporațiile lui. Total, perfect legal, potrivit autorităților locale care au eliberat autorizația de construcție. E considerat cam șicant, dar un șicant cu bani, iar dacă el vrea să-și construiască propriul parc tematic, cine-l poate împiedica? Apropo, în planurile complexului teroral pentru jocul cu mingea figurată ca teren de fotbal.

— Mexicul ăla nu a sersimut nici pe departe cu fotbalul, a spus Zavala pe un ton sebra.

— Localnicii au auzit câteodată zgomot de explozii și au constatat o circulație neobișnuit de intensă, dar, în afara de asta, orașul e un vecin bun, căre-i plătește impozitele la vreme.

— Hinam a plătit ce e mai bun pentru final, a spus Gura.

— Mi-a luat ceva timp, din cauza companiilor de fașadă și a corporațiilor și fundațiilor care construie o adevărată încrengătură, dar

Halcon Industries s-a extins foarte mult în zona de sud-vest și în California. Halcon controlează băneii, proprietăți imobiliare, oameni politici, ziare, tot ce este de vânzare.

– Este evident că încearcă să-și consolideze puterea în aceeași măsură ca și bogăția, a spus Austin. Nu se deosebește deloc de alte companii care au armata întregi de oameni care fac lobby.

– Interesant că ai folosit cuvântul „armată”, a spus Gunn. Dintr-o dată, am verificat unele dintre companiile lui Hiram la ATF¹. Cei de acolo au depistat ceva foarte ușor mirositor. Au recunoscut numele unuia dintre firmele lui Halcon drept o companie care câmpăiește arme din Republica Cuba și din China.

– Ce fel de arme?

– Tot ce vezi. Începând cu puști de infanterie și terminând cu tancuri. Rachete. Arme antiaer. Chestii dintr-astea. ATF a obținut un mandat de percheziție pentru compania care s-a ocupat de livrări. Au găsit un birou puștii.

– Și unde se distribuie tot armamentul ăsta?

– Mai exact? Nimeni nu are habar. În general, în nordul Mexicului, statele din sud-vest și California.

– Dar achiziția de asemenea arme costă, și încă mult.

Gunn a aprobat din cap.

– Chiar și un miliardar care câștigă de fundul sacului când cheltăuiește atât de mult pe arme cu care ar putea organiza o revoluție.

În încercare s-a lăsat tăcut, crezul ultimului cuvânt rostit de Gunn gândind a persista în aer.

– *Maybe not*, a zăgărit Zavala. Căciocam. Are nevoie de ea ca să realizeze ce și-a pus în mintă?

– Asta a fost și rația mea, a spus Gunn încet. Sunt nebunește, dar pare să aibă în plan un fel de combinație între o lăcătușie militară și una politică.

– Există vreun indiciu referitor la data când se va petrece asta? a întrebat Austin.

– Cred că destul de curând. Sursele lui Hiram au depistat în Europa surse mari de bani transferați, prin conturi bancare din Elveția, către

¹ Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives – Agenția pentru Controlul Traficului de Alcool, Tutun și Arme de Foc

diverși vizitatori de arme. Trebuie să alimentezi conturile sociale în mare grabă, altfel devine debitul insolvabil. Iar asta înseamnă că este disperat și descopere comara.

- Portale dedicato ai temi di attualità

– Sunt în alertă. Chiar dacă va fi oprit din punct de vedere militar, se va face vizitare de slănice peisajului.

– Mai avem o modalitate de a-l opri. Dacă îl lădăm fără acorduri, rădăcină din neclătină, a zis Zecola.

— Paul și Gary, vă mulțumim, voi și doctorul Criville ați făcut o treabă grozavă punându-ne pe drumul cel bun, a spus Austin, apoi s-a ridicat de pe scaun și a privit chipurile celor din jurul mesei. Acum este rândul nostru, a rostit el cu un surâs șambra.

Simbolul elegant era cufundat aproape total în întuneric, mai puțin masa din centru, unde Angelo Donatelli stătea și analiza material pentru a doua zi. Restaurantul era decorat cu un motiv specific pentru Nantucket, dar, spre deosebire de alte localități ce aveau teme nautice, obiectele de decor nu proveneau de la vreo firmă specializată în reproducerea unor obiecte de epocă. Flapoarele și jupăiturile din fur chiar străpunseseră carnea balenelor, iar picturile primitive înfățișau corăbii cu pânză erau toate originale. Antonio stătea vizavi de Donatelli, cu un ziar italianesc desfășurat pe fața de masă de un alb imaculat. Când și când, auzind-o sorbena din pahare pline cu amaretto. Nu și-au dat seama că nu mai erau singuri decât după ce au auzit o voce strălucită urzând:

- Downloaded Download No

Angelo a ridicat ochii și a văzut două siluete stând puțin dincolo de cerul de fumuri ce învăluisese masa lor. Cum naiba pătrunseseră oamenii acolo înăuntru? Dear înăuntru chiar el era. O vizită după ora închiderii nu reprezenta ceva surprinzător. Perioada de adaptare pentru a obține o rezervare era de diptindări, iar lumea apela la tot soiul de trucuri pentru a scurta acest ritm. Glasul îi suna cunoscut, cunoscut, căci se lăsa conștient că era vorba despre o persoană din clientela restaurantului.

– Eu sunt Angelo Donatelli, a spus el cu desăvârșita lui politețe. Regret, dar ați ajuns prea târziu, restaurantul s-a închis. Dacă doriți, puteți telefona acasă șeful de sală, iar el va face tot posibilul să vă facă un serviciu.

– Mi-ai face un serviciu spunându-i omului tău să pună arma pe masă.

Antonio a ridicat revolverul din poală, unde îl pusese pe floriș după ce-l scosese din locul de la subsoară, și l-a așezat înoc pe masă.

– Dacă ai venit să ne jefuiești, e târziu și pentru treaba asta, a spus Donatelli. Tot numarul a fost deja depus la bancă.

– N-are venit pentru jaf. Am venit să vă accident!

– Să ne ucidem?! Nici măcar nu știm cine sunteți.

Deși răspuns, silașta a apăsat la hamul, iar Donatelli a văzut un bărbat zvelt și brănet, care a luat arma lui Antonio și a vîrît-o în curentul costurului negru dintr-o singură mișcare. Privirea lui Angelo a rămas o secundă asupra pistoletului cu țeava prelungită de amantian, însă prin spinării i-a fost atribuită de un fior de gheață abia la vîntul trîntiturilor omului. Era un chip pe care îl văzuse într-un vis. Era na. Într-un copilar. Fuja unui asasin care se uita în direcția lui pe cînd se aflau amîndoi în sala unei nave marfuri. Incredibil! Nu înnebunise defel în toți acei ani.

– Te-am văzut pe *Andrea Doria*, a spus Donatelli uluit.

Un rîs rău a apăsat pe chipul bălăntului, evidențîndu-i buzele subțiri.

– Ai o memorie bună a figurilor, a zis el. Dar acela era regretatul meu tată. Mi-a spus că simțise prezența cuiva străin în sală în acea noapte. Noi doi avem o relație mult mai apropiată. Ți-am vorbit o dată la telefon.

Donatelli și-a aruncat apela primii țicci în noaptea, trîntindu-l din sona cu amenințări la adresa lui și a fluridiei.

– *Frâgile*, a zăpăcit el.

– Ai memorie bună și în privința numelor. Mare păcat că nu ai făcut mîine avertismentul meu legat de ce ți se va întîmpla dacă nu ești în stare să-ți ții gura. În mod normal, nu mă ocup de facuse operațiuni pe care o desfășură organizația mea, dar tu mi-ai adus o sumedenie de necazuri, bălănt. Mai ți mîine ce ți-am spus?

Donatelli a încuviințat, simțîndu-și gura prea uscată ca să poată articula vreun cuvînt.

– Iată. Ratau, ca să ți intru bine în cap. Te-am avertizat că, dacă vei povesti cuiva despre ce s-a petrecut în noaptea aceea pe *Andrea Doria*, o să ajungi în mormînt știind că ai provocat moartea tuturor membrilor

familiei tale pe care vom reuși să-i descoperim. Fiți, Fiice, Nepoți, Fiii excepție. Familia Donatelli va înceta să existe, devenind o adunătură de pietre de mormânt într-un cimetir.

– Nu puteți face așa ceva! a răspuns Donatelli, care își recăpătase glasul.

– Doar tu ești de vină pentru asta. Aici sunt în joc forțe mari, de care nu ai habar. Nu te-a obligat nimănui să stai de vorbă cu cei de la NUMA.

– Nu, a spus Antonio, care abia acum restituse primul cuvânt. Familia nu făcea parte din înșelăciune.

Angelo s-a întors către vîrul lui.

– Ce tot spui tu acolo?

Pe fața plină de cinstrici a lui Antonio a apărut o expresie de vinovăție.

– Vîrul tău nu ți-a spus că a lăsat pentru mine, a rostit bărbatul cel senin. La început a refuzat, dar nici nu-ți închipui ce atenție a plătit prin natalii asuprii lui. I-am spus că dacă se va ține la curent prin intermediul tău despre activitățile desfășurate de NUMA, îi să-i rezolv problemele pe care le are cu autoritățile din Sicilia.

– Si, a spus Antonio, împingîndu-și maxilarul în față în stilul lui Mussolini. Dar nu familia. Să mă duci înapoi în Sicilia. Așa ne-a fost înșelăciunea.

– Sunt un om de cuvînt. Numai că nu ți-am spus faptul că o să te întorci acasă într-un sicriu de pin. Dar îți dai seama, domnule Donatelli. Avertisc-te.

Antonio s-a ridicat de pe scaun și, cu un zâmbet de furie, s-a aruncat în fața vîrului său. Pistolul a scos un zgornet doar o idee mai puternic decât tristecul unei țigări. Pe pieptul cîntărilor lui Antonio a apărut o pată roșie, după care omul s-a năruit la pămînt.

Pistolul a tăcut a doua oară.

Nemaiavînd cine să blocheze glonțul, Donatelli a fost lovit în piept și s-a prîlburat pe spate, kvîindu-se de spîlătura scaunului, timp în care Antonio a dus o mîină la spate și a scos un mic pistol Beretta din tocul prînă de glonț. S-a proptit într-un cot și a îndreptat arma spre Falcon. Cu prin mîinute, în mijlocul umerilor lui Antonio a apărut o gaură rotundă, făcîndu-l să cadă la pămînt cu fața înainte; glonțul porrit din micul Beretta nu și-a găsit ținta.

Din umbrită a apărut cea de-a doua siluetă, fiindcă în mână tu pistol
a cărei țevă încă fumega. A aruncat o privire neplăcută spre bărbatul
pe care tocmai îl acținase.

– Niciodată să nu te încerci în sicilienă, a spus el încet.

– Buni trebi, Özcan! Trebuia să mă aștept la trădare din partea
lui. Stând mai tot timpul la birou, mi-am pierdut reflexele pentru ope-
rațiuni pe teren.

– Te primim cu dragă inimă printre noi când o să ne ocupăm de
restul familiei, a spus Özcan, cu ochii sclipind sălbatic.

– Da, mi-ar face plăcere. Din păcate, va trebui să mă arătăm acți-
una. Avem treburi mai importante de făcut. Îndreptându-și atenția spre
Angelo, a continuat: Mare plăcut că nu poți auzi asta, Donatelli! Am
hotărât să-ți cruz familia o vreme, până rezolv neacuzările pe care mi
le-ai provocat odată tu. Dar nu-ți pierde speranța. Îi vei întâlni curând
în lăd pe toți cei pe care-i iubești!

Din afara restaurantului s-au auzit glasuri, deoarece focal tras de
Antonio atrăsese atenția câtorva trecători. Halcon a aruncat o ultimă
privire la cadavre, apoi el și camaradul lui cu cicatrice pe față s-au făcut
una cu întăritul.

— Cîți ani spanseai că are avionul ăsta? a strigat Austin ca să se facă auzit în zgomotul pe care îl scotea motorul aparatului.

— Cu o marjă de câțiva ani, în jur de cincizeci, a răcnit Zavala la el, drept răspuns. Proprietarul spune că aparatul are toate piesele originale. Cu excepția zăburilor flocoase care atîrnă de oglinda retrovizoare, probabil. Observînd expresia speriată apăsută pe fața lui Austin, Zavala s-a grăbit să-i zădărnicească înșirîtor. Chiamen, Karl! Am verificat. Motorul a suferit altăca reparări generale, el e practic nou. Sper să fim și noi într-o formă la fel de bună cînd ajungem atîta de bătrîni.

— Două vezi ajunge la vîrsta asta, a spus Austin cu scepticism în glas, aruncînd o privire pe fereastra la terasul reospitalier de sub el.

— Nu ai motive de îngrijorare, prietene. De Havilland Beaver a fost unul dintre cele mai bune avioane de rîci dimensiuni care s-au construit vreodată pentru transport în zone greu accesibile. Încăria asta e rezistentă ca un tanc. Exact ce ne-ar recomanda orice doctor.

Austin a mîsurat din ochi statueta din plastic a Sfîntului Cristofor, fixată de bord cu ajutorul unei ventuze, apoi s-a lăsat pe spîtarul scaunului și a încreștigat brațele la piept. Cînd i-a sugerat lui Zavala că ar trebui să gîndească un aparat de zbor care să nu atragă atenția prin nimic, nu anticipase că vor folosi acest bătrîn Beaver, arîmînd de o ciufărită cutie de pantofi, cu elice cu două pale și cu un bot tîlat drept, deloc aerodinamic. El dorea pur și simplu o alternativă la un elicopter al armatei, care nu avea dreptul de a viola spațiul aerian al țărilor vecine Mexicului fără aprobare de zbor. Chiar și un aparat NUMA, cunoscut la

obișnuitul trecut și având inițialele oficiale ale agenției pictate pe fațaj, ar fi slăbit întrebări.

Au găsit aparatul Boeing acum de o plină procură același care ascund statulele înalte de înșurănare, într-un colț întunecos al unui hangar dărăpănat, undeva la marginea aeroportului din Belize City. Văzându-l, ochii lui Zavala au lăsat ca niște domenișuri de Crăciun. Și-a frecat mâinile, abia așteptând să presa comenziile. Un singur alt avion i-ar fi slăbit o reacție similară sau mai puternică, a conștientizat Austin. Din fîcșiere, invenția fraților Wright se găsea la Muzeul Smithsonian, locul cel mai potrivit pentru un asemenea aparat.

Ca și Cassius din *Înșurănarea de Shakespeare*, proprietarul avionului din Belize avea o înfățișare de om slab și bălășit. Vorbea aproape în șoaptă și se uita mereu peste umăr, de parcă s-ar fi temut de apariția unor vizitatori neașteptați. Omal îi fusese recomandat lui Austin de un fost coleg de la CIA, care acționase în cursul operațiunilor secrete de ajutorare a luptei purtate de organizația Contras împotriva sandinistilor. Judecând după sugestiile pline de prădenși referitoare la manipularea răfăimilor și la zonele mai ferite de aterizare, era evident că îl scotea pe cei doi clienși americani drept traficanți de droguri. Având în vedere operațiunile secrete desfășurate de CIA în America Centrală, acest lucru nu reprezenta defel o surpriză. Omal nu poseda nici o limbă și insistase să îi fie plătit în dolari, ceea ce el numea o garanție, o sumă suficient de mare pentru a-și cumpăra și un Boeing 747. În timp ce număra banii, bancnotă cu bancnotă, ca să se asigure că nu era tras pe sfoară, el îi avertizase pe cei doi să nu uite de pretențiile teritoriale ale Guvernului asupra Insulelor Belize și să se străduiască să se facă una cu peisajul. Cu acel prilej Austin făcuse observația că așa ceva ar fi fost imposibil, având în vedere culoarea galben-măslău în care fusese vopsit bălășul avion. Bălășul ridicase din umeri, apoi dispăruse cu totoul lui de bani.

Austin trebuia să admită că aparatul era mai potrivit pentru acce-trăbă decât orice avion nou și mai mai arătos. Nu era chiar ca un Concorde. Însă, având viteza de croazieră de două sute de kilometri pe oră, acoperia distanțele într-un ritm mulțumitor și se dovedea suficient de lent pentru a constitui o ideală platformă observatoare de observare. În plus, era proiectat pentru decolări scurte, atât de pe apă, cât și de pe uscat.

Zavala începuse apărutul la mai puțin de o mie de metri altitudine. Zburau peste Peten, o zonă dens împădurită din zona de nord a Guatemalei, care pătrunde apoi în Mexic. Teritoriul de jos fusese la început un teren plat și se ridicase treptat, ajungând să fie deluros și traversat de râuri și de afluenții acestora. Căndva fusese locuit de mayași, care folosiseră râurile pentru comerțul între orașe, iar în câteva rînduri Austin și Zavala zăriseră câteva ruine cemașii printre copaci. Păcurile înălțate ale Munților Maya se ridicau din cești undeva spre sud. Austin înregistra înaintarea avionului pe o hartă prinsă pe o planșetă, deasupra căreia avea o grilă desenată pe hârtie de cald. În același timp, consulta la intervale regulate o busolă și un aparat GPS.

– Acum ajungem la un punct de joncțiune, unde se întâlnesc râurile, a aruncat el, arătînd spre hartă. A aruncat o privire la ceas. După treizeci de secunde vom ajunge exact acolo.

A privit din nou pe ferestă. Urmăreau cursul foarte sinuos al unui râu care părupa încet și încet ca o panglică albăstră pentru înfățișarea unui cadou de Crăciun, după care se lînga, la gura de vărsare, într-un lac aflat exact în față. Cîteva secunde mai tîrziu, Austin a făcut semn către apa scîlpătoare.

– Aici e. Fîlălele lui Kukulcan.

– Ar fi trebuit să adăcăm minisubmarinul, a spus Zavala.

– Să facem cîteva ture în jurul lacului. Dacă nu nimerim în focal vizuală intrădăre arăciunice, putem sterica.

Zavala a suflat să-și aburască ochelarii de soare peccam acela ai pîlăilor avioaneelor vechi, a ȝers lentilele de o mîlneacă, apoi și i-a apucat pe nas. A făcut un semn de confirmare a mesajului, după care a pus avionul pe o aripă, astfel că orizontul s-a înclinat foarte mult. Zavala aplica aceeași tehnică de zbor – o combinație de demonstrație a ca-lățăilor unui F-16 și zbor riscant care făcea sîngele pasagerilor să înghețe în vine – în cazul oricărui vehicul la a cărui comandă se afla, fie el submarin ori avion care fusese construit pe vremea cînd Harry Truman își începuse primul mandat ca președinte al SUA.

Vizual din vizorul, lacul arăta ca un ochi uriaș ce privea spre cer. Fînd de formă ovală, avea o insuliță cam în locul în care ar fi trebuit să se afle pupila unui ochi. Era mic, lung de aproape opt sute de metri lungime și în jur de patru sute lățime. Rîul ieșea din lac la un unghi ascuțit și totuși pe după acesta, pînă cînd se intersecta cu un curs de

apă la celălalt capăt. Austin a scos din locul era alimentat cu siguranță de învoare sau de pârâie ascunsă de copaci.

Avionul Beaver a dat de două ori roată lacului, dar nu au vîrît nimic ieșit din comun. Avînd cale liberă, Zavala a îndreptat aparatul spre pîndă, pe verticală, de paroh ar fi vrut să dea o gaură în apă. În ultimul moment, a ridicat botul avionului, făcînd o manevră ca de bombardier de atac, și l-a stabilit cu eleganță pînă cînd floriarele pluteau așina cu delicatețe suprafața apei. Avionul a sîlbat de cîteva ori pe lac precum o piatră plată, arvîrînd două jerbe de stropi care au scîlbit în calorile curcubendui, după care, în cele din urmă, s-a oprit la jumătatea distanței dintre mal și insulă. Austin a deschis apa în timp ce elicea se oprea ca un vaset ca de înecat. După ce motorul s-a oprit, flacăra aproape palpabilă a învăluit cabina. Zavala a transmis prin radio poezia către navă, iar Austin, slăbindu-se de binocu, a examinat locul, făcînd puțin înaltă și înaltă, fără grabă, pînă cînd s-a convins, în măsura în care era posibil, că nu existau alte persoane în zonă.

— Total pare în regulă, a spus el, coborînd binoculul de la ochi. S-a uitat printre geam către mijlocul lacului. Doar că insula nia mă-cum-tal-bură, nu gîu de ce.

Zavala s-a aplicat peste umărul lui Austin, trîgîndu-și șapca de baseball peste ochi, pentru a și-i proteja de strălucirea orbitoare a soarelui.

— Mie mi se pare perfect în regulă.

— Tocmai asta este problema. Plănușea ei este prea perfectă. Dacă ai trasa linii de la un mal la celălalt, de la nord la sud și de la est la vest, insula s-ar afla la intersecția lor, ca o pîntă surprinsă în căutarea unei pugă cu lanetă. Exact în centru.

Zavala a pomic din nou motorul și a lăsat elicea să se învîrtă astăzi cît era nevoie pentru a prinde puțină vînt. Apei a fîlbat accelerația și a lăsat avionul să alunec spre insulă. Au atinsc amîndoi peste bord și, jăluindu-se după lungimea parșinei, au constatat că locul avea peste treizeci de metri adîncime. Au urfăit o hureă pneumatică, au urcat în ea de pe posticoanele avionului și au vîrît pînă pe insulă, după care au tras-o pe malul noroios acoperit de iarbă. Austin a estimat că insula avea cam zece metri diametru. Arăta ca o carapace diformă a unei jetoase gigantice, nîdîndu-se bezo din apă și avînd o coastă rotundă, de aproape patru metri și jumătate înălțime. Fără să se lase intimidat de vegetația densă de ferigi și alte plante, Zavala a urcat panta. Aproape

de vînt, a scos un țipăt și a făcut un pas înapoi, de parcă ar fi primit un pumn pe neașteptate.

Austin s-a alarmat, și a dus mîna la pieptul pe care îl ținea la coapsă.

— Ce s-a întîmplat? a strigat el.

Avusese impresia că Joe dăduse ființă să vrea peste un cuib de vînt.

Hicoteala puternică de ris ale lui Zavala au speriat un cârd de pîduri albe, care au zburat în aer ca niște confetti suflate de vînt.

— Inula e scumpă! Ruri! Vine pînd aici ca să te prindă proprietarul.

Austin a urcat repede dealușorul și a vîntat cu mîna cu fiici mari, înclinate de dinți, care rîduseră din niște țîțuri. A dat deoparte frunzișul și a scos la iveală un cap omeneșc de pîndă, cu aspect grotesc, de două ori mai mare decît unul normal, sculptat în pragul de sus al unei deschideri de formă rectangulară. Deschidura era alipită într-o latură a unei structuri de formă pîndă, îngropată în solul afînat aproape pîndă la acoperișul său plat și cramelat; marginile acoperișului fuseseră decorate cu ornate asemănătoare, dar mai mici decît primul pe care îl vîntaseră. Folosind un cuțit bine ascuțit, Austin a alipit și a îndepărtat pîndatul, lîngînd deschidura, astfel ca Zavala să-și poată trage capul și umeri prin ea.

Zavala a aprins lăntarna și a pîmbat fascicula prin interior.

— Cînd ești înăi poți strecura.

Apoi a pîtruns prin deschidură cu picioarele înainte.

Austin a auzit un strînut puternic, după care vocea lui Zavala:

— Să aduci un aspirator cu tine.

Austin a mai lîngat puțin deschidura cu cuțitul pentru a-l putea urma pe Zavala înăuntru.

A privit în jur.

— Nu e chiar ca la Hilton, a ris el, stîrnind ecouri.

Spațiul dinăuntru era de mîrimea unei garaj pentru două vehicule. Zidurile erau suficient de groase pentru a face față unei lovituri directe de obuz. Austin aproape că atînga cu capul tavanul destul de jos. Pereții tencuiți erau simpli, cu excepția petelor întinse de acoperirea mai toată suprafața lor și a patru porțiuri înalte pîndă la tavan, altele

acelula prin care pătrunseseră acolo. Acele cadre cu de apă erau înfundate de pământ, unul înțebit precum betonul, în care se vedeau ridicări.

– Ce să spun, Kar? Oferă însă multe avantaje. Priveliște la lac, de exemplu. Un decor simplu, natural...

– Un agent imobiliar ar numi locul lista drept o ofertă specială pentru cunosători.

– Unde mai poți că are și pârâie, a spus Zavala și a îndreptat fascicula lanternei către un colț.

Austin s-a aplecat să examineze o dală masivă de pe podul. Era perforată, prezentând o serie de găuri pe margini. Folosindu-și cuțitele, au detașat și tras deoparte acea dală, dând la iveală o scară ce cobora în spirală. Cum Zavala pătrunsesse primul în clădire, Austin s-a oferit să asigure el inspecția subscului. A coborât cele câteva trepte până la un palier, urcând apoi un pasaj ce înalța doar câțiva metri, după care era blocat de o lespede uriașă. Austin a plimbat fascicula lanternei pe acea lespede și a zis înec:

– Mai face rita să cobori până aici.

Detectind tonul serios din glasul lui Austin, Zavala s-a grăbit să i se alăture. Pe podul, în fața lespedii, se afla un morman de oseminte omenești. Spre deosebire de sculptura înfățișând capul de mort care îi întâmpinase, cele șase teste pe care le-au numărat pe podul fasciculi cântărea acoperite de carne. Zavala a ridicat unul dintre crani și l-a ținut în mână întinsă precum Hamlet dinaintea rânzârilor pământului ale lui Yorick.

– Victime ale unui ritual. După cum arată gaura din țesut, au fost crușați de chinuri, astfel că nu au fost siliți să moară de foame.

– Călii au avut înimi de aur, a spus Austin, examinând lespede și citind un spațiu liber cât de mic. Singura modalitate de a trece de cheria asta este să folosești un cloac pneumatic sau dinaruit.

Austin a socotit că vizuă îndăjunsă. Au urcat înapoi în încăperea de deasupra, unde Austin a observat câteva fragmente albe și uscate pe podul. A ridicat unul, iar acesta s-a sfărâmat între degete, transformându-se într-un praful albicios.

– Cochiliile de scoici de apă dulce, a spus el. Locul ăsta a fost clădit sub apă.

Zavala și-a tremat degetele peste pereții murdari.

– S-ar putea să ai dreptate. Ceea ce văd pe pereți este rădăcină uscată.

Au ieșit de acolo, ajungând din nou la aer curat, și au explodat perimetrul structurii. Era construită pe o platformă de piatră ce devenise un soi de depozit pentru toate materialele care pluteau pe apa lacului. Semeția, adesea probabil de păsări, deveniseră planta, iar rădăcinile acestora împiedicaseră răburile strinse în timp să fie duse de vânt. Privind drept în jos în apa de la marginea insulei, se putea vedea o temășă de piatră. Austin și-a dat jos ghetele și a intrat în apă, a înșelat câțiva metri, apoi s-a scufundat.

– Construcția asta scundă cu vârful unui aisberg, a spus el odăii ieșit la suprafață. Pensează a fost un templu ridicat pe vârful unei piramide foarte mari. Greu de spus cât de în adânci duce.

– Pfi, și-am spus că aveam nevoie de submarin, i-a răspuns Zaslav, după care i-a lăsat trîna lui Austin pentru a-l ajuta să iasă din apă. Apoi, dacă este adevărat ce credem noi, iar clădirea asta e un templu, ne aflăm la nivelul zero. Adică, la filici.

– Mai rămâne să descoperim cum am putea ajunge în gâtul fărci.

– Frances glăște. Am putea încerca să aruncăm în aer piatră ale care ne blochează drumul.

– Da, am putea proceda astfel, și probabil că am și reuși. Dar nu recomand chiar o abordare chirurgicală. Prietenii noștri arheologi nu cred că vor mai discuta cu noi vreodată dacă am recurge la o asemenea metodă. Cât ne mai plimbăm pe aici, să ne gândim ce s-ar putea face.

Au revenit la acțiune și s-au deplasat până la marginea lacului, unde au coborât pe mal și au pornit spre interior. Pădurea era cufundată în semiînăerie, numai pe locuri razele de soare reușind să străbată prin frunzișul dens al copacilor. Din pricina umbrăi de la nivelul solului, nu creștea deloc vegetație înfrântă, ceea ce a fost spre folosul celor doi, care au înaintat pe un covor de frunze moarte. Austin a urmat un mlaștău cam de apă până la uscat și s-a oprit în locul în care râul pe care îl văzuseră din aer era flancat de niște fundații de piatră. Albia dintre fundații era plină de pământ și de vegetație, însă din acumularea destul de mare de apă ce se alcătuse astfel înălțându-se barajului primitiv și în jurul baricadei portaua câteva pârle care se îndreptau spre lac. Albia principală a râului cotea brusc cu puțin înainte de a ajunge la fundații și pornea spre pldure. Austin a urmat apele poptitoare ce se îndreptau de micul baraj de acumulare și s-a oprit din nou în apropierea unei perechi similare de fundații.

– Exact cum credeam, a spus el.

Zavala a rămas impresionat.

– Cum de-ai știut că vom găsi construcțiile astea?

– Mă crezi dacă-ți spun că am fost cîndva un geolog al bășciilor?

Zavala a făcut o grimasă.

– Sigur că da. Însă acum spune-mi cum ți-ai dat seama de fapt.

Austin a rupt o crenguță, a aruncat-o în rîu și a urcării-o cum dispăre, cuprinsă de bulbuci și spumă.

– Îți mai amintești cum arăta rîul asta din aer? Pareai să zici chiar tu că face mai multe unghiuri decît o dansatoare din baric. Însușite de a pîtrunde în lac, are un curs perfect drept, descriind un unghi de o precizie matematică. Prima mea impresie a fost că acea secțiune era prea decupată ca să fie naturală. Ca și templul din mijlocul lacului. În natură, nimic nu este absolut perfect. Inițial, am sesizat că ar fi putut fi un canal. Știi parcul istoric Chesapeake și Ohio din nordul Washingtonului?

– Era unul dintre locurile preferate de mine pentru primele întâlniri cu fete, a spus Zavala, rîndind la aducerea aminte a unor lucruri din tinerețe. May rîndescio. Ce legături are asta cu ceea ce vedem aici?

– Gîndește-te la templu. Uneori se află sub apă. Altcori, nu.

Austin aproape că a auzit roțile rîndind la vreme ce mintea lui Zavala, scripitoare în chestiuni de mecanică, analizează informațiile obținute pînă atunci. Apoi l-a văzut pe prietorul lui lînvîndu-se cu palma peste frunte.

– Păi, bineînțeles. Echin?

Austin a curățat un loc fără vegetație de pe sol și a luat în mînă un bețișor. I l-a întins lui Zavala.

– Poftim, profesorule Zavala.

Joe a trasat o linie pe pământ.

– Asta e fluviul Potomac. Nu poți deplasa vase în aval și în amonte din cauza pragurilor și a cascadeilor, de aceea faci un canal care să ocolească zona. Uite. Joe a bătut cu palma în sol. Construiești un sistem de ecluze și canale de derivație ca să ți sub control nivelul apei din canal pe cîile o secțiune o dată. Să vedem dacă am dreptate, a zis el, și a desenat un oval reprezentînd lacul. În mod normal, rîul ajunge aici, la partea de sus, umple cîmpia inundabilă pentru a crea lacul, după care iete pe la coada lui și își continuă cursul pînă ajunge la mare.

– Păi aici e bine, profesore!

– La un moment dat, niște ingineri necunoscuți au creat aici un baraj. Zădăra a tras o linie de-a latul părții superioare a lacului. El blochează apa, ca să nu intre în lac, dar ea trebuie să fie îndreptată undeva, altfel sârfște prin a trece pe lângă ecluză. A trasat o linie dreaptă, care se îndreptă de lac. Săpă canalul ăsta, iar apa este îndreptată din lac, ajungând în altă albie. Joe și-a ridicat ochii, în care apăreau o scipare de triumf. Acum poți goli lacul!

– Și poți construi templul. Aici.

Folosindu-se de vârful ghetei, Austin a făcut un X pe pământ.

Zădăra a rețut prologura.

– După ce așezi și ultima piatră a piramidei, închizi canalul de derivație și deschizi ecluza lacului. El se umple una-două și ascunde templul. Ergo...

– Ergo, ipso facto și robit! Singura problemă este că ecluza canalului de derivație este alcătuită din părți mobile. Cu timpul, ecluza se deteriorează, pentru că nu există aici un serviciu public care să o întrețină. Iar ceea ce a rămas din civilizația mayașă a fost făcut praful de spaniol. Căutai acela reprezentă o capcană naturală pentru orice curge în jurul râului. Cunoștele se acumulează în fața ecluzei lacului, alcătuiind un obstacol, canalul de derivație putrezește până se destramă, iar apele râului sunt din nou direcționate pe o rută ocioasă. Lacul este alimentat de câteva pârâie, dar, în cele din urmă, nivelul apei a scăzut, făcând la vedere partea superioară a templului. Care este năpădită de vegetație.

– Prin urmare, dacă așteptăm suficient de multă vreme, a spus Zădăra, nivelul apei din lac va scădea atât de mult, încât templul va răzînda din nou cepus. Asta, dacă nu currea prășnărea apei din acumularea aceea pârânde prin vechiul baraj și ridică nivelul apei din lac.

Austin a analizat spusele lui Zădăra și a dat aprobator din cap.

– Pe diavol de întocmire o să-ți prezint restul teoriei mele.

În timp ce plăseau prin pădure, Zădăra a izbucnit:

– Trebuie să recunoști că este o lucrare inginerască al mîinii de ingineriști!

– De acord. Asta le permitea să golească lacul din nou, dacă ar fi dorit asta. Ceea ce lasă deschisă posibilitatea că mayașii ar fi voia să reîntre în templu. Portalul din vârf putea fi folosit. Ca toate intrările

Împeltoare construite în piramide pentru a-i deruta pe hoții din morminte. Nu aş fi surprins dacă cineva mi-ar spune că tocmii de acasă au lăsat scheletele acolo, pe post de resuscită.

— Da, dar ce scemi! Şi ce resuscită, a zis Zavala.

— Când ajungem la avion, trebuie să solicităm parcurgerea unor materiale.

Cîteva minute mai târziu, de la bordul avionului, Zavala a transmis prin radio către Norvus lista de lucrări necesare. Ajungînd la un anumit obiect cerut de Austin a ridicat mînt din sprîncene, dar s-a ferit să pună întrebări.

Cînd au aterizat, au răscolit cîte ceva, apoi au rîmuit la urechii pilotului cînd au auzit aparatul de radiorecepţie primind din nou viaţă.

— Venim, băieţi! Transportul va ajunge la voi cam peste zece minute.

Exact după intervalul precizat, un elicopter de culoare tîrcoasă, apartenenţă NUMA, a apărut la mică altitudine deasupra lacului, a răscolit la punct fix în preajma avionului şi a lăsat în apă o ladă mare, înfăşurată în folie de plastic şi dotată cu flotatoare umflate cu aer. Membrii echipajului elicopterului i-au urmarit pe cei de jos recuperînd materialele trimise, după care, fluturînd din rînd în semn de rămas-bun, au făcut cale întoarsă.

În ladă se aflau două costume de scufundare şi cîteva cutii de carton. Austin a înclinat total în barca pneumatică şi a vîdit spre capîntul superior al lacului, în timp ce Zavala deplasa avionul spre o adăncitură a malului. Zavala şi-a dat seama că era preferabil să nu-l întrebe pe Austin ce pasare la cale. Acesta avea să-i spună totul la vremea potrivită.

Zavala a acoperit avionul cu un rîndos posclîrsc şi tocmii aştra şi cîteva crengi deasupra, cînd Austin a apărut cu barca pneumatică pentru a-i da o mîină de ajutor. Cutiile dispăruseră. Mulţumiţi că avionul era bine ascuns, au înclinat costumele de scufundare în barca şi au pornit spre insulă, unde au şters urmele vizitei lor acolo. Au denumfuit barca şi au scufundat-o în apa mică de lîngă mal, punînd deasupra ei cîteva pietre pentru ca ea să nu fie hantă şi dăul de curent. Apa era cîlduţă, astfel că au îmbrăcat doar costume uşoare din lycra, nu din cele grele, confecţionate din neopren.

Fără un cuvânt, Austria a vâslit într-un barunat etanș pungaș pe care o purta legată la gât. După ce și-au verificat echipamentele, s-au îndepărtat înot de insulă și, fără a mai pierde vremea, au eliminat aerul din compensatoarele de flotabilitate și au început să se scufunde în apele întunecate ale lacului.

Migolinda și calm și ridicat labele din picioare, Austin și Zavala s-au îndepărtat linot de templu, în același timp scufundându-se, până când au ajuns la fundul lacului, dominată de îngustimea mării de piatră care se ascuța spre vârf. Nivelurile lăze, tencușite, coborau pe ambele părți a piramidei ca niște trepte uriașe.

– Impresionantă scîncă asta, a spus Austin, urmirea lui fiind atenată de tonul metalic pe care îl crea comunicarea subacvatică.

– Bine că nu suntem superstițioși. Am murdărit treisprezece terane.

– Să batem în lemn, dacă tot ai adus vorba despre asta, a spus Austin. Apoi a aruncat un ochi spre indicatorul de adîncime. Treizeci și cinci de metri. Ești pregătit să scufunzi planul?

Scufundările profesioniști își aduc sigur aminte acele curvinte ce conțineau o adevărată mîncare: „Pînă la scufundare și scufundă planul”. Strategia lor era simplă. Voiau să exploreze fiecare dintre cele patru laturi ale piramidei, de sus și pînă la baza ei. Au făcut asta deplasându-se în jurul piramidei în sens invers acelor de ceasornic. Aceasta nu avea alte construcții în jur, ceea ce l-a făcut pe Austin să se întrebe dacă nu cumva ea fusese înălțată cu un singur scop. Urmărirea laturii era la fel ca și prima, astfel că nu le-a trebuit mult timp ca să o exploreze. În dreptul celei de-a treia laturi au rămas simți.

În vreme ce primele două laturi nu aveau nici un fel de accesorie, faza aceea a piramidei era marcată de niște trepte largi, care fuseseră din vîrf și pînă la baza ei se aflau probabil la nivelul schului pe vremea cînd templul nu fusese scufundat. La picioarele scării, într-o grădina solitară, în postura unui portar al unui hotel de lux din Las Vegas, un vînt

o lespede de piatră. Acea sticlă stătea în poziție verticală pe o fundalișă aflată pe fundul lacului.

Zavala a plimbat fascicula lanternei cu halogen peste suprafața întinsă. După o clipă, a zis:

– Nu ți se pare cunoscut?

Austin a contemplat sculptura unui șarpe cu pene dorind-o combie.

– Ce mică-i lumina.... Este perechea identică a pietrei de pe Doria.

A ridicat ochii spre scară care urca pe o latură a piramidei. Asta-mi aduce aminte de lespedea de piatră care tot apăsă în Căderea apăsărilor 2004. Poate că avizierul ăsta vechi ne dă unele explicații.

Avizându-l în spate pe Zavala, ceva mai în dreapta, Austin a urcat de-a lungul scării, plătind cu o puță de fân. Treptele erau măgărințe de sculpturi și, în plus, la fiecare câteva contratrepte existau capete sculptate. Ajunși cam la jumătatea piramidei, dintr-o corcană de pene a apăsă lăsașe fapă stăruie a unui șarpe. Gata, suficient de mare pentru a înghiți un om, stătea în poziție de atac. Colți groși și bonzi, de formă și rălămăia acelor conuri ce se plasează pe drumuri pentru regularizarea traficului, porneau din ceară gurii și se întindeau spre perechea de pe faleză de jos.

– Ce aspect prietenos are prietenul nostru, a flaut Zavala. Crezi că ar fi în stare să muște?

– Fii cunoscător cu șarpele cu pene. Cunoscut prin pârțile așea sub numele de Kukulcan.

– Astă e o carcatură dintre un rattescler și un aligator. Întreabă-l dacă nu știe cumva unde e intrarea în piramidă.

– Probabil că n-ar strica. Lovind apa de câteva ori cu labele, Austin s-a propulsat mai aproape de gura clocotită larg și a examinat berra dinătru la lumina lanternei. Pă, „Aaa”, a zis el și a pornit drept înainte.

Tubul de oxigen s-a atins băgându-se de colți groși, dar, odată ajunsă înainte, Austin a avut suficient loc să se rotească. A scos capul prin gura șarpelui și, cu un gest larg din braț, l-a invitat pe Zavala să intre, după care a plătura mai adânc în piramidă, iar la fascicula de lumini i-au apăsă reusă pentru piciorare în podeaua înclinată. Au înțeles că e o parte, vreme de aproape două minute, înțeles și cu precauție, până când poșajul acela l-a condus într-o încăpere suficient de mare ca să le permită să stea în picioare. Niște trepte duceau către un alt pasaj.

– Mă simt înalt peste picior. Presa a fost ușor să ajungem până aici, a spus Zavala cu un aer blănit.

– Și eu gândeam la fel. Dar, nu știu, cei care au construit piramida știu că ea va stăine sub apă. Și-au închipuit probabil că oamenii care ar dori să pătrundă în ea își vor pierde vremea încercând să treacă de ispedea așezată sub apă. Și că nimeni nu ar încerca să intre prin gura gurpei, chiar dacă ar vedea intrarea asta. Oricum ar fi, a adăugat el, să stăm cu ochii-n patru la posibilele capcane.

Au urcat scările plutind cu riște stați dintr-o casă blănită. Austin l-a auzit pe Zavala bombănind.

– N-ar face rău să se hotărască odată. Ba jos, ba sus.

Austin înțelega prea bine sentimentele partenerului său. Nici chiar un scufundător cu experiență în explorarea epavelor nu poate să-și alunge întotdeauna terreurile stăruite de catastrofele, de ideea că miile de tone de piatră de deasupra capului ar putea să se călăie peste el. Ba chiar mai rău, că ar putea cădea în vreo capcană, incapabil să se miște și fiind scutit să moară dureros, sufocându-se. De aceea, a fost încântat când a ieșit cu capul din apă. Zavala a apăsut alături de el o clipă mai târziu. Și-au plimbat luminile lanternelor în jurul ochiului rotund de apă. Zavala a dat să-și scoată regulatorul de aer din gură.

Austin a întins brusc mâna și l-a prins de încheietură.

– Sta! l-a prevenit el. Nu știm dacă aerul de aici poate fi respirat.

Între-adevăr, se prea putea ca aerul de acolo să aibă destul mii de ani vechime. Austin nu avea cum să știe dacă în acel stătop microorganisme, spori sau cine știe ce toxine nu infectaseră aerul, și nu voia să riște. A ieșit din apă, și-a scos labele și centura și l-a ajutat apoi pe Zavala să facă același lucru. Au urcat treptele către o zonă de poduri netedă. Surcular respirației lor prin reglaje care părea nefiresc de tare acum, odată așezăți alături din apă.

Încăperes lungi și înguste, avea tavanul înalt și bolit sprijinit de arcade, construite în conșilă, stil preferat de mayași prin aşezarea pe orizontală a structurilor de blocuri. Austin a coborât fascicula lanternelor dinape tavan și a descoperit vederi un cap alungit, cu urechi ascuțite și nări dilatate.

– E ceea ce cred eu? a întrebat Zavala.

– Căut tot cel stăline.

– Da, sigur. Dar ce naiba caută lista tocmai aici?

Austin a coborât fascicula din lăntărie, astfel că lumina a căzut pe gâtul lung de lemn al călăului.

– Măi, ai fie, a o figură de galion!

Sculptura în lemn a călăului stătea pînă la prova înaltă și avîntată a unei corăbii cu bordajul vopsit într-un roșu întinscut și lucios. Prova era prelungită cu un berbec. Constructorii acelei corăbii au fost ade-vîrași artiști, a observat Austin, după ce a mers de-a lungul coșii. Corăbia era de tip „două capete”, lungă, îngustă și cu fundul plat, avîntată la ambele extremități, avînd curbe grapoase; în plus, pîrea foarte bine ctărită, jăderind după scîndurile de bordaj ce se suprapuneau perfect. Cătarul stătea așezat de-a lungul punții.

O parte dintre scîndurile ce alcătuisă pardoseala punții se prîlăbășiseră, lăsînd la vedere zecile de amfore aflate în călă. Tot acolo erau împrăștiate și cîteva obiecte circulare din metal care păreau să fie ascu-tari. Două vase lungi, cu pereții îndoiți de vreme, stăteau rezemate de partea din spate a corăbii, ca și cum ar fi așteptat să fie folosite din nou de cărmăciții dispăruți de milenii. Vasele nu se află pe marea de azur, ci pe un suport de piatră. Deși majoritatea scîndurilor de bordaj erau intacte, unele de pe fund pătrunseseră cu totul, astfel că navea prezentă o ușoară înclinație.

– E mult mai frumoasă cînd te apropii de ea, a murmurat Zavala.

Austin și-a plimbat palma peste lemn de pară nu-i venea să-și crească ochilor.

– Însămiră că nu mi se pare, da? Asta e una dintre corăbiile de pe stie și de pe alte sculpturi.

– Dar ce căută o corăbie fîlciană într-un templu mayaș scufundat?

– Așteaptă să dea peste cap toate presupunerile arheologice lansate vreodată, i-a răspuns Austin. Așteaptă numai pînă cînd Nina o să vadă reliefula asta. Va trebui să-i transcriem cîteva date despre corăbia, ca să aibă ce răsuga pînă reușim să aducem o cameră de filmat aici. Cum ce lungime să aibă?

– Mai bine de treizeci de metri, pe puțin.

Zavala aproape că s-a ciocnit de unul dintre cei patru piloni rotunzi ridicați la intervale egale de-a lungul corăbii. Alți patru se înălțau pe latura opusă.

– Uite încă un lucru la care trebuie să te gîndești, a spus el. Cîți piloni.

– Opi zile importante in ciclul lui Venus, a spus Austin. Se potriveste.

Se aflau aproape de cascada gura, care era vizibila. Austin crezuse cã inciperea avea un simplu peste acolo. Cu toate acestea, a venit o altã urcãdã in corabii și, dincolo de ea, o scarã ce ducea in sus. Au urcat treptele și au ajuns într-o camerã ceva mai micã, a cãrei podea era ocupatã în mare mãsurã de o scãlãciuri de formã rectangularã. În acea grupã se afla un sarcofag pe capacul cãruia era sculptat motivul repetitiv al gâmpului cu pene. Au coborât în dãnãciuri și, folosindu-se de coșule, au încercat, fără succes, sã îndepãrtãm capacul.

– Poate gãsesc pe corabie ceva cu care sã-l dãm departe, a sugerat Austin.

Au revenit în inciperea mare. Zavala s-a apucat cu mâinile de balustrada corabiei și, împins de Austin, a reușit sã ajungã pe puntea ei. S-a prins bine de parapet și a fãcut un pas de încercare, testând scãlãciurile sub greutatea lui.

– Puntea mã țin, dar o sã rãzãd pe grinda transversalã, ca sã nu risc o cãdere.

Scãlãciurile punții au scãrpinat sub pașii lui.

– Sunt o mãșină de arãtor. Ea... Iau! A urmat un moment de tãcere. După aceea, o exclamație de uimire: Kari, trebuie sã vezi și tu ce-i aici!

Zavala a revenit în balustradã și l-a ajutat pe Austin sã urce pe punte. De-a lungul scãlãciilor, puntea se tãsa, iar acum scãlãciurile ei fãceau o burtã spre mijlocul corabiei, unde erau adãunate mai toate arãtoarele. Austin l-a urmat pe Zavala pe grinda transversalã pînã la mijlocul navei. Deși ceva s-a legãnat ușor sub greutatea lor, ea a rãmas bine fixatã în suportul de piatrã.

Zavala s-a aplecat peste un vas mare care se spãlãsea și a fãcut în palmã ceva care scãlãpã sãdorma unei foc verde. Colierul foarte complicat cu lacrimãrã, încrustat cu smalturi și cu diamante, provenea dintr-un meșteșug de bijuterii de aur care se gãsesc în valea artificialã creatã de scãlãciurile înclinatã. Austin a ridicat colierul și s-a gîndit cã nu mai vãzuse vreodată o bijuterie aști de frumoasã. Mestura floarelor pietre fãcuse lucruri cu o mãșinãrie extraordinarã. În vreme ce Austin se minuna, Zavala a introdus rãdãna într-un vas rãmas intact și a scos un

perni de pietre vânturate. Diamante, Rubine, Smaralde, Zafira a răscolit cu gura obosită de vînturi.

– Cred că e comoră cea mai mare descoperită vreodată pe lume! a zis el.

Austin s-a lăsat pe vînt aproape de o amfietră care se spîrșese.

– Ceea ce vedem aici face bijuteriile Coroanei Britanice să pară niște măști de joacă, nu crezi? Printre degete îi treceau pietre de mîrșina oului de porumbel. Specialiștii în drept internațional vor avea mult de lucru pentru a stabili cui îi aparține comoră asta.

Zafira a aruncat o privire spre camera mortuară.

– Probabil că posesorul lor de drept nace în vîntul ăla de piatră.

Austin a ridicat două capete de lance.

– Să vedem dacă e vorba de cineva cunoscut.

Au coborît din cambie și au revenit în încăperea mai mică. Capetele de lance erau rezistente, iar vîrfurile lor au reușit să pătrundă sub capse. Însă, oricît s-au străduit să realizeze o plăghie eficientă, oricît s-au slujit de forța mușchilor și de imaginație, Austin și Zafira nu au reușit să îl egaleze în pricepere pe cel care glădușor și făcuseră coșciugul de piatră.

– Cred că trebuie să ne întoarcem pe blăncile școlii de profanatori de morrințe, a spus Austin.

Zafira a verificat indicatorul de presiune.

– Nu ne mai întîlnim cu această asta. Dar va trebui să trecem pe butelia de rezervă dacă mai stîm mult aici.

– Am vîntat tot ce era de vîntat. Poate că stîncii de gîlăși vor găsi soluția și vor descifra misterele.

A dat să pornească înainte spre sala unde se găsea corabia, cînd tîlcirea neplăcută din camera mortuară a fost spulberată dinodată de o explozie puternică, produsă undeva dinăuntru lor. Prin mîntea lui Austin s-au derulat cu ușurință imaginile unui vulcan în erupție. Gîndurile i-au luat-o razna, pentru că instinctul de conservare intrase în conflict cu rațiunea.

„Fugi. Trîntește-te la pînduri. Nu mișca.”

S-au strîchuit din stăpînire să-și păstreze echilibrul, deoarece podeaua s-a cutremurat sub tălpile lor. Explozia a împins cu forță aer în încăperea închisă, dînd naștere unui efect de tunel aerodinamic. Unda de șoc i-a împins pe Austin și pe Zafira înapoi în criptă. Cînd

din bețe ca să-și recupereze echilibrul, au fost izbiji de sarcofag, în zădărnici de butelii de oxigen, după care s-au trezit în spațiul dintre stâlpii de piatră și perete. Căderea le-a provocat amănundura cîteva til-letani și vîntuți, dar probabil că le-a salvat viașle. O porțiane de tavan, mare cît un bloc motor, s-a prîbușit exact în locul în care se aflaseră mai devreme. Prin aer au zburat fragmente ascuțite de piatră, cu și cum ar fi fost slobozite din mitraliera unui avion de vîntușare. Un nor înecă-cios de praf a pîlcuras vîlîntăciindu-se în camera mortuară și a acoperit totul cu un strat subțire de culoare albicioasă. Duraînd, a urmat o ploaie de pietre și pîlauri.

Austin a scîlpat o gură de praf și l-a întrebat pe Zavala dacă pășise ceva.

Zavala și-a făcut cunoscută prezența și starea mai înțli printr-un acces de tuse, apoi printr-o serie de înjurături în spaniolă.

– Da, m-am rînit, a belborosit el. Dar nu?

– Am scîlpat întreg. Dar aș vrea să nu mai aud țîrlîndu-lă de tele-fon în creieri.

Un nou acces de tuse.

– Ce s-a întîmplat?

– A surut ca o combinație între Vegeta și Krakatoa. Cred însă că e mai curînd vorba de vreo patru kilograme de exploziv plastic, C-4. Austin și-a dres glasul. Țin mult la tine, Joe, dar nu cred că suntem pregătiți pentru lagodă. Te poți mișca?

Au urmat alte înjurături cînd au trebuit să-și descolicească brațele, picioarele și flîntaurile de respînt, după care au reușit să se ridice în picioare. Zavala a lînat mîna spre lampa cu halogen care cîmase nu departe de el. A aprins-o și a îndreptat-o spre Austin, după care spre propria față. Mîștile le vîntuau strîmb, dar lentilele rîndăseră revîlîtate și le protejaseră ochii de praful orbitor.

– Așji ca un clown cîntî în diagrafie, a spus Zavala hohotînd.

– Detest clownii, chiar și pe cei grațioși. Și tu ești cum palid la față. Și am mai făcut o descoperire uimicătoare. Respirăm flăci regalașoare.

Zavala a dus jumătatea de masă unde se aflau microfonul și regu-latorul peste față și a prins cu dinți nașîncul.

– Încă funcționează, a constatat el.

– Și al meu. Se pare că nu vom mai avea nevoie de ele. Sînt aer proaspăt care vine de sus.

– Încercamă să cineva a aruncat în aer vârful piramidei. E momentul să o piergem. Poți merge?

Zavala a încercănat din cap și s-a ridicat afară din groapă, apoi s-a aplecat și l-a ajutat pe Austin să iasă. Erau acoperiți din cap până în picioare de praful acela cald și albicios, ceea ce li făcea să aște ca niște fantome. Austin a îndreptat din nou fascicula lanternei spre groapă și a văzut capacul gros din piatră spart și parțial îndepărtat de căderea bacișii de țesut. Știa că ar fi trebuit să se îndepărteze cât mai repede de acel loc, dar s-a lăsat pradă curiozității. A îndreptat lumina spre silueta din sarcofag.

Peșta aceluia era acoperită de o masă din jad cu ochi rotunzi și nas acvilin. Cadavrul era învelit într-un lînjoliu dintr-un material de culoare închisă, care părea să fie catifea. Șuvițe de păr roșu se strecurau de sub o pălărie care își pierduse orice formă, confecționată din același material. Austin a mutat fascicula mai jos. Măinile mumificate, asemănând cu niște gheare, strîngeau între degete câteva buciuri de pergamament. Austin a extras una, l-a examinat cu ochi mișcați, apoi l-a strănut înapoi între mâinile osane. A observat o strilactre galbenă sub bărbia mîștii. Forma era familiară, dar părea cu totul neobișnuită ei. A vrut să se uite mai atent, dar nu mai avea timp. Dinapre încălțarea unde era scabia se auzea zvon de glasuri.

Naval aproape impenetrabil din camera corabiei se dispersa cu repeniciune, particulele de praaf rotindu-se scilicid în mase de soare ce pîrîndeau prin gaura uriaşă care se afla în locul tavanului. Bucţi mari de piatră prîbuşită turtiseră papa şi o parte din coca roşu-închis ale corabiei. Coloanele fuseseră doborîte şi ziceau flăcări bucţi. Podul camerei era presărat de bucţi mai mici de piatră şi acoperit cu praaf de calcar. Austin nu a mai apucat să depîlîngă distrugerea corabiei. Prin gaura din tavan a coborît o masă de frînghie. Prin praaf înăl în suspensie, două siluete îmbrîcate în negru coborîu.

Prima dintre ele a pus piciorul pe podul şi a stabilit scara.

– Într-întîia pentru mineria flăcărî, don Halcon, s-a auzit un glas fîcî inflexiuni, care nu trăda nici o emoţie şi în nici un caz nu pîrea urîl.

– Nu s-a putut altfel, Guzman, a spus bărbatul brunet şi zise, după ce a văzut pagubele produse. Cel mai important lucru este că ne-am atins ţinta, nu cum am flăcărî-o. A aprins o lanternă puternică şi a îndreptat lumina spre corabia avariată. Dumnezeu, ce priveşte fantastic!

Între ei şi-au croit drum printre fragmentele de rocă şi au urcat pe partea de scînduri fîrînghie, ajungînd în secţiunea mai puţin avariată a corabiei. Cîteva momente mai tîrziu, Halcon a scos o exclamaţie de încîntare.

– Uită-te aici, Guzman! a rostit el cu o bucurie isterică în glas. Sunt aici suficiente cornuri ca să înăstrec şi o armată nouă!

Austin a rîs în intrarea în camera corabiei alături de Zavala şi a analizat situaţia. Cu excepţia vîntului, erau nelămură. Halcon şi mîna

lui dreptă sigur aveam mâncare pistoale. Dacă ei și Zavala ar fi încercat să fugă de acolo folosind fie scara de drăgăbie, fie intrarea pe calca apei de la capitală îndepărtat al începătorii, ar fi devenit jante sigare.

În seapță, i-a destăinuit aceste gânduri lui Zavala.

– Poate reușim să trecem de ei păcălindu-i curva.

Joe ajungese la aceeași concluzie.

– Ce avem de pierdut?

„Doar viețile noastre și pe ale multor aliori”, a gândit Austin.

– Trebuie să ne facem drum spre locul prin care am părăsit aici. Să ne debarasăm de buteliiile principale. Le păstrăm doar pe cele de rezervă și regaleriile. A stins cu palma punguța pe care o avea la gât. Am o surpriză care ar putea să le distragă atenția, numai că sincronizarea trebuie să fie perfectă. Nu le va lua multă vreme până să ne găsească chiar ei. Dacă îi surprindem, s-ar putea să tragă.

– Bine, hai să le dăm de știre că suntem aici. Eu am s-aștept de la tine semnalul de acțiune, a spus Zavala.

Austin l-a bătut pe colegul său pe umăr, a tras adânc aer în piept și a părăsit la camera corăbiei.

– Bună ziua, domnilor, a spus el cu glas puternic și clar.

Bărbatul cu păr alb și cicatrice pe obraz a scos imediat pistolul din locul pusat la belu și l-a îndreptat în direcția lui Austin.

– Nu avem arme. Și suntem doar noi doi, s-a grăbit Austin să spună, privind fix la țevă pistolului.

Misase pe faptul că individul era un profesionist adevărat și nu va trage sub impulsul panicii.

– Veriți mai aproape, ca să vă putem vedea.

Austin s-a supus ordinului, astfel că el și Zavala au făcut câțiva pași în față. Bărbatul cu păr alb a coborât din corăbie, s-a apropiat prevădător și le-a luat amănădurea capetelor. Ciontrirea lividă de pe față a devenit mai pronunțată când a năjit spre ei.

– Ar trebui să punem capăt întâlnirilor de felul acesta, a spus el, aruncând capetele cât mai departe de ei.

– Guzman, prezintă-mi amicilor tăi, a zis Haloen, coborând de pe corăbia grav avariată cu pistolul în mână.

– Dom Haloen, vă rog să-mi lăsați bădălele. Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Austin și domnul Zavala, pe colegul lui de la NUBA,

pe care i-am cunoscut în Arizona. Zavala e domnul care a fost fotografat de camera noastră de supraveghere.

– A, desigur, acum îl recunosc.

– Să-mi trimiți și mie o copie după poza aia, Halcon, a spus Zavala. Omul a chicotit.

– Aș fi fost surprins dacă accepți doi domni ingenioși să-ți ar fi știut numele. Guzman mi-a vorbit despre voi. De fapt, i-am dat ordin să vă ucidă. Ați avut noroc; născori că greș oclăd primește vreo misiune. Dar, înainte de a-și repara greșala, trebuie să recunosc că nu am priceput pe unde ați pătruns în templu.

– Am fost înghițiți de fiicile lui Kukulcan, a spus Austin.

Halcon l-a examinat pe Austin la fel ca un entomolog care studiază o insectă prinsă în borcanul unde va muri.

– Ori spui adevărul, ori încerci să fii ironic, a spus Halcon. În orice caz, nu are importanță. Tot nu veți mai apuca să ieșiți dintre fiicile lui.

– O să-ți spun cum am intrat dacă răspunzi la întrebările unor condamnări la moarte. Sunt doar curioși să văd dacă teoria mea este corectă.

Halcon și-a dat desigur seama că Austin încerca să câștige timp. Austin privea situația din altă perspectivă, căutând un prilej de a organiza evadarea. Nu avea câtași de puțin de gând să moară în acel moment.

– Negociator până în ultima clipă, a spus Halcon, vădit intrigat de acel joc. Hai, să auzim întrebarea!

– Întă de toate, cum ai descoperit templul?

– În același fel în care am aflat și despre expediția pe Andrew Doria. Omul domnului Donatelli, sicilianul.

– Antonio?

– Numele lui nu contează. Când i-ați spus lui Donatelli că plecați spre America Centrală, am dat ordin spionilor noștri să vă urmărească până în Guatemala. Și a fost ușor să urmărim acel avion ridicol, de culoare galbenă.

„S-a spulberat mital abilități de camuflare a avionului Beaver”, i-a trecut prin minte lui Austin.

– Din generozitate, ți-am permis o întrebare suplimentară, a spus Halcon. Încă nu interesează teoria ta.

– Ce pătrunzi de treaba asta? a spus Austin. Funcționarii aveau legături comerciale cu popoarele Americii de mii de ani. Când românii au

asediat Cartagina, o flotă feniciană a transferat tezaurul cetății de ceaaltă parte a oceanului. Secolele au trecut, Columb descoperă în Lunca Nouă și aude povești despre o comoră fabuloasă. Descoperă piatra vorbitoare, trage concluzia că ea îi va indica drumul și pornește într-o ultimă călătorie pentru a aduce acasă premiul cel mare. Interpretează greșit informațiile înscrise pe piatră, dar ajunge destul de aproape.

– Ca și tina, de altfel, domnule Austin. Acum ne spui cum ai părăsi aici?

– Am coborât pe scara de acolo, a spus Austin, aruncând o privire spre camera mortuară.

Haleon a zâmbit și s-a întors spre camaradul lui.

– Guzman...

– N-am terminat, l-a întrerupt Austin. Columb a avut legături cu o organizație misterioasă numită Frăția, și probabil că membrii ei știau de comoră.

– Mai puțin decât probabil, a spus Haleon, făcându-i semn lui Guzman să mai aștepte. Sunt de-a dreptul impresionat, domnule Austin! Frăția a fost unul dintre secretele cel mai bine păstrate din lume. Nici măcar când am scufundat unul dintre cele mai renumite transatlantice din lume nimeni nu a bănuit existența noastră.

– Vrei să spui că Frăția a scufundat *Andrea Doria*? a întrebat Austin.

– De fapt, Guzman. În vreme ce tata și alții se ocupau de punerea camionului blindat, Guzman a avut grijă de ceea ce se petrecea pe puntea de comandă.

– A fost un accident, a ripostat Austin.

– Așa se afirmă. De fapt, nu a fost chiar atât de greu cum crezi. Știam că navele vor trece aproape una de cealaltă. Guzman era pregătit să-i scieie pe toți cei prezenți pe puntea de comandă a vasului *Stockholm*, dar a reușit să îl dirijeze până când a intrat în coliziune cu *Doria*. În acest fel, el doar a profitat de greșelile comise de alții.

– Dacă ceea ce spui este adevărat, iar Frăția a știut că piatra vorbitoare arăta drumul spre comoră, de ce au trimis-o pe fundul mării?

– Din păcate, valoarea pietrei a devenit cunoscută abia recent. Tatăl meu a dat ordin ca piatra să dispară. El avea mandatul original al Frăției, acela de a distruge orice dovadă care discredita descoperirile flotei de Columb.

Zavala a chicotit și a spus ceva în spaniolă.

– Ai dreptate, domnule Zavala, tata a încercat bătăușele, după cum te exprimi. Dar nu avea cum să știe că eu voi schimba menirea organizației Los Hermanos.

– Și când s-a schimbat ea de la scutundirea de vapour la organizarea de revelații? l-a întrebat Austin.

Pe chipul palid și slab al lui Halcon a trecut o umbrelă, după care bălăbul a pornit să hohotască și a bătut amănunțit din palme.

– Bravo, domnule Austin! Ai reușit astfel să mai câștigi ceva timp. Spune-mi ce știe NUNYA despre planurile mele.

– O să-ți spun, dar mai întâi ap vrea să umple niște gofuri din mînca mea.

– Eu cred că ți se va dedega limba dacă faci niște gofuri în brațele și în picioarele colegului tău, a spus Halcon rîndind.

– Ai fi în stare, dar dă-mi voie să-ți fac altă propunere. Spune-mi ce plan ai, și-ți voi destăila un secret pe care nimeni de pe planșă nu-l mai știe. Îți dau cuvîntul meu de onoare.

– Îi accept.

Austin îl jăducea corect pe Halcon scootîndu-l un megaloman care va dori ca și alții să cunoască planurile lui derante.

– O să-l ream în câteva curinte, a continuat Halcon. Argosica. Noua țară care va fi formată din statele din sud-vestul SUA și sudul Californiei. Cei de origine spaniolă își vor primi înapoi ceea ce li s-a luat cu forța.

Joe a pufnit în rîs.

– Noroc, amic! Știu însă că o armată superputere se putea ridica obiectivul.

– Te rog, nu mă subestima. Cunoașc prea bine forța armată a SUA și nu intenționez să acționez direct împotriva ei.

– Și atunci, armele pe care le tot cumperi sînt pentru trageri sportive?

– A, nu, ele vor fi folosite în scopuri militare. Domnule Zavala, ești de origine spaniolă, așa că poți înțelege ce am învățat eu cînd am luptat cu texador. Cu câteva finte și iluzii de cap, plus lăptușă și agilitatea picioarelor, poți învinge un adversar mult mai mare și mai puternic.

– Dar Statele Unite nu sînt chiar un țar din armă, a spus Austin.

– Se aplică aceiași principia. Am pregătit cum se cerea terrenal. Am mutat mîlăsoase de imigranți ilegali în vechile teritorii spaniole care sînt acum ocupate în mod ilegal de Statele Unite, astfel că ei sînt pe punctul de a-i depăși numeric pe cei care sînt de altă origine decît hispanică. Mi-am folosit averea pentru a achiziționa companii-chic din domeniul garilor, al petrolului și al minieralului. Folosind profiturile, am sponsorizat candidați la posturi publice care să se supună voinței mele și i-am cumpărat și mînat pe alții. Acum înși pot pune planul în acțiune. Imediat ce plec de aici, voi transmite ordinul de mobilizare. Armata pe care am instruit-o se va instala în orașele de graniță. Alții vor întreprinde raiduri în interior. Se va declanșa o reacție împotriva hispanicilor, cum la fel ca aceea împotriva americanilor de origine japoneză din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Numai că de data aceasta le voi oferi mijloacele de a se opune asupritorilor de origine anglo-saxonă, dar și un motiv: acela de a-și recupera mîndria națională pe care America le-a refuzat-o atîta vreme.

– Vorbești de vîrsare de sînge și haos.

– Exact acestea sînt scopurile pe care mi le-am propus. Ce pot face Statele Unite: să lanseze bombe atomice asupra unor orașe ca Albuquerque sau Phoenix? Să ducă lapte de gherilă pe străzile din San Diego? Administrația știe că după orice conflict armat urmează o soluționare politică, iar eu le voi oferi soluția. Guvernatorii pe care i-am ales chiar eu vor cere pace și vor ruga ca Statele Unite să apeleze la unul dintre cetățenii lor de origine spaniolă pentru ca acesta să acționeze ca mediator. Voi negocia semnarea de facto față de Uniune.

– Nu există nici o garanție că planul ți va reuși, situație în care sute de mii de oameni vor muri degeaba.

– După ce-ți vor fi jucat răul pentru atingerea acestui scop.

– Iar mulți dintre acești oameni vor fi de origine latino-americană, a spus Zavala.

– Și ce dacă? s-a risit Hakon la el. Strămoșii mei conquistadori s-au slujit de funcțiile ritboenice indiene alîndu-se cu ele pentru a înfrînge imperiul aztec, apoi le-au adus în stare de sclavie. Eu le voi oferi celor care supraviețuiesc ocazia de a retrăi mîndria trecutului, deoarece voi refăce gloria celor două culturi civilizate, cea indiană și cea spaniolă.

– O glorie care să seneze cu cea de pe terenul de joc cu mingea sa
cu cea adărit de înclizile? I-a întrebat Austin.

– Și multe alte lucruri glorioase pe care nici nu le-ai visat, domnule
Austin! Mult mai multe, a zis Halcón pe un ton amenințător. Gata, m-am
săturat de jocul ăsta, a spus el iritat. Care e marele secret? Nu te înclizi-
leşc dacă m-ai mîngîi, dar asta nu te va salva.

– Nu mint. Secretul se află în ceaaltă încliză.

Halcón a schimbat privirea cu Guzman.

– Fără pîncherii. Guzman întinde perfect. Pornește înainte.

Austin a urcat scara primar, cu Zarula înmădat în spatele lui, după
care au urmat Guzman și Halcón. Au ajuns curînd la marginea adînci-
tării din camera mortuară.

– Pe aici aj venit? s-a mirat Halcón, clătind zadarnic o cale de
intrare.

– Am mîngîi în legătura cu drumul, dar nu în privința asta.

Silaeta din sarcofag i-a atras atenția lui Halcón.

– Cine e? a întrebat el.

– Îmi dai voie?

Guzman a urmat cu ochi glaciali fiecare mișcare a lui Austin, care
a ajuns la sicriul de piatră și a extras un obiect sculptor din nișă
uscate ale mormîi. I l-a bîrînat lui Halcón, care l-a examinat cu ochi
mîngîi.

– Nu pricep, a spus el pe un ton blînditor.

– Să vedem, a spus Austin. Egi clipețenia mayușă, care stă cîlare
pe o cornoață uriașă, veche de sute de ani, așteptîndu-i pe cei care au
adus-o să revină și să o ceară înapoi. Într-o zi, în prag își apare un om
alb din rîdărit care spune că-și vrea surul îndîrit. Moare înclizi înainte de
a-i satisface dorința. Te întrebi dacă nu cumva reprezintă întruparea lui
Venus zeul, șarpele cu pene Kukulcan, dar nu ești convins. De aceea,
lași deoparte orice bănuieți. Ei îngropă alături de cornoața lui și
sculptori o hartă în piatră astfel încît doar zeul Venus va reuși să o
prindă. Rulourile acelea de pergament pe care le ține în mîini sunt
desene după inscripțiile făcute pe piatră. Dar dacă asta nu este de ajuns
cu să-ți convingă, atunci spuneți-mi ce cauti o cruce creștină într-un
templu mayuș.

– Nu se poate! a exclamat Halcón, incapabil să creadă așa ceva.

– Des Halcon, și-l prind pe Amiralul Marelui Ocean, Cristofor Columb!

Halcon s-a holbat o clipă la manie, apoi a pufnit într-un râs lipsit de veselie și a aruncat crocea înapoi în sarcofag.

– Plănuțe-o, neșchiob neșchiob!

În vreme ce toți stăteau cu ochii îndreptați spre sicria, Austin a stălmășit șictelele din jurul gîtului. Cîteva secunde mai târziu s-a auzit un bubuit îndepărtat, urmat de altele cîteva.

– Ce s-a întîmplat? a întrebuit Halcon, privind în jur.

Guzman s-a apropiat de scări și a tras cu urechea.

– Mi s-au pierut a fi tunete.

Cîm atenția ucigașului a fost distrusă, Austin s-a aplicat spre podul și, dintr-o singură mișcare rapidă, a ridicat unul dintre capetele de valiză cu care el și Zavala încercaseră să-l falos să ridice capacul sarcofagului. Și-a trecut brățarul muscular pe după gîtul subțire al lui Halcon și i-a lămpat pielea cu vîrful ascuțit.

Guzman s-a clătinat și i-a ținut cu arma.

– Dă-te înapoi, altfel ți înfig pîmpa în jugulări! i-a avertizat Austin, împingîndu-l pe Halcon mai adînc cu acea armă, pentru a fi mai convingător.

Sîngele a început să se scurgă din rana de la gît.

Abia reușind să articuleze, intracît Austin mai că-l răbda, Halcon a șuierat:

– Fii ce-ți spune.

– Văd pistolul înapoi în toc, i-a poruncit Austin.

Știa că Guzman nu și-ar fi aruncat sub nici o formă arma și că mai degrabă ar fi încercat fie o lovitură la cap, fie să-l împușce înții pe Zavala.

Guzman a zăbănit, iar pe buze parcă i-a apărut o expresie de admirație, după care a strecurat arma înapoi în toc. Apoi Austin i-a ordonat lui Halcon să-și lăpode arma.

Avîndu-l pe Zavala aproape de el, Austin a început de-a-nclintărea din încheieturi, tîrînd scutul urmas pe scări, pînă la încheietura principală. Guzman i-a urmat cu pași măsurăți cît au trecut peste mormanul sclătit din fragmente de roci și s-au oprit sub cîmal de lemn al ce plănușea prin gaura din tavan.

Halcon își revenise din starea de moment.

– Scărâlnăi cu o confruntare de tip meciuri, a spus el cu glas răgurat, dar eficient.

O perdea mătăsuie de stropi a căzut peste ei, venind de sus. În afara lui Austin, toți au privit în sus.

– În caz că vă întrebați ce se petrece, astea nu sunt picături de ploaie. Bebușurile pe care le-ați auzit acum câteva minute au fost epimelele unor explozii. Printr-o telecomandă, am aruncat în aer barajul care blochasea accesul apei în lac. Mișcarea de fieri răvășesc spre noi.

– Nu te crezi? s-a risit Halcon la el.

– Ar trebui să-l credeți, dom Halcon, a spus Garmen. Se pare că domnul Austin nu a minșit în legătură cu detonatorul.

– Niciodată nu poți anticipa evenimentele, a spus Halcon.

– Înțeleg. Planul meu inițial era să arunc barajul în aer după ce plecam de aici, cu să vă răstălmăcesc planurile de a descoperi templul. Acum, măcar vom merge cu toți aici.

Brusc, s-au trezit udati până în piele de un alt val de apă, de această dată mai puternic.

– Cred că acesta a fost doar primul semn al distrugerii barajului. Rezervorul trebuie să se fi spart deja. Urmează alte valuri. Nu mai durați mult, și apa va pătrunde nestingherit prin gaura pe care ați făcut-o voi în templu. Nu am habar cât va dura până când camera asta se va umple de apă, dar, dacă aș fi în locul vostru, eu nu aș mai rămâne aici multă vreme.

Garmen s-a așezat către scara de scăldătoare, făcând impresia că-și pierde calmul glacial.

– Trebuie să ieșiți de aici, a spus el.

– Nu las fieri corvoazi!

– Pe mine nu mă mai interesează, a spus Austin. Cum singur spuneai, suntem niște oameni morți.

Un nou val de apă a răvășit instantu, dar acum nu mai era doar o răvășire, ci un adevărat tsunami care nu se mai oprea.

– Dom Halcon... a spus Garmen, în glauful căruia se simțea frica.

– Joacă-te! doborâtoare! i-a răspuns Halcon cu dispreț.

– Corvoaza nu va mai stați nimeni dacă Austin are dreptate, a spus Garmen.

În ochii lui Halcon a apărut o expresie încreștă de ură.

– Încă din zău când tatăl meu te-a angajat, n-ai fost niciodată devotat un cretin prioeput doar la a ucide, a zis el pe un ton disprețuitor. Nu ești în stare să vezi gloria!

Pe buzele lui Guzman a apărut un zâmbet rece.

Apa ajunsesse să năvălească în subteran cu o cascadă, direct în creștetele lor, astfel că le era greu să se vadă unul pe altul, însă nimeni nu s-a clintit din loc.

– Asta e cu adevărat o dilemă, Guzman, a spus Austin ironic, ridicând glava ca să se facă auzit. Fie rămâi loial stăpânului tău demont și Făt-pai, fie mori înocent. Sper din toată inima să vii rezolvați cearta de familie, dar să o faceți fără noi. Asta-i semnului de acțiune, Joe!

Zavala a luat-o la fugă spre papal de la capătul îndepărtat al încăperii și a plonjat în apă. Austin a lăsat să cadă vârful de lance, l-a prins pe Halcon de haină și, cu toată forța, l-a înfrâncat spre Guzman, a cărui atenție fusese distrasă de sprintul lui Zavala. Cei doi s-au prăbușit grămadă la pământ, însă, în cădere, Guzman a reușit să-și scoată pistolul din toe. Austin a plonjat spre ochiul de apă. Guzman se ridicase deja și a tras un foc spre el, dar, în semnificativă, Austin conștientiza o jănit neclătit, astfel că gloanțul nu l-a nimerit. Kurt a reușit să se arunce în apă.

Cu o sadismă, Guzman s-a repezit după Austin. Mișcărilor i-au fost înecate de valurile de apă care îl treceau deja dincolo de glezne, apa că a făcut doar câțiva pași și și-a dat seama că ar însemna sinucidere curată dacă ar mai rămâne în acea încăpere. Concluzia aceasta i s-a conturat mai precis în minte când s-a întors și a văzut că Halcon îl prindea deja și se îndrepta spre scări.

Visele de glorie ale lui Halcon lăsaseră în cele din urmă locul instinctului de supraviețuire. A înaintat împotriva apei al cărui nivel creștea, reușind să ajungă sub gura din țevă, prin care se prăbușea o Niagara în miniatură. Orbăt de forța cascadei, a bălănit după seama de frânghie, dar aceasta i-a scuturat din mână. A strâns din dinți și a înocent din nou. De această dată a reușit să se prindă de o treaptă.

În timp ce urca, s-a simțit prins de gleznă de o mână care îl trăgea în jos. Guzman și-a petrecut brațul pe după gâtului lui Halcon și s-a folosit de toată greutatea lui pentru a-l trage înapoi în cameră. Halcon s-a ținut cu o mână de scări și cu cealaltă a scos pistolul din toe și a lobit cu toată puterea pe care a reușit să o găsască din poziția aceea

clădă. Trecea armei a lovit în carne și oase, dar, disperat, Guzman a continuat să rișdească aglăpt. Halcon a ridicat din nou pistolul și l-a pocnit pe Guzman de două ori în cap, obținând efectul dorit.

Strălucirea lui Guzman a stăbilit. L-a sculpat piciorul de pe prima treaptă și a fost răsturnat de căderea de apă, fiind acvilit până pe un morman de resturi și buclăi de lemn rupte din corabie. Însă nu s-a dat bătut. S-a ridicat în genunchi, zădărnindu-se să ajungă în picioare, dar a fost doborât la loc de o traversă groasă și lungă de un stat de om, care l-a lovit drept în față. Adusă de curent, bucată de lemn a avut efectul unui herbec de asalt. Guzman a simțit o durere ca o armă în creier. Aștept și rămas fără un ochi, vânturând din brațe fără nici un folos, a dat să respire cu gura deschisă, însă și-a umplut plămânii cu apă murdară. Mișcărilor lui destălate au devenit din ce în ce mai slabe, iar curînd curentul l-a tîrît în adîncul înălpteni sufocante în becă.

Halcon nu se putea socoti nici pe departe sculpat. Urcase doar câteva metri pe scări cînd un val a trecut peste buza glori din trau și l-a lovit ca un pumn uriaș, plăt cînd nu a mai reușit să se țină de filăghie. Dîndu-și seama că-i va fi imposibil să scape pe usole, și-a creșt cu gura drun apse treptele ce dădeau la camera mortuară. În timp ce apa îi lipia la călcîie, s-a tîrît în patru labe în susul scării.

Zavala cădea apa cînd Austin a sîrit în celăl de apă. Pe cînd glonțul tras de Guzman le trecea pîlerind pe deasupra capului, cei doi s-au scufundat și au pornit înot în jocul papușii, respirînd pe rînd din singura buclă pe care o mai aveau cu ei. Cîteva minute mai târziu, au ieșit dintre filăile lui Kukulcan. Au verificat poziția cu ajutorul buclii și s-au îndepărtat înot de piramidă, folosindu-și toate forța rămasă în mașchi picioroare pentru a învinge curentul produs de înadarea templului. Au ieșit la suprafață în apropiere de micușul intrînd unde-și ascunduseră avionul. După cîteva minute, au reușit să îndepărteze crengile pe care le folosiseră drept cîrăfaj și au pornit motorul, începînd să alunece pe apă în vederea decolării. Imediat ce avionul s-a ridicat în aer, Zavala a executat un viraj, descriind apoi un cerc larg pe deasupra lacului.

Însula care se crease în jurul vîrfului templului dispăruse. În locul ei apăruse o gaură întarecî. Apa lacului se prîbusea în hă, înclătîjindu-se și trăgînd cu putere de cablul de amurare al hidroavionului cu

care scrisese Flacăra. Acum imagine le-a amintit celor doi de vîrtejul ce se formase la golirea de apă a unei căzi.

Vîrtejul îndăjură. Au plănat încă o dată pe deasupra lacului, la mică înălțime, ca să mai arunce o ultimă privire la vîrtoarea formată. Zăvula nu a putut rezista ispitei. S-a aplecat pe goana și a strigat:

— Aăă, domnule Columb!

Apoi s-au îndreptat spre Norina.

Amburașianca cu catarg scund, având o singură pânză supradimensionată în greenest aulin, înainta pe apele de un albastru intens ale Golfului Chesapeake, propulsată, din pupa, de o briză constantă cu viteză de cincisprezece noduri ce bătea dinspre sud-vest. Austin stătea comod în timoneria mare și deschisă, ținând un braț pe balustrada înaltă, iar celălalt pe cilindrul de dimensiuni mai mari decât ar fi fost firesc. A evitat din ochi traficul amburașianile din jur, cu și cum ar fi căutat vreo prădă.

Vizitarea i-a fost întreruptă, în mod plăcut, de Nina, care a apărut din cabina mică de sub punte ținând două pahare.

— Am adus Rum Pussier și noi, a anunțat ea.

Pusa un tricou cu însemnele NEMA și un șort alb, foarte scurt, care îi punea în valoare picioarele lungi și tonul lăptos. Austin nu putea răstăla roca farmaceutică etichetă de ea, înaltă era atât la manevrarea bărcii. A mulțumit cu glas discret, rînduindu-l cu ochii așintîți asupra mării.

— Aha, frumoasa mea, a spus el cu glas ce se voia ca al cotormanței din *Polixena* din Gr.

A dus la ochi binoclul și s-a concentrat asupra unui slup, un mic velier cu un arbore, avînd un aspect grațios, al cărui corp din fibră de sticlă era lung de aproape șapte metri și jumătate. Cu și amburașianca lui Austin, înalțura pe mare, avînd vela mare și focalizate de-a curmărgul, beneficiind de vîntul care bătea din spate.

Austin a sorbit din pahar, i-a aprins într-un suport, apoi a manevrat cilindrul astfel ca amburașianca lui să ajungă paralel cu velierul. A făcut un semn amical către cei doi tineri din timoneria celeilalte nave, apoi a

împuna cu degetul mare în aer, ca un autostopist, după care a venit într-o alură cu vînt strîns, așînd briza în spate.

Echipajul velierului a acceptat provocarea lansată. Urmau să se întrecă.

Austin a îndreptat prova mai în vînt, iar velierul a procedat îndată în același mod. Acum se aflau paralel, distanța care separa ambarcațiunile fiind de cel mult treizeci de metri, fiecare din ele manevrînd pentru luarea startului.

Austin a lăsat vela, făcînd barca să se afinite mai bine în apă.

Bărbații din șlap au procedat la fel cu vela mare și cu focul, iar îndată după aceea cele două ambarcațiuni au început să taie apa, trimițînd valuri mici și împrastiate înspre malurile golfului. Șlapul era zvelt și rapid, iar cei doi membri ai echipajului păreau a fi marinari pricepuți, însă curînd ambarcațiunea lui Austin a ajuns la conducere. Kurt s-a resemnat de bunăstare, într-o definiție a relaxării, sorbind din paharul cu suc, pînă cînd șlapul a rămas mult în urmă.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat Nina, zîmbîndu-i.

— Le-am dat o altă lecție unor marinari: e drept că barca asta arată ca o copăie, dar știe să zboare ca vîntul alina.

— Mie mi se pare o ambarcațiune grosieră. Ce punte spațioasă!... E uimitor ce spațiu generos ai răb pînă pentru o ambarcațiune de numai cinci metri și jumătate lungime.

— De multe ori am înotat pe ea, și, după cum ți-ai dat seama după spațiile dedicate gătitului și dormiturii, îmi place să mă bucur de confort și să mă pot întinde în voie. Ambarcațiunea asta a fost construită inițial ca barcă de lăcări. Ajunge o singură persoană ca să manevreze vela, care este destul de mare pentru a prinde orice vînt, oricît de ușor. Se comportă extrem de bine și pe mări agitate, cînd alți bărci sunt gata să se scufunde. Lucrul cel mai bun la ea o privește este că-i rapidă și nu lasă impresia asta. De aceea, pot să mă strecoz pînă în apropierea unor tipî nevînoși, cîrmăuși de pe șlap, și să le arăt de ce sunt în stare. Uite că am ajuns.

Se aflau în apropierea unei mici insule. Austin a aruncat ancora și au scos merindele din coșul de picnic, după care au mîncat, în timp ce barca se leghina alene în hula ușoară. După prînz, Nina s-a așezat lângă Austin și s-a resemnat de umbrăi lui.

— Îți mulțumesc pentru invitație.

– M-am gândit că ar trebui să-mi ia no-ar prinde bine, după aventurile din ultimele săptămâni.

Nina a privit gânditoare spre orizont.

– Orice aş face, nu reuşesc să alung din minte imaginea acelor indivizi îngrozitori. Cumpăr mod de a-ţi găsi sfârşitul.

– Să nu-ţi pari rău de ei. Cât a trăit, Quernan a ucis sute de oameni, fiul a mai vorbi de scufundarea navei *Andrea Doria*. Într-un fel, şi-a meritat moartea prin faţă. Iar dacă Halcen şi-ar fi pus în aplicare planul, probabil că ar mai fi pierit câteva mii de oameni. Quernan a avut noroc că a murit rapid. Halcen sigur a avut timp să mediteze la greşelile vieţii. Acruş din camera morţii a împiedicat păturaşarea apei o vreme, dar asta a durat doar câteva ore. Partea cea mai bună a lucrurilor este că Frişia a pierit odată cu el. Mi-aş fi dorit, totuşi, să trăiescă îndelung de mult ca să vadă ce se va întâmpla cu preţioasa comoră.

– Îmi scot pătura în faţa armatelor Sandercock, a spus Nina, nerăbdătoare să schimbe subiectul. Sugestia lui ca acea bogăţie uriaşă să devină un fond internaţional care să ajute lumea să scape de sărăcie şi de boli a fost genială.

– Alternativa ar fi înarmat ani şi ani de lărgi, fiul a avea vreo dată un clişaglier clar. Cine ar fi fost proprietarii comorilor? Descendenţii fenicienilor? Romanii? Mexicanii? Sau guatemalezii?

– Ori Cristofor Columb, a continuat Nina, clintind din cap. Ce înseamnă, nu? Ca şi pe Halcen, obsesia lui pentru aur l-a ucis.

– Din ceea ce a rezultat la autopsie, Columb era bolnav chiar înainte de a ridica pânzele. Ar fi murit curând, chiar dacă nu ar fi plecat în cea de-a cincea expediţie. În felul ăsta, războiul va deveni mai cunoscut ca niciodată, fie că merită asta, fie că nu. Pe de altă parte, îi rănda dator bătrânului Cristofor. Dacă nu ar fi existat obsesia lui pentru bogăţii, nu te-aş fi cunoscut.

Luându-l de mână, Nina a zâmbit:

– Ar fi meritat să afle totuşi la ce va da naştere acea călătorie. Recuperarea cadavrelor său şi a comorilor va reprezenta cel mai mare proiect arheologic din istorie, la care vor participa ştiinţele din întreaga lume. Abia aştept să mă apuc de treabă. Mort, Columb a reuşit să ucidă sute de oameni în mai mare măsură decât a făcut-o vreo dată via fiind. Păcat că prezenţa lui de a fi socotit descoperitor al Americii va suferi foarte mult.

– Eu cred că aspectul ăsta nu prezintă importanță. Am vânat plămuri pentru mortalitatea sumptuoasă pe care vor să i-l facă autoritățile de la Madrid. Unde mai pui că trupul lui este revendicat și de Washington, și de San Salvador.

– Dar nimeni nu a sugerat ridicarea unui monument pentru acei senicieri și africani anecdotici, care au pus prima piciorul pe pământul Lumii Noi, a spus Nina.

– Poate că nici ei nu au fost primiți.

Ea și-a aruncat sprâncenele a mirare.

– Poftim? Ai dovezi în sprijinul unei asemenea afirmații, profesore Austin?

– Poate că am. Am privit foarte atent basoreliefurile ce reprezintă corbii. Mai îți mîine imaginea unui bărbat care atîrnă de un obiect de formă romboidală?

– Da. Am zăbovit că ar reprezenta un fel de zeu.

– Eu am văzut lucrurile în alt mod. M-am întrebat cum de au reușit mayașii să realizeze imagini de asemenea cînd au așezat indicatoarele spre filicile lui Kukulkan. Cred că au folosit niște zădărnice uriașe.

– Mayașii, să zădărnice?! Asta e o teorie nouă! De unde să învețe așa ceva?

Au fost întrerupți de bătăia telefonului mobil al lui Austin. Karl a vînt mîna în sacul impermeabil, a scos celularul și l-a dus la ureche. Cînd a auzit glasul celui care îl căuta, încurcătura lui a făcut loc unei zîmbet. A discutat cîteva minute, apoi a închis.

– Mi-a telefonat Angelo Donatelli, din spital, a spus el. Va fi externat peste cîteva zile.

– E un miracol că nu a murit.

– Mai mult decît un miracol. Vîrul lui, Antonio, l-a făcut pe Ilalcos să grăbească jîta cînd s-a aruncat spre el.

– Mă bucur. Din cîte mi-ai povestit, domnul Donatelli pare un om doborât de bun.

– Voi avea prilejul de a te convinge. Vrea să organizeze o petrecere-mormat pentru familie la casa lui din Nantucket. Epi și tu învinți. Vor veni și Gary și Paul.

– Mi-ar face mare plăcere!

– Foarte bine, înseamnă că mergem împreună. Mai vrei să auzi și restul teoriei mele privind zădărnicele?

Nina a dat aprobator din cap.

– Cred că mayașii au învățat multe de la cei mai buni creațori de urechi din lume. Adică, de la japonezi.

Nina a pufnit în râs.

– Nu cred că vei ajunge până acolo!

– Dar unde ai dori să ajungi?

Nina a ridicat telefonul mobil.

– Într-un loc unde să nu ai nevoie de listă, a zis ea, aruncându-i telefonul peste bord.

Apoi, scoțându-și ochelarii de soare, a rîmbit, desfilându-și buzele pline și înfricoșare. Austin a acceptat invitația, una fierbinte și dulce, apa caldă i se promisese.

– Ce-ar fi să mergem în cabină și să... cum spuneai mai demurel? Să ne întindem puțin? i-a zăpăcit Nina.

Fără să scoată un cuvânt, Austin a luat-o de mână, conducându-o în cabina spațioasă, după care a închis ușa glisante, ca să uite arărilor de lume. Măcar pentru o vreme.